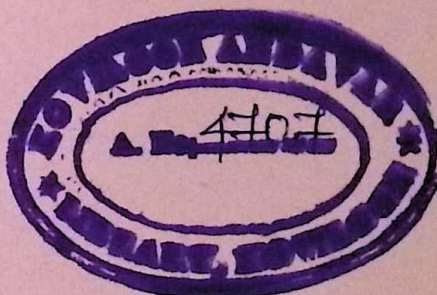

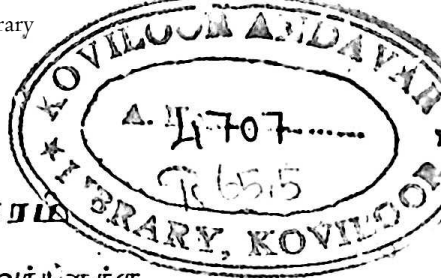
ப்ரஹ்ம ஸுத்ர

சங்கர

பாத்யம் மந்திரம்

ராமானுஜ பாத்யம்

-ப்ரஹ்மஸ-ஞ்சுரம்

கிரந்த எழுத்து தெரியாதவர்களுக்கு

தமிழ் எழுத்தில் ஸூத்திரம் அச்சிடப்பட்டது.

முதல் அத்தியாயம்.

முதல்பாதம்.

அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா
ஜன்மாத்யஸ்யயதஃ
௩ ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்
௪ தத்துஸமன்வயாத்
௫ ஈக்ஷதேர்நாஸப்தம்
௬ கௌணஸ்சேந்நாத்மஸப்தாத்
௭ தந்நிஷ்டஸ்யமோக்ஷாபதேஸாத்
௮ ஹேயத்வாவசநாச்ச
௯ ப்ரஜிஜ்ஞாவிரோதாத்
௧௦ ஸ்வாப்யயாத்
௧௧ கதிஸாமான்யாத்
௧௨ ஸ்ருதத்வாச்ச
௧௩ ஆநந்தமயோப்யாஸாத் [யாத்
௧௪ விகாஸப்தாந்நேதி சேந்நப்ராசர்
௧௫ தத்தேது வ்யபதேஸாச்ச
௧௬ மாந்த்ரவர்க்கமேவசகீயதே
௧௭ நேதரோருபத்தே
௧௮ பேதவ்யபதேஸாச்ச
௧௯ காமாச்சநாநுமாநாபேக்ஷா
௨௦ அஸ்யின்நஸ்யுசதத்யாகம்ஸாஸ்தி
௨௧ அந்நஸ்தத்தர்மோபதேஸாத்
௨௨ பேதவ்யபதேஸாச்சந்யஃ
௨௩ ஆகாஸஸ்தல்லிங்காத்
௨௪ அந்நவப்ராணஃ
௨௫ ஜ்யோதிஸ்சரணபி தாநாத்
௨௬ சந்தோபிதாநாந்நேதிசேந்நததாசே
தோர்பணநிகமாத்நதாஹிதர்ஸ
நம் (ஸ்சைவம்
௨௭ பூதாதிபாதவ்யபதேஸோபபத்தே
௨௮ உபதேஸபேதாந்நேதிசேந்நோபய
ஸ்யின்நப்யவிரோதாத்
௨௯ ப்ராணஸ்ததாநுகமாத்
௩௦ நவக்துராத்மோபதேஸாதிதிசேதத்
யாத்ம ஸம்பந்த பூமாஹ்யஸ்யிந்
௩௧ ஸாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா தூபதேஸோ
வாமதேவதத்
௩௨ ஜீவமுக்யப்ராணலிங்காந்நேதி சே
ந்நோபாஸாத்ரைவியாதாஸரி
தத்வாதிஹதத்யோகாத்

முதல் அத்தியாயம்.

இரண்டாவது பாதம்.

௩௩ ஸர்வதர்ப்ரலித்தோபதேஸாத்
௩௪ விவக்ஷிதகுணோபபத்தேஸாச்ச
௩௫ அநுபபத்தேஸது நஸாரீரஃ
௩௬ கர்ம கர்த்ரு வ்யபதேஸாச்ச
௩௭ ஸப்த விசேஷாத்
௩௮ ஸம்ருதேஸாச்ச
௩௯ அர்பகௌகஸ்த்வாத்நவ்யபதேஸா
ச்சநேதிசேந்ந நிசாய்யத்வாதேவ
மவ்யோமவச்ச [ஸேஷ்யாத்
௪௦ ஸம்போகப்ராப்திரிதிசேந்நவை
௪௧ அத்தாசராசரகரஹ்ணாத்
௪௨ ப்ரகரணாச்ச
௪௩ குஹாம்ப்ரலிஷ்டா வாத்தமா கௌ
ஹிதத்தர்ஸநாத்
௪௪ விசேஷணாச்ச
௪௫ அந்தரஉபபத்தே
௪௬ ஸ்தாநாநிவ்யபதேஸாச்ச
௪௭ ஸுகலிஸிஷ்டாபிதாநாதேவச
௪௮ அதவவச ஸப்ரஹ்ம
௪௯ ஸ்ருதோபநிஷத்ககத்யபிதாநாச்ச
௫௦ அநவஸ்திதிதேரஸம்பவாச்சநேதா
௫௧ அந்தர்யாம்யதிவைதவாநிலோகாதி
ஷு தத்தர்மவ்யபதேஸாத்
௫௨ நசஸ்மார்த மதத்தர்மபிலாடாச்சா
ரீரச்ச
௫௩ உபயேபிஹிபேதேநைநமகீயதே
௫௪ அத்ருஸ்யத்வாதிருணகோதர்மோக்
தே: (ச நேதரௌ
௫௫ விசேஷணபேதவ்யபதேஸாப்யாஞ்
௫௬ ரூபோபந்யாஸாச்ச
௫௭ வைஸ்வாநரஸ்ஸாதாரணஸப்தவி
ஸேஷாத்
௫௮ ஸம்ப்ரமணமநுமாநம்ஸ்யாதிதி
௫௯ ஸப்தாந்நிப்யோந்தப்ரதிஷ்டாநாச்
சநேதிசேந்நததாத்ருஷ்ட்யுபதே
ஸாத்ஸூபவாத்புருஷமபிசைநம
த்யதே.
௬௦ அதவவநதேயதாபூகஞ்ச
௬௧ ஸாக்ஷாத்யவிரோதம் ஸூஜயிந்:

கஉ அபிவ்யக்தேநிர்த்யாஸ்மரத்ய:
 கூக அநுஸம்ருதேர்பாதரி: [ஸயநி
 கூச ஸம்பத்தேநிரிணைமிநி ஸ்ததாஹிதர்
 கூடு ஆமநந்நிசைநமஸுமிந்

முதல் அந்நியாயம்.

முன்னுதபாதம்.

கூக த்யுப்வாத்யாயநகம் ஸ்வஸப்தாத்
 கூஎ முக்தோபஸ்ருப்யவ்யபதேசாச்ச(ச
 கூஅ நானுமாந மதச்சப்தாத்ப்ராணப்ருச்
 கூக பேதய்யபதேஸாச்ச

எ0 ப்ரகாணத்

எக ஸ்நித்யதநாப்யாஞ்ச

எஉ பூமாஸம்ப்ராஸாதாதத்யுபதேஸாத்

எஉ தர்மோபபத்தேஸ்ச

எச அக்ஷரமம்பராத்நதருதே :

எடு ஸாசப்ரஸாஸநாத்

எச அந்யபாவவ்யாங்குத்தேச்ச

எஎ ஈகூதிகர்மவ்யபதேஸாத்ஸ:

எஅ த்யூர உத்தரேப்ய: [லிங்கஞ்ச

எக கதிஸப்தாப்யாம் ததாஹித்ருஷ்டம்

அ0 த்ருதேச்சமஹிம்நோஸ்யாஸுமிந்ருப
 லப்தே:

அகரீப்ரலித்தேச்ச [ஸம்பவாத்

அஉ இதரபாமர்ஸாத்ஸ இதிசேந்நா

அஉ உத்தராச்சேதாவிர்பூதஸ்வருபஸ்து

அச அந்யார்தச்சபராமர்ச:

அடு அஸ்ப்ருதேநிசேத்ததுத்தம்

அச அநுக்ருதேஸ்தஸ்யச

அஎ அபிஸ்மர்யதே

அஅ ஸப்தாதேவப்ரயித: [ரத்வாத்

அக ஹ்ருத்யபேக்ஷயாத் மநுஷ்யாதிகா

க0 த்துபர்யபிபாதராயணஸ்ஸம்பவாத்

கக விரோத:கர்மணீதிசேந்நானேகப்ரதி
 பத்தேர்தர்ஸநாத்

கஉ ஸப்த இதிசேந்நாத:ப்ரபவாத்ப்ரத்

யக்ஷாநுமாநாப்யாம்

கக அதவ சரித்யத்வம்

கச ஸமாநநாமரூபத்வாச்சாவ்ருத்தாவப்
 யவிரோதோதர்சநாத்ஸம்ருதேச்ச

கடு மத்வாதிஷ்வ ஸம்பவாத் நதிகாரம்

ஹ்மிநி:

கக ஜ்யோதிஷ்பாவாச்ச

கஎ பாவந்துபாபாராயணஸ்திநி

கஅ ஸாகஸ்யதநாதர ச்ரவணத்ததா
 த்ரவணத்ஸஸ்யதேஹி

கக கூத்ரியதவகதேச்ச

கஉ உத்தரத்ரகைத்ராதேநலிங்காத்

க0க ஸம்ஸ்காரபராமர்ஸாத் தபாவா

பிலாபாச்ச

க0உ தத்பாவிர்தாரணைசப்ரவ்ருதே:

க0உ ச்ரவணத்தயநார்த்ப்ரதிஷேதாத்

க0ச ஸம்ருதேச்ச

க0டு கம்பநாத்

க0ச ஜ்யோதிர்தர்சநாத்ச

க0எ ஆகாசோர்தாந்தரத்வாதிவ்யபதே
 சாத் (தேந

க0அ ஸுஷுப்த்யுத்த்ராத்யோர் பே

க0க பத்யாதிஸுப்ததேப்ய:

முதல் அந்நியாயம்.

நாலாவதுபாதம்.

கக0 ஆநுமாரிகம்ப்யேகேஷாமிதி சேந்
 நஸார ரூபக விந்யஸ்தக்ருஹி

தேர்தர்ஸயதிக

ககக ஸலக்ஷ்மன்துததர்ஸத்வாத்

ககஉ தததீநத்வாத்ரத்தவத்

ககஉ ஜ்யேயத்வாவசநாச்ச [ணுத்

ககச வததீதிசேந்நப்ராஜ்ஞோஹிப்ரகர

ககடு த்ரயாணமேவசைவமுபந்யாஸ:ப்ர

ககச மஹத்வச்ச (சநச்ச

ககஎ சமஸவதவிசேஷாத்

ககஅ ஜ்யோதிருபக்ரமாத் ததாஹ்யதீய
 தனகே [விரோத:

ககக கல்பநோபதேஸாச்ச மத்வாதிவத

கஉ0 ஸஸஞ்ச்யோப ஸங்க்ரஹாதபிநாநா

பாவாதவிசேஷாச்ச

கஉக ப்ராணாத்யோக்யஸேஷாத்

கஉஉ ஜ்யோதிஷைகேஷாமஸத்யந்நே

கஉஉ காரணத்வேநசாகாஸாதிஷ்ய

தாவ்யபதிஷ்டோக்தே:

கஉச ஸமாகர்ஷாத்

கஉடு ஜகத்வாசித்வாத்

கஉச ஜீவமுத்யப்ராணலிங்காந்நேதிசே

த்தத்வ்யாக்யாதம்

கஉஎ அந்யார்தந்துணைமிநி:ப்ரச்சநவ்யாக்

யாநாப்யா மபிசைவமேகே

கஉஅ வாக்யாநவ்யாத்

கஉக ப்ராஜ்ஞோஸித்தேநிர்த்யாச்மரத்ய:

கக0 உத்த்ரமிஷ்யத் ஏவம் பாவாதித்

தௌஸிலோமி:

ககக அலஸ்திதேநிதிகாஸக்ருத்ஸு:

ககஉ ப்ரக்ருதிச்சப்ரதிஜ்ஞாந்ருஷ்டா

ந்நாநுபரோதாத்

ககஉ அபித்யோபதேசாச்ச.

ககச ஸாக்ஷாச்சோபயர்மநாநாத்

ககடு ஆத்மக்ருதே:

ககச பரிணாமாத்

ககஎ யோநிஸ்சுஹிக்யதே (யாத்ந:

ககஅ ஏதேநஸர்வேவ்யாக்யாதா:வ்யாக்

இரண்டாவது அந்நியாயம்.

முதல்பாதம்.

ககக ஸம்ருத்யநவகாச தோஷப்ரஸங்க

இதிசேந்நாந்யஸம்ருத்ய நவகாச

தோஷப்ரஸங்காத்

கச0 இதரேஷாம்சாநுபலப்பதே:

கசக ஏதேநயோக:ப்ரத்யுத்த:

கசஉ நலிஷ்ணத்வாத்ஸய ததாத்வம்ச

சப்தாத் (நு கதிப்யாம்

கசஉ அபிமாந்வ்யபதேசஸ்து விசேஷா

கசச த்ருச்யதேது (வாத்
 கசடு அஸ்திநிசேந்நப்நிசேத்மாத்ரத்
 கசச அப்தௌதத்வத்ப்ரஸங்காதஸமஞ்
 கசௌ நதுத்ருஷ்டாந்தபாவாத் (ஜஸம்
 கசஅ ஸ்வபக்ஷதோஷாச்ச
 கசக தர்காப்ரதிஷ்டாநாதபி
 கடு0 அந்யதாதுமேயமிதிசேதேவமப்ய
 'நிர்மோக்ஷப்ரஸங்க: (யாதா:
 கடுக எதேநசிஷ்டபரிக்ரஹா அபிவ்யாக்
 கடுஉ போக்த்ரபத்தேரலிபாகச்சேத்
 ஸ்யால்லோகவத்
 கடுந தநந்யத்வமாரம்பணசப்தாதிப்ய:
 கடுச பாவேசோபலப்தே
 கடுடு ஸத்வாச்சாபரஸ்ய
 கடுச அஸத்வயபதேசாந்நேநி சேந்நதர்
 மாந்நேண வாக்யசேஷாத்யுக்
 தேச்சப்தாந்நராச்ச
 கடுௌ படவச்ச
 கடுஅ யதாசப்ராண:
 கடுக இதரவ்யபதேஸாந்திதாகரணதி
 தோஷப்ரஸத்தி:
 கசு0 அதிகந்துபேதநிர்தேஸாத்
 கசுக அஸ்மாதிவச்சததருபத்தி:
 கசுஉ உபஸம்ஹார தர்ஸநாந்நேநிசேந்
 நக்ஷரவத்தி
 கசுக தேவாதி வதபிலோகே
 கசுச க்ருத்ஸந்நப்ரஸக்திர்நிரவயவத்வஸ
 ப்தகோபோவா
 கசுடு ச்ருதேஸ்து ஸப்தமூலத்வாத்
 கசுக ஆத்மநிசைவம் விசித்ராச்சஹி
 கசௌ ஸ்வபக்ஷதோஷாச்ச
 கசஅ ஸர்வோபேதாசத்ததர்ஸநாத்
 கசுக விகரணத்வாந்நேநி சேத்ததுக்தம்
 கௌ0 நப்ரயோஜநவத்வாத்
 கௌக லோகவத்து லீலாகைவல்யம்
 கௌஉ வைஷம்ய நைர்க்ருண்யேந ஸா
 பேக்ஷ்வாதத்ததாஹிதர்ஸயதி
 கௌஉ நகர்மாலிபாகாதிதி சேந்நாநாதித்
 வாதுபபத்யதேசாப்யுபலப்யதேச
 கௌச ஸர்வதர்மோபபத்தேச்ச
 இண்டாவநு அந்நியாயம்.
 2 - வது பாதம்.
 கௌடு ரசநாநுபபத்தேச்ச நானுமானம்ப்
 ரவ்ருத்தேச்ச
 கௌச பயோம்புலச்சேத்தத்ராபி
 கௌ வ்யதிரேகாநவஸ்திதேச்சாநபே
 க்ஷத்வாத்
 கௌஅ அந்யத்ராபாவாச்சநத்ருணதிவத்
 கௌக புருஷாச்சமவதிதி சேத்ததாபி
 கஅ0 அங்கித்வாநுபபத்தேச்ச
 கஅக அந்யதாநுமிதௌ சஜ்யஸக்திவி
 யோகாத்
 கஅஉ அப்யுபகமேய்ந்தாபாவாத்
 கஅக விப்ரதிஷேதாச்சாஸமஞ்ஜஸம்

கஅச மஹத்தீர்கவத்வாஹ்ரஸ்வபரிமண்
 டலாப்யாம்
 கஅடு உபயதாபி நகர்மாதஸ்தநபாவ:
 கஅச ஸமவாயாப்யுபகமாச்ச ஸாம்யாத
 நவஸ்திதே:
 கஅௌ நித்யமேவச பாவாத்
 கஅஅ ரூபாநிமத்வாச்ச விபர்யயோதர்
 ஸநாத்
 கஅக உபயதாசதோஷாத்
 கசு0 அபரிக்ரஹாச்சாத்யந்தமந பேக்ஷா
 கசுக ஸமுதாய உபயதேதுகேபி ததப்
 ராப்தி:
 கசுஉ இதரேதாப்ரத்யயத்வாதுபந்நமி
 திசேந்ந ஸங்காத பாவாநிமத்த
 த்வாத் (த்
 கசுக உத்தரோத்பாதேச பூர்வநிரோதா
 கசுச அஸ்திப்ரதிஜ்ஞோபரோதோயௌ
 கபத்யமந்யதா
 கசுடு ப்ரதிஸங்க்யாப்ரதிஸங்க்யாநிரோ
 தாப்ராப்திரலிச்சேதாத்
 கசுக உபயதாபிதோஷாத்
 கசௌ ஆகாஸோசாவிஸோஷாத்
 கசஅ அநுஸம்ருதேஸ்ச
 கசுக நாஸதோத்ருஷ்டத்வாத்
 உ00 உதாஸீநாநாமபிசைவம்வ்ஸித்தி:
 உ0க நாபாவஉபலப்தே:
 உ0உ வைதர்ம்யாச்சநஸவப்நாதிவத்
 உ0௩ நபாவோநுபலப்தே:
 உ0ச ஸர்வதாநுபலப்தேச்ச
 உ0டு நைகஸ்யிந்நஸம்பவாத்
 உ0ச ஏவம்சாத்மா கார்த்ஸந்யம்
 உ0ௌ நசபர்யாஹாத்ய விஸோதோவிகா
 ராதிப்ய:
 உ0அ அந்யாவஸ்திதேச்சோபயநித்யத்
 வாதவிசேஷ:
 உ0க பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்
 உச0 அதிஷ்டாநாநுபபத்தேச்ச
 உசக கரணவச்சேந்நபேகாதிப்ய:
 உசஉ அந்நவத்வமஸர்வஞ்யதாவா
 உசக உத்பத்யஸம்பவாத்
 உசச நசகர்து:கரணம் [த:
 உசடு விஜ்ஞாநாதிபாவேவாததப்ரதிஷே
 உசக விப்ரதிஷேதாச்ச
 இரண்டாவது அந்நியாயம்.
 மூன்றாவது பாதம்.
 உசௌ நவியதச்ச்ருதே:
 உசஅ அஸ்திது
 உசக கௌண்யஸம்பவாச்சப்தாச்ச
 உஉ0 ஸாச்சைகஸ்யப்ரஹ்மசப்தவத்
 உசு ப்ரதிஞ்யாஹாநிரவ்யதிரேகாத்
 உஉஉ சப்தேப்ய: [கவத்
 உஉ௩ யாவத்லிகாரம்து விடாகோலோ
 உஉச எதேந்நாதரிச்வாவ்யாக்யாந:
 உஉடு அஸம்பவஸ்துஸதோநுபபத்தே:

உருச தேஜோதஸ்தாழ்வாஹ
 உரு௭ ஆப:
 உரு௮ ப்ருதிவீ
 உரு௯ அதிகாரபுரபத்தாந்தரேப்பய: [ஸ:
 உரு௧௦ ததபித்யாநாதேவது தல்லிங்காத்
 உரு௧௧ விபர்யயேணது க்ரமோத உபபத்
 யதேச
 உரு௧௨ அந்தராவிலுஞ்ஞாநமஸீக்ரமேணத
 ல்லிங்காதிநிசேந்நாவிசேஷாத்
 உரு௧௩ சராசரவ்யபாச்சரயஸ்துஸ்யாத் தத்
 வ்யபதேசோ அபாக்தஸ்தத்பா
 வபாவித்வாத் [ய:
 உரு௧௪ நாத்தமாச்சுருதேர்நித்யத்வாச்சதாப்
 உரு௧௫ ஜ்ஞோத வவ
 உரு௧௬ உத்க்ரரந்திகத்யா கதிநாம்
 உரு௧௭ ஸ்வாத்மநாசோத்தரயோ:
 உரு௧௮ நானுரதச்சுருதேரிதிசேந்நேதரா
 திகாராத்
 உரு௧௯ ஸ்வசப்தோந்மாநாப்ப்யாம்ச
 உரு௨௦ அலிரோதச்சந்தவத்
 உரு௨௧ அவஸ்திதிவைசேஷ்யாதிநிசேந்நா
 ப்யுபகமாத் த்ருதிவி
 உரு௨௨ குணத்தவாலோகவத் [யதி
 உரு௨௩ வ்யபிரேகோகந்தவத்ததாஹிதர்ச
 உரு௨௪ ப்ருதகுபதேசாத்
 உரு௨௫ தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேச:
 ப்ராஜ்ஞுவத்
 உரு௨௬ யாவதாத்மபாவித்வாச்சநதோஷ
 ஸ்தத்தர்சநாத்
 உரு௨௭ பும்ஸத்தவாதிவத் தஸ்யஸதோபிவ்ய
 க்தியோகாத்
 உரு௨௮ நித்யோபலப்த்யநுபலப்திப்ரஸம்
 கோந்யதரநியமோவாந்யதா
 உரு௨௯ கர்தாசாஸ்த்ரார்தவத்வாத்
 உரு௩௦ உபாதாநாத்விஹாரோபதேசாச்ச
 உரு௩௧ வ்யபதேசாச்சக்கிரியாயாம்ந: சந்நி
 ர்தேசவிபர்யய:
 உரு௩௨ உபலப்திவதநியம:
 உரு௩௩ சக்நிவிபர்யயாத்
 உரு௩௪ ஸமாத்யபாவாச்ச
 உரு௩௫ யதாசதக்ஷோபயதா
 உரு௩௬ பராத்நதச்சுருதே:
 உரு௩௭ க்ருதப்ரதாந்நாபேக்ஷஸ்துவிஹிதப்
 திஷித்தாவையர்த்யாதிபய:
 உரு௩௮ அம்சோநாநாவ்யபதேசாத்ந்யதா
 சாபிதாசகிதவாதித்வமத்யதவகே
 உரு௩௯ மந்த்ரவரணாத்
 உரு௪௦ அபிஸ்மர்யதே
 உரு௪௧ ப்ரகாசாதிவத்துவைவம்பர:
 உரு௪௨ ஸமரந்திச
 உரு௪௩ அநுஜ்ஞாபரிஹாரொளதேஹஸம்
 பந்தாத்த்யோகிராதிவத்
 உரு௪௪ அஸந்ததேச்சாஹ்யதிகர:
 உரு௪௫ ஆபாஸாவைச

உரு௪௬ அத்ருஷ்டாநியமாத்
 உரு௪௭ அபிஸ்மர்யாதிஷ்வபிசைவம் (வாத்
 உரு௪௮ ப்ரதேசபேதாதிதிசேந்நாந்தர்பா
 இரண்டாவது அத்தியாயம்.
 நான்டர்வது பாதம்.
 உரு௪௯ ததாப்ராணை: [ருதேச்ச
 உரு௫௦ கொளண்ய ஸம்பவாத் தத்ப்ராக்க்
 உரு௫௧ தத்தூர்வகத்வாத்வாச:
 உரு௫௨ ஸப்தகதேர்விஸேஷி தத்வாச்ச
 உரு௫௩ ஹஸ்தாத்யஸ்துஸ்திதேதோவை
 உரு௫௪ அணவச்ச (ம்
 உரு௫௫ ச்ரேஷ்டச்ச
 உரு௫௬ நவாயுக்கிரியேப்ருதகுபதேசாத்
 உரு௫௭ சக்ஷுராதிவத்துதஸ்ஸஹஸிஷ்ட
 யாதிபய:
 உரு௫௮ அகரணத்வாச்சநதோஷஸ்ததா
 ஹிதர்சயதி [யதே
 உரு௫௯ பஞ்சவ்ருத்திர்மனோவத்வ்யபதிச்
 உரு௬௦ அணுச்ச
 உரு௬௧ ஜ்யோதிராத்யதிஷ்டாநத்துததா
 மநாநாத்த்ராணவதாஸுப்தாத்
 உரு௬௨ தஸ்யசநித்யத்வாத்
 உரு௬௩ தஇந்நியாநிதத்வ்யபதேசாத்ந
 யத்ரச்ச்ரேஷ்டாத்
 உரு௬௪ பேதச்சுருதேர்வைவக்ஷண்யாச்ச
 உரு௬௫ ஸம்ஜ்ஞாஸூர்திக்லிப்திஸ்துத்திரிவ்ரு
 த்ருர்வதஉபதேசாத்
 உரு௬௬ மாம்ஸாதிபௌமம்யதாசப்தமித
 ரயோச்ச (த:
 உரு௬௭ வைசேஷ்யாத்நதத்வாத்ஸ்தத்வா
 ழுன்றவது அத்தியாயம்.
 ழுதஸ்பாதம்.
 உரு௬௮ ததந்தர்ப்ரதிபத்தெளரம்ஹிஸம்
 பரிஷ்வக்தத்ப்ராஸந்நிபுணப்ப்யாம்
 உரு௬௯ த்ரயாத்மகத்வாத்நுபுயஸ்த்வாத்
 உரு௭௦ ப்ராணகதேச்ச
 உரு௭௧ அகந்யாதிகதிச்சுருதேரிதிசேந்நாப்
 தத்வாத்
 உரு௭௨ ப்ரதமேச்ரவணாதிதிசேந்நதா வவ
 ஹ்யுபபத்தே:
 உரு௭௩ அச்சுருதத்வாதிதிசேந்நேஷ்டாதி
 காரினும்ப்ரதீதே:
 உரு௭௪ பாக்தம்வாநாத்மவித்த்வாத்நதூ
 ஹிதர்ஸயதி
 உரு௭௫ க்ருதாத்யயேநுசயவாந்த்ருஷ்டஸ்
 ம்ருதிப்யாம்யதேதமநேவம்ச
 உரு௭௬ சரணாதிதிசேந்நததுபலக்ஷணாதே
 திகாரிஷ்டணுரி:
 உரு௭௭ ஆநர்தக்யம்திசேந்நததபேக்ஷத்வா
 உரு௭௮ ஸுக்ருதத்துஷ்க்ருதவவேதிதுபா
 தரி:
 உரு௭௯ அசிஷ்டாதிகாரினுமபிச்ச்ருதம்
 உரு௮௦ ஸம்யமநேத்வநுபுயேதரேஷாமா
 ரோஹாவரோஹௌதத்திதர்சநாத்

௩௦௧ ஸ்மரந்திச
 ௩௦௨ அபிஸப்த
 ௩௦௩ தத்ரீபி தத்யபாராதவிரோத:
 ௩௦௪ வித்யாகர்மணோ ரிதிதுப்ரக்ருதத்
 வாத்
 ௩௦௫ நத்ருதீயேததோபலப்தே:
 ௩௦௬ ஸ்மர்யதேபிசலோகே
 ௩௦௭ தர்சநாச்ச
 ௩௦௮ த்ருதியுப்தாவரோதஸ்ஸம்சோ
 கஜஸ்ய
 ௩௦௯ தத்ஸ்வாபாவ்யா பத்திருபபதே:
 ௩௧௦ நாகிசீரேணவிசேஷாத்
 ௩௧௧ அந்யாதிஷ்டிதே பூர்வவதபி லா
 ௩௧௨ அசுத்தமிதிசேந்நசப்தாத் (பாத்
 ௩௧௩ ரேதஸ்ஸிக்யோகோத
 ௩௧௪ யோநேச்சரீரம்
 முன்றவது அத்தியாயம்.
 இரண்டாவது பாதம்.
 ௩௧௫ ஸந்த்யேஸ்ருஷ்டிராஹ்னி
 ௩௧௬ நிர்மாதாரம்சைகேபுத்ராதயச்ச
 ௩௧௭ மாயாமாத்ரம்துகாத்ஸ்ந்த்யேநாந
 பிவ்யக்தஸ்வரூபத்வாத்
 ௩௧௮ பராபித்யாநாத் துதிரோஹிதம்த
 தோஹ்யஸ்யஸம்பந்தவிபர்யயௌ
 ௩௧௯ தேஹயோகாத்வாஸோபி
 ௩௨௦ ஸைசகச்சுஹிசுருதேராசக்ஷதேசத்
 த்வித:
 ௩௨௧ தத்பாவோநாஹ்நுதச்சுருதேரா
 த்மநிச
 ௩௨௨ அத:ப்ரபோதோஸ்மாத்
 ௩௨௩ ஸவ்ஹுகர்மாநு ஸ்மருதி சப்த
 விதிப்ய:
 ௩௨௪ முக்தேர்த ஸம்பத்தி:பரிசேஷாத்
 ௩௨௫ நஸ்தாநதோபிபரஸ்யோபய லிங்
 கம்ஸேர்வத்ரஹி [சநாத்
 ௩௨௬ பேதாதிதிசேந்நப்ரத்யேகமதத்வ
 ௩௨௭ அபிசைவமேகே
 ௩௨௮ அருபவதேவஹிதத்ப்ரதாநத்வாத்
 ௩௨௯ ப்ரகாசவச்சாவையர்த்யாத்
 ௩௩௦ ஆஹசதம்மாத்ரம்
 ௩௩௧ தர்சயதிகாதோஅபிஸ்மர்யதே
 ௩௩௨ அத்வவசோபமாஸூர்யகாதிவத்
 ௩௩௩ அம்புவதக்ரஹணத்துததாத்வம்
 ௩௩௪ வ்ருத்திஹாஸபாக்த்வமந்ர்பா
 வாதுபயஸாமஞ்ஜஸ்யாதேவம்தர்
 சநாச்ச [ததிததோப்ரவீதிசபூய:
 ௩௩௫ ப்ரக்ருததாவத்வம்ஹிப்ரதிஷே
 ௩௩௬ ததவ்யக்தமாஹ்னி (ப்யாம்
 ௩௩௭ அபிஸம்ராதநேப்ரத்யநக்ஷாநுமா
 ௩௩௮ ப்ரகாசாதிவச்சாவைசேஷ்யம்ப்ர
 காச்சகர்மண்யப்பயாஸாத்
 ௩௩௯ அதோநந்தேநததாஹிலிங்கம்
 ௩௪௦ உபயவ்யபதேசாத் த்வஹிகுண்டவ
 த்வத்

௩௪௧ ப்ரகாசாச்ரயவத்வாதேஜஸ்த்வாத்
 ௩௪௨ பூர்வவத்வாத்
 ௩௪௩ ப்ரதிஷேதாச்ச (தவ்யபதேசேப்ய:
 ௩௪௪ பரமதஸ்ஸேனாந்மாநஸம் பந்தபே
 ௩௪௫ ஸாமாந்யாத்
 ௩௪௬ புத்த்யர்த்த: பாதவத்
 ௩௪௭ ஸ்தநீநவிசேஷாத்ப்ரகாசாதிவத்
 ௩௪௮ உபபத்தேச்ச
 ௩௪௯ ததாந்யப்ரதிஷேதாத் [திப்ய:
 ௩௫௦ அநேநஸர்வகதத்வமாயாமஸப்தா
 ௩௫௧ பலமதஉபபத்தே:
 ௩௫௨ ச்ருதத்வாச்ச
 ௩௫௩ தர்மம் ன்ஜமிநிரதவ
 ௩௫௪ பூர்வந்து பாதராயணோஹேதுவ்
 யபதேசாத்
 முன்றவது அத்தியாயம்.
 மூன்றாவது பாதம்.
 ௩௫௫ ஸர்வவேதாந் த் ப்ரத்யயம் சோத
 நாத்யவிசேஷாத்
 ௩௫௬ பேதாந்நேதிசேதேகஸ்யாமபி
 ௩௫௭ ஸ்வாத்யாயஸ்ய ததாத்வேஹிஸ
 மாசாரேதிகாராச்சஸவவச்சத்
 ந்ரியம:
 ௩௫௮ தர்சயதிக
 ௩௫௯ உபஸம்ஹாரோர்தாபேதாத்விதி
 சேஷவத்ஸமானேச (சேஷாத்
 ௩௬௦ அந்யதாத்வம்சப்தாதிதிசேந்நாவி
 ௩௬௧ நவாப்ரகரணபேதாத்ப்ரோவரீய
 ஸ்த்வாதிவத்
 ௩௬௨ ஸம்ஜ்ஞாதச்சேத்ததுக்தமஸ்திது
 தபி
 ௩௬௩ வ்யாப்தேச்சஸமஞ்ஜஸம்
 ௩௬௪ ஸர்வாபேதாதந்யத்ரேமே
 ௩௬௫ ஆநந்தாதய: ப்ரதாநஸ்ய
 ௩௬௬ ப்ரியஸிரஸ்த்வாத்யப்ராப்திருபச
 யாபசயௌஹிபேதே
 ௩௬௭ இதரேத்வர்தஸாமாந்யாத்
 ௩௬௮ ஆத்யாநாயப்ரயோஜநாபாவாத்
 ௩௬௯ ஆத்மசப்தாச்ச
 ௩௭௦ ஆத்மக்ருஹீதிரிதரவதுத்தராத்
 ௩௭௧ அந்வயாதிதிசேத்ஸ்யாதவதார
 ௩௭௨ கார்யாக்யாநாதபூர்வம் (ணாத்
 ௩௭௩ ஸமானவம்சாபேதாத்
 ௩௭௪ ஸம்பந்தாதேவமந்யத்ராபி
 ௩௭௫ நவாலிசேஷாத்
 ௩௭௬ தர்சயதிக
 ௩௭௭ ஸம்ப்ருதித்யுப்யாப்த்யபிசாத:
 ௩௭௮ புருஷவித்யாயாமபிசேதரேஷா
 மநாம்நாநாத்
 ௩௭௯ வேதாத்யர்தபேதாத்
 ௩௮௦ ஹாநௌதுபாயநசப்தசேஷத்வா
 த்ருசாச்சந்தஸ்த்ஸுத்யுபகாந
 வத்ததுக்தம்
 ௩௮௧ ஸாம்பராயேதர்தவ்யாவாத் ததா

ஹயர்யே

க.அ.௦ சந்ததபயாவிரோதாத்
க.அ.௧ கதேரீ தவத்வமுபயதாந்யதாஹி
விரோத:
க.அ.௨ உபபந்ஸதல்லக்ஷணர் தோபலப்
தேர்லோகவத் [காணம்
க.அ.௩ யாவததிகாரமவ ஸ்திதிராநிகாரி
க.அ.௪ அநியமஸ்ஸர்வேஷாமவிரோதச்ச
ப்தாநமாநாப்யாம்
க.அ.௫ அகரதிரயும்த்வவரோ தஸ்ஸாமா
ந்யதத்பாவாப்யாமௌபஸ்தவ
த்ததுத்தம்
க.அ.௬ இயதாமநநாத்
க.அ.௭ அந்தராபூதக்ராமவத்ஸ்வாத்மநோ
ந்யதாபேதா நுபபத்திரிதிசேந்நோ
பஸேசவத் (த்
க.௧௦ வ்யதிரஹாரோவிசிம்ஷந்தி ஹீதரவ
க.௧௧ ஸைவஹிஸத்யாதய: [ய:
க.௧௨ காமாதிதரத்ரதத்சாயதநாநிபய:
க.௧௩ ஆதராதலோப:
க.௧௪ உபஸ்திதேதஸ்தத்வசநாத்
க.௧௫ தந்நீர்தாரணா நியமஸ்தத்ருஷ்
டே:ப்ருதக்க்யப்ரதிபந்த:பலம்
க.௧௬ ப்ரதாநவதேவததுத்தம் [பி
க.௧௭ லிங்கபூயஸ்த்வாத் த்நிபலீயஸ்தத
க.௧௮ பூர்வலிகல்ப: ப்ரகரணாத்ஸ்யாத்
நியாமாநஸவத்
க.௧௯ அநிதேசாச்ச
ச.௦௦ வித்யைவது நிர்தாரணத்தர்சநாச்ச
ச.௦௧ ப்ருத்யாநி பலியஸ்த்வாச்சநபாத:
ச.௦௨ அநுபந்தாநிபய: ப்ரஜ்ஞாந்தரப்ரு
தத்வ வத் த்ருஷ்டப்ஸதுதுத்தம்
ச.௦௩ ஸாமாந்யா தப்யுபலப்தேர்மருத்
யுவந்நஹி லோகாபத்தி:
ச.௦௪ பரேணச சப்தஸ்யதாத்வீத்யம்பூய
ஸ்த்வாத்வநுபந்த:
ச.௦௫ ஏக ஆத்மநச்சரீரோபாவாத்
ச.௦௬ வ்யதிரேகஸ்தத்பாவ பாலித்வாந்ந
துபலப்திவத் [ப்ரதிவேதம்
ச.௦௭ அங்காவபத்தாஸ்து நசாகாஸாஹி
ச.௦௮ மந்த்ராதிவத்வா அவிரோத:
ச.௦௯ பூம்ந: க்ரதுவஜ்ஜயாயஸ்த்வம்ததா
ஹிதர்சயதி
ச.௧௦ நாநாசப்தாதிபேதாத்
ச.௧௧ லிகல்போலிசிஷ்டபலத்வாத்
ச.௧௨ காம்யாஸ்துயதாநாமம்ஸமுச்சி
யேரந்வாபூர்வஹேத்வபாவாத்
ச.௧௩ அங்கோஷ்யதா ச்ரயபாவ:
ச.௧௪ சிஷ்டேச்ச
ச.௧௫ ஸமாஹாராத்
ச.௧௬ ஞ்ஞஸாதாரண்யச்ருதேச்ச
ச.௧௭ நவா தத்ஸஹபாவாச்ருதே:
ச.௧௮ தர்சநாச்ச

முன்றவது அந்தியாயம்.

நான்காவதுபாகம்
ச.௧௯ புருஷார்தோதஸ்சப்தாநிதி பாத
ராணயு:
ச.௨௦ சேஷத்வாத்தபுருஷார்தவாதோய
தாந்யேஷ்விதிஹிமிநி:
ச.௨௧ ஆசாரதர்சநாத்
ச.௨௨ தச்ச்ருதே:
ச.௨௩ ஸமந்வாரம்பணத்
ச.௨௪ தத்வதோவிதாநாத்
ச.௨௫ நியமாச்ச
ச.௨௬ அநிகோபதேசாத்து பாதராயண
ஸ்யைவம்தத்தர்சநாத்
ச.௨௭ துல்யம்துதர்சநம்
ச.௨௮ அஸார்வத்ரிஃ
ச.௨௯ விபாகச்சதவத்
ச.௩௦ அத்யயநமாத்ரவத:
ச.௩௧ நாவிசேஷாத்
ச.௩௨ ஸ்துதேயேநுமதிர்வா
ச.௩௩ காமகாரேணசைகே
ச.௩௪ உபமாத்மச
ச.௩௫ ஊர்த்வரேதஸ்ஸாச்சசப்தேஹி
ச.௩௬ பராமர்சம் ஹிமிநிசோதநாச்சா
பவததிஹி [யச்ருதே:
ச.௩௭ அநுஷ்டேயம் பாதராயணஸ்ஸாம்
ச.௩௮ விதிர்வாதாரணவத்
ச.௩௯ ஸ்துதிமாத்ரமுபாதா நாதிதிசேந்
நாபூர்வத்வாத்
ச.௪௦ பாவசப்தாச்ச [தத்வாத்
ச.௪௧ பாரிபல்லவார்தாநிதிசேந்நவிசேஷி
ச.௪௨ ததாசைகவாக்யோபபந்தாத்
ச.௪௩ அத வவசாக்நீநதாந்யநபேக்ஷா
ச.௪௪ ஸர்வாபேக்ஷாசயஜ்ஞாநிச்ச்ருதேரச்
வவத்
ச.௪௫ சமதமாந்யுபேதஸ்ஸயாத்நாபிது
தத்விதேஸ்தததகதயா தேஷா
மப்யவச்சயநுஷ்டேயத்வாத்
ச.௪௬ ஸர்வாந்நாநுமதிச்சப்ராணாத்யயே
தத்தர்சநாத்
ச.௪௭ அபாதாநாச்ச
ச.௪௮ அபிஸ்மர்யதே
ச.௪௯ சப்தச்சாதோகாமகாரே
ச.௫௦ விஹிதத்வாச்சாச்ரமகர்மாபி
ச.௫௧ ஸஹகாரித்வேநச
ச.௫௨ ஸர்வதாபி த ஏவோபயலிங்காத்
ச.௫௩ அநபிபவம்சதர்சயதி
ச.௫௪ அந்தராசாபிது தத்த்ருஷ்டே:
ச.௫௫ அபிஸ்மர்யதே
ச.௫௬ விசேஷா நுக்ரஹச்ச
ச.௫௭ அதஸ்த்விதரஜ்ஜயாயோலிங்காச்ச
ச.௫௮ தத்பூதஸ்யதுநாதத்பாவோஹி
நேரபிநியமாத் த்ருபாபாவே
பய:
ச.௫௯ நசாதிகாரிகமபி பதநாநுமநாத்

தயோகாத்

சக0 உப்புர்வ மப்த்யோகேபாவமச நவ
சித்ததுக்தம்சகக பஹிஸ்தபயதாபிஸம்ரு தேராசா
ராச்ச

சகஉ ஸ்வாமிந:பலஸ்ருதேரித்யாத்ரேய:

சகந ஆர்ஜியமித்யெளடு லோமிஸ்தஸ
மைஹிபரிக்கரியதேசகச ஸஹகார்யந்தரவிதி: பகேஷணத்ரு
தீயம் தத்வதோலித்யாதிவத்சகடு க்ருத்ஸபாவாத்துக்ருஹிணோப
ஸம்ஹார:

சகசு மௌநவதிதரேஷாமப்யுபதேசாத்

சகசு அநாலிஷ்குர்வந்நவயாத்

சகஅ ஐஹிகம்பர்ஸதுதப்ரதிபந்தேதத்
ர்சநாத்சகக வம்முக்திபலாநியமஸ்ததவஸ்தா
வத்ருதேஸ்ததவஸ்தாவத்ருதே:
நான்காம் அத்தியாயம்.

முதல்பாகம்.

சஎ0 ஆவ்ருத்திரஸக்ருதுபதேசாத்

சஎக லிங்காச்ச

சஎஉ ஆத்மேதிதூபகச்சந்தித்ராஹயகிச

சஎந நப்ரதிகேநஹிஸ:

சஎச ப்ரஹ்மத்ருஷ்டிருத்தர்ஷாத் (தே:

சஎடு ஆதித்யாதி மதயச்சாங்க உபபத்

சஎச ஆஸிந்ஸஸம்பவாத்

சஎஎ த்யாநாச்ச

சஎஅ அசலத்வம் சரபேக்ய

சஎக ஸமரந்திச

சஅ0 யத்ரைகாந்தராத்ந்ராவிசேஷாத்

சஅக ஆப்ரயாணத்தத்ராபிஹித்ருஷ்டம்

சஅஉ தததிகமஉத்தர பூர்வாகயொரச்

லேஷலிநாசெஹதத்வ்யபதேசாத்

சஅந இதரஸ்யாப் யேவமஸம்சலேஷ:

பாதேது [தவதே:

சஅச அநாரப்தகார்யே வவதுபூர்வேத

சஅடு அந்நிஹோத்ராத் தக்கார்யா

யைவதத்தர்சநாத் (யோ:

சஅசு அதோந்யாபிஹ்யேகேஷாமுப

சஅஎ யதேவலித்யயேதிஹி

சஅஅ போகேநத்விதரேகூபயித்வா அத

ஸம்பத்யதே

இரண்டாவது பாகம்.

சஅக வாக்மநஸிதர்சநாச்ச

சக0 அதவஸர்வாண்யரு

சகக தந்மந: ப்ராணஉத்தராத்

சகஉ ஸோத்யகேததுபகமாதிப்ய:

சகந பூதேஷுதச்ச்ருதே:

சகச நைகஸமிந்தர்சயதோஹி

சகடு ஸமாநாசாஸ்ருத்யுபக்ரமாத்ம்ருத

த்வம்சாநுபோஷ்ய

சகசு ததாப்தேஸஸம்ஸாரய்யபதேசாத்

சகஎ ஸூக்ஷ்மம் ப்ரமாணதச்சநதோப

லப்தே:

சகஅ நோபமந்தேநாத்:

சகக அஸ்யைவசோபபத்தேருஷ்மா

இ00 ப்ரதிஷேதாதிதிசேந்நசாரீராத்ஸ்
பஷ்டோஹ்யேகேஷாம்

இ0க ஸம்ர்யதேச

இ0உ தாநிபீரேததாஹ்யாஹ

இ0ந அலிபாகோ வசநாத்

இ0ச ததோகோக்ரஹ்வநம்தத்ப்ரகாசி

தத்வாரோ லித்யா ஸாமர்த்யாத்

த்தச்சேஷகத்யநுஸம்ருதியோகா

ச்சஹார்தாந்ருஹிதச்சதாநிக

இ0டு ரச்சம்நுஸாரீ (யா

இ0சு நிசினேதிசேந்நஸம்பந்தஸ்யயாவத்

தேஹபாலித்வாத்நர்சயதிக

இ0எ அதச்சாயநேபிதக்ஷிணே

இ0அ யோகிந:ப்ரதிஸம்ர்யேதேஸமார்

தேசைதே

நான்காவது அத்தியாயம்.

மூன்றாவது பாகம்.

இ0க அர்சிராநிநாதத்ப்ரதிதே: (யாம்

இ0க0 வாயுமப்தாதலிஸேஷலிஸேஷாப்

இ0க தம்தேதாதிவருணஸ்ஸம்பந்தநத்

இ0கஉ ஆதிவாஹிகாஸ்தஸலிங்காத்

இ0கந வைத்யுதேவைவததஸ்தச்ச்ருதே:

இ0கச கார்யம்பாதிரிஸ்யகத்யுபபத்தே:

இ0கடு விஸேஷிதத்வாச்ச

இ0கசு ஸாமீப்பாத்நுதத்வ்யபதேஸ:

இ0கஎ கார்யாத்யயேததத்யகேஷணஸஹா

த: பரமபிதாநாத்

இ0கஅ ஸம்ருதேச்ச

இ0கக பரம்ஜெமிநிர்முக்யத்வாத்

இ0உ0 தர்ஸநாச்ச

இ0உக நசகார்யேப்ரத்யபிஸந்தி:

இ0உஉ அப்ரதிகாலம்பநாந்நயதிபாதரா

யணஉபயதாசதோஷாத்நத்தர்

இ0உந விஸேஷம்சதர்ஸயதி (துச்ச

நான்காவது அத்தியாயம்.

நான்காவது பாகம். [த்

இ0உச ஸம்பத்யாவிர்பாவஸ்ஸவேநசப்தா

இ0உடு முக்த: ப்ரதிஜ்ஞாநாத்

இ0உசு ஆத்மாப்ரகரணத்

இ0உஎ அலிபாகேநத்ருஷ்டத்வாத்

இ0உஅ ப்ராஹ்மேணஜெமிநிநுபந்யாஸா

திப்ய: [த்தௌடுலோமி:

இ0உக சிதிதந்மாத்ரேணததாத்மகத்வாநி

இ0உ0 வம்மப்யுபந்யாஸாத் பூர்வபாவாத்

விரோதம் பாதராயண:

இ0உக ஸங்கல்பாதேவதச்ச்ருதே:

இ0உஉ அதவசநந்யாதிபதி:

இ0உந அபாவம்பாதிரிஸ்யேவம்

இ0உச பாவம்ஜெமிநிர்விகல்பாமநநாத்

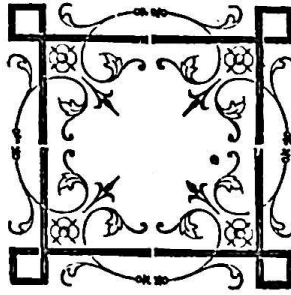
இ0உடு த்வாத்ராஹவதுபயலிதம் பாத

ராயணோத:

௫௩௬ தங்வுபாவேஸந்த்யவதுபபத்தே:
 ௫௩௭ பாவேஜாக்ரத்வத் (யதி
 ௫௩௮ ப்ரதிபவதாவேஸுஸ்ததாஹிதர்ச
 ௫௩௯ ஸ்வாப்யஸம்பத்யோரந்யதராபே
 கூமாவிஷ்க்ருதம்ஹி
 ௫௪௦ ஜகத்வ்யாபாரவாஜம் ப்ரகரணத
 ஸந்நிஹிதத்வாச்ச [தி
 ௫௪௧ ப்ரத்யகோபதேஸாநிதிசேந்நா

காரிகமண்டஸ்தோக்தே:
 ௫௪௨ விகாராவர்திசதத, ஹிஸ்திதிமாஹ
 ௫௪௩ தர்சயத்ச்சை வம்ப்ரத்யகூநுமா
 நே
 ௫௪௪ போகமாதீரஸாம்யலிங்காச்ச
 ௫௪௫ அநாவ்ருத்திஸுப்தாதநாவ்ருத்தி
 ஸுப்தாத்.

ப்ரஹ்மஸூத்ரம் முற்றிற்று.

சங்கரபாஷ்ய அவதாரிகை.

அநாதிமாயையாகிற அந்தகாரத்தினால் மூடப்பட்டு வழிகெட்டுத்திரிகிற இவ்வுலகிலுள்ளவர்களுடையஹ்ருதயத்தில் தத்வஜ்ஞாநமாகிற ஒளியை யுண்டாக்கி யவர்களை நல்வழியில் நடத்துகைக்காக ஸ்ரீ சங்கராசார்யராவ தரித்து, உபநிஷதார்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக வேதவ்யாஸபகவான்செய்தப்ராஹ்ம ஸூத்ரத்தின் கருத்தையறியாமல், ந்யாயவைசேஷிக ஸாங்க்ய பாதஞ்சலாதி சாஸ்த்ரங்களைப் பிப்பால் இவ்வேதாந்த சாஸ்திரத் திற்கும் த்வைத ஸித்தாந்தத்தில் கருத்தைவாணித்து, முன்புள்ள த்வைத வாஸனா ரூபமான அஜ்ஞானத்தைப் பெருக்கின அபஸித்தாந்தங்களைத் துணித்து, அநேகஸந்யாயங்களையும் பராசரபகவான் முதலிய மஹரிஷிகளுடைய அபிப்ராயங்களையும், தர்மமம்ஸ்தாபநார்த்தமாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணரூபியாயவதரித்த பரப்ராஹ்மத்தினால் தக்வார்த்தப் பிரகாசகமாக வெளியிடப்பட்ட கீதையினுட் கருத்தையும் நன்றாகப் பரிசீலித்து இந்தப்ராஹ்மஸூத்ரத்திற்கு பூர்வோத்தரவிரோதமின்றிக்கே பாஷ்யம்செய்து அத்வைதஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்தார்.

அத்வைதஸித்தாந்த ப்ரக்ரியை,

உபநிஷத்துக்களில், “நடிவெடி டிஷ்டாநாவஸ்யே” இத்த்யாதிவாக்யங்களினால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான பரப்ராஹ்மத்திற் காட்டிலும் ஜீவனென்றொருவஸ்துவில்லை யென்றும், “அகைவி” இத்த்யாதி வாக்யங்களினால், ஜீவப்ராஹ்மங்களுக்கு பேதமில்லை, அபேதமே யுள்ளதென்றும், “குகுதாநிடிதா” இத்த்யாதியினால் இந்தப்ராஹ்மத்திற்காட்டில் வேறாய் வஸ்துவாகக் காண்கிறவை யெல்லாம் அஸத்யமென்றும், “ஸக்யஜ்ஞாநநிநிஷ்டா” இத்த்யாதிகளினால், அந்தப்ராஹ்மஸ்வரூபம் அவிராசியாய் ஸ்வயம், ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநரூபமாய் ஆந்த ரூபமாயிருக்கு மென்றும், “நிமக்ஷண” இத்த்யாதிகளினால் அந்தப்ராஹ்மம்: நிர்குணம், அதாவது குண ரூபமென்றும், “குகுதேநவிபுக்ஷி” இத்த்யாதிகளில் அந்த ஜ்ஞாநாநந்தரூபமானப்ராஹ்மஸ்வரூபம் அநாதிமாயையினால் மூடப்பட்டு தன்ஸ்வரூபத்தையறியாமல் தான் தேவனென்றும் மனுஷ்யனென்றும், சொல்லுகையினாலும், இவற்றுக்கு உபப்ராஹ்மணங்களான ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களிலும் இவ்வர்த்தங்களுடைய த்ருடப்படுத்திச் சொல்லுகைவாலும், இப் ப்ரமாணங்களாலும் ஸத்யத்திகளாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட அர்த்தமானது.—

ப்ரஹ்மமொன்று மேபரமார்த்தஸத்யம். மற்றவை அஸத்யங்கள். மற்றவை யாவன, — ஜீவனும், ஜடமாய் ப்ரக்ருதியின் விகாரமாய் க்ரிணப்படும் ம்ருத் துபாஷாணம் முதலியவைகளும், “யஸுஸ-ஹஸுஸ-ஹஸுஸ” இத்யாதி உபநிஷத் வாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்ட. ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள ஜ்ஞாநம் முதலிய குணங்களும் அகிய இவை. ஆகையினால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் ஸஜாதீய ஸஜாதீய ஸ்வகதபேத சூன்யமெனப்படும். ஸஜாதீய பேத சூன்யமாவது — ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமான தன்னை உடொத்த மற்றொரு ஜீவஸ்வரூபமில்லையென்பது. ஸஜாதீயபேதசூன்யமாவது — ஜடமாய்க்காண்கிற ம்ருத்துபாஷாணம் முதலியவைகளில்லை யென்பது. ஸ்வகதபேத சூன்யமாவது — தன்னிடத்திலோர்குணங்க ளில்லையென்பது. இவ்விதமான ப்ரஹ்மம் அநாதி மாயையினால் ஆவரிக்கப்பட்டு தேவமனுஷ யாதிகளாய்த் தோற்றுகிறது. மாயையாவது — ஸத்துமன்று, அஸத்துமன்று, ஸத்தாவது — எப்போதும் தோற்றுவது. அஸத்தாவது — ஒருகாலும் தோற்றாதது. இம்மாயையும், இம்மாயையினாலுண்டான ஜகத்தும், இப்போது தோற்றுகையால் அஸத்தென்று சொல்லப்போகாது. முக்திதசையில் தோற்றாமையால் ஸத்தென்று சொல்லப் போகாது. இவ்விரண்டிலே தமன்றி ஸதஸத் விலக்ஷண மெனப்படும். ஸத்தென்பது — வ்யாவஹாரிகஸத்யம், ப்ராதிபாஸிகஸத்யம், பாரமார்த்திகஸத்யமென்று மூன்றுவகையாயிருக்கும். வ்யாவஹாரிகமாவது — அநாதிமாயையினால் ஸம்ஸார தசையில் உள்ளது போல்தோற்றி, பாரமார் சிக்கில் உண்மை யற்றதாயிருக்கிற இஜ்ஜகத்து, ப்ராதிபாஸிகமாவது — ஒருகயிற்றைப்பார்த்து அதின்ஸ்வரூபத்தையறியாமல் இது பாம்பு என்று தோற்றுவது, பாரமார்த்திகமாவது — எப்போதும்பாதையில்லாத ப்ரஹ்மஸ்வரூபம். அஸத்தென்பது ஒரோவகை, அதின்ஸ்வரூபம் — குதிரைக்கொம்பு, ஆமைப்பால், முதலிய எப்போதும் காணப்படாதவஸ்துக்கள். கயிற்றின் ஸ்வரூபத்தை யறியாமல் அஜ்ஞாநத்தினால் பாம்பென்று ப்ரமித்தவன், அதின்ஸ்வரூபத்தையறிந்தமற்றொருவன்வந்து ‘இதுபாம்பன்று, இது கயிறு’ என்றுணர்த்தினால் தனக்குள்ள அஞ்ஞானம் போய் உள்ளபடியறிகிறான், இவன் பாம்பென்றறியும்போது அக்கயிற்றில் ப்ராதிபாஸிகமான பாம்பு உண்டாகிறது. இந்த ப்ராதிபாஸிகம், வ்யாவஹாரிகஸத்யமான வஸ்துக்களைப்போல் ஒருகார்யத்திற்கு உபயோகப்படமாட்டாது. பயம் முதலியவற்றை. யுண்டாக்குவதுமாத்ரமே இதுக்கு பலம். இது ஆதாரமாகிய ரஜ்ஜு முதலானவற்றின் அஞ்ஞானத்தினாலுண்டாகிறது. ஆதாரஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தினால் கசிக்கிறது. அதுபோலவே இந்த ஜகத்தும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறியாததினால் அந்தப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில்தோற்றி “கஃஸிவி” இத்யாதி வேதாந்தவாக்யத்தினாலுண்டான அபேத ஜ்ஞாநமுண்டானபிறகு கசிக்கையாலே இதை ஸத்யமெனப்படாது. ஆயினும், உறங்குகிறவன் ஸ்வப்தத்தில் தன்னை யரசனாகவும், அநேக விசித்ரமான மாளிகை முதலியவைகளுள்ளனவாகவும் சற்றுநேரம்பார்த்து மகிழ்ந்து தியங்குவதுபோல் இவ்வுலகையும் கெடுகேரம்பார்த்து ஸுகதுக்காதி களை அந்தப்ரஹ்மமேயநுபவிக்கிறது.

சங்கரபாஷ்ய அவதாரிகை.

௩

சிலர் ஜீவனை, ப்ரஹ்மத்தின் சாயையென்றும், ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதிபிம்பமென்றும், ஒவ்வொருவனுக்குண்டான ஸுகதுக்கங்கள் வெவ்வேறு வளைகளாகையால் அவற்றுக்குக் காரணங்களாகிய அஜ்ஞாநங்கள் புருஷபேதத்தினால் வேறுபட்டு அநந்தமாயிருக்குமென்றும், மாயையினாலாவரிக்கப்பட்டவன் ஈஸ்வரன், அவித்யையினாலாவரிக்கப்பட்டவன் ஜீவனென்றும், இப்படி அநேகவிதமாக ஸித்தாந்தித்தபோதிலும் அத்வைதமென்கிற முக்யமான அம்சத்தில் பேதமில்லை. இம்மதங்களில் சங்கராசார்யர் அநேகதூஷணங்களைச் சொல்லி இவற்றையெல்லாம் கண்டித்து, அவித்யையென்றும், மாயையென்றும் பேர்படைத்தவஸ்து ஒன்றே; ஆனால் இவ்வொன்றுக்கே ஆச்சாரிகாவித்யை, விசேஷபிகாவித்யை யென்று இரண்டவஸ்தையுண்டு. அதாவது—ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை மறைத்தல், உலகத்தைக்காண்பித்தலென்பது, இந்த அஜ்ஞாநம் “அகஸேலி” இத்யாதி வேதாந்தவாக்யஜந்ய ஜீவப்ரஹ்மபேத ஜ்ஞாநத்தினால் நசிக்கிறது. அந்த அபேதஜ்ஞாநமும், கலங்கின நீரிலுரைத்த தேத்தான்கொட்டை அந்நீரிலுள்ள அழுக்கையும் போக்கிப் பின்புதானும் நசிப்பதுபோல் இவ்விதமான ப்ராந்திக்குக் காரணமாகிய அநாதிமாயையையும் போக்கித்தானும் உடனே நசித்துவிடுகிறது. குயவன் சக்கரத்தைத்திருப்பிவிட்டபிறகும் கூட அந்தவேகத்தினால் அந்தச் சக்கரம் சிறிதுநேரம் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தத்வஜ்ஞாநம்பிறந்து அவித்யை நசித்தாலும், முன்வாஸநையினால் ஸம்ஸாரம் சிறிதுகாலம் அறுவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கும். அவ்வாஸநை நிவ்ருத்தமானபிறகு அந்தஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் லயித்து நிரஞ்ணமாய் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாய்விளங்கும். இந்த மோக்ஷத்தையே பரமபுருஷார்த்தமென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடுகின்றன. ஆகையால் இவ்விதமான பரமபுருஷார்த்தத்தை லபிக்கைக்காக வேதாந்தவிசாரம் செய்யக்கடவதென்பது.

இங்கு சொல்லவேண்டிய அநேகவிஷயங்களை அங்கங்கு ஸூத்ரவ்யாக்யாநங்களில் கண்டுகொள்ள.

சங்கரபாஷ்ய அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத்கௌடீயாநுஜாயநம:..

ராமாநுஜபாஷ்ய அவதாரிகை.

ஸ்ரீயபதிபான ஸர்வேஸ்வரன், ஸகலஸம்ஸாரி சேதனரும் கர்ப்ப ஜந்மபால்ய யௌவன வார்த்தகமரண நரகங்கொள்கிற ஸப்தாவஸ்தா ரூபமான ஸமஸார சக்ரத்தில் அநாதிகால ஸஞ்சித கர்ம பாவசராய் உழன்று கொண்டு, வேறொரு புருஷார்த்தமுள தென் னும், அதற்குபாயமின்ன தென்று மறியாமல் தேகமே ஆத்மாவென்றும் அதின் போஷணமே பரமபுருஷார்த்தமென்றும் நினைத்து, அதற்காகமேன்மேலும் ஸமஸாரத்தில் ப்ரவர்த்தித்து காமக்கோத மோஹலோப மதமாத் ஸர்வயுக்தராய், க்ருத்யாக்ருத்யவிவேக சூர்யராய், ஆத்யாத்மிகாதிபௌதிகாதி தைவிகங்களாகிற தாபத்ரயங்களினால் நோவுபட்டுக்கொண்டு, புத்ரேஷண வித்தேஷண லோகேஷணைகளென்கிற ஷணத்ரயயுக்தராய், தன்னுக்கமேயன்றிக்கே தனதுபுத்ர களத்ராதிகளையும் தனக்காப்தர்களாக ப்ரமித்து அவர்கள் துக்கத்தையும் தானே யேற்றுக்கொண்டு ஒருஷண மாத்ரமும் ஸுகமின்றிக்கே கரைகாணத் துயரக்கடலில் முழிக்கக்கூடியேற போக்யதை யற்றவர்களா யிருக்குமிருப்பைக்கண்டு, ஐயோ! நித்யமாய் ஜ்ஞாநாத்ர ரூபமான தனதுஸ்வரூபத்தையும், தனக்கு நித்யாநுபவ யோக்யமான கிரதிசயப்ரஹ்மாந்தத்தையும் மறந்து, மாம்ஸசோணிகாதி ஸப்ததானுநிர்மிதமாய், மலமூத்ர பித்தஸ்லேஷம் பூரிதமாய், அதிஹ்ரமாய், அநந்ததுக்காகரமான சரீரத்தை அபிமாநித்துக்கொண்டு, அவித்யாகர்ம வானொருசு பாவசனாய் அதிலேயமித்துக்கொண்டு க்ஷுத்ராஸுகமென்று பேர்பெற்ற நரகப்ராயமான மஹத்தான துக்கத்தை யறுபவிப்பதே! என்று இவர்கள் பக்ஷீஇரக்கமுற்றவனாய், இவர்களை இப்பெருந் துன்பத்தினின்றும் விலக்கிக்கரையேற்றக்கருதி, தான்ஹம்ஸம் முதலிய அநேகாவதாரங்களை யெடுத்தும், சதுர்முக ப்ரஹ்மா, நாரதர், ஸகாதிகள், மறு முதலியவர்களைக் கொண்டும் ஜ்ஞாநத்தை க்ருத்யுகத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித் தருளினான். அந்த ஜ்ஞாநம் க்ரமக்ரமமாக த்வாபரயுகாந்தத்தில் க்ஷணதசையையடைந்து அஜ்ஞாநாத் காரத்தினால் முடிந்திடந்த இவ்வுலகினைக்கண்டு ப்ரஹ்மாதேவர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடம் சென்று “ஸ்வாமீ! தேவரீர் ஜ்ஞாநப்ரதாநம்செய்து இவ்வுலகினை உத்தரிப்பித் தருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்க அவனும் அப்ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, ஸ்ரீபராசர பகவானுடைய கர்ப்பத்தில் வேதவ்யாஸரூபராய் அவதரித்தான். பின்பு வேதவ்யாஸரும், வேதஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்து, அநந்தம் வேதார்த்த நிர்ணயம் செய்யக்கருதி, தம்முடைய முக்ய சிஷ்யரான ஹைமீஸ்ரி மஹர்ஷியைக்கொண்டு வேதத்தில் பூர்வபாகமான கர்ட்காண்ட தேவதாகாண்டங்ளி னர்த்தத்தைப் பூர்வமீ மாம்ஸஸ்யென்னும் சாஸ்த்ரத்தை மீட்டுத்தெளிவித்து, உபநிஷத்துக்கொ

ராமா நுஜபாஷ்ய அவதாரிகை.

௫

ன்று வழங்குகிற உத்தரபாகமான ப்ரஹ்மகாண்டத்தி னார்த்தத்தை உத்தர மீமாம்ஸையென்று வழங்குகிற ப்ரஹ்ம ஸ-ஓத்ரமென்னும் வேதாந்த சா ஸ்த்ரத்தினால் வெளியிட்டருளினார்.

இந்த சாஸ்த்ரத்தில் அத்யாயம் ௪, அதில் முதல் அத்யாயத்தில், மோக்ஷத்தை விரும்பின புருஷனுக்குத் த்யானம் செய்யத்தக்கதாக வேதா ந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட ஜகத்காரண மானவஸ்து, நிலவிக்கிடக்கிடக்கூ ணமானபரப்ரஹ்மமென்று கிரூபிக்கப்பட்டது. அந்தபரப்ரஹ்மம் கதிஸாமா ந்யந்யாயத்தினாலே மஹோபநிஷத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அகிலஹேயப்ரா த்ய நீகஸமஸ்த கல்யாண குணகரண ஸ்ரீமந்நாராயண னென்று கண்டு கொள்க.—இரண்டாவது அத்யாயத்தில்—ஜ்ஞாந சூன்யமாய், உத்பத்தி விநா சங்களை யுடையதாயுள்ள அசித்தத்வமான மூலப்ரக்ருதி பென்ன, அல்ப ஜ்ஞாநஞய், அல்பசக்தி யுடையது எனச் சித்தத்வமென்கிற ஜீவனென்ன, இவ் விரண்டைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமாய், ஸர்வஜ்ஞஞய், ஸர்வசக்தி யுத்த னாய், ஸர்வாந்தர்யாமியாய், சித் அசித் என்கிற இரண்டு தத்வங்களையும் தளக்கு சரீரமாக உடையது என ஈஸ்வரதத்வமென்கிற பரப்ரஹ்மமே ஜகத் காரண மென்று வேதத்தின் தாத்பர்யத்தைக்கொண்டு முதல் அத்யாயத் திற் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம், குத்ருஷ்டிகளுடைய குயுக்திகளினால் மந்த மதிகள் கலங்காமைக்காக அவர்கள் சொல்லும் யுக்திகளைக்கண்டித்து ஸத் தாபிக்கப்படுகிறது. மூன்றாவது அத்யாயத்தில் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மப்ரா ப்திக்குபாயமான பக்திஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது—நாலாவது அத்யாயத்தில், அந்த பக்திக்கு அர்சிராதி மார்கமாக பரப்ரஹ்ம ப்ராப்தியே பலமெ ன்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தநாலு அத்யாயங்களில் அதிகரணங்கள் - கருசு. ஸ-ஓத்ரங்கள் - ருசுரு. விஷயம், ஸம்சயம், பூர்வபக்ஷம், ஸித்தாந்தம், ப்ரயோஜனம், இவ்வைந்து மடங்கியது அதிகரணமாம்.

ஸ்ரீவேதவ்யாஸ ப்ரணீதமான இந்தப்ரஹ்ம ஸ-ஓத்ரங்களுக்கு, அவ ருடைய அபிப்ராயங்களையறிந்த போதாயநன்கிற ருஷி, வ்ருத்தி என் று ஒரு வ்யாக்யானம் செய்தார். அவ்வ்யாக்யானம் மிகப்பெரிதானகையால் அற்புத்தியுள்ள மதுஷ்யர்களுக்கு அதைக்கற்று அர்த்தம்தெரிந்து கொள் ளையோக்யதையற்றிருப்பதை யாலோசித்து, பின்புள்ள டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர், என்கிற ருஷிகள் போதாயந வ்ருத்தியிலுள்ள அர்த்தங்களைச் சுருக்கியெடுத்து ப்ரஹ்மஸ-ஓத்ரத்தி னார்த்தத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தனர். அவர்களுடைய க்ரந்தங்கள் மிகச்சுருங்கியிருக்கையால், அவற்றிலுள்ள கம் பிரார்த்தங்களையறியச் சக்தியற்றவர்களுக்கு போதமாகும்படி அதிகவிஸ் தரமும் அதிகஸங்க்ஷேபமுமின்றி கீழ்ச்சொன்ன பூர்விகர்களின் மதத்தை யநுஸரித்துஸூபகவத் ராமா நுஜாசார்யரென்கிற திருநாமமுள்ள சேஷாம்ச மான உடையவர் அந்த ப்ரஹ்மஸ-ஓத்ரங்களுக்கு பாஷ்யம் செய்தருளினார்.

ப்ரஹ்மஸ-ஓத்ரத்துக்கு சங்கரபாஸ்கர யாதவர்கள், போதாயாதி பூர்வி கர்கள் மதத்தையநுஸரியாமல் தங்கள்மனதில் தோற்றினபடி வேறுவேறு

அர்த்தங்களைக்கற்பித்தும் உபநிஷத்துக்களில் ஸகுணபரமான விரக்யங்கள் அபரமார்த்த பரங்களென்றும், நிருகுணவாக்யங்களே பரமார்த்த ப்ரஹ்ம போத கங்களென்றும், அவ்வவாக்யங்களும் ஸாக்ஷாத்நாக ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகங்க ளாகமாட்டா; லக்ஷணையினால் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வென்றும், ஸ-உத்ராஸ் வாரஸ்யமும், உபநிஷத் ஸ்வாரஸ்யமும், ந்யாயஸ்வாரஸ்யமுமின் நிவ்யாக்யாங்களைச்செய்த வாஸ்த வார்த்தத்தை உலகினில் மறைத்து விட, இவர்தாம், பூர்வாசார்யாபிமதமான அர்த்தங்களை உத்தரிப்பிக்கக் கோவி, அதற்காக போதாயநவ் ருத்தியைக் கடாக்ஷிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, அது இங்கெங்கு மகப்படாமையால் சாரதாபீடத்துக் கெழுந்தருளி அங்கு ஸரஸ்வதீதேவி, எடுத்துக் கொடுத்தபோதாயநவ்ருத்தியை ஒருதரம் விமர்சித்துப் பிறகு அந்தக்ரந்த தாஃபர்யத்தை யநுஸரித்து ஸ்ரீபாஷ்யம் செய்கருளினார். சிலகாலம் கழித்து நிகவிஜயத்துக்காக எழுந்தருளும் போது அங்கங்குள்ள ஸகல விதவாஸ்களையும் ஜயித்துக்கொண்டு க்ரமமாக சாரதாபீடத்துக் கெழுந்தருள், ஸரஸ்வதீதேவி வாசலில் ப்ரத்யக்ஷமாய், ‘தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீக மேவமக்ஷிணீ’ என்கிற ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம் சொல்லுமென்று உடையவரைக்கேட்க, உடையவரும், “கம்” என்றால் ஜலம், “கபி” என்றால், அந்த ஜலத்தைக் கிரணங்களினால் பாகம்செய்கிற ஸ-உர்யன், “கப்யாஸம்” என்றால், அந்த ஸ-உர்யனில் மலர்ந்த தாமரையுஷ்பம்; அதுபோன்ற நேத்ரங்களை யுடையவன் ஸ-உர்யமண்டலமத்ய வர்த்தியான ஸ்ரீமன்நாராயணன் என்று அந்த ஸ்ருதி வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் ஸாதித்தார். ஸரஸ்வதீதேவி அதைக்கேட்டு, சிலகுத்ருஷ்டிகள் இந்த ஸ்ருதிக்குக் குரங்கினுடைய ப்ருஷ்ட பாகம்போன்ற கண்ணென்று ஹேயமான அர்த்தங்களைச் சொன்னார்கள். நீர் இப்போது இந்த ஸ்ருதிக்கு வரஸ்தவமான அர்த்தத்தைச் சொன்னபடியால், உமக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய காரணென்று திருநாமமாயிடுகவென்றும் இவர்ஸாதித்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தைத் தான்சிரசில் வைத்துக்கொண்டு இவ்ரு ஸ்ரீபாஷ்யமென்று திருநாமமாயிடுகவென்று மனசித்தார்; ஆகையால் ஷிஸிஷ்டாத்வைத பாஷ்யத்துக்கு ஸ்ரீபாஷ்யமென்று திருநாமமாயிற்று.

—0—

விசிஷ்டாத்வைத வித்தாந்த ப்ரகீரியை.

இந்த வித்தாந்தத்தில், சித்து அசித்து, ஈஸ்வரன் என்று தத்வம் மூன்று. சித்தாவது-ஜீவாத்மா. அது ஜ்ஞானாநந்த ஸ்வரூபமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், அணுவாய், பரமாத்மாவுக்கு சேஷஸ்தமாய், நித்யமாய், ப்ரதிசரீரம் பிந்நமாயிருக்கும். இது, அணுவாய் சரீரத்தில் ஒருபாகத்தி லிருந்த போதிலும், ஒரிடத்தில் தீபமிருக்க அதின்தேஜஸ்ஸு மற்றவிடங்களில் வ்யாபித்து அங்குள்ள வஸ்துக்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருக்குமதுபோல், தீபத்திற்குப் ப்ர

பைபோல் ஜீவனிடத்திலுள்ள ஜ்ஞாநமானது சரீரமெங்கும் வ்யாபித்த சரீரத்தில் கால்முதல்தலைவரையிலுள்ள அந்தந்த அவயவங்களிலுண்டாகிற சந்தநாதி ஸ்பர்சத்தினாலுண்டான ஸுகத்தையும், அக்ரிமுதலியவற்றின் ஸ்பர்சத்தினாலுண்டானதுக்கத்தையும் க்ரஹிக்கிறது. பீஜாங்குராயயத்தினால் இந்த ஜீவனுக்கு அநாதியாயுள்ள புண்யபாபரூப கர்மத்தினால் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் ஜம்மாதிகளை யடைகிறான். கர்மமாவது - ப்ராரப்தமென்றும், ஸஞ்சிதமென்றும், ஆகாமி என்றும் மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். ப்ராரப்தமாவது - இந்த ஜம்மத்தில் அநுபவிக்கத்தக்க ஸுகதுக்கங்களுக்குக்காரணமாய், ஸஞ்சிதகர்மத்திலின்றும் பிரித்தெடுத்த ஈஸ்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கர்மம். ஸஞ்சிதமாவது - பூர்வ பூர்வஜம்ங்களில் செய்யப்பட்டு கும்பலாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற கர்மம். ஆகாமியென்பது - புத்திபூர்வமாகச்செய்யப்பட்டவையென்றும், அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்பட்டவையென்றும் இரண்டுவிதம். இவ்விதமான கர்மங்களினால் ஸம்ஸாரம். இவை நிவ்ருத்தித்தால் மோக்ஷம்.

அசித்தாவது. — கீழ்ச்சொன்ன ஜீவாத்மாக்கள் செய்தபுண்யபாபரூப கர்மங்களின்பலமான ஸுகதுக்கங்களை அவர்களதுபவிக்கைக்கு உபகரணமாய், சரீரவஸந ஸ்ரக்சந்தந க்ருஹகேஷுத்ராராமஸ்வர்க்கநரகாதிரூபமாய்ப் பரிணமித்துக் காண்கின்ற ஜடானவஸ்து. இது - ப்ரக்ருதி, 'மஹத்தா, அஹங்காரம், பஞ்சதந்மாத்ரை, பஞ்சமஹாபூதங்கள், ஏகாதசேந்த்ரியங்கள், என்று இருபத்துநாலு விதமாயிருக்கும். ப்ரக்ருதியாவது - கடசராவாதிகளுக்குக் காரணமாகிய ம்ருத்பிண்டம்போல், இஜ்ஜகத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதொருவஸ்து. இதுக்கு மாயை, அஜை இத்யாதிநாமாத்ரங்களுமுண்டு. மஹத்தாவது - ப்ரக்ருதியிலின்று முண்டான புத்திதத்வம். அதில் நின்று முண்டான அஹங்காரதத்வமானது - ஸாத்விகாஹங்காரமென்றும், ராஜஸாஹங்காரமென்றும், தாமஸாஹங்காரமென்றும் மூன்று வகையாயிருக்கும். தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் பஞ்சதந்மாத்ரைகளும், ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து இந்த்ரியங்களு முண்டாகின்றன. ஸாத்விகாஹங்காரம் இவ்விரண்டுக்கும் ஸஹகாரியாயிருக்கும். தந்மாத்ரையாவது - பால்கெட்டுத் தயிராகாமல் பாலுக்கும் தயிருக்கும் நடுவிலுள்ள அவஸ்த்தைபோல் அஹங்காரஸ்வரூபம்மாறி ப்ருதிவ்யாதி தத்வங்களாகாமல் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள அவஸ்த்தை. பஞ்சபூதங்களான ப்ருதிவீ, ஜலம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம் ஆகிய இவைகள் தந்மாத்ரைகளில் நின்று முண்டாகின்றன. ஜ்ஞாநேந்த்ரியமென்றும், கர்மேந்த்ரியமென்றும் இந்த்ரியம் இரண்டுவிதம். ஸ்ரோத்ரம் (காதிற்குள்ளுள்ளது), த்வக் (சர்மத்திலுள்ளது), சக்ஷுஸ்ஸு (கண்ணின் கருவிழியிலுள்ளது), ஜிஹ்வை (நாவின் துனியிலுள்ளது), க்ராணம் (மூக்கின் துனியிலுள்ளது), என்கிற பாஹ்யமான இவ்வைந்தும், அந்தரிந்த்ரியமான மநஸ்ஸும், ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்க ளெனப்படும். வாக்கு (தால்வாதி ஸ்தாநங்களிலுள்ளது), பாணி (கைத்தலங்களிலுள்ளது), பாதம் (காலிலுள்ளது), பர்யு (குத்தி

அ

ராமாநுஜபாஷ்ய அவதாரிகை.

வுள்ளது), உபஸ்த்தம் (ஆன்குறி பென்குறிகளிலுள்ளது) ஆகிய இவ்வைந்தும் கர்மேந்திரியங்களெனப்படும். கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞாநேந்திரியங்களைந்தும் க்ரமமாக சப்தஸ்பர்சரூபரஸ கந்தங்களாகிய ஆகாசாதி குணங்களை க்ரஹிக்கும். சொல்வதல், எடுத்தல், நடத்தல், மலத்தை விடுதல், காமபோகத்தை மதுபவித்தலாகிய இவைகளுக்குக் கர்மேந்திரியங்கள் ஸாதகமாயிருக்கும். மரஸ்ஸு ஸகலஜ்ஞாநோபத்திக்கும் ஸஹாயமாயிருக்கும். இப்படி இருபத்துநானு ஜடவஸ்துக்களும், ஜீவனும், ஈஸ்வரனுமாக இருபத்தானு தத்வங்களாகவும் பிரிக்கப்படும். ஜீவன், பத்தனென்றும், முக்தனென்றும், நித்யனென்றும் மூன்றுவகை, பத்தராவார் - ப்ரஹ்மாதி பிபீஷிகாந்தமாயுள்ள ப்ரக்ருதிவஸ்யரானவர்கள். முக்தராவார் - கர்மஜ்ஞாநபக்திகளை ஸாங்கமாக அநுஷ்டித்து பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்று இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வஸ்வரூபராய் நித்யவிபூதியில் சென்று பகவத்கைங்கர்யநிரதராயிருக்கிற சுகவர்மதேவாதிகள். நித்யராவார் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய நித்ய ஸங்கல்பத்தினால் எப்போதும் ஸம்ஸாரகந்தமற்றவர்களாய் பரமபதத்திலேயே யிருந்து பகவத்கைங்கர்யைக நிரதராயிருக்கிற அநந்தகருடவிஷ்வக்வேஸநாதிகள் ஈஸ்வரனாவான். ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனாய், விபுவாய், ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாய், ஸர்வவஸ்துக்களுக்கு மந்தர்யாமியாய், ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், ஸகல ஜயத்ரக்ஷகனாய், ஸ்வாமியாய், ஸகல ஹேய ப்ரத்யநீகனாய், ஸகல கல்யாண குணகரனாயிருக்கிற ஸ்ரீயஃபதியான ஸ்ரீமந்தாராயணன். காரணமாவது - உபாதாநமென்றும், நிமித்தமென்றும் ஸஹகாரியென்றும் மூன்றுவகை. ஜகத்துக்கு மூன்றுவிதமான காரணமும் ஈஸ்வரனே. அதெப்படியெனில், சித்சித்துகள் ஸூக்ஷ்மரூபமென்றும், ஸ்த்தூலரூபமென்றும் இரண்டு வகை. ஸூக்ஷ்மசித்தாவது, ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தையுடைய ஜீவன். ஜ்ஞாநவிகாஸமுள்ள அவனுக்கே ஸ்த்தூலசித்தென்று பெயர். விகாரசூர்யமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதி ஸூக்ஷ்ம அசித்து. விகாரத்தையடைந்த ப்ரக்ருதி ஸ்த்தூல அசித்து எனப்படும். சித் அசித் என்கிற இரண்டு பதார்த்தங்களும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்த்தைகளிலும் சரீரமாயிருக்கும். காரணமாவது - பரிணாம சூர்யமான வஸ்து. கார்யமாவது - பரிணாமத்தையடைந்தவஸ்து. கடமென்று சொல்லப்படுகிற வாயும் வயிறுமாய்க்காண்கிற ஆகார பரிணாமத்தையுடைய வஸ்து கார்யமென்றும், இவ்வாகார பரிணாமசூர்யமாய் ம்ருத்பிண்டமாகியவஸ்து காரணமென்றும் சொல்லப்படும். அதுபோலவே, ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விசிஷ்டனான ஈஸ்வரன் காரணம். இவ்விதமான ஈஸ்வரனே, ம்ருத்பிண்டம் கடமாகப் பரிணமிப்பதுபோல், ஸ்த்தூல சித்சித்விசிஷ்டனாய் ஜகதா காரனாய் பரிணமிக்கையாலே அவனே கார்யமெனப்படுவான். சைத்ரனென்கிற ஒருவன் அவிசாரியாகிய ஆத்மஸ்வரூபனாயிருந்தபோதிலும், அவனுடைய சரீரம் பரிணமிப்பதைக்கண்டு, சைத்ரன்பாலானவன், யுவாவானான் என்று சொல்வது லோகவித்தம். ஆகிலும் அவனுடைய சரீரத்திலுள்ள பரிணாமவிகாரம் ஆத்மாவில் சேராது. அதுபோல் சரீரமாகிப் சித்

ராமாநுஜபாஷ்ய அ்வதாரிகை

௧௩

தும் அசித்தும் ஸ்த்நூலமாகவும் ஸஞ்ஞமமாகவும் பரிணமித்தாலும் இயைகளைச் சரீரமாக உடைய சரீரிமான பரமாத்மாவுக்கு இப்பரிணாமம் ஸம்பவியானது. ஆகையாலேதான் இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு விஸிஷ்டாத்வேதமென்றுபெயர். அகாவது விஸிஷ்டமென்றபதத்தை இரண்டாவருத்தி அருஸங்கித்துக்கொண்டு, அதில் ஒரு விசிஷ்டபதத்துக்கு ஸ-விஷ்ணுசித்தித் விஸிஷ்டமாகிய காரணப் ப்ரஹ்மமென்றும், மற்றொரு விஸிஷ்டபதத்திற்கு ஸ்த்நூலசித்தித் விசிஷ்டமாகிய கார்யப் ப்ரஹ்மமென்றும், இப்படி கார்யகாரணரூபமாகிய ப்ரஹ்மத்திற்கு, அத்வைதம்-அபேதம், பேதமில்லை. கார்யகாரணரூபமாகிய ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயென்று அதற்கு அர்த்தம். இந்த ஈஸ்வரனுக்கு இந்தஜகத்து ஆவதழிவதாய், லீலார்த்தமாகக் கற்பிக்கப்பட்டதாகையால் லீலாவிபூதியென்றும், பாக்ருதிமண்டலத்தைத் தாண்டி விரஜாநதிக்கப்பாலுள்ள அப்ராக்ருதமான த்ருவலோகம்போகார்த்தமாய்நித்யமாக இருக்கிறதாகையால் அது நித்யவிபூதியென்றும் சொல்லப்படும். ஜீவானுவன் இந்ததுக்கரூபமான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து மோக்ஷமென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்டத்ருவநகரத்திற்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப்போயஅங்கு திருமாமணிமண்டபத்தில் ஸ்ரீபூர்ணாஸமேதனாய், அருந்தகருடவிஷ்வக்ஷேநாதிபரிஜகங்களினால் அருவரதம் ஸம்ஸேவ்யனாயிருந்துள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைக்கிட்டி ஆவிர்பூதஸ்வரூப ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனய்க்கொண்டு பரமபுருஷபரிசரணநிரதனாகையே பரமபுருஷார்த்தம். இவ்விதமான புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு, பரமபுருஷயாதாத்தம், ஜ்ஞாநஜந்ய தத்விஷயக பக்தி காரணம் ஆகையால் மோக்ஷச்சுவானவன், ஸம்ஸாரத்தில் வீரக்தனாய், ஸதாசார்யணையடைந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் பரமபுருஷஸ்வரூபத்தையும், தத்பராப்திக்குக் காரணமாகிய பக்திப்ராபத்திஸ்வரூபத்தையும், பல ஸ்வரூபத்தையும் இதற்கு விரோதிபாகிய பாக்ருநிஸ்வரூபத்தையுபறித்து அருவரதமததேகநிஷ்ட்டனாயிருக்கக்கடவன். இவ்விடத்திற் சொல்லவேண்டிய அமசங்களை அங்கங்கு ஸ-வித்ர வ்யாக்யாநங்களிலும் க்ரந்தாந்தரங்களிலும் கண்டுகொள்க.

மத்வபாஷ்யப்ரக்ரியை.

இந்தமதத்தில் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பரஸ்பரம்பேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரம் பேதமும், இவ்விதமான பேதஜ்ஞாநமின்றிமோக்ஷம் கிடையாதென்றும், ஜீவப்ரஹ்மங்களினிடைய அபேகஜ்ஞாநம்மோக்ஷவிரோதியென்றும், பரமாத்மோபாஸகமேமோக்ஷஸாதகமென்றும் உபாஸகாபேதத்தாலே மோக்ஷத்திலும் ஆருந்ததாரதம்யமுண்டென்றும், ஜகத்துக்குப் பரமாத்மாவானவிஷ்ணுநிமித்தகாரணமென்றும், பாக்ருதி உபாதாநகாரணமென்றும், அந்தபரமாத்மா ஸகலாந்தர்யாமியென்றும், பரமாத்மாவுக்கும் அவனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குணங்களுக்கும் பேதமில்லையென்றும், உபகிஷ்த்தாக்களில் பேதஸ்ருதி முக்யமென்றும், அபேதஸ்ருதி கௌணமென்றும், ஜீவர்

கருங்கு பஞ்சாயுததாரணம் ஆவஸ்யகமென்றும் வித்தாந்தித்தார்கள். இது ஸ்ரீமதம்மம் பேதங்கள் அங்கங்கு ஸ்ரீமதவ்யாக்யாநங்களில் கண்டு கொள்வது.

சைவசித்தாந்தம்.

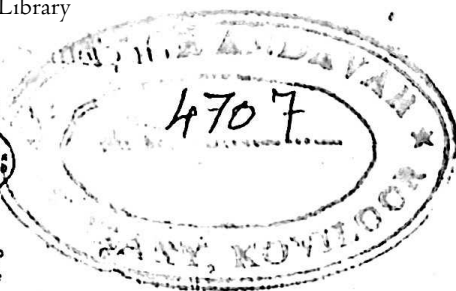
நீலகண்டபாஷ்யத்தில் பரமசிவனையே ப்ரப்ரஹ்மமென்று வேதாந்தங்கள் சொல்லுகின்றன வென்றும், முத்ரிகாஷ்டகதாரணம் முதலானவை மோக்ஷ ஸாதனங்களென்றும் சைவாகமமே முக்யப்ரமாணமென்றும் பேதவாக்ய காரணவாதம் முதலானவைகள் கீழுதகரித்த விபரிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்ததின் படியே ஸித்தாந்திக்கப் பட்டதென்றும், இதற்குசைவவிசிஷ்டாத்வைதமென்று இம்மாத்ரமே பேதமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மற்ற பேதங்கள் பாஷ்யத்தில் கண்டுகொள்ள.

இன்னும் த்வைதாத்வைதமென்றும் சுத்தாத்வைதமென்றும் இத்யாதி யான அநேகஸித்தாந்தங்களும் அவ்வவஸித்தாந்தங்களுக்குத் தக்கபடி பாஹ்மஸ்ரீதரத்திற்கு பாஷ்யங்களும் அநேகமாயிருக்கின்றன. ஆகிலுமவை இத்தேசத்தில் அதிகப்ரசாரமில்லாமையால் இங்குவிவரிக்கவில்லை. சங்கரபாஷ்யத்துக்கும் ராமாநுஜபாஷ்யத்துக்கும் அநேக பேதமிருக்கிற படியால் பாஷ்யம் எழுதப்பட்டது. நீலகண்டபாஷ்யத்துக்கும் ராமாநுஜபாஷ்யத்துக்கும் சிலது பேதங்கள் இருக்கின்றன ; அர்த்தபேதங்கள் பதஉரையில் எழுதப்படுகின்றன.

சம்பூர்ணம்.

விசேஷ குறிப்பு.

சில ஸ்ரீதரத்திற்கு விசேஷார்த்தமில்லாமையால் சுருக்கமாய் ஆசார்யர்கள் பாஷ்யம் செய்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் ப்ரதிபதத்தில் பாஷ்யத்தினுடைய அர்த்தத்தை யெழுதப்பட்டிருக்கின்றன; அதற்குப் ப்ரதிபதபாஷ்யமென்று பெயர். இந்த ஸ்ரீதரபாஷ்யத்திலுள்ள வேதாந்தபரிபாஷா பதங்களின் அர்த்த விவரணமான சஞ்சிகைகடைசியி லச்சிட்டனுப்பப்படும்.

ப்ரஹ்ம ஸ-குத்ர பாஷ்யம்.

சுயிகரணபு - க. ஸு-கு-க.

—* சுயா-தொ ஸ்ர-ஹஜிஜாஸா. *—

ஸ—(ப்ரதிபதம்.) சுய - சமதமாதியான ஸாதநபூர்தி யுண்டானபிறகு, சுதஃ-கர்மங்களின் பலங்கள் அரித்யங்களென்றறிகையாலே, ஸ்ர-ஹஜிஜாஸா - ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்திற்காக விசாரம் (செய்யலாம்). க.

சங்கரபாஷ்யம்.

ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்கைக்கு * அதிகாரி யில்லாமையால் வேதாந்த சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தம் என்னும் பூர்வபக்ஷத்திற்கு, இந்தவேதாந்தத்தில் யஜ்ஞ யாகாதிகளைச் செய்த பெறத்தக்க ஐஸ்வர்யாதிகளும், ஸ்வர்க்காதிகளும் அரித்யமென்றறிந்து சமதமாதி குணங்களைபுடையனாய், அரித்யமாகிய இப்பலங்களில் வைராக்யத்தையடைந்து மோக்ஷத்தில் இச்சையுள்ளவனே அதிகாரி, ஆகையால் அவன் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்திற்காக ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலாம் ஆகையால் வேதாந்தசாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமென்று என்று ஸூத்ரகாரராகிய வ்யாஸபகவான் இந்த ஸூத்ரத்தினால் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். க.

ஸா—(ப்ரதிபதம்.) சுய - வேதத்தின் பூர்வபாகமாகிய கர்மகாண்டங்களினர்த்தத்தை விசாரித்தபிறகு, சுதஃ - கர்மபலங்கள் அர்பமென்றும் அஸ்த்திரமென்றும் ஜ்ஞாநமுடையவனாகையால், ஸ்ர-ஹஜிஜாஸா - அநந்த

* விஷயம், ப்ரயோஜனம், ஸம்பந்தம், அதிகாரி என்கிற இந்த நாலுக்கும் அதுபந்த சதுஷ்டயமென்று பெயர். ப்ரந்தத்தினுதியில் இந்நாலையும் நிரூபிக்கவேண்டும். இவற்றை யறியாதவர்கள் அச்சந்தத்தைக் கேட்க முயலார்கள். இவற்றை நிரூபித்தால், விஷயம் இன்னதென்று அறிந்த அதினால்வரும் ப்ரயோஜனத்தைப்பெற இச்சையுள்ளவன் அதைக்கேட்க முயலுவன். ஸம்பந்தமாவது—கீழுக்கும் மேலுக்கு முண்டான ஸந்தர்ப்பம். அதைச்சொல்லாவிடில், பைததியம் பிடித்தவன்போல ஸந்தர்ப்பமின்றி தோற்றினதைச் சொல்லுகிறானென்ற கேட்கமுயலார்கள் ஆகையால் ஸம்பந்தம் சொல்லவேண்டும். அப்படியே நாமிதக்கு அதிகாரிதான் என்று தெரியாவிடில் கேளான். ஆகையால் அச்சாரி இன்னானென்றும் சொல்லவேண்டும். இந்தசாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட விஷயமாவது—ப்ரஹ்ம; இதை யறிந்தால்வரும் ப்ரயோஜனம்—மோக்ஷம்; ஸம்பந்தமாவது அநந்த் அதிகரணங்களினுதியில் சொல்லப்படமெது அதிகாரி - சமதமாதிகளை யுடையனாய் மோக்ஷத்தை விரும்புவன்.

கட

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பார்ஷ்யம்.

ஸ்த்திரபலமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய விசாரத்தில் இச்சை, (கருவுறு - செய்யவேண்டும்).

க.

ராமானுஜபார்ஷ்யம்.

இந்த ஸூத்ரத்திற்கு, 'வெரீக்ஷ்யொகாநு கஸீவிதாநு ஸ்ராஹ ணொயிவெஹோயாஸி, நாவூக்ஷக் க்ஞகெந, கஹீஜாநாஸ்யுஸமா நு-ஹெவாஹிமெஸு' என்கிறது. விஷயவாக்யம். இதில், 'ஹீ'யோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்து ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை யடைந்தவன் அங்கு சிலகாலம் அதி ஸ்வஸ்பமான ஸுகத்தை யனுபவித்துப் பின்பு அங்குநின்ற பூலோகத்தில்விழு கிறான். என்னு மர்த்தத்தைச் செவ்வையாய் கர்மகாண்டங்களை விசாரித்துத்தெரிந்து கொண்டு, அந்த அஸ்பனுகத்தில் ஸ்வராக்யமுடையவனாய், அநந்தமாயும் ஸார்ப்வத மாயுமுள்ள பலமான ப்ரஹ்மசக்தின் ஸ்வரூபத்தையும், அதற்குபாயசனையும் விசாரி த்துநிறைக்காக ஆசார்யனிடம் செல்லவேண்டுமென்று சொல்லிற்று.—இவ்வாக்யத் திற் சொல்லியபடி வேதாந்த வாக்யங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலா மா, செய்யக்கூடாதா வென்று ஸம்சயம்.—வேதாந்தவாக்யம் ஸித்தமான பரப்ரஹ் மத்தை போதிப்பிக்கு மென்கிற ஸிர்சயமிருந்தால் செய்யலாம்; அந்தஸிர்சய மில்லா ததினால், செய்யக்கூடாததென பூர்வபக்யம். ஏனென்றால்,—ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்கு அர்த்தமறியக்கூடுமாயின், இப்பதத்திற்கு இது அர்த்தமென்பது தெரிந்துகொள்ள லாம். சப்தத்திற்கு அர்த்தமறியும் விதமாவது—பெரியோர்களுடைய வ்யவஹாரத் தைக்கொண்டு இந்த சப்தத்திற்கு இது அர்த்தமென்று ஸிர்சயிப்பது லோகத் தில் அனுபவஸித்தமா யிருக்கிறது. அப்படியெனில்,—“அஸ்வம்” என்கிற பதத்திற்கு அர்த்த மறியாதவன் ஓரிடத்திற்குச்செல்ல, அங்குள்ள ஒருவன் மற்றொ ருவனைப்பார்த்து “அஸ்வத்தைக்கொண்டுவா, அஸ்வத்தைக்கொண்டுபோ, அஸ்வத் தைக்கட்டு” என்று பலவாறு அஸ்வபதத்தினால் வ்யவஹரிக்க, அதைக்கேட்டு மற்றொ ருவன் குதிரையைப்பற்றியே அந்தந்தக்ருத்பங்களைச் செய்ய, அவன் சொன்னதை யும், இவன் செய்ததையும் பார்த்திருந்த இவன் “அஸ்வம் என்றான்” கொண்டுவருதல் கொண்டுபோதல் முதலிய க்ரியையோடு ஸம்பந்தித்த இவ்வாகாரமான வஸ்துஎன்று அஸ்வபதத்திற்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளுகிறான்; இவ்விசமொழியி சப்தத்துக்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ள வேறொபாயமில்லை. கீழ்ச் சொல்லிய இவ்வித வ்யவஹாரம் எடுத்தல், பிடித்தல், வைத்தல் முதலிய க்ரியைகளோடு ஸம்பந்தித்த கார்ய வஸ்துக்க னைப்பற்றியே காண்கிறது; ஆகையால் அவ்விதமான வஸ்துக்களே சப்தத்தினாலறி யத்தக்கது. ஸித்தரூபமான ப்ரஹ்மம் இவ்வித கார்யங்களுக்கு யோக்யமல்லாத தாகையால், வேதாந்தவாக்யத்திடு லறியக்கூடுமென்கிற ஸிர்சயம் கிடைப்பது. ஆ கையால் வேதாந்த விசாரம் செய்யக்கூடாது.—ஸித்தார்த்தம். ஸப்தார்த்த மறிவத தற்கு வருத்த வ்யவஹாரமேயன்றி ஆப்தவாக்யமும் காரணமாகக்காண்கிறது. என்ன னேயெனில்,—பெரியோர்கள் பாலர்களை யெடுத்துக்கொண்டு “இதுபசு, இதுபகழி, இதுமரம்” என்று தன் சுட்டுவிரலினால் அவ்வ வஸ்துக்களைக் காட்டிச்சொல்ல, பாலர்களும, பசு என்கிற பதத்திற்கு இது அர்த்தம்; பகழி என்கிற பதத்திற்கு இது அர்த்தமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறருக்கு அவ்வஸ்துவை யறிவிக்கைக்காக அந்த ித்த ஸப்தங்களை ப்ரயோசிக்க, அவர்களும்கூட சப்தத்தைக்கேட்டு அவ்வர்த்தத்தை யறியக்கண்டு “இத்தசப்தம் இவ்வர்த்தத்தை போதிப்பிக்கிறதென்று ஸிர்சயித்துக் கொள்ளுகை லோகானுபவ ஸித்தமானகையால் வேதாந்தங்களிலும் பெரியோர்கள் மொழித்ததைக்கேட்டு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளக்கூடுமானகையால் வேதாந்த வாக் யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலாம் என்று.

க.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரா ப்ராவ்யம்.

௧௩.

சுயி - ௨, ஸூ - ௨.

—* ஜந்நாடிஸ்யுயதஃ. *

(ஸ - ஸா - ப்ரா.) சுஸ்ய - இந்தஜகத்திற்கு, ஜந்நாடி - உத்பத்திஸ்த்திதி லயங்கள், யதஃ - எதினிடத்தில் நின்றுமோ; (அது ப்ரஹ்மம்). ஜகத்ஜந் மாதிகாரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணம் என்று பொருள். ௨.

(ஸ - ஸா.) ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யவேண்டுமென்றால் ப்ரஹ்மத்திற்கு இது லக்ஷணமென்று முதலறியவேண்டும்; ஆகையால் இந்த ஜகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதியங்களுக்குக் காரணமாகிய வஸ்துவே ப்ரஹ்மமென்று இந்த ஸூத்ரத்தி னால் லக்ஷணம் சொல்லுகிறார். ௨.

(ஸா - ஸா.) ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணத்வம் சொல்லுகிற “யதோவாஹிமஹிதாநி ஜாபயதே” இத்யாதிவாக்யம் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு விஷயம்.—பூர்வஸூத்ரத்தில் ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யலாமென்று சொல்லிற்று அந் த ப்ரஹ்மம் “யதோவாஹிமஹி” இத்யாதி வாக்யத்திற்கொன்ன ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணத்வம் என்கிற லக்ஷணத்தினால் அறியக் கூடுமென்று இந்த ஸூத்ரத்திற்கு சொல்லுகிறது.—இங்கு, (ஜகஜ்ஜம்மாதி) இவ்வாக்யத்திற்கு சொன்ன காரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகுமா? ஆகாது? வென்று ஸம்சயம்.—ஆகாதென்ற பூர்வபக்ஷம்.—ஏனென்றால், “இது வெட்டிண்டது, இது பூர்ணமாயுள்ளது” என்றால், வெட்டி ண்கை, பூர்ணமாயிருக்கையாகிற இரண்டு விஸேஷணங்களும் ஒரீடத்தி லிருக்கமா ட்டாவாகையால் இவ்விரண்டு விஸேஷணங்களுக்கு மாப்யம் இரண்டு வ்யக்திக ளாகவேண்டுமென்று இரண்டு வ்யக்திகள் தோற்றுவதுபோல், இங்கும் ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணமென்றால், ஜந்மகாரணத்வமும், ஸ்த்திதிகாரணத்வமும், லயகாரணத்வமுமா கிய இந்தமூன்று விசேஷணங்களும் தனித்தனியே மூன்று வ்யக்திகளிலிருக்க முல் லது ஒருவ்யக்தி யிலிருக்கமாட்டா வாகையால் மூன்றுவ்யக்திகளே தோன்றும். மூ ன்று விஸேஷணங்களையுடைய அப்ரத்யக்ஷமான ப்ரஹ்மவ்யக்திதோற்றுகின்றது. —ஸித்தாந்தம். தேவதத்தனென்பவன், கறுத்திருக்கிறான், யௌவநமுடையவன், குண்டலமணிந்தவன், என்றால் இம்மூன்று விஸேஷணங்களையு முடைய ஒருபுருஷ னேதோற்றுவது அதுபலஸித்தமா யிருக்கிறது. அதிபால் இங்கும் மூன்று விஸே ஷணங்களையுடைய ஒரு ப்ரஹ்ம வ்யக்தி தோற்றும், விசேஷணம் வெவ்வேறா னால் அவற்றுக்கு ஆபாயமும் வெவ்வேறாக வேண்டுமென்கிற நியமமில்லை யாகையால் ஜகஜ்ஜம்மாதி காரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகலாமென்று. ௨.

சுயி-௩, ஸூ-௩. —* ஸாஸ்யபாநிக்ஷாஸ, *

(ஸ - ப்ரா.) ஸாஸ்யபாநிக்ஷாஸ - வேதசாஸ்த்ரத்துக்கும் காரணமா கையாலே (ப்ரஹ்மம் ஸகல ஜகத்காரணமாகும்.) ௩.

(ஸ - ஸா.) ஜகத்து என்றால் அதற்குள் வேதமும் அடங்கி யிருக்கிறது. அது ஒருவாடல் செய்யப்பட்டதன்று; நித்யம்; அதற்கு அழிவில்லை, ஆகையால் ப்ரஹ் மத்தை ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணமென்று சொல்லக்கூடாது. அப்படியாகில் வேதம் அரித்யமாய்விடும் என்கிற பூர்வபக்ஷத்திற்கு,—ஸாஸ்த்ரயோநித்வாத்-வேதசாஸ்த் ரத்திற்குங்காரணமாகையாலே ப்ரஹ்மம் ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமென்று சொ ல்லலாம். அதேப்படியெனில்,—எவனெருவன் முதலில் ஓர்த்தத்தை யறிந்து அதை ப்பிறரறியும்படி பிறகு தருந்த சப்தங்களை ஆலோசித்துச் சேர்த்து எந்தக்ரந்தத்தை

கசு

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாவ்யம்.

செய்கிறானே; அவனால் செய்யப்பட்ட அந்தக் கர்ந்தமே யந்திய மெனப்படும். இங்கு அப்படியன்றி, வேதார்த்தங்களையும், பூர்வகல்பத்திலிருந்த வேதத்தினுடைய பூர்வியையும் ஒரேகாலத்தில் அறிந்து அந்தவேதத்தைப் ப்ரஹ்மாதிக்களுக்கு உபதேசித்தபடியால் வேதமும் அறித்யமாகமாட்டா. அதற்குப் ப்ரஹ்மமும் கர்த்தாவாகலாம். ஆகையால் ஜகத்காரணத்வம் ப்ரஹ்மத்திற்கு லக்ஷணமாகக்கூடும்.—

ஒருவனொன்றை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது அவ்வஸ்துவை யவனறிந்தவனாகவேண்டும். அப்படியே ஸ்ரீஜகதத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற ப்ரஹ்மம் ஸர்வஜ்ஞ சக்தியையுடையதானவேண்டுமெனினில், ஸகலார்த்தங்களையு மறிவிப்பிக்கிற வேதசாஸ்திரத்திற்குக் கர்த்தாவாகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அந்த சக்தியுண்டென்னத் தட்டில்லை என்றும் இந்த ஸூத்ரத்திற்குத் தாத்பர்யமுண்டு.

ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்றால் இதற்குப் ப்ரமாணம் என்னவென்கிற சங்கைக்கு, இதற்கு வேதசாஸ்திரமே ப்ரமாணமென்று இந்த ஸூத்ரத்தினால் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார் என்றும் ஒருதாத்பர்யமுண்டு. இவ்வர்த்தத்தில், ஸாஸ்திர யோசித்தவாது—ச ஸ்திரத்தைப் ப்ரமாணமாக உடையவனாகையால் என்று அர்த்தம். ௩.

(ஸா-பு.) ஸாஸ்யொபாநிசுவாஸு-(ப்ரஹ்மம்)சாஸ்திரத்தையே(வேதாந்தவாக்யங்களை)காரணமாக (ப்ரமாணமாக)உடையதாகையால், ('யதொவாஹோமி' இத்யாதிவாக்யம் ப்ரஹ்மத்தைப் போதிப்பிக்கும்). ஸாஸ்திரமொழிய ப்ரத்யக்ஷம் - அதுமானம் முதலிய மற்ற ப்ரமாணந்தரங்களுக்குப் ப்ரஹ்மம் விஷயமல்லாமையால் வேதாந்தவாக்யம் ப்ரஹ்மத்திற்குப் போதகமாகுமென்று தாத்பர்யம். ௩.

(ஸா-ஹ.) இந்த ஸூத்ரத்திற்கும் "யதோவாஹோமி" என்கிறவாக்யமே விஷயம். இவ்வாக்யம் ப்ரஹ்மபோதகமாகுமா? ஆகாசா? வென்று ஸம்ஸயம்.—ஆகாசு; ஏனென்றால், உத்பத்தி விநாசசாலியான கடாதிபதார்த்தங்கள் ஒருவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவதுபோல், உத்பத்தி விநாசசாலியான இஜ்ஜகத்தும் ஒருவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கவே வேண்டும். இதை ஸ்ருஷ்டிக்க அல்பஜ்ஞராய் அல்பபூர்த்திகளாயுள்ள ஜீவர்களால் முடியாதாகையால் இதற்குக்கர்த்தாவானவன் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயுள்ளவனாகவேண்டும்; அவனே ப்ரஹ்மமெனப்படுவான் என்று மதுமானத்தினால், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியாயுள்ள ஈஸ்வரனொருவன் ஜீவ விஸக்ஷணனாய் ஸித்திக் கிறான். ஆகையால் அதுமானபோதிதமான ப்ரஹ்மத்தை, ப்ரமாணந்தரா ப்ராப்தமான வஸ்துவையே போதிப்பிக்கவல்ல ஸக்தியுடைய ஸாஸ்திரம் போதிப்பிக்கமாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷம்—ஸித்தாந்தம்—உத்பத்தி விநாசசாலியான இஜ்ஜகத்துக்குக் கர்த்தாவை அதுமானத்தினால்கொள்ளிலும், விஸ்வாமித்ராதிகளைப்போல் ஸக்திமான்களான ஜீவர்களால் ஒவ்வொருபாகம் ஒவ்வொருகாலத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று கொள்ளுகையுத்தமாயிருக்க இவர்களைக்காட்டிலும் அநிரித்தானாக ஒரு ஈஸ்வரன் இவ்வதுமானத்தினால் ஸித்திப்பதரிது; ஆகையால் ப்ரமாணந்தரா விஷயமான ப்ரஹ்மத்துக்கு இவ்வாக்யம் போதகமாகுமென்று. ௩.

ஈயி - ச. ஸூ - ச. —: தத்-ஸூத்ரயாஸு. —

(ஸா-பு.) ஸூத்ரயாஸு - அகண்டமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் வேதஸாஸ்திரத்திற்குத் தாத்பர்ய முண்டாகையாலே, தசு - அந்த ப்ரஹ்மம், (வேதப்ரமாணஸித்தமாகும்). ௩.

(ஸ - ஸா) வேதவாக்யங்களில் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கர்மங்களை விதிக்கிற விதிவாக்யங்களே முய்ப்பரமாணங்களென்றும், அத்துடன்சேர்ந்த மந்த்ரங்கள் அந்தகர்மத்திற்கு வேண்டிய அர்த்தங்களை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும், அர்த்தவாத வாக்யங்கள் அதை ஸ்தோத்ரம் செய்கையாலும் ப்ரமாணங்களென்றும், மற்றவாக்யங்கள் அப்ரமாணங்களென்றும் மீமாம்ஸகர்கள் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படியிருக்க, வேதாந்த வாக்யங்களும் ப்ரமாணமாகவேண்டுமாகில், விதிவாக்யத்திற்குச் சொன்ன யாகாதிகளைச் செய்கிற ஜீவனை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறதென்றே கொள்ளவேண்டுமாகையால் அவைகள் ப்ரஹ்மத்தை போதிப்பிக்கமாட்டா. மேலும் இவ்வாக்யங்கள் விதிவாக்யங்களுடன் சேர்த்தியின்றி. வெகுநூர்த்திலிருக்கிறபடியால் அவைகளுடன் அவ்யயிக்கவும் மாட்டா, ப்ரமாணங்களாகமாட்டா. மேலும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒருபலத்தை யறிவிப்பிக்கக்கூட, உண்டாயிருக்கிறது. பலமென்பது ஸங்கமென்றும், துக்கநிவ்ருத்தியென்றும் இரண்டுவிதம். அதில் ஸங்கம் யாகாதிகர்மங்களில் பாவ்ருத்தியினாலும், துக்கம் பரதாரகமநாதிகளில் நின்றும் நிவ்ருத்தியினாலும் உண்டாகின்றன; ஆகையால் ஸாத்நங்களாகிய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லி அவ்வழியாலே ஸங்காதிபலங்களைச் சொல்லுகையாலே “யஜ்ஜேத” “நபரதாராந் கச்சேத்” இத்தபாதி வாக்யங்களே ப்ரமாணங்கள், வேதவாக்யங்கள் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளினொன்றையும் சொல்லாமையால் அவைகள் ப்ரமாணங்களேயாக மாட்டா. மேலும், கலசாதிகளான ஸித்த வஸ்துக்கள் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணந்தரகோசரங்களாகையால் அவற்றிற்போல் ஸித்தமாகிய ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரமாணங்களாகமாட்டா, இத்தபாதி சங்கைகளுக்கு: இந்தப்ரஹ்மம் கர்ம ஹிநமென்று சொல்லுகையாலே பூர்வகாண்டத்தில் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்டவனன்று. உபக்ரமம் உபஸம்ஹாரம் முதலிய ஆறுவிதமான தாத்பர்ய லிங்கங்கள் இருக்கையாலே இவ்வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதங்களாகத்தட்டில்லை. ப்ரமாணங்களாகவும் குறையில்லை. இவ்வாக்யங்களை விதிவாக்யங்களுடன் அவ்யயித்து அவ்வர்த்தங்களுக்கு உபபாதங்களென்னக்கூடாது. ஏனெனில், அவ்வாக்யத்திற்கு விதிசேஷமென்று பெயர். அந்த விதிசேஷமானது ப்ரத்யக்ஷாதிகளினால் ஸித்தமாகிய யூபஸ்தம்பம் புரோடாசம் முதலிய வஸ்துக்களுக்கு, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களுடன் ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லும். இவ்வாக்யங்கள் அப்படியன்றி ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையே அறியவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது ஆகையால் விதிசேஷமென்று, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஒன்றில்லாத ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தமாத்ரத்தினாலேயே அஜ்ஞாநத்தில் நின்றும் விடுபட்டுப் பரமாநந்தத்தை யடைகிறானென்று சொல்லுகையாலே பலத்தை போதிப்பிக்கிற தென்னுமதிலும் தடையிலலை. இத்தபாதி ஸமாதானங்களை மனதிற்கொண்டு இந்தஸூத்ரத்தைச் சொன்னார். து-என்று இவ்விதமான சங்கைவேண்டாமென்கிறது. ஸம் - என்று ப்ரஹ்மத்தின் அகண்டரூபத்தைக் காட்டுகிறது. அவ்யயாத் - தாத்பர்யவிஷயமாகையாலே, அகண்டரூபமாகிய ப்ரஹ்மம் வேதாந்தவேத்யமாகலாம் என்று ஸூத்ரத்திற்கு அர்த்தம்.

(ரா-ஹ்) ஸூத்ரயுக- (ஆந்தரூபமரணப்ரஹ்மத்தில் ஸாஸ்த்ரங்கள்) ஸாக்ஷாத் அவ்யயிக்கையாலே, துக- சாஸ்த்ரப்ரமாணகத்வம். (ப்ரஹ்மத்துக்குக்கூடும்) என்கிறது - ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸாஸ்த்ரப்ரமாண கத்வம் கூடாதென்கிற ஸங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிறது. —புருஷார்த்த போதகங்களாக வேதாந்தவாக்யங்கள் ஆந்தரூபமான ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதங்களாகையாலே இவ்வாக்யங்களினால் ப்ரஹ்மம் போதிக்கப்படும் என்று அர்த்தம்.

(பா-ஹ) முன்வாக்யமே இதற்கும் விஷயம். இவ்வாக்யத்தினால் ப்ரஹ்மம் போதிதமாகுமா? ஆகமாட்டாதா? வென்று ஸம்ஸயம். “யஜ்ஹேத - யாகம்செய்யக் கடவன்” “நகஜ்ஜாஹக்ஷயெஸி-களஞ்சபக்ஷணம் செய்யக்கடவனல்லன்” என்ற வாக்யங்கள் புருஷனுடைய ஸத்கர்மப்ரவ்ருத்தி அஸத்கர்மநிவ்ருத்திகளைச் சொல்லி, அந்தப் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தித்வாரா ஸ்வர்க்கப்ராப்தாதிரூப புருஷார்த்தங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலே ப்ரமாணங்களாகின்றன; ப்ரஹ்மபோதகமான வாக்யம் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லாமையால் தத்வாரா ப்ரஹ்மபோதகமும்; ப்ரஹ்மம் புருஷார்த்தரூபமல்லாமையால் “இஹகு நிதியிருக்கிறது” என்கிற வாக்யத்தைப்போல் ஸாக்ஷாத் தாகவும் ப்ரஹ்மபோதகமன்று. ஆகையால் இவ்வாக்யத்தினால் ப்ரஹ்மம் போதிதமாகாதென்று பூர்வபக்ஷம்.—ஸித்தாந்தம் “சூநநொஹ், ஹ” “சூகாஸூநநொஹ்” “சூநநொஹ், ஹநொ விபரந” இய்யாதி வாக்யங்கள், ப்ரஹ்மம் நிரதிக்யாநந்த ஸ்வரூபமென்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன. ஆகையால் நிரதிக்யாநந்தரூபமான ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்கள் ஸாக்ஷாத் புருஷார்த்த போதகக் களாகையால் பரம்பரயா புருஷார்த்த போதகமான “யஜ்ஹேத” இய்யாதிவாக்யங்களைக் காட்டிலும் ப்ரமாணதமமான இவ்வாக்யத்தினால் ப்ரஹ்மம் போதிக்கக்கூடுமென்று. ச.

ஸயி-நு. ஸூ-நு. —* ஸாஹ்ஸுதந-பூதஸஹ்ஸு. *

(ஸ-ஹ.) ஸாஹ்ஸுதஃ-(ஐகத்காரணத்திற்கு) ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாந முண்டென்று சொல்லுகையினாலே, ஸாஹ்ஸு - (அசேதநமான) மூலப்ரக்ருதியானது, ந - ஐகத்காரணமாகமாட்டாது. நு.

(ஸ-ஹ.) இப்படி ஐகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்து நீங்கள் சொல்லுகிற ப்ரஹ்மமன்று. அசேதநமூலாய் பரிணாமியுமாகிய இஜ்ஜகத்துக்கு அசேதநமும் பரிணாமியுமான மூலப்ரக்ருதியே காரணமாகவேண்டும். ஒருவிசமான பீஜத்தில் நின்றும் மற்றொருவிதமான பலம் கானாமையாலே கார்யஸஜ்ஜாதீயமாகவே காரணம் கொள்ளவேண்டுமாயினால் சைதன்யரூபமாகிய ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான மூலப்ரக்ருதியே காரணமாகவேண்டும். ஸத்வகுணமுடையவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகர்க ளென்பது ப்ரஸித்தமாகையாலே ஸத்வகுணமுடைய இந்தமூலப்ரக்ருதியும் ஸர்வஜ்ஞமென்று சொல்லக்கூடும். ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம்கூடாமையாலே ப்ரஹ்மம் காரணமாகில் அது ஸர்வஜ்ஞமென்பது கூடாது என்கிற சங்கைக்கு, —“ததைக்ஷத” ஸத் என்கிற சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட அந்த காரணவஸ்து ஸகலத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்ததென்று சொல்லுகையால், அது அசேதநமாகிய ப்ரக்ருதிக்குக் கூடாமையால் ஸத் என்கிற காரணவாசகபதத்தினால் ப்ரதானம் சொல்லப்படமாட்டாது; ஆதலால் அதுகாரணமாகமாட்டாது. மேலும் ஸத்வகுணத்தை உடைத்தாகையாலே ஸர்வஜ்ஞமாவதுபோல் ரஜோகுணத்தையும் தமோகுணத்தையும் உடைத்தாகையாலே அஸ்ப்ஜ்ஞமமாகவேண்டும். ப்ரகாச ஸ்வரூபமான ஸூர்யன் ப்ரகாசிக்கிறதென்பதுபோல் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மமும் ஸர்வஜ்ஞமென்று சொல்லத்தக்கதில்லை என்று இத்தஸூத்ரத்தினால் ஸமாதானம்சொல்லுகிறார்.

(பா-ஹ.) ஸாஹ்ஸுதஃ-ஈக்ஷதிதாத்வர்த்தமான ஸங்கல்பத்தினாலே, (ஐகத்காரணமானது தான் இவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்போகிறதெனென்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால்), ஸாஹ்ஸு - சப்தமாத்ரத்தையே ப்ரமாணமாக உடைத்தாகாத (அநுமானத்

நிலையித்தக்கதான) (அசேதநமான) சிவபிரகாசி, ஈ-ஜகத்காரணமாக மாட்டாதி. ஸங்கல்பிக்கை சேதநதர்மமாகையால் அந்த ஸங்கல்பத்தை யுடைய ஜகத்காரணம் அசேதநமான மூலப்ரக்ருதி யாகமாட்டாதென்று பொருள்.

(ஸா-ஹ.) “வெடிவெடிவெடிவெடிவெடிவெடி” இத்தாதி வாக்யம் இந்த

அதிகாரத்திற்கு விஷயம்.— இவ்வாக்யத்தில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டது ஸங்கல்பங்கள் சொல்லும் மூலப்ரக்ருதியா, அல்லது நிரவதிகாரந்த ரூபமான பரப்ரஹ்மமா வென்று ஸம்சயம்.—ஸத்வ ரஜஸ் தமோமயமாய், பரிணாமியாய், அசேதநமாய், விகாராஸ்பதமான இஜ்ஜகத்துக்கு, கடத்துக்கு ம்ருத்பிண்டம்போலே, ஏதத்ஸஜாதீயமாய், இக்குணங்கையுடைய அசேதநமேகாரணமாகவேணும். அதற்கு மூலப்ரக்ருதி யென்று பெயர். அதையே இவ்வாக்யம் ப்ரதிபாதிக்கிறது. “யேநாஸ்ருதம்” இத்தாதி வாக்யத்தினால் அந்த மூலப்ரக்ருதியை யறிந்தால் ஸகலம் அறிந்ததேயாம். என்றுப்ரதிஜ்ஞைகுபண்ணி, அதெப்படியெனில், — ம்ருத்பிண்டத்தையறிந்தால் தத்கார்யமான கட சராவாதினும், ஸ்வர்ணபிண்டத்தை யறிந்தால் தத்கார்யமான கடகமகுடாதிகளும் அறிந்ததேயாமாப்போலே என்று த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த கடிதமான ஸங்கல்பச் சொல்லுகிற அதுமானப்ரக்ரியை தோற்றுகையால் இவ்வாக்யத்திற்கொன்ன ஜகத்காரணம்மூலப்ரக்ருதியேயென்று பூர்வபக்யம்.—ஸித்தாந்தம்.—இதற்குமேல் வாக்யத்தில் “ததைக்ஷதபஹுஸ்யாம் - அந்தஜகத்காரணம், ‘நான் அநேகவிதமாக ஆகப்போகிறேன்’ என்று முன்னம் ஸங்கல்பித்தது” என்று சொல்லுகையாலே, அந்தஸங்கல்பம் அசேதநமான மூலப்ரக்ருதிக்குக் கூடாமையாலே அதையுடைய நிரவதிகாரந்தரூபமான பரப்ரஹ்மமே இவ்வாக்யத்தில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டது. * ஸங்கல்பச் சொல்லுகிற அதுமானப்ரக்ரியையும் ஹேது சொல்லாமையால் இங்குத் தோற்றுகிறதில்லை. இதையறிந்தால் மற்றெல்லா மறிந்ததாகுமென்று சொன்னபின், இதெப்படி ஸம்பவிக்குமென்கிற ஸிஷ்யனுடைய ஸம்சயத்தைப் போக்குகைக்காக ஸ்வர்ணம் முசுவிய த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டதென்று.

ஸா - ஹ. மஹணபெஹாஉஉதஸவாஹ.

(ஸா-ஹ.) மஹணபெஹாஹ—(ஜகத்காரணத்திற்குச் சொன்ன ப்ரதீக்ஷம்) கௌணமென்றால், சூதஸவாஹ - (ஜகத்காரணத்தைச் சேதநவாசியான) ஆதம்பதத்தினுற் சொல்லுகையாலே, ஈ - அசேதநமாகிய ப்ரக்ருதி காரணமாகமாட்டாது.

(ஸா-ஹ.) “ததெஜ்வெணக்த” என்று பஹுவாக்யங்களில் தேஜஸ்ஸமுதவிய அசேதநங்கள் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறதென்று சொல்லுகையாலே அவற்றுக்கு சேதநதர்மமான ஸாக்ஷாத்காரம் கூடாமையால் அந்த ஸாக்ஷாத்காரம் கௌணமென்றுகொள்வதுபோல் இங்கும் ஸத் என்பதற்குச்சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரம் கௌணமாகக்கொண்டோமாகில், அது மூலப்ரக்ருதியென்று கொள்ளக்குறையில்லை என்

* ஆதமாநிகர்கள் வாக்யமாகில் ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, உதாரணம், உபநயம், கிகமநம், என்று ஐந்துவாக்யமுண்டாயிருக்கவேண்டும். இங்கு இரண்டே இருக்கையால் இது அதுமான ப்ரக்ரியை யன்மென்று தாட்பர்யம்.

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாவ்யம்.

57.

A

57

எ.

જા.

67

Q

(ஸ்-ஹா.) “தத்வமஸி” என்று மேல்வாக்யத்தில், ஜீவாத்மாவை ஸச்சப்தவாச் சயமான ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கு சரீரமாக அநுஸந்திக்கிறவன் “தஸ்யதாவதேவ சிரம்” இத்தீபாதி வாக்யத்தினால் இந்த சரீரங்கழிந்தஉடனே மோக்ஷத்தை யடைகிறான் என்று சொல்லிற்று. அசேதநமான ப்ரதானம் ஜகத்காரணமாகில் ததாத்மகத்வாநுஸந்தானம் ஸம்ஸாரரேஹி வாசுமல்லது மோக்ஷரேஹது வாகாது. ஆகையால் ப்ரதானத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமசேதநனே ஜகத்காரணமென்று கொள்ள வேண்டும்.

எ.

ஸூ - அ. ஹையக்வாவதுநாது.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) ஹையக்வாவதுநாது-(மூலப்ரக்ருதிக்கு) ஹையத்வம் சொல்லவில்லை யாகையாலேயும், (மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமன்று.) அ.

(ஸ்-ஹா.) ஆத்மாவேநியென்றுசொன்னபிறகு ச்ரத்தாநுவாகிய ச்வேதகேது இந்த உபதேசத்தையம்பி அப்படியே செய்வென்று அதைத் தவிர்த்துக்கைக்காக ஆத்ம சப்தவாச் சயமான ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபமே உன்ஸ்வரூபமென்று நினைக்கை ஹேமமென்று சொல்லவேண்டும்; அப்படி சொல்லாமையால் ஆத்மாவென்றது மூலப்ரக்ருதியன்று.

அ.

(ஸ்-ஹா.) ஜகத்காரணம் மூலப்ரக்ருதியாகில் அது மோக்ஷவிரோதி யாகையால் நிஹிதமென்று சொல்லவேண்டும்; அப்படிச் சொல்லாமையாலும் ப்ரதானம் ஜகத்காரணமன்று.

அ.

ஸூ - கூ. ப்ரதிஜ்ஞாவிரோயாசு.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) ப்ரதிஜ்ஞாவிரோயாசு-காரணஜ்ஞாதத்தினால் மற்றவையெல்லாம் ஜ்ஞாதங்களாய்விடும் என்றுசெய்த ப்ரதிஜ்ஞைக்கும் விரோதம்வருகையாலே (ப்ரதானம்ஜகத்காரணமன்று.)

கூ.

(ஸ்-ஸா-ஹா.) “யேநாஸ்ருதம்” என்கிற வாக்யம் எதையறிந்தால் அறியாதவையெல்லாம் அறிந்ததாய்விடுமோ? அது ஜகத்காரணமென்று சொல்லிற்று. காரணம் ஜ்ஞாதமானால் மற்றவையெல்லாம் தத்கார்யமாகையால் ஜ்ஞாதங்களாய்விடுமென்று தாத்பர்யம். ப்ரதானம் ஜகத்காரணமாகில், அது ஜீவனைக்குறித்துக் காரணமாகாமை யால், ப்ரதானஜ்ஞாதத்தினால் சேதனஜ்ஞாதனாகமாட்டான் ஆகையால் முன்செய்த ப்ரதிஜ்ஞையோடு விரோதிக்கும்; ஆதலால் ப்ரதானம் ஜகத்காரணமன்று.

கூ.

ஸூ - கௌ. ஸூபாயாசு.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) ஸூபாயாசு-(ஜீவன் உறங்கும்போது) தனக்குக்காரணமாகிய ஜகத்காரணத்தில் லயிக்கிறுனென்று சொல்லுகையாலே ப்ரதானம் ஜகத்காரணமன்று.

கௌ.

(ஸ்-ஹா.) இந்தஸூத்ரத்தில் “ஸ்வ” என்று ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. உறங்கும்போது அந்த ஆத்மாவில் லயத்தையடைகிறுனென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆத்மா என்பது மூலப்ரக்ருதியானால் அசேதநமாகிய அதில் சேதநனுக்கு லயம் கூடாமையால் அது மூலப்ரக்ருதி யாகமாட்டாது.

கௌ.

(ஸ்-ஹா.) “ஸ்வாத்மாவோஸ்திதஜாஸ்வனோஹவதி” என்கிறவாக்யம் ஜீவன் ஸூஷுப்தி காலத்தில் ஸச்சப்தவாச் சயமான ஜகத்காரணத்தில் லயிக்கிறுன் என்று சொல்லுகிறது. லயமானது.—ஸ்வகாரணத்தோடு ஏகபலத்திருக்கை ப்ர

தாரம் ஜகத்காரணமாவில் அது ஜீவனுக்குக் காரணமல்லாமையால் அந்நிலைவனுக்கு
லயம் சொல்வது சேராது ஆகையால் ப்ரதாரம் ஜகத்காரணமன்று. கௌ.

ஸூ - கௌ. மதிஸாரி நரூசு.

(ஸ்-நா-பு.) மதிஸாரி நரூசு - இதரமான உபநிஷத்துகளுக்கு
என்னகதியோ, (என்ன ந்யாயமோ?) அது இந்த உபநிஷத்துக்கும் ஸமந
மாகையாலே (ஒத்திருக்கையாலே) (ப்ரதாரம் ஜகத்காரணமன்று). கௌ.

(ஸ் - ஹா.) மற்ற உபநிஷத்துக்களில் லெல்லாம் சேதநனையே காரணமாகச்
சொல்லியிருக்கிறது. அதுபோலவே இங்கும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமாயினால் ப்ர
தாரம் ஜகத்காரணமன்று. கௌ.

(நா - ஹா.) “சூத்ரவாழ்வுக வனவாழ்வுகூலீசு” “வனகொஹவெ
நாராயணசூலீசு” இத்தியான ஐதரேயோபநிஷத்வாக்யங்களில் ஸர்வஜ்ஞ
னான புருஷோத்தமனே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகையாலே, அந்த புருஷோ
த்தமனே இங்கும் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லவேண்டி யிருக்கையாலே ப்ரதாரம்
ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்படமாட்டாது. கௌ.

ஸூ - கௌ. ஸூ - தக்ஷாஸு.

(ஸ்-நா-பு.) ஸூ - தக்ஷாஸு - (இந்த உபநிஷத்திலும் ஸச்சப்தவா
ச்யத்துக்கு ஆத்மத்வம்) கேட்கப்படுகையாலும் (ப்ரதாரம் ஜகத்காரண
மன்று). கௌ.

(ஸ்-ஹா.) ஸ்வேதாச்சத்ரம் முதலிய உபநிஷத்துக்களில் ப்ரஹ்மே காரண
மென்று சொல்லுகையாலே அவ்வர்த்தமே இங்கும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டும் ஆகையால்
மூலப்ரகிருதி ஜகத்காரணமன்று ; ப்ரஹ்மே ஜகத்காரணம். கௌ.

(நா - ஹா.) “சூத்ரவனவெஹ்வெஹ்வ” என்று இந்த உபநிஷத்திலும்
ஸச்சப்தவாச்யமான ஜகத்காரணம் சேதநாசியான ஆத்ம ஸப்பத்தாலே சொல்
லப்படுகையாலே ப்ரதாரம் ஜகத்காரணமன்று. ஸர்வஜ்ஞமூமாய் புருஷோத்தம
ஸப்பதவாச்யமான ப்ரஹ்மே ஜகத்காரணம் என்று. கௌ.

சுயி. சு. ஸூ. கௌ. சூநநிபொஹ்வாஸு.

(ஸ்-பு.) சூநநிபொஹ்வாஸு - ஆநந்தமய வாக்யத்திலிருக்கிற ப்ரஹ்மபதம்,
(ப்ரகீரகமாக) ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸுஹ்வாஸு-மேல் வாக்ய
ங்களில் ப்ரஹ்ம பதத்திற்கு அப்யாஸம். காரணகையாலே. கௌ.

(ஸ் - ஹா.) கீழ்ச்சொல்லிய ப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்றும் நிர்குணமென்
றும் இரண்டுமூன்றுதான் யிருக்கும். எந்த உருவத்தை உபாஸம் செய்யச் சொல்லி
யிருக்கிறதோ, அது ஸகுணம். எந்த உருவத்தை யறிந்தால் மோக்ஷ முண்டாகுமெ
ன்று சொல்லியிருக்கிறதோ; அது நிர்குணம் என்று வித்தாந்தம்.—இனி மோக்ஷத்
தக்கு ஸாக்ஷாத்காரணமாகிய இரூபத்தின் விஷயமானது ஸகுணம், நிர்குணம்,
என்று விசாரிக்கப்படுகிறது.

“ஹ்ரு வஹ்ரு வஹ்ரு” என்கிற விடத்தில் ப்ரஹ்மம் ஒன்றுக்கு
அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டதா; அல்லது, அதவே ப்ரதாரமாகச் சொல்லப்
பட்டதா, என்கிற சங்கையில், புச்சம் என்று சொல்லுகையால், புச்சம், அதாவது

வால், ஒன்றுக்கு அங்கம் என்றே சொல்லப்பட்டது என்கிற பூர்வபக்தத்திற்கு,— இதுபரதாநமாகவே சொல்லப்பட்டது. “சுலோஷ ஸுபெஷ்டி” “சுலோஷ ஸுபெஷ்டி” என்கிற மேல்வாக்யங்களில் ப்ரஹ்ம பதத்திற்கே ஆவ்ருத்திகாண்கிறது. ஒன்றுக்கு அங்கமானால், அதாவது - இதனுடைய ஜ்ஞாநம் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஸாதநமாகாவிட்டால் அதை ஆவ்ருத்திசெய்ய உபயோகமில்லை ஆகையால் இது அங்கமாகச்சொல்லப்பட்டவில்லை என்ற ஸமாதாநம். சொல்லுகிறார்.

(ரா - ப்ர.) சுலோஸாஸு - ஆநந்தமயநிஷ்டமான ஆநந்தத்தைஜீவாநந்தந்தொடங்கி நூறு நூறு மடங்காக குணித்திருக்கிறபடியால், சூந்நித்யம் - ஆநந்தமயஸுபத்தினால் சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா). கந.

(ரா - ஹ.) கீழ் அதிகாரணத்தில் ஜகத்காரணம் அசேதநத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்று சொல்லிற்று. இந்த அதிகாரணத்தில் ஜீவனைக் காட்டிலுங்கூட விலக்ஷணமென்கிறது.—அசேதநத்திற்கு ஸங்கல்பம் கூடாமையால் ஜகத்காரணமாகாவிடிலும் ஸங்கல்பமுடைய ஜீவன் ஜகத்காரணமாகலாமென்று ஸங்காஸங்கதி. “தஸூஷ்டா வணதஸூஷ்டி ஜ்ஞாநரீயாஸு சுநெஜாஹுர சூத்ரா நநித்யம்” என்கிற வாக்யம் இந்தஸூத்ரத்திற்கு விஷயம்.— “தஸூஷ்டா வணதஸூஷ்டாந சூகாஸுஸுஹித்யம்” என்றுதொடங்கி “சுநெஜாஹுர சூத்ரா நநித்யம்” என்று ஜகத்காரணமாகச்சொல்லப்பட்ட ஆநந்தமயன், ஜீவாத்மாவா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம்.— “தடுஸெஷ்டவணவஸாரீர சூத்ரா” என்று ஆநந்தமயனுக்குஸாரீரஸம்பந்தம் சொல்லியிருக்கிறது.ஸாரீரஸம்பந்தம்புண்யபாபகர்மானுகுணம்.அதுஜீவனுக்கே புள்ளதாகையால்ஜீவாத்மாவேஎன்றுபூர்வபக்தம்.—ஸித்தாந்தம்—“டுஸெஷ்டாநநித்யஸூத்ரீயாஸுஸுஹித்யம்” என்று ஆநந்தமயனுடைய ஆநந்தத்தைவிசாரிப்பதாகச் தொடங்கி மறுஷ்யாநந்தத்தை முதலில்சொல்லி, அதைக்காட்டிலும் நூறு மடங்கு மனுஷ்யகந்தர்வாநந்தம், அதைக்காட்டிலும் நூறுமடங்கு “தேவகந்தர்வாநந்தமென்று இவ்வரிசையில் இந்ந்ரன் ப்ருஹஸ்பதி சதுர்முகப்ரஹ்மா இவர்களுடைய ஆநந்தங்களைக் கணக்கிட்டுச்செல்ல, அத்தற்குமேல் ப்ரஹ்மாநந்தத்தைச் சொல்லி, “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்று அது வான் மஸஸுக்களுக்கு விஷயமன்றாகையால் அபரிச்சிந்நமென்று சொல்லிற்று. இந்த அபரிச்சிந்நமான ஆநந்தம் அல்பஸுசமுடையஜீவனிடத்தில் ஸம்பவியாதாகையால் அவ்வாநந்தத்தை யுடைய ஜகத்காரணமான ஆநந்தமயன் ஜீவனைக்காட்டிலும் பிந்நான பரமாத்மாவென்று கொள்ளவேணும். கர்மாதீந்மான சரீரஸம்பந்தம் பரமாத்மாவுக்கு இல்லாவிடிலும், சிதத்துக் கடுளல்லாம் அநுக்கு சரீரமாகையால் நிருபாதிதமான சரீரஸம்பந்தம் அவனுக்குஉண்டு ஆகையால் அவனே ஜகத்காரணமென்று ஸித்தாந்தம்.

கந.

ஸூ. கச. விகாஸஸூஷ்டாநநித்யஸூத்ராஸு.

(ஸ-ப்ர.) விகாஸஸூஷ்டி-விகாரம் என்றால் அசைதல் முதலிய விகாத்தஸ்த யடைகிற அவயவம்.அவயவமாக, அதாவது-புச்சமாகச்சொல்லுகையால், ந-ப்ரதாநமாகச்சொல்லப்படவில்லை, உகீடுஷு-என்றால், ந-அப்படியன்று. ப்ராஸூஷ்டி-புச்சப்ராயம் என்கிற அபிப்ராயத்தாலேசொல்லுகையாலே.

கச

(ஸ - ஹா.) * புச்சமென்கிற அவயவமாக ப்ரஹ்மத்தைச் சொன்னபடியால் ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படவில்லை என்னில், புச்சமென்பதில் தாத்பர்யமில்லை. புச்சப்ராயமென்று தாத்பர்யம். அதாவது. — கேட்கிறவர்களுக்கு ஸுலபமீகத் தெரிவிக்கக்கூடாது பக்ஷிபோலவும் அதின் அவயவங்கள்பேரலவும் கற்பித்துச் சொல்லிற்று

(ஸா - ப்ரா.) விகாஸஸாஸாஸ-விகாரார்த்தகமான மயட் ப்ரத்யயம் கேட்கப்படுகையாலே, ஆந்தமயன் பரமாத்மாவாகமாட்டான்; உதிவெக-என்றால், ந - அப்படியன்று; ப்ராஸுஸாஸ - மயட்ப்ரத்யயம் ப்ராகர்யார்த்தகமாகையாலே, பரமாத்மாவே ஆந்தமயன், கசு.

(ஸா - ஹி.) “சூநந்நியே” என்று ஆந்த பதோத்தரமிருக்கிற மயட் ப்ரத்யயத்துக்கு விகாரம் அர்த்தம். ஆக ஆந்தமயபதத்துக்கு, ஆந்த விகாரன், அதாவது ஆந்தத்தின்றுமுடைய பரினாமம் என்றர்த்தம். பரமாத்மா பரினாமாதி விகாஸாலின்யனாகையால் ஆந்தமயபதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லாது என்று பூர்வபக்ஷம். மயட் ப்ரத்யயத்துக்கு விகாரம் அர்த்தமாகில் ஜீவனும்விகாஸாலுந்யனாகையால் அவனையும் சொல்லாது. ஆகையால், இந்தமயட் ப்ரத்யயத்திற்கு ப்ராகர்யம் அர்த்தம். “ஆந்தமய” என்றால் ஆந்தத்தினால் நிறைந்தவன் - அதிகமான ஆந்தத்தை யுடையவன் என்று அர்த்தமாகையால் இந்தபதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லத்தடும்பில்லை என்று வித்தாநாதம், கசு.

ஸதி. கரு. தலெத-வ்ருவபெஸாஸு.

(ஸ - ப்ரா.) தலெத-வ்ருவபெஸாஸு- (ப்ரஹ்மத்தை) ஆந்தமயத்துக்குக் காரணமாகச் சொல்லுகையாலே, தான் அவயவமாக மாட்டாது).

(ஸ - ஹா.) “ஐநிஸவபுஸ்யஜக” இந்தப்ரஹ்மம் ஆந்தமயம் முதலிய ஸமஸ்தததத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தது என்று சொல்லுகையாலே தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆந்தமயத்திற்கு ப்ரஹ்மம் அவயவமாகமாட்டாது. கசு.

(ஸா - ப்ரா.) தலெத-வ்ருவபெஸாஸு - (ஆந்தமயனை) ஜீவனுடைய ஆந்தத்தத்துக்குக் காரணமாகச் சொல்லுகையாலும், (ஆந்தமயசப்தவாச்யன் ஜீவனன்று). கரு.

(ஸா - ஹா.) “ஹஷுஹெவாநந்யாதி” என்று ஆந்தமயன் ஜீவனை ஆந்திப்பிக்கிரான் என்று சொல்லுகையாலே இந்த ஆந்தமயன் ஜீவாத்மாவைக் காட்டில் வேறொருவனையாகவேண்டும். கரு.

ஸதி. கசு. தானு-வணிபுகடுவவயீயதெ.

(ஸ - ப்ரா.) தானு வணிபுகடு வனவ - மந்த்ர வர்ணத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, யீயதெ - இங்கும் சொல்லப்படுகிறது.

(ஸ - ஹா.) † ஹஷுஹெவாநந்யாதிவாஸு-ஸக்யுஜாநநிநஹஸ்யஜா. என்கிறவாக்கங்களில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய எந்த ஸ்வரூபத்தை யறிதல் ஸாக்ஷாத்

* புச்சமென்றால் வாலுக்குப்பெயர், அது ஒருபக்ஷியின் அவயவன். அது முக்யமன்று. இந்தவால் எதினுடையதோ அதவே முக்யமாகவேணும். ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தை ஆந்தமயத்திற்கு வாலாகச்சொன்னபடியால் ஆந்தமயமே இவ்வாக்கத்திற்கு முக்யார்த்தம் என்றதாத்பர்யம்.

† இரண்டிடத்திலும் ப்ரஹ்மபதத்தினால் வ்யக்தியை நிர்தேசிக்கையால், இரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்ட வஸ்து ஒன்றையாகவேனுமென்று தாத்பர்யம்.

மோக்ஷஸாதநமென்று சொல்லிற்றோ, அந்த ஸ்வரூபமே “ப்ரஹ்மவஹு” என்கிற வாக்யத்தில் ப்ராஹ்ம பதத்தினால் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இது அங்கமன்று.

(ரா.பு.ஹா.) ஜானு, வணிகுகரெவ- “வதஜ்ஜ்ரநநிநஹ்” என்கிற மந்த்ரவாணத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ராஹ்மமே “சுவிந்ரஹ்ர சூத்ராநநிநி” என்கிற இடத்திலும் ஆந்தமய சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டதாகையால் ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறாய் ப்ராஹ்ம சப்த வாச்யமான புருஷோத்தமனே ஆந்தமய சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறான். கௌ.

ஸூ. கௌ. நெதரொநாவவதெத்.

(ஸ-பு.) சுநாவவதெத் - ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரங்கள் இல்லாமையால், உதரஃ - ஆந்தமய பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜீவன், ந - ப்ராஹ்மமாகமாட்டான். கௌ.

(ஸ - ஹா.) ஆந்தமயபதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜீவனுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரமில்லாமையால் அவனிக்கு சொல்லப்படவில்லை. கௌ.

(ரா - பு.) சுநாவவதெத் - ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி குணங்கள் முக்தனிடத்தில் ஸம்பவியாதாகையால், உதரஃ-பரமரத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான முக்த புருஷனும், ந - ஆந்தமயசப்த வாச்ய னன்று. கௌ.

(ரா - ஹா.) இந்தஸூத்ரத்தில் முக்த புருஷனுங்கூட ஆந்தமய சப்தத்துக் கர்த்த மன்றென்கிறது - ஏனெனில், ஆந்தமயனுக்கு “விபச்சிதா” என்று ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் சொல்லி யிருக்கிறது. இந்த ஃ நிருபாதிசமான “ஸத்யஸங்கல்பத்வம், முன் ஸம் ஸாரியாயிருந்து பின்பு மோக்ஷமடைந்த முக்தனுக்கும் ஸம்பவியாதாகையால் அவனும் ஆந்தமயனாகமாட்டான். கௌ.

ஸூ. கஅ. ஹெஷுவபெஷாஸு.

(ஸ - பு.) ஹெஷுவபெஷாஸு - (ஆந்தமயனைக் காட்டிலும் ப்ராஹ்மத்தை) வேறாகச் சொல்லுகையாலே, (ஆந்தமய பதத்திற்கு ப்ராஹ்மம் அர்த்தமன்று.) கஅ.

(ஸ - ஹா.) “ரஸத் ஹெஷுவாயம் ஹெஷுவநி”-இந்த ஆந்தமயன் ரஸஸ்வரூபமாகிய ப்ராஹ்மத்தையடைந்து ஆந்தத்தை யடைகிறான் என்று ஆந்தமயனாகிய ஜீவனைக்காட்டிலும் ப்ராஹ்மத்தை வேறிட்டுக்கொல்லுகையாலே இந்த ப்ராஹ்மம் ஆந்தமயனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனன்று. கஅ.

(ரா - பு.) ஹெஷுவபெஷாஸு - ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் ஆந்தமயன் வேறானவன் என்று சொல்லுகையாலும் ஆந்தமயன் ஜீவனாக மாட்டான். கஅ

5 நிருபாதிசமாவது - நடுவேவந்த தன்றிக்கே எப்போது முள்ளது.

“ஸத்ய ஸங்கல்பத்வமாவது - நான் நினைத்தகார்யத்தைக் குறைவின்றி அப்போதே நிறைவேற்ற வல்ல சக்தி.

(ரா - ஹா.) “தஸாஜ்ஜாணதஸாஜ்ஜாநதியாஸு, சுநெந்நானாஸூதா நந்நியஸி” என்ற விஹ்ஞாநமயன் என்று சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் ஆந்தமயன் அந்தன் என்று சொல்லுகையாலே ஆந்தமயன் ஜீவாத்மா வாக மாட்டான். கக.

ஸூ. கக. காபாபு நாநுபாநாவெக்ஷா.

(ஸ-பு.) காபாஸு - (ப்ரஹ்மத்தை கீழ்) ஆந்தபதத்தினால் சொல்லுகையால், சுநுபாநாவெக்ஷா-இங்கும் ஆந்தமயபதத்தினால் அதையே சொல்லவேண்டுமென்ற அநுமானப்பேச்சு, ந - இல்லை. கக.

(ஸ - ஹ.) காமம் என்றால் ஆசைப்படத்தகுந்தது. அதாவது-ஆந்தம். ப்ருகு வல்லியில் ஆந்தத்தை ப்ரஹ்மமென்று சொல்லுகையாலே இங்கு சொல்லப்பட்ட ஆந்தமய பதத்திற்கும் ப்ரஹ்மமே அந்தமென்று கொள்ளவேண்டும் என்கிற யுக்தியை, ஆந்தமயமென்றால் ஆந்தத்தின் விகாரமென்றார்த்தமாகையால் ப்ரஹ்மம் விகாரமற்றதாகையால் ஆந்தமய பதத்திற்கு ப்ரஹ்மம் அர்த்தமாகமாட்டாதென்று நிரஸம் செய்கிறார். கக.

(ரா - பு.) காபாஸு-ஸங்கல்பத்தினாலேயே, (ஆந்தமயன் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது.) சுநுபாநாவெக்ஷா-மூலப்ரக்ருதியினுடைய அபேகையும (ஸஹாபமும்) ந - சொல்லவில்லை.

(ரா - ஹா.) ஜீவன்ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது மூலப்ரக்ருதியின் ஸஹாயம்வேண்டும். ஆந்தமயன் அந்த ஸஹாயமில்லாமலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் ஆந்தமயன் ஜீவாத்மாவன்று. கக.

ஸூ. ௨௦. சுஸிஹஸ்யததெஜாமஸாஸி.

(ஸ-பு.) சுஸிஹ - புச்சப்ரஹ்மத்தில் (சேர்ந்த), சுஸ்ய - இந்த ஆந்தமயனுக்கு, ததெஜாமஸு - அந்த புச்சப்ரஹ்மத்தோடு அபேதத்தை, ஸாஸி - சாஸ்தாம் சொல்லுகிறது. (ஆகையால் ஆந்தமயன் ப்ரஹ்மமன்று.) ௨௦.

(ஸ - ஹா.) “ப்ரஹ்மபுச்சம்” என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தோடு தன்னுடைய ஆத்மாவுக்கு எவன் ஐயம் நினைக்கிறானோ, அவன் அந்த ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியாகிறானென்று சொல்லுகையாலே இந்த வாக்யம் ப்ரஹ்மத்தை புரதாநமாகவே சொல்லிற்ற. என்குண ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தால் அவனுக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷம் கிடையாது. நிர்குண ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவனுக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷமுண்டென்று இந்த அதிகாரணத்திற்குத் தாற்ப்ப்யம். ௨௦.

(ரா - பு.) சுஸிஹ - இந்த ஆந்தமயனிடத்தில் (சேர்ந்தால்) சுஸ்ய - இந்த ஜீவனுக்கு, ததெஜாமஸு - ஆந்த ப்ராப்தியை, ஸாஸிஹ - சாஸ்தாம் சொல்லுகிறது. ௨௦.

(ரா - ஹா.) ரஸத்ஹெவாயப ஸ்வாநீலவதி, என்று ஆந்த ஸ்வரூபான ஆந்தமயனை யடைந்து ஜீவாத்மாவும் ஆந்தத்தையுடையவனாகிறான் என்று சொல்லுகிறது. எவனையடைந்தால் எவனுக்கு ஆந்த முண்டாகிறதோ, அவன் அவனைக்காட்டிலும் வேறுகவேண்டும்; ஆகையா

க-வது அத்தியாயம் க-வது பாதம்

உரு

ல் ஜகத்காணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆந்தமயன் ஜீவனன்று. பரப்ரஹ்ம
மான புருஷோத்தமன். உரு.

ஸூ. உக. — *கஸ்தஸுஜெஜ்ஜாவபெஸாஸு* —

(ஸா-ஸா-பு.) சுஹி-ஸூர்ய மண்டல மத்யவர்த்தியான புருஷன்
கஸ்தெஜாவபெஸாஸு. (அந்தபுருஷனுக்குப்) பரமாத்மாஸாதாரணதர்மங்க
ளைச் சொல்லுகையால். (பரமாத்மா). உக.

(ஸா - ஹா.) கீழ் அதிகரணத்தில் ஆந்தமயனுக்கு சரீர ஸம்பந்தம் சொல்
லியிருக்கையால் அவன் ப்ரஹ்ம மன்று; ஜீவன் என்று சொல்லிற்று அதபோல்,
'யவெஷாந்தராதியே ஹிரண்மய புருஷோத்ஸுப்பதே' என்கிற வாக்யத்திலும்
ஸூர்யமண்டல மத்யவர்த்தியான புருஷனுக்கும் சரீரஸம்பந்தம் சொல்லியிருக்கை
யால் இவனும் ஜீவ ஞகலாமென்கிற சங்கைக்கு. * அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய
குணங்கள் சொல்லியிருக்கையால் அக்குணங்களையுடையவன் ஜீவனாகமாட்டான்,
உபாஸநார்த்தமாக ஸகுணமான ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே சொல்லிற் றென்று
ஸமாதானம். உக.

(ஸா - ஹா.) 'யவனெஷாஹாராஜிதே' ஹிரணய: வுஸாவெஷாஜு
ஸூதே' என்கிறவாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம். இதில் ஸூர்யமண்டல
மத்யவர்த்தியாய் ஸ்வர்ணமய திவ்ய வித்ரஹ முகையவாகச் சொல்லப் பட்டவன்
ஜீவாத்மாவா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம் "ஹிரணயஸூஸூஹிஜ்ஜாணயுகே
ஸு:" என்று, அந்தபுருஷனுக்கு சரீராவயவங்கள் சொல்லியிருக்கின்றன. சரீரமானது,
கர்மபலபோகார்த்தமாக ஜீவனுக்கேயுள்ளது ஆகையால், அந்தபுருஷன் ஜீவாத்மா
வென்று பூர்வபக்ஷம்; 'ஸவனஷஸவெஜ்ஜு: வாவ்வயுஜிதே' என்று
* அபஹத பாப்மத்வாதி கல்யாண குணங்களையுடையவனென்று சொல்லியிருக்கை
யால், இக்குணங்கள் ஜீவனிடத்தில் அஸம்பவங்களாகையாலே ஸூர்யமண்டல
மத்யவர்த்தியான அந்தபுருஷன் ஜீவனில்வேறான பரமாத்மா, அவனுக்கு ஜ்ஞாநாதி
குணங்கள்போல் அப்ராக்ருத திவ்ய வித்ரஹமும் உண்டு என்று வித்தாந்தம். உ.

ஸூ. உஉ. — *ஹெஷுவபெஸாஸூநு: * —

(ஸா-ஸா-பு.) ஹெஷுவபெஸாஸூநு - ஜீவனைக்காட்டிலும் ஸூர்ய
மண்டல மத்யவர்த்தியான புருஷனை வேறுகச்சொல்லி யிருக்கையாலும்.
கநு: - ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் பரமாத்மா. உஉ,

(ஸா - ஹா.) ஸூர்யமண்டலத்திற்கு அதிஷ்ட்டாந தேவதையா யிருக்கலா
மென்னும் சங்கைக்கு "ஆதித்யா தந்தா:" என்று அதைக்காட்டிலும் வேறென்று
சொல்லுகையால். அந்த தேவதையு மன்று. கிந்து பரமாத்மா. உஉ.

* அபஹத பாப்மத்வம் முதலிய குணங்களாவன - பாபம், கிழத்தனம், மாண
ம், துன்பம், பசி, தாஹம், முதலிய அர்குணங்க ளற்றிருக்கையும், எல்லாவற்றையு
மறியவல்ல ஜ்ஞாநம், கிணத்ததை நிறைவேற்றவல்ல சக்திமுதலிய ஸத் குணங்களை
யுடைத்தாகையும்.

உகா

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாவ்யம்.

(ரா - ஹ.) “ யசூறிதெதிஷ்டநூழித ழாடிநாஃ ” என்று—அந்தபுருஷன் ஸூர்யஸீடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவன்; ஸூர்யணைக்காட்டிலும் வேறானவன் என்று சொல்லியிருக்கையால், அவன் ஸூர்யருபியான ஜீவனாகமாட்டான் பரமாத்மாவேயாகவேனும்; உகா.

சுயி. அ. —*ஸூ. உகா. சூகாஸஸூவிஜாஸஃ*—

(ஸா-ரா-பு.) தஜீஜாஸஃ - பரமாத்மலக்ஷணஞ் சொல்லுகையால், சூகாஸஃ - ஆநாச சப்தவாச்யன், (பரமாத்மா). உகா.

(ஸா - ஹ.) “ சுஸூரொகஸூ காமதிரிதிகாஸாஜதீஹாவாஸு ” என்கிறவீடத்தில் ஆகாசபதத்திற்கு பூதாகாசம் அர்த்தம். வாயுமுதலிய பூதங்களுக்குக் காரணமாகையால் மேல் சொல்லப்போகிற ஜகத்காரணத்வம் இதற்கும் உண்டு என்கிற சங்கையை, ஸகலபூதங்களுக்கும் காரணமென்று சொல்லுகையால் ஸகலபூதங்களுக்குள்ளடங்கிய ஆகாசம் தனக்குத்தான் காரணமல்லாமையால் இந்த ஆகாசபதத்திற்கு இது அர்த்தமன்று. சிந்து - பரமாத்மா அர்த்தம் என்று ஸமாதாஸம்சொல்லுகிறார். உகா.

(ரா - ஹ.) “ சுஸூரொகஸூ காமதிரிதிகாஸாஜதீஹாவாஸு ” என்கிற லாக்ஷம் வீஷயம். இதில், ஆகாசம் ஜகத்காரணம் என்று சொல்லிற்று. இங்கு ஆகாச சப்தத்திற்கு அர்த்தம் பஞ்சபூதங்களில் எண்ணப்பட்ட ஆகாசமா, பரமாத்மாவா என்ற ஸம்சயம்,—ஐந்தாவது தத்வமான ஆகாசமே உலகத்தில் ஆகாசமென்று வழங்குகையாலே பஞ்சபூதங்களில்சேர்ந்த ஆகாசமே இங்கு ஜகத்காரணமென்று சொல்லிற்று. என்று பூர்வபக்தம்.— “ ஸுவபூணிஹவாஜோநி லுதாமி ” என்று * ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, அந்த ஜகத்காரணத்வப்ரஸித்தி, ஸ்ருத்யந்தரங்களில் “ வனகொஹடுவநாராயணசூவீஸு ” என்று பரம்புருஷனுக்கே உண்டாகையாலே அந்த பரம்புருஷனே ஜகத்காரணமாகச் சொன்ன ஆகாசபதார்த்தம் என்று வித்தார்த்தம் - ஆகாசஃ என்றால் நன்றாய் விளங்குகிற தென்றார்த்தம். உகா.

சுயி. கூ. ஸூ. உசா. —*சுதவனவபூரணஃ*—

(ஸா-ரா-பு.) சுதவனவ-இத்த றேதுவினாலேயே, பூரணஃ-ப்ராண சப்தவாச்யன், (பரமாத்மா). உசா.

(ஸா - ஹ.) † “ சுதராவாடுவதெதி பூரணஜதீஹாவாஸு ” என்கிற வீடத்தில் ப்ராணபதத்திற்கு வாயுருபமாகிய முக்ய ப்ராணன் அர்த்தம். உறங்கும்போது ப்ராணஸீடத்தில் ஸகலேந்திரியங்களும் லயிக்கின்றனவென்றும், எழுந்திருக்கும்போது ப்ராணஸீடத்திலிருந்து ஸகலேந்திரியங்களும் உண்டாகின்றனவென்றும் வேதத்திற் சொல்லுகையாலும் ப்ரத்யக்ஷத்தில் அப்படியே காண்கையாலும் மேற்சொல்லுகிற ஜகத்காரணத்தையும், அத்தகே ஒத்திருக்கும் என்கிற சங்கையை, பூரணஸூபூரணஃ” இங்கு சொல்லப்பட்ட ப்ராணன் ப்ராணனுக்கும் ப்ராண, டென்று சொல்லுகையாலும், இந்திரியங்கள் தவிர மற்ற பூதங்களுக்கு ப்ராணஸீடத்தில் லயமும்உதிவிருந்து உத்பத்தியும் காணாமையாலே ஸகலஜகத்காரணத்வம் உடாமையாலும் முக்ய ப்ராண னிக்கு சொல்லப்படவில்லை - பரமாத்மாவேசொல்லப்பட்டானென்ற போக்குகிறார். உசா.

* ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுகையாவது - இந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் ஆகாசத்தில் நின்றுமே யுண்டாயிற்றென்று என்று சொல்லுகை.

† இதற்குர்த்தம் - ஜகத்காரணமாகிய தேவதை யார் என்று ஒருவன்கேட்க, ப்ராணன் என்று குருநோனனென்று.

५६

உஸ்.

உரு.

உரு.

¶ இரண்டுவஸ்துக்களைச் சொல்லும்பதம் ஒருவாய்ப்பத்திலிருந்தால் அவ்வாய்ப்பத்தில் பதத்திற்கு அவ்விரண்டில் எதை அர்த்தமாகக்கொள்ளவேண்டுமென்னில், அந்தப் பரகரணம் கீழும்மேலும் யானை அனுஸரித்திருக்கிறதோ, அதில் யாருக்கு லக்ஷணம்காண்கிறதோ, அவ்வஸ்துவை அங்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து.

உஅ

பரஹ்ம் ஸூத்ர பாவ்யம்.

வாக்யத்தில் பரமபுருஷஸூக்ஷணம் சொல்லாமையாலும், இந்தஜ்யோதிஸ்ப்தத்திற்கு அக்ரிமுதஸ்ய தேஜஸ்ஸுக்களிலொன்று பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று பூர்வபக்ஷம். முன்வாக்யத்தில் 'வொரொஹஸ்ய விஸூரஹிதாநி' என்று ஸமஸ்தபூதங்களையும் பரமபுருஷனுக்குப்பாதமாகச்சொல்லி, இந்த வாக்யத்தில் "சுய யதிக்" என்று அந்த பரமபுருஷனையே ஜ்யோதிஸ் சப்தத்தினால் சொல்லுகிறது. ஸமஸ்தபூதங்களும் அக்ரி முதஸ்யவைகளுக்குப் பாத மாகாமையால் அவைகளைப் பாதமாகவுடைய பரமபுருஷனே இங்கு ஜ்யோதிஸ் சப்தத்திற்கு அர்த்தம். அவனை ஜடராக்ரி சரீரகரூப உபாஸகம் செய்யவேண்டுமென்கைக்காக ஜடராக்ரியுடன் ஐக்யம் சொல்லி யிருக்கிறதென்று வித்தாந்தம். உஉ.

ஸூ - உஉ. — *ஹரொஹியாநாநுதிவெநுதயா வெநொவபுண
நிமரிதயாஹிபுஸுநபு.* —

(ஸ - ரா - ஹ.) ஹரொஹியாநாநு - (பூர்வவாக்யத்தில்) சந்த (ஹரி)ஸ்ஸைச் சொன்னபடியால், ந - (அவ்வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டவன்) பரமபுருஷனன்று, உதிவெசு - என்றால், ந - அப்படியன்று. தயா - (பூர்வவாக்யத்தில்) அந்தகாயத்ரீரூபமாக, வெநொவபுண நிமரிசு - (பரமபுருஷனை) மனஸ்ஸினால் தயாநிக்குவேண்டுமென்று நிச்சயிக்கிறபடியால். (அவன்பரமபுருஷனே.) தயாஹி - நாலுபாதங்களையுடையதாகவும், புஸுநபு - (காயத்ரி) காணப்படுகிறது. உஉ.

(ஸ - ஹ.) 'மாத்ரிவாஹதீஸ்வபு' என்று பூர்வவாக்யத்தில் காயத்ரியே சொல்லப்பட்டதாகையால் இவ்வாக்யமும் காயத்ரியையே சொல்லு மல்லது பரமாத்மாவைச் சொல்லாது என்று சங்கிக்கவேண்டாம். அந்தவாக்யத்திலும்காயத்ரியென்று காயத்ரிக்குகாரணமாகிய பரமாத்மாவைச் சொல்லப்பட்டான். இவ்விதமாகவே கார்யவாசகபதத்தினால் காரணத்தை வேறிடங்களிலும் சொல்லுவதண்டுஞ்கையால் இங்குபரமாத்மாவே அர்த்தம். உஉ.

(ஸ - ஹ.) பூர்வவாக்யத்தில் (மாத்ரிவாஹதீஸ்வபு) என்று காயத்ரியைச் சொல்லுகையால் அந்தரம் சொல்லப்பட்ட 'வொரொஹஸ்ய விஸூரஹிதாநி' என்கிறவாக்யத்திலும் அந்த காயத்ரியை விஷயமாகக்கொன்ன வேணுமே யொழிய அப்ரஸ்துதான பரமபுருஷனை விஷயமாகக்கொன்னக்கூடாது என்று பூர்வபக்ஷம். — பரமபுருஷனை காயத்ரியைப்போல் நாலுபாதங்களையுடையவனாகத் தயாநிக்குவேண்டுமென்கைக்காக காயத்ரிசப்தத்தினால் பரமபுருஷனைச் சொல்லிற்றென்று கொள்ளவேண்டும். இப்படி கொள்ளாவிடில் ஸமஸ்த பூதங்களையும் பாதமாகவுடைத்தாக காயத்ரிக்குச்சேராமையால் அந்த டீருநுதி அபார்த்தமாய்விடும். காயத்ரிக்கு மூன்றுபாதங்களேயுண்டு; நாலுபாதங்களில்லையென்று நினைக்கவேண்டாம். காயத்ரிக்கு "ஹ்ருஸூஹிதீ, வநெநவிவிதீ, ஹ்ருவநொஹுஷா, ஸூதிவொஹுஹி" என்று நாலுபாதங்களும் உண்டு என்று வித்தாந்தம். உஉ.

‡ அபார்த்தமாவது - ஸகலபூதங்களையும் பாதமாக உடைத்தாகாத காயத்ரியை, அவற்றைப் பாதமாக உடையதாக, இல்லாத அர்த்தத்தைச் சொல்லுகை.

க-வது அத்தியாயம், க-வது பாதம்.

உக

ஸூ - உ௭. —*ஊதாவிவாடிவடிவெடு சொவவதெ தெஸ்வஃ*—

(ஸ-நா-பு-ஊ) ஊதாவிவாடிவடிவெடுசொவவதெத்வ-பூதம், ப்ருதிவி, சரீரம், ஹ்ருதயம், என்கிற இங்கிலையும் “வெஸ்வாஹதஃ” என்றுகாயத்ரிக்கு நாலுபாதங்களாகச் சொல்லியிருக்கையால் இது யுத்தியுத்தமாகவேண்டுமானாலும், வஸஃ-இவ்விதமாகவே (காயத்ரி பதத்துக்கு அர்த்தம் ப்ரஹ்மமென்றே) அங்கீகரிக்கவேண்டும். உ௭.

ஸூ - உ௮. *—உவெடுஸவெடாநுதி வெநொஹயஸிநுவ
விநொயாஃ*—

(ஸ-நா-பு) உவெடுஸவெடாஃ-உத்திபேதத்தினாலே, ந - (இவ்வாக்யத்தில்) ப்ரஹ்மம் தோன்றுகிறதில்லை. ஊதிவெஃ - என்றால், ந - அப்படியென்று. உஹபஸிநுவ - இரண்டுவிதமான உத்தியிலும், சவிநொயாஃ - ஷிரோத மில்லாமையாலே, (ப்ரஹ்மம் தோற்றுவதில் பாதகமில்லை). உ௮.

(ஸ-நா-ஊ) கீழ்ச்சொன்ன யுத்திகளினால் பூர்வவாக்யத்தில் காயத்ரிச்சத்திற்கு பரமபுருஷன் அர்த்தமாய்வும், இவ்வாக்யத்தில் அந்தபரமபுருஷன் தோற்றமாட்டான். ஏனென்றால், அவ்வாக்யத்தில் “திவாடிவாடி” என்று ஆகாசத்தை ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு அதிகரணமாகச் சொல்லிற்று, இவ்வாக்யத்தில் “விவெடுஸவெடாநுதி” என்று ஆகாசத்தை எல்லையாகச்சொல்லிற்று இப்படி அங்கு மிங்கும் வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்னதை இவ்வாக்யத்தில் ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு அர்த்தமாகக் கொள்காக்காது என்று பூர்வபக்தர். —மரத்தின்மேல் சந்திரன் என்றாலும், மரத்தைக்காட்டிலும் மேலே சந்திரனென்றாலும் ஒரேவிதமான அர்த்தம் தோற்றமாப்போல், ஆகாசத்தில் என்ற பூர்வ வாக்யத்திலும், ஆகாசத்தைக்காட்டிலும் என்ற இந்தவாக்யத்திலும் ஒரே தத்தையே கொள்ளுகை யுத்தமாகையால் இவ்வாக்யத்தில் ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு பூர்வவாக்யத்தின் காயத்ரி பதார்த்தத்தையே பொருளாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தம். உ௮.

சுயி - கக. ஸூ. —*புராணஸுயாநுமரோஃ*—

(ஸ-நா-பு) புராணஃ - ப்ராணஸம் தவாச்யன், கயா-அப்படி, (ப்ரஹ்மகுணங்களிலே) சுநுமரோஃ - அநுவர்த்திக்கையால் (அக்குணங்களுக்கு அதிகரணமாகச் சொல்லுகையால்) (பரமபுருஷனாகிறான்) உக.

(ஸ - ஊ.) “புராணாவஸி புஜாதா கஹோயாநபுத விதஃ” என்றலீடத்தில் ப்ராணபதம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதா, அல்லது முக்யப்ராணன் முதலியவற்றி லொன்றைச் சொல்லுகிறதா என்றும் ஸம்சயத்தில், இத்தரனுக்கும், ப்ராணவாயுவுக்கும், இவ்வாக்யத்தில், சிலஸக்தம் தோற்றுகையால் அவற்றிலொன்றே சொல்லப்பட்டது என்ற பூர்வபக்தத்திற்கு, இவ்வாக்யத்தில் அடிமுதல் கடைவரையிலுள்ள வாக்யங்கள் பரமாத்மலக்ஷணங்களையே சொல்லுகின்றன அந்தலக்ஷணங்கள் மற்றவிடங்களில் ஸம்பவியாது. அஸ்யாவன - பரமபுருஷர்த்

தவம், ஜ்ஞாநஸ்வரூபியாகை, மோக்ஷத்தையளிக்கை, புண்யபாப ரூபகர்மங்களைப் போக்குகை முதலியவை. ஆகையால் இவ்வாக்யத்திலுள்ள ப்ராணபதம் பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறதென்று ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். உக.

(ஸா - ஹ.) “புராணோஸி ப்ரஹ்ம தோஹோயாநுபுதிகித ஸ்வாஸு” என்கிற வாக்யம் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு விஷயம். இங்கு மோக்ஷார்த்த மாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ராணோபாஸகத்தில் விஷயமானவன் ஜீவாத்மாவா, பரமாத்மாவாவென்று ஸம்சயம்,—இது இந்தரன் சொல்லுகியவாக்யம். இந்த்ரனென்று ஒரு ஜீவனுக்குப் பேராயிருக்கிறது. அவன் “நான் ப்ராணனாகிறேன், என்னை மோக்ஷார்த்தமாக உபாஸகம்செய்” என்று சொல்லுகையால், இந்த ப்ராணசப்தத்துக்கு இத்ராணிய ஜீவனே அர்த்தமென்று பூர்வபக்ஷம்,—இப் ப்ரகாணத்தில் இந்த்ரனென்றும் ப்ராணனென்றும் சொல்லப்பட்டவனுக்கு மேல்வாக்யத்தில் நிருபாதிகாந்தம், விகார மற்றிருக்கை, மோக்ஷமளிக்கை, முதலிய குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, அவைகள் ஜீவனுக்குச் சேராவாகையால் இந்த்ரப்ராண சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா வென்று ஸித்தாந்தம். உக.

ஸூ - ௩௦. — நவகூஸாவதொவபெஸாநி திவெடியுதூ

ஸம்வநுஸூதோஹிஷிநு: —

(ஸ-ஸா-வ.) வகூ:-சொல்லுகிற இந்த்ரனுடைய, சூதொவபெஸாநி - ஆத்மாவை உபாஸகம்செய்யச் சொல்லுகையால், ந - ப்ராணசப்தார்த்தம் பரப்ராஹ்ம மன்று, திவெசு - என்றால், சுஷிநு - இந்த ப்ரகாணத்தில், சுபாபுதஸம்வநுஸூதோஹி - பரமாத்மரவுக்கேயுள்ள குண ஸம்பந்தாதிக்காய் (இருக்கையால்) இந்த்ர ப்ராணசப்தங்களுக்குப் பரமாத்மாவே அர்த்தம். ௩௦.

(ஸ - ஹ.) “தோவெவவிஜாநீஹி” என்ற சொல்லுகிற இந்த்ரன் தன்னையே உபாஸகம் செய்யென்றும், தானே ப்ராணனென்றும் சொல்லுகையாலே அவனே இங்கு அர்த்தமாகவேண்டும் என்னில், இப் ப்ரகாணத்தில், ஆயுஸ்ஸைக் கொடுக்கிறனென்றும் அபஹரிக்கிறனென்றும், ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரபூதனென்றும் இத்யாதியாக இந்த்ரனுக்கு அஸம்பாவிதமான பரமாத்மலக்ஷணங்கள் அனைகமாகச் சொல்லுகையால் இத்தபதம் இங்குபரமாத் மாவையே சொல்லவேண்டும். ௩௦.

(ஸா - ஹ.) “முதலில் க்ரிஸீஷபூஷணங்கூடேநஹி” என்று நான் வ்ருத்ராஸூரனைக்கொண்டுன் என்று சொல்லுகையால் சொல்லுகிறவன் வ்ருத்ராஸூரவதம் செய்த இந்த்ராணிய ஜீவன் என்கிறது ஸித்தம். அவன். “தோஹோயாஸு” என்னை உபாஸகம்செய் என்றும் “புராணோஸி” நான் ப்ராணனாகிறேன் என்றும் சொல்லுகையால் இங்கு உபாஸ்யனுச் சொல்லப்பட்ட இந்த்ர ப்ராணசப்தவாக்யம் பரப்ராஹ்மமன்று என்று பூர்வபக்ஷம்.—முதல்வாக்யத்தில் இந்த்ரனென்று தோற்றினாலும், “வநஷவநவஸாயாகூடிகாரயதி” என்று தொடங்கி இவ்வே ஸகல கர்மங்களையும் செயவிக்கிறனென்றும், “தடிபூராயஸுரோஷுநெரீரவிபுதா” என்றுதொடங்கி, இவனே ஸகலஜகத்தக்கும் ஆதாரபூதனென்றும், “வநஷவெடுகாயிவதி” இத்யாதிகளாலே எவ்வலோகாதிபதித்வம்

க-வது அத்தியாயம், க-வது பாதம்.

கக

முதலிய குணங்களை யுடையவனென்றும் இத்யாதியாக இப்ப்ரகாரணம் முழுதும் பரமாத்மகுணங்களையே ப்ரதிபாதிக்கையால் இந்தப் ப்ராண சப்தங்களுக்குப் ப்ரமபுருஷனே அர்த்தம் என்று வித்தார்த்தம்.

கஃ.

—*ஸூ-கக. ஸாஸூஹிஷ்டிராகுவபெஷொவாஸிஷெவவஸு*—

(ஸ-ஸா-ஹ.) வாஸிஷெவவஸு - வாமதேவனைப்போல், உபபெஷஸி- (இவ்விதமான) உபதேசமானது, ஸாஸூஹிஷ்டிரா-சாஸ்த்ரத்தி னர்த்தத்தை அறிகையினாலே (கூடும்.)

(ஸ - ஹ) ஆனால் இந்த்ரன் “நான்ப்ராணன்” என்று சொல்லுகைக்கடியென்னென்னில், இந்த்ரன், தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபமே பரமாத்மஸ்வரூபமென்று சாஸ்த்ரத்தினாலறிந்தவனாகையால், “நான்மன, நான்ஸூரியன்” என்று அச்சைதஜ்ஞாநமுடைய வாமதேவர் சொல்லியதனால் இவனும் “நான்ப்ராணன்” என்று சொன்னான்.

கக.

(ஸா - ஹ.) இந்த்ரப்ராண சப்தங்களுக்குப் ப்ரமாத்மா அர்த்தமானால் இந்த்ரன் என்னை உபாஸநம்செய் என்று சொல்லக் கூடுமோவென்னில்,—ப்ரமாத்மாவக்கு ஜீவாத்மா சரீரமென்றும், சரீரத்தைச்சொல்லும் சப்தங்கள் அந்த சரீரத்தை யுடைய ஆத்மாவையே சொல்லுமென்ற அறிந்தவனாகையால், எனக்கு அந்தர்யாமியான ப்ரமாத்மாவை உபாஸநம்செய் என்கிற அர்த்தத்தை என்னை உபாஸநம்செய் என்கிற சப்தத்தினாலும், எனக்கு அந்தர்யாமியானவனைப் ப்ராணனுக்கும் அந்தர்யாமி என்கிற அர்த்தத்தை நான்ப்ராணன் என்கிற சப்தத்தினாலும் சொல்லுவதில் ஒருபாதமுமில்லை. இப்படியே ப்ரஹ்மவித்தானவாமதேவரும் “சுஹொரிநு-ஸாஸவாஸூரிஸூ” நானேமநவாகிதேன், ஸூர்யனுமாகிதேன் என்று சொல்லி யிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த்ரப்ராண சப்தங்களுக்குப் ப்ரமாத்மாவே அர்த்தம்.

கக.

ஸூ - கக - *—ஜீவஹிஷ்டிராண விஜாநெகிவெநூவாஸாநெகிவியுஜாஸிராக்ஷாபிஹதஷெஜாமாஸு.

(ஸ - ஹ.) ஜீவஹிஷ்டிராணவிஜாஸு - ஜீவலக்ஷணமும் முக்யப்ராணலக்ஷணமும் காண்கையால், (ப்ரமாத்மலக்ஷணமும் சொல்லியிருந்ததாகில்), உவாஸாநெகிவியுஜாஸு - மூன்றுவிதமான உபாஸநம்விதித்ததாகுமாகையால், க - ப்ரமாத்மலக்ஷணமுண்டென்றங்கீகரிக்கக் கூடாது, ஐகிவெஸு - என்றால், க - அப்படியன்று. ஸூஸிராக்ஷாஸு - (வேறிடங்களில்) ப்ராணாதிபதங்களுக்குப் ப்ரமாத்மாவையே அர்த்தமாகக்கொள்ளுகையால், ஐஹ - இங்கு, தஷெஜாமாஸு-அப்படிக்கொள்ளுகையுத்தமாகையாலே. (ப்ரமாத்மோபாஸநமே விதிக்கப்பட்டது).

(ஸ - ஹ.) இவ்வாக்யத்தில் ஜீவலக்ஷணமும் முக்யப்ராணலக்ஷணமும், சொல்லியிருக்கிறது. இத்துடன் ப்ரமாத்மலக்ஷணமும் சொல்லியிருக்கிறதென்றங்கீகரித்தாவ்மூன்றுவிதமான உபாஸநம்விதித்ததாகும் என்று சங்கிக்கவேண்டாம். ஏனென்றால், வேறிடங்களிலும், ப்ரமாத்மலக்ஷண மிருந்தால் அங்குள்ள ப்ராணசப்தத்திற்குப் ப்ரமாத்மாவே அர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ப்ராணனுடைய லக்ஷணம் ப்ரமாத்மாவினிதத்தினும் அவ்விதத்தட்டில்லை. அப்போல் இங்கும் ஹிததம

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாஷ்யம்.

(ரா - ப்.) ஜீவகோவல ப்ராணவிக்ரம் - (இவ்வீரகயத்தில்) ஜீவனா

五五。

五、

முதல் அத்யாயத்தில் முதல்படிதம் ஸம்பூர்ணம்.

இரண்டாம்பாதி.

சுயி - கட, ஸூ - கங். ஸவ-கு, ஸுவிஜொவடெஸாக். •

(ஸா-ஸா-பு.) பூவிலிபாவபெஸாசு-ஐகதுப்பத்தி ஸ்திதி லயங்க்
 ஸ்ரங்குக் காரணமாக ப்ரஸித்தஸூனவனையே (இங்கு அந்தரீயாமியாக * ஸமா

* ஸமாஞ்சிகரண உபபதமாகது விசேஷணத்தைச்சொல்லும் பதமும் விசேஷ
பத்தைச்சொல்லும் பதமும் ஒரோ விபக்தியாயிருக்கை,

五五。

55

അതും.

தஸ்.
த உ

五、

附。

ஸூ - ௩௫. சுநாவவதெஸுநஸாரீரஃ.

(ஸ்ர-ஸ்ர-ஸ்ர-ஹ.) சுநாவவதெஃ-(முன்வாக்யத்திற்சொல்லிய
* ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யத்வாதி குணங்கள்) கூடாஷமயாலே, 'ஸாரீரஃ-
(முன்) சரீரஸம்பந்தமுடைய, (ஸம்ஸாரியாரிருத்த) முத்தனும், (ப்ரஹ்ம
சப்தத்திற்கு அர்த்தமன்று) “சு” என்கிறது முத்தனைச்சொல்லலாமோ
என்றித சங்கையத் தவிர்க்கிறது. ௩௫.

(ஸ்ர - ஹ.) இங்குணங்கள் ஜீவனுக்குச் சேராதாகையால் இங்குசொல்லப்ப
ட்டவன் ஜீவனன்று. ௩௫.

ஸூ - ௩௬. சுஷுகத்யு வ்யவஹேஸாஸு.

(ஸ்ர-ஸ்ர-ஸ்ர-ஹ.) சுஷுகத்யு வ்யவஹேஸாஸு - (“வனதலிகை
வ்யத்யூலிஸம்ஹவாநி” ஸம்ஸாரத்தில்கின்றும் விடுபட்டவனாய் இந்த
ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறேன் என்று) + ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ராப்தி கர்மமாகவும்
(ப்ராப்யமாகவும்), ஜீவனைப் ப்ராப்தி கர்த்தாவாகவும் (ப்ராப்தாவாகவும்) சொ
ல்லுகையாலும் (ப்ராப்தாவான ஜீவன் ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மபதார்த்தமாக
மாட்டான்.) ௩௬.

ஸூ - ௩௭. ஸஜ்ஜிவெஸஷாஸு.

(ஸ்ர-ஸ்ர-ஸ்ர-ஹ.) ஸஜ்ஜிவெஸஷாஸு. (“வனஷஜிவகுதூஷணஹு-
ரெய” என்னுடைய ஹ்ருதயத்திற்குள் இந்த ப்ரஹ்மபதார்த்தமான ஆத்
மா இருக்கிறான் என்று) என்னுடைய என்று ஆறும் வேற்றுமையுள்ள
பதத்தினால் உபாஸகமென்கிற ஜீவனையும், இந்த ஆத்மா என்று முதல்வேற்
றுமையுள்ள பதத்தினால் உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மபதார்த்தத் தையும் சொல்
லுகையால் (உபாஸகனான ஜீவன் உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மபதார்த்தமாக
மாட்டான்.) ௩௭.

(ஸ்ர - ஹ.) “சுஜ்ஜிவெஸஷாஸு” என்று உபாஸ்யனை ஏழாம்வேற்றுமையாலும்
புருஷெவாஹிஸணயஃ” என்ற ஜீவனை முதல் வேற்றுமையாலும் சொல்லு
கையாலே இந்த உபாஸ்யன் ஜீவனன்று. ௩௭.

ஸூ - ௩௮. ஸூதெஸு.

(ஸ்ர-ஸ்ர-ஸ்ர-ஹ.) ஸூதெஃ-(“ஸவ்யஸூதாஹம்ஹுஜிவநிவீ
ஷி” எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் என்வாஸம் செய்கிறேன் என்று)

* ஸர்வகர்மஸமாராத்யநுகையாவதயஜ்ஞபாகம் முதலிட எல்லாகர்மங்களும்
அவனுடைய ஆராதகரூபமாயிருக்கையாலே இக்கர்மங்களினாலாராதிக் ப்படுகை.

† ப்ராப்தா - எவன் அடைகிறானோ அவன் (ஜீவன்). ப்ராப்யன் - எவனை அடை
யப்படுகிறானோ அவன் (ப்ரஹ்மம்.)

‡ உபாஸ்யன் - பத்தி வைண்குறித்தச் செய்யப்படுகிறதோ - அவன்
ப்ரஹ்மம்.)

ந.அ.

15. अ.

நக.

而後，

৫৮০.

ஸூ - ௪௦. ஸஹொமபுராஹிநிதிவெநுவெஸெஷுரக.

(ஸ-பு-ரா-பு-ஹா.) ஸஹொமபுராஹி: (ஜீவனைப்போல்பரமாத்மாவையும்சரீரத்திற்குள் இருக்கிறனென்று அடங்குகொண்டால் ஜீவனுக்குப் போல் பரமாத்மாவுக்கும்) ஸுகதுக்காதுபவம் ஸம்பவிக்கும்; இதிலெசு-என்றால், ௩ - அப்படியன்று; வெவெஸெஷுரக:-(ஸுகதுக்காதுபவத்திற்குப்) புண்யபாப ரூபகாரண விசேஷமுண்டாகையாலே. (சரீரஸம்பத்தம்மா த்ரமே ஸுகதுக்காதுபவத்துக்குக் காரணமன்று; புண்யபாபமும்வேணும் அவையபரமாத்மாவுக்குக் கிடையாமைமால் ஸுகதுக்காதுபவமில்லை என்று கூறுதல்).

௪௦.

(ஸ - ஹா.) ஜீவன் ஸ்ருதயத்தி லிருக்கிறபடியால் அவனுக்கு ஸுகதுக்காதுபவமுண்டு. பரமாத்மாவும் ஸ்ருதயத்திலிருந்தால் இவனுக்கும் ஸுகதுக்காதுபவம் வரவேண்டியிருக்கும். என்னில்,—ஜீவன் புண்யபாபங்களைப்பண்ணுகையாலும் ஸுகதுக்கங்களை யதுபவிக்கிறான். பரமாத்மா அவைகளைச் செய்யாமையாலும் அஜ்ஞாபூத்ய லுகையாலும் அவனுக்கு ஸுகதுக்கங்கள் கிடையாது. இதவே இருவர்க்கும் விசேஷம். ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு இவ்விதமான பேதம் மாயை அவித்யை என்கிற உபாதிபையப்பற்றினதென்று கண்டுகொள்வது.

௪௦.

சுயி. கரு. ஸூ. சக. சுதூ உராவரமு. ஹணாசு.

(ஸ-ரா - பு.) உராவரமு. ஹணாசு (ப்ரஹ்மக்ஷத்ர சப்த த்தினாலே ப்ரஹ்மணக்ஷத்ரியரோடுகூடிய ஸமஸ்த) ஜங்கமஸ்த்தாவரங்களுையும் க்ரஹிக்கையாலே (சொல்லுகையாலே), சுதூ-புஜிக்கிறவனாகச் சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா.)

சக.

(ஸ - ஹா.) பரமாத்மாவுக்கு ஸுகதுக்காதுபவ மில்லையாகில் கடவல்லியில் ப்ரஹ்மக்ஷத்ரங்களாகிற அந்நத்தை புஜிக்கிறனென்று சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவாகக்கூடாது. ஜீவனேயாகவேண்டும் அல்லது ஸகலங்களையும் பகூழிக்கிற அக்நியாகவேண்டும்என்னில்,—இங்குப்ரஹ்மக்ஷத்ரக்களென்று ஸகல சராசரங்களையும் சொல்லிற்று; அவற்றை புஜிக்கையாவது - கர்மாதினமான போஜனமன்று; ஜகத் ஸம்ஹாரரூபம்; அது பரமாத்மாவுக்கேயுள்ளதாகையால் அங்குசொல்லப்பட்டவன் ப்ரமாத்மா. ஜீவனும் அக்கியு மன்று என்று தாத்பர்யம்.

சக.

(ரா - ஹா.) “பஸுபுஷ்டிஹவக்ஷத்ரவொவொஹவதடி.ந:” இத்தாதிவாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம்.—ம்ருத்யுவை உபஸேசமாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மக்ஷத்ரங்களை எவன் புஜிக்கிறானோ என்று சொல்லப்பட்ட அவன் ஜீவனோ, பரமாத்மாவோ என்று ஸம்சயம்.—புஜிக்கை ௩ கர்மாதினமாகையாலே இவன்கர்மத்தை யுடைய ஜீவனென்று பூர்வபக்யம்.—ம்ருத்யுவை உபஸேசமாகக் சொல்லுகையாலும், ப்ரஹ்மக்ஷத்ரபதங்களுக்கு ப்ரஹ்மணக்ஷத்ரியர்களை அர்த்தமாகக்கொள்ளில் அவர்களை மாத்தரம் புஜிக்கிறவனோருவன் ஸித்தனல்லாமையால் அப்புதங்களுக்கு ஸமஸ்த சராசரங்களை அர்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலும், சராசரரூபமான இத்த அந்நத்தை புஜிக்கை கர்மாதினமான போஜனமன்று; ஜகத் ஸம்ஹார ரூபமே

௩ கர்மாதினமாவது - முன்னம்மத்தில் புண்யமாவது பாபமாவது செய்திருந்தால் அதின்பாமாக இப்போது கேரிமேது.

ன்று கொள்ளவேண்டும். இந்த ஸம்ஹாரம் ஜீவனுக்குக் கூடாமையால் இக்கு சொல்லப்பட்டவின் பரமாத்மாவென்ற வித்தாந்தம், உபஸேசநமாவது.—வேறொரு அந்நாதிக்குடைய போஜநத்திற்கு ஸாதகமாய்க்கொண்டு தானும் புஜிக்கப்படுகை. யமனை ஸாதகமாகக்கொண்டு சராசரங்களை ஸம்ஹரித்து அநந்தரம் யமனையும் ஸம்ஹரித்து விடுகிறான் என்று துத்பர்யம்.

சக.

ஸூ. சஉ. ப்ரகரணாஹு.

(ஸ.பு.நா.பு.ஹா.) ப்ரகரணாஸுஉ- (“ஹீஹாஹம் விவஹீதாநம் ஷிக்ஷாயிரோ நஸொவதி” என்றும், “நாயஜாதா புவவநெநயஹி” என்றும் இது) பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும், (இப்ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவாத்மாவன்று.)

சஉ.

(ஸ - ஹா.) இது பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும் பரமாத்ம லக்ஷணங்காண்கையாலும் இங்கு பரமாத்மாவே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாக வேண்டும்.

சஉ.

ஸூ. சக. மஹாஹி விஷ்ணு வா.தூ நளஹி தஜ்ஜஹாநாஸ.

(ஸ.நா.பு.) தஜ்ஜஹாநாஸ “(இப்ப்ரகரணத்தில் ஜீவ பரமாத்மாக்களுக்கேஹ்ருதயமாகிற குறைமயில்யிருப்புக்காண்கையாலே, சூ.தூ நள-ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவுமே, மஹாஹி விஷ்ணு-ஹ்ருதயகுறைமயைப் ப்ரவேசித்திருக்கிறவர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள் ஹி-ஆகையால், (பரமாத்மாவே இங்கு புஜிக்கிறவனாகச் சொல்லப்பட்டவன்).

சக.

(ஸ - ஹா.) இங்கிப்படியாயினும், “மஹாஹி விஷ்ணு” என்ற விடத்தில் ஹ்ருதயமாகிறகுறைமயை அடைந்தவர்களாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள் புத்தியும் ஜீவனுமா, ஜீவனும் பரமாத்மாவுமா; முதல்பக்ஷத்தில் புத்தியைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஜீவன் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாவான்; இரண்டாம் பக்ஷத்தில் ஜீவனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மா ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனாகிறான்; ஆகையால் எந்தபக்ஷத்தைக்கொள்ளலாமென்னில், —குறைம என்று சரித்ததைச் சொன்னாலும் ஹ்ருதயத்தைச் சொன்னாலும் அவற்றிலிருக்கப்பட்டவர்கள் புத்தியும் ஜீவனுமேயாகையால் அவர்களையே சொல்லிற்றென்றும் பூர்வபக்ஷத்திற்கு, —ஸங்க்யை, அநாவது எண் சொல்லப்பட்ட விடங்களில் லெஸ்ஸாம் ஸஜாதீயர்களையே சொல்லும். இந்தபக்ஷுக்கு இரண்டாவது தேடு என்றால் அதற்கு ஸஜாதீயமான வேறொரு பகவையே தேடுகிறார்களல்லது மற்றொரு பக்ஷமுதலிய வற்றைத் தேடுகிறதில்லை. அதுபோல இங்கு கர்மபலத்தை புஜிக்கிறவர்களென்று சொன்னால் அதில் ஒருவன் ஜீவனையாக வேண்டும். மற்றொருவனும் அஃனுக்கு ஸஜாதீயனாய் சேதநனாகிய பரமாத்மாவே யாகவேண்டும்ல்லது விஜாதீயமான அசேதநமான புத்தியாகமாட்டாது. பரமாத்மா கர்மபலத்தை புஜியாவிடிலும் ஜீவனுக்கு புஜிப்பிக்கிறானாகையால், சமையல்செய்விக்கிறவனையும் சமையல் செய்கிறானென்று சொல்வதபோல்புஜிக்கிறானென்று சொல்லிற்று. இப்ப்ரகரணத்தில் பரமாத்மாவுக்கும் கூடா “மஹாஹி விஷ்ணு” என்று ஹ்ருதயகுறைமயில் ப்ரவேசம் சொல்லியிருக்கிறது ஆகையால்இங்கு பரமாத்மாவே சொல்லவேண்டும் விஷயம்.

சக.

(ஸா-ஹா.) “ஐதம் விஸவனௌஸுக்ஷுதஸ்யு ஹொகெமஹாஹு விஷ்டு” என்றிதமேவ் வாக்யத்திஸ் ஹ்ருதய குஹையி லிருத்தகொண்டு கர்மபஸ்த்நை அநுபவித்திரூர்ஈஸ் என்று சொல்லியிருத்திது; கர்மபஸ்தபவம் பரமாத்மாவுக்குக் கூடாமையால், அங்கு ஜீவனையும் அந்தக் கரணத்தையும் சொல்லிற்றென்று கொள்ளவேண்டும். அந்தக் கரணத்திற்குக் கர்மபஸ்தபவ மில்லாவிடிலும், ஜீவனுடைய கர்மபஸ்தபவத்திற்கு ஸாதநமாகையால் அதையும்* போக்தாவாக உபசரித்துச் சொல்லிற்று. அந்த கர்மபஸ்த போக்தாவான ஜீவனே இங்கும் ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர போக்தாவாகச் சொல்லப்பட்டவன் என்று பூர்வபக்தம். இப் ப்ரகரணத்தில் “மஹாஹிதம் மஹாரௌஷ்ட” என்று பரமாத்மாவுக்கும், “மஹாஹு விஸுதிஷ்டு” என்று ஜீவாத்மாவுக்குமே ஹ்ருதய குஹையில் ப்ரவேசம் சொல்லியிருத்திது. அந்தக் கரணத்துக்காவது மற்றொன்றுக்காவது சொல்லவில்லை. ஆகையால் ஹ்ருதய குஹைஸப் ப்ரவேசித்ததக் கர்மபஸ்தத்தை புஜிக்கிறவர்களாக மேல்வாக்கியத்திற்குச் சொல்லப்பட்டவர்கள் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களை; பரமாத்மாவுக்குக் கர்மபஸ்தபவமில்லையாயினும் ஜீவனுடைய கர்மபஸ்தபவத்திற்குப் ப்ரயோஜகனாகையால் அவனையும் கர்மபஸ்த போக்தாவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால் இவ் வாக்யத்திலும் ப்ரஹ்மக்ஷத்ர போக்தாவாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா யென்று கொள்ளுதலில் ஒருபாதகமுமில்லை.

சக.

ஸூ. சச. விஸௌஷ்டுணாஹு.

(ஸ-ஸா-ஹா.) விஸௌஷ்டுணாஹு (இப் ப்ரகரணத்தில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களையே உபாஸகனென்றும் உபாஸ்யனென்றும், ப்ராப்தாவென்றும் ப்ராப்யனென்றும்) விசேஷிக்கையாலும், (மற்ற அந்தக் கரணத்திலுக்கு இப் ப்ரகரணத்தில் ப்ரவேசமில்லை) “சூத்ராநஸிக்யாயிஸு” என்று பரமாத்மாவை உபாஸ்யனாகவும் ஜீவனை உபாஸகனாகவும், “ஸௌஷ்டுணௌஷ்டுணாஹு” என்று பரமாத்மாவை ப்ராப்யனாகவும், ஜீவனை ப்ராப்தாவாகவும் சொல்லிற்று. ஆகையால், இங்கு சொல்லப்பட்ட போக்தா பரமாத்மா.

சச.

(ஸ - ஹா.) இப் ப்ரகரணத்தில் “சூத்ராநஸாயிஸு” என்றதொடங்கியீர மாற்றத்தையுடைய ஜீவனை ப்ராப்தாவென்றும், “சூத்ராநஸாயிஸு” என்று பரமாத்மாவை ப்ராப்யனென்றும் வேறிட்டுச் சொல்லுகையாலும் இதுபரமாத்மப்ரகரணமாகையாலும் இங்கு பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறது.

சச.

* போக்தா என்றால் போஜனம் செய்கிறவன். அசேதநமாகிய அந்தக் கரணம் போஜனம் செய்யாவிடிலும் ஜீவன்புஜிப்பதற்கு ஸாதநமாகையால் அதையும் போக்தாவென்னலாம் போஜனம் செய்யாமல் அதற்கு ஸாதகமானந்த போஜனம் செய்கிறதாகச் சொன்னால் உபசரித்துச் சொல்லுகை என்று பெயர்.

† ப்ரயோஜகனாகையாவது - அவனுக்குவேண்டிய ப்ரபஸ்களை அவ்வ வகாலங்களில் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கை.

சுயி - கசு, ஸூ - சுரு. சுணரூஉவவெறுஃ.

(ஸ்-ரா - ஸ்.) உவவெறுஃ - (மேற்சொல்லிய குணங்கள் பரமபுருஷனிடத்திலேயே) அந்வுழிக்கையாலே, சுணரூ - நேத்ரத்திற்குள் சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா). சுரு.

(ஸ்-ரா-ஹ.) “யவனவொக்ஷிணிவாஸூவொஹிஸூதெ” இயாதியாகிய இவ்வதிகாரணத்திற்கு விஷயம்.—நேத்ரத்திற்குள் எந்தபுஷன் காணப்படுகிறானோ இயாதியாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷன், ப்ரதிபிம்-ரூபனா, ஜீவனா, நேத்ரத்திற்கு அதிஷ்டாநதேவதையான ஸூர்யனா, அல்லது பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம்.—நேத்ரத்தில் காணப்படுகிறானென்று ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொல்லுகையாலே ப்ரதிபிம்பமாகலாம்; அதவா—கண்ணிறப்பதைப்பார்த்து மரணகாலத்தில்சரீரத்தில் ஜீவனிருக்கிறதாக நிர்வசயிக்கிறார்கள் ஆகையால் ஜீவனுக்கு நேத்ரத்தில் விசேஷஸாந்நித்யம்உண்டு. ஆகையால் ஜீவனுமாகலாம்; அதவா—சக்ஷாந்நிஷ்டாந தேவதையான ஸூர்யன் நேத்ரத்தில்ப்ரதிஷ்டிதனாயிருக்கிறானென்று “நஸூரிவொஷாஸூதிவ ஸூதிஷ்டிஃ” என்கிற ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே அவனுமாகலாம் என்று பூர்வபக்ஷம். ஸகலாபீஷ்ட பரிபூர்ணன், பக்தாபீஷ்டபலப்ரதன், டி நிரதிசய தீப்தியுத்தன் என்று மேல்சொல்லப்போகிறகுணங்கள் கீழ்ச்சொன்னவைகளில்கிடையாது; பரமாத்மாவினிடத்திலேயே யுண்டு. ஆகையால் இவன் பரமாத்மா என்று ஸித்தாந்தம். சுரு.

ஸூ. சுசு. ஸூநாஜிவ்யவொஹிஸூதெ.

(ஸ்-ரா-ஸ்-ஹ.) ஸூநாஜிவ்யவொஹிஸூதெ. “யஸூக்ஷுஷிகீஷ்டு” எவன்கண்ணில் இருக்கிறானோ, அவன் ஸர்வாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவென்று பரமபுருஷனுக்கே (நேத்ரத்திலே) ஸத்திமுதவிய குணங்களை சொல்லுகையாலும், (இவன் பரமாத்மா). யோகிகளுக்குக் காண்கையாலே காணப்படுகிறானென்று ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொல்லிற்று. சுசு.

ஸூ. ஸூவலிஸிஷ்டாஸிபாநாஹிவவ.

(ஸ்-ரா-ஸ்.) ஸூவலிஸிஷ்டாஸிபாநாஹிவவ-ஸ்ராவணஸூஹு (“ஹூஸூஹுஸூ” என்று) அபரிச்சிந்த ஸுகமுடையவனான பரமபுருஷனையே நேத்ரத்தில் உபாஸிக்க வேண்டுமென்கைக்காக (“யவனவொக்ஷிணிவாஸூவொஹிஸூதெ” என்று) சொல்லுகையினாலேதானேயே, (இங்குசொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா) பரமாத்மாவென்று நிர்வசயிக்கைக்கு இதுஒன்றே போருமென்று கருத்து. சுஎ.

(ஸ்-ரா-ஹ.) “ஸ்ராவணஸூஹூஸூஹூஸூ” என்று இவ்வாகியத்தின்முதலில் அநந்த ஸுகமுடைய, ப்ரஹ்மத்வதச்செல்ல ஆரம்பித்திருக்கையால், அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நேத்ரத்தை ஸ்தாநமாகச் சொல்லிற்றுகையால் அகூதியிலிருக்கப்பட்ட புருஷனும் பரமாத்மாவே. சுஎ.

ஸூ. ௧.௮. சுதவணவஹஸ்யஹ.

(ஸ்-நா-பு.) சுதவணவ-அபரிச்சிந்த ஸுதமுடையான் பரமபுருஷனைச் சொல்லுகையினாலேயே, ஸு - (வ)சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஆகாசம், ஸ்ரஹ - பரப்ரஹ்மமே. ச.அ.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஸம்ஸாரதாபங்களைக்கண்டுபயந்து ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு மோக்ஷத்தையடைய விரும்பின உபகோஸன் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக்கேட்க, அவனுக்கு உத்தரம்சொன்ன “யஜ்நாவகம் ததெவவம் யதெவவம் ததெவகஸ்ய” என்கிறவாய்ந்தில், எதுகம்மோ, அதுவே வம், எது வம்மோ, அதுவே கம் என்று ஒன்றுக்கொன்று † வ்யாவர்த்தகமா, அளவற்றஸுதஸ்வரூபமான பரப்ரஹ்மத்தைச்செரல்வ “வன.கதா.கா.ஸ.ஹா.ய” என்று இதையே ஆகாசமென்றும் சொல்லுகிறார்கள் என்று சொல்லுகையாலே, அவ்வாய்ந்திலுள்ள “வம்” என்கிறபதத்திற்கு பூதாகாசம் அர்த்தமன்று, பரப்ரஹ்மமே அர்த்தம். ச.அ.

ஸூ. ௧.௯. ஸூதொவநிஷதூ மத்யூலியாநாவ.

(ஸ்-நா-பு. ஹ.) ஸூதொவநிஷதூ மத்யூலியாநாவ-கேட்கப்பட்ட ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையுடையவ(பரமாத்மஸ்வரூபத்தையறிந்த உபாஸகர்களாலே அடையத்தகுந்த (அர்ச்சிராதி) மார்க்கத்தை (கண்ணிலுள்ளபுருஷனையறிந்தவனுக்கும்) சொல்லுகையாலும், (கண்ணிலுள்ளபுருஷன் பரமாத்மா). ச.க.

ஸூ. ௧.௧௦. சுநவஸ்திதொஸம்ஹவாஹுநதாரஃ.

(ஸ்-நா-பு-ஹ.) சுநவஸ்திதொ - (ப்ரதிபிம்பமும் ஜீவனும், ஸூரியனும் ஸர்வகாலத்திலும் நேத்தரத்தில்) இல்லாமையாலும், சுஸம்ஹவாஹு-கீழ்ச்சொல்லிய குணங்கள் அவைகளில்) ஒவ்வாமையாலும், உதாரஃ - பரமாத்மாவைக் காட்டிலும்வேறான ஜீவனும்ஸூரியனும் ப்ரதிபிம்பமும், கண்ணிலுள்ளவனாகச்சொல்லப்பட்ட புருஷனாகமாட்டார்கள். ௧௦.

சுயி. ௧௧. ஸூ. ௧.௧௧. சுனாஸூரியி லெஹாயிவொகாஹிஷு தபிஷு வ்யவஹஸாஸு.

(நா-பு.) சுயிலெஹாயிவொகாஹிஷு - அதிதவ அதிலோகாதிபதங்களைபுடைய வாய்க்கங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட, சுனாஸூரியி-அந்தர்யாமியானவன், தபிஷுவ்யவஹஸாஸு - பரமாத்மாவுக்கேயுள்ள தர்மங்களைச் சொல்லுகையாலே, (பரமாத்மா). ௧௧.

(ஸ் - ஹ. “யஹ்யூயிவ்யாஹிஷு” என்ற ஆரம்பித்த “ஸூதஸூதா ஸூரியிஷு” என்று பூமிமுதலியவற்றுக்கு அந்தர்யாமிஎன்ற சொல்லப்பட்டவன் தேவதையா, அல்லது அணியாதி வித்தியையுடையபோகியா, பரமாத்மாவா, அல்லது வேறொருவனான என்கிற ஸம்சயத்தில், இந்த சப்தம் அபூர்வமாயிருக்கிறபடி

† வ்யாவர்த்தக மாகையாவது-அவ்வஸ்துவை மற்றவைகளைக் காட்டில் வேறபடுத்துகை.

இத.

சுரு

52.

என்று இந்த அந்தர்யாமி பார்ச்சிறனென்று சொல்லுகையாலே பார்ச்சிற குணம் அசேதகமாயிய ப்ரக்ருதிக்கும் கிடையாதாகையால் அதாகமாட்டாது.

(ஸா-ஹா.) எல்லாவற்றையும் தன் செர்கோலால் நடத்தவல்ல சக்தி முதலிய குணங்கள் மூலப்ரக்ருதிக்குச் சேராவாகையால் மூலப்ரக்ருதி அந்தர்யாமியாகா தாப்போலே, அக்குணங்கள் ஜீவனுக்கும் சேராவாகையால் ஜீவனும் அந்தர்யாமியாகமாட்டான்.

ஸூ. ௩௩. உஹயெவிஹிஹெஹெ. நெநநயீயதெ.

(ஸ - ஸா - ஹ.) உஹயெஹி - காண்வர்களுக்கும் மாத்யந்திரநர்க ளும், ஸநய - இந்த அந்தர்யாமியை, ஹெஹெ - ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறாக, ஹயெஹி - சொல்லுகிறார்களன்று. சக்சரபார்வ்யத்தில் 'ஸாஸீ ரஸோஹயெவிஹிஹெஹெ. நெநநயீயதெ' என்று ஸூத்ரம்.

(ஸ-ஹா.) பார்ச்சிற குணம் அசேதகமாயிய ஜீவனுக்கு உண்டாகையாலே இந்த அந்தர்யாமி ஜீவனுகளாமே யென்னில், —காண்வர்கையில் “யொவி ளோநெஹிஷ்யு” என்றும், மாத்யந்திர சாகையில் “சூத்யமிதிஷ்யு” என்றும் ஜீவனைக்காட்டிலும் பரமாத்மாவை பிர்நமாசச் சொல்லுகையாலே இவன் ஜீவ னமாகமாட்டான். “விஸோநெ” என்றும் “சூத்யமி” என்றும் ஜீவனிடத்தில் என்ற அர்த்தம் “ஹிஷ்யு” என்ற இருக்கிறான் என்றர்த்தம்.

(ஸா-ஹா.) “யசூத்யமிதிஷ்யு யொவிஸோநெஹிஷ்யு” இய்யாதி வாக்ய ன்சனிதூல் ஜீவனை அதிகரணமாகவும் நியாமயனாகவும், பரமபுருஷனை ஆதேயமாக வும் நியந்தாவாகவும் பிரித்தச்சொல்லுகையாலே அந்தர்யாமி ஜீவனென்று இங்கு பரமாத்மா.

ஹி. கஹ. ஸூ. ௩௪. சுஹஸுஷாஹிமூணகொயபெஹெஹெ.

(ஸ - ஸா - ஹ) யபெஹெஹெ - ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகுணங்கள் சொல் லுகையாலே, சுஹஸுஷாஹிமூணகஃ - அக்ருஸ்யத்வம் (கண்ணுக்ககப் படாமை) முதலியகுணங்களையுடையவன், (பரமாத்மா.)

(ஸ-ஸா-ஹா.) “யசூத்யமிதிஷ்யு யொவிஸோநெஹிஷ்யு” இய்யாதி வாக்யம் இந்த அக்காணத்திற்கு விஷயம் — “சுஹஸுஷா” இய்யாதியினால் ப்ரக்ருதியும், “சுஹஸுஷாஹிமூணகஃ” என்ற ஜீவனும் சொல் லப்பட்டனவா, அல்லது-இரண்டு வாக்யங்களினாலும் பரமாத்மாவே ப்ரதிபாத்யனா என்று ஸம்சயம். “சுஹஸுஷா” இந்த்ரியங்களுக்கு அகப்படாமென்று அசேத கங்களுக்குள்ள இந்த்ரியகோசரத்வத்தைத் தவிர்க்கையால் அதற்கு ஸஜாதியமான ப்ரதானமே சொல்லற்றாகவேணும். “சுஹஸுஷாஹிமூணகஃ”, பரமான அவ் பா க்ருதத்தைக்காட்டிலும் பரனாவன் என்கையாலே மூலப்ரக்ருதிக்குப் பரனாய் அத தற்கு அநிடதாவான ஜீவன் ப்ரதிபாதிசனாகவேண்டும் என்று பூர்வபக்யம்.

* இருப்பிடம் சூதாரம், இருக்கிற வது ஆதேயமெனப்படும் - அவ்விரண்டும், கிளையும் அதில் உட்கொந்த பகியுட்போல் ஒன்றாகமாட்டாது.

மேல்வாய்க்கயத்தில், ‘யஸுவ-ஐஸுவ-ஐயி’ என்றும், ‘‘தஸூரெ-த ஐஹ-நா
ரேவ-ஐஹ-ஐஜாயதெ’’ என்றும், காணப்பட்டதற்காகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்து
வும் ‘‘சுக்ருதா-தர-தஃபரஃ’’ என்கிற வஸ்துவும் ஸர்வத்தையும் மறியவல்லது ஸ
கல ஜகத்துக்கும் காரணமானது என்று சொல்லுகையால் அக்குணங்கள் ஜீவனுக்
கும் ப்ரக்ருதிக்கும் சேராமையால் அவ்விண்டு வாக்மியங்களிலும் அக்குணங்களை யு
டைய பரமாத்மாவே சொல்லப்பட்டான் என்று வித்தாந்தம். ௩௪

ஸூ. ௩௩. விஸொஷணஹேஷுவபெஷாஹாஹுநதரள.

(ஸ - ரா - ப்ர.) விஸொஷணஹேஷுவபெஷாஹாஹுந. (‘‘சுஷூ
நு-ஹமவொவிஜாதெ ஹஸுவ-ஐவிஜாதஹவதி’’ எதையறிந்தால் இதெ
ல்லாமறிந்ததாகுமோ என்று) விசேஷிக்கையாலும், (‘‘சுக்ருதா-தர-தஃ
பரஃ’’ என்று ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் பரான ஜீவனைக் காட்டிலும்
பரன் என்று ஜீவனைக்காட்டிலும்) பேதம்சொல்லுகையாலும், உதரள -
ஜீவனும் ப்ரக்ருதியும், ௩ - இந்தவாக்யங்களுக்கு அர்த்தமாகமாட்டா. ௩௩

(ஸ-ரா-ஹா.) காரணமான ம்ருத்பிண்டத்தை யறிந்தால் அதில்நின்று முண்டான
கலசசராவதிகள் அறிந்தனவாகிறுப்போலே அத்ருஸ்யமென்று சொல்லப்பட்ட வஸ்து
வையறிந்தால் ஸமஸ்தமும் அறிந்ததாகுமென்று சொல்லிற்று. இப்படி, கலசாதி
களுக்கு ம்ருத்பிண்டம்போல் ஸமஸ்த ஜகத்திற்கும் அருத்ருஸ்யமாகச் சொல்லப்ப
ட்ட வஸ்து காரணம் என்று விசேஷித்துச் சொல்லுகையால் அவ்வாக்யம் ஸகல
ஜகத்காரணமான பரமபுருஷனையே சொல்லவேண்டுமே யொழிய ஸகல ஜகத்கார
ணமல்லாத மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லாது. சுக்ருதா என்றால் மூலப்ரக்ருதி;
‘‘பரஃ’’ என்று அதைக்காட்டிலும் பரான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது; ‘‘பரஃ’’
என்று அவனைக்காட்டிலும் பரன் என்று சொல்லுகையாலே ஜீவனைக்காட்டிலும்
பரான பரமபுருஷனே அவ்வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டவனென்று அங்கேரிக்க
வேண்டும். ௩௩

ஸூ. ௩௪. ரூவொவநரூஸாது.

(ஸ - ரா - ப்ர - ஹா.) ரூவொவநரூஸாது - (‘‘சுநிபி-ஐபி-ஐ’’)
இத்யாதி வாக்யம் அத்ருஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்டவனுக்கு ஸகலஜகத்தை
யும்) சரீரமாகச்சொல்லுகையாலும் இவன் பரமாத்மாவே யாகவேண்டும்.

சுயி. ௧௭. ஸூ. ௩௭. வெஸூரநரூஸாயாரணஸாஸவிஸொஷாசு

(ஸ - ரா - ப்ர.) ஸாயாரணஸாஸவிஸொஷாசு - அக்நி, அக்ரிக்கு
அதிஷ்டானதேவதை, ஜடராக்நி, பரமாத்ம, இவைகளில் ஸாதாரண
மான (இவைகளுக்கு வாசகமாண்) வைஸ்வாநரசப்தத்தைப் பரமாத்மாவு
க்கேயுள்ள குணங்களாலே விசேஷிக்கையாலே, வெஸூரநரூ - வைஸ்
வாநரெனன்று சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா.) ௩௭.

(ஸ-ஹா.) ‘‘யஸுவதஹேஷுவபெஷாஹாது விவிவிநாநாதுநவெ
ஸூரநரூபாவஸு’’ என்கிற விடத்தில் வைச்வாநர பதத்திற்கு அர்த்தம் ஜட

தின.

⑤ 67

இன.

(ஸ - ஸா - ப்.) ஸஹாபிஹீம் - (வைஸ்வாநரசபத்தத்தோடு ஸமா
காதிசுரணமான) அக்கிசப்தம் முதலியவைகளினாலும், ஸுஹீ - சரித்திர
குள், ப்ரஹ்மநாசுவ - இருப்பதாகச் சொல்லுகையாலும், ந - வைஸ்

வாநான் பரமாத்மாவன்று, உதிரெக-என்றால், கயா-அப்படி, ஈஷ்டி-
வெஸுநா - உபாஸகம் சொல்லுகையாலும் (ஜடராக்கி சரீரகஸூகப் பர
மாத்மாவை உபாஸிக்கவேண்டுமென்கைக்காக அப்படிச் சொல்லுகையா
லும்), ஸவஹவாஸ - ஜடராக்கிக்கு ஆகாசாதிகள் அவயவங்களாகக்கூடா
மைமயாலும், ந - வைச்வாநரன் பரமாத்மாவன்றென்று சொல்லக்கூடாது.
வநநடி - இந்த வைச்வாநரனை, வுருஷ்டுஸவி - புருஷனென்றும்,
ஸய்யகெவ - அக்யயம் பண்ணுகிறார்கள் (சொல்லுகிறார்கள்) ௧௯.

(ஸ-நா-ஹ.) , “கதிவெபுஸாநா” என்று வைச்வாநரன் அக்யெ
ன்று சொல்லுகையாலும், “ஹுப-மாஹுப-த” “நொநாஹாஸுப
வந”, “ஸுஸுஜாவநீய” என்று ஹருதயம் முதலிய இடங்களிலுள்ள இந்த
அக்சிக்கு “நேதாக்கி ஸ்வரூபம் சொல்லுகையாலும் சரீரத்திற்குள் இருக்கிறதென்
று சொல்லுகையாலும், இந்த வீஸேஷணங்களையுடைய வைச்வாநரன் ஜடராக்கி
யே என்று நிர்ஸயிக்க வேண்டுகையாலே இவன் பரமாத்மா அன்றென்று பூர்வப
க்ஷம்.—பரமாத்மாவை ஜடராக்கிசரீரகனாக உபாஸிக்கவேண்டுமென்கைக்காக ஜட
ராக்கி ஸக்ஷணங்களைக்கொண்டு வைச்வாநரனாகிய பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று.
வெறும் ஜடராக்கியையே சொல்லும் பக்ஷத்தில் அதற்கு மேல்வாக்கடங்களிற் சொல்
லியபடி ஆகாசம் முதலியவை அவயவங்களாகக்கூடாது. “கதிவெபுஸாநா
நொய-துருஷ்டு” என்று இந்த வைச்வாநரன் புருஷனென்று சொல்லிற்று,
புருஷனென்று பரமாத்மாவுக்கே நாமமாகப் புருஷஸூக்தா திகளில் ப்ரஸித்தமா யி
ருக்கிறது, ஆக இந்த ஹேதுக்களினால் வைச்வாநரன் பரமாத்மாவென்றே நிர்ஸயிக்
கப்படும் என்று வித்தாந்தம். ௧௯.

ஸ. ௧௦. சுதவநவ நடுவதாஹுதன.

(ஸ - நா - ஹ - ஹ.) சுதவநவ - இந்த கீழ்ச்சொன்ன † ஹேதுக்
களினாலேயே, நடுவதா - அக்சிதேவகையும், ஹுதன - பஞ்சபூதங்க
ளிற்சேர்ந்த அக்சியும், ௧ - வைச்வாநரசப்தத்திற்கு அர்த்தமன்று. ௧௦.

ஸ. ௧ - சு. ஸாக்ஷாஹுவிநொயு-வெஜிநி:

(ஸ-நா-ஹ) ஸாக்ஷாஸுவி - ஸாக்ஷாத்நாகவும், ஸவிநொயு - பர
மாத்மாவைச் சொல்லுகையில் வீரோதமில்லாமையை, வெஜிநி - மஜ
மிதி என்கிற ஆசார்பர் சொல்லுகிறார். ௧௧

* நேதாக்கிளாவன - காரணபத்ய ஆஹவந்ய தக்ஷிணாக்கிளென்று பேரு
ள்ள மூவகையான அக்சிகள்.

† ஓரதிகாரியினிடத்தில் கார்யம் கொள்ளப்போகையில் அவனுடைய நிஜரூப
மிருக்க அவ்வதிகாரத்தி லிருக்கும்போதுள்ள ரூபங்களைச்சொல்லிப் புகழ்த்து அதுக்
குத்தக்க பலம் பெறுமாபோலே இங்கும் காண்பது.

‡ கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களாவன - புருஷனென்றும், ஆகாசாதிகளை அவய
வங்களாக உடையவென்றும் சொல்லுகை. ப்ரஹ்ம சப்தம் சொல்லவேண்டுமிட
த்தில் வைஸ்வாநரபதம் சொல்லுகை.

(ஸ-ஹ.) கீழ் ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸூத்ரத்தில், பரமாத்மாவை ஐடராக்கி ஸ்வரூபமாகவாறு, அல்லது ஐடராக்கிரூபஉபாதிவிசிஷ்டஸ்வரூபத்தைப் பரமாத்மாவாகவாறு உபாஸிக்கவேண்டுமென்கைக்காக வைச்வாநர சப்தவாச்யஞான பரமாத்மாவுக்கு ஐடராக்கிஸகூணம் சொல்லிற்றென்று சொன்னார். இதில், ஐடராக்கிக்கு ஸகூணமாவது “ஐயாயிநிஷ்வாஸாநெஷ” என்று சரீரத்திற்குள் இருக்கிற னென்று சொன்னது. உள்ளே இருக்கையாவது மத்தவ்ஸ்தூயிருக்கை; அதாவது - ஸாக்ஷியாயிருக்கை. அது ஸாக்ஷிஸ்வரூபியாகிய பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிற்கும். இதுக்கு இப்படி ஐர்த்தமென்று நிச்சயித்தபின்பு மற்ற பதங்களுக்கும் இதுக்கதுகுணமாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்று ஐறுமிநி சொல்லுகிறதென்றது. சுசு.

(ஸா-ஹா.) வ்யாஸபகவான், அக்ரிபதத்திற்கு அக்ரியை சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவென்று சரீரத்தவாரா பரமாத்மாவை அர்த்தமாகச்சொன்னார். அப்படி சொல்லுகையன்றிக்ே * ஸாக்ஷாத்நாகவே பரமாத்மாவை அர்த்தமாகச்சொல்லலாம், அப்படி யெனில், வைச்வாநர பதத்திற்கு ஸகூ மநுஷ்யர்களையும் நியமிக்கிற வன் என்கிற அவயவார்த்தத்தைக்கொண்டு பரமாத்மா அர்த்தமென்று ஸ்வீகரிப்பது போல், அக்ரி சப்தத்திற்கும் முன்புள்ள தேசத்தை, அதாவது - ஊர்தவலோகத்தை அடைவிப்பிக்கிறவன் என்கிற அவயவார்த்தத்தைக்கொண்டு சொல்லாம் என்று ஐறுமிநிமதம். சுசு.

ஸூ - சுசு. சுவிவ்யுதேரிக துரஸூயு:

(ஸ-ஸா-ஹ.) சுவிவ்யுதே:-(உபாஸகனுக்குமன்ஸில்) விஷயமாகைக்காக, (பரமபுருஷனை ஆகாசாந் ப்ரதேசத்தளவாக அளவிட்டுச் சொல்லியது), ஐகி - என்று, துரஸூயு: ஆஸ்மரத்யரென்கிற ஆசார்யர் சொல்லுகிறார்.

(ஸ-ஹா.) ஆனால் “ப்ராபெஸாநாது” என்று அப்பரிமாணமுள்ளவனாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்,—உபாஸகம் செய்கிறவர்களுக்கு அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவ்விதமாகக்காண்கையால் அப்படிசொல்லிற்றென்று ஆஸ்மரத்தியர் சொன்னார். சுசு.

(ஸா-ஹா.) “சுவிவிநாநு” அளவிந்தவன், என்று சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனை “யவெஸுதவெவம் ப்ராபெஸாநாது” என்று 5 பரிச்சின்னமாகச்சொல்லுகை எப்படி கூடுமென்னில்,—பரமாத்மா அபரிச்சிந்நனாயினும் அந்த ஸ்வரூபம் உபாஸகனுடைய புத்திக்கு விஷயமாகைக்காக இப்படி அளவிட்டுச் சொல்லிற்றென்று கருத்து.

ஸூ - சுசு. சுநுஸுதேவபூதிரி:

* பங்கஜம் என்றால் சேற்றில் உண்டானதென்றத்தம். ஆயினும் அந்த பதம் தவிர முதலியவைகளைச் சொல்லாது - இப்பங்கஜம் ஆயிரம்பொன் விலையுள்ள தென்றால் தாமரைக்கு அத்தனை விலை தகாததாகையால் அப்போது சேற்றிலுண்டான மாணிக்கத்தையே சொல்லும் அதுபோல் இங்கும் ஆகாசத்தினை அவயவமாக உடைய அக்ரி பரமாத்மாவாவான் என்று பொருள்.

5 அளவுள்ளதாக.

(ஸ்-ரா-வ்.) சுநுஸ்யுதேஃ-உபாஸநம் செய்கைக்காக (ஆகாசாதி களை அவயவங்களாகச் சொல்லிற்றென்று) வோடிநி:-வோடிநி என்கிற ஆசார்யர் சொன்னார். கூட.

(ஸ்-ஹா.) அல்பபரிமாணமாகிய ஹ்ருதயத்திலிருக்கிற மனதிலுந் த்யானிக்கப் படுகிறபடியால் அவனை அல்பபரிமாண முடையவனாகச் சொல்லிற் றென்று பாதரி என்கிறரிஷிசொன்னார். கூட.

(ஸ்-ஹா.) ஆகாசாதி ப்ருதிவீபர்யந்தமான பதார்த்தங்களைப் பரமாத்மாவுக்கு அவயவமாகச் சொல்லுவானென்னெண்ணில்,—மோக்ஷார்த்தமாக இப்படி உபாஸி க்கவேண்டு மென்கைக்காக அந்த பதார்த்தங்களை பரமாத்மாவுக்கு சிரஸ்ஸு முதல் பாதபர்யந்தமான தேஹாவயவங்களாகச் சொல்லிற்றென்று தாத்பர்யம். கூட.

ஸூ - கூச. ஸ்வபெதுரிதிவெஜிநிஸ்யாஹிடிஸ்யதி.

(ஸ்-ரா-வ்.) ஸ்வபெது:-ப்ராணாஹுதிக்கு அக்நிஹோத்ரத்வஸித் யர்த்தம், (உபாஸகனுடைய ஹ்ருதயம் முதலிய அவயவங்களை கார்ஹபத் யம் முதலிய அக்நி ஸ்வரூபங்களாகக் கல்பித்திருக்கிறது),இதி - என்று; வெஜிநி:- ஜைமிநி என்கிற ஆசார்யர் சொன்னார். தயாஹி - அப்படி யே, டிஸ்யதி - (ஸ்ருதி) காண்பிக்கிறது. கூச.

(ஸ்-ஹா.) இந்த உபாஸகன் தன்னுடைய சிரஸ்ஸு முதலிய அவயவங்களை,பர மாத்மாவுக்கு சிரஸ்ஸு முதலிய அவயவங்களாகச் சொல்லப்பட்ட த்யுலோகம் முத லியவைகளாக த்யானிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகையாலே, உபாஸகனுடைய சரீர பரிமாணத்தைப்பற்றி பரமாத்மாவை அல்பபரிமாணென்று சொல்லிற்றென்று ஜைமிநி சொன்னார். கூச.

(ஸ்-ஹா.) “ உரோவெஹிவெ-ஆரிநிஸ்யாஹிடி:” என்ற உபாஸகனுடைய மர்ப்பு முதலிய அவயவங்களை * வேதி முதலிய அக்நிஹோத்ரோப கரணங்களாகச் சொல்லுகைக்குப் ப்ரயோஜமென்னென்னில்,—வைச்வாநரவீத்யைக்கு, உபாஸகன் தன்னுடைய சரீராவயவங்களை அக்நிஹோத்ரோப கரணங்களாக நினைத்து அகில் ப்ராணாஹுதியை ஹோமம் செய்கிறதாக நினைக்கை அங்கமாகையாலே அந்த அக்கத்தை விவரித்து “சுயயவனவம் விஜாநநிவெஹா த்ரஹிவெஹாதி ” என்று இந்த ஸ்ருதியும், உபாஸகன் தான்செய்கிற ப்ராணாஹுதியை அக்நிஹோத்ர மாக நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. இங்கு அந்தந்த ஆசார்யர்கள் சொன்னார்கள்என்பது இவ்வர்த்தம் ப்ரமாணதம மென்கைக்காக. கூச.

ஸூ. கூடு. சூ3நனிவெந2விநு.

(ஸ்-ரா-வ்.) வநமடி - இந்த வைச்வாநரனை, சுவிநு-இந்த உபாஸ கனுடைய சரீரத்தில், சூ3நனி - (ப்ராணாஹுதி வேளையில்) அநுஸந்திக் கச் சொல்லுகின்றன. கூடு.

(ஸ்-ஹா.) ஜாபாலோபநிஷத்திலும் பரமாத்மாவைக் கீழ்ச்சொன்னபடி த்யா னிக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு வைச்வாநரென்று சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவென்று வித்தாந்தம். கூடு.

உ - வது பாதம் ஸம்பூர்ணம்.

五、

Q Q

ॐ नमः

五五.

(ஸ-ஸா-ஹ.) கீதோவஸ்யுவயவபெஸாஸு (இவனை) முக்த
ந்ரார்பயனாகச் சொல்லுகையாலும், (இவன்) பரமாத்மா. சுவ.

7

(ஸ-ஹ.) அவித்யையாவது ஆத்மாவல்லாத சேஷத்தை ஆத்மாவாக நினைக்கை. அந்த அவித்யையினால், தந்தேகத்தைப் பழிப்பவனிடத்தில் கோபம், துதிப்பவனிடத்தில் ப்ரீதி, அதற்குக் கெடுதி நேரிடுமோவென்கிற பயம், முதலிய ராகத்வேஷாநி தோஷங்கள் உண்டாகின்றன. இவற்றினால் ஸம்ஸாரம் பெருகி அநர்த்தத்தை யடைகிறது. ஆகையால், இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு ஆதிகாரணமாகிய தேஹாத்மாபிமாணமாகிற அவித்யையைப்போக்கி மோக்ஷத்தை யடைய நினைத்தலன், இவ்வாயத்திற் சொல்லிய பூமிமுதலியவற்றுக்குச் சூதாரமாகிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையறிந்தால் அதினால் தேஹாத்ம ப்ரமமும், அந்த ப்ரமத்தினாலுண்டாகிய ராகத்வேஷாதிகளும், புண்யபாபங்களும் ஸம்ஸாரமும் நீங்கி இந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறது என்று சொல்லியிருக்கையாலும், மோக்ஷம் வேண்டியவன் மூலப்ரக்ருதியை த்யானம் செய்யவேண்டுமென்று எங்கும் சொல்லாமையாலும் இங்கு சொல்லப்பட்டவஸ்து ப்ரஹ்மமே என்று வித்தாந்தம்.

சுள.

(ஸா-ஹ.) சுதாவிஜ்ஜாநவாணுபாவெ வியத்யநிரஞ்ஜநம் வரஜிஸாஜிஜாநெவதி " இவனை உபாஸகம் செய்தவன் புண்யபாபங்களை உதறிவிட்டு முத்தனாய் இவனோடு ஸாய்ந்ததை யடைகிறனென்றும், 'வரஜாநுபாவாநுஷஜிஜாநெவதி' ஸர்வோத் க்ருஷ்டனான இந்த புருஷனை முத்தன் அடைகிறனென்றும் சொல்லுகையாலே இவன் பரமாத்மா. ப்ரக்ருதி ஸம்ஸார தசையிலடையத்தக்கதொழிய மோக்ஷதசையிலடையத்தக்கதுமன்று அதக்குப் புருஷனென்ற பெரும் கிடையாது.

சுள.

* ஸூ. சுஅ. சுநாநாநிநதிகுலவா. தாணஹு.

(ஸ-ஹ.) சுதஹஸாஸி - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிற சப்தமில் லாமையாலே, சுநாநாநி - மூலப்ரக்ருதி, க - சொல்லப்படவில்லை. சுஅ ஸூ. ஸாணஹு.

சக்கரபாஷ்யத்திற்கு இது இரண்டுஸூத்ரமாக இருக்கும்.

(ஸ-ஹ.) ஸாணஹுஸிவ-ஜீவனும், (பூமி முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாக இங்குச் சொல்லப்படவில்லை).

சுஅ.

(ஸா-ஹா-ஹ.) சுதஹஸாஸி - (இங்கு) மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகிற சப்தமில்லாமையால், சுநாநாநி-மூலப்ரக்ருதி, (யயா) ந - (எப்படி இங்கு) சொல்லப்படவில்லையோ, (அப்படியே ஜீவவாசக சப்தமில்லாமையால்) ஸாணஹுஸிவ - ஜீவனும், க - (இங்கு) சொல்லப்படமாட்டான்.

(ஸ - ஹ.) இந்த ப்ரகரணம் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தென்பதற்கும், பூமி முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாக இங்குச்சொல்லப்பட்டவஸ்து ப்ரஹ்மமென்பதற்கும் ஹேது, இவ்வஸ்தவுக்கு " *ஸர்வஜ்ஞன் " என்ற இதுமுதலிய அநேகமாகிய சேதானுக்குள்ள தர்மங்கள் சொல்லியிருப்பாலும், மூலப்ரக்ருதிக்குள்ள குணங்களை இவ்வஸ்தவுக்குச் சொல்லாமையாலும். அதைச்சொல்லும் சப்தம் இப்ப்ரகரணத்தில் காணாமையாலும் இங்கு மூலப்ரக்ருதி சொல்லப்படவில்லை.

(ஸ-ஹ.) மூலப்ரக்ருதி உசேதநமாகையால் ஆத்மா என்கிற பதம் அதைச் சொல்லாவிட்டாலும், சேதானாகிய ஜீவன் ஆத்மாவென்பதற்கு அர்த்தமாகுடும், அவன் ஸர்வஜ்ஞனுமாகலா மாகையால் இங்கு அவனைச் சொல்லலாமே யென்னில், அல்பசக்தியான ஜீவனும் பூமி முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாகக் கூடாதாகையால் அவனு மாகமாட்டான்.

* எவ்லாமறித்தவன்.

ஸூ. ௬௬. ஹேஷுவபெஷாஸு.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஹேஷுவபெஷாஸு - (ஜீவனைக்காட்டிலும் இவனை) பிங்மாகச்சொல்லுகையாலும், (இவன்பரமாத்மா.) ௬௬.

(ஸ் - ஹா.) இங்கு அந்த “ஆத்மாவை” அறியுங்கோள் என்று அறியவேண்டும் வஸ்துவாகிய ஆதாரத்தை “ஆத்மாவை” என்று இரண்டாம் வேற்றுமையாலும், அறிகிற ஜீவர்களை “அறியுங்கோள்” என்றமுதல் வேற்றுமையாலும் சொல்லுகையாலே, அதாவது - ஜீவனை ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆஸ்ரயமாகவும், ஆத்மாவை அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகவும் பூமி முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவைக்காட்டிலும் ஜீவனை வேறாகச் சொல்லுகையாலே இவன் ஜீவனன்று. ௬௬.

(ஸ்-ஹா.) “கூநீஸயாஸொஹதிஃ ஹஜோநஃ ஜுஷ்யபாஸுத்யுந்யூஸூ” என்று ப்ரச்ருதி பரவசனம் மோஹித்துக்கிடக்கிற ஜீவன், தன்னைக்காட்டிலும் பிங்னம் அகர்மஸர்வனாயிருக்கிற பரமாத்மாவையும் அவஸ்தைய மாஹாத்மயத்தையும் எப்பொழுது அறிகிறானோ, அப்போது சோகமோஹங்களை விடுகிறான் என்று இவனை ஜீவனைக்காட்டிலும் பிங்மாகச் சொல்லி யிருக்கையாலே இவன் பரமாத்மா. ௬௬.

ஸூ. ௭௦. ப்ரகரணாஸு.

(ஸ்-நா-ஹ.) ப்ரகரணாஸு-இது பரமாத்மாவை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரகரணமாகையாலே, (இங்கு சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனன்று) ௭௦.

(ஸ்-நா-ஹா.) இது ஜீவனைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமன்று, ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணம். ஆகையால் இப் ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாகமாட்டான். ௭௦.

ஸூ. ௭௧. ஸ்வித்யுந்யூஸூ.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஸ்வித்யுந்யூஸூ - (ஒருவனுக்கு) உத்தமமான இருப்பையும், (மற்றொருவனுக்கு அவலிருப்பினிற்கே) கர்ம பலபேர்த்தையும் சொல்லுகையாலும், (ஜீவனைக்காட்டிலும் பரமாத்மா பிங்னென்று தேர்ந்துகையாலே இங்கு சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாக மாட்டான்).

(ஸ்-ஹா.) மேலும் பூமி முதலியவற்றுக்கு ஆதாரமாகிய வஸ்துவை புண்ப்பாப பலமாகிய ஸுகதுக்கங்களை யதுபவியாமல் உதாஸநநாயிருக்கிறானென்றும், ஜீவனை, ஸுகதுக்கங்களை யதுபவிக்கிறானென்றும் சொல்லுகையாலே ஸுகதுக்கங்களையுடைய ஜீவன் எப்போதும் ஸுகதுக்கங்களற்ற வஸ்துவாகமாட்டான் ஆகையால் இங்குச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனமன்று, மூலப்ரக்ருதியுமன்று, வாயுவமன்று, ப்ரஹ்மமே சொல்லப்பட்டதென்று வித்தாந்தம். ௭௧.

(ஸ்-ஹா.) “தயொரநநுவிபுலுஸூதிசுநஸுநநொஸூஸிவா கஸீதி” அவ்விருவரி லொருவன் கர்மபலத்தை புஜிக்கிறான், மற்றவன் அதில்லாதவனாய் விளங்குகிறான் என்று ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதம் சொல்லுகையாலே, இங்கே மோக்ஷ நேதுவாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாகமாட்டான். ௭௧.

சுயி. ௧௬. ஸூ-௭௦. ஹஜோஸுபாஸுத்யுந்யூஸூ.

(ஸ - ஶ்ர.) ஸம்வ்ரஸாடிஸ்யி - ப்ராணனைக்காட்டிலும் மேலாக, உவபெஸாஸி - சொல்லுதையாலே, ஹரி - பூமா என்று சொல்லப்பட்டவன் (பரமேஸ்வரன்). எஉ.

(ஸா - ஶ்ர.) ஸம்வ்ரஸாடிஸ்யி - ஜீவனைக்காட்டிலும் மேலாக, உவபெஸாஸி - சொல்லுதையாலே, ஹரி - பூமா என்று சொல்லப்பட்டவன், (பாமாத்மா). எஉ.

(ஸ-ஹி.) “ஹரி க்ஷவவிஜி ஜாவலிதவ்யு” மோக்ஷத்துக்காக பூமா வென்பதையே யறியவேண்டும் என்று சொல்லி, அதை என்றால், “யத்ருநாநுத்யுஸுபிநாநுத்யுஹிணோதி நானுத்யுஜாநாதி ஸஹரி” என்று சொல்லிற்று. இதற்கு பூர்பபக்ஷி சொல்லு மர்த்தமாவது யத்ரு - எந்த ப்ராணனில் (உறங்கும்போது இந்தரியங்கள் லயித்தவளவில்) நானுத்யுஸுபி - வேறொன்றையும் ஜீவன் பார்க்கிறதில்லையோ, ஹரி - அது பூமாவெனப்படும், என்று ஸித்தாந்தி சொல்லு மர்த்தமாவது - யத்ரு - எந்த நிர்குண ப்ரஹ்மத்தில் (ஜீவன் லயித்தவளவில்) நானுத்யுஸுபி - சுவாத்யருபமான வேறொன்றை, அதாவது - ஜகத்தை, ப்ராந்தியினால் முன்போல பார்க்கிறதில்லையோ, ஸஹரி - அந்த நிர்குண ப்ரஹ்மமே பூமாவெனப்படும் என்று. பூர்பபக்ஷிக்கு ப்ராணன் அர்த்தம். ஸித்தாந்திக்கு நிர்குண ப்ரஹ்மம் அர்த்தம்.—ஸஹரி என்கிற விடத்தில் பூமாவென்பதற்கு அபிகம் என்றர்த்தம். அகிம்மென்று ஸாமான்யமாக இருக்கையாலே ஓரர்த்தம் நிர்ஸயிக்கப்போகாது. அதற்காக வேறொரு பதத்தோடு அவ்வித்த இதினுடைய அர்த்தத்தை நிர்ஸயிக்கவேண்டும். இப்பதத்தை யவ்விப்பதற்கு இரண்டிடமுண்டு அதாவது - இப்பதத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள “ஹிணோவாஸுஸாயாஹரியம்” என்று ஆசையைக்காட்டிலும் மேலாகச்சொல்லப்பட்ட ப்ராணனிடத்தி லவ்விக்கலாம். அல்லது - இப்ப்ரகரணத்தி னுதியில் “தாதிஸாகிராதுவிசு” ஆத்மாவையறிந்தவன் ஸம்ஸார துக்கத்தைத் தாண்டுகிறான் என்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவோடாவது அவ்விக்கலாம். இவ்விண்ணிடில் ஏது உசிதமென்றால், இப்ப்ரகரணத்தில், நாமத்தைக்காட்டிலும் வாக்குமேனானது, வாக்கைக்காட்டிலும் மனஸ்ஸுமேலானது என்று மேல் மேல் சொல்லிக்கொண்டுபோய் ப்ராணனை எல்லாவற்றுக்குட்மேலாகச்சொல்லி முடித்துவிட்டது. இதற்கு மேலாக ஒன்றையும் சொல்லவில்லை. ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாய், இப்பதத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ப்ராணபதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ப்ராணனைக்கு “பூமா” வென்பதற்கு அர்த்தம். ‘யத்ருநாநுத்யுஸுபி’ என்பதும், உறக்கத்தில் ப்ராணனிடத்தில் ஸகலேந்தரியங்களும் லயித்து அப்போது ஜீவன் ஸகல வ்யாபாரங்களையும் விட்டு ஸுகமாக உறக்குதையாலே இதற்கு விரோதமில்லை. இப்ப்ரகரணத்தி னுதியில் ஆத்மா என்பதற்கும் ‘ஹிணோஹிதர’ ப்ராணனை பிதாமாதா என்று சொல்லுதையாலே விரோதமில்லை. ஆகையால் இங்கு பூமா வென்று ப்ராணனுக்குப் பெயர் என்கிற பூர்பபக்ஷத்தை,—ப்ராணனைக்காட்டிலும் இந்த பூமாவை மேலாகச்சொல்லி யிருக்கையால் இது ப்ராணனுமாட்டாது. எப்படியெனில், ‘வ்ருஷதாவாகதிவடிதி யஸுதெநாதிவடிதி’ என்று ப்ராணனை உபாஸநம்செய்து அதை எல்லாவற்று

க்கும் மேலாகத் துதிக்கிறவனை எல்லோரினு முயர்ந்தவனாகச் சொல்லி, பின்பு, அவனைக்காட்டிலும் மேலானவனுண்டு, அவன்யாரெனில், ஸத்யம் என்கிற ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனம்செய்து அதை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் புகழுகிறவன் அவனைக்காட்டிலும் முயர்ந்தவனென்று சொல்லிற்று, ப்ராணனை உபாஸனம் செய்கிறவனைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனம் செய்கிறவன் மேலென்றால், ப்ராணனைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் மேலென்பது ஸித்தமே. ஆகையால் அந்த ப்ரஹ்மமே இங்கு பூமாவாகச் சொல்லப்பட்டது. மேலும் மோக்ஷத்திற்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாந்ததைக் காட்டிலும் வேறு பாயமில்லையென்று “நா ந ஸுஹிஷ்மாவிடிதேசயநாய” இத்யாதி அநேக வாக்யங்களில் சொல்லுகையாலே இங்கு மோக்ஷத்திற்காக அறியத்தக்கதாகச் சொன்ன பூமாவென்பது ப்ரஹ்மமே யாகவேண்டும் என்று நிரஸனம் செய்கிறார். எஉ.

(நா-ஹ.) “இந்த அதிகாரணத்திற்கு, “யத்ருநா நுஹிஷ்மாவிடிதேசயநாய” இணாகிநா நுஹிஷ்மாவிடிதேசயநாய” என்கிறது விஷயவாக்யம், — இதில், “ஹிஷ்மா”-நிரதிகய ஸுகஸ்வரூபி என்று சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம். ஆத்மோபதேசம்பண்ணுகிற இவ்விடத்தில் நாமாதியாக மேல் மேல் சொல்லிக்கொண்டிபோய் இந்த உபதேசத்தை ஜீவனிடத்தில் ஸமாப்தி செய்த படியால், “அவன் நிரதிகய ஸுகஸ்வரூபி” என்ற சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனே யாகவேண்டும் என்று பூர்வபக்ஷம். — “வநஷதாவா சுதிவடிதியஸுதேநா” சுதிவடிதி” தானுபாஸனம் செய்கிற ஸத்ய சப்த வாச்யனான பரமாத்மாவை எவன் ஸ்லாகனம் செய்கிறானோ, ஜீவோபாஸகனைக்காட்டிலும் பிந்ரண இவனை* அதிவாதம் செய்கிறவன் என்று ஜீவோபாஸகனைக் காட்டிலும் பரமாத்மோபாஸகனை பிந்ரணாய உத்தமனாகச் சொல்லி அங்கே ஆத்மோபதேசத்தை ஸமாப்தி செய்திருக்கிறது; இதற்கு மூன்று ஜீவனிடத்தில் ஆத்மோபதேசம் ஸமாப்தியாகலில்லை. ஆகையால் ஸமாப்தியிற்சொன்ன பரமாத்மாவே இங்கு “ஹி” அவன் என்று சொல்லி, “ஹிஷ்மா” நிரதிகய ஸுகஸ்வரூபி என்று சொல்லிற்று ஆகையால் இப்படி இங்கு சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா என்று வரித்தாந்தம். எஉ.

ஸு. ௭௩. யஜெஹ்வாவதேஸு.

(நா-ஹ-ஹ.) யஜெஹ்வாவதேஸு-மேற்சொல்லிய குணங்கள் பரமாத்மாவீனிடத்திலேயே அவ்வயிக்கையாலும், (இவன் பரமாத்மா). எஉ.

(ஸ-நா-ஹ.) இப்ப்ரகரணத்தில் பூமாவுக்குச் சொல்லிய தர்மங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கேயுள்ளன. அவையாவன, — அழிவற்றிருக்கை, தன் மஹிமையினால்தான் விளங்குகை. எங்கும் பரந்திருக்கை முதலியவை. இவை மற்றொன்றுக் கொவ்வாமையால் இந்த பூமாப்ரஹ்மமே. மேலும் பேதவாஸனையும் அதற்கடியான அவித்யையும் நசித்து பிறகு நிர்ஞண ப்ரஹ்மத்தில் லயிக்கிறவன் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஜகத்தைப் பார்க்கமாட்டா னாகையால் “யத்ருநா நுஹிஷ்மாவிடிதேசயநாய” என்கிற வாக்யமும் நிர்ஞண ப்ரஹ். பரமாயே யிருக்கிறதென்றுஸித்தாந்தம். எஉ.

சுயி-உ-ஸு-எச. சுக்ஷரஸு ராஜயுதேஃ

(ஸ-ஹ.) சு ராஜயுதேஃ - ஆகாசம் வராயிலுள்ள ஜகத்தைதரிக்கையாலே, சுக்ஷரஸு-அக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்டதுபாப்ரஹ்மம். எச.

(நா - ஹ.) சு ராஜயுதேஃ-ஆகாசத்துக்குக்காரணமாகிய மூல

* அதிவாதம் செய்கையாவது - தான் உபாஸனம்செய்யும் தேவதையைப்புகழுகை.

ப்ரக்ருதியை தரிக்கையாலே, அக்ஷரம் - அக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா). எச.

(ஸ-ஊ.) “வனதஜெஹதக்ஷரம்மாமி-ஹி” ஸ்ராவணாக்ஷரவடிவி” என்ற வாக்யத்தில், பூமிக்காதாரம் ஜலம், ஜலத்திற்காதாரம் அக்தி; அக்திக்காதாரம் வாயு, வாயுவுக்காதாரம் ஆகாசம், ஆகாசத்திற்காதார மெது என்று கேட்டவனுக்கு அதற்கு ஆகாரம் இந்த அக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்டது. அக்ஷரமென்றால் எழுத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பெயர். இங்கு எதைச்சொல்லலாமெனில், அக்ஷரமென்பது எழுத்துக்குப் பெயராகவே உலகினில் அதிகமாய் வழங்கிவருகையாலும், ‘ஹ்ராஸவனவெஹஸவபூ’ என்று ஒம் என்கிற ப்ரணவருபமான எழுத்தே இந்த ஜகத்து என்று ஒம் என்கிற எழுத்தை ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமாய் மோக்ஷார்த்தியினால் உபாஸகம் செய்யத்தக்கதாகச் சொல்லுகையால் ஒம் என்கிற எழுத்தை இங்கு ஸகல ஜகத்துக்கு மாதாரமாகச் சொல்லிற்று என்கிற சங்கையை, —எழுத்து ஜகத்துக்கு ஆதாரமென்பது ஸம்பவியாத. கீழ் உதஹரித்த வசனமும், ஒம் என்கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு வாசகமாகையால் அவ்வெழுத்தினால் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லி அந்த ப்ரஹ்மமே ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமென்று அர்த்தமுள்ளதாயிருக்கும், ப்ரணவத்தைத் துதிக்கக்கூடியும் அப்படி சொல்லலாம். வேதங்களிலும் அநேக இடங்களில் அக்ஷரமென்று ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்வதாக ப்ரஸித்தியுண்டு. ஆகையால் இங்குள்ள அக்ஷர பதத்திற்கு எழுத்து அர்த்தமல்ல. ப்ரஹ்மமே அர்த்தமென்று நிரஸம் செய்யுகிறார். எச.

(ஸா-ஊ.) “வனதஜெஹதக்ஷரம்மாமி-ஹி” இய்யாதி வாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம். —இங்கு அக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா, மூலப்ரக்ருதியா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம். —“ஹஸிந்ருவஹ்ராகாஸ ஹ்ராஸப்ராஹ்ர” என்று ஆகாசத்திற்கு ஆகாரம் எது என்று கேட்டதற்கு இந்த வாக்யம் உத்தரமாகையாலே ஆகாசத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்டது அதற்குக் காரணமாகிய மூலப்ரக்ருதியே யாகவேண்டும். ஜீவனும் ப்ருதிவ்யாத்ய சேதந வஸ்துவுக்கு ஆதாரமாகையால் ஆகாசத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாமகலாம். பரமாத்மாவுக்கு அசித்ஸம்பந்த மில்லாமையால் இவன் பரமாத்மாவன்று என்று பூர்வபக்ஷம். —தரிகாலவர்த்தியாகிய ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாகிய ஆகாசத்திற்கு ஆதாரம் எது என்கிற ப்ரச்சலாக்கியத்தில், இந்த பூதாகாசம் அந்த ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமல்லாமையால் அப்படிப்பட்ட மூலப்ரக்ருதியே ஆகாசம் என்று சொல்லப்பட்டது—அதற்கு ஜீவனும் மூலப்ரக்ருதியும் ஆதாரமல்லாமையால் இங்கு மூலப்ரக்ருதியாகிய ஆகாசத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா என்று வித்தாந்தம். எச.

ஸூ. எ. ௫. ஸாஹவ்ரஸாஸநாக்ஷ.

(ஸ-ஸா-ஹ்.) ஸாஹ-அந்த தரிக்கையும், ஸ்ராவணாக்ஷ-ப்ரக்ருஷ்டமான (அப்ரதிஹதமான) ஆஞ்ஞையினாலே, (என்று சொல்லுகையாலே இவன் பரமாத்மா). எ. ௫.

(ஸ-ஊ.) பூமிக்காதாரம் ஜலம் என்கிற வரிசையில் அவ்வவ வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரம் அவற்றுக்குக் காரணமாகிய தத்வம் என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்து ஆகாசத்திற்கு அக்ஷரம் ஆதாரமென்றால் ஆகாசத்திற்குக் காரணமாகிய மூலப்ரக்ருதி

யே அக்ஷரபத்திற்கு அர்த்தமாகு மல்லது ப்ரஹ்ம மர்த்தமாகாதெவ்வித சங்கையையு—“வஹுதஸ்யுவாசக்ஷரஸ்யுபுஸாவநெ” என்கிற மேல்வாக்யத்தில் இந்த அக்ஷரத்தினுடைய ஆஜ்ஞையினால் ஸூரியசந்திரர்கள் அந்தரத்தில் நிற்கிறார்கள் என்று சொல்லுகையால், ஆஜ்ஞையிவெது அசேதநமாகிய மூலப் ப்ரக்ருதிக்குக் கூடாமையால் அது இங்கு அர்த்தமன்று என்று பரிஹரிக்கிறார். எஞ.

(ஸா-லா.) “வஹுதஸ்யுவாசக்ஷரஸ்யுபுஸாவநெமாயி-புஸூரூபா உபூ-பிஸுளவியு-தளதிஷு-கஃ” இந்த அக்ஷரத்தினுடைய ஆஜ்ஞையிலே ஸூரிய சந்திரர்களும்மற்றும் ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்று ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன்னுடைய ஆஜ்ஞையினால் தரிக்கிறானென்று சொல்லுகையாலே இந்த அக்ஷரம் பரமாத்மா, எஞ.

ஸூ. எசு. சுநயுவாவவ்யாவு-தெஸு.

(ஸா-ஸா-பு.) சுநயுவாவவ்யாவு-தெ:உ - வேறென்றாயிருக்கையைத்தவிர்க்குகயாலேயும், (இவன் பரமாத்மா). எசு.

(ஸா-லா.) அந்யபாவமாவது-அசேதநமாயிருக்கை. அதைப் ப்ரக்ருதி தவிர்த்திதென்று சப்தார்த்தம். இந்த அக்ஷரத்தை, “சுடிஷு-ஹிஷு-சஸூ-தஸெஸு-த்யு” இய்யாதி வாக்யங்களாலே பார்க்கிறதில்லை, பார்க்கிறத, கேட்கிறதில்லை, கேட்கிறத என்று சொல்லிற்று. மூலப் ப்ரக்ருதிக்கு பார்க்கிறதில்லையென்பது சேர்ந்தாலும் அசேதநமாகிய அதற்குப்பார்க்கிறதென்பது சோராத. ஸ்ரீ-பனைச்சொல்லுவோமென்றால் “இந்த அக்ஷரம் “சுஉக்ஷு-ஷு-ஹிஷு-த்யு” கண் காது முதலிய இந்தரியங்களில்லாத தென்கையாலே ஜீவனுமர்த்தமாகக்கூடாது. உபாதியுள்ள ஜீவனுக்கு இந்தரியங்களுள்ளது. உபாதியற்ற ஜீவனுக்கவையில்லாமையால் அஃனைச்சொல்லலாமென்றால், உபாதியற்றவன் ஜீவனென்கிற பெயரையுடையவனாகான். அந்த ஸ்வரூபம் நிர்குண ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் ஆகையால் அதையே இங்கு அக்ஷரமென்று சொல்லிற்றென்று வித்தாந்தம். எசு.

(ஸா-லா.) வாக்யசேஷத்தில் “சுடிஷு-ஹிஷு-த்யு” என்று இந்த அக்ஷரம் ஒருவனுடைய கண்ணுக்கு விஷயமன்று. இது எல்லாற்றையும் பார்க்கிறத என்ற சொல்லுகையால் இக்குணங்கள் ஜீவனுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் இல்லாமையால் இவன் பரமாத்மா. எசு.

சுயி-உக-ஸூ-எள. ஸுங்குகிகி-பு-வபெஸா-தீ:.

(ஸ-பு.) ஸுங்குகிகி-பு-வபெஸா-தீ:சந்திற்கு விஷயமாகச் சொல்லுகையால். ஸ: - (ய:வா-ந: என்கிற வாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டவன்) பரமேஸ்வரன். எள.

(ஸா-பு.) வபெஸா-தீ: - (பரமாத்மாஸாதாரண த்ரம்ங்களைச்) சொல்லுகையாலே, ஸுங்குகிகி-பு- - “வா-ஸு-ஷீ-குகு-தெ” என்கிற விடத்திலித்தர்சநத்துக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டவன், ஸ: - அந்த பரமாத்மா. எள.

(ஸ-லா.) “ய:வா-ந-ரெ-த-திரோ-தெ-நொ-பி-த-பெ-நொ-வா-குகு-ரெ-ண-வா-ஸ-வா-ஸு-பி-யு-பி-த” எவனெருவன் இந்த பரமபுருஷனை மூன்று மாத்ரையுள்ள ஏம் என்கிற ப்ரணவத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு உபாஸ

(மு-ஊ.) , யஃவாநரெகம் திராநெடுவெணள ரித)மெமெநவா

கூடுகொண்டவர்களுடைய பூயத்தின் எந்த புருஷன் மூன்று மாத்தையையுடையதும் என்கிற அக்காரமாகிய ப்ரணவத்தினால் இந்த பரமபுருஷனோ உபாஸனம் செய்கிறானோ, என்பதொடங்கி, ப்ராராதாரூபவாரிசியவ்வாறுஷரீகூடுகொண்டபரந்தரான புருஷனை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான் என்கிற விடத்தில், சதர்முக ப்ரஹ்மாவா, பரமாத்மாவா ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டவன் என்று ஸம்சயம்.—ஒரு மாத்தையையுடைய ப்ரணவத்தை உபாஸித்தவனுக்கு மனுஷ்ய லோக முண்டென்றும், இரண்டொமாச்சரையை யுடைய ப்ரணவத்தை உபாஸித்தவனுக்கு அந்தரீக்ஷலோக முண்டென்றும் செரீஸ்லீ மூன்று மாத்தரையையுடைய ப்ரணவத்தை உபாஸித்தவனுக்கு ப்ரஹ்மலோகத்திலிருக்கிற புருஷதர்சனம் உண்டாகுமென்று சொல்லுகையாலே, அந்தரீக்ஷலோகத்திற்கு மேல்பாதத்திலுள்ள ப்ரஹ்மலோகத்திலிருக்கிற சதர்முகப்ரஹ்மாவே இங்கு ஸாக்ஷாத்கார விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டான் என்று பூர்வபக்தம்.—ஸாக்ஷாத்காரவிஷயமாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷனுடைய மஹிமையைச் சொல்லுகிற மேல்வாச்யத்தில் ‘‘ ஸாணீஜரஹிதஃ’’

என்று காமக்ரோதாதிகளில்லாதவன், ஜந்மரணாதி விகாரமில்லாதவன், பரமபோக்ய பூதன் என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகிய இக்குணங்கள் சதா முகப் ப்ரஹ்மாவுக்குக் கூடாமையால் இவன் பரமாத்மா. இவனுக்கு வாஸஸ்த்நாகமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மஸோகம் த்ரிபாத்விபூதியான பரமபதம் என்று ஸித்தாந்தம்.

சுயி.உஉ-ஸுசி-எஅ. டிஹரஉதூரஹி.

(ஸ்-ஸா-பு.) உதூரஹி: - உத்தரவாக்யத்திற் சொல்லிய பரமாத்மாவின் அஸாதாரண குணங்களாலே, டிஹர:-தகராகாசமென்று சொல்லப்பட்டவன், (பரமாத்மா என்று நிர்ஸயிக்கவேண்டும்.) எஅ.

(ஸ்-ஸா.) “ சுயயதிஃபிஷ்டிஷு ஸ்ரஹ்வா-ரொஹராவாணஸீகம்வெ ஸ்ரஹ்வரொஷிணஹா சூகாஸம் ” ப்ரஹ்மபுரமென்று சரீரத்திற்குப்பேர். இந்த சரீரத்தில் சிறிதாகிய ஹ்ருதயமலமுண்டு; அதில் சிறிய ஆகாசமுண்டு, அதைத் தேடவேண்டும் என்று இதற்கு அர்த்தம்.—இங்கு ஆகாசமென்று, ஐம்பூதங்களிற்சேர்ந்த ஆகாசத்தையா, ஜீவணையா, அல்லது ப்ரஹ்மத்தையா சொல்லுகிறது; எதைச் சொன்னால் யுத்தமாயிருக்குமென்னில்,—ஆகாசமென்று ஐம்பூதங்களில் சேர்ந்த ஆகாசத்திற்கே பெயராக உலகத்தில் வழங்குகையால் அதைச்சொல்லுவது யுத்தம்; அல்லது.—ப்ரஹ்மமென்றால் ஜீவன், அவன் வாஸம் செய்யுமுர், அதாவது இடம். ஆகையால் சரீரத்திற்கு ப்ரஹ்மபுரமென்று பெயர். ஜீவனாவது - மனஸ்ஸு என்று கிற உபாதிவியனால் மூடப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஒருபாகம். அந்த ஜீவன் முக்கியமாய் ஹ்ருதயத்திலேயிருக்குமாகையால்,சிறிய ஆகாசம்போல் சிறியனாயிருக்கிற ஜீவனையே இவ்வாக்யத்தில் ஹ்ருதயத்திலுள்ள தகராகாசமென்று சிறிய ஆகாசமாகச் சொல்லிற்றாகலாமென்பதும் யுத்தமே என்கிற சங்கையை,—ஐம்பூதங்களிலொன்றான ஆகாசத்தைச் சொல்வது அயுத்தம். ஏனென்றால், மேல் இவ்வாகாசம் ஆகாசம் போன்றதென்று சொல்லுகிற வாக்யம் அர்த்தமற்றதாயிருக்கும். மறுஷ்யன் மனுஷ்யன் போன்றவன், எருது எருது போன்றது என்று த்ருஷ்டாந்தம் சொல்வது கிடையாது. இந்த புருஷன் மம்மதன் போன்றவன் என்று ஒன்றுக்கு மற்ருென்றையே உபமானமாகச் சொல்வது ப்ரஸித்தம். இவ்வாகாசம் ஐம்பூதங்களிலொன்றான ஆகாசம் போன்ற தென்றால், இவ்வாகாசம் ஐம்பூதங்களிலொன்றான ஆகாசமாகக்கூடாது, வேருரு வஸ்துவாகவே யாகவேண்டு மாகையால் இது பூதாகாசமன்று. மேல் வாக்யங்களில் இந்த தகராகாசத்தை ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாகவும் அபஹத பாப்மத்தும் முதலிய குணங்களையுடையதாகவும் சொல்லுகையால் பரமாத்மாவிற்கே உள்ள இவை ஜீவனுக்கும் கிடையாதாகையால் இவ்வாகாச பதத்தினால் ஜீவனைச் சொல்லுவதும் யுத்தமன்று. ஆகாசம் அளவிட வொண்ணாதாகிலும் கடாகாசம் மடாகாசம் என்று சிறிதாய் அளவிட்டுக் காணும்படியு மிருப்பதுபோல் ஸகுண ப்ரஹ்மஸ்வரூபம், பத்திசெய்யு மவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் சிறியவடிவுடன் இருக்குமாகையால் மேல் கூறப்படும் குணங்களையுடைய ஸகுண ப்ரஹ்மமே இங்கு சொல்லப்பட்டது. இதை உபாஸநம் செப்து இவ்வழியாய் நிர்ருணப்ரஹ்மத்தையடையக் கடவனென்று இவ்வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யமென்று பரிஹரிக்கிறார். எஅ.

(ஸ்-ஸா.) “ சுயயதிஃபிஷ்டிஷு ” இத்யாதி “டிஹரொஷிணஹா சூகாஸஸுஷிநுடிஹ்வஹிஷ்டிஷு-தஜ்ஜாவிஜ்ஜாவிதவஸி ” என்கிறத இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயவாக்யம்.—இவ்வாக்யத்தில், ஹ்ருதயபுண்டரீக மத்யவர்த்தியாக தகராகாசப்பத்தினுற் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா,பூதாகாசமா, பரமாத்மாவா

(ஸ-பு.) மதிஸவூலாழி: (உறங்கும்போது ஜீவர்களுடைய கம கத்தினாலும் ப்ரஹ்மசப்தத்தினாலும், (இத்த ஆகாசம் ப்ரஹ்மம்) ஆயாணி. அப்படி ப்ரஹ்மத்தினிடத்தல் ஜீவனுறங்கும்போது சேருகை, ஐஷ்டிய லோகத்தல் காணப்பட்டது. விஷ்ணு. (ப்ரஹ்மலோகமென்கிறபதத்திற்கு ப்ரஹ்மமாகிய லோகமென்று அர்த்தம் சொல்லுகைக்கு இதுவே) ஹேது.

(ரா - லு.) மதிஸ்ஸாஹாஸு. (ஜீவர்களுடைய) கமரத்தினாலும் (பாற்றம்) சப்தத்தினாலும், (தற்றாகாசம் பரமாத்மாவென்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது). கயாஹி - அப்படியே ஜீவர்களுக்குப் பரமாத்மாவிடத்தில் கமரம், டிஸ்டிங்ஷ - காணப்பட்டிருக்கிறது. விஹை - (இவ்வாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கிற கமரமே தற்றாகாசம் பரமாத்மா வென்பதற்கு) ஹேதுவாகிறது.

(ஸ். ஊ.) “உஜாஸுவ-பூரீ ப்ரஜாக்ஷமஹம-புஷ்பஞ்ஞவனதம் ப்ரஹ்ம
 மொகம்விநுஷி” என்ற தினந்தோறு முறக்கும்போது ஜீவர்கள் தஹராகாசமென்
 ற சொல்லப்பட்ட இந்த ப்ரஹ்மலோகமென்கிற ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யடைகிறா
 ரன் என்று சொல்லிற்று. லோகத்தில், “இவ்வுறங்கும்போது ப்ரஹ்மமாய்விட்ட
 னன்” என்று ப்ரஹ்மத்தில் சேர்ந்ததாகச் சொல்லுகிறார்களல்லது ஆகாசத்தில் சேர்ந்த
 தாகச் சொல்லுகிறதில்லை. உலகமொழியிருக்க வேதத்திலும் மற்ற அனேக இடங்க
 ளில் உறக்கத்தில் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தில் லயிக்கிறதாகவே சொல்லியிருக்கிறது. இப்
 படி லோகவேத ப்ரமாணங்களினாலும், இவ்வாகாசத்தை ப்ரஹ்மலோகமென்று ப்ர
 ஹ்மமாகச் சொல்லுகையாலும் இந்தத்தஹராகாசம் ப்ரஹ்மமேயாகவேண்டும். ப்ரஹ்ம
 லோகமென்றால் சதர்முகப்ரஹ்மாலிஹைபு லோகமென்று அர்த்தம் சொல்லாமல்
 ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று அர்த்தம் சொல்லுகைக்குக் காரணமென்னென்னில், இந்த
 ப்ரஹ்மலோகத்தை ஜீவர்கள் உறக்கத்தில் அடைகிறதாகச் சொல்லுகையால், இப்
 படி அடைவது ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையே அடைவதாக மற்ற ப்ரமாணங்கள் சொ
 ல்குகையால் இதற்கு இதவே அர்த்தமாகக்கூடவது. எக.

(ரா-லா.) உள்ளிருக்கிற பணத்தை யறியாமலே அந்த பூமிமேல் ஜனங்கள்
எஞ்சுநிப்பதுபோல் திடித்தோடும் ஸாஷூப்பி காலத்தில் பரமாத்மாவை அடைந்

உத. ௨. உதரவநாடு-காது-திருவனாஸம்மவாசு.

(ஸ்-ஸா-வ்ய.) உதாராவஸாஸோ-பரமாத்மாவக்காட்டிலும் பிந்ந னுன ஜீவனையும் (இப்பரகாணத்தில்) சொல்லுகையாலே, ஸஃ-அந்தஜீவன், (தஹராகாசபதத்திற்கு அர்த்தம்,) உகியெச-என்றால், ஸஸஹவாச-இவ னுக்குச் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் ஜீவனுக்கு ஸம்பவியா தாகையால், ந-ஜீவன் தஹராகாசமன்றா. அஉ.

(ஸ்-ஹா) இப்பரகாணத்தில் “வநஷஸஹவ ஸாஹ” என்று ஜீவனையும் சொல்லுகையாலே தஹராகாச சபதத்திற்கு ஜீவனை அர்த்தமாகச்சொல்லாமல் பர ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுவானென்னென்னில், லோகங்களுக்கு ஆசாரமாகை முத லிய குணங்கள் ஜீவனுக்குக் கிடையாமையால் அவனிக்கு அர்த்தமாகமாட்டான் ()

(ஸா-ஹ.) இவ்வாக்யத்தில் ஜீவனை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறபடியால் அவனே தக ராகாசத்திற்கு அர்த்தமாகலாமென்ற சங்கை வேண்டாம். ஏனென்றால்,—இந்த தஹராகாசத்திற்குச் சொல்லிய அபஹதபாபம்வாதி குணங்கள் ப்ரமாத்மாவுக்கே உள்ளதொழிய ஜீவனுக்கு ஸம்பவியாத். ஆகையால் தஹராகாசம் ஜீவனன்று. அஉ.

ஸூ. அக. உதாராவஸாஸோ-பரமாத்மாவக்காட்டிலும் பிந்ந ஸூ.

(ஸா-வ்ய.) உதாராசவெச - மேல்வாக்யத்தினால் (அபஹதபாபம்த் வாதி குணங்களையுடைய ஜீவன் தோற்றுக்கொள்ளென்றால், சூவிவஸூதவஸூ ரூபஃ-அடிவ்யக்தமான ஸ்வரூபத்தையுடைய ஜீவனே அவ்வாக்யத் தில்தோற்றுக்கொள்ளா. அக.

(ஸ்-ஹா.) தீ,தஹராகாசபதத்தினால் சொல்லப்பட்டவனை, ஆகாசம்போல் ஸர் வவ்யாயி என்றும் புண்யபாபங்களற்றவனென்றும் சொல்லுகையால் இக்குணங்கள் ஜீவனுக்குக் கிடையாமையால் இப்பதத்திற்குப் பரமாத்மாவே அர்த்தமென்றது. இ திவ இக்குணங்கள் ஜீவனுக்கு முண்டாகையால் இப்பதத்திற்கு ஜீவனுமர்த்தமாகலா மென்கிறது.—மேல் ப்ரஹ்மா இத்தரனுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது ஜீவனை புண் யபாபங்களற்றதை முதலிய குணங்களையுடையனாக உபதேசித்தா ராகையால் தஹராகாசமென்பவன் ஜீவனாகலாமென்ற பூர்வபக்தத்தை,—அவ்வாக்யத்தில் ஜீவன்சொல் லப்பட்டவிலை, ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபமே, அதாவது - ப்ரமாத்மஸ்வரூபமே சொல்லப் பட்டது. முதல் ஜீவனுடைய ஜாக்ரதவஸ்தையைச்சொல்லி, இந்த விழித்திருக்கும் தசை பலவிதமான ப்ராந்திக்குக் காரணம், ஸ்வப்ரதசையில் இந்தரியங்கள் வெளியி ல் போக்கற்று ஜீவனுடன் உள்ளுக்குள் மாத்ரம் ஸஞ்சரிக்கையால் இவ்வளவு ப்ரா ந்தி கிடையாத. சிறித ப்ராந்தியே யுண்டாகுமானகையால் ஸ்வப்ரதசை ஜாக்ரதவ ஸ்வதசைக்காட்டிலும் மேலானதென்று அதை நிரூபித்த, பிறகு உறக்கும் தசையில் ஸகலகரணகளேபராயி மாணக்கொன்று எவ்விதப்ராந்தியுமின்றிகே யிருக்கொனென் று சொல்லிற்று. அக்காலத்திலுள்ள ஸ்வரூபமே ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபமென்பது. அது ப்ரஹ்மஸ்வரூபம். ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே அவித்யை என்கிற உபாதியோடு சேர்ந்தி ருந்தால் ஜீவனாகிறது; அப்போது ப்ரஹ்மத்துக்குள்ள குணங்கள் ஸம்பவியாத. அந் த ஸ்வரூபமே உபாதியற்றால் ப்ரஹ்மமாகிறது. அக்குணங்கள் அப்போது கூடும் உபாதியினால் கீஜமான குணங்கள் மறைந்த விடுகையும், அதற்றால் பிரகாசிக்கையும் எக்கேகானலாமென்னில், ஸப்படிச மணி வெருப்பாவிலும் அசோகம்பூ அருகிலிரு ந்தால் அதின் கிறமாயிசெடிப்பேகாணுமல்லது கீஜமான வெண்மை காணப்படாது. அதுபோல் அவித்யையுள்ளவையில் ப்ரஹ்மகுணம் காணப்படாது. அது கழிந்த

ஸ்வரூபத்திற்கே அக்குணங்கள் மேல்வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இங்குச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனாகான். அங்.

(ரா-ஹ.) மேல் ப்ராஜாபதி வாக்யத்தில் அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்கள் ஜீவனுக்கு முன்னென்று தேற்றுகையாலே அக்குணங்களை யுடையதாகச் சொல்லப்பட்ட தஹராகாசமும் ஜீவனே யாகலாமென்று சங்கிக்கவேண்டாம். ஏனென்றால், — அங்கு ஜீவனுக்குப் புண்யபாபரூப கர்மம்சுழிந்தால் பிறகு அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்கள் அபிவ்யக்தங்களாகிறதென்று சொல்லிற்று. இங்கு தஹராகாசத்திற்கு இக்குணங்கள் ஸர்வதா அபிவ்யக்தங்களாகச் சொல்லிற்று, ஆகையால் அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களை யுடையதாகச் சொல்லப்பட்ட, தஹராகாசம் ஜீவனன்று. அங்.

ஸூ. அச. சுந்யூய-ஹவராபிஸா-ஹ.

(ஸ-ரா-ஹ.) வராபிஸா-ஹ-இங்கு ஜீவனைச் சொல்லுகிறது, சுந்யூய-ஹ - வேறு ப்ரயோஜகத்தை யுடையது. அச.

(ஸ-ஹ.) ஆகில் அவ்வாக்யத்தில் “ஸ்வஹவராபிஸா” என்று ஜீவனைச் சொல்லுவானென்னென்னில், எந்த ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபத்தை யடைந்தால் ஜீவன் தன்னுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை யடைவனோ, அதை இஜ்ஜீவன் பராமர்சிக்கக்கடவன் என்கைக்காகச் சொல்லிற்றல்லது கீழ்ச்சொன்ன அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களை யுடையனாகவும் உபாஸ்யனாகவும் சொல்லவில்லை. அச.

(ரா-ஹ.) ஆனால் இப்ப்ரகரணத்தில் ஜீவனைச் சொல்லுவானென்னென்னில், திரோஹித ஸ்வரூபமான ஜீவன் தஹராகாசப்பத வாச்யமான பரமாத்மாவை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபாவிர்பாவத்தை யடைகிறான் என்று, தஹராகாசத்திற்கு ஜகதாதாரத்வம்போல் ஜீவஸ்வரூபாவிர்பாவ காரணத்வமுமுன்னென்று சொல்லுகைக்காக இப்ப்ரகரணத்தில் ஜீவனைச் சொல்லிற்று. அவ்வளவு சொன்னமாத் திரத்திலேயே ஜீவனே தஹராகாசமென்று நிர்ஸயிக்கக்கூடாது. அச.

ஸூ. அரு. சுஹ்யூய-ஹவராபிஸா-ஹ.

(ஸ-ரா-ஹ.) சுஹ்யூய-ஹ- (தஹராகாசம்) அல்பபரிமாண முடையதென்று சொல்லுகையாலே, (அல்பபரிமாணமுடைய ஜீவனே, யாகவேண்டும்; மஹத்பரிமாணமுடைய பரமாத்மாவாகக்கூடாது), ஹிவெச - என்றால், அசு - இப்பூர்வபக்தத்திற்கு உத்தரம், உக்ய - (மஹத்பரிமாண முடையபரமாத்மாவுக்கும் அல்பபரிமாணம் த்யாநார்த்தமாகச் சொல்லிற்றென்று முன்னமே) சொல்லப்பட்டது. அரு.

(ஸ-ரா-ஹ.) தஹராகாசத்தைச் சிறிதாகச் சொல்லிற்று. ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் எல்லாகடந்தது ஆகையால் இதஜீவனே யாகவேண்டுமென்னில், — மஹத்தான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையே த்யாநிக்கைக்காகச் சிறிய அளவுள்ளதாகச் சொல்லிற்று. இது “சுஹ்யூய-ஹவராபிஸா” இத்யாதி ஸூத்ரத்தில் விவரிக்கப்பட்டது. அரு.

ஸூ. அசு. சுந்யூய-ஹவராபிஸா-ஹ.

(ரா - ஹ - ஹ.) சுஹ்யூ-அந்த பரமாத்மாவினுடைய, சுந்யூய-ஹவராபிஸா-ஹ - ஸாம்யத்தையடைகிறதினால், (ஜீவன் ஆவிர்பூதஸ்வரூபமாய் அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களை யுடையவனாகிறான் என்று சொல்லுகையாலே, தஹராகாசத்தோடு ஸாம்யத்தையடைகிற ஜீவன் தஹராகாசமாகமாட்டான்.

(ஸ-ஹா.) “நதத்ருஸூதரோஹாதிநவந்திதாஸக்ய” என்று தொடங்கி, “கலெவஹாஹேநஹாதிஸவஹ்ம் கஸ்யஹாவாஸவஹ்விஹாதி” என்ற நவந்திதாஸக்யத்திற்கு, அந்த வஸ்துப்ரகாசிக்கும்போது ஸூர்யன் சந்திரன் நகரத்திராஸ்கள் மின்னல் அக்கினி இவைகள் பிரகாசிக்கமாட்டார், அவ்வஸ்துவை யதஸரித்தே ஸூர்யாதிக்கள் பிரகாசிக்கின்றன, என்று பூர்வபக்ஷத்தில் அர்த்தம். அந்த வஸ்துவிலுடைய பிரகாசத்தினால் ஸூர்யன் முதலிய இயற்கைப் பிரகாசிக்கிறது. அவ்வஸ்து இல்லாவிடில் இயற்கைப் பிரகாசிக்கமாட்டாது என்று ஸித்தாந்தத்திலர்த்தம் இவ்வாச்யத்தில் அவ்வஸ்துவென்று சொல்லப்பட்டது, தேஜஸ்ஸா, அல்லது பரப்ரஹ்மமா என்று, இந்த சப்தம் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையால் உண்டாகும் ஸம்சயத்தில்,—கோகத்தில் தேஜோருபியான ஸூர்யன் இருந்தால் அதின்முன் மற்றதேஜோருபியாகிய சந்திரன் நகரத்திராஸ்கள் மின்மினி முதலிய தேஜோருபியான வஸ்துக்கள் காண்கிறதில்லையென்பது அநுபவஸித்தமாயிருக்கிறது. ஆகையால் ஸூர்யன் முதலிய தேஜஸ்ஸாக்களை மறைக்கத்தக்கவஸ்து தேஜஸ்ஸாவே யாகவேண்டும். ஒன்றை ஒன்று அதுஸரிக்கிறதென்றால் அவ்விரண்டு வஸ்துவும் ஒரு ஜாதியாகவே யாகவேண்டுமாயினால் ஸூர்யாதிகளினுடைய ஸுருத்திரத்திற்கு அவ்வஸ்து ஸூர்யாதிகளைப்போல் தேஜஸ்ஸையாகவேண்டும், பரமாத்மா யாகக்கூடாது என்று பூர்வபக்ஷி சொன்னான்.—அது பிரகாசிக்கில்லாதது பிரகாசிக்கும், அதில்லாவிடில் இயற்கைப் பிரகாசியாது எங்கையால் அப்படிப்பட்ட வஸ்துப்ரஹ்மமென யாகவேண்டும். மேலும் ஒன்றை ஒன்று அதுஸரிக்கும்போது இரண்டும் ஒரு ஜாதியாகவேண்டுமென்கிற நியமமில்லை. காச்சின இரும்பு அக்கினியைப்போல் பிரகாசிக்கிறது. அவைவிரண்டும் ஒரு ஜாதியன்று; வாயுவை தூள் அதுஸரிக்கிறது வாயுவும் தூளும் ஒரு ஜாதியல்ல. அப்படி நியமமொப்புக்கொள்ளிலும் பாதகமில்லை. அதுஸரிக்கிற ஸூர்யன் முதலியவைகளைப்போல் ப்ரஹ்மமும் தேஜஸ்ஸென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையாலும் அந்த வஸ்துப்ரஹ்மமென்பது ஸித்தம் என்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லுகிறார்.

அஃ.

ஸூ. அள. சுவிஸுரூபெ.

(ஸா - ஹ - ஹா.) ஸுருதெகவி- (ஜீவன்பரமாத்மோபாஸகத்தினால் பரமாத்மாவோடு ஸாம்யத்தை அடைகிறானென்று “உஹ்ஜாநஹ்வாஸூதி” ஸிஸாபதிஸூத்ரமதாரி” என்று) கீதையிலும் சொல்லப்படுகிறது. அள.

(ஸ-ஹா.) இந்த ஸ்ருதிவாச்யத்தி னர்த்தத்தை கீதையிலும் “நதத்ருஸூதரோஹாதிநவந்திதாஸக்ய” இத்தாதி ஸ்வேகத்தினால் சொல்லப்பட்டது. அதற்குத் தாத்பர்யம். அவ்வஸ்து ஸூர்ய சந்திரர்களுடைய அபேகையின்றியே பிரகாசிக்கிறது. ஸூர்யாதி மற்ற வஸ்துக்களின் பிரகாசமெல்லாம் அவ்வஸ்துவின் பிரகாசாதீநமாயிருக்கிறது. என்று. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட அவ்வஸ்துப்ரமாத்மாவே யாகவேண்டும். பௌதிகமான தேஜஸ்ஸா ஆகமாட்டாது.

அள.

சுயி-உக-ஸூ-அ. ஸவூரெவபுரீதஃ.

(ஸ-ஸா-ஹ.) ஸவூரஃ - பரமாத்மவாசக சப்தத்தினால், ஹ்ரீதஃ-அங்குஷ்டமாத்ரப்ரமானமாகச் சொல்லப்பட்டவன், பரமாத்மாவென்று நிர்வசயிக்கப்படுவன்).

அ.அ.

(ஸ-ஹ.) கடவல்லியில் “சுஜ்ஜாஷ்டோத்ரம் வாராஷ்டோத்யுக்ருதிகிதிஷ்டிஷ்டி” இப்பாதி வாக்கியத்தில், அங்குஷ்ட பிரமாணமுள்ள புருஷன் சரீரத்தின் மத்தியில் இருக்கிறான். அவனே கீழ்க்கடந்தவைக்கும் மேல்வருமவைக்கும் பிரபு நீ கேட்டவஸ்து இதுதான்; என்று சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா பரமாத்மாவா வென்கிற ஸம்சயத்தில்,—விரலளவாகச் சொல்லப்பட்டவன், ஸர்வவ்யாபியான பரமாத்மாவாக மாட்டான். ஜீவனானில் உபாதி ஸம்பந்தத்தினால் விரலளவாக இருக்கலாம். ஸம்ருதியில் அங்குஷ்டமாத்மாயுள்ள புருஷனை சரீரத்திலிருந்து யமனிழுக்கிறா என்று சொல்லுகிறது; அது பரமாத்மாவுக்குச் சேராது. ஆகையால் இவன் ஜீவன் என்று பூர்வபுகழ்ச்சான்னான்.—இந்தபுருஷன் கடந்தவைவருமவைகளுக்கெல்லாம் பிரபு என்று மேற்கூறிய குணம் ஜீவனுக்குச் சேராது. மேலும், ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் எது என்று கேட்டதற்கு, அந்த ஸ்வரூபம் விரலளவாகச் சொல்லப்பட்ட இதுதான் என்கையாலே இந்த உத்தரம் ப்ரஹ்மவாக்யத்திற்குத் தக்கபடி பரமாத்மாவையே ப்ரதிபாதிக்கவேண்டும் ஆகையாலிவன் பரமாத்மாவென்று ஸித்தாந்தி சொன்னார். அஅ.

(ஸா-ஹ.) ‘சுஜ்ஜாஷ்டோத்ரம் வாராஷ்டோத்யுக்ருதிகிதிஷ்டிஷ்டி | ஸாஸாநொஹுதஹவ்யஸ்ய’ இப்பாதி வாக்கியம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம். இங்கு பெருவிரலளவாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா, பரமாத்மாவா என்ற ஸம்சயம், ஸ்பஷ்டமாக ஜீவபரமான ‘ஹ்ராணாயிவஸ்ய ஹ்ராதிஸ்ய கபேஷி ரஜ்ஜாஷ்டோத்ரம்’ என்கிற வாக்கியத்தில் ஜீவன் பெருவிரலளவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கையால் ஜீவபரமாக அஸ்பஷ்டமான இந்தவாக்யத்திலும் பெருவிரலளவாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனே என்று பூர்வபுகழ்.—‘ஹ்ராணாயிவஸ்ய ஹ்ராதிஸ்ய கபேஷி:’ தன்னுடைய புண்யபாபரூபகர்மங்களினால் ப்ராணாதிபன் ஸஞ்சரிக்கிறான் என்கிற விடத்தில் தன்னுடைய கர்மங்களினால் என்கிற அடையாளத்தைக்கொண்டு அவ்வாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவன் என்று நிர்ஸயிப்பதுபோல், சுஜ்ஜாஷ்டோத்ரம் வாராஷ்டோத்ரம்’ என்கிற வாக்கியத்தில், “ஸாஸாநொஹுதஹவ்யஸ்ய” த்ரிகாலவர்த்தியான ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நியாமகன் என்று பரமாத்மாவினுடைய லக்ஷணம் சொல்லியிருக்கையாலே இந்த லக்ஷணத்தைக்கொண்டு இவ்வாக்யத்தில் பெருவிரலளவாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவென்று நிர்ஸயிக்க வேண்டுமென்று ஸித்தாந்தம். அஅ.

ஸூ. அக. ஹ்ருஷ்டிவெக்யபாதுந்ஷாபிகாரக்யாசு.

(ஸா-ஹ.) ஶ்நுஷ்டிவெக்யபாதுசு—(ஸாஸ்தரம்) மறுஷ்யனுக்கு உபாஸநத்தை விதிக்கைக்காக ப்ரவர்த்தித்த தாகையாலே, ஹ்ருஷ்டிவெக்யபாது - (மறுஷ்யர்களுடைய) ஹ்ருதயாநுருணமாகவே. (பரமாத்மாவைப் பெருவிரலளவாகச் சொல்லிற்று). அக.

(ஸா-ஹ.) ஆகில் ஸர்வவ்யாபியான பரமாத்மாவை அங்குஷ்ட விரலளவாகச் சொல்லலாமாவென்னில், மறுஷ்யர்கள் தங்கள் ஹ்ருதயத்தில் அவனை யாநத்தினால் இருத்துகிறார்கள். அவர்களுடைய ஹ்ருதயம் அங்குஷ்டத்தின் தளவாகவேயிருக்கும். அதிலிருக்கு மவனும் அவ்வளவு பிரமாணமுள்ளவனாகவே யிருக்கவேண்டு மாகையால், த்யேயஸ்க்ருபிபான அப்பரமாத்மாவை அங்குஷ்டத்தின் தளவாகச் சொல்லிற்று. தேவாதிகளுடைய ஹ்ருதயம் அங்குஷ்டத்தின் தளம் காட்டிலு மதிகவிசால முன்னதாயினும் த்யானாதிகாரம் மறுஷ்யர்களுக்கே யாகையால் இப்படி சொல்லிற்று. இவ்வாக்

யம் உபாஸகரமாகில் இவ்வர்த்தம்கொள்வது—ஐவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்வது இவ்வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யமாகில்,—அங்குஷ்டத்தளவாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஐவனே. அந்த ஐவன் தான் ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் பிரபுவாகிய பரமாத்மா வாகிறான் என்று அவ்வாக்யத்திற்கு அர்த்தம் சொல்க.

அக.

(ரா-ஹா.) பரமாத்மா அபரிச்சிந்தனையிருக்க, ஐவனைப்பெருவிரலளவாகச் சொல்லக்கூடுமோவென்னில், சாஸ்த்ரம் மறுஷ்யர்களுக்குப் பரமாத்மோபாஸகத்தை விதிக்கிறது. உபாஸகமாவது. ஹ்ருதயத்தில் த்யானிக்கை. மறுஷ்யர்களுடைய ஹ்ருதயம் பெருவிரலளவானபடியால் அவ்வளவு ஹ்ருதயத்தில் அவ்வளவான ஸ்வரூபத்தையே த்யானிக்கக் கூடுமானகையால் பரமாத்மாவைப் பெருவிரலளவாகச் சொல்லக்கூடும் என்று வித்தாந்தம்.

அக.

கூயி. உத-ஸூ-கூ. தத-வா-விவா-நாயணஸூ-ஹவா-சு,

(ஸ-நா-பு.) ஸஹவாசு - உபாஸகஸாமக்ரி யுண்டாகையாலே, தத-வா-விவா-சு - மறுஷ்யர்களுக்கு மேலுள்ள தேவதைகளுக்கும், (உபாஸகத்தில் அதிகாரமுண்டென்று) வா-நாயண-பாதராயணர், (சொல்லுகிறார்)

(ஸ-ஹா.) பாதராயண ஓன்றித ஆசாஷ்யர், மறுஷ்யர்களுக்கு த்யானம் செய்ய அதிகாரமுண்டென்று சொல்லித்தல்வது தேவர்களுக்கிலையென்று சொல்லவில்லை. த்யானம். செய்கைக்குக் காரணமாகிய சரீரம் முதலியவை தேவர்களுக்குமுண்டென்பது வேதங்களிலும் இதிஹாஸபுராணங்களிலும் ப்ரஸித்தம். தேவதைக்கொரு தேவதையில்லை என்று சுகர வித்யையிற் சொல்லுகையால் அவர்கள் யாரா எதுக்காக த்யானம் செய்யக்கூடுமென்னில், இந்த்ரானுகேணுமென்றால் இந்த்ரனை த்யானம் செய்யவேண்டும். இந்த்ரன் தான் இந்த்ரனையே யிருக்கிறபடியால் அவன் அந்த இந்த்ரபதவிக்காக இந்த்ரனை த்யானம் செய்யவேண்டியதில்லை என்று அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தமொழிய மோஷத்திற்காகப் பரமாத்மாவை த்யானம் செய்யக்கூடா தென்பது அர்த்தமன்று, - இப்படி தேவர்களுக்கு த்யானாதிகாரமுண்டாயினும் அவர்களுடைய ஹ்ருதயம் அவர்களுடைய அங்குஷ்டத்தளவாகவேயிருக்கும். ஆகையால் அங்குஷ்டப்ரமாணமுள்ளவனென்பது அவர்களுடைய அங்குஷ்டத்தளவென்று அர்த்தமாய் பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறதென்று சொன்னார்.

கூ.

(ரா-ஹா.) கீழ் மறுஷ்யனுக்கே பரமாத்மோபாஸகத்தை சாஸ்த்ரம் விதித்ததென்று சொல்லித்த. ஆனால் தேவதைகளுக்குப் பரமாத்மோபாஸகத்தில் அதிகாரமுண்டா, இல்லையா என்று ஸம்சயம்.—நித்யகர்மாநுஷ்டாநத்தினால் ராகத்வேஷாதிகள் நசித்த நிர்மல சித்தஞ்ஞவனுக்கு உபாஸகத்தில் அதிகாரமுண்டு, தேவதைகளுக்கு சரீரமில்லை யாகையால் நித்யகர்மாநுஷ்டாந யோக்யதையும், அதடியான சித்தநைர்மல்யமும் இல்லை ஆதலால் அவர்களுக்கு உபாஸகத்தில் அதிகாரமில்லை என்று பூர்வபஷ்யம்.—ஸூருஷ்டி ப்ரகரணத்தில் தேவதைகளுக்கும் சரீரமுண்டென்று சொல்லுகையாலே அவர்களுக்கும் நித்யகர்மாநுஷ்டாநமும் சித்த நைர்மல்யமும், அதடியான உபாஸகமும் கூடும். உபாஸகத்திற்கு, பரமாத்மஸ்வரூப ததுபாஸக ப்ரகராஜ்ஞாநம், அர்த்தித்வம், சரீரவத்வம், இம்முன்றும் ஸாமக்ரி. தேவதைகளுக்கு, பூர்வம் உத்தப்ரமாண பரமாத்மஸ்வரூப ததுபாஸகப்ரகராஜ்ஞாநத்திற்கு மறுப்பில்லை யாகையால் ஜ்ஞாநமும்,* தாபத்ரயாபிகாதமும் பரமாத்மஜ்ஞாநமு முண்டாகையால் அர்த்தித்வமும், கீழ்ச்செய்ன்படி சரீரமும் உண்டாகையாலே அவர்களுக்கும் அதிகாரம் உண்டென்று வித்தாந்தம்.

கூ.

* தாபத்ரயாபிகாதமாவது - ஆத்மாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிக்கவெள்ள சிறுமூன்றுவிதமான துக்கங்களினால் வருத்தகை.

போல் ஜநமரணங்களுக்கிடையே அநித்யமாயேயிருக்கு மாகையால் அதைச் சொல்வதற்கு வேதமும் அநித்யமாய்விடும் என்கிற சங்கையை, —வேதம் நித்யமே, அதிலிருந்தே தேவர்கள் உண்டாகிறார்கள். அதாவது - ஆதிஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மா இந்த்ரனைச் செய்ய நினைத்து, அவனை இன்னபடி செய்யவேண்டுமென் றறியாமல், வேதத்தில் இந்த்ரனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சொல்லுகிற வாக்யத்தை பர்யாலோசனம்பண்ணி அதிற்சொல்லியபடி ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். சப்தத்திற்கு, ஜநமரணங்களுக்கிடையே ஒருசீரம் அர்த்தமன்று, அம்மாதிரியான அனேக சரீரங்களிலுள்ள ஆகாரமேசுப்பார்த்தம். அது நித்யம். ஆகையால் வேதமும் நித்யமென்றுதாற்பரம். ஒரு கலசமுடைந்தால் அய்வாகாரமுள்ள மற்றொரு கலசமுண்டாவதுபோல் ஓரிந்த்ரன் நசிந்தால் அய்வண்ணமுள்ள மற்றோரிந்த்ர னுண்டாகிறுமென்று பொருள். இவ்வர்த்தம்வேதத்திலும், மது முதலிய தர்மசாஸ்த்திரங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது என்றபரிஹரிக்கிறார். கூட.

(ரா-ஹ.) தேவர்களுக்கு ஏககாலத்தில் அநேக சரீரமொப்புக்கொள்ளுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன அநுபபத்தி தப்பினாலும் வேதம் அர்த்த ரூபம் என்கிற அநுபபத்தி தப்பாது. அதெப்படியெனில், —அவர்களுக்கு சரீரம் ஒப்புக்கொண்டால் அந்த சரீரம் ஸாவயவமாகவேண்டும். அப்போது அது அநித்யமாகும். இப்படியானால் அந்த சரீரம் உண்டாகைக்கு முன்பும் அது நசித்தபிறகும் ஸர்வதாவ்யமான வேதம், தனக்கு அர்த்தமாகிய இந்த சரீர மில்லாமையால் நிரர்த்தகமாய்விடும். அல்லது தான் அநித்யமாகவேண்டும் என்றவரில், இந்த்ரனென்று ஒருவனுக்கே பெயரன்று. கலசம்என்றால் அந்த ஆகாரத்தையுடைய ஸகலவஸ்த்துக்களுக்கும் பெயராயிருப்பதுபோல், இந்த்ரனென்றால் அந்த அதிகாரத்தையுடையவனாய் அந்த ஸ்தானத்தில் வந்தவனுக்கெல்லாம் பெராயிருக்கும். முன்னுள்ள இந்த்ரன் நசித்தபிறகு, இந்த்ராதிக ளுடைய ஆகாரவிசேஷவாசகமாகிய இந்த்ராதி சப்தங்களை ஆலோசித்து அதின்படியே வேறொரு இந்த்ரனை முன்புள்ள இந்த்ரன்போல் ப்ரஹ்மாஸ்ருஷ்டிக்கிறார் ஆகையால் அவ்வாக்யம் நிரர்த்தகமாகமாட்டாது. இவ்வியதத்தில் வேதமும் தர்மசாஸ்த்ரங்களுமே ப்ரமானம். கூட.

ஸூ. கூட. சுதவனவநித்யூக்ய.

(ஸ-ரா-ஹ.) சுதவனவ - ஆகையாலேயே, நித்யூக்ய - (வேதங்களுக்கு) நித்யத்வம் ஸித்திக்கிறது. கூட.

(ஸ-ஹ.) நித்யமான ஆகார வாசகமான வேதத்தைப் பரிசீலித்து அவ்வாகாரமுள்ள ஐகத்தைப் பிரமன் ஸ்ருஷ்டிக்கையினாலேயே வேதம் நித்யமெனப்படும். கூட.

(ரா-ஹ.) இந்த்ராதி வேதசப்தங்களைக்கொண்டே அதிற்சொல்லிய ஆகாரவிசித்தானு இந்த்ராதிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறுமென்று அங்கீகரிக்கையினாலேதான், ஆதிகர்களான வீஸ்வாமித்ராதிகளைச் சொல்லுகையாலே இந்த வேதம் அவர்களுக்கு பிற்பட்டே உண்டாயிருக்கவேண்டும் என்கிற சங்கையுமேபோய் வேதம் நித்யம் என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ப்ரளயாந்தரம் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ப்ரஹ்மா, 'விஸ்வாதித்யஸூக்யூக்யவதி' இத்யாதியான வேதவாக்யங்களை ஆலோசித்து, அத்யயநம் செய்யாமலே ஸ்வரவரணங்கள் தப்பாமல் வேதத்தில் சிவபாகங்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்க சக்தியுடைய ஜீவன்களைப் பராமர்சித்து வீஸ்வாமித்ராதிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அவர்களும் அந்த வேதபாகங்களை அத்யயநமின்றியே யதாவத்தாக அறிஞர்கள். அவர்களறிந்த பாகமாகையால் அதில் அவர்கள் பெயர் விளங்குகிறது.

இப்படி அநாதிஸித்தர்களான அதிகாரி விசேஷங்களைச் சொல்லுகையாலே விஸ்வா மிக்ராகிபத துடிதமான வேதங்கள் அசித்யங்களாகமாட்டா. கக.

ஸௌ. கூசு. ஸரோ ந நாரோ உவக்யா ஹுவ்ய தாவப்யு விரோயொடிஸ-
நாசஸ்யு தெஸு.

(ஸ-ரா-பு.) சூபு-தள ஸவி-அவ்யாக்ருதாதிகளுடைய புநஸ்ஸ்ருஷ் டியிலும், ஸரோ ந நாரோ உவக்யாஸு - பூர்வகல்பத்திற் பதார்த்தங்களோடு ஸமாமான பெயர்களுையும் ஆகாரங்களையும் உடைத்தா யிருக்கையினாலே யும், ஸவிரோய: - (வேதநித்யத்வத்தில்) விரோதமில்லை. டிஸ-நாச-இவ் வர்த்தம் வேதத்தினாலும், ஸ்யுதெஃ - ஸ்ம்ருதியினாலும் (நிர்சயிக்கப்படு கிறது). கூசு.

(ஸ-ஹ.) ஒரு கலசமுடைந்தால் உடனே அதுபோன்ற மற்றொரு கலசம், அதுடைந்தால் வேறொன்று; இம்மாதிரி இடையின்றி உண்டாவதுபோல் ஜகத்தும் தேவர்களும் இடையின்றி உண்டாவல் நீங்கள் சொல்வதுசரியாகும். மஹாப்ர ணயத்தில் எல்லாமழிந்த வெகுநாள் ஜகத்து இல்லாமலே இருக்கிறது. மறுபடி ஆகி ஸ்ருஷ்டியில் ஜகத்தைப்புகிதாக உண்டாக்குகிறாென்று வேதமும் ஸ்ம் ருதிகளும் சொல்லுகையால், இந்த ஸ்ருஷ்டியில், முன்புள்ள ஆகாரம் மஹாப்ர ணயத்தில் நசித்து மற்றோராகார முண்டானபடியால், அவ்வாகாரத்தைச் சொல்லு கிற இப்போது முள்ள வேதத்திற்கு இப்பொழுது விஷயமில்லாமையால் வேதம் அநித்யமாயேவிடம் என்கிற சங்கைக்கு, ப்ரளயம் கழிந்தபிறகு ஸ்ருஷ்டிக்கும் போதும் ப்ரஹ்மா முன்போலவே ஸ்ருஷ்டிக்கிறார், வேறுவிதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிற தில்லை. முன்கல்பத்தில் நடந்தது மற்றவர்களுக்கு மறந்துபோய் விடினும் ப்ர மாத்தமாவி னதுக்ப்ரஹத்தினால் ப்ரஹ்மாவுக்கு அவ்வாகாரம் மறக்கிறதில்லை. முன் புள்ள விதமாகவே இப்போதும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற ரென்பதற்கு “யாதாயயாவா உ வ-ஃகிஸு யஸி” இத்யாதி ஸ்ருதியும் தர்மசாஸ்த்ரங்களும் ப்ரமாணம். இந்த ப்ரமா ணங்களினால் முன்புள்ள ஆகாரமே இப்போது முண்டாகையால் அதைச் சொல்லு கிற வேதமும் நித்யமேயாகக் குறையில்லை என்று ஸமாதாகம் சொல்லுகிறார். கூசு.

(ரா-ஹ.) அவாந்தர ப்ரளயத்தில் ப்ரஹ்மாவும் இன்னும் சில பதார்த்தங்களு முண்டு ஆகையால் அப்போது வேதயிருந்தாலும், ஸர்வமும் நசித்துப்போன மஹா ப்ரளயத்திற்குப்பின் ஸ்ருஸ்டியுண்டாகும்போது வேதமில்லை யாகையால் அது எப் படி நித்யமாகுமென்னில்,—அக்காலத்திலும் ப்ரமபுருஷன் பூர்வ கல்பங்களிலுள்ள பதார்த்தங்கள்போலவே ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஜித்த அவற்றுக்கு ஈந்த நா மத்தையே இட்டு, முன்புள்ள ஆதுபூர்வீப்ரகாரமே வேதத்தை ப்ரஹ்மாவுக்கு உப தேசிக்கிறான் என்று ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகையாலே வேதத்தை நித்யமென்று அக்கேகரிக்கத்தட்டில்லை. வேதம் நித்யமென்றால், முன் எவ்விதமான ஆதுபூர்வியிருந் ததோ அவ்விதமான ஆதுபூர்வியுடன் அத்யயமம்செய்கை.—ஆக இவ்வுளவால் தேவர் களுக்கு சரீரமுண்டென்று ஸ்தாபிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவீத்யையில் அதிகாரமுண்டென்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது. கூசு.

சுயி-உசு-ஸௌ-கூரு. டிபூாடிஷ்டுஸஹவாடிநயிகாரஹெஜிநிஃ

(ஸ-ரா-பு.) சுஸஹவாடி-உபாஸ்யரான வஸ்வாதிகளுக்கு உபாஸக த்வம் ஸம்பவிபாதாகையால், டிபூாடிஷ்டு - மதுவித்யை முதலானவற்றில், சுநயிகாரஸு - (தேவர்களுக்கு) அதிகாரமில்லாமையை, ஹெஜிநிஃ - ஜை மிதி சொன்னார். கூரு.

(100-ஹா.) ப்ரஹ்மவீத்யையில் தேவர்களுக்கு அதிகாரமுண்டாகிலும் துவீத்யையிலும் அதிகார முண்டாகவேண்டும். அது தேவர்களுக்கு ஸம்பவியாதது,—எப்படியெனில்,—மது என்பது ஸூர்யனுடைய சில கிரண விசேஷங்களை. அவற்றையுடைய ஸூர்யனை உபாஸனம் செய்ய வேண்டும். அதற்கு பலம் தேவர்களாகப்பிறப்பது. ஸூர்யன் தன்னைத்தான் உபாஸிக்கச்சேராது. இப்போதே தேவர்களானவர்களுக்கு, அசற்குபலமான சேவப்பிறப்பும் வித்தித்திருக்கிற படியால் அவ்வுபாஸனம் நிஷ்பலமாயிருக்கும். ஆகையால் மதவீத்யையில் அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. அநபோலவே ப்ரஹ்மவீத்யையிலு மதிகாரமில்லை, என்றார் ஜைமினி. ௧௮.

(100-ஹா.) : “ஸஸளவாஸூஹிதெஜா ஹேவஸ்ய” இத்தியாதிகவாக்யம் இந்த அதிகாரனத்திற்கு விஷயம்,—ருக் யஜுஸ் ஸாமவேதங்களிற் சொல்லிய யாகாதிக னினாலுண்டான ரஸம் ஸூர்யனிடத்திற் சேருகிறது. ஸூர்யன் அந்த ரஸஸ்வரூபியாயிருக்கிறான். அந்த ரஸஸ்வரூபனு ஸூர்யனை ஒவ்வொரு பக்கங்களை வஸூருத்ர ஆதித்யமருத்ரஸுத்யர்களுென்றி ஐந்து கூட்டத்தார் புறிக்கிறார்கள். அவர்களாலே புறிக்கப்படுகிற அந்த பாகத்தை உபாஸனம் செய்யவேண்டும். அந்த அம்சம் வஸூவினால் புறிக்கப்படுகிறதென்று உபாஸனம் செய்தவன் வஸூஸ்வரூபியாகிறான் (இப்படியே மற்ற உபாஸகர்களையும் கண்டுகொள்வது) என்று இந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தம்,—இந்த உபாஸனத்தில் வஸ்வாதிகளுக்கு அதிகார முண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம்,—தான் தன்னை உபாஸனம் செய்யக்கூடாதாகையாலே, இந்த அம்சம் வஸ்வாதிகளினால் புறிக்கப்படுகிறதென்கிற வஸ்வாதிவிஷயமான உபாஸனத்தை வஸ்வாதிகள் செய்யக்கூடாதாகையால் அவர்களுக்கு இந்த உபாஸனத்தில் அதிகாரமில்லை. மேலும் தான் இப்போது வஸூவாயிருக்கையாலே வஸூவாகைக்காக இப்படி உபாஸனம் செய்யவேண்டியது மில்லை. என்று பூர்வபக்யான ஜைமினி மதம் இது பூர்வபக்யம். ௧௯.

ஸூ. ௧௬. ஜெஹிதிஷிவாவாது.

(100-நா-பு-ஹா.) ஜெஹிதிஷி-ஜ்யோதிச்சப்தவாச்யனான பரமாத்ம விஷயத்தில், ஹாவாஸிவ-தேவமநுஷ்யங்களிருவருக்கும் அதிகாரம் உண்டாகையாலும், இப்படி அதிகாரமுண்டா யிருக்கச்செய்தே, ஜ்யோதிஸ்வருடிகளுக்குள் ஜ்யோதிஸ்வரூபியான பரப்ரஹ்மத்தை தேவர்கள் உபாஸிக்கிறார்கள் என்று “தெஹிவாஜெஹிதிஷிவாஜெஹிதி” என்கிற வாக்யம் சொல்லுகிறது. இதில் தேவர்கள் என்றதுக்கு வஸ்வாதி தேவர்கள் அர்த்தம். அவர்களுக்கு இந்த வாக்யத்தில் தனியாக உபாஸனம் சொல்லி யிருக்கையாலே இந்த உபாஸனத்தில் அதிகாரமில்லை என்று பூர்வபக்யம். ௨௦.

(100-ஹா.) மேலும் ஸ்வர்க்கம் ஸூர்யமண்டலம் முதலியவைகளை தேஜஸ்ஸென்று அசேதநமாகச் சொல்லுகிற படியால் அது ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்க சேதனமுமன்று, அதற்கு சரீரமும் கிடையாது. ஆகையாலு மதிகாரமில்லை யென்றார். ௨௧.

ஸூ. ௧௭. ஹாவனுவாஹாபயணாவூவிவி.

(100-நா-பு.) ஹாவாபயண-பாதராயணர், ஹாவஸூ-இந்த உபாஸனத்தில் வஸ்வாதிகளுக்கு அதிகாரமுண்டென்பதை, (ஒப்புக்கொண்டார்). சுவீதிவி - அவர்களுக்கு உபாஸ்யத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் உண்டன்றோ.

(ஸ-ஹ.) மதவ்யயில் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ராஜஸூயயாகத்தில் அதிகாரமில்லாவிடினும் மற்றயஜ்ஞங்களி லதிகாரமுண்டு. அதுபோல் தேவர்களுக்கு மதவித்யையி லதிகாரமில்லாவிடினும் ப்ராஹ்மல்த்யையி லதிகாரமுண்டு. ப்ராஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்து தேவர் வேண்டிய பலத்தை யடைந்ததாக வேதங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. ஸ-ஹ்யாதி மண்டலம் தேஜோமயமாகிலும் “ஸ-ஹ்யன் புருஷவேஷங்கொண்டு குந்தியைப்புணர்ந்தான்” இத்த்யாதியைச் சொல்லுகிற ப்ராமாணங்களினால் அம் மண்டலத்திற்கு அநிஷ்டான தேவதையாக ஒருசேதனனுண்டு; அவனுக்கும் அவனைப் போன்ற மற்றத்தேவர்களுக்கும் கீழ்ச்சொன்ன படி ப்ராஹ்மல்த்யையி லதிகாரமுண்டு என்று பாத்ராயண பகவான் கூறினர்.

௬௭.

(ஸ-ஹ.) கீழ்ச்சொன்ன ஐஜமிரி மதத்தைக்கண்டுகிற பாத்ராயணருடைய மதத்தை இந்த ஸ-ஹ்யத்திற் சொல்லுகிறார். தன்னை “நான்” என்று உபாஸிக்கக் கூடாவிடினும்* ப்ராஹ்மாத்மகன் என்று உபாஸநம் கூடுமாகையாலே உபாஸகரான வஸ்வாதிகளுக்கு உபாஸயத்வமும் கூடும். இந்த கல்பத்தில் தாங்கள் வஸூக்களாயிருந்தாலும் மேல் கல்பத்தில் தாங்கள் வஸூக்களாகைக்காகவும் இப்படி உபாஸநம் செய்யக் கூடுமாகையால் வஸ்வாதிகளுக்கும் இந்த வித்யையில் அதிகாரமுண்டு என்று, இது ஸித்தாந்தம்.

௬௭.

சுயி-உஹ-ஸூ-ஹ-அ.ஸ-மஸூ-தடி-நாடிஸ-ஸூ-வணா-தடி-டி-வணா-சூ-ஸூ-வெஹி.

(ஸ-ஸா-ஹ.) தடி-நாடிஸ-ஸூ-வணா-ஈ-ஹம்ஸத்தினுடைய அநாதரவாக்யத்தைக் கேட்கையாலே, தடி - அப்போது, ஸூ-வணா-ஈ - (ப்ராஹ்மோபதேசத்திற்காக) ஓடுகையால், ஸூ-ஹ - இந்த ஜாநஸ்ருதிக்கு, ஸ-ஹ - துக்கம், ஸூ-ஸூ-வெ - ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஹி - அக்காரணத்தினால், (அவனை சூத்ரா என்று ரைக்வர் அழைத்தார்.)

௬௮.

(ஸ-ஸா-ஹ.) ப்ராஹ்மல்த்யையில் சூத்ரர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம், — அவர்களுக்கும் தேஹேந்த்ரியாதிகள் உண்டாகையால் ப்ராமாத்மோபாஸநத்திற்கு வேண்டிய ஸாமர்த்யமும், மோக்ஷேச்சையும் உண்டு. வேதாத்யயநத்தில் அதிகாரமில்லாவிடினும் புராணகிரந்தவணங்களில் அதிகாரமுண்டாகையாலே அதினாலேயே ப்ராமாத்மோபாஸநத்திற்கு வேண்டிய ப்ராமாத்மஸ்வரூபதத்ப்ராப்த்யுபாயஜ்ஞாநங்களுண்டாகலாம். சூத்ராஜாதியிற்பிறந்த விதராதிகளுக்கும் ப்ராஹ்மல்த்யை உண்டென்று பலவிடங்களிலும் சொல்லுகிறது. “சூஜஹாரொஹிஸூ-ஹி” என்று ஒரு சூத்ரனே! நீ இவைகளைக்கொண்டொவா; இவற்றை நானங்கீகரித்து உனக்கு ப்ராஹ்மல்த்யையை உபதேசிக்கிறேன் என்று வேதத்திலும் ஜாநஸ்ருதியைக்குறித்த ரைக்வர் சொன்னதாகக் காண்கிறது. ஆகையால் சூத்ரர்களுக்கும் ப்ராஹ்மல்த்யையில் அதிகாரமுண்டென்று பூர்வபக்யம், — வேதாத்யயநம் செய்து அதினுடைய அர்த்தத்தைப் ப்ராமிசித்து அதினுலுண்டான ஜ்ஞாநமே ப்ராமாத்மோபாஸநத்திற்கு ஹேதுவாகிறது. புராணஸ்ரவணதிகளினுலுண்டான ஜ்ஞாநம் பாபக்யத்தக்கு ஹேதுவாகுமல்லது உபாஸநத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. விதராதிகளுக்கு ஜந்மாந்தரத்தில் வேதாத்யயநம் செய்து அதினுலுண்டான ஜ்ஞாநம் மறவாமலிருந்து அதினால் இந்த ஜந்மத்தில் பக்தி உண்டாயிற்றென்று கொள்ளவேண்டும். இரண்டு ஹம்ஸங்கள் வந்த அதில் ஒன்று ஜாநஸ்ருதியை ஸ்தோத்ரம் செய்ய, மற்றொன்று ப்ராஹ்மஜ்ஞாநமில்லாத இவனை என்ன ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது என்று இவனு

* தன்னைத்தான் த்யாநம் செய்யக்கூடாதாகிலும் தன்னுடைய அந்தர்யாமியான ப்ராமாத்மாவை த்யாஸிக்கக்கூடுமென்று கருத்து.

க்கு அஹமாந மாகும்படி சொல்ல, அதை ஜாக்ஸருதிகேட்டு எணக்குப்ராஹ்மஜ்ஞாகமி ல்லையே யென்றிற வ்யஸாத்ஸையறித்த, ஒ குத்ரா! என்று கூப்பிட்டார். குத்ரன் என்பதற்கு குத்ராஜாதியில் பிறந்தவன் என்ற அர்த்தமன்று. தனக்குப்ராஹ்மவிய்யை இல்லையென்று அக்கப்படுகிறவன் என்ற அர்த்தம். ஆதலால் வேதத்திலும் குத்ரா னுக்குப்ராஹ்மவிய்யோபதேசம் சொல்லவில்லை. ஆதலால் குத்ரானுக்கு ஸாமர்த்யமும் மோகேஷ்சையு மிருந்த போதிலும்ப்ராஹ்மவிய்யையில் அதிகார மில்லை என்று வித்தாந்தம்.

கஅ.

ஸூ. ௯௯, கூ. த்ரியக்ஷமகெஸூ.

(ரா-பு.) கூ. த்ரியக்ஷமகெஸூ - (ஜாக்ஸருதிக்கு) கூத்திரியதர்மம் காண்ஸகயாலும், (இவன் குத்ரனன்று).

கக.

(ஸ-பு-ஹ.) சக்ரபாஷ்யத்தில் “கூ. த்ரியக்ஷமகெஸூத ரத்ரு வெத்ரு ரபெ நலிஹாஸ” என்கிற வகையிலும் ஒரேஸ-உத்ரம். இதுக்கர் த்தம்—உத்ரரத்ரு - ஸம்வர்க்கவிய்யையின் மேல்வாக்யத்தில், வெத்ரு ரபெ ந - சித்ராதனென்கிறவனுடைய வம்சத்திலுண்டான அபிப்ரதாரியோ டுகூட (ச்சொல்லுகையாகிற), விஜாச-ஹேதுவினாலே, கூ. த்ரியக்ஷமகெஸூ - (ஜாக்ஸருதி) கூத்திரியனென்பது அறியப்படுகையினால், (ஜாக்ஸருதி குத்ரனன்று). இந்த வித்யையில் ஜாக்ஸருதியுடன் கூட சொல்லப்பட்ட அபிப்ரதாரியென்பவன் கூத்திரியன். இருவருக்கு ஒரு வித்யையில்ப்ராஸ்தாவம் வந்தால் அவ்விருவரும் ஒரு ஜாதியிற் பிறந்தவர்களே யாவார்களாகையால் ஜாக்ஸருதியும் கூத்திரியன். குத்ரனன்று, அபிப்ரதாரி கூத்திரியனென்பதற்குப்ராமாணமென்னென்னில், காபேயரென்கிறப்ராஹ்மணர் சித்ராதனென்கிற கூத்திரியனுடைய வம்சத்திற் பிறந்த அரசர்களுக்குப் புரோஹிதர்கள் அந்தப்ராஹ்மண வம்சத்திற் பிறந்த ஒருவன் அபிப்ரதாரிக்குப் புரோஹிதனென்று இங்குச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் இவனும் அந்த ராஜவம்சத்திலுண்டானவனென் றறியப்படும்.

கக.

(ரா-ஹ.) இவன் அனேக க்ராமங்களைக் கொடுக்கிறுனென்றும், பக்வாந்நதா கம் செய்கிறுனென்றும் இதுமுதலான கூத்திரியதர்மம் காண்கையாலே இவன் கூத்திரியனெ யாகவேண்டும்.

கக.

ஸூ. ௧௦௦. உத்ரரத்ரு வெத்ரு ரபெ நலிஹாஸ.

(ரா-பு.) உத்ரரத்ரு - மேல்வாக்யத்தில், வெத்ரு ரபெ ந-சைத்ராதனோடு (காபேயனைக் கூட்டிங் சொல்லுகையாகிற), விஜாச - ஹேதுவினாலே (இந்த வித்யையில்ப்ராஹ்மண கூத்திரியர்களுக்கே அவ்வயம் காண்கிறது).

௧௦௦.

(ரா-ஹ.) இப்பிரகரணத்தில்ப்ராஹ்மண கூத்திரியர்கள் தவிர மற்றவரைச் சொல்லவில்லை. “சுயஹஸநகணகாவெய சிவிபு-காரிணஸு” என்று, இவ்வாக்யத்தில், செனகர் ப்ராஹ்மணன், அபிப்ரதாரி சைத்ராதனென்கிற கூத்திரியன், இவன் கூத்திரியனென்கைக்கு அடையாள மென்னவென்றால், பிரகரணத்தரத்தில் காபேயனோடு ஸஹசாரியாயிருக்கிறவனை சைத்ராதன் என்கிற கூத்திரியனென்று

300.

கொக.

502

508,

கௌ.நி.

(ஸ்.பு.மா.) 'யபிடிக்கிணைமதவடும் ப்ராணவனஜகிநிஸ்துதம் வேறுபடும்வஜுபோடிதும்யவனதகிடி-ரபுதாவெவ்வவனி' என்கிறவாக்யத்திற்குத்தாத்பர்யம்.ஐகத்தெல்லாம் ப்ராணனைஅவலம்பித்திருக்கிறது. இதைக்கண்டால் இடியைக்கண்டால்போல லோகம் பயப்படுகிறது. இந்த ப்ராணனை யறிந்தவன் முக்தியடைவான்என்று-இப்படிசொல்லப்பட்டவஸ்து, ப்ராணனாஅல்லது பரமாத்மாவாவென்றுஸம்சயம். ப்ராணனென்கிற பதம் ப்ராணவாயுவிலேயே லோகத்தில் வழக்குகையாலும்,ப்ராணவாயுவினால் லோகம் பிழைப்பது,அதில்லாவிடிந்நசிப்பது என்பது ப்ரத்யக்ஷமாகக்காண்கிறது ஆகையாலும்,ஐகத்துக்கு ஆதாரம் ப்ராணவாயுவே,வாயுவினால்

லேயே இடியுண்டாகிற தாகையால் லோகத்துக்குப் பஜந்கமாயுகிறது. ஆகையாலி
ங்குச்சொல்லப்பட்டது. ப்ராணவாயுவேயென்ற பூர்வபக்ஷம்.—இது ப்ரமாத்ம ப்ரக
ரணமாகையாலும் வஸ்தூயுதத்தை 'யெடுத்தால், இது நம்தஸ்யி லெக்கேவீழுமிறதோ
வென்று ஜகங்கள் பயப்படுகிறது - "ஃஷாஸாநாந்ஃஷாவதெ" என்று அப்பர
மாத்மாவுக்கேஸூர்யாதிகள் பயப்படுகிறார்கள் என்கையாலும், 'ப்ராணஸ்யுப்ரா
ணஸு' ப்ராணனுக்கும் ப்ராணன் என்று ப்ராணபதம் பரமாத்மாவின் னிடத்திலும்
வழங்குகையாலும், 'அஸிநுவொகாஸூநிதாஸுவெ' என்று பரமாத்மாவையே
ஸகல ஜகத்துக்கு மாதாரமாகச் சொல்லுகையாலும், மோக்ஷத்துக்கு பரமாத்ம
ஜ்ஞாநமேகாரணமாகையாலும் இங்குச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மாவே யெ
ன்று வித்தாந்தம். கடு.

ஸூ. கஞ. ஜெஜாதிர-பு-நாசு.

(ஸா.பு.ஹ.) ஜெஜாதிர-பு-நாசு - இப்ப்ரகரணத்தில், ஸகல தேஜ
ஸ்ஸூங்களுக்கு (ஆச்சாதகமாய்) நிரவதிக தேஜோருபியான பரமாத்மா
வை (புதக்) காண்கையாலே, (இந்தபுருஷன் பரமாத்மாவேயாகவேண்டும்).

(ஸ.ஹ.) "ஹ்ஷஹம் ப்ராணாஜ்ஞாநாஹ்மீராத்மஜ்யாயபரமஜெஜா
திர-வஸம்வடிவெந்நாந்வணாநிநிஷ்டே" இதற்குத் தம்—இந்த
ஜீவன் இச்சரீரத்திலிருந்து கிளப்பி மேலான ஜ்யோதிஸ்ஸையடைந்த தன்ஸ்வரூப
த்துடன் சேருகிறான் என்று. இங்கு ஜ்யோதிஸ்ஸென்று இருளைப்போக்கும் தேஜஸ்
ஸையா, பரமாத்மாவையா சொல்லுகிறதென்று ஸம்சயம்—இப்பதம் தேஜஸ்ஸிலே
வழங்குகையாலும், இப்ப்ரகரணம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமென்பத
ற்குக் காரணம் காணாமையாலும், ஜீவன் ஸூர்யனென்கிற தேஜஸ்ஸை மரித்த பிற
கு முக்தியடையும்போது அடைகிறானென்று சொல்லுகையாலும், இப்பதம் பரமாத்
மாவைச் சொல்லாதென்று பூர்வபக்ஷம்,—இப்ப்ரகரணத்தில் அபஹதபாப் மத்வம்
முதலிய பரமாத்மகுணங்களைச் சொல்லுகையாலும், இந்தஜ்யோதிஸ்ஸைவிமர்சிக்க
வேண்டுமென்றும் அறியவேண்டுமென்றும் சொல்லுகையாலும், ப்ரத்யக்ஷமாகக் கா
ண்கிற ஸூர்யனை இப்படி சொல்வது கூடாமையாலும், சரீர மறுகைக்காக ஜீவன்
இந்த ஜ்யோதிஸ்ஸையடைகிறானென்கையாலும், அதுபரமாத்மப்ராப்தியாஸல்லது
மற்றொன்று லண்டாகாதாகையாலும், இந்த ஜ்யோதிஸ்ஸை 'உதஜிவாநுஷு:
என்று உத்தமபுருஷனுக் சொல்லுகையாலும் இவன் பரமாத்மாவே யாகவேண்டு
மென்று வித்தாந்தம். கடு.

சுயி-உள-ஸூ. கஞ. சூகாஸொஹ-பு-நாசு.

(ஸா.பு.ஹ.) சூகாஸொஹ-பு-நாசு - ஜீவாத்மாவைக் காட்
டிலும் வேறான பரமாத்மாவுக்கு அஸாதாரணங்களான நாமரூப நிர்வாஹம்
முதலிய தர்மங்களை (இவனுக்குச்) சொல்லுகையாலே, சூகாஸு - ஆகாச
பதப்ராதிபாத்யன் (பரமாத்மா). கஞ.

(ஸ.ஹ.) "சூகாஸொஹவெநாநிந்வயொநி-பு-நாசு"

சப்தங்களையும் அர்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவன் ஆகாசம் என்று இதுக்கு அர்த்
தம். இங்கு ஆகாசபதத்திற்கு பூதாகாசமா, ப்ரஹ்மமா அர்த்தமென்று ஸம்சயம். ஆ
காசபதம் பூதாகாசத்தில் வழங்குகையாலும், சப்தங்களுக்கும் அர்த்தங்களுக்கும்

இடம் கொடுக்கும்தாகையால் அதைப்பற்றி ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று சொல்லக்கூடுமென்றும், ப்ராஹ்மமென்பதற்கு ஹேது கானுமையாலும் இது பூதாகாசமென்று பூர்வபக்ஷம்,—ப்ரக்ருதியினிடத்தில் நின்று முண்டாய், நாமரூபங்களைடைந்திருக்கிற ஆகாசம் நாமரூபங்களுக்குத் தர்த்தாவாகக் கூடாமையாலும், அது பரமாத்மாவுக்கே புள்ளதென்று “சுருதநஸீவெந” என்கிற ஸ்ருதியில் சொல்லுகையாலும், இது பூதாகாசமென்று - பரமாத்மா என்று ஸித்தாந்தம். ௧௦௭.

(நா-ஹா.) “சூகாஸொஹவெநாஜரூபவ்யொநி-வ-வ்விதாதெயடிநாராதடி ஹதடித்யு” இத்த்யாதி வாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம், இங்கு ஆகாசமென்று சொல்லப்பட்டவன் முத்தபுருஷனா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம்,—மேல்வாக்யத்தில் முத்தனைச்சொல்லி யிருக்கையாலே இவ்வாக்யத்திலுள்ள ஆகாச பதத்திற்கும் முத்தனை அர்த்தமென்று பூர்வபக்ஷம்,—நாமரூபங்களினால் அஸ்ப்ருஷ்டனாய் அவைகளுக்கு நிர்வாஹனாய் ப்ராஹ்மத்வம் முதலிய தர்மங்களையுடையனாய் யிருக்கிறானென்று முத்தனுக்கு அஸம்பாவிதமான இக்குணங்களையுடையன் என்று ஆகாசத்தை விசேஷிக்கையாலே இவன் முத்தனைக்காட்டிலும் பிந்ரண பரமாத்மா என்று ஸித்தாந்தம். ௧௦௮.

௧௦௯-வது சூத்திரத்திற்கு ராமாநுஜபாஷ்யம் விட்டுப்போனபடியால், இவ்விடம் போடப்பட்டது.

(நா-ஹா.) இப்படி நடுவில் வந்த சங்கைகளுக்கு ஸமாதானம் சொல்லிவிட்டு அங்குஷ்டமாத்திரண புருஷன் பரமாத்மா என்று முன்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கைக்காக இன்னும் சில ஹேதுக்கள் சொல்லுகிறார். அங்குஷ்ட ப்ரமித புருஷப்ரகரணத்தில் “யடிஃகிணஜமத்வஃபுராணவணஜதிநிஸ்யுத்யு” 3ஹத்யுயவஜ்யுபேடித்யு” இத்த்யாதி வாக்யங்களினால் இந்த புருஷனிடத்தில்பயத்த ஜகத் தெல்லாம் நடுங்குகிறதென்று சொல்லுகையாலே இந்த புருஷன் பரமாத்மாவேயாக வேண்டும். ௧௦௯.

ஸூ. ௧௦௮. ஸுஷுஷுத்யுதாநெஜாஹெ-பெந.

(ஸ-நா-வ.) ஸுஷுஷுத்யுதாநெஜாஹெ-நித்னா செய்யும்போதும்,

மரண காலத்திலும், ஹெபெந - ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறாக, (வ)வ பெஸாஃ - (பரமாத்மாவைச்) சொல்லுகையாலே (ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஐக்கியமில்லை). ௧௧௦.

(ஸ - ஹா.) ப்ருஹதாரண்யத்தில், “சுககிசூத்யொயாய விஜாநயஃ ப்ராஸெஷுஹுடிநெஜெ-புாதிஃ வுரூஷஃ” என்று தொடங்கி மேல்பருவாக ஆத்மாவை நிரூபணம்செய்தது. அங்குசொல்லப்பட்ட ஆத்மா, ஜீவாத்மாவா, பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம். ஆதியில் “ஹுடி” ஹருதயத்தி லிருக்கிறான் என்று இப்புருஷனை சரீரமுள்ளவனாகச் சொல்லுகையாலும், அநந்தத்திலும், “ப்ராஸெஷு” என்று ப்ராணஸம்பந்தமுள்ளவனாகச் சொல்லுகையாலும்; ௧௧௧ விலும் ஜர்க்ரதவஸ்த்தையை - அதாவது - விழித்துக்கொள்வதைச் சொல்லுகையாலும், சரீரமும் ப்ராணனும் விழித்துக்கொள்கையும் ப்ரம்புருஷனுக்குக் கிடையாதாகையாலும், இப்படி இவ்வாக்யத்தினடியிடை முடிவுகளில் ஜீவன் தோற்றகையால் ஜீவனேஇங்கு புகழப்பட்டானென்று பூர்வபக்ஷம்,—உறக்கத்தில், “ப்ராஸெஷு”

(ஸா-லா) “நெஹநாநாஸி” ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதமி
ல்லையென்கையாலும், “தக்ஷிணி” என்று ஜீவனும் பரமாத்மாவும் ஒன்றெ
ன்று சொல்லுகையாலும், முந்த புருஷனைக் காட்டிலும் பரமாத்மா பிங்கனென்று
சொல்லக்கூடாது என்ற சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஸுஷுப்திகர்
லத்திலும் உத்தரார்த்தி காலத்திலும் “ப்ராஜெநாதநாஸஸ்வரூபி” ப்ரா
ஜெநாதநாஸஸ்வரூபி” என்று மூடனையிருக்கிற ஜீவனைக்காட்டிலும் அப்போ
தே பரமபுருஷனை ஸர்வஜ்ஞனாகச் சொல்லுகையாலே, ஒரோகாலத்தில் ஒருவனே அஜ்
ஞனாகவும் ஸர்வஜ்ஞனாகவும் ஆகக்கூடாமையாலே, இவ்விருவருக்கும் ஐயம் சொல்
லக்கூடாது. இவர்களுக்கு பேதமில்லையென்று சொன்னதாக்கு, குணம் தரவ்யத்
தைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட்டா தபோஸ் ஜீவனும் பரமாத்மாவைவிட்டுப் பிரிந்திரு
க்கமாட்டானென்று தாத்பர்யம்.

(ஸ - ஈர - வ.) வத்ராஜிஸஸ்வஹிம் - ((ஸ்வ-புஸ்) ராயிவதிஃ ஸ்வ-
யுவஸீ” இத்த்யாதிகளாலே ஆகாசசந்தவாச்சயனை) பதிமுதலிய சப்தங்க
ளினால், (விசேஷிக்கையாலே, ஸர்வத்திற்கும் அதிபதியாகிய இவன் பாமா
த்மாவேயாகவேண்டும்.) க0கூ.

[illegible]

கூ - வதுபாதம் ஸம்பூர்ணம்,

ஈ-வது பாதம்.

சுயி-உஅ. ஸு. கக௦, சூநு-பாமிகிவெயு கெஷாபிகிவெஹஸரீ
ரரலவகவிநுஷுமுஹீதெ டுஸுயகிவ.

(ஸ-ரா-பு.) ஸனகெஷாபு - ஒருவருடைய, (சாகையி), சூநு-பாமி
கிவி - (ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற) ப்ரதாநமும், (ஜகத்காரணமாகச் சொல்
லப்பட்டது), ஐகிவெசு - என்றால், ஸரீரரலவகவிநுஷுமுஹீதெ -
சரீரமாகிற ரூபகஸ்தாநத்தில் (ரதமாகச்) சொல்லப்பட்டதை க்ரஹிக்கை
யாலே, க - ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமாகச்சொல்லப்படவில்லை டுஸுயகிவ.
ஸ்ருதியும் அப்படியே சொல்லுகிறது.

கக௦.

(ஸ-ஹ.) கீழ் - மோக்ஷார்த்தி ப்ரஹ்மத்தை யறியக்கடவனென்று சொல்லி
அதற்கு வக்ஷணமும் சொல்லி, அந்த ஜகத்காரணமாகிய ப்ரஹ்மம் ஸாங்க்யர் சொல்
லுகிற மூலப்ரக்ருதியாகலாமென்று சங்கீத்து, ஜகத்காரணமாகிய வஸ்து ஸங்கல்ப
ரூபஜ்ஞாநமுன்னதாகச் சொல்லுகையால் அக்ருணம் ஜடமான மூலப்ரக்ருதிக்குக்
கிடையாதாகையால் வேதாந்தத்தில் மூலப்ரக்ருதி காரணமாகச் சொல்லப்படவில்லை
என்று நிர்ணயித்தார், -இங்கு கடவல்லியில் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையால்
அதுவே ஜகத்காரணமாகலாம் என்கிற சங்கைக்கு, அதுவும் ப்ரஹ்மபர மென்று
உத்தரம் சொல்லுகிறார். மற்ற அர்த்தம் ராமாஜபாஷ்யத்தில் காண்க.

கக௦.

(ரா-ஹ.) 'ஐநி, யெஹி ப்ரராஹுயுடாஃ' என்று தொடங்கு 'பேஹ
கிவரபிவகு விகுதாபுரூஷிவரஃ, வுரூஷாநுவரஃகிணி' "
என்கிறவாக்யம் இந்தஅதிகரணத்திற்கு விஷயம். -இங்கு அவ்யக்தமென்று ஸாங்க்
யர் சொல்லுகிற ப்ரக்ருதியைச்சொல்லுமா, சொல்லாதா என்று ஸம்சயம். -ஸாங்க்
யர் சொல்லுகிற ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் தோற்றகையால் இந்த அவ்யக்தபதத்திற்கு அவர்
கள் சொல்லுகிற ப்ரதாநமே அர்த்தமென்று நூர்வபக்ஷம். -முன்வாக்யத்தில் சரீரத்
தை ரதமாகவும் இந்த்ரியத்தைக் குறிகைகளாகவும் மநஸ்ஸைக் கடிவரளமாகவும்
சொல்லி, இவ்வாக்யத்தில் இந்த்ரியாதிகளை அந்தந்தபதங்களினாலே சொல்லி, சரீர
மென்று சொல்லவேண்டிய இடத்தில் அவ்யக்தம் என்று சொல்லுகையாலே அவ்ய
க்தபதத்திற்கு சரீரம் அர்த்தம் என்று ஸித்தாந்தம்.

கக௦.

ஸு. ககக, ஸு. ககக - கடிஹுக்ஷாஸு.

?

(ஸ-ரா - பு.) ஸு. ககக - அவ்யக்தமே, (அவஸ்த்தாந்தரத்தை
அடைந்து சரீரமாகிறது) கடிஹுக்ஷாஸு - அந்தசரீரத்துக்கே உபாஸநா
தியோக்யஸ்த உண்டாகையாலே, (காரணவாசி சப்தத்தினால் தார்யத்தைச்
சொல்லுகிறது.)

ககக.

(ஸ-ஹ.) அவ்யக்தம் என்றால் வ்யக்தமாகாதது, அதாவது கண்ணுக்கப்படா
தது என்று அர்த்தம். இவ்வர்த்தமுள்ள பதம் ஸ்தூலமாய்க் காண்கிற சரீரத்தை
எப்படி சொல்லுமெனில் - சரீரம் அவ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்ட மூலப்ரக்ருதி
யின் கார்யமாகையால் காரணத்தைச்சொல்லுகிறசப்தத்தினால் இங்கு கார்யம் சொல்
லப்பட்டது, 'மொஹிஸி-ஹீகதிதாஸு' என்கிறவிடத்தில் பசுவைச்சொல்லுகிற
கோபதத்திற்கு பசுவினிடத்தில் நின்றமுண்டானபால் அர்த்தமாவதுபோல் இங்கும்

அவ்யக்தத்தில்நின்ற முண்டான சரீரம் அவ்யக்தபதத்திற் கர்த்தமென்று கண்டு கொள்க. “மொலி” இத்த்யாதிவாக்யத்திற்கு - பாலினால் ஸோமஸதையைப் பாகம் செய்யக்கடவன் என்றார்ந்தம். ககக.

(ஸா-ஹா.) அவ்யக்தமென்றால் மூலப்ரக்ருதிக்குப் பிபாயிருக்க அந்தசுப்தம் சரீரத்தை எப்படிச்சொல்லுமென்னில், சரீரம் அந்த மூலப்ரக்ருதியில் நின்ற முண்டாகையாலே காரணவாசக சப்தத்தினால் கார்யத்தைச் சொன்னபடி. சரீரமே ப்ரக்ருதத்திற்சொல்லிய உபாஸநாதி கர்மங்களுக்கு யோக்யமாகையாலே வசிகார்யங்களைச் சொல்லுகிற இப்ப்ரகாரணத்தில் சரீரத்தையே சொல்லவேண்டும். ககக.

ஸூ. ககஉ. கடிய நக்யாடிஸ்யுவகி.

(ஸா-ஸா-பு.) கடிய நக்யாடி - (சரீராதிகள்) அந்த பரமபுருஷாதிக மாகையாலே, ஸ்யூ-வகி - (இங்கு அவனைச்சொல்லுகை) ப்ரயோஜமுடையதாயிருக்கும். ககஉ.

(ஸா-ஹா.) அவ்யக்தத்தில்ருந்து சரீரமும் மற்றஜகத்தும் உண்டாகிறதென்று நீங்களே ஒப்புக்கொண்டீர்கள். அதினால் ஜகத்துக்கு மூலப்ரக்ருதியே காரணமென்று நான்கள் சொல்லுகிற அர்த்தமேஸித்தித்தது. இனியதை நீங்கள் ஆஷித்தபடியென்னென்னில், அவ்யக்தம் ஜகத்காரணமென்பது ஸத்யம், ஆயினும் உங்களைப் போல் அந்த அவ்யக்தத்தை ஸ்வதந்த்ரமாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அது ஈஸ்வரனுடையசக்தி. அந்தசக்தியோடு கூடிவனாய் ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். முக்தியையடைத்தவனுக்கு தத்வஜ்ஞாநத்தினால் அந்தசக்தி ரசித்தபடியால் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறதில்லை இதுவே ஆகாசமென்றும் அக்ஷரமென்றும் மாயையென்றும் இப்படி பல விதமாகச் சொல்லப்படும். இதனால் அவ்யக்தம் ஈஸ்வரனுக்குப் ப்ராதிநமாய் ஜகத்காரணமாகிறதென்று சொல்லப்பட்டது. ககஉ.

(ஸா-ஹா.) ஆனால் இப்ப்ரகாரணத்தில் “பாஸுஷாந வாரணிக்னிசு” என்று பரமபுருஷனைச் சொல்லுவானென்னென்னில், சரீரம் இந்த்ரியம் ஆத்மா முதலிய ஸமஸ்தமும் அந்தர்யாமியான பரமபுருஷாதிரமாகையாலே அவனை வசிகரிப்பாவிடில் உபாஸநம் நிறைவேறாதாகையால் அவனையும் வசிகரிக்க வேண்டுமென்கைக்காக பரமபுருஷனை இங்குச்சொல்லிற்றென்று தாத்பர்யம். ககஉ.

ஸூ. ககக. ஜெயக்யாவவநாஹு.

(ஸா-ஸா-பு.) ஜெயக்யாவவநாஹு - (மூலப்ரக்ருதியை) அநியவேண்டும்கயாகச் சொல்லாமையாலும், (இது மூலப்ரக்ருதியன்று.) ககக.

(ஸா-ஹா.) அவ்யக்தத்தை யறிகை மோக்ஷஸாதகமென்றும் அதை உபாஸநம் செய்கை அணிமாதியான ஸித்திகளுக்கு ஸாதகமென்றும் ஸாகங்க்யர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியிங்கு அதையறியவேண்டுமென்றவது உபாஸிக்கவேண்டுமென்றவது சொல்லவில்லை. இந்த அவ்யக்தமென்கிற தேரை வசப்படுத்தினால் வீஷ்ணுபதத்தை யடைவான் என்றே சொல்லிற்று ஆகையால் இது அவர்கள்கொல்லும் மூலப்ரக்ருதியன்று. ககக.

(ஸா - ஹா.) அவ்யக்தமென்பது இங்கு மூலப்ரக்ருதியினால் ஸாகங்க்யர்கள் மோக்ஷார்த்தமாக அதை அறியவேண்டுமென்ற சொல்லுகையாலே, இக்கும் அப்படியே சொல்லவேண்டும். இங்கு அப்படிச்சொல்லாமையாலே இது ஸாகங்க்யர் சொல்லுகிற மூலப்ரக்ருதியன்று. ககக.

ஸூ. ககச. வடிதீகிவெஹ ப்ராஜோஹிப்ரகாணாசு.

(ஸ்-நா-வ.) வடிதி - (மூலப்ரக்ருதிக்கு ஜ்ஞேயத்வம் மேல்வாக்யத்தில்) சொல்லுகிறது, ஐதிவெச - என்றால், ம - அப்படியன்று, ப்ரகாணாசு - ப்ரகரணத்தினால், ப்ராஜோஹி - ஸர்வஜ்ஞான பரமபுருஷனே சொல்லப்படுகிறான். ககச.

(ஸ்-நா-ஹா.) “ஹைதஃவரஃபு-வம் நிவாயுதம் ப்ரக-பு-வாது ப்ர-பு-வெ” என்கிற மேல்வாக்யத்தில் மஹத்தத்வத்தைக் காட்டிலும் மேலான மூலப்ரக்ருதியை அறிந்த பின்பு ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் விடப்படுவான் என்று மூலப்ரக்ருதிக்கும் ஜ்ஞேயத்வம் சொல்லியிருக்கையாலே இங்கு அவ்யக்தமென்று சொல்லுகிறது மூலப்ரக்ருதியே யாகவேனுமென்னில், அந்தமேல்வாக்யம் “ஹைஸபிஸுஸ-பு” என்ற தொடர்க்கி பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே அந்தப்ரகரணத்தில் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லமாட்டாது, ஆகையால் அங்கு பரமாத்மாவே சொல்லப்பட்டான். ககச.

ஸூ. ககடு. த்ருயாணாபெவவெவஃபந ப்ராஸஃ ப்ரஸுஸ.

(ஸ்-நா-வ.) த்ருயாணாண்வவ - உபாஸகன் உபாஸநம் உபாஸ்யன் இம்மூன்றுக்குமே, வநவழ - இப்படி, உவந ப்ராஸஃ - (இப்ப்ரகரணத்தில், உபந்யாஸமும், ப்ரஸுஸம் - ப்ரஸநமும், (காண்கிறது.) ககடு.

(ஸ்-ஹா.) இந்த ப்ரகரணத்தில் அக்ரி, ஜீவன், பரமாத்மா இம்மூவர் விஷயமாகவே நசிகேதா என்பவர் கேட்டார். அவ்யக்தத்தைச் கேட்கவில்லை. ஆகையால் அதற்கு உத்தரம்சொல்லும்போதும் அம்மூன்றையுமே நிரூபிக்கவேண்டுமல்லது அவ்யக்தத்தைச்சொல்லப் ப்ராஸத்தியேயில்லை. பரமார்த்தத்தில் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேதமில்லாவிடிலும் வ்யவஹாரதசையில் பேதமுண்டாகையால் அதைப்பற்றி வெவ்வேறாகக் கேட்டாரென்றதிக, ககடு.

(நா - ஹா.) இப்ப்ரகரணத்தில், உபாஸகனான ஜீவன், உபாஸநமான பக்தி, உபாஸ்யனான பரமபுருஷன் இம்மூவரின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களே சிஷ்யன்கேட்கவும், அதற்கு குரு உத்தரம்சொல்லவும் காண்கிறது. மூலப்ரக்ருதிக்கு ப்ரஸநமும் உத்தரமும் காணவில்லை, ஆகையால் இங்கு ஜ்ஞேயனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா. ககடு.

ஸூ. ககசு. ஹைது.

(ஸ்-நா-வ.) ஹைது. மஹத்தத்வத்தைப்போலவே, (அவ்யக்தமும்) சொல்லப்படுகிறதில்லை. ககசு.

(ஸ் - ஹா.) ஸாங்க்யர்கள் எந்த சப்தத்தினால் எவ்வஸ்துவைக் கூறுகிறார்கள், வேதத்திலும் அந்தச்சப்தம் அவ்வஸ்துவையே கூறுமென்று நியமமில்லை. மஹத்து என்றால், அவ்யக்தத்தில் முதல்பரிணாமமாகிய நிர்விகல்பக ஜ்ஞானமென்ற சொல்லுகிறார்கள். வேதத்தில், “ஹைது-விவ-பா-தா-நு” என்று ஈஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது. அதபோல் இங்கும் அவ்யக்தமென்றாலும் அவர்கள் சொல்லுகிற ப்ரதாநமாகமாட்டாது ஆகையால் இங்கு ப்ரதாநம் சொல்லப்படவில்லை. ககசு.

(ஸா - ஹா.) “ஹோவெநா தூஜஹாநுவாஸி” என்கிறவாக்யத்தில் மஹா ஹோனபதை சேதநவாசியான ஆத்மசப்தத்தினால் விசேஷிக்கையாலே “அந்தமஹத் சப்தம் அசேதநமான மஹத்தத்வத்தைச் சொல்லமாட்டாது. அதபோலவே அவ்யக்தசப்தமும் ஸாங்க்யர்கள் சொல்லுகிற மூலப்ரக்ருதியாகநாட்டாது. ககக.

சுயி-உசு, ஸூ. சு. ௪௪. உபஸவடிவிஸௌஷ.

(ஸா-ஸா-ஹா.) உபஸவடி - சமஸபதத்திற்குப்போல், சுவிஸௌஷாஸ-விசேஷணேதூவிலல்லாமையாலே, (“சுஜா” என்கிறபதம் மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லாது.) கக௪.

(ஸா-ஸா-ஹா.) “சுஜாநெகாந்யொஹி த ஸூத்ருஷாஹ்வஹி” என்கிற வாக்யம் இந்த அதிகரணத்திற்கு விஷயம். விஷயம் வெறுப்பும் சுறுப்புமாய், அதாவது - ஸத்வராஜ ஸத்மோமயமாய் தனக்கு ஸஜாநீயங்களான அநேகம் ப்ரணைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதமான உத்பத்தியில்லாத ப்ரக்ருதியை ஒருவனடைகிறான் மற்றொருவன்விடுகிறான் என்று அர்த்தம். இதில் “அஜா என்கிறபதம் ஸாங்க்யர்சொல்லுகிற ப்ரஹ்மாத்தமகமல்லாத ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுமா சொல்லாதா என்று ஸம்சயம்.—“அஜா” என்று உத்பத்தியில்லையென்றும், அநேகம் ப்ரணைகளைத் தானே ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்றும் சொல்லுகையாலே ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற அப்ரஹ்மாத்தமமான மூலப்ரக்ருதியே அஜா சப்தத்திற்கு கர்த்தமென்று பூர்வபக்யம். அஜா என்றால் உத்பத்தி யில்லாதது என்று அர்த்தம். உத்பத்தியில்லாத ஸ்வதக்கள் அநேகமாயிருக்க அவற்றிலொன்றான மூலப்ரக்ருதியையே இந்த சப்தம் சொல்லுகிறதென்று நிர்ஸயிக்கக்கூடாது. இவ்விதமான சப்தங்களுக்கு யௌகிகசப்தங்களென்று பெயர், அதாவது - தான் ஓரார்த்தத்தைச் சொல்லும்போது அதிந்ருணங்களைக்கொண்டு சொல்லுகை. இவ்விதமான சப்தங்கள் வ்யக்திவிசேஷங்களையே சொல்லத்தகுந்த மற்றொரு ஹேதுக்களில்லா விடில் ஸ்வயமாக ஒருவ்யக்தியைக்கூட்டாது. § அதெப்படியென்றால்,—“ஹவ-ஹா-ஹி-ஹவ-ஹி-ஹவ-ஹி-ஹவ-ஹி-ஹவ-ஹி” என்கிற வாக்யத்திற்கு கீழ்ப்புறம் த்வாரமுள்ளதும் மேல்பெருந்த மிருக்கிறது சமஸம் என்று அர்த்தம். சமஸமாவது - பக்ஷண ஸாதந மயது. இதில் சமஸசப்தத்திற்கு கீழ்ச்சொன்ன லக்ஷணங்களையுடைய பக்ஷண ஸாதநமான டெதுவென்னில் “யெயெஹ-ஹி-ஹி” என்று மேல்வாக்யத்தில் இந்த சமஸத்தை சிரஸ்ஸு என்று சொல்லுகையாலே அந்தஹேதுவைக்கொண்டு இந்த சமஸசப்தத்திற்கு சிரஸ்ஸு அர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. அதுபோல் ப்ரக்ருதத்தில் அஜாசப்தத்திற்கு விசேஷணேது ஒன்றும் காணாமையாலே இது அப்ரஹ்மாத்தமமான மூலப்ரக்ருதியென்று நிர்ஸயிப்பது அரிது. மேலும் இது அநேகம் ப்ரணைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று சொல்லிற்றல்லது ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று சொல்லவில்லை. இந்தஸ்ருஷ்டி வேதாந்திகள் சொல்லுகிறபடி ப்ரஹ்மாத்தமமான ப்ரக்ருதிக்கும் கூடும் ஆகையால் இதனாலும் நிர்ஸயிக்கமுடியாது என்று ஸித்தாந்தம். கக௪.

ஸூ. ககஅ. ஜெராதிராப சூரிகாதுதயாஹ்யயதவநகெ.

§ இதற்கு லோகத்ருஷ்டாந்தம்—பாசகன்-அதாவது சமையல் பண்ணுகிறவன் என்றால் இவ்வளவிலுல் இத்தொழிலையுடையவன் ஏற்படுகிறாண்டது இன்னொன்று ஏற்படான். பாசகன் ராமன் என்றால் இன்னொன்றேற்படுவன் அதுபோலிக்குமறிக.

(ஸ-பு.) ஜெராகிராவகூரோ - தேஜஸ்ஸை ஆதிராக உடைய அக்நி ஜல அந்நங்கள் (அஜை - அதாவது ப்ரக்ருதென்று சொல்லப்படுகிறது). தயாஹி - அப்படியே, ஊகெ - ஒருசாகையை அத்யயனம்செய்பவர்கள், சுயீயகெ - அத்யயனம் செய்கிறார்கள். (ஒருசாகையில் இம்முன்றையுமே ப்ரக்ருதியென்று சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். ககஅ.

(ஸா - பு.) ஜெராகிராவகூரோ - (இங்கு சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதி) பரமாத்மாவைக் காரணமாக உடைய ப்ரஹ்மாத்மகமான ப்ரக்ருதியே சொல்லப்படுகிறது.) தயாஹி - அப்படியே, ஊகெ - ஒருத்தர் (தைத்திரீயர்), சுயீயகெ - அத்யயனம் செய்கிறார்கள் (சொல்லுகிறார்கள்)

(ஸ-ஹா.) வாக்யசேஷத்தினால் சமஸ்பதத்திற்கு சிரஸ்ஸு என்றறிந்தோம் இங்கு அஜாபதத்திற்கு வாக்யசேஷத்தில் அர்த்தம் இன்னதென்ற தோற்றமுடையால் எதைக்கொண்டு இந்த அஜாபதத்திற்கு அர்த்தம் தெரிந்துகொள்ளலாமென்னில், சாந்தோக்யத்தில் “யேஷுமெவரோஹிதாஸ்தவம் தெஜஸஸுஷுதவ்யம்” என்கிறவாக்யத்தில், சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இம்மூன்றுகுணங்களையும் க்ரமமாக உடையது - அக்நி ஜலம் அந்நம் இம்மூன்றும் என்று சொல்லிற்று. “சுஜாபெகாஹொஹிதஸு-கூகூஷா” என்கிறவாக்யத்திற்கு சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இம்மூன்று குணங்களையுமுடையது அஜை என்ற அர்த்தம். சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு என்பது ரஜோகுண ஸத்வகுண தமோகுணங்கள். இம்மூன்றையுமுடையது மூலப்ரக்ருதி என்ற ஸாங்க்யமதம். சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு என்பது லோகத்திலும் வேதத்திலும் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களில் வழங்கக் காணவில்லை மூன்றுவிதமாக ரூபங்களிலேயே வழங்குவருகிறது. அம்மூன்று ரூபங்களையுமுடையது ப்ருதிவீ ஜல தேஜஸ்ஸு-க்களென்று சாந்தோக்யத்தில் ஸபஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே அதைக்கொண்டே இவ்வாக்யத்திற்கும் அர்த்தம் நிர்ஸயிக்கவேண்டும். ஆகையால் இங்கு அஜையென்பது மூலப்ரக்ருதியன்று. ககஅ.

(ஸா-ஹா.) இங்கு சொல்லப்பட்ட ப்ரக்ருதி பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும் பிறந்ததாய் ப்ரஹ்மாத்மகமாக வேதாந்திகள் சொல்லுகிற ப்ரக்ருதியே என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. அதெப்படியெனில், -தைத்திரீயசாகையில் “ஸுபுஷ்பாணா” என்றுதெட்டி ஸகலவஸ்துக்களும் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உத்பந்நங்களாகையாலே அவற்றை ப்ரஹ்மாத்மகமாக அதுஸந்திக்கவேண்டுமென்ற சொல்லுகிற ஸமயத்தில் “அஜாமேகாம்” என்று ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையாலே இந்தப்ரக்ருதியையும் ப்ரஹ்மாத்மகமாக அதுஸந்திக்கவேண்டுமென்றே நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே அம்மந்த்ரத்தோடு ஸமானமாகிய இம்மந்த்ரத்திலும் அந்த ப்ரஹ்மாத்மகமான ப்ரக்ருதியேயாகவேண்டும் என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது ஆகையால் ஸாங்க்யர்சொல்லுகிற ப்ரஹ்மாத்மகமல்லாத ப்ரக்ருதி இங்கு சொல்லப்படவில்லை. ககஅ.

ஸூ. ககக. கலு நொவபெஸாது ஸுபாடிவடிவிரொயி.

(ஸ - பு.) ஸுபாடிவச - மதுமுதலானவைகளைப்போல், கலு நொவபெஸாது - (ஆடாகக்) கற்பித்துச் சொல்லுகையாலே, சுவிர்ரொயி - விரோதமில்லை. ககக.

(ரா-பு.) கலு நொவொஸாசு - உத்பத்தியை உபதேசிக்கையாலும், தியூபிவசு- (ஸூர்யனுக்கு) மதுஸ்வரூபம்போலே, ஈவிரொயி- (இந்த ப்ரக்ருதி உத்பந்ரமென்றும் உத்பந்ர மல்லவென்றும் சொல்வதில் விரோதமில்லை. ககக.

(ஸ-ஹ.) அணு என்ஈற பதத்திற்கு ஜந்மயில்லாதது என்று அர்த்தமாயிருக்க அந் ப்ருதிவிலு தேஜஸ்ஸுக்கோச் சொல்லும்வகை யென்னென்னில், அணுஎன்றால் பெண்ணு. அந்நோடொத்தது என்று அர்த்தம். சிகப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இம்மூன்று ரூபங்களை யுடைய ஒருபெண்ணு எப்படி அநேகமான ஆடுகளை உண்டாக்குகிறதோ, அப்படியே ப்ருதிவிலு தேஜஸ்ஸுக்களும் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று ரூபங்களையுடையதாய் அநேகமான வஸ்துக்களை உண்டாக்குகிறதென்று இந்தவாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யம். ஆகில் ஆட்டோடொத்ததென்று சொல்லவேண்டாவோ வென்னில், மதுஸ்வரூபமல்லாத ஸூர்யனைமதுவென்றும், வாக்கை காமதேஹுவென்றும் த்ரிஸோகத்தை அக்பியென்றும் அவ்வவருணங்களைப்பற்றிச் சொல்வதபோல் ஆட்டின் குணத்தைப்பற்றி இவற்றை ஆட்டைச் சொல்லுகிற சப்தத்தினால் சொல்லிற்று. ஆகையால் இவ்வாக்யத்தில் ஸாங்க்யர்சொல்லுகிற மூலப்ரக்ருதி காரணமாகச் சொல்லப்படவில்லை என்று வித்தாந்தம். ககக.

(ரா-ஹ.) ஆனால் இந்தப்ரக்ருதி “அஜா” என்று உத்பத்தி யில்லாததென்றும், “ஜெஜாதிரூபகூரோ” என்று பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்றென்றும் சொல்லுகை பரஸ்பரவிருத்தமன்றோவென்னில், ப்ரளயகாலத்தில் இந்தப்ரக்ருதி அதிஸூக்ஷ்மமாய் காரணாவஸ்த்தையை அடைந்து பரமாத்மாவுக்கு சக்தி ரூபமாயிருக்கிறதாய்கையால் அந்த அவஸ்த்தையைப்பற்றி இது உத்பத்தியற்றதென்றும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் முன் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த ப்ரக்ருதியை ஸ்தூலரூபமாகப் பரமாத்மாரு ஸ்ஜிக்கையால் அந்த கார்யாவஸ்த்தையைப்பற்றி பரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றுமுண்டாயிற்றென்றும் அவஸ்த்தா பேதங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகையாலே விரோதமில்லை. இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்.—ஸூர்யனை மது என்று சொல்லியிருக்கிறது. மதுவாவது - வஸ்வாதிகள் அநுபவிக்கிற ரஸத்துக்கு ஆதாரமாயிருக்கை. மற்றோரிடத்தில் அந்த ஸூர்யனையே உதயாஸ்தமயங்களும் நாமரூபங்களும் இல்லாதவனென்று சொல்லியிருக்கிறது; இப்படி ரஸாஸ்ரயமான ரூபமுடையவனென்றும் ரூபமில்லாதவனென்றும் பரஸ்பரவிருத்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறதற்குத் தாத்பர்யம்; கார்யாவஸ்த்தையில் ரஸாதாரனென்றும், காரணாவஸ்த்தையில் நாமரூபங்களில்லாதவனென்றும் சொல்லிற்றென்று கொள்ளுகிறார்கள். அதுபோலவே இங்கும் கண்டுகொள்வது. ககக.

சுயி.க0. ஸு. கஉ0. நஸுஜ்ஜாவஸு ஹாடிவி நானாஹாவா
டிவிஸுஷாது.

(ரா - பு.) ஸுஜ்ஜாவஸு ஹாடிவி - (“வணவணஜநா” என்ஈறவாக்யத்தில் இருபத்தைந்து என்ஈற) ஸங்க்யை அர்த்தமாகக்கொண்டாலும், நானாஹாவாசி - (ஸாங்க்யர் ப்ரக்ரியையைக் காட்டிலும்) வேறுவிதமான ப்ரக்ரியை காண்கையாலும், ஈகிரொகாசு - இருப்பத்

தைந்தைக்காட்டிலும் அதிகமான தத்வம் காண்கையாலும், ந - (அந்தவா
க்யத்தில்) இருபத்தைந்த தத்வங்கள் சொல்லப்பட்டனில். கஉ௦.

(ஸ்-நா-வா.) “யஸிந்நவனுஜநாசுகாஸஸுவதிஷிதம்” இத்
யாதி வாக்யம் இந்த அதிசயிணத்திற்கு விஷயம்.—இத்தவாக்யத்தில் “வனுவனு
ஜநா:” என்ற ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற இருபத்தைந்து தத்வங்கள் சொல்லப்படுகிற
தா இல்லையா என்ற ஸம்சயம்.—பஞ்சஜநா: என்ற ஐந்த ஐந்து போகளாய்ச்
சேர்ந்த கூட்டங்கள். அத கூட்டங்கள் ஐந்து என்றால், இருபத்தைந்து என்ற அர்
த்தம். இது மோக்ஷபாக்கரணமாயால் இங்கு சொல்லப்பட்ட இருபத்தைந்து-
ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற இருபத்தைந்து தத்வங்களையாக வேண்டும் என்று பூர்வப
க்ஷம்.—இங்கு “வனுவனுஜநா:” என்பதற்கு இருபத்தைந்து என்று அர்த்த
மன்று. அப்படி யங்கீகரித்த போதிலும் “யஸிந்நவனுவனுஜநா: சுகாஸஸு”
எந்த ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஐந்தான பஞ்சஜநங்களும் ஆகாசமும் இருக்கிறதோ,
(அந்தப்ரஹ்மத்தைத்யாசித்த முக்தியையடைகிறான்) என்று ஐந்தான பஞ்சஜநங்
களும் பரமாத்மாவை ஆதாரமாக உடையதென்று சொல்லுகையாலே ஸாங்க்யர்
சொல்லுகிற ப்ரச்சியை தப்பிவிட்டது ஆகையால் இங்கு ப்ரஹ்மாத்மகமானவற்றைச்
சொல்லிற்றொழிய ஸாங்க்யர் சொல்லுகிற அப்ரஹ்மாத்மமான இருபத்தைந்து தத்
வங்கள் சொல்லப்பட்டனில். மேலும், அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டது இருபத்தைந்து
தத்வம். இங்கு அவற்றைக்காட்டிலும் அதிகமாய் அவற்றுக்கு ஆதாரமாக ஒன்றும்,
ஆகாசமும் சொல்லுகையாலே இது அவர்கள் சொல்லுகிற இருபத்தைந்து தத்வங்
களாகமாட்டாது. கஉ௦.

ஸூ. கஉக. ப்ராணாடியொவாகுஸெஷாஸு.

(ஸ்-நா-வ.) வாகுஸெஷாஸு-வாக்யசேஷத்தினால், ப்ராணாடியம்-
ப்ராணன் முதலானவைகள் (பஞ்சஜநபதத்திற்கு அர்த்தமென்று நிர்ணயித்
கப்படுகிறது.) கஉக.

(ஸ்-நா-வா.) முன்ஸூத்ரத்தில் “வனுவனுஜநா:” என்கிற பதங்களுக்கு
இருபத்தைந்து தத்வங்கள் அர்த்தமன்று. ஆனால் - வனுஜநா: - பஞ்சஜநன்
என்று பெயருடையவர்கள் ஐந்துபேர் என்று அர்த்தமென்று சொன்னார். அவர்கள்
யாரென்னில் “ப்ராணஸுப்ராணஸு” என்கிற மேல்வாகியத்தினால், ப்ரா
ணன், சக்ஷஸ், ஸ்ரீராத்ரம், அநம், மநஸ்ஸு, ஆசிய இவ்வைந்துக்கும் பஞ்ச ஜந
ங்களென்று பெயர்; இவைகள் ஐந்து. “ஸுபுஸுபுஷுபு” என்பதுபோல் சொ
ல்லிற்றென்று கிர்ணயித்தார். கஉக.

ஸூ. கஉஉ. ஜெராதிவெஷகெஷாஸுவதிஷெ.

(ஸ்-நா-வ.) வனகெஷாஸு-ஒருவருடைய (காண்வர்களுடைய), (பாட
த்தில்), கவெ - அநம், கஸதி - இல்லாவிடிலும், ஜெராதிஷா - ஜ்யோ
தஸ்ஸப்தத்தினால், (பஞ்சஜநா: என்று சொல்லப்பட்டவைகள் இந்த்ரியங்
களென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.) கஉஉ.

(ஸ்-வா.) காண்வபாடத்தில் அநத்தைத்தவிர்த்த மற்றகாலையுமே சொல்
லுகையாலே ப்ராணன் முதலியவை ஐந்தென்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்னில்,

522.

கஉஉ.

പരിവേഷം രാത്രി.

ல்லுசைகயாலே, காரணெக்வ - காரணத்வத்தில், ந-விவாதமில்லை. கடக.

கௌ.

52A.

(ரா - ஹ.) வேதாந்த வாக்யங்கள் ப்ரதாஸத்தை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகிறதா, பரமாத்மாவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகிறதா என்று ஸம்சயம்.—

“தெய்வீகம் தஹபுவுகாசு தநாபிவாஸாஹாஸாபுயகெ” என்று முதலில் அய்யாக்குந் மிருந்ததென்றும், அதவே நாமருபங்களையடைந்து ஜகத்ருபமா உப்பரிணமித்தமென்றும் சொல்லுகிறது. அய்யாக்குந்மென்றால் ப்ரக்ருதி. மற்றம் சிலஇடங்களில், “சுஸுபெடிவெடிமு, சூவீசு” “சுஸுபா ஹடிமு, சூவீசு” என்று அஸத்தேமுதலிலிருந்து என்று சொல்லுகிறது. இங்குச் சொல்லுகிற அஸத்பதத்துக்கு அர்த்த மெதுவென்று மாகாங்கையில், ‘முன்வாக்யத்தில் அய்யாக்குந்மென்று சொன்ன ப்ரக்ருதியே யென்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. மற்ற ஸ்ருஷ்டி வாக்யங்களும் இவ்வாக்யங்களோடு ஸமாநாத்தகங்களாக வேண்டுகையாலே அவ்வாக்யங்களிலும் இவற்றில் சொன்ன ப்ரக்ருதியே ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்டதென்று பூர்வபக்தம் — “ஸுத்யுஜாநநிநஹ்ஸு, ஹ” என்று தொடக்கி “தெஸுபாபாவன தஸுபாபா துந சூகாஸஸுஹதி” இத்த்யாதிவாக்யங்களில் ஸர்வஜ்ஞத்துவ ஸத்யஸங்கல்பகாதி குணங்களையுடைய பரமபுருஷனே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகையாலே மற்றவாக்யங்களிலும் அக்குணங்களையுடைய பரமபுருஷனே ஜகத்காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டானென்ற நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. அய்யாக்குந்மென்றாலும் அஸத் என்றாலும் நாமருப விபாகங்களில்லை என்று அர்த்தம். காரணாவஸ்த்தையில் அந்த பரமபுருஷனுக்கு தேவாதிநாமருப விபாக ஸம்பந்தமில்லாமையாலே அவனை அப்போது அஸத் என்றும் அய்யாக்குந்ம என்றும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஸகலகாரண வாக்யங்களும் பரமாத்மபரமென்று ஸித்தாந்தம்.

கஉச.

ஸு. கஉச. ஸுபாகஷ-பாசு,

(ஸு.நா.பு.) ஸுபாகஷ-பாசு - (முன் ஸத்யஸங்கல்பனாகச் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனையே இங்கு), ஆகர்ஷணம்பண்ணிக்கொள்ளுகையாலே, (“சுஸுபா” என்கிறவிடத்திலும் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான்.) கஉச

(ஸு.ஹ.) ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தில் பேதமிருந்தாலும் காரணவாதத்தில் பேதமில்லையென்றது கீழ்; இதில் காரணவாதத்திலும் பேதமுண்டென்று சங்கித்த அதை நிரஸநம்செய்கிறார். ஒரிடத்தில் “ஸுபெடிவெஸாபெடிபுடிமு, சூவீசு” என்று ஸத்தினிடத்திலின்றும் ஜகத்துண்டாயிற்றென்றது மற்றொரிடத்தில் “சுஸுபா ஹடிமு, சூவீசு” என்று அஸத்தினிடத்திலிருந்து ஜகத்துண்டாயிற்றென்றது; ஆகையால் காரணவாதத்திலும் வீரோதமுண்டென்னில் கீழ்ச்சொன்ன ஸத்ருபமான ப்ரஹ்மத்தையே இங்கு அஸதென்று சொல்லுகிறது; “சுஸுபா” என்கிற வாக்யம் கீழ்ச்சொன்னதின் விவரணமாகையால் அதற்கு இப்படியே அர்த்தம் சொல்லவேண்டும். அஸதென்றால் இல்லை யென்று அர்த்தமன்று. பேருமுருவ மற்றதென்று அர்த்தமாய் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்புள்ள ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது ஆகையால் வீரோதமில்லை யென்கிறார்.

கஉச.

‘நா.ஹ.) ஆனால், “சுஸுபா ஹடிமு, சூவீசு” என்று யாரைச் சொல்லுகிற தென்னில், “வெஸாகாபிய தஸுபாஸுபா ஹாஸாபுயகெ” என்று பூர்வம் “நான் காராருபியாயாகக்கடவேன்” என்ற ஸங்கல்பமுள்ளவனாகச் சொல்லப்பட்ட பரமபுருஷனையே அந்தரத்திலுள்ள இவ்வாக்யத்திலும், ஆகர்ஷித்துக்கொள்ளுகையாலே இங்கும் அவனையே சொல்லுகிறது.

கஉச.

கயி, கட, ஸூ. கடரு. ஜமவாஸிசுராக்.

(ஸ்-நா-பு.) ஜமவாஸிசுராக் - (அம்பதம்) ஜகத்திக்கு வாசகமா கையாலே, அறியத்தக்கவனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமபுருஷன்.) கடரு.

(ஸ்-நா-ஹ.) 'யொவெவொவொகவனதெஷாஃ வுருஷாணாஃ கதாயவருவெவததூ-ஸவெவிகவரு' என்றவாக்கம் இந்த அதிகாரத் திற்கு விஷயம். — இவ்வாக்கத்தில் அறியத்தக்கவனாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனா, பரமபுருஷனா என்று ஸம்சயம். — 'யெவருவெவததூ-ஸ' இந்த புண்யபாப ரூப கர்மம் வனுக்கு உள்ளதோ, அவன் வேதிதவ்பன் என்று சொல்லுகையாலே புண் யபாபங்கள் பரமபுருஷனுக்கில்லாமையாலே அவற்றையுடைய ஜீவனே வேதிதவ்ய னாகச் சொல்லப்பட்டான் என்று பூர்ப்பகம். — கர்மம் என்றால் செய்யப்பட்டது. அநாவது லோகம், இப்படிச் சொல்லாவிடில் இந்தகர்மம் என்னைக்கு ப்ரயோஜந மில்லை. கர்மம் என்றால் போகும். ஆக, இந்தஜகத்த எவனுடைய ஸ்ருஷ்டிபோ, அவன் என்று அந்தவாக்யத்தக்கு அர்த்தம் இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிருத்வம் ஜீவனுக்குக் கூடாமையாலே அதையுடைய பரமபுருஷனே இங்கு வேதிதவ்யனாகச் சொல்ல ப்பட்டவன் என்று ஸித்தாந்தம். கடரு.

ஸூ. கடசு. ஜீவருவாபுராணலிஜாநூதிவெதபுராவாக்ய.

(ஸ்-நா-பு.) ஜீவருவாபுராணலிஜாநூ - (இவ்வாக்யத்தில்) ஜீவ போதகமான லிங்கமும் முக்யப்ராணபோதகமான லிங்கமும் காண்கையாலே, கட-(இங்கு) பரமாத்மாவைச் சொல்லவில்லை, உதிவெசு - என்றால், தசு - அந்தவிஷயம், வுராவாக்ய - (முன்னமே) சொல்லப்பட்டது.

(ஸ்-நா-ஹ.) 'வனதெராதூதூதூ-ஸு' என்ற இவன் புஜிச்சுரு நென்ற சொல்லுகிறது. போஜனம் ஜீவனுக்கேயல்லாத பரமாத்மாவுக்குக் கிடையாது. 'சுயாவாஸிசுராக்வனவ' என்ற இவனைப் ப்ராணனாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. இந்தவேதக்களாலே இவன் ஜீவனாக ஆகவேண்டும், அல்லாத ப்ராணனாக ஆகவேண்டும், பரமாத்மா வாகக்கூடாது என்றால், — பூர்ப்பாபரவாக்ய எந்த ர்ப்பங்களுக்கும் இவன் பரமாத்மாவென்று நிர்ணயிப்பிறகு ஜீவதிவாசக சப்தக்க ளும், ஜீவாதிகாரிசுரான பரமாத்மாவையே சொல்லுகிறதென்று இவ்வர்த்தம் முன் னமேவ்யாக்யாகம் செய்யப்பட்டது. இதும் அவ்விதமாகவே கொள்ளவேண்டும்.

ஸூ. கடசு. சுநாஸூபுஷு-ஜெயிநிஃ ப்ரூவாபுராநாஹுரா 2விவெவெகெ.

(ஸ்-நா-பு.) சுநாஸூபுஷு - வேறு ப்ரயோஜனத்துக்காகவே, (இங்கு ஜீவனைச் சொல்லுகிறது). ப்ரூவாபுராநாஹுராஃகவி - ப்ரஸ் லோக்காக்களினாலேயும் (இவ்வர்த்தம் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது). (என்று), ஜெயிநிஃ - ஜெயிசிமஹர்ஷி சொன்னார். வனகெ - சிலர் (வாஜஸகேயி கள்), வனவபு இவ்விதமான அர்த்தத்தைப்) ஸ்பஷ்டமாகச்சொன்னார்கள்.

(ஸ்-நா-ஹ.) வாராஃபிம் அஜாத சத்ருவும், துக்ஞே புருஷனிடம் செ ன்று ப்ராணனுடைய பேரைச் சொல்லிக்கப்படுதல், தடியினால் தட்டுதல் இவைமு

தலான வ்யாபாரங்களினால் சரீரேந்தரியாதிகளைக் காட்டிலும் அதிகரித்தனான ஜீவனெருவனிருக்கிறான் என்று ப்ரதிபாதிப்பதாக இவ்வாக்யம் தோற்றமையாலே பரமாத்மபரமாக மாட்டாதென்ற பூர்வபகூத்தில், சரீராதிகளைக்காட்டிலும் அதிகரித்தனான ஜீவனிருப்பது போல், அவ்வினைக்காட்டிலும் அதிகரிக்காது பரமாத்மா ஒருவனுண் டென்ற பதேசிக்கக்கூடாக இவ்வாக்யத்தில் ஜீவனைச்சொல்லிற்று. இதைப்படிநிகிறதென்றால், —ப்ரஸங்கமும் உத்தரமும் பரமாத்மவிஷயமாகவே காண்கிறது. ‘‘ஓவெவ்ஷுவனதஜ்ஜாநாபகெவாஸாஸ்யிஷு’’ என்று இதுவரையில் இந்தஜீவன் எங்கேபோய் படுத்துக் கொண்டிருந்தான் என்றது ப்ரஸங்கம். ‘‘சுயாவ்லிநு ப்ராணவனவெவகயாலவதி’’ என்று இதுவரையில் இந்தஜீவன் ஸகலப்ராணிகளுடைய ஜீவநெவ்ஷுவன பரமாத்மாவினிடத்தில் ஏகிப்படுத்தி இருந்தான் என்றது உத்தரம். இந்த ப்ரஸங்காதிவசநங்களினால் இவ்வாக்யம் பரமாத்மபரமென்றே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இந்தஸம்வாதத்திலேயே வாஜஸநேயின் இவ்வாக்யத்தை ‘‘யவனவஷாணஹ-பூர்யகருகாஸம்’’ என்ற பரமாத்மபரமென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று. இவ்வர்த்தம் ஜெயிநி முதலான பெரியோர்களுக்கும் ஸம்மதமானது. கஉஎ.

சுயி - கஉ. ஸு. கஉஅ. வாகுராந்யாஸி.

(ஸ-நா-பு.) வாகுராந்யாஸி - பூர்வாபர ஸகலவாக்யங்களும் பரமாத்மாவினிடத்திலே அந்வயிக்கையாலே, (த்ரஷ்டவ்யனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா). கஉஅ.

(ஸ-நா-ஹ.) ‘‘நவாகரெவத்யுஃ காராயவதிஹிபொஹவதி’’ உதாரணம், ‘‘சூதாவாநெடிஷ்டவரு’’ இத்தாதிவாக்யம் இந்த அதிகாரணத்திற்கு விஷயம். —இங்கு த்ரஷ்டவ்யனாகச் சொல்லப்பட்டவன் ஜீவனும், பரமாத்மாவா என்று ஸம்சயம். —பதிஜாயா புத்ரபச்வாசின் ஆத்மாவுக்கு ப்ரியங்களாகிறதென்ற சொல்லே அந்தரம் அந்த ஆத்மாவை த்ரஷ்டவ்யனாகச் சொல்லுவாயாலே பதிஜாபாதிசன் பரமாத்மாவுக்கு ப்ரியங்களாகாமையாலே இவ் ஜீவனையாகவேண்டும்; அவனைப் மேலும் த்ரஷ்டவ்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று பூர்வபகூதம். —எவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலே பதிஜாயாதிகள் பத்யாதிருக்கு ப்ரியமாக அகிருக்கலோ, அவன் த்ரஷ்டவ்யனென்று அந்தவாக்யத்துக்கு அர்த்தம். ஸர்வேஸ்வரன் அவரவர்கள் கர்மாறுகுணமாக சிலவஸ்துக்களைப் ப்ரியமாகவும் சிலவஸ்துக்களை அப்ரியமாகவும் கற்பிக்கிறான். இவைகள் ப்ரியமாகாக அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயாகையாலே அந்த ஸர்வேஸ்வரனே த்ரஷ்டவ்யனென்று சொல்லப்பட்டவன். இப்படிசொன்னால் தான் பூர்வோத்தரஸகலவாக்யங்களும் ஸரஸமாக அந்வயிக்கும் என்று ஸித்தாந்தம். கஉஅ.

ஸு. கஉக. பூதீஜ்ஜாலிபெரிதூஸாஸ்யுஃ.

(ஸ-நா-பு.) பூதீஜ்ஜாலிபெரி - ஏகவிஜ்ஞானேன ஸர்வவிஜ்ஞானப்ரதிஜ்ஞானிக்யர்த்தமாக, (ஜீவவாசகசப்தத்தினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று) உதி - என்று, சூஸாஸ்யுஃ - ஆத்மாத்மர் சொன்னார். கஉக.

(ஸ-நா-ஹ.) ஆனால் இப்பகரணத்தில் ஜீவனைச் சொல்லுவானென்னென்னில், பரமாத்மஜ்ஞானத்தினால் ஜீவாதி ஸகலவஸ்துக்களும் ஜ்ஞாதங்களாய்விடுங்

அகா

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாவ்யம்.

கள் என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகையாலே, ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதமில்லாமையாலே ஜீவவாசக சப்தத்தினால் பரமாத்மாவையே சொல்லிற்றென்று ஆஸ்மரத்யர் மதம். கஉக.

ஸூ. கஉ௦. உத்திஷ்டி தவனவம் ஹாவாஹித்யுளபு-வொயி.

(ஸ்.நா.பு.) உத்திஷ்டிதம் - (ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும்) கிளம்பிப் போகப்போகிறவனுக்கு, ணவம்ஹாவாஹ - ப்ரஹ்மபாவம் உண்டாகையாலே, (ஜீவவாசகசப்தத்தினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று), உதி-என்று ளபு-வொயி - ளபு-வொயி சொன்னார். கஉ௦.

(ஸ்.நா.ஹ.) ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும் வரையில் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதமிருந்தாலும் முக்திவசையில் பேதமில்லாமையாலே அந்த அபேதத்தைப் பற்றி ஜீவவாசகசப்தத்தினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்றென்று ளபு-வொயி மதம். கஉ௦.

ஸூ.கஉக. கவஸ்யிதெரிதிகாஸக்யதம்.

(ஸ்.நா.பு.) கவஸ்யிதம் - (ஜீவனிடத்தில் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாய்) இருக்கையாலே, ஜீவவாசகசப்தத்தினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்று), உதி - என்று, காஸக்யதம் - காசக்ருதஸ்நர் சொன்னார். கஉக.

(ஸ்.ஹ.) பரமாத்மாவே ஜீவரூபியாயிருக்கையால் ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லிற்று என்று காசக்ருதஸ்நர் சொன்னார். இதுவே ஸூத்ர காரருடைய ஸித்தாந்தமாகக்கூடவது. கஉக.

(நா.ஹ.) ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மா சரீரியாகையாலே தேவதத்தாதி சரீரவாசகசப்தங்கள் அந்த சரீரமுள்ள ஆத்மாவைச் சொல்லுவதுபோல் ஜீவவாசக சப்தமும் ஜீவசரீரியான பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற தென் நபிப்ராயத்தினால் ஜீவவாசகசப்தத்தினால் பரமாத்மாவைச் சொல்லிற்றென்று காசக்ருதஸ்நரமதம் இதுவே ஸூத்ரகாராயிமதம். கஉக.

சுயி-கஉச. ஸூ. கஉஉ. ப்ரக்யதிஸுப்ரக்யாஜ்ஜாஜ்ஜாநாவரொயாக்.

(ஸ்.நா.பு.) ப்ரக்யாஜ்ஜாஜ்ஜாநாவரொயாக் - (ஏவஜ்ஞாநே கஸர்வஜ்ஞாநே) ப்ரதிஜ்ஞைக்கும் த்ருஷ்டாந்தத் தக்கும் விரோதம் வாராமைக்காக ப்ரக்யதிஃ - உபாதாநகாரணமும், (பாமபுருஷனே). என்றங் கிகரிக்கவேணும். கஉஉ.

(ஸ்.ஹ.) ஜ்ஞாத்காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மம் 'ஸ்வஹுஸ்யூஸூ' நானே ஜ்ஞாத்ருபியாக ஆகக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பித்தத்கொண்டு ஸருஷ்டித்தத என்னை யாலேசேதாமாதிய மூலப்ரக்ருதிக்கு இவ்விதமான ஸங்கல்பங்கூடாதாயினும் ஸத்வாஜ்ஞதமே மயமாய் ஜடமாகக்காண்கிற இஜ்ஜகத்திக்குக்காரணம்தேதோடு ஸஜாதீயமேயாகவேண்டும் சைதன்யமுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு இக்குணங்களிடையாதலோகத்தில்கடகலசாதிகளுக்கு அத்தோடு ஸஜாதீயமான மருத்பிண்டம்முதலியவை உபாதாமாவும் சைதன்ய முன்னவன் நிமித்த காரணமாகவும் காண்கிறது. அதபோல ஜகத் தக்கும் நிமித்தகாரணமீஸ்வரூபிலும் உபாதாகாரணம் மூலப்ரக்ருதியே பென்

கூட,

西區。

C.

555.

6

கடிசு.

(ஸ-லா.) “ஷுவாணிஹவாஜாநி ஹிதாந்நாகாஸாபெவ வஸி-
தத்யுதெ சுகாஸம்புத்யூபநி” என்று ஸகலவஸ்துக்களும் ஆகாசமென்

இந் ப்ரஹ்மச்செனிடத்தினின்று முண்டாகிறது கடைசியில் அகிலே லீனமாய் விடுகிறதென்று சொல்லிற்று. லோகத்தில் தாய்ம் முதலியவைகள் மண்ணினின்றும் ஸ்டாய் மண்ணிலேயே கடைசியில் லீனமாய்ச்சேருகின்றன. ஆகையால் அவற்றுக்கு மண் உபாதானமாகிறது; அதிபாலவே ஜாத்கின் உத்பத்தியைக்குக்கு ஆதாரமாகிய ப்ரஹ்மமே உபாதான காரணமாகக்கடவது. கருசு.

(நா - ஹா.) 'கி. ல்லி. ஷ. ந. ஸ்' என்று தொடங்கி இந்த ஜாத்துக்கு உபாதான காரணமென, நிமித்தகாரணமென என்று கேட்டசுற்று; 'ஸு. ஹவ. ஷ. ந. ஸ்' என்று தொடங்கி, ப்ரஹ்மமே உபாதானமும் நிமித்தமும் என்று சொல்லுகையாலே பரமபுருஷன் உபாதான மார்க்குறையில்லை. கருசு.

சூ. த். க். யு. கெ. ஓ. வ. ரி. ணா. ரி. க். ஸ்.

(ஸ - ஹ.) சூ. த். க். யு. கெ. ஓ. - தனக்கேகர்த்தருத்வம் சொல்லுகையாலே (ப்ரஹ்மம் உபாதானகாரணம், அதெப்படி சேருமெனில்), வ. ரி. ணா. ரி. க். ஸ். - (ஜகத்ருபமாகத் தன்னைப்) பரிணமிப்பிக்கையாலே. (கரு. கரு. கரு.)

(ஸ - ஹ.) இந்த பாஷ்யத்திற்கு 'சூ. த். க். யு. கெ. ஓ. வ. ரி. ணா. ரி. க். ஸ்' என்பது ஒருஸூத்ரம்— 'தஜாதா ந ஸுயகிசுருத' என்று ப்ரஹ்மம் தன்னையே ஜகத்ருபமாகத்தானே செய்தது என்கையாலேதானே ஜகத்தக்கு உபாதானமும் நிமித்தமும் ஆகிறது. ஆனால் லோகத்தில் ம்ருஞ்ஸுவர்ணம் முதலியவை கடமாஃவம் குண்டலமாகவும் பரிணமிப்பத மற்றொருவன் செய்கையில் இங்கு மற்றொருவன் செய்கையன்றியே ப்ரஹ்மம் ஸாமர்த்த்யமுள்ளதாகையால் தனனைத்தானே இவ்விதமாகப் பரிணமிப்பித்தது 'சூ. த். க். யு. கெ. ஓ.' என்பது ஒருஸூத்ரமும், 'வ. ரி. ணா. ரி. க். ஸ்' என்பது வேறுஸூத்ரமுமாகலாம், அப்போது முதலுக்கு முன்போலவே அர்த்தம் இரண்டாம் ஸூத்ரத்திக்கு விகாரியாகிய இஜ்ஜாத் ஸ்வரூபமாக ப்ரஹ்மமாயிற்று என்று 'ஸு. ஹவ. ஷ. ந. ஸ்' என்ஐறவாகியத்தித் சொல்லுகையாலும் ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் உபாதானகாரணமென்பது ஸித்தம் என்று. (கரு. கரு. கரு.)

ஸூ. கரு. கரு. சூ. த். க். யு. கெ. ஓ.

(நா - ஹ - ஹா.) சூ. த். க். யு. கெ. ஓ. - 'தஜாதா ந ஸுயகிசுருத' என்று தன்னையே (ஜகத்ருபமாகச்) செய்கிறுனென்று சொல்லுகையாலும் (உபாதானகாரணமாகிறது.) கரு. கரு.

ஸூ. கரு. கரு. வ. ரி. ணா. ரி. க். ஸ்.

(நா - ஹ.) வ. ரி. ணா. ரி. க். ஸ். - (சித்சித்வஸ்து சரீரகஞ்ஞ பரமபுருஷனே ஜகத்ருபமாகப்) பரிணமிக்கையாலே, (ஜகத்ததோஷம் பரமபுருஷனுக்கு ஸம்பவியாது.) கரு. கரு.

(நா - ஹ.) பரமபுருஷனே ஜகத்ருபமாகப் பரிணமித்தால் அவனுக்குள்ள அநலதிகாதிசுடஜ்ஞாநாநந்தாதி குணக்கள்போய் ஜகத்ததமான தக்கம் அஜ்ஞாநம் முதலிய தோஷங்கள் சம்பவிக்குமே யென்னில், ப்ரஹ்மம் அவித்யையினால் ஆவரிக்கப்பட்டு ஜகத்ருபமாகப்பரிணமிக்கிறதென்று சொல்லுகிற அந்வைதமதத்தில் இத்தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கும், நாமரூபமற்றதாய் ஸஞ்ஞமமாயிருக்கிற சித்சித்சரீரகஞ்ஞ பரமபுருஷன் ஸ்தலசித்தித் விவித்தனாகப் பரிணமிக்கிறுனென்று வேதாந்திகள்

கி.ந.சு.

4

கரு

கருள்.

(ஸ்.நா.பு.) ஊடுதடி-இந்த ந்யாயஸமுதாயத்தினுடைய, ஸுவெவ்-

கருதி.

கருது.

கருது.

6

உ - வ து அ த் ய ர ய ம்.

க - வ து பாதம்.

ஸயி - ஈ.சு. ஸூ - க.சு. ஸூ க) நவகாஸ டொஷபுஸஜ்ஜதிவெனா
ந)ஸூக) நவகாஸடொஷபுஸஜ்ஜதி.

(ஸ்-ஸ்ரீ-ஹ்) ஸூக) நவகாஸடொஷபுஸஜ்ஜதி - (கபிலஸ் நுதியை
உபப்நும்ஹணமாகக் கொள்ளாவிடில்) அந்தஸம்நுதக்கு (அஸதக் கொண்டு
அந்தநிர்ணயம் பண்ணுகையாகிற) அவகாசமின்மையாகிய தோஷம் ப்ர
ஸங்கிக்கும் (வருப). உதிவெச - என்றும், ஸூக) நவகாஸடொ
ஷபுஸஜ்ஜதி - வேறான (மர்வாத்) ஸம்நுதிகளுக்கு அவகாசமின்மையாகி
ற தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கையாலே, க-கபிலஸ்நுதியை உபப்நும்ஹணம
கக்கொள்ளக்கூடாது. க.சு.

(ஸ்-ஹ்) மூல் அத்யாயத்தில் ஜகத்ஜம்ஸ்த்விதிலயகாரணம் ஸ்வஜ்ஞமான
பரப்ரஹ்மமென்று நிர்ணயித்து மூலப்ரக்ருதி முதலியவற்றுக்கு ஜகத்காரணத்வம்
இல்லையென்று கிரஸதம செய்யப்பட்டது. இதில் மூலப்ரக்ருதி முதலியவற்றை ஜகத்
காரணமென்று சொல்லுகிற ஸாங்க்யாதி மூலங்களிலுள்ள தோஷங்களை வெளியிட
விடில் மந்தமதிகளான ஜகத்கள் அம்மதத்தையாழ்ந்தே வேதங்களு
கும் உபார்த்தங்களைச் சொல்லிச்செட்டுப் போவார்களென்று அம்மதங்களில் தோஷ
த்தை தர்சிப்பிப்பாராக முயன்ற ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், முதலில் ஜகத்பொத்தாதி
மதங்களைப்போல் கேவலம் வேதபாஹ்யமன்றியே வேதஸம்மதமான சிலஅர்த்தங்க
ளைச்சொல்லுமதாய் சிஷ்டபரிசுருஹிதமாய், இந்ததேஹதுக்களினால் இம்மதம் வைதிக
மென்கிற ப்ரமஜகமாயிருக்கிற ஸாங்க்யபாதஞ்சுலமதஸ்த்விதிகளுக்கு ருத்தரம் சொல்
லுகிறா ஸாங்க்யர்கள் வேதார்த்தம் மந்தமதீயினால் நிர்ணயிக்கப்போகாது, ஸம்நுதி
களைக்கொண்டே அவ்வர்த்தங்களை அறியவேண்டும், ஆகையால் வேதத்தில் ஸ்வஜ்ஞ
மானப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமென்று மேலெழுத்தோற்றிலும் அவ்வர்த்தம், ஸ்வஜ்ஞ
ராய் ஸ்ருதிஸம்நுதிகளில் அவதாரமாகச்சொல்லப்பட்ட ஆபத்தமரான கபிலமஹர்
ஷிவேதார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடக்கூடியத ஸாங்க்யமதத்தைக்கொண்டே நிர்ண
யிக்கத்தக்கது. அம்மதத்தில் மூலப்ரக்ருதியே ஜகத்காரணமென்று நிறையிகுகிறது,
ஆகையால் இதற்குருணமாகவே வேதார்த்தத்தையறுத்யிட்டு வேதத்திற்கும் ப்ர
தாசகாரணவாதத்திலே தாத்பர்யமென்றக்கேரிகேவேண்டும், மற்றமர்வாதி ஸம்நுதி
களில் ப்ரஹ்மமேகாரணமென்று சொல்லியிருக்கினும், அந்த ஸம்நுதிகளில் வர்ணஸ்
ரமாகாரங்களுக்கும் மற்றமூன்றதர்மங்களையும் சொல்லியிருக்கையால் அவ்வர்த்தங்க
ளில் அவைகள் ப்ரமாணமாய் ப்ரயோஜனவத்தாகக்கூடவன, இந்த கபிலஸ்நுதி
உபபாடியன்றியே கேவலமோக்ஷத்தைப்பற்றியே சொல்லுகிறதாகையால் அவ்விஷ
யத்திலும் இதப்ரமாணமாகில் இதண்டானதற்கு ப்ரயோஜனம் காணாமையால்
வ்யத்தமாய்விடும், அதற்காக இவ்வர்த்தத்தில் மற்ற ஸம்நுதிகளைவிட்டு இத்தையே
அவலம்பிக்கவேண்டும் என்றுசொன்னார்கள். இப்பூர்வபகூத்தை, இரண்டு ஸம்நுதி
களில் ஒன்றக்கொண்டு விரோதம்தோற்றினால் அவற்றில் எந்தஸம்நுதிவேதத்துக்கி
ணந்திருக்கிறதோ, அதையே யக்கேரிகேவேண்டும், ஆகையால் வேதார்த்தத்

தோடு விரோதித்த கபிலஸம்ருதியினர்த்தம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதன்று. மேலும் இதொன்றுமே ப்ரதாநகாரணவாதம் சொல்லுகிறது; இரொன்றுக்காக, ப்ரமாந்மகாரணவாதம் சொல்லுகிற மற்றுமுள்ள அநேகம்ஸ்ம்ருதிகள் இந்நிறாஸங்கள் புராணங்கள் பகவத்கேதயாகிய இவ்வளவுக்கும் அப்ரமாண்யம் சொல்வதுசரியன்று, மேலும் வேதத்தில் ஆபத்தமராகச் சொல்லப்பட்டகபிலர், ஸகரபுத்ரர்களை நீராக்கின வாஸுதேவாவதாரமரணசுபிலரொழிய அகந்யஸ்தாரமாகிய இக்கபிலர் சொல்லப்படவில்லை, மேலும் இந்த ஸ்ம்ருதிப்ரமாணம், மற்றவை அப்ரமாணமென்றால், மற்றவை ப்ரமாணம் இதே அப்ரமாணமாக ஏனாக்கூடாது, ஆகையால் இவ்வர்த்தம் ப்ரமாணிகமாக நம்பத்தக்கதன்று என்று நிரஸித்தார். கருக.

(௬-ஹ.) முதல்அத்யாயத்தில் ப்ரஹ்மேஜகத்காரணமென்று சொல்லிற்று இந்தஅத்யாயத்தில் அதின்மேல்வரும் சங்கைகளைப்பரிஹரித்து அதையேத்தருடிகரிக்கிறது. கபிலஸம்ருதியில் மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமென்று சொல்லிற்று. அந்த யுத்திகளினால் ப்ரஹ்மகாரணத்வவாதம்சலிக்குமா சலியாதவென்று ஸம்சயம். வேதார்த்தம் மதமதிகளுக்கு தர்ஹமாயிருக்கிறதென்று அதற்குவ்யாக்யானரூபமாய்சேவலத்சுபரமாய் கபிலஸ்ருதிப்ரவர்த்தத்து. அதைப்ரமாணமாகக்கொள்ளாவிடில் அதுவ்யர்த்தமாவ்லிபம் ஆகையால் அதற்கொல்லிய ப்ரதாநகாரணவாதமே வேதஸமமதமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று பூர்வகூடும். வேதார்த்த நிர்ப்சயத்திற்கு உபப்ரும்ஹணம் வேண்டியிருந்தாலும், வேதார்த்தத்திற்கு விருத்தமல்லாத மந்வாதிஸ்ம்ருதிகளையே உபப்ரும்ஹணமாகக் கொள்ளவேண்டும். ஒரு கபிலஸம்ருதிகளாக மந்வாதிஸ்மருதிகளை உபப்ரும்ஹணங்களாகவீசரியாவிடில், அந்த அநேக ஸ்ம்ருதிகளுக்கு வையர்த்தம் ஸம்பவிக்கும். அவைகள் தத்வத்தையும் தர்மத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே தத்வம்சத்தில் அப்ரமாணமானாலும் தர்மப்ரதிபாதம்சத்தில் ப்ரமாணமாகையால் அவைகளுக்கு வையர்த்தமில்லையென்னக்கூடாது. தர்மமாவது ப்ரப்ரஹ்மாராதரூபம், ப்ரப்ரஹ்மம்ஸித்தயாவிடில் அதின் ஆராதநரூபமானதர்மமும் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. ஆகையால் அவற்றுக்கு வையர்த்தம் விர்த்தம், அது வாரைக்காக அவைகளை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு ப்ரஹ்மகாரணவாதமே வேதஸமமதமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தம். கருக.

ஸூ - கசப. உதரெஷாஜா நுபவஸ்யெஃ.

(௬-பு.) உதரெஷாஜ - மஹத்துமுதலியாவற்றுக்கு, சுநுபவஸ்யெஃ - காரணத்வம் (ஜகத்தில் ப்ரஸித்தமாகக்) காரணாயயாலே, (இதுவைதகமன்றி.) கசு.

(௬-பு.) உதரெஷாஜ - மற்றமந்வாதிகளுக்கு, சுநுபவஸ்யெஃ - (ப்ரதாநகாரணத்வத்துக்கு) உபஸந்தியில்லாமையாலும், (அது வேதஸம்மதமன்று.) கசு.

(௬-ஹ.) இம்மதத்தில் மஹத்ப்ரஹ்மகாரம் பஞ்சதர்மாத்ரைகள் சொல்லியிருக்கின்றன, இவை லோகசத்திலும் ப்ரஸித்தமாகக் காணவில்லை, வேதத்திலுமில்லையாகையால் இம்மதம் அங்கீகரிக்கத்தக்கதன்று. கசு.

(௬-ஹ.) அபாத்யகூத்களான ஸசலவஸ்த்துக்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்ல யோகமஹிநமயுடைய கபிலமஹாமுனிக்கு ப்ரஹ்மகாரணத்வம் கோசரமாகாமையாலே ப்ரஹ்மகாரணத்வபகூர் ப்ரமாணிகமன்றென்னில், வேதார்த்த வித்துக்களில் தலைவர்களாய், ப்ரமாணிகர்களாக ஸ்ம்ருதிஸ்ம்ருதயாதிகளில் ப்ரதிபாதிக்கப்ப

ட்டவர்களாய், ஸகலாதீர்த்தியார்த்தவேதந்தாக்களான மந்த்வாதிகளுக்குப் ப்ரதானகாரணத்வம் தோற்றமுமையாலே ப்ரதானகாரணச்வபக்தம் ப்ராமணிகமன்று; வேதாந்தவிருத்தமான அந்தசத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற கபிலஸ்ம்ருதி, கபிலருடைய ப்ரான்தியினை கற்பிக்கப்பட்டதென்று நிர்ணயிக்கப்படும். கச0.

சுயி - கூ.எ. ஸூ - கசக. வனதெந நயொமஃ வுத்யு - கூ0.

(ஸ் - ரா - வு.) வனதெந - வேதாந்தார்த்த விஹோதத்தினாலே, யொமஃ - யோகஸ்ம்ருதியும், வுத்யு - கூ0 - சிவஸம்மொய்யப்பட்டது. கசக.

(ஸ் - ஸா.) ஸாய்மதம் வேதத்திலில்லாதவற்றைச் சொல்லுமாய் அப்ரமாணிகமாயிலும், பாதஞ்சலமதத்தில் வேதத்தில் சொல்லிய ப்ரமாத்மஸூக்தாக்கார வேதவான யோகமும் ஆஸந்ரமங்களும் சொல்லியிருக்கையால் வேதஸம்மதமான இந்தமதம் ப்ராமாணிகமாகலாம், இதில் இதிலும் ப்ரதானகாரணவாதமே சொல்லுமையால் இந்தவாதம் அக்கேரிக்கத்தக்கதென்று சொனைவர்களுக்கு, யோகசாஸ்திரத்தில் எந்தஅம்சம் வேதத்தோடொத்திருக்கிறதோ, அதேப்ரமாணம். அங்கு விருத்தமான அம்சம் அப்ரமாணமேயாகையால் இத்தப்ரதானகாரணவாதம் சரியன்று. கசக.

(ஸ் - ஸா.) யோகஸ்ம்ருதி வேதாந்தத்தக்கு உபப்தம்ஹணம்ஆகுமா, ஆகமாட்டாதான்று ஸர்சயம். யோகஸ்ம்ருதியை ஸக வேதப்ரவர்த்தகனைப் ப்ரஹ்மாப்ரவர்த்திபிக்கையாலும், அந்த ஸ்மருதியில் ஸர்வாணை ஒப்பு கொள்ளுகடாலும் அதைக்கொண்டு ப்ரதானகாரணவாதத்தில் வேதாந்தார்த்தத்தை நிர்ணயிக்கலாமென்று பூர்வபக்தி, கபிலஸ்ம்ருதியைப்போல் இதுவுர் வேதாந்தார்த்த விருத்திராகையாலே இவையும் ப்ராமாணிகமாகக்கொள்ளக்கூடாத. ப்ரஹ்பாவேதப்ரவர்த்தகனயினும் அன்னம் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமுள்ளவனாகையாலே ப்ரமஸம்பாணையுண்டு, அவனுடைய ப்ரான்தியினால் கற்பிக்கப்பட்டதென்று அக்கேரிக்கவேணும் என்று ஸித்தாந்தம்.

சுயி - கூ.அ. ஸூ - கசஉ. உவிவக்ஷணக்வாடிஸ்ய தயாக்ஷணஸ்பாஸு.

(ஸ் - ரா - வு.) சுயு - இந்த ஜகத்தக்கு, விவக்ஷணக்வாடி - (ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும்) வைவக்ஷண்யமுண்டாகையாலே, உ - ப்ரஹ்மகாரணத்வ ப்ரதிபாதகம் கூடாது. தயாக்ஷண - அந்த வைவக்ஷண்யமும், ஸ்பாஸு - சப்தத்தினால் (வேதவாக்யத்தினால், (அறியப்படுகிறது.) கசஉ.

(ஸ் - ரா - ஸா.) வேதாந்தவாக்யம் ப்ரதானத்தைக்காரணமாகச்சொல்லுகிறதா, ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகச்சொல்லுகிறதா என்று ஸம்ஸயம். ஜ்ஞாநருண்யமாய் ஜடமானகலசாதிகளும் மிருத்தும் ப்ருகிவியாநுற்போல காரணணக்களிரண்டும் எத்தன்மையாய் ஏகரூபமாயிருக்கவேண்டும். ஜகத்தைக்காட்டிலும் ஸாவஜ்ஞஸ்ய சித்தகனான ஸர்வேஸ்வரன் விலக்ஷணனாய் பிங்கக்வ்யமாகையாலே ஸர்வேஸ்வரன் காரணமாகமாட்டான். ஜகத்தும் ப்ரஹ்மியும் ஜடமாய் ஏகரூபமாயிருக்கையாலே உற்பரகத்தியை ஜகத்காரணமாகவேண்டும். ஜகத்து ஸர்வரணைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமென்பதை வேலிஜாநஸாவிஜாநக" என்கிற ஸ்ருகியேசொல்லுகிறது. "சுவிஜாநஸு" என்றால் ஜ்ஞாநருண்யமான ஜகத்து. ஆகையால் வேதாந்தம் ப்ரதானத்தைக்காரணமாகச்சொல்லுகிறது. என்று பூர்வபக்தம். கசஉ.

(ஸ் - ஹ.) கார்யம் காரணத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாகில் கார்யம் உண்டாவதற்கு முன்காரணரூபமாயிருத்தென்று சொல்லப்படுகிறது, ஆகையால் அனைத்து

கார்யவாதம் ஒப்புக்கொண்டதாகும் என்னில், கார்யம் மித்யாருபமாகையால் உத்பத்திக்கு முன்பு எப்படி அஸத்தோ, இப்போதும் அப்படியே அஸத்தாயேயிருக்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். கார்யமொன்று உண்மையாயுண்டென்று ஒப்புக்கொண்டால் அஷ்டாங்கே இவ்வாபத்தி ஸம்பவிக்குமொழிய எங்களுக்கு ஸம்பவியாதென்று கருத்து.

கசு.

(ஸா-ஹா.) கார்யமான கடமும் காரணமான ம்ருத்தம் ப்ருதியே; கடம் உண்டாவதற்கு முன்பு ம்ருத்பிண்டத்தில்விண்மாயிருக்கிறது, பிற்பாடு உண்டாகிறது. உண்டாகையாவது-நாமருபங்களை யடைக. முன்னிலாதது இப்போது உண்டாகிறதென்ற தீர்மானம். இல்லாதவஸ்து உண்டானால் குதிரைக்கொம்பும் உண்டாவேண்டியாகும். பிண்டமாயிருந்தால் ம்ருத்து என்றும், அந்த அவஸ்தையைவிட்டு வேறுவிதமாய் வாயும் வயிறுமான ஆகாரத்தையடைந்தால் கடமென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. இவ்ரு ஸத்தகார்யவாத மென்ற பெயர். இதுவேதோத்திகளுக்கு அபிமதமானது. இப்போது கார்யமான ஜகத்துக்கு விலக்ஷணமான ப்ரஹ்மம் காரணமானால், இவ்விரண்டும் ஏகத்வவ்யயல்பமானால் ஜகத்த உண்டாவதற்கு முன்பு ப்ரஹ்மத்தில் விண்மாயிருக்கிறதென்ற அங்கேரிக் கக்கடாது. ஒரு ஜாதவஸ்துவில் மற்றொரு ஜாதவஸ்து வீணமாகவும்மாட்டாது. ஆகையால் ஜகத்த உண்டாவதற்கு முன்னிலையென்று கொள்ளவேண்டும். அஸதகார்யவாதம் ஸித்திக்கும். இந்த கடம் ம்ருத்த என்ற சொல்வதோல் இந்த ஸகலஜகத்தம் ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லுகிற 'ஸாவ்யாவஸ்திஹி' என்கிற ஸ்ருதியும் அபாத்தகமாகுமேயென்னில்; நான்கு கார்யகாரணங்கள் ஏகருபமாயே யிருக்கவேண்டுமென்கிற நியமமில்லையென்றே சொல்லும்; கார்யகாரணங்கள் ஏகத்வவ்யமென்பது எங்களுக்கு இஷ்டமே. ஒருத்ர வ்யயேகாருணவஸ்தையைவிட்டுக் கார்யவஸ்துவையடையும்போது காரணத்தை யோடு எமாநலக்ஷணத்தையுமடையலாம், அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாயுமாகவா மென்றே நான்கு சொன்னது. ஆகையால் நான்கு சொன்ன தோஷங்களுக்கு அவகாசமில்லை என்ற ஸித்தாந்தம்.

கசு.

ஸூ - சதக. ஸவீதள ததூதஸஜா உஸஜீஸுஸு.

(ஸ-ஸா-ஸூ.) ஸவீதள - (ஜகத்துப்ரஹ்மத்தினிடத்தில்) ஸயிக்கும்போதும் (அங்கிருந்து உத்பங்கமாகும்போதும்), ததூ - ம்ருத்தாவ்யமபோலே, உஸஜீஸு - (கார்யகுணங்கள் காரணத்தில்) ப்ரஸங்கிக்கவாயலே, உஸஜீஸு - (வேதாத்தவாக்யம்) சரிபான அர்த்தத்தனது ப்ரதிபாதிக்கிறதாகமாட்டாது.

கசு.

(ஸ-ஹா.) இவ்விகாராத்மகமான ஜகத்துப்ரளயத்தில் ப்ரஹ்மத்தில்வெபவிக்கிறதென்றால், கார்யருபமான இஜ்ஜகத்திலுள்ள புண்யபாபஸூதுக்க ஜ்ஞாநகுண்யத்வஸைபரிணமித்வாதி ஸால்தோஷகனும் ப்ரஹ்மத்திற்குண்டாகும்; மேலும் ப்ரஹ்மத்தோடு ஒன்றாய்வயதனது அடைந்தபிறகு மறுபுறவுடியில் ஒருவன் மேன்மையையுடையதாகவும் ஒருவன் கீழ்மையையுடையதாகவும் பிரக்கசஞ்சகாரணம்சா னது. மேலும் ப்ரஹ்மத்தோடு சேர்ந்துவிட்டஜகத்துக்கு மறுபுறவுடியில் ஒப்புக்கொண்டால் முத்தியையடைந்தவனும் உறித்து ஸம்ஸாரிடாவேண்டியவரும். ஆகல் ப்ரளயத்தில் ஜகத்துப்ரஹ்மத்திலுலிக்கிறதில்லை, வேறபட்டேயிருக்கிறது என்றால், அப்போது ஜகத்துக்கு ப்ரஹ்மம் காரணமென்றே ஏற்படவில்லை இய்யாதி தோஷங்கள் ப்ரஹ்மகாரணவாதத்திலுண்டு. என்று பூர்பபக்ஷம்.

கசு.

(ரா-ஹா.) காரணமான ப்ரஹ்மமே கார்யமான ஜகத்காய் ப்பரிணமித்தென் னில், ம்ருத்குக்குக் காஸூவஸ்தையிலுள்ள பிண்டாகாரமும், கார்யாவஸ்தையி லுள்ள கடாகாரமும் ஸம்பவிப்பதுபோல், தோஷகந்தரஹிதமாய் ஜ்ஞாநாதந்த ஸ்வ ரூபமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்திலுள்ள உத்பத்திவிநாசங்களும் தக்க ஜ்ஞாநங்களும் சேரும் என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி. ப்ரஹ்மம் ஜடம் அஜடம் ஸுகி தூக்கி தஷ்ட டம் நிர் தஷ்டம் என்கிற விருத்தார்த்தங்களைச் சொல்லுகையாலே வேதாந்தவாத்யம் அப்ரமாணமென்ற கொள்ளவேண்டியதும் என்று பூர்வபக்ஷம்.

கசஎ.

ஸூசி கசஎ. நக-ஹிஷ்டாஹாவாஸி.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஹிஷ்டாஹாவாஸி - (பரிணாமத்தில் குணதோஷங்கள் வ்யவஸ்த்திதங்களென்பதில்) த்ருஷ்டாந்த முண்டாகையால், க - (ப்ரஹ் மத்திற்கு ஜகத்திலுள்ள தோஷங்கள்) ஸம்பவியாது.

கசஎ.

(ஸ-ஹா.) இந்தஸூத்திரத்தில், கீழ்ச்சொன்னதோஷங்களொன்றும் ப்ரஹ்மத் திற்குத் தட்டாதென்கிறது, அதாவது-ஸுவர்ணம் கடகமகுடகுண்டல ரூபமாகக் கா ர்யாவஸ்தையையடைந்தமறித்து ஸுவர்ணபிண்டமாய் காஸூவஸ்தையை யடை யும்போது அக்காரணத்தில் முன்கார்யாவஸ்தையிலுள்ள கடகமகுடாத்நாகாரங்கல் காண்கிறதில்லை; அதுபோல் காரணமாகிய ப்ரஹ்மத்திலும் கார்யமான ஜகத்திலுள்ள தோஷங்கள் ஸம்பந்தித்கமாட்டா. ப்ரளயத்தில் ஜகத்துப்ரஹ்மத்தில்லயித்தபோதிலும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய அந்தந்த அம்சத்துக்கு அவித்யையின் ஸம்பந்தத்தினுண்டான ஜீவபாவமும் அதினுண்டான புண்யபாப ரூபகர்மங்களும்உண்டு, அவைநசித்திற் தல்லை, மதஸ்ருஷ்டியில் அந்தபுண்யபாபங்களின் வைஷ்ணவங்களைப்பற்ற ஒருவருக் கொருவர் தேவன் மனுஷ்யன் தனிகன் தரித்திரன் புத்திமான் மூடன் முதலிய உய ர்வு தாழ்வுகளையுடைய ஜன்மங்கலையடைகிறார்கள். முத்தியையடைந்தவனுக்கு தத் தஜ்ஞாதத்தினால் அவித்யை நசித்து விட்டபடியால் அவனுக்கு மதபடி ஜன்மங்கிடை யாது. இப்படி நீங்கள் சொல்லுகிற எவ்விதமாகிய தோஷமுமில்லையாகையால் இந்த ப்ரஹ்மகாரணவாதமே ஸரி என்று ஸித்தாந்தம்.

கசஎ.

(ரா-ஹா.) இந்தஸூத்திரத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ஒருமனுஷ்யன் பாலனயிருந்து யுவாகாய்ப்பின்பு வ்ருத்தனாய் ப்பரிணயியாநின்றாலும், பால்யமெயள வாவார்த்தகக்களென்கிற அவஸ்தைகள் அவனுடைய சரீரத்திலேயேயிருக்கும், ஆத் மாவுக்கு ஸம்பவியாது அதுபோல் சித்சித்துக்களை சரீரமாகஉடைய ஈஸ்வரன் ஜகத் ரூபமாகப்பரிணமித்தால் அந்தஜகத்திலுள்ள உத்பத்தி விநாசாதிறோஷங்கள் சரீர பூதங்களான சித்சித்துக்களிலேயேயிருக்கும்; அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவான ஸர் வேஸ்வரனிடத்தில் ஸம்பவியாது அவனுடைய ஸ்வரூபம் நித்யாந்தரூபமாயேயி ருக்கும். ஆகையால் அந்த ஈஸ்வர ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்திற்கு அப் ராமான்யமும்வராது.

கசஎ.

ஸூசி - கசஅ. ஸ்வபக்ஷபொஷாது.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஸ்வபக்ஷபொஷாது - தங்கள்பக்ஷத்தில் தோஷமிரு க்கிறபடியாலும் (அப்பக்ஷத்தைவிட்டு இந்தவேதாந்திமதத்தையே பரிக்கா ஹிக்கவேணும்.)

கசஅ.

(ஸா-ஹா.) இத்தோஷங்கள் ஸாங்க்யருக்குமுண்டு. அதாவது காரணம் மூல ப்ரக்ருதியென்றும், கார்யம் இஜ்ஜகத்தென்றும், கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமில்லை யென்றும் அவர்கள் அங்கீகரித்தார்கள், அதில் காரணமாகிய மூலப்ரக்ருதியில் சப்த

ஸ்பர்சுருபரஸம் முதலிபகுணங்கன்விடையாத, கார்யமாகிய இஹுகத்திலுண்டு. இஹுகத்துப் ப்ரஸயத்தில் மூலப்ரக்ருதியிலுலயிக்கும்போது இதிகுணதன் காரணத்தில் ஏன் ஸ்பர்சுக்கமாட்டாது. இப்படி கார்யகாரணங்களுக்குப் பேதமுண்டாகையால் அவை இரண்டும் ஒருவஸ்தவாகமாட்டா. மேலும் ப்ருஜ்யபாதிக்கள் மூலப்ரக்ருதியில்லயித்தபின் மறுஸ்ருஷ்டியில் இந்தத் தர்வ்யம் இந்தப் ப்ருஷ்டலுடைய போகத்துக் கொன்றும் மற்ருென்று மற்ருெருவனுக்கொன்றும் கொல்லுணகக்கு ஹேதகாணவிலில்; இவ்விதமானியமயில்லையென்னில், சிவதர்வ்யங்கள் முக்தப் ப்ருஷ்டனுக்கு ஏனப்போகத் தைஉண்டெண்ணமாட்டாது. இத்தபாதிதோஷங்கள் கண்டுகொள்க. கசஅ.

(ஸா-ஹா.) வேதாந்தமதத்தை யவஸம்பிக்கைக்குக் காரணம் இப்பக்ஷத்தில் தோஷமில்லாமையேயன்ற; கபிலபக்ஷத்தில் தோஷங்களுமுண்டு, அவையாவன- ஆத்மா நிர்மலஸ்வரூபன்; அவனுக்குப் ப்ரக்ருதிஸாந்திரியமும் அறினால் ஆத்மாவில் ப்ரக்ருதி தர்மாத்யாஸமு முண்டானது இத்தஹுகத்து உண்டாகிறதென்று அவர்கள் பக்ஷம். அலின் ப்ரக்ருதி ஸாந்திரியமாவது—ப்ரக்ருதியிலுடைய ஸத்பாவம், அதாவது—இருக்கையேயானால் இவ்விதமான ஸாந்திரியம் முக்தனுக்கு முண்டாகையால் அவனாகும் ஸம்ஸாரப்ரஸங்க முண்டாகும். விகாரத்தை யடைந்த ப்ரக்ருதியின் ஸத்பாவத்தான் ப்ரக்ருதிஸாந்திரியமென்றால், அத்தயாஸத்திற்கு, அதாவது—ப்ரக்ருதியிலுள்ள கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வகுணங்கள் ஆத்மாவில் ப்ரதிபலிக்கைக்குப் ப்ரக்ருதியின் விசாரம் காரணமென்றாயிற்று. விகாரத்தைக்குறித்த அத்தயாஸம் காரணமென்று முன் சொல்லிற்று. இப்படி பாஸ்பரவிருத்தங்களாயிருக்கிறபடியால் அம்மதம் தோஷபுத்தமாய் அணங்கதமாயிருக்கும், ஆகையால் அதைவிட்டு இம்மதத்தை யே யாஸ்யிக்கவேண்டும். கசஅ.

ஸூ-கசக. தக-பாபு. திஷாநாஹி.

(ஸா-பு.) தக-பாபு. திஷாநாஹி - யுத்திக்கு ஓரிடத்தில் நிலையில்லாமையாலும். (அப்பக்ஷம் அநாதரணியம்.) கசக.

(ஸா-ஹா.) நான்திகர்களுடைய யுத்திகளினால் கபிலர்கள் யுத்தி பாதிதமாகையாலும், யுத்திக்கு ஓரிடத்தில் நிலையில்லாமையாலும், யுத்தியையே முக்யமாகக் கொண்ட கபிலமதம் ஸம்ஸீகமன்று. கசக.

ஸூ-கரு. சுந்யாநாநெயரிதிவெ றெவரிவ்ருநெயாஹ்யஸூ.

(ஸா-பு.) சுந்யா - வேறுவிதமாக, சுநாநெயடி - ஊஹிக் கத்தக்கது, உதிவெசு - என்றால், ஊவரிவி - இப்படி ஊஹித்தாலும், சுநெயாஹ்யஸூ. (யுத்திக்கு) முடிவில்லாமையானவர்க்கும். கரு.

(ஸா-ஹா.) இந்த பாவ்யத்திற்கு 'தக-பாபு. திஷாநாஹி. சுந்யாநாநெயரிதிவெ றெவரிவ்ருநெயாஹ்யஸூ' என்று இதுவரையில் ஒரு ஸூத்ரம். இதற்குத்தம்- வேதாந்தத்தைவிட்டுத் தங்கள் யுத்தியினாலொன்றைச் சொல்லில் இவ்வினக்காட்டிலும் புத்திமாத்ருவன் பிறந்து இதை துஷிக்கலாம், அதையும் மற்ருெருபுத்திமான் துஷிக்கலாம், இப்படிஸித்தரத்தம் ஓரிடத்தில் நிலாமலே போய்விடும், கபிலர்போன்ற மஹாபுத்திமான்கள் சொல்லுக்கு ஒருஊஷணம் வாராதாகையால் அதையங்கீகரிக்கலாமென்னில், அதுவும் அவரைப்போன்ற மஹாபுத்திமான்களான கருணாதிகளினால், துஷிக்கப்பட்டது. யுத்தியைக்கொண்டு ஒன்றைநிரணயிக்கக்கூடாதென்று சொல்லக்கூடாது. லோகத்தில் சிலர் ஒருகார்யத்தைச் செய்து

அதினால் அவர்கள் அடைகிற ஸுகதுக்கங்களைக்கண்டு பின்புள்ளார் இக்காரியம் நன்று இக்காரியம்தேன்று தங்களயுத்தியைக்கொண்டு நிரணயித்ததாங்களும்காரியங்களைச் செய்து ஸுகதுக்கங்களைபடைகிறார்கள். ஆகையால் யுக்தியென்பது மோர் ப்ரமாணமுண்டு. மூலப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமென்பதற்குச் சொன்னயுக்திகள் தோஷமுடையவைகளாயினும் தோஷமற்ற மற்றயுக்திகளைக்கொண்டு அதைஸ்தாபிக்கிறோமென்னில்; லோகத்தில் யுக்தியினால் சிலவஸ்துக்களை நிரணயிக்கும்போது அவ்வஸ்துக்களைச் சிலவிடங்களில்கண்டு அதிள் ஹேசுக்களையும்கண்டு பிறகு காலாந்தரத்தில் முன்கண்ட ஹேதுக்களோடு துல்யமானஹேதுவை ஒரிடத்தில்கண்டு, இதனால் முன்கண்டவஸ்துவோடு துல்யமானது இங்கிருக்கலாமென்று நினைக்கிறார்கள் ப்ரஹ்மவிஷயத்தில் அப்படிப்பட்ட ப்ரத்யக்ஷம் எப்போதும் கிடையாதாகையால் இதை யுக்தியைக்கொண்டு நிரணயிக்கமுடியாது. ப்ரத்யக்ஷமூலமல்லாதயுக்திகள் மேல் மேல் தாஷிதங்களாயேவிடும் ஆகையால் யுக்தியைவிட்டு வேதாந்தங்களில் சோன்னவர்த்தத்தையே அங்கீகரிப்பது நலம்.

கசு கரு.

(ரா-ஹ.) இப்போதுள்ள யுக்திகள் நாஸ்திகர்களின் யுக்திகளினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், இனி அவர்களின் யுக்திகளினால் பாதிக்கப்படாமல் வேறுவிதமான யுக்திகளைக்கொண்டு இம்மதத்தை ஸ்தாபிக்கின்றோமென்னில், இப்போதுள்ள யுக்திகளுக்கு மேலாக நீ யுக்திசொன்னபோதிலும், இனியொருவன் உன்னைக்காட்டிலும் புத்திமானாய்ப்பிறந்து உனக்குமேல் யுக்திசொன்னால் அப்போது உன்யுக்தி நிலாது. இப்படி மேன்மேல் யுக்திசொல்லிக்கொண்டுபோனால் அதற்கொருகாலும் முடிவகப்படாது. ஆகையால் அம்மதத்தை விடவேண்டியது.

கரு.

சுயி - கூ. ஸு - கரு. ஹதெதமஸிஷாபரிமு ஹா

சுவிவ்யாவ்யுதாஃ.

(ஸ - ரா - ஹ.) ஹதெதம - யுக்திக்கோரிடத்தில் நிலையில்லாமை யாலே, ஸிஷாபரிமு ஹாஃ சுவி - மற்றுமுள்ளனவாய் (சிஷ்டர்களால்) அங்கீகரிக்கப்படாதவையுமான மதங்களும், வ்யாவ்யுதாஃ - (நிரஸ்தங்களென்று) வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டதுகள்.

கரு.

(ஸ-ஹ.) வ்யாஸபராசரர் முதலிய பெரியோர்கள் அங்கீகரியாத ப்ரமாண காரணவாதாதிமதங்களும் யுக்திமூலங்களாகையால், அந்தயுக்திகளும் கீழ்ச்சொன்ன படியே நிலநிற்கத் தக்கவைகளல்லாமையால் அம்மதங்களும் இதனாலேயே நிராகரிக்கப்பட்டன.

கரு.

(ரா-ஹ.) மற்றுமுள்ள வைசேஷிகமதம்முதலானவையும்கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதானமாகக்கொள்ளுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவினாலேயே நிரஸநம்செய்யப்பட்டதுகளென்றியவும்.

கரு.

சுயி - சு. ஸு - ரு. உ. ஹாசூபதெதாவிஹாமஸூ

தூர்வொகவச.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஹாசூபதெதஃ - (நஸ்வரனுக்கும்) ஸுகதுக்காறு பவம் ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், சுவிஹாமஃ - ஜீவேஸ்வரபேதம் ஸம்பநியாது; வெச - என்றால், வொகவச - லோகத்திற்போலவே, வ்யாச - ஜீவேஸ்வரபேதம் ஸம்பவிக்கும்.

கரு.

(ஸ-ஹ.) ப்ரஹ்மம் சக்ஷராதி இந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்லாமையால் அது உயர்வுகொண்டு தீர்வையுடையது என்பது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதே; ஆயினும், ப்ரஹ்மபுத்தம் ஒன்றேயென்பது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று. ஏனெனில், ஜாதில் போக்தாவென்றும் போக்யமென்றும் இருவகையாகவே இருக்கிறது. அதாவது புத்தம் பழம் முதலியவைகளையாவதுபலித்து ஸுகம்பெறுகிறவன் போக்தா, அவனுடைய ஸுகத்திற்குக் காரணங்களாகிய புத்தப்பலாதிகள் போக்யம். இவையிரண்டும் ப்ரஹ்மமெனினால், தீவன் போக்தாவாகவும் புத்தபாதிகர் போக்யமாகவும் ஆகவே போல் புத்தபாதிகள் போக்தாவாகவும் தீவன் போக்யமாகவும் ஏனாகக் கூடாது. ஆகையால் தீவிரண்டும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்று ஒப்புக்கொள்ளக்கூடா தென்றுபூர்ப்பகஷம். ஸுமத்திரத்திலுள்ள அலைநுரைப்பிழி + ஐ + த்தின் விகாரமே யாயினும் அவைகளில் ஒன்று மற்றொன்றாக ஆவதுமில்லை, ஒன்றைமற்றொன்றாக வ்யவஹரிப்பதமில்லை. இதிலுள் அவைகள் ஐந்தைக்காட்டில் வேறுபட்டவையாக மாட்டாது. அதுபோல் இவை ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவையாகவா மாகமாட்டா என்று ஸித்தாந்தம். கருஉ.

(ஸ-ஹ.) காமவ்யயனம் துக்கியான தீவனைக்காட்டிலும் நிரதிரயானந்த ஸ்வ ரூபமான ஈஸ்வரன் விலக்ஷணமென்று ஸித்தாந்தம். ஈஸ்வரனுக்கும் சித்திததுக் களாகிற சரீ முண்டாவையால் சரீரமுள்ளவையுடைய தீவனுக்குப்போல அவனுக்கும் ஸுகத்ததுக்கிய மொக்குமானையால் தீவனுக்காட்டிலும் ஈஸ்வரனை விலக்ஷண ரூப பிரித்தல் சொல்லமுடியாதென்று பூர்ப்பகஷம். “ஸுவனாக்யாவது” என்று முதலு கும சரீ, முண்டென்று சொல்லுகையாலே, அவனுக்கு துக்காதப டமில்லாமையால், துக்காதபவத்திற்கு சரீ, ஸம்பத்தாதாரமே வேறுதவனது. சரீ, த்தி, த்தில் உத்திதவித்தக்கு உட்பட்டவனாயிருந்து அந்த விதிவியச்செய்யாமல் உத்தாரமத்தல் அதவே துக்காதபவத்திற்கு, ஹது. ஈஸ்வரன் ஸாஸ்திரவித்தக்குட் பட்டவனாயிருக்கையால், சரீரவரனானும் அவனுக்கு துக்காதபவம் ஸம்பவியாது ஸோகத்தல் ராஜாவின்னடைய உத்திரவை அதிசரமித்தால் ஐக்களுக்கு தெண்டனை யுண்டு; ராஜாவுக்கு அதிலை. அதபோலவே இங்கும் கண்டுகொள்வது. ஆகையால் ஈஸ்வரனுக்கு எவ்விதத்திலும் துக்காதபவம் ஸம்பவியாது. இதைக்கொண்டுஜீவேஸ் வர்களுக்கு வைக்கையம் ஸம்பலிக்கு மென்று ஸித்தாந்தம். கருஉ.

சுயி-சக, ஸு - கருஉ. தடிநந ஸுபிராஜி ஸுஸாஜிஹி.

(ஸ-ஸா-ஹ.) ஸுபிராஜி ஸுஸாஜிஹி - ஆம்பணசப்தத்தை ஆதி யாக உடைய வாக்யங்களினால், தடிநந ஸுபிராஜி - பரமாத்மாவைக் காட்டி லும் (ஜகத்துக்கு) அபேதம், (ஸித்திக்கிறது). கருஉ.

(ஸ - ஹ.) ஜீவஸுத்திரத்தில் வ்யவஹாரிக் பேதத்தை யொத்தக்கொண்டு ஸமாதாகம்செய்தார். இதில் பரமாத்மாவை பேசுகிடையாது. ஆகாசம் முதலிய கார்பருபமான ஜகத்திற்கும், இவற்றக்குக்காரணமாகிய ப்ரஹ்மத்தக்கும் அபேதமே தோற்றுகிறது. இதற்குப்ரமாணம் “யவாவஸாஜெ ஹிகநிபூதிணுந” என்று தொடக்கி “வரவாரணண விகாரொநாபெயம் ஹிகுக்கெத ஹிவவது” என்கிற சாந்தோக்யத்தின்வாக்யம். இதின் கருத்து—கார்யமாகப் பரிணமிப்பதக்குமுன் பிண்டாகாரமாயிருக்கும் மருத்து, அதாவது மண், அதை யறிந்தால் அதின் விகாரமாகிய கடம் (பாண) சராவம் (மடக்கு) முதலிய கார்யங்க

ளும் மண்ணென்று அறியப்படும். அதாவது - கார்யமும் மண், காரணமும் மண், இரண்டுக்கும் பேதமில்லை. வாயும் வயிறமான ரூபமும் கடம் என்கிற பேதமில்லையென்று மனே வழக்குகிறது, நிருபித்தால் அநொனதும் உண்மையானதன்று. மண்ணென்பதே உண்மையானது. அதுபோல் ஆகாசம் வாயு அக்சிமுதலிய ரூபங்களைப்போல வஸ்துக்களாடங்கிய ஜகத்தும் இச்சின்பேரும் உண்மையாகமாட்டாது. இத்தற்குக்காரணமாகப் ப்ரஹ்மமென்பதே ஸத்யமென்று இந்தப்ரமாணத்தைக்கொண்டு ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதமில்லையென்று கொள்ளவேண்டும். கருந்.

(ரூ-ஹ.) பரமாத்மாவின்விதித்திருந்து உத்பந்நமான ஜகத்து பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் வேறு, அன்றா என்று ஸம்சயம். கார்யகாரணங்களுக்குப் பேதமுண்டா இல்லையா என்று பஸித்தது. - கார்யகாரணங்களுக்குப் பேதமில்லையாகில் காரணத்தைப் போலவே கார்யமுப்முன்னமே இரங்கிறதென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும், அப்படியானால், ஒருகார்யத்திற்காக லோகத்திற் செய்கிறயதநம் வ்யர்த்தமாம். காரணத்தில் மருத்த என்றும் கார்யத்தில் கடமென்றும் வெவ்வேறுவிதமான வ்யவஹாரங்களைகிறது, அதுவுமில்லாமற் போகவேண்டும் - ஆகையால் இவ்வறுபபத்திகள் வராதபடி கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமேயங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று பூர்வபக்தம். 'வாவாரா ஸ்ரீ ஸ்வரிகாரொநாநியெய்யு' 'ஸுஹெவஸுஹெஹே' 'சுரீ' 'இத்யாதி வாக்யங்கன் ஜாதத்தும் ப்ரஹ்மத்திற்குத் அபேதத்தையே சொல்லுகையாலேகார்யகாரணங்களுக்கு அபேதமேயுள்ளது. காரணமான ம்ருத்தரவ்யமே பிண்டமான அவஸ்தையைவிட்டு கடரூபமான அவஸ்தையை அடைகையாலே கார்யகாரணங்களில் வெவ்வேறுவிதமான வ்யவஹாரங்கள் காண்கிறது. அந்த அவஸ்தாப்ராப்திக்காகவே லோகத்தில் உதநாசெய்கிறார்கள். ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன அறுபத்திக்கொன்றும் ஸம்பவியது. ஹேலும், காணவஸ்யஸ்யிலுள்ள ம்ருத்தே கார்யாவஸ்தையிலுள்ள கடத்திலும் காணவஸ்யாலே அஸைவிட்டு, காணு வேறொருதரவ்யம் கற்பிக்கை அதுசிதம்; ஆகையால் கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமில்லை. கருந்.

ஸூ-கருச. ஹாவெவாவவவெஸ்பி.

(ஸ - ஹ) ஹாவெவ - (காரணம்) இருக்கும்போதே, உவவெஸ்பி (கார்யம்) காண்கையாலே, கார்யமும் காரணமும் ஒன்று).

(ஸ-ரூ-ஹ.) ஹாவெவ - கார்யத்திலும், உவவெஸ்பி - (காரணம்)

காண்கையாலே, (கார்யகாரணங்கள் ஏகமே).

கருச.

(ஸ-ஹ.) மேலும், காரணமிருந்தால் கார்யம் காண்கிறது. அதாவது - இவ்விருந்தால் வஸ்த்திரம் காண்கிறது அதிலாவதில் வஸ்த்திரமுமில்லை. ஆகையால் நூலும் அதினுலுண்டான வஸ்திரமும் ஒன்றே, நேறன்று. ஒன்றில்லாவிடிலும் மற்றொன்று காணுமாகில் அவ்விரண்டுக்கும் பேதமுண்டு. அதாவது - வஸ்திரம் நெய்கிற வன் இல்லாவிடிலும் வஸ்திரம் காண்கையால் நெய்கிறவனைக்காட்டிலும் வஸ்திரம் வேறப்பட்டிருக்கும். நூலும் வஸ்திரமுமப்படியின்றி, ஆகையால் அவ்விரண்டுக்கும் பேதம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அதுபோலவே, ஜகத்துக்குக்காரணமாகிய ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஜகத்துக்கும் பேதம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது. கருச.

(ரூ-ஹ.) கடாதிகார்யத்திலும் காரணமான ம்ருத்தரவ்யமே காண்கையாலே கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமில்லை. கருச.

ஸூ-கருந். ஸ்ஹாவாவாவஸு.

(ஸ-நா-வ்ய.) கவரஸூ - கார்யத்துக்கு, ஸகாஸூ - (காரணத் தில்) இருப்பாலும், (கார்யகாரணங்கள் அபிநந்தங்கள்) கருநு.

(ஸ - ஹ.) “ ஸுஷ்ருஷ்யாநிபிஷ்டி” என்கிற வாக்கியம்— இஃஜகத்து ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் ஸத்ருபியாய்க்கொண்டிருந்ததினிடத்திலேயிருந்த தென்று சொல்லுகிறது. ஸுத்தென்பது - ப்ரஹ்மம், எது எந்த உருவம்கொண்டு எம் கையிருக்கிறதோ, அவ்விரண்டிலுள்ளதும் ஒன்றாகப்படும். ஜகத்து ஸத்ருபியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிகாலத்திற்குமுன்பு ப்ரஹ்மத்திலில்லாவிடி, ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அந்தப்ரஹ்மத்திற்கின்றும் ஜகத்துண்டாகமாட்டாது. அதெப்படியெனில், —மணலில் எண்ணெயை நிறையாது. ஆகையால் மணலிலின்றும் எண்ணெயை உண்டாகிறதில்லை. அதுபோல் கண்டுகொள்க. கருநு.

(ஸா - ஹ.) ஒருவனொரிடத்திற்குப்போகும்போது வழியில் ம்ருத்பிண்டத் தைக்கண்டு, மறுபடியும் திரும்பிவரும்போது அதிலின்றிமுண்டான கலசாதினைப் பார்த்து, இந்த கலசாதிகள் இதற்குமுன் ம்ருத்பிண்டமாயிருந்தது என்று சொல்லு கிறான்; இதனால்காரணத்திலேகார்யமும் இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும்; ஆகையால் கார்யகாரணங்களுக்கு பேதமில்லை. கருநு.

* ஸூ-கருநு. கவரஸூவபெஸாநெதூதீவெந்யபிஷ்டாஹரண

வாகுஸெஷாடி-கெஸுஷாஹரண.

(ஸ-நா-வ்ய.) கவரஸூவபெஸாஸ - (காரணவஸ்த்தையில் கார்யம்) இல்லையென்று சொல்லுகையாலே, ந - கார்யம் முன்னில்லை, உதிவெசு - என்றால், ந - அப்படியன்று, யபிஷ்டாஹரண - அவஸ்த்தாந்தரத்தோடு கூடியிருக்கையாலே, (இல்லையென்று சொல்லுகிறது). வாகுஸெஷாஸ- மேல்வாக்யத்தினாலும், ய-கெதூ - யுத்தியினாலும், ஸுஷாஹரண- (ஸமா நப்ரகரணத்திலுள்ள)வேறுசப்தத்தினாலும், (கார்யம் முன்னிருக்கிறதென் றே ஸித்தமாகிறது). கருநு.

(ஸ-ஹ.) “ கவரஸூவபெஸாநெதூதீவெந்யபிஷ்டி” என்கிற வாக்கியம், இந்த ஜகத்து ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் அஸத்தாயிருந்தது. அதாவது—இல்லாமலிருந்ததென்று சொல் லுகிறது; ஆகையால் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் காரணரூபியாயிருந்ததென்று சொல்லக்கூடா தென்னில், —இல்லை என்பதற்கு இந்த ஆகாரங்களுடனும் இப்பெயர்களுடனாயில்லை என்றே அர்த்தம், வஸ்துவே இல்லை என்று அர்த்தமன்று. இதற்குஹேது-அஸதென் கிற இந்தபடி, வாக்யத்தினத்திலிருக்கிறது. இது இரண்டுவிதமான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கின்ற இவ்வாக்யத்தின் கடைசியில் “ ஸூ” என்று இந்தஜகத்து ஸத்தா யேயிருந்ததென்று ஸம்சயமறச்சொல்லுகிறது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தம்கொள்ளவேணும். கருநு.

(ஸ-ஹ.) ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் காரணத்தில் கார்யமிருந்ததென்பதற்கு யுக்தியு முண்டு. அதாவது—தயிருக்குக்காரணம் பால், உஸ்த்திரத்திற்குக்காரணம் நூல். தயிப்பாலிலும் உஸ்த்திரம்நூலிலிருப்பதினாலேயே அவ்வவை வேண்டியவன் பாலை த்நேயப்பதிலும் நூலை செய்வதிலும் உத்தம்செய்கிறான். அவையவற்றிலில்லாவிடில் மற்றொன்றைவிட்டு அதிலேயே ப்ரவ்ருத்தி செய்யக்கூடாது; தேன் மண் முதலிய மற்றொன்றில் க்ருஷிசெய்தம் அக்காரியங்களை லபிக்கலாம். ஆகையால் தயிர் தேனி

* இதசக்கரபாஷ்யத்திற்கு இரண்டெழுத்தாமாயிருக்கும்.

லும் வஸ்திரம் மண்ணிலுமில்லையென்றும் பாலிலும் நூலிலுமிருந்ததென்று மொப்புகொள்ளவேண்டும். சயிர் பாலில்லாவிலும் சயிரையுண்டாக்கும் ஸ்வபாவம் பாலுக்கேயுள்ளது, தேனுக்குக்கிடையாது. ஆகையால் தேனிலின்றும் சயிருண்டாநிறதில்லையென்னில், நாங்கள் ஸ்தூலாகாரமாகிய சயிர் முன்னம்ஸூக்ஷ்மாகாரமாய் பாலிலிருந்ததென்கிறோம், நீங்கள் அந்த ஸூக்ஷ்மாகாரத்தையே ஸ்வபாவமென்றீர்கள், உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் சப்பபேதமொழிய அந்தப்பேதமில்லை, அதுபோல் ஜகத்தும் காரணரூபியாகிய ப்ரஹ்மத்திலிருந்ததென்பது ஸித்தம், இதற்கு வேதவாக்யமும் ப்ரமாணமுண்டு. அதாவது— “வடெவவெவாரெஜி ௪௩ ௨௫ சூவீசு” இந்த ஜகத்தஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸத்தாயேயிருந்ததென்பது. சீழ்ச்சொன்னதுபுத்தியும் இந்த வேதவாக்யமும் அஸ்த்கார்யவாதத்திற்கு விரோதமாகையால் அந்தவாதம் ப்ரமாணிகமன்று.

கடுசு.

(ரா - ஹா.) “கஸலாஹஜி ௨௫ சூவீசு” என்று இந்தகார்யம் முன்னம் இல்லையாயிருந்தது என்று சொல்லுகையாலே கஸலாகார்யம் முன்னமே இருப்பின் டாத்காரணத்திலிருந்ததென்று சொல்லுகை ஸம்பவியாதென்னில், அதற்குக்காரணம்—அப்போது கஸாவஸ்த்தையைவிட்டு பிண்டரூபமான வேறு அவஸ்த்தையை யடைந்திருக்கையாலே அதை இல்லையென்று சொல்லிற்று. அப்பெயரின்கிறதென்றால், மேல்வாக்யத்தில் அந்த அஸத்து ஸங்கல்பித்ததென்று சொல்லுகையாலே, சூன்யமாயிருந்தால் ஸங்கல்பம் கூடாமையாலே முன்னமேயிருக்கிறதென்றே நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. புத்தியும் அப்படியே காண்கிறது. அதாவது—கடம் இருக்கிறதென்றும் இல்லையென்றும் சொன்னால் முன்பொரு அவஸ்த்தையையும் பின்பொரு அவஸ்த்தையையும் அடைந்திருக்கிற வஸ்த்துவே காண்கிறதொழிய வஸ்துசூன்யமாகக்காண்கிறதில்லை, மேலும் இவ்வாக்யத்தோடு ஸமானப்ராணத்தில், இங்கு அஸத்து என்று சொன்னவிடத்தில் அங்கு ஸத்து என்று சொல்லுகையாலே இங்கும் அவஸ்தாந்நரா பந்நமானவஸ்துவே சொல்லிற்றென்று நிர்ஸயிக்கவேண்டும். ஆகையால் கார்யம் காரணவஸ்த்தையிலுமிருக்கிறதென்று ஸித்தாந்தம்.

கடுசு.

வஸி-கடு௭. வடவலு.

(ஸ-ராஹ்.) வடவஸு - (நூல்) வஸ்த்ர மாகிருப்போலவும், (ப்ரஹ்மம் ஜகத்தாகிறது.)

கடு௭.

(ஸ-ஹா.) வஸ்திரம் மடித்துவைத்திருக்கும்போது இதவஸ்திரமோ அன்றோ என்று ஸம்சயிக்கும்படியாயிருக்கிறது. அதை விரித்துக்காட்டினால் முன் மடித்தவைத்திருந்த வஸ்திரந்தான் என்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. மடித்தபோது ஓரவஸ்த்தையையும் விரித்தபோது ஓரவஸ்த்தையையும் அடைந்திருக்கும். அவஸ்த்தையில் பேதமொழிய வஸ்துவில் பேதமில்லை. அதுபோல் ஜகத்திலும் காண்க.

கடு௭.

(ரா - ஹா.) நூர்கள் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்தால் படம் என்கிற பேனாயும் வேறுவிதமான ஆகாரத்தையும், அடைந்த உடுத்திக்கொள்ளல் முதலிய கார்யங்களுக்கும் உபயோகிக்கிறாப்போலே ப்ரஹ்மமும் ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமித்து நாமரூபங்கடையடைகிறது.

கடு௭.

வஸி-கடு௮. யயாஹவ்ராணாஃ.

(ஸ-ராஹ்.) யயா-எப்படி. வ்ராணாஃ - ப்ராணன்கள் (வெவ்வேறு வ்ருத்திகளை யடைகிறதுகளோ, அப்படியே ப்ரஹ்மமும்).

கடு௮.

(ஸ்-ஹ.) ப்ராணனை வெளியில்வரவொட்டாமல் உள்ளே யடக்கிவிட்டால் போவதுவருவதாகிற வ்யாபாரமற்றதாய் ஜீவிப்பதற்குமாத்ஸரம் உபயோகப்பட்டிருக்கும். அடக்காமல் விட்டுவிட்டால் போவதுவருவதாகிற வ்யாபாரத்தை யுடைத்தாயிருக்கும். அவ்ஸளவே பேசியுள்ளது. ப்ராணவாயு எளிப்பதற்கு இரண்டினாலாக் களி,வும் ஸம்சயமில்ல. அதுபோல் ஜகத்திலும்காண்க. ௧௮௮.

(ஸ்-ஹ.) சரிந்திருக்கிற ஒருப்ராணனை வருத்திவிசேஷத்தினால் வெவ்வேறு நாமங்களே யெப்படி யடைகிறதுகளோ, அப்படியே ப்ரஹ்மமும் ஜகத்ப்ராணை பரிணமித்து வெவ்வேறு நாமரூபங்களையடைகிறது. ஆகையால் ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதமில்லை. ௧௮௯.

கூடி ௪௨. ஸூ-௧௮௯. உதரவ்யுவபெடிஸாஸி தாகஸணாஸி
ஹேஷவ்யவ்யுதி.

(ஸ்-ஸ்-ஹ.) உதரவ்யுவபெடிஸாஸி - (பரமாத்மாவை) இதானை ஜீவனுக்குச் சொல்லுமாயாலே, ஹிசாகஸணாஸிஹேஷ வ்யவ்யுதி - (பரமாத்மா ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்தால்) (தனக்கு) நன்மையைச் செய்துகொள்ளாம முகலிய தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கும். ௧௯௦.

(ஸ் - ஹ.) ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகில் வேறொரு தோஷம் சொல்லப்படுகிறது. அதுவது - “ககைவலி” முதலான வாக்யங்கள் ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றென்று சொல்லுகின்றன. ஜகத்துஜீவனுக்கு பிதப்பு இறப்பு பிணி மூப்புமுதலிய கடுகமான தயாக்களை விளைக்கும்சாயிருக்கிறது. ஸம்ஸ்தானைவன் தனக்குத் தயாத்தை விளைத்தக்கொள்ளான். ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஜகத்காரணமாகக்கூடாது மூப்புச்சருடே காரணமாகக்கூடெண்டுமென்று பூர்ப்பகஷம். ௧௯௧.

(ஸ் - ஹ.) கீழ்க்கிதகிருபமான ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதமில்லை யென்று சொல்லிற்று. “ககைவலி - அந்த ப்ரஹ்மமே கியாகுயம்” “சுயோதாஸு ஹ - இந்த ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மஸ்வரூபன்” என்று சொல்லுகிற வாக்யங்களைக்கொண்டு இந்த ஜகத்திற்கேந்த ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதமில்லை யென்று ஒப்புக்கொண்டால், அந்தப் ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்காரணமாகக்கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால், இந்தஜகத்து ஜீவர்களுக்கு மிகவும் தக்கஹ்மமாயிருக்கையாலே ப்ரஹ்மத்துக்கும் தக்கஹ்மமாயேயிருக்கும், தான் ஸர்வஜ்ஞனும், நினைத்தபடி பண்ண வல்ல, ஸவ்யஸகல்பனாயிருந்து தனக்குஸூஹ்மமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டியிருக்க ஆகையினால், தனக்கு உத்யந்த தக்கஹ்மமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கை அதுதான் இத்தயாத்யான அதுபபத்திகள் உண்டாகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரண மன்று என்று பூர்ப்பகஷம். ௧௯௨.

ஸூ-௧௯௦. சுயிகனுவெடிநிஹேடிஸாஸி.

(ஸ்-ஸ்-ஹ.) ஹேஷிஹேடிஸாஸி - ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு (வேதத்தில்) பேதம் (உண்டென்று) சொல்லுமாயாலே, சுயிகழுக - ஜீவனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டதே. ௧௯௩

(ஸ்-ஹ.) “ஸதாவஸாஜி கபாஸாவஸாவதி” உறக்கும்போது ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தோடுபோய் சேருகிறதென்று ஜீவனைக்காட்டிலும் ஜகத்காரணமாகிய ப்ரஹ்மத்தைப்பிரித்துக்கொல்லியிருக்கையால் கீழ்ச்சொன்ன தோஷம்வராது.

ஆனால் அச்சுவையில்லையெனவென்ன, பரமார்த்திகதையில், அதாவது - மோக்ஷதையில் அச்சுவத்தான். அப்போது ஜீவனைக் கெட்டுவிட்டால், ஸ்ருஷ்டியும்பிழையாது. ஸம்ஸாரதையில்லாதபேரமுண்டு. இப்போது இவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கையில் பாடகமில்லையென்று வித்தாந்தம். கூ00.

(ஸா - ஹ.) இந்த சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். - 'கருணாயி வாயிவ' - இந்திரியங்களுக்கு யஜமானான ஜீவனுக்கும் யஜமானன்' 'வெய்யாநக்ஷத்ரஜூபகீ' - மூலப் பரஞ்சிக்கும் ஜீவனுக்கும் ஸ்வாமி' இப்படிப்பட்டவன் பரமாத்மா என்று இதுமுதலான வாக்கியங்களினால் ஜீவனைக்காட்டிலும் பரப்ரஹ்மம் வேறென்று சொல்லுகையாலே ஜீவப்ரஹ்மங்களுள்ளாகிறது. அந்தப்ரஹ்மம் ஜீவனுடைய கர்மானுகுணமாகவும் தன்னுடைய லீலார்த்தமாகவும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்வதில் ஒருதேவதாமயில்லை. கீழ்ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேதமில்லையென்று சொன்னது-ஜீவன் ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாகையால், இவன் சேதனன் என்கிறவிடத்தில் கண்ணுல்காண்கிறஜடமான சரீரத்தைக்காட்டி அனைத்தேதனமாகச் சொன்னால் இந்தசரீரத்தை யுடையவன் சேதனன் என்று அர்த்தமாய் அந்த சரீரத்திற்கும் சேதனனுக்கும் அபேதமாக வ்யவஹார முண்டாகிறாப்போல், இங்கும் ஜீவனை சரீரமாக உடையது ப்ரஹ்மம் என்று அர்த்தமாய் அவ்விரண்டும் அபேதமாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது ஆகையால் அபிவிருத்தி அதுபத்தியில்லையாகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகலாம் என்று வித்தாந்தம். கூ00.

ஸூ0-கசூக. சுஸாடிவது தடிநுவவத்தி.

(ஸா-ஸா-பு.) சுஸாடிவது - கல் முதலானவைகளுக்குப்போலவே, தடிநுவவத்தி-ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்தோடு அபேதம்ஸம்பவியாது.கசூக

(ஸா - ஹ.) லோகத்தில் மண்ணின் விகாரமாகிய கற்கள் சில விலையுயர்ந்த ரத்னங்களாகவும், சில நடுத்தரமான ஸுதர்யகார்த்த சந்த்ரகார்த்தமணிகளாகவும், சிலவெறும் கற்களாகவும் காண்கின்றன. அதேபோல் ப்ரஹ்மத்தினின்றும்முண்டாகிய ஜகத்தும் ஜடம் அஜடம் இத்யாதி நானாவிதபேதங்களையுடையனவாக ஆகலாமென்று தாத்பர்யம். கூகூ.

(ஸா - ஹ.) ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் கூடாதென்பதில் யுக்தியுமுண்டென்கிறார். அதாவது-ஜடமான சிலாகாஷ்டாதிகள் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் ஒப்படியாகாதோ, அப்படியே தக்கியான ஜீவனுக்கும் ஆநந்தரூபியான ப்ரஹ்மத்துக்குக்கூட அபேதம் ஸம்பவியாது. கூகூ.

சுயி-சக. ஸூ0-கசூக. உவலஸஹாராடிஸாநாநொகீவெனகீரவதி.

(ஸா-ஸா-பு.) உவலஸஹாராடிஸாநாநா - (ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனுக்கு ஸாமக்ரிகளின்) சேர்கை காரணகையாலே, க - (அதில்லாதப்ரஹ்மம்) ஜகத்காரணமாகாது, இதிவெசு - என்றால், க - இந்தசங்கைகூடாது, கீரவது - ஹி - பால்போலே (ஜகத்காரணம் ஸம்பவிக்குமென்பது) ப்ரஸித்தமன்று.

(ஸா-ஸா-ஹ.) ஸோதத்திலொருவனொரு கார்யத்தைச்செய்யும்போது அதற்கு வேண்டிய அநேகமான ஸாமக்ரினைச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அதுபோலவே பரமாத்மாவும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது அநேக ஸாமக்ரிகளை யுடையவனாகவே ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும். 'உவலெவலெவாடி' என்கிற

ஸ்ருதியில், ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் பரமாத்மா ஒரு உபகரணமில்லாதவனாயிருந்தா னென்று சொல்லுகையாலே உபகரணமில்லாத அந்த பரமாத்மாவுக்கு ஜகத்கார ணத்வம் கூடாதென்று பூர்வபக்தம். கார்யத்தைச்செய்யுப்போது அநேக ஸாமக்ரி வேண்டுமென்கிற நியமம் கிடையாது. அதெப்படியென்றால், பால் தயிராகும் போது ஒருஸாமக்ரியுமில்லாமல் தானேதயிராய்விடுகிறது; அதுபோலவே பரமாத்மா வும் ஸாமக்ரி சூர்யனாய் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கலாமென்று ஸித்தாந்தம். கசுஉ.

ஸூ-கசுங். றெவாழிவடிவியெரகெ.

(ஸ்-ஸா-வ்.) லொக - (தங்கள் தங்களுடைய) லோகத்தில், றெவாழிவடிவியெ - (இத்தராதி) தேவதைகள் (தங்களுடைய ஸங்கல்பத்தி னாலேயே தங்களுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களை ஸாமக்ரிசூன்யராய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கிறது) போலவும், (ஸாமக்ரிசூன்யனான பரமாத்மா வும் ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கலாம்). கசுங். ஸயி.சச. ஸூ-கசுச. க்ருஷ்டிவ்ஸூதிநிரவயவகஸஸ்வகொவொவா.

(ஸ்-ஸா-வ்.) க்ருஷ்டிவ்ஸூதிநிரவயவமான (ப்ரஹ்மத்தினுடைய) ஸம்பூர்ணஸ்வரூபமும் ஜகத்ரூபமாக உபயோகிக்கவேண்டிவரும். நிரவய வகஸஸ்வகொவொவா - (இதற்காக ப்ரஹ்மம் ஸாவயவமென்றால்) ப்ரஹ் மம் நிரவயவம் என்கிற சப்தத்திற்குப் பாதைவரும். கசுச.

(ஸ்-ஸா-வ்.) ப்ரஹ்மம் நிரவயவமாகையால் அவயவரூபமான அம்சமில்லை யாகையால் ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமிக்கும்போது இந்த அம்சம் ஜகத்ரூபமாகப் பரிண மித்தது. மற்ற அம்சம் நித்யவிபூதியில் இருக்கிறதென்று சொல்லமுடியாது. ஸம்பூர் ணஸ்வரூபமும் ஜகத்ரூபமாய்ப் பரிணமித்துவிட்டது என்று கொள்ளவேணும். ஆனால் நித்யவிபூதியில் ப்ரஹ்மம் இல்லாமல்போகவேண்டிவரும். இந்த அதுபபதிக் காக ப்ரஹ்மம் ஸாவயவம் என்று அங்கீகரித்து அதினுடைய சில அம்சம் ஜகத்ரூபமா கப்பரிணமித்து சிலஅம்சம் நித்யவிபூதியிலிருக்கிறதென்று அங்கீகரித்தால் ப்ரஹ்மம் நிரவயவம் என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளாவையாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத் காரணமாகமாட்டாது என்று பூர்வபக்தம். கசுச.

ஸூ-கசுந். ஸூ-தெஸூஸஸூஉஉகூகாசு.

(ஸ்-ஸா-வ்.) ஸூ-தெ - (இந்தவிஷயத்தில்) வேதம் ப்ரமானமா கையாலே (இந்தசங்கைக்கு அவகாசமில்லை). ஸஸூஉஉகூகாசு - வேதவாக் யமே (ஈஸ்வரஸ்தபாவத்தில்) ப்ரமானமாகையாலே, (அந்த ஈஸ்வரன் லோகவிஜ்ஞாதியனாகையாலே நிரவயவனான அவன் ஜகத்காரணனாகலாம்.)

(ஸ்-ஸா-வ்.) இதற்கு ஸமாதானம்.—லோகத்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு இப் படி சங்கிக்கக்கூடாது. ப்ரஹ்மமுண்டென்பதில் வேதமேப்ரமானம். இதரப்ரமா ணம் கிடையாது ஆகையால் அது லோகவிஜ்ஞாதியம். லோகத்தில் நிரவயவவஸ்து விஷயமாக உண்டாகவேண்டிய சங்கையை லோகவிஜ்ஞாதியமான ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் செய்யக்கூடாது. இது நிரவயவமாயினும் ஜகத்ரூபமாகப்பரிணமிக்கிற தென்பதிலும் வேதமே ப்ரமானமாகையாலே ப்ரஹ்மத்தை ஒப்புக்கொண்டாற் போல் இஷையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் ஆகையால் ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகமாட் டாதென்கிற சங்கையிலில்ல என்று ஸித்தாந்தம். கசுந்.

ஸஉ-கசுசு. சூ.தந்நெவவம் விவித்ராஸூஹி.

(ஸ-நா-ஹ.) சூ.தந்நெவ = ஜீவாத்மாவினிடத்திலும், வஸவழ - (விஜாதீயமாகையாலே) அசேதநத்தீர்மங்கள் (ஜடத்வாதிகள்) ப்ரஸங்கியாதா, விவித்ராஸூஹி-(அசேதநத்தீர்மங்கள் அக்யாதிகளிடத்திலும்) விசித்ரசக்திகள் காண்கின்றனவன்றா. கசுசு.

(ஸ-நா-ஹ.) ஜீவனிடத்தில் ப்ரக்ருதித்ரம் என் ஸம்பவிக்கவிலையென்றால் ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் ஜீவன் விஜாதீயஞ்சையாலேயென்று சொல்லவேண்டும். அப்படியே ஸ்வரனும் விஜாதீயஞ்சையாலே நீங்கள் சொல்லுகிற சங்கைக்கு அவகாசமில்லை. அசேதநத்தீர்மமான ஜீவம் தேஜஸ்ஸம் முதலியவையும் ப்ரஸ்பரம் விஜாதீயமான சைத்யம் உஷ்ணமுதலிய குணங்களை யுடையவைகளாய்க் காண்கின்றன. அதுபோலவே விஜாதீயான ஸ்வரனிடத்திலும் விஜாதீயசக்திகள் உண்டாகலாம். கசுசு.

ஸஉ-கசுசு. ஸ்வகஷ்டொஷாஸூ.

(ஸ-நா-ஹ.) ஸ்வகஷ்டொஷாஸூ - தங்கள் (காபிலர்) பக்ஷத்தில் தோஷமிருக்கிறபடியாலும், (ப்ரஹ்மகாரண வாதமே ஒப்புக்கொள்ளவேணும்.) கசுசு.

(ஸ-நா-ஹ.) ப்ரதானகாரணவாதப்பக்ஷத்தில் ப்ரதானம் லௌகிகவஸ்து ஸஜாதீயமாகையாலே லௌகிகவஸ்துக்களைத் த்ருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு நீங்கள் சொல்லுகிற தோஷங்கள் ப்ரதானத்திற்கு ஸம்பவிக்கும் ஆகையால் ப்ரதானத்தைக் காரணமாகக் கொள்ளக்கூடாது. கசுசு.

ஸஉ. கசுஅ. ஸவெ-பாவெதாஸூதஜஸ-நாசு.

(ஸ-நா-ஹ.) தஜஸ-நாசு-(ஈஸ்வரன் ஸர்வசக்தியுள்ளவன் என்று ப்ரதிபாதிக்கிற) வேதம்காண்கையாலே, ஸவெ-பாவெதாஸூ - ஈஸ்வரன் ஸர்வசக்தியை யுடையவனாகிறான். கசுஅ.

(ஸ - நா - ஹ.) ஈஸ்வரன் ஸகலவஸ்து விஜாதீயனென்று அவனிடத்தில் சக்தி யொப்புக்கொள்வதேயன்று. 'ஹேராமஸ்யஸக்திவி-வியெவஸூதயதெ' என்று வேதமும் அவனுக்கு ஸர்வ சக்திகளுண்டென்று சொல்லுகிறது. கசுஅ.

ஸஉ - கசுசு. விக்ஷணக்யாஹைகிவெதஜஸூ.

(ஸ-நா-ஹ.) விக்ஷணக்யாஸூ - (ஈஸ்வரனுக்கு) உபகரணமில்லாமையாலே, ந - (அவன்) ஜகத்காரணமாகமாட்டான். உகிவெ-என்றால், தஜஸூ - இதற்கு ஸமாதானம் (முன்னமே) சொல்லப்பட்டது. கசுசு.

(ஸ-நா-ஹ.) ஈஸ்வரனுக்குக் காரணம், அதாவது-ஸாமகிரி யில்லாமையாலே ஸ்ருஷ்டி ஸாமர்த்தியம் அவனுக்குக் கிடையாதென்றால் இதற்கு ஸமாதானம்-கசுசு-கசுசு - ஸூத்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டது - இங்கு மறுபடியும் சங்கித்தது - இந்த ஆர்த்தத்தை சிவ்ய புத்தியில் ஊன்றிவைக்கக்கூக. கசுசு.

கயி - கடு. ஸஉ-கசுசு. நவ்யொஜநவக்யாஸூ.

(ஸ-நா-ஹ.) நவ்யொஜநவக்யாஸூ-(கார்யமெல்லாம்) ப்ரயோஜனத்தை யுடைத்தாகையினாலே, ந - (பரிபூர்ணமான ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரயோஜனமில்லாமையால்) ஜகத்காரணத்வம்கூடாது. கசுசு.

3670.

களஞ்சியம்

કલ્પ ૪.

கௌட.

தவண

புண்யவானுப்ப் பிறக்கிறான், பாபத்தைப் பண்ணினவன் பாயியாப்ப் பிறக்கிறான்' என்று அவரவருடைய கர்மமே அவரவருடைய ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்று சொல்லுகிறது. கௌ.

ஸூ-௧௭௩. நகரீ-பூவிவா.மாழிகிவெனாநாழிக்ஷாடி-உபவடி.)

தெவாவ்யு-வவஹுதெதய.

(ஸ்-ஸா-வ.) கூவிவாமாசு - (ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்) ஜீவன் என்கிற விபாகமில்லாமையாலே, கூடி - புண்யபாப ரூபகர்மமும், ந - இல்லை; ஐகீவெசு - என்றால், ந - அப்படியில்லை. (ஏனென்றால்), கூநாழிக்ஷாசு - (ஜீவனும் கர்மமும்) அநாதியாகையாலே, உபவடி)தெதய - (ஜீவன் அநாதியானாலும் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் விபாகமில்லையென்பதும்) உபபந்தமாகிறது. உவஹுதெதய - (ஜீவன் அநாதியென்பது ஸ்ருதிஸம்நுதிகளிலும்) காணப்படுகிறது. கௌ.

(ஸ்-ஸா.) இந்த பாஷ்யத்திற்கு இது இரண்டு ஸூத்ரம் “நகரீ-பூவிவா மாழிகீவெனாநாழிக்ஷாசு” என்கிறவரையில் ஒரு ஸூத்ரம் “உபவடி)தெதயாவ்யு-வவஹுதெதய” என்கிறவரையில் வேறொரு ஸூத்ரம். ஜம்மாந்தரத்தில் பண்ணின புண்யபாபங்களினால் இந்தஜம்மத்தில் ஸுகியாகவும் துக்கியாகவும் ஜீவன் களைப் பிறப்பித்தபோதிலும் ஆதிஸ்ருஷ்டிக்குமுன் கர்மமில்லாமையால் அந்த ஆதி ஸ்ருஷ்டியில் ஒருவனைசுகியாகவும் மற்றொருவனை அசுகியாகவும் பிறப்பிக்கக் காரணமென்னெனில்;—ஆதிஸ்ருஷ்டி யென்பது கிடையாது. இந்த ஸம்ஸாரம் அநாதி. நீங்கள் எதை ஆகியாக நினைக்கிறீர்களோ, அதுக்குமுன்னும் ஸம்ஸாரமுண்டு; அப்போது செய்த கர்மங்களினால் பின் இப்படிஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று முகல் ஸூத்திரத்திற்குத் தாத்தர்யம்—ஸம்ஸாரத்தை அநாதியென்றொப்புக்கொள்வதே யுத்தமானது. அல்லாதபகஷத்தில் முன் ஸம்ஸாரமில்லாமலிருந்து புதிதாக ஸம்ஸாரமொப்புக்கொள்ளில் முக்தியையடைந்தவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறப்புண்டாகவேண்டிவரும். இதுமுதலாக அநேக தோஷங்களுண்டாம். ஆகையால் அப்பகஷம் அங்கீகரிக்கக்கூடாது. வேதங்களிலும் இதிலுமாஸ புராணங்களிலும் ஸம்ஸார மகாதி யென்றே சொல்லப்படுகிறது. கௌ.

(ஸ்-ஸா.) “ஸுஜெவவெனாஜெஜிம சூவீசி” என்று இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் சித்தித்துக்கொண்டுயில்லை, பரமாத்மா ஒருவனே யிருந்தானென்று சொல்லுகையாலே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஜீவனில்லை; அகனில்லாதபோது அவனுடைய புண்யபாபரூப கர்மமுமில்லை யாகையால், அந்த கர்மத்தைபற்றி விஷமமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்று சொல்லக்கூடாதென்று பூர்வபகம்—ஜீவனை அநாதியாக ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால், ஜீவன் முன்செய்யாத புண்யபாபங்களை இப்போது அதுபவிக்கிறானென்றும், இப்போது செய்கிற புண்யபாபங்களை அதுபவிக்கப்போகிற தில்லை என்றும் இத்யாதி தோஷங்கள் வரும். முன் செய்யாததை இப்போது அதுபவித்தால் எல்லாருமே ஸுகியாவது, எல்லாருமே துக்கியாவது ஆகவேண்டுமல்லது ஒருவன் ஸுகியாகவும் ஒருவன் துக்கியாகவு மாகக்கூடாது. இப்போது செய்கிற கர்மத்தை அதுபவிமார்போனால் ‘சுவஸூரிநாவொகூவ்யூ’—செய்த கர்மத்தை அதுபவித்தே தீரவேண்டுமென்கிற சாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாய்விடும். ஆகையால் ஜீவனும் அவனுடைய கர்மமும் அநாதியென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். “ஜரஜள சூசூ

விரவஜன—ஸர்வஜ்ஞான ஈஸ்வரனும் மஜ்ஞான ஜீவனும் இவ்விருவரும் உத் பத்நிருத்யர், என்று வேதத்தில் அநேக இடங்களிற் சொல்லுகிறது.—ஜீவனனா நியாயிருந்தாலும் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் தேவமநத்தயாதி நாமரூபக் கொன்றுமில்லா மஸ்ஸுலக்ஷமாவஸ்த்தையை யடைந்து இல்லையென்னலும்படி யிருக்கையால், ஈஸ் வரனொருவனே யிருக்கிறானென்று சொல்லிற்று; ஆகையா ஈஸ்வராக்யத்திற்கும் விரோதமில்லை என்று ஸித்தாந்தம்.

கௌ.

ஸூ - கௌ. ஸவ்யபடுஷாவபடுதஸூ.

(ஸ்-ஸா-பு.) ஸவ்யபடுஷாவபடுதஸூ - (காரணத்வோபயோ கியான) ஸகலதர்மமும் (ஈஸ்வரானிடத்தில்) உபபங்கமாகையாலேயும் (ப்ர ஹ்மகாரணவாதம் உபபங்கம்.)

கௌ.

(ஸ்-ஸா-ஸா.) பரமானுக்களும் ப்ரதாநமும் ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான சகிதி யற்றவையானையால் ஜகத்காரணங்களாகமாட்டா. பரமாத்மா ஸமஸ்த சக்தியுத் தலாகையால் அவனே ஜகத்காரணம் என்று ஸித்தாந்தம்.

கௌ.

2 - வது அந்யாயம் ௩ - வதுபாதம் ஸம்பூர்ணம்.

உ-வது அந்யாயம் உ-வது பாதம்.

ஸயி-சுசு, ஸூ-கௌ, நவநாநாவபடுதஸூநாநாநாநா

புவுடுதஸூ.

(ஸ்-ஸா-பு.) நவநாநாவபடுதஸூ - (ப்ரதாநத்திற்கு) ஸ்ருஷ்டி க்கையி லநுபபத்தியினாலும், புவுடுதஸூ - (ஸ்ருஷ்டியில்) ப்ரவ்ருத்தி யினுடைய, (அநுபபத்தியினாலும்), சுநாநாநா - மூலப்ரக்ருதி, ௩ - ஜகத் காரணமாகமாட்டாது.

கௌ.

(ஸ்-ஸா.) இந்த பாவ்யத்திற்கு “நவநாநாவபடுதஸூ நாநாநாநா” என்று ஒரு ஸூத்ரமும், “புவுடுதஸூ” என்பது வேறு ஸூத்ரமுமாக இருக்கும் அர்த்த பேதம் கிடையாது.

கௌ.

(ஸ்-ஸா-ஸா.) இந்த பாதத்தில் பரபஞ்சங்களிலுள்ள தோஷங்களை சொல்லு கிறார்.—ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமாகுமா, ஆகாதா வென்று இந்த அதிகரணத்தில் விசா ரிக்கப்படுகிறது—ஜகத்தஸூகதுக்க மோஹாத்மசமா யிருக்கிறது. அதில்ஸூகம் ஸத் வகுணத்தினுடையவும், துக்கம் ரஜோகுணத்தினுடையவும் மோஹம் தமோகுணத் தினுடையவும் கார்யங்களாகையாலே, ஜகத்தும் ஸத்வரஜஸ்தமோமயமாயிருக்கும்; இவ்விதமான ஜகத்தக்கு இதக்கதருபமான வஸ்தவே காரணமாக வேண்டும். ப்ரு ண்மயமான கடாதிக்கிருந்தித் துக்கத்தருபமான ம்ருத்பிண்டமே காரணமாகிற் ப்போலே இந்த ஜகத்தக்கும் இதக்கதருபமாய் ஸத்வரஜஸ்தமோருபமான ப்ரக்ரு தியே காரணமாகவேண்டும் என்று பூர்ப்பகம்—க்ருஹம் தேர் முதலியவை செய் துக்குக் கட்டைகாரணமாயினும், தது அசேதமாகையால் ஒரு புருஷனுடைய ப்ரயத்னமின்றிக்கேதானே க்ருஷ்டிக்கெனச் செய்ய ஸமர்த்தமாகிறதில்லை. அதுபோ

லவே, ப்ரதாந மசேதநமாகையால் ஒரு புருஷனபேகையினி இந்த விநிதரமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க ஸமர்த்தமாகமாட்டாது ஆகையால் ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகமாட்டாதென்று வித்தாந்தம். களஞ.

ஸுசி-களஞ. வயொஸி - வஸுவெதுத்ராவி.

(ஸ-ஸா-ஹ.) வயொஸி - வஸுவெது - பால்போலவும் ஜலம்போலவும் (ப்ரக்ருதியும் ஜகத்தைஸ்ருஷ்டிக்கும்) என்றால், தத்ராவி - அந்த பால் ஜலங்களிலும், (பரமபுருஷன் அநிஷ்டித்திருக்கிறான்.) களஞ.

(ஸ-ஹா.) பால் பசுவின் முனியிலிருந்து தானே வழிவதுபோலும், நீர்தானே ஓடுவதுபோலும் ஒருவனுடையபேகையினியே ப்ரதாநமும் தானே ஜகத்ருபமாகப்பரிணமிக்கிறதென்று பூர்வபக்தம். பாலைப்பசு, கன்றினிடமிரக்கும்போதே பெருகச்செய்கிறது; அன்றியே கன்று ஊட்டுகையாலும் பால் முனியில்கின்றும் ஓடுகிறது. இவ்விரண்டு காரணமுமின்றித் தானே பெருகுகிறதில்லை. நீர் பெருகுகைக்கும் தாழ்ந்ததேசமென்பதொரு காரணமுண்டு. அதுவுமன்றி அந்தர்யாமியதிசுரணத்தின்படி பாலிலும் நீரிலும் பரமாத்மா இருந்து அவற்றைப் பெருகச்செய்கிறானென்பது ஸித்தம். அவ்வித காரணமில்லாமையால் ப்ரக்ருதி ஜகத்காரணமாகமாட்டா. களஞ.

(ஸா-ஹா.) ஒரு புருஷ ப்ரயத்நமின்றியிலே பால் தயிராகவும், ஜலம் மதுரமான இளநீராகவும், புளிப்பான எலுமிச்சரஸமாகவும் பரிணமிக்கிறுப்போல் ப்ரக்ருதியும் ஜகத்ருபமாகத்தானே பரிணமிக்கலாமெயென்னில், “யொஸி - கிஷ்டு” என்றஜலம்முதலானவற்றிலும் பரமபுருஷன் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறனென்றசொல்லையாலே, ஜலாதிகளும் பரமபுருஷ ப்ரயத்நத்தினாலேயே இளநீர் முதலானவையாகப் பரிணமிக்கிறதென்றே கொள்ளவேண்டுமாகையால் அவை த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டா. களஞ.

ஸுசி-களஞ. வுதிருகா நவஸூதி தத்ரா நவெக்சுக்ஷாஸு.

(ஸ-ஸா-ஹ.) சுநவெக்சுக்ஷாஸு - புருஷாபேகையில்லாமையாலே, வுதிருகா நவஸூதிதேவ - ஸ்ருஷ்டியில்லாம விருக்கக்கூடாதென்கிறதோஷம் வருகையாலும், (அது ஜகத்காரணமாகாது.) களஞ.

(ஸ-ஹா.) ஜீவர்களுடைய கர்மமே ப்ரக்ருதியைப் பரிணமிக்கச் செய்கிறதென்னக்கூடாது. ஜீவன் சிர்லிப்தன், அவனொரு கார்யத்தில் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டான். இப்படியிருக்க, ஸாம்யாவஸ்த்தையை யடைந்திருக்கிற ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களின் ஸமுதாயமாகிற ப்ரக்ருதி ஒன்றற்கொன்றுப்பூநாகி பாவத்தை யடைந்து ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்பது அநுபபந்நமாயிருக்கும். ஸாம்யாவஸ்தையில் ப்ரக்ருதி யென்றும், வைஷம்யாவஸ்த்தையில் மஹதாதிகளென்றும் ஸாங்க்யர்கள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். களஞ.

(ஸா-ஹா.) புருஷனுால் அவன் தனக்கு இச்சையிருந்தபோது ஸ்ருஷ்டிக்கவும், இஷ்டாதபோது தவிரவும் கூடும். அசேதநமான ப்ரதாநத்திற்கு இச்சையில்லாமையாலே, இதுவே ஜகத்காரணமென்றபக்தத்தில் எப்போதும் ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டே யிருக்கவேணும். அல்லது எப்போதும் ஸ்ருஷ்டிக்காமலே யிருக்கவேணும் இத்யாதி தோஷம் வரும். களஞ.

ஸுசி-களஞ. சுநஞ்ஞாஸாவாஸு நஞ்ஞாஸிவஸு.

(ஸ்-ஸா-பு.) சுமத்ரு - எருதுநின்ற புல்லில், கலாவாசுவ-பாலா கப்பரிணமிக்கை யில்லாமையாலும், ஆணாழிவச - புல் பாலாகிறுப்போ லே, (ப்ரதாநம் ஜகத்நாகிறுதென்றது), ந-கூடாது. க௪அ.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) பசு புல்லைத் தின்றால் அப்புல் தானாகவே பாலாய்ப் பரிண மிக்கிறது. அமற்கு ஒரு புருஷனுடையவும் ப்ரயத்தம் காண்கிறதில்லை; அது போலவே ப்ரக்ருதியும் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஜகத்ரூபமாகப் பரிணமிக்கலாமே யென் னில், அப்புல்லையே எருது தின்றால் அது பாலாகப் பரிணமிக்கிறதில்லை. ஆகையால் பசு தின்ற புல்லையும் பரமபுருஷனே பாலாகப் பரிணமிப்பிக்கிறு னென்று அங் கேறிக்கொண்டுமொகையால் அதுவும் த்ருஷ்டாந்தமாகாது. க௪அ.

ஸூ-க௪க, வு-ஸாஷாஸுவழிதிவெதயாவி.

(ஸ்-ஸா-பு.) வு-ஸாஷாஸுவச - குருடனான காலுள்ளபுருஷனைப் போலவும், இரும்பைப்போலவும், (ஸிவன் ப்ரக்ருதியைப் பரிணமிப்பிக்கி றான்) நுகிறெசு - என்றால், கயாகவி - அப்படியும்கூட, ப்ரதாநம் ஜக த்ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரவர்த்தியாது.) க௪க.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) காத்தத்தை ஸமீபத்தில் வைத்தால் அசேதமான இரும்பு இப்பால் சலிக்கத் தொடங்குகிறது, காலுள்ள ஒரு குருடன் தானே ஓரிடத்திற் குப் போக அஸமர்த்தனாயினும், கண்ணுள்ள ஒரு கொண்டி தானே ஓரிடம் போகச் சக்தியற்றவனாயினும், இந்த கொண்டி அந்த குருடன்கே னேறிக்கொண்டு இப்படி போவென்று சொன்னால் அந்த குருடன் போகிறான்; அதபோலவே இந்த ப்ரக்ருதிக்குத் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாவிடினும், ஸிவன் வ்யாபாரகூண்யனாயிருந் தாலும் இந்த ஸிவன்தான் கிட்ட இருந்த அசேதமான ப்ரக்ருதியை ஜகத்ஸ்ருஷ்ட யிலேயேயுகிறான். எவனகவாவது சமீபத்திலிருக்கையே, அதினால் ப்ரக்ருதி ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று சொல்லாமென்னில் - காந்தம் ஏதோ ஒரு வேளைதான் இரும்பின் கிட்ட இருக்கும்; அப்போது அதின் ஸம்பந்தத்தினால் இரும்பு சலிக் கிறது. அதில்லாதபோது சலிக்கிறதில்லை. கொண்டி ஏதோ ஒரு வேளையில்தான் வழி காட்டுகிறது; அப்போதுதான் குருடன் போகிறான்; மற்றபோது போகிற தில்லை. இங்கு புருஷன் எப்போதும் ப்ரக்ருதிக்கு ஸமீபத்திலே யிருக்கையாலே ப்ரக்ருதி எப்போதும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும்; ப்ரளய காலம் வரக்கூடாது ஆகையால் அவையிரண்டும் இவ்விடத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டா. க௪க.

ஸூ - க௪௦. சுழிஹாநாவவதேஹு.

(ஸ்-ஸா-பு.) சுழிஹாநாவவதேஹு - அங்கித்வம் கூடாமையா லும், (ப்ரக்ருதிஜகத்காரணமாகாது). க௪௦.

(ஸ்-ஸா-ஹ.) ப்ரளயத்தில் ஸத்வரஜஸ்தமோ ருணக்கன் ஸமமாயிருக்கிற தென்றும், ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் வைஷம்யத்தையடைந்து ஒன்று அதிகமாகவும் மற்றவை குறைந்தும் இருக்கிறதென்றும் இந்த விஷமாவஸ்த்தையே ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமென்றும் சொன்னால், ப்ரளயத்தில் ஸமமாயிருந்த ப்ரக்ருதி ஸ்ருஷ்டிகாலக் கில் விஷமாவஸ்த்த யடைசைக்குக் காரணமில்லாமையால் அப்போது ஸ்ருஷ்டி க்கக்கூடாது. (அக்கியாவது—மூன்று ருணங்களில் எது அதிகமாயிருக்கிறதோ அது அக்கியென்றும் குறைந்திருக்கிறமற்றவிரண்டும் அக்கமென்றும் பெயர்.) ஆகையால் ப்ரக்ருதிக்கு ஐத்காரணத்வம் ஸப்பவியாது. க௪௦.

ஸூ-கஅக. சுமய்யாநாநீகளவஜுஸகூவிபொமாஸ.

(ஸ-நா-பு.) சுமய்யா - வேறுபாக்காரமாக, சுமய்யிகளைய - ஹஸி
க்கிலும், ஜுஸகூவிபொமாஸ-புருஷனுடைய ஜ்ஞாநசக்தியில்லாமையாலே,
(கீழ்ச்சொன்ன நோஷங்கள் ஸம்பனிக்கும்.) கஅக.

(ஸ-நா-ஹ.) இப்போது சொன்ன யுக்திகளைவிடீய வேறுவிதமான யுக்தி
யினால் ப்ரதானம் ஜகத்காரணமென்று ஹஸித்தாலும், அதற்கு அப்போதும் ஜ்ஞாந
யில்லாமையாலே ஜகத்ச்ஸ்ருஷ்டி ஸம்பவியாது. கஅக.

ஸூ-கஅஉ. சுமய்யாவமஜெவ்யய-பாஹாவாஸ.

(ஸ-நா-பு.) சுமய்யாவமஜெவ்ய - (ப்ரதானத்தை) ஒப்புக்கொண்
டாலும், சுய-பாஹாவாஸ - (அதினால்) ப்ரயோஜனமில்லாமையாலே, (அது
ஸித்தியாது.) கஅஉ.

(ஸ-ஹ.) இந்த ஸூத்ரம் சங்கரபாஷ்யத்தில் 'வாஸுஷாபூர்வஸு' என்
கிற ஸூத்ரத்திற்குமுன் இருக்கிறது.—இப்படி யொரு ப்ரக்ருதி யென்பதை யங்
கீகரித்ததினால் என்னப்ரயோஜனம். ஜீவன் எப்போதும் சிர்லிப்தனாகையால் அவ
னுக்கு இதனால் ஸம்ஸாரபோகமும் கிடையாது. அவன் எப்போதும் முக்தனாக
யால் இதனால் அவனுக்கு உண்டாகவேண்டிய முக்தியும் கிடையாது. இப்படி
ப்ரயோஜனமற்ற ப்ரக்ருதியை ஒப்புக்கொள்வது அநிசிடம். கஅஉ.

(நா-ஹ.) ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரமோக்ஷங்கள் ஸித்திக்கைக்காகப் ப்ரக்ருதிஒப்
புக்கொள்ளவேணும். சிர்லிகாரண ஜீவனுக்கு ப்ரக்ருதி ஸந்திதானத்தினால் ப்ரக்ரு
தியினுடைய தர்மங்கள் ஜீவனில் பிரதிபலிக்கிறது. இதுவே ஸம்ஸாரம். ப்ரக்ருதி
புருஷவிவேசகம்பண்ணி பின்பு யோகாப்பாஸத்தினால் ப்ரக்ருதி தர்மம் ஜீவனில்
ப்ரதிபலியாமலிருக்கை மோக்ஷம் என்று கொண்டார்கள். ஸம்ஸாரம் இவ்வித
மானால், ப்ரக்ருதியும் ஜீவனும் இரண்டும் சித்யமாய் ஸ்வகதமாகையாலே இரண்
டுக்கும் ஸந்திதானமும் நித்யமாகையால் நித்யஸம்ஸாரமே ப்ரஸங்கிக்கும்; மோக்ஷ
மேயுண்டாகாது. மோக்ஷத்தக்கும் இந்தஸந்திதானமே காரணமானால் ஸம்ஸாரம்
ஸித்தியாது; ஆகையால் ப்ரக்ருதியை ஒப்புக்கொண்டும் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரமோ
க்ஷங்கள் ஸித்திக்காது. ஆகையால் இதை ஒப்புக்கொள்வதிலொரு ம்ரயோஜனமு
மில்லை. கஅஉ.

ஸூ-கஅங். விப்ரகிஷெயாஸாஸஜ்ஞவஸ்ய.

(ஸ-நா-பு.) விப்ரகிஷெயாஸு - பரஸ்பரவிருத்தமாகையாலும்,
சுமய்யஜ்ஞவஸ்ய - (இம்மதம்) ஸமீகீரணம். கஅங்.

(ஸ-ஹ.) ஸாங்க்யமதத்தில் சில இடங்களில். ஏழு இந்த்ரியங்கள், மஹானி
விருந்து தந்மாத்தரைகளுக்கு உத்பத்தி, மூன்று அந்தாகரணங்கள் சொல்லப்பட்டன;
மற்றோரிடத்தில், பதினொரு இந்த்ரியங்கள், அஹங்காரத்திலிருந்து தந்மாத்தரைக
ளுக்கு உத்பத்தி, ஒரு அந்தாகரணம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஒன்றுக்கொன்று
விருத்தமாயிருக்கையால் அம்மதம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. கஅங்.

(நா-ஹ.) ப்ரக்ருதி, ஜீவனுடைய ஸம்ஸாரமோக்ஷங்களுக்காக இருக்கிறது.
அதினுடைய ஸந்திதானத்தினால் ஜீவன் கர்த்தாவாயும் போக்தாவாயும் ஆகிறான்.
அதின் ஸந்திதானத்தையே ஹேதுவாகக்கொண்டு முக்தனாகிறான் என்றும், ஜீவன்

க.டி.உ.

(ஸ-ஸா-பு.) ஸ்ரீ ஸ்வாமிநினைவாக ஹரிஃ - த்வபலாகத்தினாலும் பா

மாணாபனாலும், சிவமூர்த்திவடிவமாவா . மஹத்வதிர்க்கத்வ குணங்களை யுடைய
தீர்ப்பானாக (தீவ்யானாக) ங்களுடைய உத்பத்தியைப்போல் மற்றவையும்
(ஸபக்திகமன்றம்) கஅச.

கஅசு.

(புற-மா) ப்ரதாநகாரணவாதத்தில் உபாதாநகாரணமாயி ப்ரதாநத்திலுள்ள ஸாங்கரிகள் ஐடாத்தமகமான ஐதத்தில் காணாமையால் ப்ரதாநம் ஐதத்தாரணமாகமாட்டாதென்று அவுணம் சொல்லில். இதற்கு ஸாங்க்யர் சொல்லுகிறார்கள்—ப்ரீஹம்ம் ஐதத்துக்கு உபாதாநகாரணமென்கிற பகத்திலும், ப்ரஹ்மத்திலுள்ள சைதத்யம் ஐதத்தில்காணாமையால் ப்ரஹ்மமும் ஐதத்தாரணமாகமாட்டாதென்கிற இத்தோஷம் ஸமாநாமே என்று. இதற்கு ஸமாநானமாவது—இரண்டு பரமானுக்கள் த்வயனுதத்துக்கு உபாதாநகாரணம், பரமானுக்களிலுள்ள சுக்லம் முதலிய ரூபங்களும் மதாரம் முதலிய ரஸங்களும் இப்படியே மற்றமுள்ள குணங்களுமே த்வயனுதத்திலுள்ள சுக்லம் முதலிய ரூபங்களுக்கும் மதாரம் முதலிய ரஸங்களுக்கும் மற்றுமுள்ள குணங்களுக்கும் காரணமாகிறது. பரமானு ஒரு ரூபமாயிருக்கில் த்வயனுதம் மற்றொரு ரூபமாயாகமாட்டாது. அப்படியே த்வயனுதம் த்ர்யனுதத்தக்கும், த்வயனுதத்திலுள்ள ரூபாதிகள் த்ர்யனுதத்திலுள்ள ரூபாதிகளுக்கும் காரணமாகின்றன. ஆவிலும் பரமானுவிலுள்ள பாரிமாண்டல்யமென்கிற பரிமாணம் த்வயனுதத்திலுள்ள ஹ்ரஸ்வத்ய பரிமாணம் த்ர்யனுதத்திலுள்ள மஹத்வ திரீக்கதவங்களுக்கிற பரிமாணங்களை உண்டாக்குகிறதில்லை. அதுபோலவே ப்ரஹ்மத்திலுள்ள சைதத்யமும் ஐதத்தில் சைதத்யத்தை யுண்டாக்குகிறதில்லை யென்று தாத்தபர்யம். கஅச.

(10-11-1941.) இவ்வதிகரணத்தில் காணாக்களை நிரவிய்கிறார்—நாநா அவயவங்கள் சேர்ந்தால் அவயவவியனறொரு வஸ்து உண்டாகிறது. அந்த அவயவங்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்தால் மேருவைப்பப்பால் வபரியவஸ்துவும், அற்பமாகச்சேர்ந்தால் கடுகைப்போல் தெரியவஸ்துவும் உண்டாகிறது. இப்படி அவயவங்கள் குறையக் குறைய அந்நொரு ஒரிடத்தில் எல்லை சொல்லி நிறுத்தவேண்டும். அந்த எல்லையான அவயவம் பரமானு. அப்பரமானுக்கள் ஸர்வோவரணவய ஸங்கல்பத்தினால் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்த தவ்யனாகும் முதலாக ஐகத்தண்டாகிறது. என்று காணுபர் சொன்னார்கள். இது அலங்கதம்—எனென்றால்,—ஒரு அவயவத்திற்கு நாலு திக்கில் நாலும் மேலும் கீழுமாக இரண்டும் ஆக ஆறு பக்கங்கள், அவ்வாறுபக்கங்க ளோடுசேர்ந்த (நால்)முதலிய அவயவங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்த படம்(வஸ்து) முதல்பு அவயவியுண்டாகிறது. அதுபோலவே தவ்யனாகமுண்டாகும்போதும் பரமானுக்கள் தன்னுடைய ஆறு பக்கங்களுடே ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்த தவ்யனாகத்தை உண்டாக்குகிறதுகள் என்று அக்கீகரிக்கவேண்டும். பரமானு நிரவயவ மாணல் அவை ஆவிரம் சேர்ந்தாலும் ஒரு பெரிய வஸ்து உண்டாகமாட்டாது. ஆகையால் அவற்றுக்கும் அவயவம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இப்படியே அவற்றி னவயவத்திற்கும். இந்த புத்தியினால் அவயவத்தக்குக் கீழ் எல்லை இருந்ததென்று ஏற்படாது. ஆகையால் பரமானுக்கள் ஐகக்காரணங்களாகமாட்டா. இதுபோ லவே அவர்களுட்புக்கொண்ட மற்றவையும் அஸங்கதங்களாகையால் அம்மதம் சரியன்று.

கவிதா

ஸூ-கஅரு. உலயபாவி நகரீ-காதஸூஉலாவீ.

(ஸ - ப்.) உலயபா-பிரயத்தினாலும், அபிகாதத்தினாலும், கரீ-க. சலநமுண்டாகாது, கூசீ - ஆகையினால், கடிவாவீ - பரமானுஸம்யோக மில்லை.

(ரா - ப்.) உலயபாஸவி - அத்ருஷ்டரூப கர்மத்தைச் சேதந னிடத்தி லொப்புக்கொண்டாலும் பரமானுவிடத்தி லொப்புக்கொண்டா லும், கரீ-க - அத்ருஷ்டமானது, ந - காதாசித்தமாகக்கூடாது; கூசீ - ஆகையினால், கடிவாவீ-கர்மத்தினால் பரமானுஸம்யோகம்கூடாது.கஅரு.

(ஸ-ஹ.) இதில் பரமானுகாரணவாதிகள் நிரூபிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் லோகத்தில் வஸ்த்திரம்நெய்க்ஹவன நெய்கைக்குப்பிரயத்தினம்செய்ய, அவனுடைய ப்ரியத்தினத்தினால் துல்களில் சலநமுண்டாய் அதினால் ஒருதால் மற்றொருதாலுடன் சேர்ந்து வஸ்த்திரம் உண்டாகிறது. அதபோலவே லோகத்திலுள்ள மண், நீர், தீ, காற்று, எங்கிற நாலுவிதமான வஸ்த்துக்களும் உண்டாவது நசிப்பதாய்க் காண்கையாலே,அவைகள், அவற்றுக்குக்காரணமாகியஅவயவங்களில் க்ரியையுண்டாய்ப்பின்பு ஸம்யோகமுண்டாய் அது மூலமாக உண்டாகின்றனவென்று நினைக்கப்படுகிறது. வஸ்திரத்தாக்கு துல்போலே பெரிதுக்கு சின்னது அவயவமாகும். இவ்வவயவ பரமபகா கீழ் கீழ்போய் ஒரிடத்தில் நிலலாவிடில் அநவஸ்த்தைவரும். ஆகையால் அதைப் பரம னுயில்நிறுத்தி அப்பரமானுக்கள் நித்யங்கொன்று அங்கீகரிக்கவே னும். ஆகியில் ஸ்ருஷ்டியுண்டாகும்போது கீழ்ச்சொன்னவிதம் பரமானுக்களில் சலநமுண்டாய் அதை ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, த்வயனுக் முதலாகக் கார்டங் களை உண்டிபண்ணுகின்றனவென்ற சொல்லுகிறார்கள்; ஆகையால் பரமானுக்களே ஜகத்காரணமாயிருக்க ப்ரஹ்மம் ஜகத்காரணமாகக்கூடாதென்று பூர்வபக்யம். அதை துஷிக்கிற விதமாகது—கிரியை - அதாவது - சலநம், ஒருவனுடைய பிரயத்தினத் தினால் துஷித்து அபிகாதத்தினாலாவது உண்டாகவே னும். ஜீவனுடைய ப்ரியத்தினத்தினால் சரீரத்தில் சேஷ்டையும், ஒருவனகைப்பதினால் மரம் முதலியவற்றில் சலநமு முண்டாகக்காண்கிறோம். மற்றப்படி சலனம் காணவில்லை. ஆகிஸ்ருஷ்டியில் பரமா னுக்களில் சலனமுண்டாம்போது எதினாலுண்டாயிற்று. ப்ரியத்தம் முதலியவை ஜக த்ஸ்ருஷ்டிக்குப் பின்பு உண்டாகப்போகிறதாகையால் அப்போதவை கிடையாது. அவையில்லாமல் சலநமுண்டாகாது, ஆகையால் பரமானுகாரணவாதம் யுத்தி யுத்தமன்று.

கஅரு.

(ரா-ஹ.) இதுமுதல் அவர்களுடைய அஸங்கதியைச் சொல்லுகிறது. அத் ருஷ்டம் பரிபக்வமானால் பரமானுவில். க்ரியை உண்டாகிறது. அதினால் ஜகத்த உண்டாகிறது என்றார்கள்; அந்த அத்ருஷ்டம் ஜீவனிடத்திலாவது இருக்கட்டும் பரமானுவிடாவது இருக்கட்டும். எங்கேயிருந்தாலும் அது நித்யமாகையால் இத ற்குமுன் அந்த அத்ருஷ்டத்தினால் பரமானுக்கள் சேர்ந்து ஜகத்த ஒன் உண்டாக வில்லை. அது இப்போதுதான் பரிபக்வமாயிற்றென்றால் இவ்வளவு ஜீவன்களுடைய அத்ருஷ்டம் ஒரேகாலத்தில் பரிபக்வமாயிற்றென்பதில் என்னபரமாணம்; ஸர்வேஸ் வானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் பரமானுவில் க்ரியை உண்டாயிற்றென்றால் உக்க ளுடைய அதுமானத்தினால் ஈஸ்வரன் ஸித்திச்சமாட்டா னாகையால் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஸுண்டாகிறதென்பதும் கூடாது, ஆகையால் பரமானுவில் க்ரியை யுண்டாகைக்குக் காரணமில்லாமையால் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வித்தியாது.

கஅரு.

ஸூ-கஅக. ஸரீவாயாஹுஸுமரீ ஸுஸரீயாடிதவஸிடுதீ.

(ஸ்-ரா-ஹ்.) ஸவையாஹு - ஸமவாயமென்கிற ஸம் பந்த மொப்புக்கொள்ளுகையினாலும், ஸாஜோக - (ஸமவாயத்திற்கு மொரு ஸம்பந்தம் வேண்டுமென்கிற) ஸாம்யத்தினால், சுநவஸூரிதேஃ-அந வஸ்த்தா ப்ரஸங்கம் வருமாகையால், (இம்மத மஸமஞ்ஞஸம்.) கஅசு.

(ஸ்-ஹ்.) த்வயனாகாதிகன் பரமாண்வாதிளில் ஸமவாயஸம்பந்தத்தினால் லிரு க்நிறதென்று அகந்தன்மம். அப்போது ஸமவாயம் கடாதிகளில் இருக்கும்போது அதற்கொரு ஸம்பந்தம் வேண்டும், அப்படியே அந்த ஸம்பந்தத்துக்கு மொரு ஸம் பந்தம் வேண்டும் என்று அவஸ்த்தை வருமாகையால் அம்மதம் சரியென்று. கஅசு.

(ஸ்-ஹ்.) கடாதிகன் பூசலத்திலிருக்கும்போது அசுவயிரண்டுக்கும் ஸம்யோக மென்றொரு ஸம்பந்தம் காணப்படுகிறது. அதினால், ஒன்று மற்றொன்றிலிருக்கும் போது அவையிரண்டுக்கும் ஒரு ஸம்பந்தம் வேண்டும். அது ஸம்யோகமென்றும் ஸ்வரூபமென்றும் பலவியாயிருக்கும். ஸம்யோகமென்பது எத்தரவயா முன்பு ஓரி டத்திலிருந்து பின்பு எந்த இடத்தில் வந்த சேருகிறதோ அவையிரண்டுக்கு முண் டான ஸம்பந்தம். அது மற்றொன்றுக்கு ஸம்பந்தமாகமாட்டாது. அப்படியே, ரூபநி ருணங்களுக்கும் த்ரவ்யத்திற்கு மொரு ஸம்பந்தம் வேண்டுமென்று ஸமவாயமென் றொரு ஸம்பந்த மங்கீகரித்தார்கள். இப்படியானால் ஸமவாயத்திரும் த்ரவ்யத்திற் குமொரு ஸம்பந்தமேண்டுமாகையால் அசம்மாக வேறொரு ஸம்பந்த மங்கீகரிக்க வேண்டும். அதற்கு மப்படியே மென்று அவஸ்த்தைவரும். ஸமவாயத்திற்கு ஸ்வரூ பமே ஸம்பந்தமென்றால் ரூபநிசுளுக்குக்கூட ஸ்வரூபமே ஸம்பந்தமென்று சொல லவமையுமாகையால் ஸமவாயம் வித்தியாது! கஅசு.

ஸ-கஅசு. திக்ஷேவவாவாசு.

(ஸ்-ரா-ஹ்.) திக்ஷேவ - நித்யமாகவே, ஹாவாசு - (குணகுணி கள்) இருக்கையாலும் (கார்யகாரணபாவம் வித்தியாது). கஅசு.

(ஸ்-ஹ்.) மேலும், பரமானுக்களுக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கை ஸ்வபாவமா, அல்லது ஸ்ருஷ்டியாமலிருக்கையா, இரண்டுமா, இரண்டுமற்றிருக்கையா, ஸ்ருஷ்டிக்கை அவ றுக்கு ஸ்வபாவமாகில் அது நித்யமெயுள்ளதாகையால் நித்யம் ஸ்ருஷ்டியுண்டாகட் டும்; இரண்டாம்படித்தில் ஸ்ருஷ்டியே உண்டாகாமற்போகவேண்டியருள்; மூன் றாமபடித்தில், இரண்டு ஸ்வபாவமானதற்குக் கூடாமையால் அது சொல்லக் கூடாது. நாலாம்படித்தில் காரணமுன்னபோது ஸ்ருஷ்டியும், அதிலடைபோது ப்ரவ்யமுமென்ற ஏற்படுகிறது. அக்காரணம் ஜீவன்களுடைய அச்ருஷ்ட மாகவே னும். அவை நித்யமாகையால் முன்னொன்று தாஷணங்களே வருமாகையால் அப் படிமே கூடாது. கஅசு.

(ஸ்-ஹ்.) ஸமவாயமென்கிற ஸம்பந்தம் நித்யமானால் அதிராஸ்யமாவிரா தாகையால் அதற்காஸ்யமான அசுவயாவயலிகனாகிற கடப்பாலக்களும் நித்யமாகவே னும். அப்போது ஒன்று காரணமென்றும் ஒன்று கார்யமென்றும் வித்தியாது. கஅசு.

ஸ-கஅசு. ரூபவாடிக்காஹு விவரயோஃஸ-நாசு.

(ஸ்-ரா-ஹ்.) ரூபவாடிக்காசு - (ப்ருதிவீஜல தேஜோவாயு பரமா னுக்கள்) ரூப ரஸ கந்த ஸ்பர்சவத்துக்களாகையாலே, ஃஸ-நாசு - (ரூபாநிமத்தான கடாதிகள் அநித்யமாகக்) காண்கையாலும், விவரயோஃ (பரமானுக்களுக்கும்) அநித்யத்வம்வரும். கஅசு.

(ஸ-நா-ஹ.) கடம்முதலியருபவத்தான வஸ்துக்கள் அநித்யமாகக் காண்கையாலே. ததனுகுணமாக ரூபவத்தக்களெல்லாம் அநித்யங்களென்று வ்யாப்தி விதிக்கையாலே ரூபவத்தான பரமானுவும் அநித்யமாக வேண்டும். க.அ.அ.

ஸூ-க.அ.க. உஹயபாஹோஷாஸு.

(ஸ-நா-ஹ.) உஹயபாஹ - ரூபாதிகளைப் பரமானுக்களில் ஒப்புக் கொண்டாலும் ஒப்புக்கொள்ளாமற்போனாலும், ஷோஷாஸு - தோஷம் ஸம்பவிக்கையால் (இம்மத மஸங்கதம்.) க.அ.க.

(ஸ-ஹ.) மேலும், ப்ருதிவியில், ரூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம் என்கிற நாலு குணங்களும், ஜலத்தில் கந்தத்தவிர்த்து மற்றமூன்றும், தேஜஸஸில், ரூபஸ்பர்சங்களும, வாயுவில் ஸ்பர்சமும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இம்மாதிரி அவ்வவபரமானுக்களிலும் ஒப்புக்கொண்டால் ப்ருதிவீபரமானு வாயுபரமானுவைக்காட்டிலும் பெரிதாகக்காணவேணும். எது எதைக்காட்டிலும் அதிககுணமுள்ளதோ, அது அதைக்காட்டிலும் பெரிதாயே லோகத்தில் காண்கிறது. ஒருபலம் சந்தனத்தில் கொஞ்சம் வாசனையும், பத்துபலம் சந்தனத்தில் அதிகவாசனையும் இதைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். அப்படி ஒப்புக்கொள்ளாமல் நாலுவிதமான பரமானுக்களிலும் நாலு குணங்களு முண்டென்றாவது, ஒரே குணமுண்டென்றாவது, அல்லது குணமே இல்லையென்றாவது ஒப்புக்கொண்டால் முதல்பக்கத்தில் ப்ருதவ்யாதி வாயுபர்யந்தமான கார்யங்களிலும் அந்நாலு குணங்களும் இருக்கவேணும். இரண்டரம்பக்கத்தில் எல்லாக்கார்யங்களும் ஒரே குணமுள்ளதாகவேணும், மூன்றரம்பக்கத்தில் கார்யங்கள் நிரகுணமாகவேண்டும். ஆகையால் அம்மதம் சேராதது. க.அ.க.

(ஸ-ஹ.) தூஸ் வெருப்பாகில் அதினுண்டான வஸ்த்திரம் வெருப்பாவும், கருப்பாயிருந்தால் கருப்பாவும் காண்கையாலே, காரணத்தில் எந்த குணமிருக்கிறதோ, அதே குணம் கார்யத்திலுமுண்டாகிறது. மற்றொரு குணமுண்டாகாது. இப்படியிருக்க. கார்யமான ஜகதில் ரூபம் காண்கையாலே அதற்குக் காரணமாகப் பரமானுக்களில் ரூபம் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அப்படி பரமானுக்களில் ரூபாதிகளொப்புக்கொண்டால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தியாலே அவை யநித்யமாம். அதற்காக அவற்றில் ரூபாதிகளை யொப்புக்கொள்ளாமற் போனால், காரணம் ரூபகுர்யமானால் கார்யமும் ரூபகுர்யமாகுமாயால் பரமானு கார்யமான ஜகத்தும் ரூபகுர்யமாகவேண்டியவரும். இப்படி இரண்டுவிதத்திலும் தோஷம் தவிராது. க.அ.க.

ஸூ-க.க. சுபரிசு ஹாஸு. க.ஹாநவெக்ஷா.

(ஸ-நா-ஹ.) சுபரிசு ஹாஸு - (இம்மதத்தை சிஷ்டர்கள்) பரிசு ரஹியாமையாலும், சுஹாநவெக்ஷா - அத்தயந்த முபேகைசெய்ய வேண்டியது க.க.க.

(ஸ-நா-ஹ.) ஸங்கியமதத்தில் வேதவிருத்தார்த்தங்களிந்தாலும் ஸத்தாரியவாதம் முதலிய சில அர்த்தம் வைதிகஸம்மத மாயிருந்தது. இதில், எல்லாம் வேதவிருத்தமானையால் இதை வைதிகர்கள் கொஞ்சமும் ஆதரிக்கக்கூடாது. க.க.க.

சுயி.ச.அ. ஸூ க.க.க. ஸஹாய உஹயவெஹத-கெவிததபுரூபி.

(ஸ-நா-ஹ.) உஹயவெஹத-கெ சுவி - பரமானுக்களை நேறதுவாக உடையதும் ப்ருதிவ்யாதிகளை நேறதுவாக உடையதுமான, ஸஹ-

உரவெ - ப்ருதிவ்யாதி ஸமுதாயத்திலும் சரீரேந்திரியாதிலுமுதாயத்திலும்,
 உரவ்யாஷி - ஸமுதாயத்வ ப்ராப்தி (ஐகத்ரூபமான ஸமுதாயோத்தபதி)
 ஸம்பனிபாதி. கக்க.

(ஸ - ஹ.) ப்ருதிவீ பரமானு ஜுபரமானு தேஜுபரமானு வாயுபரமானு
 வென்று பரமானுக்கள் நான்குவிதமாயிருக்கும், ப்ருதிவியென்று வேறொருவாவி
 ிடையாத. ப்ருதிவீ பரமானுக்களின் கூட்டமே ப்ருதிவியெனப்படும்; இவ்வண்
 ணமே ஜலாதிகளிலும் காண்க. பரமானுக்களின் ஸமுதாய ரூபமாயிருக்கிற ப்ருதிவீ
 ஜலம் தேஜஸ்ஸு வாயுவென்கிற பூதங்களிலிருந்தும் சரீராதிகளும் இந்தரியம்+ஐம்,
 ஆத்ம+வென்கிற ஆவய விஜ்ஞானமும், ஸுகது:க+ருபவமும், வஸ்துக்களையறியும்
 ஜ்ஞானமும், ரகதவேஷமோஹ தர்மாதர்மங்களு முண்டாகின்றன. இவ்வவயி
 லேயே ஸோகத்யவஹாரம் நடந்து வருகிறது. ஆகையால் இதைவிட வேறுகூடு
 வில்லையென்றார்கள் வைபாஷிகள். அவர்களுக்குத்தரமாயிருக்கிற திந்த ஸூத்ரம்.
 பரமானுக்கள் ஜடமானாகையால் ஒருவர் சோக்காமல் தானே ஒன்றுக்கொன்று சேர்
 ந்து ஸமுதாயமாக மாட்டாது. ஆவயவிஜ்ஞானமென்பது, பரமானுக்கள் ஸமுதாய
 மானபிறகு அதிலிருந்து உண்டாகிறதாய்கையால் அது ஸமுதாயத்திற்குக் காரணமா
 காத். இவற்றைக்காட்டிலும் வேறும், இவற்றைச் சேர்க்கவல்ல ஒருசேதநனை நீக்
 கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. சேதநனன்றியே தானே சேரும்படியான ஸ்வபாவ மவ
 த்துக்கொப்புக்கொள்ளில், அவை எப்போதும் சேர்ந்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும்.
 ப்ரளயத்திலு மொழியக்கூடாது. மேலும் இவை உண்டான மறுகூணத்தில் நிகழ்கிற
 வைகனாகையால், இவை முதல்ஜன்டாய், அதற்குமேல் இவற்றில் வ்யாபாரமுண்
 டாய், அதற்குமேல் மூன்றாம்கூணத்தில் சேருமளவும் மூன்றகூண மிருக்கிறன
 வென்றொப்புக்கொள்ளாமையாலும் ஸமுதாய முண்டாகமாட்டாது. ஆகையாலம்
 மதம் நிலைபெற்றதன்று. கக்க

(ஸா-ஹ.) இவ்வதிகரணத்தில் வைபாஷிகளையும் ஸௌத்ராந்திகளையும் சீர
 வரிக்கிறார்—இவ்விருவரும், ப்ருதிவீஜஸதேஜோ வாயுவென்கிற நாலுவிதமான பர
 மானுக்களுண்டு. அவை கும்பலாய்ச்சேர்ந்தால், ப்ருதிவ்யாதி நாலுபூதங்களுண்டா
 கின்றன. அத்தநாலுபூதங்களும்சேர்ந்தால் சரீரேந்திரியாதிகளுண்டாகின்றன. ஜ்ஞா
 நபரம்பரையே ஆத்மா. இவை யெல்லாம் முதல்கூணத்திலுண்டாய் இரண்டாம்
 கூணத்தில் நிகழ்கின்றனவாகையால் கூணிக்க+ளாம். என்றார்கள். இது அஸங்கதம்.
 எனென்றால்—பரமானுக்கள் முதல்கூணத்தில் உத்பந்நமாய் இரண்டாம் கூணத்
 தில் சேர்ந்த மூன்றாம்கூணத்தில் ப்ருதிவ்யாதியாய், அதற்குமேல் ஆதைக்காரியத்
 தில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். பரமானுக்களும் ப்ருதிவ்யாதிகளும்
 கூணிகமானால் அவை ஒன்றோடொன்று சேரவேண்டிய ஸமயத்திலேயே நவ்
 மாய்விட்டபடியால் அவைகளால் ப்ருதிவ்யாதிகளும், அவைகளால் சரீராதிகளும்
 உண்டாகமாட்டா. கக்க.

ஸூ-கக்கஉ, உகரொதாப்யக்யகூடாஹவஹிதிவெ
 ஹவஹாதஹாவாநிதிதகூக.

(ஸ-ஸா-பு.) உகரொதாப்யக்யகூடாஹ - அவித்யைமுதல் ப்ருதி
 வ்யாதிபர்யந்தமான பதார்த்தங்கள் ஒன்றுக்கொன்று காரணமாக உடைத்
 தானதாகையாலே, உவவஹி - (ஐகதுத்தபத்தி) உபபந்நமாகிறது. உகி
 வெக - என்றால், ஹவஹாதஹாவாநிதிதகூக - (அவித்யைக்கு) ஸமுதாய

யத்தின் கார்யமான வ்யவஹாரங்களைக் குறித்துக் காரணத்வரில்லாமையாலே, ந - (அதுவும்) ஸம்பனியாது. கக௭.

(ஸ-ஹ.) இந்தபாஷ்யத்துக்கு, 'ஐதரோதாபு' க்யக்யாழி திலேனோ துத்திரோசு' திரிபிதக்யாஸ' என்று ஸுத்திரபாடம். இதற்குத் தம்—அவித்யை முதலானவற்றினால் ஸமுதாய முண்டாகிறது. மறுபடி அந்தஸமுதாயத்தினால் அவித்யை முதலானவை யுண்டாகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது, ஏனென்றால் முன்புண்டான அவித்யை முதலானவை மேல்மேலுண்டாகும் புரமானுக்களுக்குக் காரணமென்றொப்புக்கொள்ளிலும் அவற்றின் ஸமுதாயத்திற்குக் காரணமாக மாட்டாது என்று. மேலும் பீஜாங்குரம் போல் அவித்யையினால் ஸமுதாயம், ஸமுதாயத்தினால் அவித்யை என்று இவ்விதமான உத்பத்தியை அநாதியென்றொப்புக் கொள்ளிலும், இந்தஸமுதாயம் எவனுடைய போகத்திற்காக உண்டாகிறதோ, இதுண்டானபிறகு இதை யபேக்ஷித்து இதனால் ஸுகம் பெறத்தக்க ஒரு ஸ்த்திரமான ஆத்மாவைக் காணவில்லை' அவனநுபலிக்கும் வரையில் இந்த ஸமுதாயமும் ஸ்திரமாக இருக்கிறதில்லை யாகையால். இதனால் லோகவ்யவஹாரம் நடக்காது. கக௭.

(ஸ-ஹ.) பரமானுக்கள் கூண்சமாயிதும் ஜகதுத்பத்திஸபலிச்சும் - எப்படியென்றால்,—அஸ்திரமான ப்ருகிவ்யாதிகளில் ஸ்திரமென்ற அவித்யை. அதாவது அஜ்ஞாநம். அந்த அவித்யையினால் ராசத்வேஷாதிகள், அஹ்ரால் சித்தாபிஜ்வகை மென்கிற விஜ்ஞாநம், அதினால் த்ரவ்யோத்பத்தி, அதினால் இந்த்ரியோத்பத்தி. அதினால் சரீரோத்பத்தி, அதினால் ஜ்ஞாநம், அதினால் மறுபடியும் அவித்யை, இந்தமாதிரி சக்கிரம்போல் இவையே மாறி மாறி உண்டாகின்றன வாகையால் ஜகதுத்பத்தியில் அதுபத்தியில்லை யென்றால். ஆயினும். அஸ்திரத்தில் ஸ்திரம் என்கிற அவித்யையினால் அஸ்த்திரமான ஜகதது ஸ்திரமாக மாட்டாது. அதினால் ஒருகார்யமும் ஸாதிக்கமுடியாது. ஆதலால் அபித்யமாகையால் ஜ்ஞாநம் பிரந்த இரண்டாம் கூணத்தில் நசித்துப்போகையால் அதனால் ராசத்வேஷாதிகள் யாருக்கு உண்டாகும்? ஆகையாலிம்மதம் சரியன்று. கக௭.

ஸு-கக௭. உத் ரொதூரெ-உவ-உ-நிரொயாஸ.

(ஸ-ஸா-வ.) உத்ரொதூரெ-உத்தரகூணம் உண்டாக்கும் ஸமயத்தில், வ-உ-நிரொயாஸ-பூர்வகூணம் நசிக்கையாலும், (ஜகதுத்பத்தி கூடாது.) கக௭.

(ஸ-ஸா-ஹ.) மேலும் கடம் உண்டாகைக்குக் காரணமெது? அதற்குமுன் கூணம் காரணமென்று சொன்னால், அந்தகூணம் கடமுண்டாகும்போது நசித்துப் போனபடியால் கடமுண்டாகக்கூடாது. பூர்வகூணபாவமே ஹேதுவென்றால், இந்த அபாவம் எல்லாவற்றக்கும் ஸமாநமாகையாலே கடமுண்டாகும்போது மற்ற எல்லாவஸ்துக்களு முண்டாகவேண்டியவரும். கடாதிகாரண பூர்வகூணபாவ ரூபகாரணத்தினால் கடஜாதியெயுண்டாகிறதென்றால், தேசாந்தரத்திலிருக்கிறகடமும் இங்கு உண்டாகவேண்டும். ஒருவ்யத்தியே யுண்டாகிறதென்றால், எந்தவ்யத்தி யுண்டாகிறதோ அதைச்சொல்லவேணும். எந்ததேசத்தில் எந்தவ்யத்தி யிருந்ததோ, அந்ததேசத்தில் தத்தேசஸம்பந்தியான வ்யத்தியே யுண்டாகிறதென்னின், பூர்வோத்தரகூணங்களிலொருதேசத்தை ஸ்த்திரமாகக் கொள்ளாமையாலே இஹவும் ஸம்பவியாது. கக௭.

ஸு-ககச. கஸதீவ்ரகிஜ்ஞாவரொயொயள மவடிநயா.

(ஸ-ஸா-வ்-ஹ.) கஸதீ-காரணமில்லாமலே கார்யமுண்டாகிறதென்றில் வ்ரகிஜ்ஞாவரொய - (இத்தியம், ப்ரகாசம், விஷயம் முதலிய காரணங்களினால் பதார்த்த தர்சநாதி கார்ய முண்டாகிற தென்கிற உங்களுடைய) ப்ரதிஜ்ஞைக்கு ஷ்ரோதம் வரும். சுநயா - இந்த அநுபபத்தி போகைக்காக, பூர்வகடத்துக்குக்காரணமான அக்ஷணமே இந்தகடோதப்பத்தி வளையில் இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொண்டால், யௌமவடிநய - பூர்வகட அக்ஷணமும் இப்போதுண்டான அக்ஷணமும் ஒரேகாலத்தில் தோற்றவேண்டியவரும். (அப்படி தோற்றுகிறதில்லை, ஆகையால் இந்த கார்யகாரண பாவம் சரியன்று.)

ககச.

ஸு-ககடு. வ்ரகிஸஹ்ரவ்ரகிஸஹ்ரகிரொயாவ்ரகி
ரவிவ்ரகி.

(ஸ-ஸா-வ்) கவிவ்ரகிஸஹ்ரகிஸஹ்ரகிரொயாவ்ரகி - ஸ்த்தூல விநாசமும் ஸுக்ஷ்மவிநாசமும் ப்ராபியாது (ஸம்பவியாது).

ககடு.

(ஸ-ஹ.) ப்ரதிஸங்க்யயாவது - இதை அழிப்பேன் என்கிறபுத்தி, அதினால் உண்டாகும் நாசத்துக்கு, ப்ரதிஸங்க்யா நிரோத மென்று பெயர். அதைக்காட்டிலும் வேறானது, அப்ரதிஸங்க்யா நிரோத மெனப்படும். புத்தி பூர்வகமாக அழிக்க அழிக்க ப்ரதிஸங்க்யா நிரோதமென்றும், ஒருவழிக்காமல் தானேயழிக்கை அப்ரதிஸங்க்யாநிரோத மென்றும் தாத்தர்யம். இவ்விரண்டிவிதமான நாசமும் கூடாது. எனென்றால், ஸ்த்தூலத்திலிருந்து வேறொருஸ்தூலமும், ஸுக்ஷ்மத்திலிருந்து வேறொருஸுக்ஷ்மமும். உண்டாம் படித்தில் அவற்றுக்கு மேல்மேல் ஸ்ரோதியான வஸ்துக்களை உண்டாக்குகை ஸ்வபாவமாயிருக்க, அந்தஸ்வபாவத்திற்கு அழிவையொப்புக்கொண்டு இனிமேல் அந்த வஸ்து வேறொன்றை உண்டாக்குகிறதில்லை யென்று முடித்த விடுவது என்பது சேராது. ஆகையாலும் இப்படி நன்றன்று.

ககடு.

(ஸா-ஹ.) கடாதிகள் தண்டம் முதலானவைகளினால் அடிப்பட்டு உடைந்தால் அந்த நாசத்திற்கு ப்ரதிஸங்க்யாநிரோதமென்றும், ப்ரதிஷ்ணம் உண்டாகிற கடநாசத்திற்கு அப்ரதிஸங்க்யா நிரோதமென்றும் பெயர். முதலாவது - ஸ்தூலநாசம்; இரண்டாவது ஸுக்ஷ்மநாசம். இவ்விரண்டிவிதமான நாசமும் த்ரவ்யத்திற்கு ஸம்பவியாது. எனென்றால், விநாசமாவது த்ரவ்யத்திற்கு ஓவஸ்த்தையென்றும், அது த்ரவ்யத்தை யஸ்ரவியத்திருக்கிறதென்றும் எண்ணிப்போல் நீக்கன் ஒப்புக்கொள்ளுகிறதில்லை. விநாசமென்கிற அவஸ்த்தைக்கு ஆஸ்ரயமே இல்லையென்றீர்கள். நான் இத்திருமுன்னமே ஆரம்பனாதிரணத்தில் உத்பத்திவிநாசங்கள் அவஸ்த்தா விசேஷங்களென்றும், அவை ஒருத்ரவ்யத்தை யஸ்ரவியத்தேயிருக்குமென்றும் ஸ்தாபித்திருக்கிறோம். ஆகையால் நீக்கன் சொல்லுகிற த்ரவ்யவிநாசம் ஸம்பவியாது. ககடு.

ஸு-ககச. உஹயயாவ்ரகிஷாஸ.

(ஸ-வ்.) உஹயயாவ்ரகி - அஞ்ஞாதம் ஜ்ஞாதத்தினால் நசிக்கிறதென்றாலும் தானே நசிக்கிறதென்றாலும், ஷ்ரோஷாஸ - தோஷமுண்டாகையால், (அம்மதம் சரியன்று.)

(ரா-பு.) உயயபாகவி - துச்சத்திலிருந்து ஐகத்து உண்டா கிறதென்றாலும், உத்பந்மான் ஐகத்துதுச்சமென்றாலும், ஷோஷாச - நோஷம் ஸம்பவிக்കையாலே, இம்மதமஷங்கதம்.) கௌ.

(ஸ-ஹ.) மேலும் அஜ்ஞானம் நசிக்கும் போது அது, ஒளியினால் இருள் போல், ஜ்ஞானத்தினால் நசிக்கிறதா, அல்லது தானே, நசிக்கிறதா, ஜ்ஞானத்தி னால் நசிக்குமாயில், காரண மின்றியே நசிக்கிறதென்று நீங்கனொப்புக்கொண்டது விரோதிக்கும். தானேநசிக்குமாயில், வழிதெரியாத குறுடனுக்கு வழியறியாமையாகிற அஜ்ஞானத்தைப் போக்குவகக்காக வழிகாட்டுகை வீண்ப்விடும். இப்படி இருவழியிலும் உங்கள் மதத்தில் தோஷமுண்டென்கிறார்கள். கௌ.

(ரா-ஹ.) துச்சமென்பது - குதிரைக்கொம்புபோல் இல்லாதவஸ்துவை. ஐகத்து உனக்கும் காண்கையாலே அதைத் துச்சமென்னவொண்ணாது. துச்சத்தில் நின்றும் ஐகத்து உண்டாகிறதென்று நீ கீழ்ச்சொன்னபடி ஒப்புக்கொண்டால், ம்ருத்தில் நின்று ம்ருண்மயமான கடம், ஸுவர்ணத்தில் நின்றும் ஸுவர்ணமய மான மகுடாதிகளே உண்டாகக்காண்கையாலே துச்சத்தில் நின்று முண்டான ஐகத்தும் துச்சமேயாம். அதினால் ஒருபரயோஜனமும் வித்தியாது. கௌ.

ஸூ - கௌ. சூகாஸொஷாவிஸொஷாச.

(ஸ-ரா-பு.) சவிஸொஷாச - மற்றபதார்த்த ஜ்ஞானத்திற்காட்டில் ஆகாசஜ்ஞானத்திற்கு விசேஷமில்லாமையாலே: சூகாஸொஷ - ஆகாசத்தி லும், (துச்சஸ்வரூபத்வம் ஸம்பவியாது.) கௌ.

(ஸ-ஹ.) ஆகாசமும் மற்றவஸ்துக்களைப்போல் ஒருவஸ்துவாக லோகத்தில் வ்யவஹாரம் காண்கையால் அம்மதத்தில் ஆகாசமில்லை யென்பதும் சரியன்று. லோகவ்யவஹாரம் தப்பென்றாலும் காதினால்கேட்பது சப்தமென்றொரு குணமு ண்டு, அதற்காதாரம் ப்ருதிவீ முதலிய மற்றவஸ்துக்களாக மாட்டாவாகையால் அதற்காதாரமாகிய ஒருவஸ்து ஒப்புக்கொள்ள வேணும். அதேஆகாசமெனப்படும்.

(ரா-ஹ.) ஆகாசம் இல்லையென்று நீ சொன்னது சரியன்று. ஏனென்றால், அங்கே உயரப்பருந்து பறக்கிறதென்றால் அங்கே என்கிறபதத்திற்கு அர்த்தம் இன்னதென்று சொல்லவேணும். அது ப்ருதிவீ ஜல தேஜோவாயுக்களாக மாட் டாது ஆகையால் அங்கே இங்கே என்று ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிற தேசவிசேஷ மான ஆகாசமும், ப்ரத்யக்ஷமாய்க் காண்கிற ப்ருதியாதிகளைப்போல் ஒப்புக் கொள்ளவே வேண்டும். கௌ.

ஸூ - கௌ. சுநுஸூபதேஸு.

(ஸ-ரா-பு.) சுநுஸூபதேஸு - ப்ரத்யபிஜ்ஞையினாலும் (கடாதி களைக்ஷணிகமென்னவொண்ணாது. கௌ.

(ஸ-ரா-ஹ.) நான்முன்னே பார்த்தவஸ்துவை இப்போதுபார்க்கிறேனென்று லோகத்திற் சொல்லுகிறார்கள். கடமும் பார்க்கிறவனும் க்ஷணிகமானால் முன்னே பார்த்த உடனே அந்த கடமும் பார்த்தவனும் நசித்துப்போனபடியால், அதையிப் போது பார்க்கிறேனென்று சொல்லக்கூடாது. தீபம் ப்ரதிக்ஷணம்நசித்துப் போனாலும் முன்பார்த்ததீபமே இதுவென்று சொல்லுகிறார்கள் அதற்குக்காரணம் இத்தீ பம் அத்தீபத்தோ டொத்திருக்கை. அதுபோலவே இங்கும் ஸாம்யத்தைக் கொ

ன்றி அதனே இதுவென்றிருர்கள் என்றால், ஆகிலும் அப்போது பார்த்தவன் இப் போதும் இருக்கவேண்டுமெனாலே உன்மதத்தி லதில்லாமையாலே அஸங்கதமா கிறது. ககஅ.

ஸூ - ககக. நாலுதொடரடி ஷுக்லாசு.

(ஸ்-நா-பு.) ஷுஷுக்லாசு - (நசித்தவஸ்துவின் தர்மம் வேறொன் றில் ஸங்க்ரமிக்கம்) காணாமையாலே, அஸதஃ - இல்லாதபதார்த்தத்தினு டைய, (தர்மம்), ந - ஜ்ஞானத்தில் ஸங்க்ரமிப்பாது. ககக.

(ஸ்-ஹ.) இஹம் நசித்தபின் முனிடண்டாவது போலவும், பாவின் ஸ்வபா வம் மாநிணபின் தயிர் உண்டாவது போலவும், அபாவத்திலிருந்தே ஜகத்து உண் டாகிறது என்றார்கள். அதாவது இதுக்கிது காரணமென்கிற நியமமில்லை என்று சொல்லிற்றும், ஆகிலும், பாவில்கின்றும் தயிரும் நூலில்கின்றும் வஸ்தரமும், மண் ணில்கின்றும் கலசமுடீ உண்டாவதுபோல் இக்கார்யங்களே மற்றோரிடத்தில் கின்றும் எதுண்டாகக்கூடாது. மேலும், மண்ணினு லுண்டானது மண்ணாயும், பொண்ணினு லுண்டானது பொன்னாயும் காண்பதுபோல், அபாவத்தினு லுண் டான ஜகத்தும் அபாவமேயாய், அதாவது ஒன்றும் இல்லாததாகவே யாகவே னும், அப்படியன்றி வஸ்துவாகக்காண்கையால் அந்தயுக்தி ஸாரமன்று. பாலினவ ஸ்த்தைதமாநித் தயிராகிறதென்பதும் கிடையாது. பாலேதயிராகவும், வித்தேமுனீ யாகவும் ஆகிறதாகையால் உங்கனது உதாஹரணமும் சரியன்று. ககக.

(நா-ஹ.) ஸௌத்ராந்திகன், கடாநிபதார்த்தங்கள் நசிக்கும்போது தன்னு டைய நிலம், பீதம், ப்ருதுபுத்தோதரம் முதலிய ஆகாரங்களை ஜ்ஞானத்திற் தொற்றி வைத்துப் போகிறதுகள். அநினால் ஜ்ஞானம் அவ்வாகாரங்களை யடைந்து ஒன்றுக் கொன்று விலக்ஷணமாயிருக்கிறது. ஜ்ஞானம் விலக்ஷணமாயிருக்கைக் கடியாக விலகியங்கள் விலக்ஷணங்களாய் முன்புண்டாயிருக்கவேணும். என்று ஜகத்தை யுண் டென்று அநிதித்தான். அவனுக்கு ஜகத்து ப்ரத்யக்ஷ வர்த்தமன்று. அவன் மதத் தை நிரஸிக்கிறார். — கடாநிகள் நசித்தால் அவற்றினுடைய ரூபாதிகள் மற்றொ ன்றில் ஸங்க்ரமிக்கக் காணாமையாலே கடம் நசிக்கும்போது அநினுடையநிலாத் யாகாரம் ஜ்ஞானத்தில் ஸங்க்ரமிக்கிறதென்பது அஸங்கதம். ககக.

ஸூ - உ. ௦௦. உதாஸீ நாநாவிவெவ்வலிவி.

(ஸ்-நா-பு.) ஸ்வஸு - இப்படியானால், உதாஸீ நாநாஸவி ப்ரயத்நம் செய்பாதவர்களுக்கும், லிவி - பலம் வித்திக்கவேண்டியவரும்.

(ஸ்-ஹ.) காரணமின்றியே கார்யமுண்டாகுமாயில் : ஒருவனொரு பலத்தை க்ருதித்த முயற்சியெய்யவேண்டிவேதேயில்லை. அவனுக்கும் தன்னடையே பலம்கை புரூக்காணலாம். அதாவது - குயவன் மண்ணைப்பிசைவது, கைக்களையன் நூலை கெய்வது, தொழிலாளி ஏருழுவுது முதலிய இவை வீண்முயற்சியாய்விடும் ஆகை யாலும் அம்மதம் சரியன்று. ௨௦௦

(நா-ஹ.) இது ஸைபாஷிக ஸௌத்ராந்திகர்களிருவர்க்கும் துஷணம். — எல்லாம் ஷுணிகமானால், ஒருபாயோஜகத்தைக் குறித்து ப்ரயத்தனம் செய்த உன் உடனே நசித்தப்போளுன் அவன்யத்தரித்தப் பிரயோஜகத்தை இப்போது மற்றொருவன் ப்ரயத்த மில்லாமலே அடைகிறான் என்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இப்படியானால், ஒருபாயோஜகத்தைக் குறித்து ப்ரயத்தம் செய்கையார்த்தமாய் ப்ரயத்த மில்லாமலே ஸர்வர்க்கும் ஸமஸ்தப்ரயோஜகங்களும் வித்திக்க வேண்டி வரும். ௨௦௦.

உவது அத்தியாயம். உவது பாதம்.

கஉக

சுயி - சக. ஸு - உக. நாவாவவவவஸு.

(ஸ்-ரா-வ.) உவவஸு - (ஜ்ஞாநம் ஸகர்மகமாயும் ஸகர்த்ருகமாயும்) காண்கையாலே, ஸாவ - ஜ்ஞாநாநிரித்தமான வஸ்துக்களின் அபாவம், ந - ஸித்தியாத். உக.

(ஸ்-வா.) ஜ்ஞாநமாவது அறிவு. மரம் செடி முதலியவற்றைப்பார்த்து "இது மரம், இது செடி" என்றே உலகத்தார் அறிகிறார்கள்; அல்லது "இது அறிவு" என்று ஒருவரும் சொல்வதில்லை. கண்ணுல்காண்கிற வஸ்துக்களை இல்லையென்பது ஒருவன் பசிதணியபுஜித்து, "நான் புஜிக்கவுமில்லை, என்பசி தணியவுமில்லை" என்பது போல் இருக்கிறது. உக.

(ஸ்-வா.) இதில் யோகா சாரண நிரஸிக்கிறார். — அவன், ஜ்ஞாநம் மாத்ரமேயுள்ளது. அதைக்காட்டிலும் அதிரித்தமான பதார்த்தங்கள் கிடையாது, அந்த ஜ்ஞானமே நிலபீதாதி ஸமஸ்தாகாரங்களையு முடையது. அந்த ஆகாரத்தை யுடைய ஸ்ருதயத்திலிருக்கிற ஜ்ஞானமே வெளியில் கடாதி பதார்த்தங்கள் போல் ப்ரமத்தினால் காண்கிறது. கடாதிகளை ஒப்புக்கொண்டவனும், ஜடங்களான அவை தானே ப்ரகாசிக்க மாட்டா வாகையால் அவை ப்ரகாசிக்கக்கூட ஜ்ஞானம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். அப்போது, பதார்த்தம் ஜ்ஞானம் என்று இரண்டு அங்கீகரிப்பதைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானமொன்றே அங்கீகரிப்பது உசிதம். அதினாலேயே ஸகலவ்ய வஹாரங்களும் நடக்கிறது என்றான். — நான் இதை அறிகிறேன் என்னும்போது நான் என்று ஜ்ஞானத்தைக் காஸ்ரயமாக கர்தாவும், இதை என்று அதற்கு விஷயமான கர்மமும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாகத் தோற்றி, அறிகிறேன் என்று ஜ்ஞானமும் வேறாகத்தோற்றிக் கொண்டிருக்க அம்முன்றில் ஒன்றையங்கீகரித்து, ப்ரத்யக்ஷமாகக் காண்கிறமற்ற இரண்டையும் இல்லை யென்றது அநுசிதம். ஆகையால் இந்த மதம் ஸயுத்திகமன்று. உக.

ஸு - உக. வெயபுஜா ஹ நஸு வாடிவசு.

(ஸ்-ரா-வ.) வெயபுஜாஸு - ஸ்வப்நத்திற்காண்கிற பதார்த்தங்களைக்காட்டிலும் உப்பதார்த்தங்கள் விஜாநியமாகையாலே, ஸு வாடிவசு - ஸ்வப்நத்திற்காண்கிற பதார்த்தங்களைப்போல், ந - (உப்பதார்த்தங்கள்) ஆகமாட்டா. உக.

(ஸ்-ரா-வா.) இல்லாதபதார்த்தங்களே ஸ்வப்நத்தில் ப்ரமத்தினால் காண்கிறதுபோல், இல்லாதபதார்த்தங்களே நமக்கிப்போது ப்ரமத்தினால் காண்கின்றன, அவை வாஸ்தவமல்ல வெள்ளில், அதற்கு மிதற்கும் பேதமுண்டு. ஸ்வப்நத்திற்கண்ட பதார்த்தங்கள் விழித்தெழுந்தபின் காணாமையாலே, உலக்கத்திலுண்டான இந்தரியதோஷத்தினால் அஸ்த்யமானவையே நம்மால் ஸத்யம்போல் காணப்பட்டனவென்று அங்கீகரிக்கிறோம். இங்கு பார்க்கிறபதார்த்தங்கள் ஸத்திரமாகக் காண்கையாலும், அவ்விதமான தோஷங்களொன்று மில்லை யாகையாலும், அவற்றைப்போல் இப்பதார்த்தங்களை அஸத்யமாக ஸ்வீகரிக்கக்கூடாது. உக.

ஸு - உக. நாவாவவவவஸு.

(ஸ்-ரா-வ.) சுநாவவஸு - ப்ரத்யக்ஷமில்லாமையாலே, ஸாவ - ஜ்ஞானஸத்தை, ந - உபந்நமாகாது. உக.

(ஸ்-ஹா.) ஜ்ஞாநாதிருத்தவஸ்து வில்லையாயின் அந்த ஜ்ஞாநம் எகரூபமாயே யிருக்கவேண்டும், அப்படியன்றியே ஜ்ஞாநம் “இதமண், இதமரம்” என்று அனேகவிதமாகக் காண்கிறது. அதற்குக்காரணமாக மண் மரம் முதலிய வஸ்துக்களையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு ஜ்ஞாநத்தில் வாஸனையென்பதொன்றுண்டு; அதாவது ஸம்ஸ்காரம். அந்த வாஸனை அனேகவிதமாயிருக்கும். ஆகையால் அந்த வாஸனைக்கு ஆதாரமாகிய ஜ்ஞாநமும் அனேகவிதமாகக் காண்கிறது, அவ்வளவேயன்றி, மற்ற மண் மரம் முதலிய வஸ்துக்களினாலன்று என்று உத்தரம் சொன்ன நாஸ்திகருக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இந்தஸூத்ரம்.—வாஸனையாவது ஒன்றைக் கண்ணால் பார்த்தாவது காதினால் கேட்டாவது மற்றும் வேறு விதமாயாவது அநித்தியின் அதிருஷ்டான ஸம்ஸ்காரம். வஸ்து அனேகவிதமாகையால் அதையறியும் ஜ்ஞாநமு மனேகவிதமாய் அதிருஷ்டான ஸம்ஸ்காரமும் அனேகவிதமாயிருக்கும். நாஸ்திகர் ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்ளவேயில்லை. இப்படியிருக்க, வாஸனை அனேகவிதமென்றும் அதினால் ஜ்ஞாநமும் அனேகவிதமாயிருக்கிறதென்றும் சொல்லி லோகவ்யவஹாரத்தை நிரவழிக்க முடியாது. ௨௦௩.

(ஸ்-ஹா.) ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாய் அபாதிதமான விஷயங்களை ஒப்புக்கொள்ளாமல் அப்ரத்யக்ஷமான ஜ்ஞாநத்தை அங்கீகரித்தல் யுக்திமத்தன்று. ௨௦௩.

ஸூ. கூணிகக்ஷாது.

(ஸ் - ஸ்.) கூணிகக்ஷாது . (ஆலயவிஜ்ஞாநம்) கூணிகமாகையால், ௧

(௩ - வாஸனைக்கு ஆதாரமாகமாட்டாது. இந்நபாஷ்யத்தில் இந்தஸூத்ரம் அதிகமாக இருக்கிறது.

(ஸ்-ஹா.) நாஸ்திகமதத்தில் ஆலயவிஜ்ஞாந மென்றென்றுண்டு, அதே ஆத்மா என்பது; வாஸனையென்பது—அவ்வாலய விஜ்ஞாநத்திலிருந்து நாநாவிதமான ஜ்ஞாநத்திற்குக் காரணமாகிறது தென்றார்கள். அந்த ஆலயவிஜ்ஞாநமென்பது கூணத்தோறும் உண்டாய் நகிக்கிறதென்றும் சொன்னார்கள். அதற்கு துஷணமாயிருக்கிறது இந்த ஸூத்ரம். ஆதாரமானது முன்னே உண்டாய் அதற்குப்பின் அதில் குணம் உண்டாகவேண்டும். அப்படிக்கன்றியே, வாஸனையும் அதற்கு ஆதாரமாகச்சொல்லுகிற ஆலயஜ்ஞாநமும் ஒரே கூணத்திலுண்டாகிறது. மறுகூணத்தில் கூடவே நகிக்கிறது என்று சொல்லுகிற அம்மதத்தில் ஆலயவிஜ்ஞாநம் வாஸனைக்கு ஆதாரமாக மாட்டாது. ஒருபகவின் தலையில் இரண்டுகொம்புகள் ஒரே காலத்தில் முளைக்கும் போது அதில் ஒன்று ஆதாரமாயும் மற்றொன்று அதில் முளைத்ததாயு மாகமாட்டாது. அதபோலவே இங்கும் கண்டுகொள்வது.

சுயி - ௫௦. ஸூ - ௨௦௩. ஸவ்யுயாநுவவதெது.

(ஸ்-ந்ர-ஸ்.) ஸவ்யுயாநுவ-ஸர்வப்ரதாரத்தாலும், சுநுவவதே - உபபத்தியில்லாமையாலே, (மாத்தியமிகமத மஸங்கதம்.) ௨௦௩.

(ஸ்-ஹா.) நாஸ்திகர்கள் எவ்விதமான யுக்திகளைச்சொன்னபோதிலும் அந்த யுக்திகளெல்லாம் ஒன்றோடொன்று பொருத்தமற்றதாகையால், மணலினால் கட்டின மிணுபோல் பிதிர்த்தேபோமல்லது அம்மதத்தை நீலேறுத்த உபயோகிக்க மாட்டாது. ௨௦௩.

(ஸ்-ஹா.) இதில் மாத்தியமிகளை நீரவச்சிறார்.—அவன், ஜ்ஞாநம், ஜ்ஞேயம், ஜ்ஞாதாவென்கிற பதார்த்தங்களென்றமேகிடையாது. ஸர்வமும் ப்ராநத்தியினால்

தோற்றுகிறது. பதார்த்தங்களை ஒப்புக்கொண்டால் அவற்றுக்கு உத்பத்தி சொல்ல வேண்டும். அந்த உத்பத்திக்குக் காரணம் பாவமென்றும் அபாவமென்றும் சொல்ல முடியாது. பாவத்தினுண்டாகிறதென்றால், மருத்து பிண்டமாயிருக்கும்போது கடமாகமாட்டாது. அதைத் துணைத்தபின்பே கடமாகிறது. அப்போது மருத்தபிண்டம் நசித்ததாகையால் பாவத்திலிருந்து கடோத்பத்தியில்லை; அபாவத்திலிருந்து உத்பந்நமாகிறதென்றால், அபாவத்திலிருந்து உத்பந்நமானது அபாவமாயே யாய் விடும். கார்யம் அபாவமானால் அது ஒருபரயோஜனத்துக்குப்பயோகிக்காது. இப்படி பதார்த்தோத்பத்தி நிரூபிக்கமுடியாமையாலே ஸர்வம் சூன்யமென்றே வித்தித்ததென்றான்.—பாவமென்றும் அபாவமென்றும் பதார்த்தத்தினுடைய அவஸ்த்தா விசேஷங்கள். பாவமென்று அப்போதிருக்கிற அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிறது. அபாவமென்று காலாந்தரத்திலிருக்கிற அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிறது. நீ பாவமென்றாலும் அபாவமென்றாலும் அந்தந்த அவஸ்த்தைகளையுடைய ஒரு தர்மிரூபபதார்த்தம் வித்திக்கும் அல்லது நீ சொல்லுகிற ஸர்வசூன்யம் வித்தியாது. ஆகையால் உன் மத மஸங்கத மென்கிறார்.

உ0ச.

ஸுபி - ஸூ. ௩. ஸு. ௨0௫. வெநகஸுவிநுஸம்ஹவாச.

(ஸ.நா-பு.) ஊகஸுவிநு - ஒருவஸ்துவில், ஊஸம்ஹவாச - விருத்த தர்மங்கள் ஸம்பவியாமையால், ந - (ஜைநமதம்) ஸம்சீருமன்று. உ0௫.

(ஸ-நா-ஹ.) இதில் ஜைநமதத்தை நிரவிக்கிறார்.—அவர்கள், கார்யகாரண ரூபமான இந்த ஜகத்து ஏகமாயு மனேகமாயும் நித்யமாயு மநித்யமாயும், பிந்நமாயு மபிந்நமாயு மிருக்கிறது. காரணரூபமாவது—மருத்து. அது கார்யாவஸ்த்தையிலும் காரணாவஸ்த்தையிலும் காண்கையாலே, நித்யமாய், ஏகரூபமாய் அபிந்நமாயிருக்கும். கார்யரூபமாவது - கடாவஸ்த்தை அது. சிலபோது கண்டும் சிலபோது காணாமையாலே அநித்யமாய், கடம், சராவம் என்று வெவ்வேறாகக் காண்கையாலே அநேகமாய் பிந்நமாயிருக்கும். இப்படியே ஸகலவஸ்துக்களும் பரஸ்பரவிருத்த தர்மயுக்தங்களாயிருக்குமென்றார்கள். காரணரூபேண, அதாவது—தர்வ்யரூபேண நித்யம் ஏகம் அபிந்நமென்றும், கார்யரூபேண, அதாவது—அவஸ்த்தாரூபேண அநித்யம் அநேகம் அபிந்நம் என்றும் சொன்னது கூடாது. அநித்யமாவது உத்பத்தி விராசகங்களையுடையது. நித்யமாவது உத்பத்தி விராசங்களில்லாதது. பிந்நமாவது. விருத்த தர்மத்தையுடையது. அபிந்நமாவது விருத்ததர்மமில்லாதது. பரஸ்பரவிருத்தங்களான இவை இருளுமொளியும்போலோரிடத்திற் சேராது. தர்மியான தர்வ்யம் நித்யமேகமபிந்நமென்றும், அதில் விசேஷணமான அவஸ்த்தை அநித்ய மநேகமபிந்நமென்றும் சொன்னால் ஓரிடத்தில் விருத்ததர்மங்கள் எப்படி சேர்ந்தது? இப்படி அர்த்த பர்யாலோசனை யில்லாமற் சொல்லுகிற இம்மதம் ஸயுத்திகமன்று.

ஸு. ௨0௬. ஊஸம்ஹவாசுதூகஸுவிநு.

(ஸ.நா-பு.) ஊஸு - இப்படியே, சூதூகஸுவிநு - ஆத்மாவுக்கு அபூர்த்தியும் (அம்மதத்தில் வருகிறது.) உ0௬.

(ஸ-நா-ஹ.) ஆத்மா சரீரமளவாக இருக்கிறதென்றார்கள்—ஆனால், ஆனையின் சரீரத்திலிருந்தபோது அவ்வளவு பெரிதாயிருந்த ஆத்மா அதைவிட்டு ஏறும் பின் சரீரத்தில் ப்ரவேசித்தால் அவ்வளவு பெரிய ஆத்மா ஏறும்பின் சரீரத்திலடங்கா தாகையால் ஏறும்பின் சரீரத்தில் ஆத்மா பூர்ணமாக இல்லையென்று அங்கேரிக்க வேண்டியவரும்.

உ0௬.

ஸூ. ௨௦௭. நவபுராபாடிவ்யவ்ரோபொவிகாராடிவ்யஃ.

(ஸ - ரா - ஹ.) புராபாடிவ்ய - ஆத்மா அல்பபரிமாணத்தை யடைந்தாலும், விகாராடிவ்ய - விகாரம்முதலியவை ஸம்பவிக்ஷயாலே, அவ்விவாயஃ - விரோதமில்லையென்கிறது, ந - இல்லை.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஆத்மாகஜசீரத்தைவிட்டுப் பிரிவிக்காசீரத்தில் ப்ரவேசிக்கும் போது பிரிவிக்காசீரமனவாக ஸுக்ஷ்மமாய் விடுகிறதென்னில், ஸ்தூலஸுக்ஷ்மா வஸ்த்துக்களை யடைகிறதென்று ஒப்புக்கொண்டால் கடாநிகளுக்குப்போல் உத்பத்தி விகாசாதி தோஷங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். ௨௦௭.

ஸூ. ௨௦௮. ஸஞ்ஜாவஸ்யிவ கஹூரஹயகித்யகூடிவஸஷஃ.

(ஸ-ரா-ஹ.) ஸஞ்ஜாவஸ்யிவ - கடைசியில் (மோக்ஷத்தில்) உண் டாகிற பரிமாணத்துக்கு (பின்பு எப்போதும் ஏகரூபமான) ஸ்தத்தி யுண் டாகையாலே, உஹயகித்யகூடிவ - அந்தபரிமாணமும் ஆத்மாவும் நித்ய மாயிருக்கையாலும், அவ்விஸஷஃ - (பூர்வாவஸ்த்தையிலும்) விசேஷம் கிடையாது. (முன்னமும் அந்த பரிமாணத்தையே அங்கீகரிக்கலாமென்று தாத்தப்யம். ௨௦௮.

(ஸ-ஹ.) ஸம்ஸார தசையில் இருந்த ஜீவன் மோக்ஷத்தை யடைந்தானாகில் அவ னுக்கு மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் ஐம்மில்லை யாகையால் அப்போது அந்த ஜீவனு க்குள்ள பரிமாணமும் களிக்கிறதில்லை, நித்தியமாயிருக்கும். அதே ஆத்மாவுக்கு ஸம் ஸார தசையில் அய்வசரீரத்தளவான பரிணாமமுண்டென்றும், அப்பரிமாணம் அவ யவயகனின் சேர்த்தியினாலும் பிரிவினாலும் உத்பத்தி விகாசங்களை யுடைத்தாயிரு க்குமாகில், ஒரு உஸ்துவில் இருந்து மொளியும்போல் நித்யபரிமாணமும் அநித்ய பரிமாணமும் சேரமாட்டா தாகையால் ஸம்ஸாரதசையிலுள்ள பரிமாணமும் நித்ய மென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இம்மாதிரி விரோதங்களுண்டாகையால் ஐஜந மதம் சரியன்று. ௨௦௮.

(ஸா - ஹ.) ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரதசையில் சரீரந்தோறும் சரீரானுகுணமா ன பரிமாண மங்கீகரித்தாலும் மோக்ஷமுண்டான பின்பு அப்போதுண்டான பரி ணாமத்திற்குப் பின்பு நாகசமில்லாமையால் நித்யமாகையாலே அதே பரிமாணமே முன்னமு மங்கீகரிக்க வேண்டியிருக்க இப்போது வெவ்வேறு பரிணாம மங்கீகரிப் பது அயுத்தம். ௨௦௮.

ஈயி. ௫௨. ஸூ. ௨௦௯. வத்யுரஸாஜ்ஞஸூரக.

(ஸ-ஹ.) ஸாஜ்ஞஸூரக - தோஷவத்தாகையால், வத்யுஃ - ஸர் வேஸ்வரனுக்கு, (நிமித்தகாரணத்வமாத்ரம்ஸம்பவியாது.) ௨௦௯

(ஸா-ஹ.) வத்யுஃ - பசுபதியினுடைய (மதம்), ஸாஜ்ஞஸூரக - (விருத்தார்த்த ப்ரதிபாதகமாய்) அஸமஞ்ஜஸமாகையாலே, ந - ஆதரணிய மன்று. ௨௦௯.

(ஸ-ஹ.) இந்த அதிகரணத்தில், கடகத்துக்கு ஸுவர்ணம்போல், ஈஸ்வரன் ஐகத்துக்கு உபாதா காரணமன்று, கடகத்துக்குத் தட்டான்போல் நிமித்தகாரண மாகமாத்திரமாகிடுன். என்றமதம் தஷிக்கப்படுகிறது. ஸாங்க்யர்களும் பாசுபதர்க ளும் தார்த்திகர்களும் ஈஸ்வரன் ஐகத்தைவிட்டுத் தட்டிக்கும்போது ஐகத்துக்கு உபாதா

கஉ.௫

உரு.

R.O.B.

உக0.

உக0.

(ரா-லா.) இக்காரணமான ப்ரதாநம் அசேதநமாகையால் தானே இகத் தை ஸ்ருஷ்டிக்க ஸாமர்த்யமுடையதன்று. ஒரு புருஷனே அதைக்கொண்டு இகத் தை ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும் என்ற அநுமானத்தினால் நீர்வரனை ஒப்புக்கொண்டு அவன் இகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக ப்ரதாநத்தை யதிஷ்டிக்கிறு நென்றுர்கள். லோகத்

கட்சி

ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பாஷ்யம்.

தில் கடாநிகளுக்குக் கர்த்தாக்களான குலாலாதிகள் சரீரமுடையவர்களாய் கொண்டு மருத்தியினாநிகாரணங்களை யதிஷ்டித்து ஸ்ருஷ்டிக்கிறார்கள். அதுபோலவே ப்ரதாநத்தை யதிஷ்டிக்கிற ஈஸ்வரனுக்கும் சரீரம் லீத்திக்கும். அவனுக்கு சரீரம் ஒப்புக்கொண்டால் அது நித்யமென்றும் அநித்யமென்றும் சொல்லக்கூடாது. என்று கீழே தூஷணம் சொல்லியிருக்கிறது. சரீரம் ஒப்புக்கொள்ளாமற்போனால் ப்ரதாநத்திற்கு அதிஷ்டாநமாகமாட்டான் ஆகையால் அம்மதம் யுக்தி யுக்தமன்று.

ஸூ. உகௌ. கரணவதுவஹ்வொமாத்மினஃ.

(ஸ-ஸா-பு-மா) கரணவதுவெசு-இந்த்ரியத்துக்கும் சரீரத்திற்கும் அசரீரியான ஸ்வன் அதிஷ்டாநமாகிறுப்போலே அசரீரியான ஈஸ்வரன் ப்ரதாநத்திற்கு அதிஷ்டாநமாகலாம் என்றால், ஹொமாத்மினஃ - புண்யபாபாநாபவம் முதலானவை ப்ரஸங்கிக்கையாலே, ந - அப்படி ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்பவிபாது. (அதாவது - ஸ்வனுக்குக் கர்மாநுபவத்துக்காக இந்த்ரியாத் யதிஷ்டாநமுண்டு, ஈஸ்வரனுக்குக்கர்மாநுபவமில்லாமையால் அதுகூடாது. ஒப்புக்கொண்டால் ஸ்வனைப்போலவே கர்மாநுபவம்முதலானவையு மொத்திக்கொள்ளவேண்டியவரும்.)

உகக.

ஸூ. உகௌ. ஸ்வஹ்வஸுவ-ஃஜகாவா.

(ஸ-ஸா-பு.) ஸ்வஹ்வஸு - விநாசத்தை யுடைத்தாகையும், ஸ்வஹ்வஸு - ஜகாவா. ஸ்வஹ்வஸுஜகா மில்லாமற்போகையும், (ப்ரஸங்கிக்கும்.) உகௌ.

(ஸ-ஸா.) மேலும், தார்க்கிகர் ஜீவர்களையும் ஈஸ்வரனையும் எங்கும் நிறைந்தவர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஈஸ்வரன், அவர்களை அளவற்றவர்களாக அறிகிறானில், அவை அளவுபட்டிருக்கவேண்டும். அளவுடைய கடாநி வஸ்துக்கள் உத்பத்தி விநாசவத்துக்களாகக் காண்கையாலே, ஜீவஈஸ்வரர்களும் அப்படியே உத்பத்தி விநாசமுடையவர்களாவார்கள். இது இவ்வளவென்று அவற்றினளவை ஈஸ்வரனறியானாலில், அவனை கீழ்கள் ஸர்வஜ்ஞன்-அதாவது - எல்லாமறிந்தவன் என்று சொல்வது பொய்யாம் ஆகையாலும் அம்மதங்கள் சரியன்று.

உகௌ.

(ஸா-ஹ.) ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதாநாதிஷ்டாநம் ஸீத்திக்கைக்காக சரீரமும், அந்த சரீரம் லீத்திக்கைக்காக புண்யபாபங்களும் ஒப்புக்கொண்டால், ஜீவனைப்போலே ஈஸ்வரனும் ஜம்மரணங்களை யுடையவனாவன். இப்படி கர்மபரவசனான பின் அவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்துவமும் லீத்தியாது. இத்யாதி தோஷங்களுண்டாகையாலே இம்மதம் ஸமீகமன்று.

உகௌ.

ஸயி. டூ. ஸூ. உகௌ. உதூதஹ்வஸுவாசு.

(ஸ-ஸா-பு.) உதூதஹ்வஸுவாசு-(ஸ்வனுக்கு) உத்பத்திஸம்பவிபாமையாலே, (ஜீவோத்பத்தி சொல்லுகிற பாஞ்சராத்தரம் ப்ரமாணமாக மாட்டாது.)

உகௌ.

(ஸ-ஸா.) கீழ் பாசுபத மதத்தை நிரூபித்த இவ்வதிகரணத்தில் பாஞ்சராத்தராகமத்தைத் துஷிக்கிறார். பாஞ்சராத்திரத்தில் வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்கன், அகிருத்தன் என்று காஷ்ட்யூஹங்கள் சொல்லப்பட்டது. அதில், வாஸுதேவன் ஊட்டுண்ட டரிபூர்ணனான பகவான். ஸங்கர்ஷணன் - ஜீவன், ப்ரத்யும்கன் - மகஸ்ஸு, அகிருத்தன் அஹங்காரம். வாஸுதேவனிடத்திலிருந்து ஸங்கர்

(ஸ-ஊ.) கீழ்ச்சொன்ன நாலு வ்யூஹங்களும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபியான பரமாத்மாவே யாகையால் ஜீவோத்பத்தி அங்கு சொல்லவில்லையென்னில், ஆகிலும் வாஸுதேவனிடத்திலிருந்து மற்ற மூவர்க்கும் உத்பத்தி சொல்லுவதும் அஸங்கதம்

கஉஅ

ப்ரஹ்ம ஸூத்ரா பாஷ்யம்.

தான்.ஸுவர்ணத்திலிருந்து உண்டான கடகம் அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான அபஸ்த்தையை யடைந்திருக்கிறது. இங்கு அதுபோல் நால்வர்க்கும் கொஞ்சமும் பேதம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. எக ரூபமானவர்களைக்கொண்டவர்கள். மேலும், ஒரு சுஸ்வரணே ஐகத்தினுடைய ஸ்ருத்திஸ்திநி ஸம்ஹாரஸிகளுக்குப் போருமாயிருக்க நாலுசுஸ்வரர்களை யொப்புக்கொள்வதும் சரியன்று. உகடு.

(ரா-ஹா.) இந்த பூர்வபக்தத்தை நிரவிக்ஷிதர்.—ஸங்கர்ஷண நிருத்தாதிகள் பாப்ரஹ்மமான வாஸுதேவஸ்வரூபர்கள். ஆகையால் ஸங்கர்ஷணநிகளுக்குச் சொன்ன உத்தபத்தி “ஐஜாயிரநொவஹு-யாவிராயதெ” என்று கர்மாதிருமான உத்தபத்தியன்றிக்கே ஸ்வேச்சையினால் ஐகதரக்ஷணத்தக்காகப்பண்ணின அவதாரமாகையால் நிற்குச் சொன்ன தோஷம் வாராது. ஸங்கர்ஷண நென்றொரு ஜீவனுக்குப் பேர்கிடையாது. ப்ரத்யும்பனென்றும் ஒரு மகஸ்ஸுகிடையாது. அவ்வாக யங்களுக்குத்தம் - ஜீவனுக்கு அநிஷ்ட்டாதாவான ஸங்கர்ஷணனும், மகஸ்ஸுக்கு அநிஷ்ட்டாதாவான ப்ரத்யும்பனும் அவதரித்தார்கள் என்றத்தம். கீழ் வேதத்தை யநாதரித்துச் சொன்னது, அதுதிதலோமத்தை ஸ்த்ரோத்ரம் செய்யும்போது உதிதலோமத்தை நீத்தித்தாற்போல் வேதத்தை நீத்திப்பதில் தாத்பர்யமில்லை. இவ்வாகமத்தில் ப்ராமாண்யஹ்ருந முண்டாகைக்காக அப்படிசொல்லிற்று. ஆகையால் வேதத்தக்கு விருத்தமான அம்சங்களொன்றும் இதில் சொல்லாமையாலும் வேதத்திற்சொன்னபடி ஐகத்தக்கு உபாதாநிபித்தகாரணங்களும் ப்ராப்யனும், ப்ரதத்தவமும் பரமபுருஷனுள் ப்ரீமந்நாராயணனென்றும், அவன்விஷயமாக கர்ம ஹ்ருநபத்திபுணுகள் செய்யவேண்டியதென்றும் சொல்லுகையாலும் பாஞ்சராத்ரம் முக்யப்ரமாணமாகக்கூடும் என்று வித்தார்த்தம். உகடு.

ஸூ. உகசு, விபு, திஷையாது.

(ஸ - லு.) விபு திஷையாது - (வேதத்தை) நிந்திக்கையாலும், (இம்மதம் சரியன்று).

(ரா - லு.) விபு திஷையாது - (பாஞ்சராத்ரத்தில்) ஐவோத் பத்தியை நிஷேதிக்கையாலும், (இது ப்ரமாணதமம்.) உகசு.

(ஸ-ஹா.) சாண்டில்யமுனி, நாலுவேதங்களிலும் கேமகரமாகச் சொல்லப்பட்டதொன்றைக் காணாமல் இந்த பாஞ்சராத்ரத்தை அத்தயநம் செய்தாரென்று வேதத்தை நீத்தித்திருக்கையாலும் அந்த ஆகமம் சரியன்று. உகசு.

(ரா-ஹா) இவ்வாகமத்தில் “ஸஹுநாஸிநநஹு” என்று ஜீவனுக்கு உத்தபத்தி விநாசங்களில்லையென்று சொல்லுகையாலே ஸங்கர்ஷணனுண்டாகிற நென்றொரு ஜீவோத்தபத்தியைச் சொன்னதன்று. பரமபுருஷனுடைய அவதாரவிசேஷத்தைச் சொன்னது ஆகையால் இதில் வேதவிருத்தார்த்தமொன்றும் கிடையாது, இதுவேதம்போல் ப்ரமாணதமமென்று வித்தார்த்தம். உகசு.

இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் இரண்டாம்பாதம்

ஸம்பூர்ணம்.

உ-வது அத்தியாயம் ந-வதுபாதம்.

சுயி-ருசு. ஸுசி - உகௌ. நவியடிஸு-கெஃ.

(ஸ-நா-வ்ய.) வியசு - ஆகாசம், .ந - உண்டாகிறதில்லை. (நித்யம்) சுஸு-கெஃ. (அஸம்மாஸிதமான அர்த்தத்துக்கு) ஸ்வணம் கூடாதாகையாலே, (ஸ்ருதிபிற்சொன்ன ஆகாசோத்பத்தி கௌணம்.) உகௌ.

(ஸ-ஹா.) பாமதங்களில் பூர்வாபர விரோத முண்டாகையால் அம்மதங்கள் சரியன்றென்று சொல்லப்பட்டது. இனி; உபநிஷத்துக்களிலும் பூர்வோத்தர விரோத முண்டாகையால் அம்மதமும் சரியன்று என்று சங்கித்துப் பரிஹாரம் செங்கிருர்.

சாந்தோக்யத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லும்போது முதல் தேஜஸ்ஸு உண்டாயிற்று, பிறகு ஜலம், பின்பு ப்ருதிவி உண்டாயிற்றென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகாசமுண்டானதாகச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் ஆகாசமும் ப்ரஹ்மத்தைப் பூபால் நித்யமாயிருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இப்படியாகில் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாகிய ஆகாசமொன்றுண்டாகையால், ப்ரஹ்மமொன்றே, மற்றொருவஸ்து வில்லையென்கிற அசுவைதமதம் சரியன்று என்று பூர்வபக்யம். உகௌ.

(நா-ஹா.) இந்தபாதத்திலும் மேல்பாதத்திலும் வேதாந்த வாக்கியங்களுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமில்லை யென்று ஸமர்த்திக்கிருர் - கீழ்ஜ்ஜ்ஜனுக்கு உத்பத்தியில்லை யென்று சொல்லிற்று; ஜீவஜீவப்போலவே ஆகாசமும் நிரவயவமாகையாலும், லோகத்தில் ஸாவயவமான பதார்த்தங்களுக்கே உத்பதிகாண்கிறோ மாகையாலும் ஆகாசத்திற்கும் உத்பத்தி கூடாது “சூகாஸஸூஸ்வஹிதஃ” என்கிற வேதவாக்யம், ஆகாசத்திற்கு இல்லாத உத்பத்தியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால், ஜீவனுண்டாகிருனென்று சொல்வதுபோல் ஆகாசமுண்டாகிற தென்பதும் கௌணமாகவே அங்கீகரிக்கப்படும். அதாவது—ஸுக்ஷ்மமாயிருந்த ஆகாசம் ஸ்த்துலாவஸ்த்தையை யடைந்த தென்றதற் கர்த்தம் என்று பூர்வபக்யம். உகௌ.

ஸுசி - உகஅ. சுஸிதஃ.

(ஸ-நா-வ்ய.) சுஸிதஃ - (ஆகாசத்திற்கும் உத்பத்தி) உண்டு. உகஅ.

(ஸ-ஹா.) சாந்தோக்யத்தில் சொல்லாவிடினும் “சூகநசூகாஸஸூஸ்வஹிதஃ” என்று தைத்திரீயத்தில் ஆகாசோத்பத்தி சொல்லியிருக்கையால் அத்வைதமதம் சரியென்று ஸமாதானம். உகஅ.

(நா-ஹா.) அதீந்திரியமான அர்த்தங்களைப்ப்ரதிபாதிக்கிற வேதத்தில் ஆகாசோத்பத்தி சொல்லியிருக்கையாலே ஆகாசமுண்டாகிறதென்றங்கீகரிக்கவேணும். ப்ரபலப்ரமாணமான வேதத்திற்சொல்லிய அர்த்தத்திற்கு விருத்தமாக, நிரவயவமாகையால் ஆகாசத்திற்குத்பத்தி கூடாதென்கிறயுக்திப்ரவர்த்தியாது. ஆத்மாவுக்கும் உத்பத்தி யில்லையென்றங்கீகரிப்பது வேதத்திற் சொல்லுகையாலே. யுக்தியினுலன்று என்று வித்தாந்தம். உகஅ.

ஸுசி-உகௌ. மனணுஸஸ்வஹிதஃ.

(ஸ-நா-வ்ய.) சுஸஸ்வஹிதஃ - (தேஜஸ்ஸு உண்டானதின் பிறகு ஆகாசோத்பத்தி) கூடாமையாலேயும்; ஸுஸாஸு - (ஆகாசத்துக்கு நாச

மில்லையென்று சொல்லுகிற) வசனத்தினாலேயும், மளணீ - (வேதத்திற் சொல்லிய ஆகாசோத்பத்தி) கொணமேயாகவேனும். உகக.

(ஸ-ஹா.) ஆகிலும், ஓரிடத்தில், ப்ரஹ்மம் ஆகாசம் முதலாக ஸ்ருஷ்டித்த தென்றும், மற்ரோரிடத்தில் தேஜஸ்ஸு முதலாக ஸ்ருஷ்டித்ததென்றும் சொல்லியிருக்கையால், ஆகாசமுண்டான பிறகு வாயு, அதன்பிறகு தேஜஸ்ஸு உண்டாயிற்று என்கிறதைத்திரியத்தாக்கும், தேஜஸ்ஸே முதலி லுண்டாயிற்றென்கிற சாந்தோக்யத்துக்கும் சேர்த்தியில்லாமையால் அம்மதம் சரியன்று, மேலும் கடகத்துக்கு ஸுவர்ணம்போலவும், வஸ்திரத்துக்கு நூல்போலவும், கலசத்துக்கு மண்போலவும், ஆகாசத்திற்கு மற்ரோ ருபாதாகாரண மில்லாமையால் அதற்கு உற்பத்தி சொல்லமுடியாது. ஆகையால் “இப்விடத்தில் முன் லெவஸ்துக்கள் வைத்திருந்து ஆகாசமில்லாமலிருந்தது, இப்போது அவைகளை எடுத்துவிட்டபடியால் ஆகாசமுண்டாயிற்று” என்ற லோகத்யவநாரம்போலவே ஆகாசமுண்டாயிற்றென்பதை முக்யமாகக்கொள்ளக்கூடாது. கொணமாகக் கொள்ளவேனும் இப்போது உபநிஷத்துக்களுக்கு விரோதமில்லை. ஆகிலும் அத்வைதமதம் மாத்திரம் சரியன்று என்று பூர்வபக்ஷம்.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு “ஸவாஹ” என்பது வேறு ஸுத்ரம், “வாயுஸாணரிக்ஷு வெயகடிப்ய” என்கிற ஸ்ருதி ஆகாசம் நித்யமென்றே சொல்லுகிறது. மற்ரோரிடத்தில் “ரூகாஸவ த்வமுகதஸூரி தி” ப்ரஹ்மம் ஆகாசம்போல் ஸர்வவ்யாபியும் நித்யமுமாயிருக்குமென்று சொல்லுகிறது. இதனும் ஆகாசம் உற்பத்தியற்றதென்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இதனும் அத்வைதமதம் சரியன்று. உகக.

(ஸா-ஹா.) சாந்தோக்யத்தில், ஐகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது முதலிலே தேஜஸ்ஸு உண்டாயிற்றென்று சொல்லிற்று. ஆகாசமுத்பந்நமானால் அதற்குமுன்னமே அதினுத்பத்தியைச் சொல்லவேண்டும். அப்படி சொல்லவில்லை தேஜஸ்ஸுக்கு ஆகாசமானமாயி ஆகாசம் அதற்குந்நரம் உத்பந்நமாகிறதென்று சொல்லக்கூடாது. மேலும் “வாயுஸாணரிக்ஷுவெயகடிப்ய” என்று ஆகாசத்திற்கு நாசமில்லையென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. எதற்கு நாசமில்லையோ அதுக்கு உற்பத்தியுமில்லை; ஆகையால், ஆகாசமுண்டாகிறதென்று சொன்ன ஸ்ருதிக்கு ஸூக்யமாயிருந்த ஆகாசம் ஸ்தத்வலாவஸ்த்தையை யடைகையாகிற கொணமான உற்பத்தியையே சொல்லிற்றென்றங்கேரிக்கவேண்டும் என்று பூர்வபக்ஷம். உகக.

ஸூ-உஉ௦. ஸ்யாவென்கவ்யுஸூ ஹஸவவசு.

(ஸா-ஹா.) ஸூ ஹஸவவசு - ப்ரஹ்ம சப்தத்திற்குப்போலே, வஸகவ்ய - ஒரு ஸம்பூதசப்தத்திற்கே, ஸ்யாவ - (கொணோத்பத்தியும் முக்யோத்பத்தியும்) அர்த்தமாகலாம். உஉ௦.

(ஸா-ஹா.) ஆனால் “ரூகாஸவ த்வமுகதஸூரி தி” என்ற வாக்யத்திலிருக்கிற ஸம்பூதசப்தத்தையே “வாயுஸாணரிக்ஷு” இய்யாதி மேல்வாக்யங்களில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுகையாலே, அந்த ஒருஸம்பூதசப்தத்திற்கே ஓரிடத்தில் கொணோத்பத்தியும், “வாயுஸாணரிக்ஷு” இய்யாதி மற்ற இடங்களில் முக்யோத்பத்தியும் அர்த்தமாகக்கூடாதேயென்னில், “கலாஸாஸூ ஹஸவவசு” என்கிறவிடத்தில் ப்ரஹ்மசப்தத்திற்கு மூலபாக்ருதியார்த்தமும், அதே

ப்ரகாணத்திலுள்ள 'தவஸாஸ்யதவஸு ஹ' என்கிற வாக்கியத்திலுள்ள ப்ரஹ்மசப்தத்திற்குப் பரமாத்மா அந்தமுமாய், இப்படி ஒருப்ரகாணத்திலுள்ள ஒருசப்தத்திற்கு இரண்டர்த்தமானாற்போலே இங்கும் ஒருஸம்பூத சப்தத்திற்கு இரண்டு விதமான உத்பத்தியு மர்த்தமாகலாமென்று பூர்வபகம். உஉஉ.

ஸஉ-உஉஉ. ப்ர-திஜாஉஹாநிரவுகிரகாஸ.

(ஸ-ஸா-பு.) ஸவுகிரகாஸ - (ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட பதார்த்தங்களைக் காட்டிலும்) அநிரித்த மாகிம்மையினாலே, ப்ர-திஜாஹாமி - (ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தால் ஸர்வமும் அறிந்ததாகுமென்கிற) ப்ரதிஜ்ஞைக்கு ஹாநிவராதா. உஉக.

(ஸா-ஹ.) அந்த பூர்வபகத்தை நிரவிக்கிறார். 'யெநாஸு-தஸு' என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தால் மற்ற ஸகலபதார்த்தங்களும் அறியப்பட்டதாம் என்று முதலில் சொல்லிற்று. அதெப்படியென்றால் காரணமான ம்ருத்பிண்டத்தை யறிந்தால் அதின் கார்யமாகிய கடஸ்வரூபமும் அறியவருமாப்போலே, ஸகல ஜகத்துக்கும் ப்ரஹ்மம் காரணமாகையாலே அதையறிந்தால் ஸகலமும் அறிந்ததாமென்றர்த்தம். அதில், ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருந்து உத்பந்நமாகாமற்போனால் இது ப்ரஹ்மகார்ய மல்லாமையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தினால் ஆகாசஸ்வரூபம் அறியப்படமாட்டாது. அதினால் முன்சொன்ன ப்ரதிஜ்ஞைகெட்டுப்போகும். அது கெட்டுப்போகாமெனக்காக ஆகாசமும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலிருந்து உத்பந்நமாயிற்றென்று அங்கீகரிக்கவேணும் என்று லித்தாந்தம். உஉக.

ஸஉ-உஉஉ. ஸவெஹுஃ.

(ஸ-ஸா-பு.) ஸவெஹுஃ - சப்தங்களினாலும் (ஆகாசோத்பத்தியங்கீகரிக்கவேணும்.) உஉஉ.

(ஸா-ஹ.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு 'ப்ர-திஜாஹாநிரவுகிரகாஸவெஹுஃ' என்று ஒரே ஸூத்ரம். இதனால் கீழ் பூர்வபகத்துக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். 'யெநாஸு-தஸு' என்று தொடங்கி ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தால் ஸகல பதார்த்தங்களு மறிந்ததாம். என்று சொல்லிற்று. அதாவது - காரணவஸ்துவையறிந்தால் அதின் கார்யங்களையெல்லா மறியலாமென்றபடி, ஆகாசம் நித்யமாகில் அது ப்ரஹ்மத்தின் கார்ய மல்லாமையால் ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தபோதிலும் ஆகாசமறிந்ததாகமாட்டாது—ஆகாசமென்பது ப்ரஹ்மம்போல் நித்யமாய் ஸர்வவ்யாபியாகையால் ப்ரஹ்மத்தோடு ஸஜாதியமாய் ப்ரஹ்மத்துடன் கலந்தே எங்குமிருக்கையால் ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தபோதே ஆகாசமுமறிந்ததாகலாம். எதுபோல வெண்ணில், பாலில் நீர்கலந்திருந்தால் அப்பாலையறிந்த போதே அத்துடன்சேர்ந்த நீரு மறிந்ததாமாப்போலே, என்றுசொல்லக்கூடாது. மேலே உதாஹரணம் காண்பிக்கும்பிடங்களில், ம்ருத்து, கடம், ஸுவணம், கடகம், என்று இம்மாதிரி உபாதாநகாரணத்தையும் கார்யத்தையுமே காண்பித்திருக்கையால் ஆகாசமும் அம்மாதிரி யான கார்யமென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும். மேலும் 'வெணகடா-தூ-விடி-ஸவ-பு' என்கிற வாக்யங்களும் ஆகாசம் முதலிய ஸகலவஸ்துக்களும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமென்றே சொல்லுகிறது. ஆகையால், ஆகாசம் ப்ரஹ்மத்தில் நின்று முண்டாகிதென்ன்கிற வேதார்திதமே சரியானது. உஉக-உஉஉ.

(மு.நா.உ.) யொருகவுக - லோகத்திற்போலே, யாவதிகாஸு -
ஆகாசம் முதலிய ஸகலவஸ்துக்களும் ஜகம், (என்று அங்கிகரிக்கையாலே)
விவாஹி - உத்பத்தி (சொல்லப்பட்டது). ௨௨௩.

(ஸ்-ஹா.) லோகத்தில் விகாரத்தையடைந்த உஸ்தாக்களே வளையென்றும், ரூண்டலமென்றும், கலசமென்றும், மடக்கென்றும், ஊசியென்றும், சாலென்றும் வேறுபட்டுக்காண்கிறது. விகாரமில்லாவிடில் ஸுஹர்ணமென்றவது மண்ணென்றவது, இரும்பென்றவது ஒரேவிதமாய்க் காணப்படுகிறது. அதுபோல் ஆகாசமும் ப்ருத்வி ழலம் தேழுஸ்ஸுக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டுக் காண்கையால் இதுவும் ப்ரஹ்மத்தின்விகாரமாயே யாகவேணும். ஆகையால் ஆகாசத்துக்கு உத்பத்தியங்கே கரிக்கவேணும்.

உஉ௩.

(19-ஊ.) லோகத்தில், இவர்கள் நால்வரும் தேவதத்தனுடைய புத்திரர்கள் என்று சொல்லி அதில் இருவருடைய பிறப்பின் வகையைச் சொல்லி மற்றிருவர்க்கும் சொல்லாமற்போனாலும் அவ்விருவரும் தேவதத்தனுக்குப் புத்திரரன்றென்று தோற்றமாட்டார்கள்; அதுபோலவே “வெண்கடா கூழ்” என்று இதெல்லாம் பரமாத்மகாரியமென்று சொல்லுகையாலே ஆகாசத்திற்குப்பிரித்து உட்பத்தி சொல்லாமற்போனாலும் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உண்டாயிற்றென்று வித்திப்பதில் தடையில்லை.

உஉஉ.

ஸூ - உ உசு. ஸுதெநதீ தரிஸூரவ ஸுஸூரத்.

(ஸ - ரா - வு.) ஊதேக - இச்சயுக்தியினாலேயே, ஜாதரிஸூர - (விநாசமில்லாதவனென்று சொல்லப்பட்ட) வாயுவும், ஷ்ராவணஃ - (பரமாத்மாவின்) தந்திரஞ்ஞானம் செய்யப்பட்டான்.

ஸ 9-உஉ௫. சுவாமி ஸ்வாமிநாதர் நாவல்துறை.

(ஸ.பு.) சுதாவலகை - உபபத்தியில்லாமையாலே, வாதம் -
பிரஸம்பத்துக்கு, சுவாஸம் - உத்தபத்தியில்லாமையாலே. உஉரு.

(ரா.பு. - வா.) ஸதம் - பரமாத்மாவக்கே, சுவஸ்திவம் - உத்பத்யபாவம்
(உத்பத்யதிரிஸ்யேன்று சொல்லப்பட்டது) சுந - வவதே - (பரமாத்ம,
ஜ்ஞாதத்தினஸ் ஸகலவஸ்துவிஷயக ஜ்ஞாதம் உண்டாகிறதென்பது, இவை
பரமாத்மாவி னிடத்திலிருந்து உத்பத்யங்கனாகாமற்போனால்) சேராதாகை
யாலே, (இவை பரமாத்மகார்யங்களென்றே சொல்லப்பட்டன.) உஉரு.

(ஸ-ஹ.) வாயு முதலிய மூலத்துக்கள் விகாரியான ஆகாசாதிகளில் நின்றுமே உண்டானதாகக் கண்டிடுத. அதுபோல் ஆகாசமும் விகாரியான ப்ரஹ்மத்தில் நின்றுமே உண்டாயிற்றென்று கொள்வதெண்ணுகையால், ப்ரஹ்மமும் விகாரியே

ன்று கொள்ளவேண்டியவரும் என்கிற சமங்கையைப் பரிசுரிக்கிறார். ஸம்மாந்ரஸ்வரூபியாகிய ப்ரஹ்மத்துக்கு உத்பத்தி சொல்லும்போது அபற்குக்காரணமாகிய வஸ்துவும் ஸம்மாந்ரஸ்வரூபியாகிய அந்த காரணவஸ்துவுக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஒரு விசேஷமுடில்லாமையால் அந்த வஸ்து காரணமாகமாட்டாது. லோகத்தில் ஓராகாரமில்லாமல் பிண்டமாயிருக்கிற மண் ஸுவர்ணம் முதலியவற்றில் நின்றுப் பாணை குண்டலம் முதலியவை வாயும் வயிறும் உருட்சி நீட்சி முதலிய ஆகாரங்களை யுடையதாய் உண்டாகையாலே காரணத்தைக்காட்டிலும் கார்யத்தில் சில விசேஷங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இந்த ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமாகையால் இது ஒன்றில்நின்று முண்டாயிற்றென்று சொல்லமுடியாது. மேலும், இப்படியே, இந்த ப்ரஹ்மத்திற்குக் காரணமாகிய வஸ்துவுக்கும் மற்றொன்று காரணமொப்புக்கொள்ளவேணும். அதுக்கு மப்படியே. இம்மாதிரி அவ்வஸ்த்தைவரும். மேலும், ஆகாசத்துக்குச் சில விடங்களில் உத்பத்தி சொல்லியிருக்கிறது. ப்ரஹ்மத்திற்கு அப்படி சொல்லவில்லை. எல்லாவிடங்களிலும் ப்ரஹ்மம் நியமென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உத்பத்தி சொல்லாது உபந்நமன்று. உஉடு.

சுயி-௫௫, ஸ-௮-உ உசு. தெஜாஉதஸ்யாஹுரஹ.

(ஸ-ஸா-ஹ.) சுதஃ - இந்த வாயுவிரிவிடத்தில் நின்று, தேஜஃ - தேஜஸ்ஸு (உண்டாயிற்று.) தபாஹி - அப்படியே, சூஹ-சொல்லிற்று.

(ஸ-ஹ.) உபநிஷத்துக்களில் சில விடங்களில் “ஹேஹவ-ஹேஹ” என்று எல்லாப்பதார்த்தங்களையும் ப்ரஹ்மமே படைத்ததாகச் சொல்லுகிறது. சில விடங்களில், “சூகாஸாஹாயஃ | வாயொருயி.” இத்யாதியினால் ஆகாசத்தில் நின்று வாயுவும், அதில் நின்று தேஜஸ்ஸு முண்டானதாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி யொன்றுக்கொன்று விருத்தமாயிருக்கிற வேதவாக்யங்களில் எதை உண்மையாக நம்பவேண்டியதென்னில்; ஆகாசத்தில் நின்று வாயு அதில் நின்று தேஜஸ்ஸு இம்மாதிரியாக ஒரு பூதத்தில் நின்று மற்றொரு பூத முண்டாகிற தென்பதையே உண்மையாக நம்பவேண்டியது. தகப்பனிடத்திலிருந்து பிள்ளை, அவனிடத்திலிருந்து அவன் பிள்ளை இம்மாதிரி ஸந்ததியுண்டானபோதிலும், இந்த ஸந்ததியெல்லாம் அந்த மூலபுருஷனிடத்தில் நின்று முண்டாயிற்றென்று சொல்லுவதுபோல், ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸாக்ஷாத்நாகவாவது பரம்பரையாகவாவது ப்ரஹ்மமே மூலகாரணமாகையால் ஜகத்துக்கெல்லாம் ப்ரஹ்மமே காரணமென்கிற ஸ்ருதிவாக்யத்திற்கும் விரோதமில்லை. என்று வித்தாந்தம். உஉசு.

(ஸா-ஹ.) இவ்வதிகரணத்தில் தேஜஸ்ஸு முதலிய பதார்த்தங்களுக்கும் பரமாத்மாவே காரணமென்கிறார். “வாயொருயி” “என்றுவாயுவ்னிடத்திலிருந்து அக்ரி உண்டாயிற்றென்று வேதத்தில் சொல்லுகையாலே அக்ரிக்கு வாயுவேகாரணம்; பரமாத்மாவன்று “ஹேஹவ-ஹேஹ” என்கிறவாக்யத்தில் பரமாத்மாவே இதற்குக்காரணமாகச் சொல்லியிருந்தாலும் தேஜஸ்ஸுக்குக் காரணமாகிய வாயுவுக்குக் காரணமாகிய ஆகாசத்திற்குக் காரணமாகையால் பரம்பரையாக காரணமென்றபிராயத்தினால் பரமாத்மாவைக் காரணமாகச் சொல்லிற்று என்று பூர்வபஃ.

ஸ-௮-உஉஎ. சூபஃ

(ஸ-ஸா-ஹ.) சூபஃ - ஜலம், (சுதஃ - இந்ததேஜஸ்ஸில் நின்றுமுண்டாயிற்று.) தபாஹி - அப்படியே, சூஹ - சொல்லிற்றுவேதம்.) உஉஎ.

(ஸ-ஹா.) ஜலமும் தேஜஸ்வியிலின்றுமே யுண்டாகிறது, ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நின்றும் ஸாக்ஷாத் உண்டாகிறதுதில்லை. “சுஜேராவஃ” என்கிற வாக்யமும் இவ் வர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது. என்று வித்தாந்தம். ௨௨௭.

(ஸ-ஹா.) அப்படியே “சுஜேராவஃ” என்று அக்ஷிபினிடத்தில் நின்றும் ஜலம் உண்டாயிற்றென்று “சொல்லுகையாலே ஜலத்திற்குக் காரணம் தேஜஸ்வே யாகிறது. பரமாத்மாவாகிறதுதில்லை. என்று பூர்வபக்ஷம். ௨௨௭.

ஸ-௨௨௮. ப்யயிலீ.

(ஸ-ஹா-வ.) ப்யயிலீ பூமி, (அ.கஃ இந்தஜலத்தில் நின்றும் உண்டாயிற்று) சுயாஹ்யாஹ - அப்படியே வெதம்சொல்லிற்று.) ௨௨௮.

(ஸா-ஹா.) “காசுஹஸ்யஜை” அந்தஜலம், அந்ந மென்று சொல்லப்பட்ட ப்ருதிவியைஸ்ருஷ்டித்ததென்று சொல்லுகையாலே ப்ருதிவிக்கு ஜலமேகாரணம் ; பரமாத்மா காரணமன்று என்று பூர்வபக்ஷம். ௨௨௮.

ஸ-௨௨௯. சுயிகாரஸுபஸஸ்பாணரெஹ்யஃ.

(ஸ-ஹா-வ.) சுயிகாரஸுபஸஸ்பாணரெஹ்யஃ - ப்ரகரணத்தினாலும், (மெற்சொல்லுகிற) வர்ணத்தினாலும், (ஸமாகப்ரகரணஸ்த்த) சப்தத்தினாலும், (அந்நசப்தத்திற்கு ப்ருதிவிஅர்த்தமென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு “ப்யயிலீப்யயிகாரஸுபஸஸ்பாணரெஹ்யஃ” என்று ஒரேஸூத்ரம் “காசுஹஸ்யஜை” அந்த ஜலம் அந்நத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது என்கிற வாக்யத்தில் அந்நமென்று சொல்லப்பட்டது தான்யமா, அல்லது ப்ருதிவியாயென்று ஸம்சய முண்டாகும். அதற்குப்பூர்வபக்ஷி சொல்லுகிறான்— அந்நமென்று லோகத்தில் நெல் முதலிய தான்யங்களிலேயே வழங்கிவருகிறது. மழையினால் தான்யம் விளைகையால், ஜலம் அந்நத்தை ஸ்ருஷ்டித்ததென்று சொல்லப்படுகிறது என்றான். இது ஆகாசம் வாயு முதலிய பூதங்களின் காலாவது பூதமாகிய ஜலத்திற்குப்பின் ஐந்தாவதான ப்ருதிவியைச்சொல்லவேண்டியிருக்க அதை விட்டு தான்யத்தைச்சொல்வது ப்ரகரணத்திற்குச் சேராதாகையாலும், இந்த அந்நம் க்ருஷ்ணவர்ணமென்று சொல்லுகையாலும், அந்த வர்ணம் ப்ராயிகமாக ப்ருதிவிக்கெயுள்ள தாகையாலும், “சுஜேராவ்யயிலீ” என்ற வாக்யம் ஜலத்தில் நின்றும் ப்ருதிவியுண்டாயிற்றென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலும், இங்கு ப்ருதிவிதான் அந்நமென்று சொல்லப்பட்டது என்று வித்தாந்தம். ௨௨௮. ௨௨௯.

(ஸா-ஹா.) அந்ந மென்றால் ப்ருதிவிக்கு எப்படி பேராகு மென்னில், பஞ்ச பூதங்களைச்சொல்லுகிற இந்தப்ரகரணத்தில் மற்றவைகளைச் சொல்லிப்ருதிவியைச் சொல்லவேண்டிய இடத்தில் அந்நமென்று சொல்லிற்று. மேல்வாக்யத்தில், ப்ருதிவிக்குண்டானக்ருஷ்ண வர்ணத்தை “ப.த.பு.ஹ.௦.க.டி.ஹஸ்ய” என்று அந்நத்திற்குச் சொல்லிற்று. இத்தோடு ஸமானமான மற்றொரு ஸ்ருஷ்டி ப்ரகரணத்தில் “சுஜேராவ்யயிலீ” என்று ஜலத்தில்நின்று ப்ருதிவி உண்டாயிற்றென்று ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லிற்று. ஆக இத்தேஜைக்களைக் கொண்டு இங்குள்ள அந்நசப்தத்திற்குப்ருதிவியே அர்த்தமென்று நிர்ணயிக்கப்படும். என்று பூர்வபக்ஷம். ௨௨௯.

ஸூ. ௨௬௦. கடிவியுநாநெவது கஜிஜாஹம்.

(ஸ-நீ-வ.) கஜிஜாஹம் - அவற்றின்ஸ்ருஷ்டிக்கு நேமதுவாய், கடிவியுநாஹம் . பரமாத்மானினுடைய ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வீகரணம் அந்தபரமாத்மாவே. (அவற்றுக்குக்காரணம்) (நா) கஹம் - என்கிறது கீழ்ச்சொல்லான பூர்வபக்ஷத்தைக் காட்டி. ஹம் வேறொரு வித்தாந்த ரூபார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்கைக்காக. உக. ௦.

(ஸ-ஹ.) ஆகாசம் முதலிய பூதங்கள், துணக்குப் பின்புள்ள வாயு முதலிய பூதங்களைத் தாங்களே ஸ்ருஷ்டிக்கின்றனவா, அல்லது அவற்றில் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாயிருந்து இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானவென்று உதித்த ஸம்சயத்துக்குப் பூர்வபக்ஷி, “சூகாஸாஹம் - வாயொஹம்” என்று ஒருபூதத்தில் நின்றும், மற்றொருபூதமுண்டானதாகச் சொல்லுகையாலே, பின்புள்ள வாயு முதலிய பூதங்களை முன்புள்ள ஆகாசம் முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறனவென்றான். “யஃஷ்யயிவ்யாஹ்” என்று துடங்கிப் ப்ருஹதாரண்யத்திலும் மற்றும் அனேக உபநிஷத்துக்களிலும் ப்ருதிவி முதலிய ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸர்வேஸ்வரனுக்குச் சரீரமாக இருக்கிறதென்கையாலும், “சூகாவவெஷக்ஷு” இத்த்யாதி வாக்யங்கள் ஹம் முதலிய பூதங்கள் ப்ருதிவி முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டிப்பதாக ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்ததாகச் சொல்லுகையாலும் இப்படி ஸங்கல்பிக்கை அசேதநமாகிய ஆகாசாதிபூதங்களுக்குக் கூடாமையாலும், ஸர்வேஸ்வரனே ஆகாசாதி களைச் சரீரமாகக்கொண்டு அந்தந்த பூதஸ்வரூபமாயிருந்து ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பது வித்தாந்தம். உக. ௦.

(நா-ஹ.) இந்த பூர்வபக்ஷத்தை நிரவிக்கிறார். — “ததேஜவெஷக்ஷு - வஹம்ஷ்யாஹ்” என்று அந்ததேஜஸ்ஸுஸங்கல்பித்தது, அந்தநாம் ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது என்று சொல்லுகையாலே அசேதநமான தேஜஸ்ஸுக்கு சேதந தர்மமான ஸங்கல்பம் கூடாமையாலே அப்படி ஸங்கல்பித்தவன் தேஜஸ்ஸை சரீரமாக உடைய பரமாத்மா, அவனே தேஜஃபதத்தினால் சொல்லப்பட்டவன்; ஆகையால்வெறும் தேஜஸ்ஸு ஜலத்திற்குக் காரணமாகச் சொல்லவில்லை, அதைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவே காரணமாகச் சொல்லப்பட்டானாகையால் அவனே ஜலாதி களுக்குக் காரணமென்று வித்தாந்தம். உக. ௦.

ஸூ. ௨௬௧. விவராயேண துஃசு, தொக உவவடி தெய.

(ஸ-வ.) சுதம் - இந்த ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தைக் காட்டிலும், விவராயேண - விபரிதமாக, துஃசு - ப்ரளயக்ரமமானது, (இருக்கிறது). உவவடி தெய - (இதுவே) உபபந்நமாயிருக்கிறது. உக. ௧.

(நா-வ.) சுதம் - பரமாத்மானிடத்தில் நின்றும் ஜலாதிகளுண்டாகையினாலேயே, விவராயேண - (இங்குச் சொன்ன க்ரமத்தைக் காட்டிலும்) வேறுவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட, துஃசு - (ஸ்ருஷ்டி) க்ரமம், உவவடி தெய - உபபந்நமாகிறது. உக. ௧.

(ஸ-ஹ.) இதுவரையில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லியாயிற்று. இனி ப்ரளயக்ரமம் சொல்லப்படுகிறது. ஆகாசத்தில் நின்றும் வாயு, வாயுவில் நின்றும், அக்ரி, அக்ரி

காடக

பொற்றம் ஸெத்ர பாஷ்யம்.

யில்லின்றும் ஜலம் ஜலத்தில்லின்றும் ப்ருதிவி உண்டாகிறதென்று ஸ்ருஷ்டிக்ரமம். லயிக்கும்போது முதல் வாயு ஆகாசத்தில் லயித்து பின்பு வாயுவில் தேஜஸ்ஸு லயித்து அதன்பின்பு தேஜஸ்ஸில் ஜலம் இம்மாதிரியாக பூதங்கள் தன் தன் காரணத்தில் லயிக்கிறது, அல்லது ப்ருதிவி ஜலத்தில் லயித்து, பின்பு அது தேஜஸ்ஸில் லயித்து அதன்பின்பு அது வாயுவில் லயித்து இம்மாதிரி லயிக்கிறது, அல்லது இவ் விரண்டிலிருந்து மின்றிக்கே இப்படி அப்படி என்கிற சியமமுமின்றிக்கே இஷ்டமானபடி லயிக்கிறது. அன்னில், லோகத்தில், ஒருவன், மேலே யேறும்போது வீழ்ப்படியிலிருந்து மேல்படி வரைக்குமேறி உயரப்போகிறான், இறங்கும்போது கடைசியாக வறின மேல்படியிலிருந்து கீழ்ப்படியளவும் இழிந்து வருகிறான். அதுபோலவே, ஆகாசம் முதல் ப்ருதிவி யாளவாக உண்டான வஸ்துக்கள் லயிக்கும்போது, ப்ருதிவி ஜலத்தில், அது தேஜஸ்ஸில் இம்மாதிரி தலைமேலாகவே லயிக்கிறது, மேலும், குண்டல மிருக்கும்போது ஸுவர்ணம் நசிக்கிறதில்லை யாகையால் கார்யமழிந்தபிறகே காரணமழிகிறதென்று சொல்லவேண்டுகையாலும் இந்த லயக்ரமமே சரிமானது. உகக.

(பரா-ஹ.) ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் பரமாத்மாவே காரணமென்று ஒப்புக் கொள்ளுகையில், ஆகாசத்தில் லின்றும் வாயு அதில்லின்றும் அக்ரி அதில்லின்றும் ஜலம் அதில் லின்றும் ப்ருதிவி உண்டாயிற்றென்று சொன்ன ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்திற்கு விபரீதமாக “வண தஸூஜாயதெவ்ராவணா: உஸூவெபுரி, யாணிவ வ்வாயு:” இத்த்யாதிவாக்யத்தில் பரமாத்மாவின் டித்திலிருந்தே ப்ராணன் மகஸ்ஸு இத்திரியம் ஆகாசம் வாயு அக்ரி முதலியவை உண்டாயிற்றென்று சொன்னதும் உபபந்தமாகிறது. ஆகையால் பரமாத்மாவே இவற்றுக்குக் காரணம். உகக.

ஸ.உ.உகஉ. சுணராவிஜா ந உமலீசு, உணை தஜிஜாதிதி

வெனாவியெஷாச.

(ஸ.ஹ.) தஜிஜாச - ஸ்ருஷ்டிவாக்யபரபமான ஹேதுவினால், சுணராவி - ஆத்மாவுக்கும் ஆகாசத்திற்கும் நடுவே, விஜா ந உமலீசு - ஜ்ஞாநம் மகஸ்ஸு (முதலிய காரணங்கள் உண்டாகின்றன என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிற தாகையால்). சூ, உணை - (முன்சொன்ன) ஸ்ருஷ்டிக்ரமத்தோடு, (வேறு பட்டிருக்கிறது). உத்வெச - என்றால், சுவிஸெஷாச - (பூதோத்தபத்தி க்ரமத்தைக்காட்டில் இந்திரியோத்தபத்தி க்ரமத்துக்கு) விசேஷமில்லாமையால், ந-னிரோதமில்லை. உகஉ.

(பரா-ஹ.) தஜிஜாச - இத்தக்ரமமாக லயம் தோற்றுகையாகிற ஹேதுவினால், சுணராவி - தக்ரமாத்மையைக்கும் ஆகாசத்திற்கும் நடுவில், சூ, உணை - க்ரமமாக, விஜா ந உமலீசு - இந்திரியங்களும் மகஸ்ஸும், (உண்டாகிறதென்று இவ்வாக்யத்திற்கு அர்த்தம்) உத்வெச-என்றால், சுவிஸெஷாச - (ப்ராணஸுத்தத்திற்கும் ஆகாசவாசக சப்தத்திற்கும், தத்தத்சரிக னான பரமாத்மாவே அர்த்தமென்று சொல்லவேண்டுகையாலே, வண தஸூஜாயதெவ்ராவணா:” என்பதற்கும் “வண தஸூஜாயதெ வு” என்பதற்கும் விசேஷமில்லாமையாலே) உ - அப்படி சொல்லக்கூடாது. இவ்வாக்யம் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மகாரண பரமென்றே ஸ்லீகரிக்கவேண்டும். உகஉ.

(ஸ-ஹ) தைத்திரியத்தில் “சூதநசூகாஸஸம்ஹிதம்” என்று தொடங்கி, ஆத்மாவில் நின்று மாகாசம், அதில் நின்றும் வாயு-இம்மாநிரி உத்பத்தி க்ரமம் சொல்லப்பட்டது. அதர்வணோபநிஷத்தில் “ஊதஸாஜாயதெவ்ராணோஜநஸுவெபுரி, பாணிவ்ரவ்வாயு-ஜெபுராகிராவஃஸ்யயிவீ” என்று ஆத்மாவில் நின்று ஆகாசமுண்டாவதற்கு முன்னமே இந்திரியோத்பத்திசொல்லியிருக்கிறது; இப்படி ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களாயிருக்கிற இவ்விரண்டு ஸ்ருதிகளில் எதை நம்பவேண்டுமென்னில்; இந்திரியங்களெல்லாம் பஞ்சபூதங்களினாலுண்டான தாகையால், முதல் ஆத்மாவில் நின்று ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுண்டாய், அதன் பின் அந்த பஞ்சபூதங்களினால் இந்திரியங்களுண்டாயிற்றென்று கொள்வதே யுத்தமாயாகையால், தைத்திரியத்தில்சொன்ன க்ரமமேசரி.மற்றேருபநிஷத்தில் ஆத்மாவின்னிடத்தில் நின்று இந்திரியங்களும் பூதங்களுமுண்டாயிற்றென்று மொத்தமாகச் சொல்லிற்றல்லது உத்பத்தி க்ரமம் சொல்லவில்லை. உகஉ.

(ஸா-ஹ.) ப்ரளயக்ரமத்தில் ஆகாசம் இந்திரியங்களிலும் அவை தன்மாத்தரங்களிலும் லீநமாகிறதென்று சொல்லிற்று. லயக்ரமம்போலவே ஸ்ருஷ்டிக்ரமமாகையால் க்ரமமாக தன்மாத்தரங்களில் நின்று இந்திரியங்கள் அவற்றில் நின்று ஆகாசம் உண்டாயிற்றென்றங்கீகரிக்கவேணும். அந்த க்ரமத்தையே “ஊதஸாஜாயதெவ்ராணோ” இத்யாதி வாக்கியம் சொல்லுகிறது. எல்லாம் பரமாத்மாவின்னிடத்தி விருந்துண்டாகிறதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யமன்றென்று பூர்வபக்தம்—ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் இவ்விதமாக ஒப்புக்கொண்டாலும் ஆகாசவாய்வாநி சப்தங்கள்போலே இந்திரியமநிப்ராண சப்தங்களும் அவற்றைச்சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவுக்கே வாசகங்களாகையால், அவ்வவைகளைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவின்னிடத்தில்நின்று அந்தந்த பதார்த்தங்களுண்டாயிற்றென்றே அங்கீகரிக்கவேணும். ஆதலால் இவ்வாக்யம் ஸர்வவிதத்திற்கும் பரமாத்மா காரணமென்றதென்பதற்கு குறையில்லையென்று வித்தார்த்தம். உகஉ.

ஸு-உகக. வராவரவ்யவாஸ்யஸு-ஸ்யூததிபுபபெஸா
ஹாகஸஜாவஹாலிகாசு.

(ஸ - ஹ.) ததிபுபபெஸ:- ஐந்மமரண முள்ளதாகச் சொல்லுகை, வராவரவ்யவாஸ்யஸு-ஸு - ஐங்கமஸ்த்தாவர விஷயமானதே, (முக்யம்). தஜாவஹாலிகாசு - சரீரமுண்டாகும்போதே ஐவனாண்டானுனென்கற வ்யவஹாரமுண்டாகையாலே, ஹாகு - (ஐவனிடத்தில் ஐந்மமரண வ்யவஹாரம்) கௌணம். உகக.

(ஸா - ஹ) தஜாவஹாலிகாசு - (பரமாத்மா) அவைகளில் ஆத்மாவாக அநுப்ரவேசித்திருக்கையாலே, வராவரவ்யவாஸ்யஸு - ஐங்கமஸ்த்தாவரங்களை ஆஸ்ரயித்திருக்கிற (சொல்லுகிற) ததிபுபபெஸ:- தேஜஸ்ஸு வாயுமுதலியசப்தம், ஹாகு - (பரமாத்மாவின்னிடத்தில்) முக்யமாக, ஸ்யூசு - ஆகும். உகக.

(ஸ-ஹ.) பூதங்களினுடைய உத்பத்தி க்ரமம் சொன்னபின், “தேவதத்தன் பிறந்தான், இறந்தான்” என்று ஜீவாத்மவிஷயமாகவும் உத்பத்திவிநாச வ்யவஹாரம் காண்கையாலே இவனுக்கும் உத்பத்திவிநாசங்களுண்டோவென்னில்; மருத்ய பசுபகி முதலிய ஜங்கமங்களும், கொடிசெடி முதலிய ஸ்த்தாவரங்களுமே உண்டாகின்றன, நசிக்கின்றன. அவற்றைச் சரீரமாகஉடைய ஆத்மா நசிக்கிறதில்லை. ஆதலும்

அவனுடைய சரீரம் போனமையால் அவன் போனானென்று சொல்லுகிறார்கள். அது முக்யமான வ்யவஹாரமன்று. சரீரமுண்டாம்போது, “உண்டானான்” என்றும் அது நலிந்தபோது, “நலிந்தான்” என்றும் சொல்லுகையில் அந்த வ்யவஹாரத் துக்கு இப்படியே உபபத்தி சொல்வதேனும். இல்லையாகில், ஆத்மாவித்யமென்கிற வாகங்கனோடு விரோதமவரும். உகூ.

(ஸா-ஸா.) லோகத்தில் தேஜஸ்ஸு வாயு முதலியவற்றுக்கு வாசகங்களாக ப்ரஹ்மதமாயிருக்கிற சப்தங்கள் பரமாத்மாவுக்கு வாசகங்களாக எப்படியாகும் என்னில், —ஸகல பதார்த்தங்களிலும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாய் ப்ரவேசித்து அவற்றுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கிறான், அவனுக்கு இடையெல்லாம் சரீரமாயிருக்கிறதே. சரீரத்தைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள் அந்த சரீரத்தோடுகூடிய ஆத்மாவையே சொல்லு மாகையால் ஸகல சப்தங்களும், அவற்றுக்கர்த்தமாயிய வஸ்துக்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிய பரமாத்மாவைச் சொல்லத்தட்டில்லை. உகூ.

கூயி-ஞசு. ஸூ-உகூச. நாதாஸூ-கெநிபுகுஷாஹுதாஹு:

(ஸ-ஸா-பு.) ஸூ-கெஃ- ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லையென்று சொல்லுகையாலும், தாஹிஃ - அந்த வேதவாக்யங்களினாலே, நிகுஷாஹு - நித்யத்வம் தோற்றுகையாலும், சூ-கா - ஜீவன், ந - உண்டாகிறதில்லை.

(ஸ-ஸா-ஹ.) இடில் ஜீவாத்மாவித்யனென்று ஸ்த்தாபிக்கிறார். —ஜீவாத்மாவுக்கு உத்பத்தி ஒப்புக்கொள்ளாமற்போனால் அப்வாத்மா ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியிற் சேராமையாலே ப்ரஹ்மஸூத்ராததினால் ஜீவாத்மஸூத்ராமுண்டாகாதாகையால் முன்சொன்ன ஏகவிஸூத்ராததினால் ஸர்வவிஸூத்ராத் ப்ரதிஜ்ஞைக்கு பங்கம்வரும். மேலும் “தெவையெநயீவாநிஸஸஜி” ஜலத்தடன்கூட ஜீவன்களை பூமியில்விட்டான் (ஸூஷ்டித்தான்) என்றும், “ப்ரஜாவகிஃப்ரஜாஹுஜக” ப்ரஹ்மா ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டித்தானென்றும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஜீவனுக்கும் உத்பத்தி ஒப்புக்கொண்டவேனும். ஜீவன் நித்யனென்று சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு பஹு காலமிருக்கிறதென்று கௌணமாக அர்த்தம் சொல்லவேனும் என்று பூர்வபகம். “நஜாயகெபி யகெவாகஹிசு” என்று ஜீவனுக்கு உத்பத்தி விசாசங்களில்லையென்று சொல்லுகையாலும், ஜீவனை அநித்யனென்று ஒப்புக்கொண்டால் அவன் உண்டான உடனே அறுபவிக்கிற ஸுகதுக்கங்களுக்கு புண்யபாபரூப ஹேதுக்களில்லையாகையால் காரணமில்லாமலே கார்யமுண்டாயிற்றென்ற தோஷமும், அவன் நலிக்கைக்கு முன்செய்த புண்யபாபங்களுக்கு பலமில்லாமற் போகையும், ஸர்வவான் காரணமில்லாமலே ஒருவனை அதிகமாகவும் மற்றொருவனைக்குறையவும் ஸ்ருஷ்டிக்கையாகிற அவனுக்கு வைஷம்யமும், துக்கரூபமான இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கையாகிற நிர்தயத்வமும் ஸம்பவிக்கையும் ஆக இந்த தோஷங்கள் வருகையாலும் இப்பகூத்தைவிட்டு “நிகெநாநிகுநாநா” என்று வேதத்திற் சொல்லியபடி ஜீவன்நித்யனென்றே அங்குகளிக்கவேனும் என்றுவித்தார்த்தம். உகூ.

கூயி-ஞசு. ஸூ-உகூசு. ஜோகஸவ.

(ஸ - பு.) சுதஃஸவ - நித்யனாகையாலே (பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகையாலே) ஜீ - (ஜீவன்) சித்ஸ்வரூபமானவன். உகூ.

(ஸா - பு.) சுதஃ - இந்த வேதத்தினாலே, ஜோகஸவ - (ஜீவன்) ஜ்ஞாகார்யனாயே ஆகிறான். உகூ.

(ஸ-ஹ.) இந்த ஜீவனுக்குச் சைதன்யம் எப்போது முன்னதா, அல்லது சில காலங்களிலே யுள்வதாபென்னில்; உத்குடம்போதும் மூர்ச்சையடைந்திருக்கும்

போதும் சைத்யத்தைக் காணாமையாலும், தெளிந்தெழுந்தபின் அவனைக்கேட்டால், நான் இதுவகையில் ஒன்று மறியேன் என்று சொல்லுகையாலும், சைத்யம் விலகாலங்களிலேயே யுள்ளதென்று தார்க்கிகர் சொன்னார்கள். இந்த ஜீவனுக்கு உத்பத்தியில்லாமையாலே, பரப்ரஹ்மமே அநாதியாகிய அஜ்ஞாநத்தினால் இப்படி ஜீவனுயிருக்கிறானென்று ஜீவனை ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகச் சொல்லுகையாலும், அந்த ப்ரஹ்மம் ‘விஜ்ஞாநபிராநஜெஹ’ என்று ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபியென்று சொல்லுகையாலும், ஜீவன் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான சித்ஸ்வரூபியாயிருக்கிறான். உறங்கும்போது அறியவேண்டிய விஷயமொன்றும் எதிரிலில்லாமையால் ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறதில்லை. ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம் மாத்திரம் அப்போது முண்டென்று வித்தாந்தம். உகூ.

(ரா-ஊ.) ஜீவன் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனா, அல்லது - ஜடஸ்வரூபனாய் காலவிசேஷங்களிலேயே ஜ்ஞாநத்தையுடையவனா, அல்லது - எப்போதும் ஜ்ஞாநத்தையுடையவனா என்று ஸம்சயம்.—‘விஜ்ஞாநபிராநஜெஹ’ ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஆத்மாயஜ்ஞத்தைச்செய்கிறான் என்றும், “விஜ்ஞாநெதிக்ஷிநு” ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஜீவாத்மாவில் பரமாத்மா இருக்கிறான் என்றும், இத்யாதி அநேகவசங்கள் இருக்கையாலே ஜீவன் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகலாம்; உறக்கத்திலும் மூர்ச்சையிலும் ஜ்ஞாநமில்லாமையாலும், “நபெபுக்ஷஸாஜ்ஞாந” என்று முக்தியில் ஜ்ஞாந மில்லையென்று சொல்லுகையாலும், ஜீவனானவன் ஜடஸ்வரூபனாய் சிலகால விசேஷங்களில் ஜ்ஞாநமுள்ளவனாகிறான் என்றும் சொல்லலாம்; எப்போதும் ஜ்ஞாநாய்நாயனென்பது கூடாது. என்று பூர்வபக்ஷம்.—‘கூப்யபொவெபெஹிபுரணீதிஸூக்தா’ எவன் வாஸனை மோருகிறேனென்கிறானோ; அவனை ஜீவன் என்று ஸம்ஸாரத்தைச் சிவனும், “ஸவஹ்மபஸ்யுஃபஸ்யுதி” என்று ஸர்வவிஷயகஜ்ஞாந முடையவனென்று முக்திதையைச் சிவனை ஜ்ஞாநமுள்ளவனாகச் சொல்லுகையாலே எப்போதும் ஜ்ஞாநமுடையவனையாகிறான். உறக்கத்திலும் மூர்ச்சையிலும் ஜ்ஞாநம் இருந்தாலும் அப்போது ஸங்கோசத்தை யடைகிற சாகையால் ப்ரகாசிக்கவில்லை. அவனவுமாத்திரத்தினால் ஜடஸ்வரூபனாய் சில காலங்களில் ஜ்ஞாநமுடையவன், மற்ற காலங்களில் ஜ்ஞாநமில்லாதவனென்று சொல்லக்கூடாது. ஜ்ஞாநத்தைப்போல் ஆத்மாவும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஜீவனுக்கு முக்யகுணமாகையாலும் ஜீவனை ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்கிறது. அது கௌணம். முக்தியில்ஜ்ஞாந மில்லையென்றதுக்கு ஸம்ஸாரஜ்ஞாநமில்லையென்றர்த்தம். ஆகையால் முன்பகஷங்களைத்தவிர்த்து எப்போதும் ஜ்ஞாநமுடையவனென்றே அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று வந்ததாந்தம். உகூ.

ஸூ-உகூ. உ-ஞானிகத்யாமதீநாடி.

(ஸ-ரா-பு.) உ-ஞானிகத்யாமதீநாடி - சரீரத்தைவிட்டுப் புறப்படுகை லோகாந்தரம் போகை அங்கிருந்து வருகை இவைகளை, ஜீவனுக்கு வேதம் சொல்லுகையாலே ஜீவன் விபுவன்று. உகூ.

(ஸ-ஊ.) ஜீவன் அனுஸ்வரூபியா, விபுஸ்வரூபியாவென்றசங்கையில் அனுஸ்வரூபியென்று, இதுமுதல் பத்து ஸூத்ரங்களினால் பூர்வபக்ஷ யுக்தியைச்சொல்லி அதன்பின், ஜீவன் அனுஸ்வரூபியன்று, இவன் பரப்ரஹ்மமாகையால் விபுஸ்வரூபியென்று வந்தாந்தம் செய்கிறார். ராமாநுஜபாஷ்யத்துக்கு ஜீவன் அனுவென்றுமதமாகையால், ஜீவன் அனுவென்பதற்குத்தக்க யுக்தியைச்சொல்லுகிற இந்த ஸூத்ரம்.

ரங்கன் லித்தாந்த ஸுத்தரங்கள். இந்த பாவ்யத்துக்கு இவை பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரங்கள் எனப்படுகின்றன.—மரணநாலத்தில் ஜீவன் சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பிப்போகிறு னென்றும், ஸ்வர்க்க நாகாதிகளில்நின்றும் வருகிறுனென்றும் சொல்லுகையாலே ஜீவன் விபுவாகில் அவனுக்கு வெளிக்கிளம்புகை போக்குவரவுகடாமையால் ஜீவன் அனுபவென்று பூர்வபக்ஷம். உக௬.

(ஸா-ஹா.) இந்த அநிகரணத்தில் ஜீவன் விபுவன்றென்கிறார்.—“வன ஷக்ருத்ரா ஸிஷ்யாதி” இந்த ஜீவாத்மா வெளிக்கிளம்புகிறுன் என்றும், “சுஷ்ராஹ்ரோகா து யஸி” இத்த்யாதியில் இந்த லோகத்திலிருந்து சந்த்ரலோகம் முதலியவற்றுக் குப் போகிறுனென்றும், “சுஷ்ராஹ்ரோகா து நரெதி” அந்தலோகத்திலிருந்து நிரும்பி யிங்கே வருகிறுனென்றும் சொல்லுகையாலே, ஜீவன் விபுவானால் இவை கள் ஸம்பவியா வாகையால் அனுஸ்வரூபனென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உக௭.

ஸூ-உக௭. ஸூராத்நாவராதூரயொஃ.

(ஸா-ஸா-ஹா.) உதூரயொஃ - பிற்பட்டதான கமநாதமநங்களுக்கு, ஸூராத்நாவ-தன்ஸ்வரூபத்தினாலேயே, (ஸம்பவம் சொல்லவேண்டும்.) உக௮.

(ஸா-ஹா.) முன் ராஜாவாயிருந்தவன், அந்த ராஜ்யாதிகாரம் போனவாதே, அவன்க்க ராஜ்யத்திலேயே யிருந்தபோதிலும், “அவன் ராஜ்யத்தைவிட்டு வெளிக் கிளம்பினான்” என்பதுபோல், ஜீவன் சலியாமலிருக்கச்செய்தேயும் மரணநாலத் தில் இந்த தேகத்தி லபிமாந்ததை விட்டுவிடுகிறு னாகையால் இதைவிட்டு வெளிக் கிளம்பினுனென்கிறது. இது அனுபவென்பதற்கு ஸாதகமாகாதே யென்னில், ஆயி லும், போக்குவரத்துக்கள் அனுஸ்வரூபிக்கேயுள்ள தர்மமாகையால் அவ்விரண்டி னால் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியாகிறுனென்று பூர்வபக்ஷம். உக௮.

(ஸா-ஹா.) கீழ்ச்சொன்ன மூன்றில் முதலதான உத்த்ராந்தியாவது சரீர நா சமே என்று ஒப்புக்கொண்டு அதற்கு ஒருவிதமான ஸமாதாகம் சொன்னாலும், அந் தாம் சொன்ன போக்கு வரத்துக்கள் ஆத்மாவினாலேயே நடக்கவேண்டிய தாகை யால் ஆத்மா விபுவானால் அவை ஸாத்ராம் சேரது. உக௮.

ஸூ-உக௮. நரணாந தஹுதெரிநிவெநெ தராயிகாராஸி.

(ஸா-ஸா-ஹா.) சுதஹுதெஃ - (ஜீவனை) அனுபிந்தமான மஹானெ ன்று சொல்லுகையாலே, சுணுஃ - அனுஸ்வரூபனாக, ந - ஆகமாட்டான், உதிவெஸி - என்றால், உதராயிகாராஸி - இதரனான பரமாத்மாதிகார மாகையாலே, ம - அப்படியன்று. உக௮.

(ஸா-ஹா.) “ஸுவாவனஷ்விஹாநஜகூத்ரா” இந்த ஆத்மா மிகவும் பெரிய வன், விபுவானவன் என்று சொல்லித்தேயென்னில், அவ்வாக்யம் பரமாத்மாவச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலிருக்கையால் அது பரமாத்மவிஷயம், ஜீவவிஷயமன்று.

(ஸா-ஹா.) ஜீவனைச்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் “விஹாநஜகூத்ரா” என்று கீழ்ச்சொன்ன ஜீவனை மஹாக் அதாவது - விபு என்று சொல்லுகையாலே அவன் உதூராகமாட்டானென்னில், இவ்வாக்யத்திற்கு முன்னமேஜீவப்ரகரணம்முடிந்து அதந்தாம் ஆரம்பித்தபரமாத்மாதிகரணத்தில் இவ்வாக்யமிருக்கிறதாகையால் இவ் வாக்யத்தில் விபுவென்று பரமாத்மாவையே சொல்லிற்று. ஜீவனைச் சொல்லவில்லை.

ஸூ-உகக. ஸுஸவெஷாநாநாஹுஜாஹ.

(ஸ-ஸூ-பு.) ஸுஸவெஷாநாநாஹுஜாஹ - அனுவென்கிற சப்தத்தி னாலும் ஊர்நெல்லியின் நுனியை ந்ருந்தாந்தமாகவெடுத்து அறிந் பரிமா னத்தை ஜீவனுக்குச்சொல்லுகையாலும் (ஜீவனனு) உகக.

(ஸ-ஹ.) “வெஷாணாநாநாஹுஜாஹவெஷிதவ்யா யவ்விநுபா ணவெஷாணாநாநாஹுஜாஹ” என்கிறத்தில் பஞ்சபராணன்கள் சேர்ந்திருக்கிறதோ அந்த ஆத்மா அனுஸ்வரூபியென்று சொல்லுகையால், பராணஸம்பந்தமுள்ளவன் ஜீவனே யாகையால் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியாகிறான். மேலும், “வாஹுஜாஹவெஷிதவ்யா யவ்விநுபா ணவெஷாணாநாநாஹுஜாஹ” நெல்லின்வால் நுனி யில் பதினாயிரத்தி லொருபங்குபோல் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியாயிருக்கிறான் என்று சொல்லுகையாலும் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியாகிறான். உகக.

(ஸ-ஹ.) “வெஷாணாநாநாஹுஜாஹ” இந்த ஜீவாத்மா அனுஸ்வரூபனென் றும் “ஹுஜாஹவெஷிதவ்யா” ஊர் நெல்லியின் நுனிய்வளவுவே யிருக்கிறனென்றும் ஸ்பந்தமாகச் சொல்லுகையாலே ஜீவன் அனுஸ்வரூபன். உகக.

ஸூ-உச௦. கவிரொயஸாநாநவச.

(ஸ-ஸூ-பு.) ஹநவச - சந்தநம்போலே. கவிரொய: - விரோத மில்லை. உச௦.

(ஸ-ஸூ-ஹ.) ஆத்மா அனுவானால் சரீரத்திலோரிடத்திலிருக்கவேணும்; அப் போது சரீரத்தில் இதராவயவங்களில்பிறக்கிற ஸுகதுக்கங்களை எப்படி யநுபவிக்கிறானென்னில், சந்தநத்தை ஓரிடத்தில் பூசிக்கொண்டபோதிலும் அது சரீராத் யந்தம்ஸந்தோஷ ஜநகமாகிறாப்போலே, ஆத்மா ஓரிடத்தி லிருந்தாலும் சரீராத் யந்தமுள்ள ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிறானென்று சிலர்சொன்னார்களென்கிறார்.

ஸூ-உசக. கவஸூகிவெவெஸாஷாநாநிவெஷாஹுஜாஹவெஷிதவ்யா.

(ஸ-ஸூ-பு-ஹ.) கவஸூகிவெவெஸாஷாநாநிவெஷாஹுஜாஹ-(சந்தநம்) சரீரத்திலொ ருஸ்த்தலத்திலிருக்கையாலே அது ஆபாதமஸ்தகம் ஸுகஜநகமாகலாம். ஆத்மா அப்படி ஓரிடத்திலில்லாமையால் ஜீவன் ஆபாதமஸ்தகம் ஸுகதுக் காநுபவம் செய்யக்கூடாது. உகிவெச - என்றால். ஹுஜி - (“ஹுஜி”ஹுஜெ-ஹுஜி” என்று ஜீவனுக்கும்) ஹ்ருதயத்தில் கவஸூகிவெஷிதவ்யா-(ஸ்தி) ஒப்புக்கொள்ளுகையாலே. ந - அந்த அநுபபத்தியில்லை. உசக.

ஸூ-உசஉ. மூணாநாநொகவச.

(ஸ-பு.) நொகவச - லோகத்தில் (மணிமுதலியவற்றின் காந்தி) போல். மூணாநவச - (ஜ்ஞாந) குணத்தினாலேயாவது. (ஜீவன் ஸகலசரீர வ்யாபியாகிறான்.) உசஉ.

(ஸூ-பு.) நொகவச-வெளிச்சம்போலே. மூணாநவச-(தன்) குணமான ஜ்ஞாநத்தினாலேயே (ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கிறான்). உசஉ.

(ஸ-ஹ.) கீழ் ஸூத்தரத்தில், ஜீவன் அனுவாயினும் அவனோடு ஸம்பந்தித்த த்விந்த்ரியம் ஸகலசரீரவ்யாபியாகையால் அவ்வழியாக ஜீவன்ஸகலாவயவங்களிலு

முள்ள ஸுகதுக்கங்களை யறிதிறுனென்று சொல்லி இதில், அப்படியில்லாவிடினும், லோகத்தில் மனி முதலியவை யோரிடத்திலிருக்க அவற்றினொளி யெங்கும்பரவி அங்கங்குள்ள பதார்த்தங்களைக் காட்டுமாப்போலே, ஜீவனோரிடத்திலிருந்தபோதிலும் ஜீவனுடைய குணமாகிய ஜ்ஞாநம் உடம்பெங்கும் வ்யாபித்திருக்கையால் அங்கங்குண்டாற ஸுகதுக்கங்களை யறிதிறுனென்றான் பூர்வபக்ஷி. உஉஉ.

(ஸா-ஹா.) இதில் தன்மதத்தையச்சொல்லுகிறார். — தீபம் முதலியவற்றினொளி யோரிடத்திலிருக்கத் தான் மற்றவிடங்களில் வ்யாபித்து அங்கங்குள்ள பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறாப்போலே ஆத்மா ஓரிடத்திலிருந்தாலும் அதின் ஜ்ஞாநம் மற்றகீராவயவங்களில் வ்யாபித்து ஸுகதுக்கங்களை யதூபிப்பிக்கிறது. உசஉ.

ஸூ-உசக. வ்யூகிரொகொமஸவசூயாஹிடிஸ-பதி.

(ஸா-ஹ.) மஸவசு - பரிமளம்போல். வ்யூகிரொகம் - (ஜ்ஞாநம் ஜீவனினிட்டுப்) பீரித்திருக்கை (கூடும்.) தயாஹ - அப்படியே. டிஸ-பதி - (ஸ்க்ருதி) காண்பிக்கிறது. உசக.

(ஸா-ஹ.) மஸவசு - கந்தம்போலே, வ்யூகிரொகம் - பேதம். (அங்கிணிக்கவேணும்.) தயாஹி - அப்படியே. டிஸ-பதி - ஸ்க்ருதிசொல்லுகிறது. உ

(ஸா-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்திற்கு, “வ்யூகிரொகொமஸவசு” என்ற வகையில் ஒரு ஸூத்ரம். “தயாஹிடிஸ-பதி” என்பது வேறு ஸூத்ரம். ஜ்ஞாநம் குணமாகிய அது தனக்காஸ்ரயமான ஆத்மாவைவிட்டு மற்றோரிடத்திலிராது. ஆகையால், அம்மூலமாக ஸகலாவயவங்களிலுமுள்ள ஸுகதுக்கங்களை அணுவாகிய ஆத்மா அறிதிறுனென்பது கூடாதென்னில்; ரூபம் ரஸம் முதலிய குணங்கள் வஸ்துவம் சர்க்கரை முதலிய ஆஸ்ரயத்தைவிட்டு மற்றோரிடத்தில் இல்லவாவிடிலும். புஷ்பமோரிடத்திலிருக்க, அதின் பரிமளம் மற்றோரிடத்திலுமிருக்குமாப்போலே, ஆத்மா ஓரிடத்திலிருந்தபோதிலும் அதின்குணமாகிய ஜ்ஞாநம் மற்றோரிடத்திலும் வ்யாபித்திருக்கலாம்.

(ஸா-ஹா.) ‘சூவொஹிஹிஹி’ என்ற ஸ்க்ருதியும், அணுருபியாய் ஸ்க்ருதய தேசத்திலிருக்கிற ஆத்மா தன்னுடைய ஜ்ஞாநத்தினால் கால் முதல் தலைவரையில் வ்யாபிக்கிறுனென்று சொல்லுகிறது. உசக.

(ஸா-ஹா.) விஜ்ஞாநஸ்யஸூகநாதே” இத்யாதி வாக்கியங்களில் ஆத்மாவை ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாகச் சொல்லுகையாலே அப்படியே அங்கீகரித்தவேணுமாகையால், ஆத்மா ஓரிடத்திலிருக்கிறதென்றும் அதினுடைய குணமாய் அதைக்காட்டிலும் வேறான ஜ்ஞாநம் எங்கும் வ்யாபிக்கிறதென்றும் சொல்லவொண்ணாதென்னில், வாஸநையுடையது சந்தம் என்றால் சந்தத்தைக்காட்டிலும் வாஸநை பிங்கமாகத் தோற்றுமாப்போலே, நானறிகிறேன் என்ற விடத்திலும் நான் என்று ஆத்மாவும், அவனென்காட்டிலும் பிங்கமாக ஜ்ஞாநம், அதாவது அறிவை ஒன்றும் தோற்றமையாலும், ‘ஜ்ஞாநாதி’ என்று வேதத்திலும் ஜீவனைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாநத்தை வேறாகச்சொல்லுகையாலும் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாநமே. உசக.

ஸூ-உசச. வ்யூயமாவடிஸாச.

(ஸா-ஹா-ஹ.) வ்யூயமாவடிஸாச - (“நவிஜ்ஞாநாவிஜ்ஞாதெவிஜ்ஞாநிவொவொவிடிதே” - ஜ்ஞாதாவான ஆத்மானுடைய ஜ்ஞாநத்தி

ற்கு நாசமில்லையென்று ஆத்மாவையும் அதினுடைய ஜ்ஞாநத்தையும்) பிரித்
துச்சொல்லுகையாலே (ஆத்மாவைக்காட்டிலும் ஜ்ஞாநம் வேறு.) உசா.

ஸூ-உசு. தக்ஷணவாரக்ஷாது-ததுவபெஸம்ப்ராஜ்யம்.

(ஸ - ப்.) ப்ராஜ்யம் - பரமாத்மாவைப்போல், தக்ஷணவாரக்
ஷாது - அந்த புத்தியினுடைய குணத்தைப் ப்ரதாநமாக உடைத்தாயிருக்
கையினால், ததுவபெஸம் - அனுவென்கிற வ்யவஹாரம். உசு.

(ஸா - ப்.) தக்ஷணவாரக்ஷாது - ஜ்ஞாநமாகிற ஜ்ஞாநத்தைஸா
மாக உடையவனாகையாலே, ப்ராஜ்யம் - ஸர்வஜ்ஞான ஈஸ்வரன்ஜ்ஞாந
ஸ்வரூபனென்று சொல்லப்படுகிறப்போலே, ததுவபெஸம் - ஜ்ஞாநஸ்வ
ரூபனென்று சொல்லப்படுகிறார். உசு.

(ஸ-ஹ.) இந்த ஸூத்ரத்தினால் ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார். ஜீவாத்மா
அனுஸ்வரூபியன்று; ஜீவாத்மாவென்பவன், விபுஸ்வரூபமான பரப்ரஹ்மஸ்வரூபியா
கையால் இவனும் விபுஸ்வரூபியாகிறான். அனுவாகிய ஜீவன் தானேரிடத்திலிருந்து
தன்னுடைய குணமாகிய ஜ்ஞாநத்தினால் ஸகல சரீரங்களையும் வ்யாபிக்கிறனென்
பது சரியன்று. ஜ்ஞாநம் ஜீவனுடைய குணமாகில் அவனைவிட்டு அப்பால் போகமா
ட்டாது. புஷ்பத்தினுடைய பரிமளமும் ஆஸ்ரயத்தைவிட்டுப்போகிறதில்லை. புஷ்பத்
தினுடைய ஸூக்ஷ்மமான பரமானுக்கள் புஷ்பத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுகாற்றினா
ல் சுற்றும் வ்யாபிக்கையால் அதிலுள்ளுகந்தம் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறது. மே
லும் ஆத்மா குணியென்றும் ஜ்ஞாநம் குணமென்றும் இப்படிவிபாகமேகிடையாது.
ஆகில் ஜீவனை அனுவாக வேதத்தில் சொல்லிற்றேயென்னில்; அனுத்வம் புத்தியி
னுடைய குணம். புத்தியிலுள்ள ஸுகதுக்கங்கள் முதலிய குணங்கள் ஆத்மாவில்
அத்யஸ்தமாய் ஆத்மா ஸுகியென்றும் துக்கியென்றும் வ்யவஹரிக்கப் படுகிறான்.
இக்குணங்களொன்றும் ஆத்மாவுக்குக்கிடையாது. இந்த அத்யாஸ முள்ளவளவும்
ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரம். ஸுகதுக்காதிகளைப்போலவே அனுத்வமும் ஜீவனிடத்தில்
அத்யஸிக்கையால் ஜீவன் அனுஸ்வரூபியெனப்படுகிறான். உபாதியாகிய புத்தியின்
குணம் ஜீவனில் வ்யவஹரிக்கப்படுமோவென்னில்; ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸநத்தில்
“சுணீயாநுலீ ஹவயா” நெல்லைக்காட்டிலும் பரமாத்மா சின்னவன் என்று
த்யாநிக்கிறவனுடைய ஹ்ருதயமாகிற உபாதிஸம்பந்தத்தினால் பரமாத்மாவையும்
அனுவாகச்சொல்லுகிறது. அதுபோலவே இங்கும் ஜீவனும் உபாதிஸம்பந்தத்தினால்
அதினுடைய குணத்தினாலேதான் அனுவென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறான். ஹ்ருத
யத்திலிருக்கிறதும், வெளிக்கிளம்புகிறதும், போவதும் வருவதும் எல்லாம் புத்தி
யே. அதை வ்யவஹரிக்கவேண்டும் வ்யவஹாரத்தினால் ஜீவன் வ்யவஹரிக்கப்படுகி
றான் ஆகையால் ஜீவன் விபு என்று ஸித்தாந்தம். உசு.

(ஸா-ஹ.) ஆனால் ஆத்மாவை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லுவானென்னென்னில்.
ஜ்ஞாநமே இவனுக்கு ப்ரதாநமானகுணம்; அதைப்பற்றி இவனை ஜ்ஞாநமென்கிறது.
இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மாவை “ஸக்யஞ்ஞாநநிநஹம்
ஹம்” என்று ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்று சொன்னாற்போல் இங்கும் கண்டுகொள்
வது. லோகத்திலும் ஒருவன்வேதாத்யயநம் செவ்வையாகச்செய்திருந்தால் அவனை
வேதஸூத்திரியென்கிறார்கள். உசு.

ஸூ-உசு. யாவதாதுஹாவிஷ்ணுநபெரவ்ஸுஉஸ-நாச.

(ஸ-பு.) பாவரூப-தீவரவிகாச-ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரியா யிருக்குமளவும் புத்திஸம்பந்த மிருக்கையாலே, கஜ-ஸ-நாச - அப்படியே ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, நஜெஷஃ - தோஷமில்லை. உசுசு.

(ரா-பு.) பாவரூப-தீவரவிகாச-ஜீவனுக்கும் ஆத்மா உள்ளவரை யில் அதைப்பற்றியிருக்கையாலும், கஜ-ஸ-நாச - அப்படியே லோகத்தில் காண்கையாலும், நஜெஷஃ - ஜ்ஞாநசப்தத்தினால் ஆத்மாவைச்சொல்வதில் தோஷமில்லை. உசுசு.

(ஸ-பு.) நீர் ஸுத்தரத்தில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபமே புத்தியினுடைய ஸம்பந்தத்தினால் தீவனாகிறது. அந்த புத்தி ஸம்பந்தமுள்ள வரையில் தான் ஸம்ஸாரியாயிருக்கிறது என்று சொல்லிற்று. இப்படியாகில் புத்திஸம்பந்தம் நசுத்த பின்பு ஜீவனில்லாமல் போகட்டும், அவன் ஸம்ஸாரியாகாமல் போகட்டும் என்ற சங்கைக்கு இந்த ஸுத்தரத்தினால் ஸமாதானம்சொல்லுகிறார். — புத்திக்குமாத்மாவுக்கும் ஸம்பந்தம் அஜ்ஞாநத்தினால் ஊண்டாயிற்று. அந்த அஜ்ஞாநம் தத்தஜ்ஞாநத்தினால் நசுக்கிறது. அப்போதுதான் புத்தியும் நசுக்கும். அதன்பின் ஜீவன் முக்தனாய்விடுகிறான். அதாவது தன் லுடைய ஜீவத்துத்தையும் ஸம்ஸாரித்துத்தையும் விட்டு விட்டு, ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபமாகிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தோடு கலந்துவிடுகிறான். இவன் முக்தியடைவதற்குமுன் எதுவரையில் ஸம்ஸாரியாயிருக்கிறானோ, அதுவரையிலும் புத்தியிருக்கிறபடியால் கீழ்ச்சொன்ன தோஷம்வாராது. ‘யொயாவ்ஜீநாநபயம்’ என்கிற ஸ்ருதியும், புத்தியோடு ஸம்பந்தித்தவனாய்க்கொண்டு, ‘தான்போவது வருவதுபோலிருக்கிறது’ என்று இவ்வர்த்தத்தையே சொல்லுகிறது. உசுசு.

(ரா-பு.) கோ (மொ) பதத்திற்குப் பசவினாகார மர்த்தமா யிருந்தாலும் அவ்வாகாரம் பசு உள்ளவரையில் அதைப்பற்றி யிருக்கையாலே பசுவையும் கோ (மொ) வென்ற சொல்லுகிறார்கள்; அதுபோலவே ஜ்ஞாநம் ஆத்மாவை யெப்போது மாஸ்ரயித்திருக்கையாலே அவனை ஜ்ஞாநமென்று சொல்லலாம்; இதில் பாடகமில்லை. உசுசு.

ஸ-உசுசு: வா-ஹ்ஸாபிவக்ஷஸ்யஸ்தொஹிவ ஜீவியோமாசு.

(ஸ-பு.) வா-ஹ்ஸாபிவக்ஷ - ஆனந்தன்மை முதலானதுபோல், ஸ-உசுசு (ஸ-உசுசுமமாக) இருக்கிற கஸ்ய - அந்தபுத்திக்கு, கஸ்ய ஜீவியோமாசு - ப்ரகாசமுண்டாகையால், (உறக்கத்தில் புத்தியில்லை யென்கிறதோஷமில்லை.

(ரா-பு.) ஸ-உசுசு - இருக்கிற, கஸ்ய - இந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு, வா-ஹ்ஸாபிவக்ஷ-பும்ஸ்த்வமென்கிற தாதுவைப்போலே, கஸ்ய ஜீவியோமாசு - அபிவ்யக்தி ஸம்பலிக்கையாலே, (ஜ்ஞாநம் யாவதாத்மபாவி). உசுசு.

(ஸ-பு.) ஜீவன் உறக்கும்போதும் ப்ரகாசகாலத்திலும் பரப்ரஹ்மத்தில்லயித்தவ்விடுகிறனென்று ‘ஸ-தாவஸாரி-கஜாஸ-வெஸா-ஹ-தி’ என்கிற ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, அப்போது புத்தி ஸம்பந்தமில்லை யென்றே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இப்படியாகில், இந்த ஜீவன் முக்தியை யடையும் வரையில் புத்தியோடு ஸம்பந்தித்திருக்கிறனென்பது சேராது என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம். — அக்காலங்களிலும் புத்தி ஸுத்திமாய்க்கொண்டு ஜீவனோடு ஸம்பந்தித்திருக்கிறது. அதுவே உறக்கி யுணரும்போதும் ஸ்ருத்திகாலத்திலும் ப்ரகாசத்தை யடைகிறது. அவ்

வளவேயன்றி அக்காலங்களில் புத்தி நசித்துப்போகிறதென்பதில்லை. இப்படி ஸூக்ஷ்மமாயிருந்து ப்ரகாசத்தை யடையுமோவென்னில்; பால்யத்தில் பிள்ளைகளுக்கு புஸ்தவம் ஸூக்ஷ்மமாயிருக்கிறது. அதுவே வயஸ்ஸுவந்தால் ப்ரகாசத்தை யடைகிறது. அந்தபுஸ்தவம் பால்யத்திலில்லாமலிருந்து நல்லவயஸ்ஸில் உண்டாகிறதென்றால் நபும்ஸநனூக்கும் அம்மாதிரியே யுண்டாக வேண்டியவரும். ஆகையால் முன்பு ஸூக்ஷ்மமாயிருந்ததே பின்பு ப்ரகாசிக்கிறதென்று சொல்லவேணும். அது போலவே புத்தி விஷயத்திலும் சொல்லவேண்டியது. புத்தியாவது - அந்தஃகரணம்.

(ரா-ஹா.) உறக்கம் மூர்ச்சை முதலிய அவஸ்த்தைகளில் ஜ்ஞாநம் காணாமையாலே ஆத்மா உள்ளவரையில் ஜ்ஞாநமிருக்கிறதென்று எப்படி சொல்லலாமென்னில், ஜ்ஞாநம் அப்போது முண்டு; ஆனால் அப்போது ஸங்கோசத்தை யடைந்து ப்ரகாசியாமலிருக்கிறது. அதுவே விழித்தெழுந்தால் ப்ரகாசிக்கிறது. இதற்கு ந்ருஷ்டாந்தம்—ரேதஸ்ஸு என்று சரீரத்தில் ஒருதாதுவுண்டு, அதையே பும்ஸ்த்வமென்பது. அந்த தாதுவில்லாவிட்டால் ஸப்ததாதுமயமான சரீரமேயாகாது. ஆகையால் சரீரத்தில் பால்யம் முதல் இருக்கிறதென்று அங்கீகரிக்கவேணும். இருந்தாலும் பால்யத்தில் ப்ரகாசியாது; யௌவனத்தில் ப்ரகாசிக்கிறது. அதுபோலவே இங்கும் கண்டுகொள்வது. உசஎ.

ஸூ-உசஅ. கிடுகஜாவஹ்யுநாவஹ்யிபுஸஹ்யௌநாநுதா
கியஜொவாஉநுயா.

(ஸ-ஹா.) சுநுயா - அந்தஃகரணத்தை யங்கீகரியாமல்போனால், கிடுகஜாவஹ்யுநாவஹ்யிபுஸஹ்யௌ-எப்போதும் விஷயங்களினுடைய ப்ரத்யக்ஷமாவது அப்ரத்யக்ஷமாவது உண்டாகவேண்டியவரும். சுநுயா கியஜொவா - ஆத்மா இந்திரியம் இவ்விரண்டி லொன்றுக்கு ப்ரதிபந்தகம் இருக்கிறதென்றாவது ஒப்புக்கொள்ளவேணும். உசஅ.

(ரா-ஹா.) சுநுயா - ஆத்மாஜ்ஞாந ஸ்வரூபனென்றாலும் விபுவென்றாலும், கிடுகஜாவஹ்யுநாவஹ்யிபுஸஹ்யௌ - நித்யமாக ஜ்ஞாநப்ரகாசமும் அப்ரகாசமும் வரவேண்டியவரும். சுநுயா கியஜொவா - இரண்டி லொன்றே எப்போது முண்டாகவேண்டியாவது வரும். உசஅ.

(ஸ-ஹா.) இதில் அந்தஃகரண முண்டென்பதற்கு யுத்தி சொல்லுகிறார். அந்தஃகரணத்துக்கே சித்தமென்றும் மநஸ்ஸென்றும் புத்தியென்றும் இப்படி யனேக நாமங்களுண்டு. அந்தஃகரண மெதுக்காக ஒப்புக்கொள்ள வேணுமென்னில்; ஒருப தார்த்தத்தை யறிகைக்குக்காரணம் இன்னதென்று சொல்லவேணும். ஆத்மா, இந்திரியம், பதார்த்தம் ஆகிய இவையேகாரணம், இம்மூன்றும் இருந்தால் வந்து அறியப்படுகிறது என்றால், ஒருவனுக்கு ஐந்திர்திரியங்களும் ஐந்து வஸ்துக்களில் ஸம்பந்தித்திருக்கும்போது ஒரேகாலத்தில் ஐந்துஜ்ஞாநங்களுண்டாகவேண்டியவரும் அப்படி யுண்டாகிறதில்லை. இம்மூன்று மிருந்தாலும் சில ஜ்ஞாநம் உண்டாகிறதில்லை யென்னில், ஆனால் எப்போதும் உண்டாகாமலே போகட்டும். ஆத்மாவுக்காவது இந்திரியங்களுக்காவது ஏதாவது தோஷமிருந்தால் உண்டாகிறதில்லை யென்னில்; முன்பின் கூணங்களில் அவை ஒரு தோஷமுமின்றியே ஜ்ஞாநங்களை உண்டுபண்ணிற், அந்த நடுகூணத்தில் மாத்திரம் அவற்றுக்கு தோஷம் ஸம்பவிக்கைக்குத் தகுந்தகாரணம் காண்கிறதில்லை. இவ்விதமான அநுபபத்திகளைப்பரிஹரிக்கைக்காக, மநஸ்ஸென்பதை யொப்புக்கொள்ள வேணும். இப்போது, அந்த மநஸ்ஸு எந்த

விஷயத்திலவதானம் செய்கிறதோ, அந்த ஜ்ஞாநமுண்டாகிறது; மற்ற ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதில்லை என்கிறபடியும் சரியாயிருக்கிறது. ஆகையால் மகஸ்ஸென்பதொன்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உசஅ.

(ஸ்ரூ-ஹா.) ஆத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபனென்றால், ஆத்மா ஒருகால் ப்ரகாசித்து ஒருகால் ப்ரகாசியாம விருக்கக்கூடாது. என்னென்றால் ஆத்மா ப்ரகாசிக்கைக்கு ஜ்ஞாநம்காரணம், ஆத்மாவே ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாய் அதரித்யமுமாயிற்று. ஆகையால் எப்போதும் ப்ரகாசிக்கவேண்டும். அப்படிப் ப்ரகாசிக்கிறதில்லை ஜ்ஞாநமிருக்கும் போது ப்ரகாசியாமைக்குவேறொரு சரியான காரணம் கூடாமையால் அதுக்கும் ஜ்ஞாநமே காரணமென்று சொல்லவேண்டும். ஆகையால் நித்யமாகப் ப்ரகாசியாம லும் இருக்கவேண்டும்.—இப்படி ப்ரகாசிக்கைக்கும் ப்ரகாசியாமைக்கும் ஒன்றே காரணமாகக் கூடாமையால் இவ்விரண்டில் எதோ ஒன்றுக்கே ஜ்ஞாநம் காரணமாக வேண்டுமென்றால், அப்போது எதோ ஒன்றே நித்யமாயிருக்கவேண்டும். மற்றொன்று எப்போது முண்டாகக்கூடாது. இப்படியே, ஆத்மா விபுவானால் ஸமசித ஆத்மாக்களோடும் மகஸ்ஸு ஸர்வதாசேர்த்நிருக்கையால் எல்லாருக்கும் எப்போதும் ஜ்ஞாநமுண்டாகவேண்டியதும் ஆகையால் ஆத்மஜ்ஞாநமுமன்று விபுவமன்று. உசஅ.

ஸயி..ருஅ, ஸ உ-உசக, சு த-பாஸாஸாய-பவக்யாஸ.

(ஸ்-ஸா. ஹ.) ஸாஸாஸாய-பவக்யாஸ - சாஸ்த்ரம் ப்ரயோஜந வத்தா கையாலே, சு த-பா - (ஆத்மா) கர்தாவாகிறான். உசக.

(ஸ்-ஹா.) இதில் இன்னும் ஜீவனுக்குள்ள தர்மங்களைச்சொல்லுகிறது. யாகாநிகளைச் செய்யவேண்டியவன் அதின்ஸ்வரூபத்தையறிந்து, 'நாரிகைச்செய்வோம்' என்று ஸங்கல்பித்தாக்கொண்டு செய்யவேண்டும். அந்தகாரணம் அசேதநமாகையால் அதுக்கு இம்மாதிரி ஜ்ஞாநம் கூடாமையால் அதினால் யாகம் செய்யவொண்ணாது. ஜீவனும் செய்யவாழியல் யாகாநிகளைச் செய்யச்சொல்லுகிற சாஸ்த்ரம், செய்கிறவனில்லாமையால் வீனாய்விடும். ஆகையால் சேதநனே கர்த்தாவென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உசக.

(ஸ்ரூ-ஹா.) இவ்வதிகரணத்தில் ஆத்மாவுக்குக் கர்த்தருதவமுண்டென்று ஸாதிக் கிறார்.—‘சு ஹ.ஜ்ஞாந விசேஷா து’ சு த-பா ஸாஸாய-பவக்யாஸ” ஆத்மா அஹங்காரத்தினால் மு—னாய் (யதார்த்த ஜ்ஞாநஞ்சயனாய்) நான் காத்தாவென் றெண்ணுகிறேன் என்றும், (சு த-பா ஹ) ஸாஸாய-பவக்யாஸ” என்று ஸத்வரஜஸ்தமோருணம் களைக்காட்டிலும் வேறு கர்த்தா இல்லையென்றும் சொல்லுகையாலே ப்ரக்ருதியே கர்த்தா, ஆத்மா கர்த்தாவென்றென்று பூர்வபக்யம்.—ஸ்வர்க்காநிலோகங்களை யடைகைக்காக யஜ்ஞயாகாநிகளைப்பண்ணு என்று சாஸ்த்ரம் விதிக்கிறது. சொன்னதையறித்து செய்யவல்ல புருஷனைக்குறித்தே ஒரு அர்த்தத்தை சாஸ்த்ரம் விதிக்கும். ப்ரக்ருதிக்கு ஜ்ஞாந மில்லாமையால் அதைக்குறித்து விதிக்கக்கூடாது. ஆத்மாவுக்குக் கர்த்தருதவ மில்லையென்றால் இவனைக்குறித்து விதித்து உபயோகமில்லை. அப்போது சாஸ்த்ரம் நிர்த்தகமாய்ப் போய்விடும். அப்படிபோகாமெக்காக ஜீவாத்மா கர்த்தாவென் தங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று கர்த்தாந்தம். உசக.

ஸ உ-உரு. உவாடிநா ஸ ஹி ஹாரொவபெஸாஹ.

(ஸ்-ஸா-ஹ-ஹா.) உவாடிநா ஸ—‘ஹவதெவெஷஹ தாஹ ஸாஸாய மூஹிஸா’ இந்தஆத்மா இந்தப் ப்ரானங்களைக் க்ரஹித்துக்கொண்டு

என்று ஆத்மாவுக்குப் ப்ராணஸ்களைக் க்ரஹிக்கைசொல்லுகையாலும், விஹாரொபவெஸாஸு - “யயாகாஃவரிவ துதெ” யதேச்சமாக உலாவுகிறுனென்று உலாவுகை சொல்லுகையாலும், (இவ்விருண்டு கர்மங்களுயும் ஆத்மா செப்கிறுனென்று சொல்லுகையாலே ஆத்மா கர்தாவென்பது வித்தம்). உரு.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு இது இரண்டு ஸூத்ரம். அதில் “விஹாரொபவெஸாஸு” என்பது முதல் ஸூத்ரம், “உவாடா நாசு” என்பது இரண்டாவது ஸூத்ரம். இவற்றினர்த்தம் - விஹாரொபவெஸாஸு - (ஸ்வப்நகாலத்தில் ஜீவன் “ஸுராயெக்யுதெகாயத, காஃ” யதேஷ்டமாக ஸஞ்சரிக்கிறுனென்றும், வெஸாஸீரெயயாகாஃவரிவ துதெ” தன்சரித்தில் யதேஷ்டமாக ஸஞ்சரிக்கிறுனென்றும் ஜீவனுக்கு) ஸஞ்சாரம் சொல்லுகையாலே, (ஜீவன் கர்த்தாவாகிறுன். என்று முதல் ஸூத்திரத்தின் தாத்பர்யம்—உவாடா நாசு - (புராணாநுமூஹீகூர்) இந்திரியங்களைச் சுரணமாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு, இந்திரியங்களை அங்கீகரிக்கிறுனென்கையால் (இவன் கர்த்தாவாகிறுனென்று, அங்கீகரிக்கவேண்டும்). என்று இரண்டாம் ஸூத்ரத்திற்குத் தாத்பர்யம். உரு.

ஸூ-உருக. வுபவெஸாஸு கியாயாஃ நவெநிபெ- லீ பாய்யஃ

(ஸ-ரா-ஹ.) கியாயாஸு - யஜ்ஞாநி கார்யங்களில், வுபவெஸாஸு - (ஆத்மாவைக் கர்த்தாவென்று) சொல்லுகையாலும், (ஆத்மா கர்தாவாகிறுன். நவெசு - (இப்படி) இல்லாமற்போனால், நிபெ-ஸவிபாய்ய-வேறுவிதமாக (த்ருதியாந்தமாக)ச் சொல்லவேண்டி வரும். உருக

(ஸ-ரா.) விஜாந்யஜெந்தநுதெ” என்கிற விடத்தில் ஜ்ஞாநவானு ஆத்மயஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்கிறுனென்று சொல்லுகையாலேயும் ஆத்மா கர்த்தாவாகிறுன். அவ்வாக்கியத்தில் விஜ்ஞாநபதத்திற்கு ஆத்மா அர்த்தமன்று ஜ்ஞாநமே அர்த்தமாகையால் ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாகச் சொல்லவில்லை என்கிற பக்ஷத்தில், ஜ்ஞாநம் ஒரு கார்யத்திற்குக் கரணம் (ஸாதநம்) ஆகுமல்லது கர்த்தாவாகமாட்டாது. அப்போது ஜ்ஞாநத்தினுற் செய்கிறுனென்று சொல்லவேணும், அப்படி மூன்றாம் வேற்றுமையாகச் இங்கு சொல்லாமையால் ஆத்மாவையே கர்த்தாவாகச் சொல்லிற்று. உருக

ஸூ-உருஉ. உவதஸூவிவசு நியஸி.

(ஸ-ஹ.) உவதஸூவிவசு - பார்ப்பதுபோல், சுநியஸி - (செய்வதிலும்) நியமமில்லை. உருஉ.

(ரா-ஹ.) உவதஸூவிவசு - ஜ்ஞாநம்போலவே, சுநியஸி - போகத்ருத்வ நியமமில்லாமற் போகவேண்டிவரும். உருஉ.

(ஸ-ஹா.) ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரானுயக் கர்த்தாவாகில் தனக்கு நன்மையையே செய்துகொள்ளவேணும். அப்படியன்றியே லோகத்தில் ப்ராணிகள் நன்மையைப் போல் தீமையையும் விளைத்துக்கொள்ளக் காண்கிறார்கள் ஆகையால் இவன் ஸ்வதந்த்ராகர்த்தாவன்று என்ற சங்கைக்கு, ஜீவன் ஸ்வதந்த்ரானு போதிலும் தனக்கு

அனுகூலமானதையே பார்க்கிறுனென்றிற் நியமரீதியில், கண் முதலான இந்த்ரியங்கள் எதில் ஸம்பந்திக்கிறதோ, அதைப்பார்க்கிறுன் என்பதுபோல், நன்மைத்தீமைகளைச் செய்யுங்கடும், தேசமும் காலமும் மற்ற புத்தி அத்ருத்தம்முதலிய காரணங்களும் எதைச் செய்கைக்கு அனுகூலங்களா யிருக்கின்றனவோ, அதைச்செய்கிறான். மற்ற காரணங்களை யபேகித்தே இவன் காரியம் செய்தபோதிலும் இவன் கர்த்தாவாகைக்குத் தடையிலில்லை. ஒருவன் சமையல் பண்ணும்போது அனேக உபகாரணங்களைக்கொண்டே செய்தபோதிலும் அவனே அதற்குக் கர்த்தாவாகிறுப்போலே இங்கும் கண்டுபெகாது. நன்மையை விளைக்கும் என்கிற ப்ராந்தியினால் தீமையைச்செய்கிறுனென்று கருத்து. உரு.

(104-ஹா.) ப்ரக்ருதிக்குக் கர்த்துத்வமும் ஆத்மாவுக்கு போக்த்துத்வமும் அங்கீகரித்து அதின் ஸாந்தித்த்யத்தினால் ஆத்மாவுக்கு ஸுகாத்யநபவமென்ற ஹக்கீரித்தால், ப்ரக்ருதி ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஸமாநமாகையாலே தத்ஸாந்தித்த்யமுடைய இந்த ஆத்மாவுக்குப்போலே மற்ற ஆத்மாக்களுக்கும் ஸமாநமான ஸுகதுக்கங்களுண்டாகவேண்டியும், ப்ரக்ருதி ஸர்வஸாதாரணமாயினும் அவ்வவ ஆத்மாக்களுக்கு அஸாதாரணமான அந்தக்ரணமுண்டு, அதினுடைய ஸாந்தித்த்யத்தினாலேயே ஸுகதுக்கநபவம் பிறக்கிறதென்றால், ஆயினும் ஆத்மா ஸர்வவ்யாபியாகையாலே ஸகலாந்தக்ரணங்களோடும் ஸாந்தித்த்யம்ஸகலாத்மாக்களுக்கு முண்டாகையாலே ஸர்வர்க்கும் ஸமாநமாக ஸுகாத்யநபவம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால்கர்த்தா ஆத்மாவேயாகவேண்டும். உரு.

ஸூ-உரு. ஸூத்ரிவ்யாயாசு.

(105-ஹா.) ஸூத்ரிவ்யாயாசு - போக்த்துத்வ சக்திக்கு ஹாநிவருகையாலே, (ஆத்மா கர்த்தாவாகவேண்டும்.) உரு.

(106-ஹா.) கர்த்துத்வத்தை ஜீவனிடத்தில் ஒப்புக்கொள்ளாமல் அந்தக்ரணத்திலொப்புக்கொள்ளில், கர்த்தா கரணங்களிரண்டு மொன்றாகக் கூடாதாகையால் அந்த அந்தக்ரணத்துக்குக் கரணத்வம் நடுவும். அந்தக்ரணம் கர்த்தாவாய், அதற்கு வேறொரு கரணமொப்புக்கொள்ளில் நான்களொப்புக்கொண்டதும் நியொப்புக்கொண்டதும் ஒன்றே; ஆகில் நாமத்தில் பேதம் ஆகையால் ஜீவனே கர்த்தாவாகிறான். உரு.

(107-ஹா.) எவன்புண்ய பாபங்களைச் செய்கிறானோ, அவனேஅதின்பலமான ஸுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிறான். மற்றொருவனுக்கவ்வதுபவம் கிடையாது. புத்தி புண்யபாபங்களைச் செய்கிறநாடில் ஆத்மாஸுகாதிகளை அனுபவியாமற் போகக் கடவன். ஆகையால் ஆத்மாவேகர்த்தாவும் போக்த்தாவுமாகிறான். உரு.

ஸூ-உரு. ஸூத்ரிய ஹவாஸு.

(108-ஹா.) ஸூத்ரிய ஹவாஸு - ஸமாதிஸம்பவியாதாகையாலும், (ப்ரக்ருதிக்குக் கர்த்துத்வம் கூடாது.) உரு.

(109-ஹா.) ஜீவன் கர்த்தா வாகாவிடில் “நிஹிஷ்ராவிதவ்ய” இத்த்யாத்யினால் பரமாத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகச் செய்யச்சொன்ன த்யாகம் சேதனனுக்கு ஸம்பவியாது. ஆகையாலும் சேதனனே கர்த்தாவென்பது வித்தம். உரு.

(110-ஹா.) ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் ஆத்மாபிந்தனென்று ஏகாக்ரமித்தனாகத்தயாதிக்கையே மேக்யுனாதச மென்று சொல்லிற்று. ப்ரக்ருதியேத்யாகம் செய்கிற

தென்றபகூத்தில் தன்னைக்காட்டிலும் வேறாகத்தன்னைத்தான் த்யாமிக்கக்கடா தாகையால் ப்ரக்ருதிக்குக்கர்ந்தருத்வம் கிடையாது. உருசு.

ஸூ-உருடு. யயாஅ உகௌயயயா.

(ஸ-ஹ.) ககூா . தச்சன், யயா . எப்படி, உஹயயா - ஸூகதுக் கங்கிரிண்டையு மடைகிறுனோ, (அப்படியே ஜீவனும்) உருடு.

(ஸா-ஹ.) ககூா - தச்சன், யயா . எப்படி, உஹயயாஅ - செய்கை க்கும் செய்யாமைக்கும் ஸமர்த்தனுகிறுனோ, (அப்படியே ஆத்மாவும்.) உருடு

(ஸ-ஹா.) இந்த அதிகரணத்தில் ஜீவனுக்குக் கர்ந்தருத்வம் ஸ்வதஸ்வரீத்தமா, அல்லது வந்தேறியாவென்று விசாரிக்கப்படுகிறது.— கீழதிகரணத்தில், விதிநிஷேதசாஸ்திரங்கள் வ்யர்த்தமாகாமைக்காக ஜீவன்கர்த்தா வென்று ஒப்புக்கொள்ள வேணுமென்று சொல்லப்பட்டது. அந்தகர்ந்தருத்வம்ஜீவனுக்குஸ்வதஸ்வரீத்தமன்று; ஏனென்றால், லோகத்தில் தச்சன் எதுவரையில் வாசிமுதலியவைகளைப் பிடித்துக் கொண்டேவேலைசெய்கிறுனோ, அதுவரையில் அவன்துக்கியாகவேகாண்கிறான், அவனே அவ்வாயுதங்களைப் பொகட்டு விட்டு வீட்டிற்குவந்து சேர்ந்து ஒருவ்யாபாரமும் செய்யாதிருந்தானாகில் ஸூகத்தையடைகிறான்; அதுபோலவே ஜீவன்கர்த்தாவா கும்வரையில் துக்கியாயேயிருப்பன் மோகமெப்போது முண்டாகாது; அதற்காக, அந்த கரணத்தினுடைய ஸம்பந்தத்தினால் இவனுக்குக் கர்ந்தருத்வம்வந்தேறியென் றே ஒப்புக்கொள்ளவேணும் என்கிறார். உருடு.

(ஸா-ஹா.) ஆத்மா கர்த்தாவானால் தனக்கு இச்சையுள்ளபோது செய்யலாம் இல்லாதபோது தவிரலாம். அதெப்படியெனில், தச்சன் தன்னிடத்தில் ஸகல ஸாமக்ரியிருந்தாலும் இச்சையிருந்தால் சிவ்வேலைசெய்கிறான்; இச்சையில்லை யாகில் வெறுமனையிருக்கிறான். அது போலிங்குங்கண்டு கொள்வது. புத்திக்குக் கர்ந்தருத்வ மொப்புக்கொண்டால் அதுஅசேதநமாகையால் அதற்குஇச்சைபிறவாது; அப்போது ஒரு கார்யத்தைச் செய்கைக்கும் தவிருகைக்கும் இவ்விதமானவ்யவஸ்த் தைசொல்லமுடியாது. உருடு.

சுயி-ருகூ. ஸூ-உருசு. வராஅ து தஹுஉகஃ.

(ஸ-ஸா-ஹ.) தஹுஉகஃ - கர்ந்தருத்வம் பரமாத்மாயத்தமென்று வேதத்திற்சொல்லுகையாலே, வராஅ து - பரமபுருஷுனிடத்தில் நின்று மே, (ஜீவனுக்குக் கர்ந்தருத்வம் ஸித்திக்கிறது.) உருசு.

(ஸ-ஹா.) ஜீவனுக்குக் கர்ந்தருத்வமுண்டென்று கீழ்சொல்லப்பட்டது. அது ஸ்வதந்தரகர்ந்தருத்வம்மா, அல்லது ஈஸ்வராஜீனமா என்று இதில் விசாரிக்கப்படு கிறது. ஜீவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யும்போது ஈஸ்வரன் ஸகாயமிக வேண்டிய தில்லை. வ்யவஸாயம் செய்யும்போது எருதுகலப்பை முதலிய ஸாமக்ரிகளைக்கொ ண்டே ஜீவன் கார்யத்தை நடத்துகிறான்; இதுபோலவே மற்றும் எக்காரியத்திலும் ஈஸ்வரனிருந்து தலைக்கட்டிவைக்கிறுனென்பதில்லை, என்கிற பூர்வபகூத்துக்கு;— ஜீவன் ஒருகாரியத்தைச் செய்யும்போது ஈஸ்வரனுலேயே செய்விக்கப்படுகிறான். இதற்குப்ரமாணம்,—“வஸஷ்வஸவஸாபுஅகிபுகாராயதி” இந்த ஈஸ்வரனே ஸத்கர்மங்களையும் அஸத்கர்மங்களையும் செய்விக்கிறான் என்கிற வேதவாக்யம் என்று ஸமாதானம். சொல்லுகிறார். உருசு

உடுக.

①

6

உகௌ.

உருள.

சுயி. ஈ0. ஸ0-௨௫௮. சும்பாநாநாவு வடுபாடி நயா
உரவிடாஸகி தவாடி கையிய. தவனகெ.

(ஸ்-ஸா-வ.) நான் - பிந்தமாகவும், சுமாயாவ - அபிந்தமாகவும், வயுவபெஸாஸ - சொல்லுகையினாலே, சுஸு: - (ஜீவன் பரமாத்மாவின்னுடைய) ஏகதேசம். ஸனக-ஸ்ருத்தர், (ஆதர்வணிகர்), டாஸகிதகாபிஸு - (பரமாத்மாவுக்கு) தாசன் சிதவன் முதலான ஸ்வரூபமா யிருக்கையை, ஸய்யத - அப்யயம் செய்கிறார்கள். உருஅ.

(ஸ்-ஸா.) ஜீவனுக்கு க்ரியைகளைச் செய்வித்து ஈஸ்வரன் உபகாரம் செய்கிறானென்று கீழே சொல்லிற்று. அந்த உபகாரமானது யஜமானன் வேலைக்காரனுக்குச் செய்வதுபோலாயிற்று, அப்பொழுது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனுண்டென்று ஏற்பட்டது. இதனால் அத்வைதம் வித்திக்கவிலையே யென்னில், “யசு த்நிதிஷ்டுநு தா மஃஸ்வொப்யதி” எந்த ஈஸ்வரன் ஜீவாத்மாவின்னுள்ளிருந்து அவனை அவ்வகார்யங்களில் நியமிக்கிறானென்ற ஜீவஈஸ்வர்களுக்கு பேதமும், “ஹ் ஹ் ஹ்” ஓடக்காரன் முதலிய ஸகலப்ராணிகளும் ப்ரம் ஸ்வரூபமென்று ஒன்றாகவும் சொல்லுகையாலே ஜீவன் ப்ரம்மத்தினுடைய அம்சமென்று ஏற்படுகிறது. சரீரத்திலோர் பாகமாகிய கால் கைகளை ஒருகால் சரீரத்தைக்காட்டிலும் வேறிட்டு இந்த சரீரத்தின் கை கால்கள் என்பதுமுண்டு, ஆகிலும் அது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறாகாது. அதுபோலவே இங்கும் ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாகானுகையால் அத்வைதத்துக்கு நிராயில்லை. இதனால் பேதஸ்ருதிக்கும் அபேதஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை யென்பதும் சொல்லப்பட்டது. உருஅ.

(ஸ்-ஸா) “ஹ் ஹ் ஹ்” தா மஃஸ்வொப்யதி” என்.. ஜீவாத்மாவைக்காட்டிலும் பரமாத்மாவை பிந்தமாக அறியவேணுமென்று இருவர்க்கும் பேதம் சொல்லுகையாலே பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் ஜீவன் அத்யந்தம் பிந்தனென்றார்கள். சிலர் “தக்ஷிணி” அந்த ப்ரஹ்மமே நியாகிறுயென்று ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லுகையாலே இருவர்க்கும் பேதமில்லை. ப்ரஹ்மமே மாயையினால் அஜ்ஞாநத்தை யடைந்து ஜீவனாகத் தோன்றுகிற தென்றார் சிலர்; அந்த ப்ரஹ்மமே பரமார்த்தான உபாதியோடு கூடி ஜீவனாய் பாவிக்கிற தென்றார் சிலர்; இம்மூவரையும் இவ்வதிகரணத்தினால் நிரலிக்கிறார். ஜீவன் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் அத்யந்த பிந்தனென்றால் அபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதிக்கு, அரசனால் பரிபாலிக்கப்பட்ட ஜகத்தை “அரசனே ஜகத்து” என்பது போல் கௌணமாக அர்த்தம் சொல்லவேணும். மற்ற இரண்டு பக்ஷத்திலும் பேதஸ்ருதிவ்யாவஹாரிக தசையிலுள்ள பேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்று அதுக்கு ஸங்கோசம் செய்யவேண்டும். ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞாநாதிகோஷங்களும் கற்பிக்கவேண்டும்; இம்மூன்று பக்ஷங்களைக்காட்டிலும், ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கு சரீரம். இதில் ப்ரமாணம் “யஸு தாஸாஸு” என்ற ஸ்ருதி. சரீரமானது சரீரியினுடைய ஏகதேசம், ஆகையால் ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய பரமாத்மாவின்னுடைய ஏகதேசம் அவனுக்கு சரீரமான ஜீவன் என்ற பக்ஷமே ஸ்ரேஷ்டம். இப்பக்ஷத்தில், சரீரவாசகஸ்தம் சரீரியைச் சொல்லுகையாலே “தக்ஷிணி” “ஹ் ஹ் ஹ்” இத்தியாதி வாக்கியங்களில் ஜீவவாசக சப்தத்திற்கு ஜீவசரீரியான பரமாத்மா அர்த்தமாகையாலே அந்த ஸ்ருதிகளுக்கும் விரோதமில்லை. அனுவாய் அல்பஜ்ஞான ஜீவனுக்கும் விபுவாய் ஸர்வஜ்ஞான பரமாத்மாவுக்கும் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் பிந்தங்களாகையாலே பேதஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை. இப்படியங்கீறிக்கையினாலே, ஸகலாந்

ஸ ௨-௨-௫௯, சிதம்பரம்-௬௪௬.

(ஸ-10 ஈ-ஹா.) இய்வர்த்தத்தின்ப்ரமாணம், பொடிபாஸ்யஸவ-காலதாநி”

ஸூ.உகூ. அவிஸூர)த.

(ஸ்ரீ-நா-வா.) ஸீவெவாஹ்ஸாஜீவவொக ஜீவஹதஸு நா த நஃ”

ஸா.உ.க. புகாஸாடிவத்-தெ நவ்வாடி.

(10-ஹ) ஸ்ரீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் பேதையில்லையாகில் ஸ்ரீவனுக்குண்டான தக்கனெல்லாம் ப்ரஹ்மத்துக்குமுண்டாம். ஒருவனுக்குக்காலில்வேதனையுண்டா அப்பேதனையவனுக்குமுண்டாகிறுப்போலே அம்சத்திலுண்டான துக்கம் அம் தத்தவருது. இனிமுத்தியடைந்து ப்ரஹ்மமாவதைக்காட்டிலும் ஸம்ஸாரியாயிரு த்த நலவென்று வேதாந்தத்தைக்கேட்க அதிகாரிகளே யகப்படார்களேயென் ,—ஸ்ரீவனுடையதுதக்கம் ப்ரஹ்மத்துக்குஸம்பவியாது. ஸ்ரீவன் அஜ்ஞாநத்தினுல் ப்பட்டுஇந்ததேஹமே ஆத்மாவென்றுப்ராதித்து,அதுக்கொரு தீங்குவினைந்தால் தத்தன்னதாகப்ராதிக்கிறான். இவ்விதமானப்ரமம் ப்ரஹ்மத்துக்குக்கிடையாது. னுக்கும் துக்கப்ரமமொழிய வாஸ்தவமாக துக்கம்கிடையாது. எப்படியானால் ர்யபிரணம் கோணல்லாமலிருத்தபோதிலும் டெய்பிலில் கைகால்களைக்கோ லாகக்காட்டினால் அக்கிரணம்கோணலாகக்காண்கிறதோ,எப்படியானால்,முகம் யாமலிருத்தபோதிலும் நிரில் பார்க்கும்போது அநின்சலநத்தினுல்தான் சலிப்

பெயர்.

உதக.

2.52.

20

னுக்கு இந்த அநஞ்ஞாபரிஹாரங்கள் கிடையாது. ஆதிலும் அவனுக்கு தேற்றாதம் ப்ராந்தி யில்லாமையால், அவன் ஒருநிஷத்தகர்மங்களையும் செய்யவும் மாட்டான். இதற்கு நகுஷ்டாந்தம்—லோகத்தில் நெருப்பு ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், சுவத்தில் பட்ட நெருப்புக்கடாதென்றும், மற்ற நெருப்பு கூடுமென்றும், ஸூர்யகிரண மொ ண்றாயிருந்தபோதிலும் அமேத்யத்தில்பட்ட கிரணம் கூடாதென்றும் மற்ற கிரணம் கூடுமென்றும் லோகத்தில் காண்கிற அநஞ்ஞாபரிஹாரங்களைப்போல் சாஸ்த்ரத்தி லும் கண்டுகொள்வது.

உகஉ.

(ஸா-ஹா.) ஐத்மாக்களெல்லாம் பரமாத்மாவினுடைய அம்சமானால் ஒருவ ராகிறொன்றும் ஒருவர் ந்யூதரென்று மில்லாமையாலே எல்லார்க்கும் வேதாத்யயந யந்ஞயாகாநிகளில் அதிகாரம் உண்டாயிருக்க, சிலர்க்குண்டென்றும் சிலர்க்கில்லை யென்றும் சொல்லும்வித மென்னென்ன, அக்ரி ஒன்றேயாயினும் அது யந்ஞத் தில் ஸம்பந்தித்திருந்தால் பரிசுத்தமாய் ஸத்தர்மங்களுக்கு யோக்யமாயும், ஸம்சா நத்தில் ஸம்பந்தித்திருந்தால் அசுத்தமாய் அயோக்யமாயு மாகிறுப்போலே, பீரி சுத்தமான ப்ராஹ்மண சரீரமெடுத்தவன் அபற்றுக்கு யோக்யனென்றும் பரிசுத்த மில்லாத சூத்ரசரீர மெடுத்தால் அயோக்யனென்றும் சொல்லுகை உபபந்நமாகும்.

ஸூ-உகச. கூவாணகெ கஸூரயு அிகுஸி.

(ஸ-ஹ.) கூவாணகெ - ஸர்வசரீர ஸம்பந்தமில்லாமையால், கூவு அிகுஸி - ஸுகதுங்கஸாங்கர்யமில்லை.

உகச.

(ஸா-ஹ.) கூவாணகெ - லீவபரமாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதத்தினாலும், கூவு அிகுஸி - (போகத்தில்) ஸம்பாக்கமில்லை. ஸந்ததியா வது - விடாமல் ஒன்றாய் சேர்ந்திருக்கை. அதாவது அபேதம். அஸந்ததி யாவது - அதுக்கெதிர்த்தட்டான பேதம்.

உகச.

(ஸ-ஹா.) ஜீவன்களெல்லாம் ப்ராஹ்மஸ்வரூபிகளாகில், ஜீவன்களுக்குப் பரஸ் பரம் பேதமில்லாமையால், ஒருவன் செய்த கர்மத்தின் பலத்தை மற்றொருவனும் அநபவிக்கடும். இதனால் எல்லாரும் எல்லாபலங்களையும் அநபவிக்க வேண்டி வரும். இவன் ஸூகி, இவன் தூகி என்கிற பேதம் இல்லாமல் போய்விடும். அத ன்க்க ஜீவன்கள் ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் வெவ்வேறு யிருக்கிறார்களென் றெப்புக் கொள்ளவேணும். இப்பொழுது எந்த ஜீவன் எந்த கர்மத்தைச்செய்கிறானோ, அவன் அதின்பலத்தீத யடைகிறான் என்று வ்யவஸ்த்தை யேற்பட்டிருக்கும் என்கிற சங் கைக்கு உத்தரம்—ஜீவனென்பது கேடவப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையன்று, புத்தியோடு கூடினப்ரஹ்மாம்சமே ஜீவனெனப்படும். அந்தபுத்தியென்பது அனுஸ்வரூபமாகை யால்அது எல்லாசரீரத்திலுமுள்ள தொன்மன்று;அது ஒவ்வொருசரீரத்திலும் வேறு பட்டிருக்கும்; ஆகையால் அந்த புத்தியோடுகூடின ஜீவனும் ஒவ்வொரு சரீரத்தி லும் வேறுபட்டிருக்கையால், அந்தந்த புத்தியோடுகூடின ஜீவ ன் பண்ணின கர்ம த்தின் பலத்தோ அந்தந்த ஜீவனதுபவிக்கிறு நென்கிற வ்யவஸ்த்தை கூடுமென்று.

(ஸா-ஹா.) இப்பகூத்தில், ஜீவர்கள் அனுபாய் ப்ரதிசரீரம் பிந்ராய் இருக் கையாலே ஒருவனுக்குண்டான ஸாக்ஷக்கங்கள் மற்றொரு ஜீவனுக்கும் பரமாத்மா லுக்கும் ப்ராஸங்கியாது. ப்ராஹ்மமே ஜீவனென்கிற பகூத்தில் ஜீவனுக்குண்டான ஸகலதோஷங்களும் ப்ராஹ்மத்திற் குண்டாகும்.

உகச.

ஸூ-உகடு. ௧ சூவாலாவஸவ.

௧ சூவாலாவஸவ - சூவாலாவஸவ - என்று இரண்பொடமுண்டு.

(ஸ - பூ.) சூலாஸர்வவ-ப்ரஹ்மத்தின் அஞ்ஞாகத்தினால் ப்ரதிபிம்பமே.

(ஸா - பூ.) சூலாஸர்வவ - (ப்ரஹ்மமே அஞ்ஞாகத்தினால் ஜீவனுக்கிறதென்றபகூத்தில் ஸர்வஞ்ஞான பரமாத்மாவுக்கு அஞ்ஞாகமும் ஸ்வரூபாவரணமும் கல்பிக்கவேண்டுமாயினால், அபேதஸாதகமான ஹேதுக்களெல்லாம்) தோஷயுக்தங்களாயே யிருக்கும். ப்ரஹ்மம் நிர்நுஷ்டமென்கிற ஸ்ருதியும் விரோதிற்கும். உசுரு

(ஸா-ஹா.) கீழ் இதுவரையில், ஜீவனென்பவன், புத்தியென்கிற உபாதியோடு கூடின ப்ரஹ்மத்தினம்சமென்று சொல்லிக்கொண்டெடுத்து, அதற்குமேல் வந்ததோஷங்களையும் பரிஹரித்தார். இதில் அப்பகூம் ஸரியன்றென்கிற அபிப்ராயத்தினால் வேறொருபகூம் சொல்லுகிறார். ஜீவனென்பவன் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ரதிபிம்பமே, மற்றொன்றன்று. இப்பகூத்தில் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்றும் வராது. எப்படியெனில்—நாலுக்கலசங்களில் ஈரைகிறதென்று வெய்யிலில் வைத்தால் அந்நாலிலும் ஸூரியனுடைய ப்ரதிபிம்பம் விழுகிறது. அவற்றில் ஒரு கலசம் அசைந்தால் அக்கலசத்தில் காணப்படுகிற ப்ரதிபிம்பமே யசையும். மற்றொரு கலசத்தில் காண்கிற ப்ரதிபிம்பம் அசைகிறதில்லை. அதுபோலவே, ஒவ்வொரு புத்தியிலும் ஜீவனென்று சொல்லப்படுகிற ப்ரதிபிம்பம் வெவ்வேறுகையால், ஒரு ஜீவனுக்குண்டாகிய ஸுகதுக்கங்கள் மற்றொருவனுக்குண்டாகாதென்று கண்டுகொள்க. உசுரு.

ஸூ-உசு. சுஜ்ஜடாநியபாச.

(ஸ - பூ.) சுஜ்ஜடாநியபாச - புண்யபாபங்களுக்கு நியமமில்லாமையாலே, (இந்ததோஷம் ஆத்மா விபுவென்பவர் பகூத்தில்வரும்.) உசுசு.

(ஸா - பூ) சுஜ்ஜடாநியபாச - அத்ருஷ்டத்தினாலும் நியமம்கூடாதாகையால், (அபேதவாதம் அஸாரம்.) உசுசு.

(ஸா-ஹா.) ஆத்மா விபுவென்றும் அனேகமென்றும் ஒப்புக்கொள்ளில், எல்லா ஆத்மாக்களும் எல்லா இடங்களிலு மிருக்கையாலே, ஒரு ஆத்மாவோடு சேர்ந்த எந்த மனஸ்ஸும் வாக்கும் காயமும் அவ்வாத்மாவினுடைய புண்யபாபங்களுக்கு ஹேதுவாகிறதோ, அந்தமனோவாக் காயங்கள் மற்றோ ராத்மாவோடும் சேர்ந்திருக்கையால் அதினுலுண்டான புண்யபாபங்கள் ஒருவனுக்கேயுண்டு, மற்றொருவனுக்கு இல்லையென்கிற நியமம் சொல்லமுடியாது. உசுசு.

(ஸா-ஹா.) பாரமார்த்தி கோபாதியோடுகூடின ப்ரஹ்மத்தினுடைய சிலசில அம்சங்களுக்கு ஜீவனென்று பெயர்; இந்த அம்சங்களிலுண்டான அநாதியான அத்ருஷ்டத்தினாலே உண்டான உபாதியும் அநாதியாகையால் அவ்வம்சங்களிலுண்டான தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தினுடைய இதரபாகத்தில் ஸம்பவியாது. ப்ரஹ்மம் நிர்நுஷ்டமென்கிற ஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை. ஸுகதுக்காநுபவங்களிலும் பரஸ் பரஸம்பர்க்கமில்லை என்கிற பாஸ்கரமத்திலும், அத்ருஷ்டாதிகளினால் ப்ரஹ்மத்தில் நின்றும் அம்சத்தைப் பிரித்தெடுக்க முடியாமையால் அத்ருஷ்டமும் உபாதியும் ப்ரஹ்மாஸ்ரயங்க ளாகையாலே தோஷங்களும் ப்ரஹ்மாஸ்ரயங்களேயாகும் ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்கள் நிவர்த்தியாது. உசுசு.

ஸூ-உசு. சுவிஸுஸுஜ்ஜடாநியபாச.

(ஸ-பூ.) சுவிஸுஸுஜ்ஜடாநியபாச - அபிஸந்திமுதலான வற்றிலும் கூட, ஸ்வபூ - இப்படியே. உசுசு.

(ஸா-பு-ஹா.) ஸலிலஸூரஹிஷ-ஸலி- (அத்ருஷ்டத்திற்குக்காரணமாக ஒப்புந்கொண்ட) ஸங்கல்பம் (அதுஷ்ட்டாநம்) முதலியவைகளிலும், வஸஸு - இப்படியே. (இவைகளும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆஸ்ரயிக்குமென்று கருத்து) உசு.எ.

(ஸா-ஹா.) எந்த ஸூத்ரன் “இக்காரியத்தை நான் செய்யக்கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு எக்காரியத்தைச் செய்கிறானோ, அந்நிலாண்டான புண்ய பாபங்களை அந்த ஸூத்ரன் அடைகிறான் என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமென்னில்,— ஸங்கல்பமாவது ஒருவிதமான ஜ்ஞாநம், அது எந்த ஆத்மா வோடுமகஸ்ஸு சேர்ந்தால் அந்த ஆத்மாவிலுண்டாகிறதென்று சொல்லவேண்டும். எல்லா ஆத்மாக்களும் எங்கும் நிறைந்திருக்கையால், இந்த ஆத்மாவோடு மகஸ்ஸு சேரும்போது மற்ற எல்லா ஆத்மாக்களோடும் சேருமாகையால், இவ்வாத்மாவிற்போல் மற்ற ஆத்மாக்களிலும் இந்த ஸங்கல்பம் ஏன் உண்டாகக்கூடாது. அந்நிலாண்டான புண்ய பாபங்கள்தான் மற்ற ஆத்மாக்களுக்கு ஏன் ஸம்பவியாது. ஆகையால் ஆத்மாவியு அனேகம் என்ற மதம் சரியன்று. உசு.எ.

ஸூ.உசு.அ. ப்ரஹ்மஸூரஹிஷிவெணாஹ-ஹாவாசு

(ஸா-பு.) ப்ரஹ்மஸூரஹிஷ - சரீரமாகிற ப்ரதேசபேதத்தினால் (நியமம் ஸம்பவிக்கும்), உக்வெசு - என்றால், சுஹ-ஹாவாசு - (அந்தசரிசத்தில் மற்ற எல்லா ஆத்மாக்களும்) அந்தர்ப்பவித்திருக்கையாலே, ஹ - (அந்நியமம்) சரிப்படாது. உசு.அ.

(ஸா-பு-ஹா) ப்ரஹ்மஸூரஹிஷ-உபாதிபுத்தப்ரதேசத்தைக்காட்டிலும் அதில்லாத ப்ரஹ்மப்ரதேசம் பிந்மாயிருக்கையால், (அதுக்குக் கீழ்ச் சொன்ன தோஷங்கள் வாராது), உக்வெசு - என்றால், சுஹ-ஹாவாசு - (அப்ப்ரதேசமும்) உபாதிபுத்த ப்ரதேசத்திற்குள் அந்தர்ப்பவிக்கையாலே, ஹ - அப்படியிசொல்லக்கூடாது. (ப்ரஹ்மம் விபுவாகையால் அதுசவியாது உபாதியேபோகவேண்டும். அது உபாதியில்லாத ப்ரஹ்மப்ரதேசங்களிலுந் கூடப்போமாகையாலே கீழ்ச்சொன்னவிபாகம் வாராதென்று தாற்பர்யம்.)

(ஸா-ஹா.) ஆத்மாக்கள் விபுவாயினும் அனேகமாயினும், ஒவ்வொரு ஆத்மாவுக்கும் சரீரம் வேறவேறாயிருக்கும். எந்த சரீரத்துக்கு எஃ ஆத்மாவோ, அந்த சரீரத்திற்குள் அந்த ஆத்மாவோடு மகஸ்ஸு சேர்ந்தால் அவ்வாத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளினும், எங்குமுள்ள ஆத்மாக்கள் அந்த சரீரத்திற்குள்ளு நிருக்கையாலே அம்மகஸ்ஸு அந்த சரீரத்திற்குள் அவ்வாத்மாவோடு ஸம்பந்திப்பதன்போல் மற்ற ஆத்மாக்களோடும் ஸம்பந்தித்தே யிருக்குமாகையால், அவ்வாத்மாவுக்கே ஜ்ஞாநமுண்டாகிறது, மற்ற ஆத்மாவுக்கு உண்டாகிதில்லை என்றே சியமம் சீரிப்படாது. இப்படி ஆத்மா விபுவென்கிற பகூத்தில், புண்யபாப வ்யவஸ்த்தையில் எவ்விதமான யுக்தியும் சரிப்படா தாகையால் அத்வைத விர்த்தாதப்படி அனுஸ்டாபியான புத்தியென்னு மந்தாகரணத்தினு லாவரிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மாந்ச மாத்மாவென்றாவது, அவ்வது, அந்தபுத்தில் ப்ரதிபலிக்கிற ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதிமம் மாத்மாவென்றாவது ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

உ-ம் அத்யாயத்தில் கூ-ம் பாதம் முற்றிற்று.

ச - வது பாதம்.

சுயி - சு. ஸ. ஸ. ௨௬௬. தபாபுராணா.

(ஸ - ரா - ஸ.) ஸ்ராணா - ப்ராணன்கள், தபா - அப்படியே, (ஸ்வணைப்போலே நித்யங்கள்). ௨௬௬.

(ஸ-ஹ.) இந்த பாதத்தில் இந்திரியஸ்வரூபம் நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது—உப நிஷத்திஸ் சிலவிடங்களில், “வண தஸாஜாயதெதபு ரணோந் நஸ்தவெபுநி, யா ணிவ” என்று ஆகாசாதிகளைப்போல் இந்திரியங்களும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தி லுண்டா கின்றன வென்று சொல்லப்பட்டது. சிலவிடங்களில் “ஐஷ்யொவாவதெதெ ஸடாஸந” தபா ஸ - ஸெகெதஐஷ்யததபுராணாவாஐஷ்யம்” என்று ஸ்ரு ஷ்டிக்குமுன் ருஷிகளிருந்தார்களென்றும், ருஷிகளென்று ஆரைச்சொல்லுகிறதெ ன்றால், இந்திரியங்களைச் சொல்லுகிற தென்றும், இப்படி இந்திரியங்கள் ஸ்ருஷ்டி க்கு முன்னிருந்தன என்று சொல்லுகையாலே, அவற்றுக்கு உத்பத்தியில்லை, ஆத் மாவைப்போல் நித்யங்களென்று தோற்றுகிறது. இவ்விரண்டில் எதை லித்தாந்த மாகக் கொள்ள வேண்டுமென்னில், ஆகாசாதிகளைப்போல் இந்திரியங்களு முண்டா கின்றன வென்பதேலித்தாந்தம் “ஸ்ராணா” என்பது - இந்திரியங்களை. ௨௬௬.

(ஸா-ஹ.) இவ்வதிகரணத்தில் இந்திரியங்களும் உத்பத்தி விநாசங்களையுள்ள வையென்று ஸ்த்தாபிக்கிறார்.—“ஐஷ்யொவாவதெதெ ஸடாஸந-ஸெகெத ஐஷ்யததபு - ஸ்ராணாவாஐஷ்யததபு” ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ருஷிகளி ருந்தார்கள். அவர்கள் யாரென்றால் ப்ராணன்கள் என்று, இந்திரியங்கள் ப்ரளயகா லத்திலும் இருந்ததாகச் சொல்லுகையாலே அவையும் ஆத்மாவைப்போல் நித்யங் கள் என்று பூர்வபகம். ௨௬௬.

ஸ. ௨௭௦. மளணுஸம்ஹவாததூகூதெதஸ

(ஸ. ஸ.) மளணுஸம்ஹவாஸ- (இந்திரியங்களுக்கு) கௌணோத்பத்தி கூடாமையாலும்.

(ஸ-ஹ.) தூகூ - (இந்திரியவாசகமான) ப்ராணசுபத்திற்குமுன், ஸூ - தெ - “ஜாயதெ” என்கிற சுப்தம் கேட்கப்படுகையாலே, (இந்திரி யங்கள் அநித்யங்கள்). ௨௭௦.

(ஸா - ஸ.) தூகூ - அந்த பரமாத்மாவுக்கே ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஸ்த்திதி சொல்லுகையாலே, (இந்திரியங்களநித்யங்கள்). சுஸம்ஹவாஸ. (ப்ரளயத்தில்) அனேகவஸ்து வில்லாமையால், மளணீ - (பருவசநம்) கௌணம். ௨௭௦.

(ஸ-ஹ.) பூர்வபகம், இந்திரியங்களுக்கு உத்பத்தியில்லையென்று ஸ்த்திரப்படுத் திக்கொண்டு, சில இடங்களில் இந்திரியங்களுக்கு உத்பத்தி சொல்லியிருந்தபோதி லும், அதை கௌணமாகக் கொண்டான். இதில் அதை நிரலிக்கிறார்.—“மௌ ணுஸம்ஹவாஸ” இந்திரியங்களுக்குக் கௌணமான உத்பத்தி ஸம்பவியாமை யாலே, இந்திரியங்களுத்பந்நங்களென்கிற ஸ்ருதியே முக்யம். ஏனென்றால், இந்திரியங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நின்றும் உண்டாகாவிடில், அவை ப்ரஹ்மத்தின் விகாரங்களல்லாமையால் ப்ரஹ்மதையறிந்தால் இந்திரியங்களறிந்ததாகமாட்டாது.

இப்படியாகில், “கவுலித்ர ஹமவொவிஜாதெ ஸவபிடிஹிஜாதஹவதி” என்று ப்ரஹ்மத்தையறிந்தால் மற்ற ஸகலபதார்த்தங்களு மறிந்ததாஹென்கிறதற்கு நியோயிலிஹோதம் வரும். ஆகையால் உத்பத்தியை வித்தாந்தமாகக்கொண்டு, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் இந்த்ரியங்க ளிருந்தன வென்பதற்கு, அவாந்தர ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் அவாந்தரப்ரளயத்திலிருந்ததென்று அர்த்தம் சொல்லவேணும்; இப்படி சொல்லில் ஆதிஸ்ருஷ்டிக்குமுன் மஹாப்ரளயத்திலிருந்ததாக ஏற்படாமையால் ஸ்ருதிவாக்யங் களுக்கு விஹோதரில்லை. அவாந்தர ஸ்ருஷ்டியாவது - சதூர்முகப்ரஹ்மாதன்னுடைய ஒவ்வொரு நினைத்திலும் ஸ்வர்க்கபூமி பாதாளாதி லோகங்கள் ஸமுத்ராஜலத்தினால் முழுநிப்போக, அந்த அவாந்தரப்ரளயத்திற்குப்பின் தன்னுடைய மறுநினைத்தில் படைக்கிற படைப்பு. ஆதிஸ்ருஷ்டியாவது - சதூர்முகப்ரஹ்மாவிற்குட அழிந்திருக்கிற மஹாப்ரளயத்திற்குப்பின் பரப்ரஹ்மம் மற்றொரு சதூர்முகப்ரஹ்மாவைப் படைக்கிற படைப்பு.

உஎ௦.

“ஊ கஸாஜி பகெஹ்ராணஃ” (இந்தப்ரஹ்மத்தில் நீண்டும்ப்ராணன் மகஸ்ஸு இந்த்ரியங்கள் ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்கள் இவையெல்லா முண்டாயிற்றென்று சொல்லிற்று) என்ற விவாக்யத்தில் ஆகாசாதிகளைப்போல் இந்த்ரியங்களு முண்டாயிற்றென்று சொல்லியிருக்க, அவற்றில், இந்த்ரியங்களிலிட்டு மற்றையுண்டாயிற்றென்றும், இவைமாதிரி முண்டாகவில்லை யென்றும் சொல்வது சரியன்றாகையால் அவைகளைப்போலவே இந்த்ரியங்களும் உண்டாயிற்றென்று அங்கேகிரிக்கவேணும். இந்தபார்ஷ்யத்திற்கு, ‘மௌண்யஸாஹவாச, தத்ராச ஸூத்ர’ என்று இரண்டு ஸூத்ரம்.

(ஸா-ஹா.) இதில் வித்தாந்தம் சொல்லுகிறார்—“ஊகொஹவெநாராயணசூவீஸ” என்றுப்ரளயகாலத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயண னொருவனே இருந்தா னென்கையாலே இந்த்ரியங்கள் இல்லை என்று வித்தம். மேலும் ஆத்மாவுக்கு உத்பத்தி விநாசங்களில்லையென்று சொன்னாற்போற் இந்த்ரியங்களுக்குச் சொல்ல வில்லை. முன் சொன்ன வாக்யத்தில்ப்ராணனென்று பரமாத்மாவையே சொல்லிற்று. குபி என்றால் கண்ணுக்கெட்டாதவைகளை யறிகிறவனென்றர்த்தம். அறிகை அசேதகமான இந்த்ரியங்களுக்குக் கூடாதாகையால் அவையங்குசொல்லவில்லை. “ப்ராண” என்று பஹுவசகமாகச்சொன்னது -ப்ரளயத்தில் அநேகர் இல்லாமை யால் அந்த பஹுவசகத்திற்கு பஹுவம் அர்த்தமன்று. ஆகையால் இந்த்ரியங்க ளரித்யங்களென்று வித்தாந்தம்.

உஎ௦.

ஸூ - உஎக. சூதிவ-ஹ்ருகஸாபாஹி.

(ஸ - ஹ.) வரஹி - வாகிந்த்ரியத்துக்கு, சூதிவ-ஹ்ருகஸா - தேஜஸ்ஸை முன்னமுடைத்தாகையினால், (இந்த்ரியங்களினுத்பத்தி சொல்லப் பட்டது.)

உஎக.

(ஸா-ஹி.) வரஹி - நாமதேயத்துக்கு, சூதிவ-ஹ்ருகஸா - ஆகாசம் முதலிய பதார்த்தங்களை முன்னாக உடையதாகையாலே, (ப்ராணபதத்திற்குப் பரமாத்மாவே அர்த்தம்.)

உஎக.

(ஸா-ஹா.) சாத்தோக்யத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் சொல்லும்போது ஆதியில் “ததெஜோஉஸ்யதி” என்று தொடங்கி தேஜஸ்ஸு ஜலம்ப்ருதிவ் இவைக ளுக்கே உத்பத்தி சொல்லிற்று, இந்த்ரியங்களினுத்பத்தி சொல்லவில்லை. ஆயினும்

உள்த.

உளஉ.

உளஉ.

உ.எஉ.

உளம்.

265.

(18-அ.) ஹ்ஸாடிபி க - கை முதலானவைகளும், ஸ்விதெ - (சரிாம்) இருக்குமளவில், (ஸ்வினனுக்கு உபகரணங்களாகின்றன). சுத - ஆகையால் - ஹ்ஸ - இந்திரியங்கள் எழுளன்கிறபடி, 2 - அன்று. உஎங்.

(19-ஹ.) எந்த ஐம்மத்திலும் விட்டுப்பிரியாமல் கூடவேயிருந்து ஸ்வனுக்கு வேண்டு முபகாரங்களைச் செய்கிறவைகளே இந்திரியங்களெனப்படும். ஸ்வனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் போகவொட்டாமல் ப்ரதிபத்தகங்களானவை இந்திரியங்களென்று தாத்தபர்யம், வேதத்தில் மற்ருேரிடத்தில் 'டிஸெரெபுராவெஷ்யராணாஃ சூதாஹெகாடிஸ' என்று, த்வக், சக்ஷஸ்ஸு, ஸ்ரோத்ரம், ஜிஹ்வை, க்ராணம்; என்ஹி ஐந்த ஐந்த ஐந்திரியங்களும், வாக், பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்த்தம், என்ஹி ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், ஆத்மாவென்று சொல்லப்பட்ட மஸ்ஸும் ஆகிய பதினொரு இந்திரியங்களுண்டென்று சொல்லுகையாலும், 'ஹெஷாஹெஷு ஹ' என்று துடவ்வி, கர்மேந்திரியங்களும் எல்லா ஐம்மங்களிலும் ஸ்வனுடன்கூடவே யிருந்து அவனை ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரதிபதிக்கிறன வென்கையாலும், இந்திரியங்கள் எழையன்று, பதினொன்று என்று லித்தாந்தம். இவற்றைக்காட்டிலும் அதிகமாக, பன்னிரண்டு பதினாறு உண்டென்பது, அவையும் இவற்றின் அவாந்தர பேதமாகையால் விரோதமில்லை. ஐந்திரியத்தாக்கு ஸாதாரணவை ஐந்திரியமென்றும் க்ரியைக்கு ஸாதாரணவை கர்மேந்திரியமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்பத்தும் வெளியிலே யிருக்கிறவையாகையால் பாஹ்யேந்திரியமென்றும், மஸ்ஸு உள்ளே இருக்கிறதாய்கையால் அதை ஆந்திரீந்திரியமென்றும் பெயர். உஎங்.

(20-ஹ.) 'டிஸெரெபுராவெஷ்யராணாஃ சூதெத்காடிஸ' ஸ்வ - ஸ்விதத்தில் பத்த இந்திரியங்கள், மஸ்ஸுபதினொருவது என்றும், 'ஹ்வி, பாணி டிஸெரெபுராவெஷ்ய' இந்திரியங்கள் பதினொன்று என்று வேதத்திலும் கீதையிலும் பதினொரு இந்திரியங்களைச் சொல்லுகையாலும் த்வச்சக்ஷஸ்ஸ்ரோத்ர ஜிஹ்வாக்ராணங்களாகிற ஐந்த ஐந்திரியங்களென்பால், வாக் பாத பாணி பாயுபஸ்த்தங்களாகிற ஐந்த கர்மேந்திரியங்களும் ஸ்வனுக்கு உபகரணங்களாகையாலும், வாக் பாதாதினையும் இந்திரியங்களாக அங்கீகரித்த ஐந்த ஐந்திரியங்கள் ஐந்த கர்மேந்திரியங்கள் மஸ்ஸு ஆக இந்திரியங்கள் பதினொன்று என்பது லித்தாந்தம் - த்வச்சக்ஷஸ்ஸாதின ஐந்திரியங்க னாந்தம் ஆத்மாவினுடைய ஐந்த மரணங்களில் அத்தடன் போவது வருவதாயிருக்கும்; கர்மேந்திரியங்களாந்தம் சரீரத்தோண்டாய் அத்தடன் கித்தபோதிலும் சரீரமிருக்குமளவும் ஸ்வனுக்குபகாரகங்களாகையால் அவற்றையும் இந்திரியங்களாகச் சொல்லத்தட்டிலை. உஎங்.

சுயி . சுங் ஸுஉ-உஎச. சுணவஸு

(21-அ.) சுணவஃ 2 - இந்திரியங்கள் கண்ணால் பார்த்தறியத்தக்க ரூபங்களற்றவையாய், அளவுபட்டவையுமா யிருக்கின்றன. உஎச.

(22-அ.) சுணவஃ 2 - (இந்திரியம்) அனுவாயுமிருக்கும். உஎச.

(23-ஹ.) இந்திரியங்கள் "இவ்வளவு அவ்வளவு" என்று பரிமிதியற்றவையாய் கைலதேச வ்யாபியாயிருக்குமென்று ஸாங்க்யர் சொன்னது சரியன்று. அப்படியாகில், அனுஸ்வரபியாகிய ஆத்மாவுக்கு விபுவாயிருக்கு மது கரணமாக மாட்டாது. பரமானுடைப்போல் மிகவும் சிறியதென்ற தார்க்கிகர் பக்ஷத்தில், த்வசிந்திரியம் சரீரமெங்கும் வ்யாபித்திருக்கக்கூடாது. அதுசரீரமெங்கும் வ்யாபித்து அங்கங்குண்டான ஸூதகக்கக்களை யறிகைக்கு ஸாதாரணாயிருக்கையால், சரீரத்தளவுண்

டென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். ஆகில், அது சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பிப்போகும் போது அருகேயுள்ளவர்களுக்கு ஏன் தெரிகிறதில்லை யென்னில்; பிறர் காண்கைக் குரிய ரூபம் அநிலில்லாமையால் காண்கிறதில்லை என்று வேதாந்தமதம். உஎச.

(ஸா-ஹா.) இந்த்ரியங்கள் விபுவா, அனுவா என்னில், “ஸுவெபுநஹீ” இந்த்ரியங்கள் எல்லாம் அபக்தியற்றவைகளென்று சொல்லுகையாலே விபுக்கள் என்று பூர்வபகம்—“புராணே நதிதாஜேஹ்வெபுபுராணாசு நதிதாஜே” என்று ப்ராணன் சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பும்போது அத்துடன் ஸகலேந்த்ரியங்களும் கிளம்பிப்போகின்றனவென்று சொல்லுகையாலே விபுவுக்கு க்மனம் ஸம்பவியாமையால் விபுவன்று; கண்ணுக்குக் காணாமையால் நடுத்தரமுமன்று; இதனால் அனுவென்பது வரித்தம். அவநியில்லையென்பதுக்கு - அதை உபாவித்தால் அவனுக்குப் பலம் நிரவதிகமாகக்கிடைக்கு மென்றார் த்தம்; ஆகையால் அந்த ஸ்ருதிக்கும் விரோதமில்லை என்று வித்தாந்தம். உஎச.

ஸூ - உஎடு. ஸ்ரெஷ்டு.

(ஸ-நா-பு - ஹா.) ஸ்ரெஷ்டு - ஸ்ரேஷ்ட்ப்ராணனென்ற ப்ராணவாயுவும்(உத்பத்தியையுடையது.) உஎடு.

சுயி-சுச. ஸூ - உஎசு. ஸ்வாயுகியெவ்யபுமாவபெஸாசு.

(ஸ-நா-பு.) வ்யபுமாவபெஸாசு - (வாயுவைக்காட்டிலும்) வேறாகச்சொல்லுகையாலே, வாயுகியெந - (ப்ராணன்) கேவலம் வாயுவாகவும், கேவலம் க்ரியையாகவும் ஆகமாட்டாது. உஎசு.

(ஸ-நா-ஹா.) ப்ராணனென்பது வாயுவா, அல்லது வாயுவின் க்ரியாவிசேஷமா, அல்லது - வாயுவிசேஷமா என்று ஸம்சயம். “யேஹ் ப்ராணஸுவாயு” என்று ப்ராணனென்பது வாயுவென்று சொல்லுகையாலே வாயுவே ப்ராணனென்று சிலரும், மற்ற வாயுக்களில் ப்ராணனென்கிற வ்யவஹார மில்லாமையாலும், மூச்சுவாங்கு வது விடுவதா கிறவாயுவின் க்ரியையையே ப்ராணனென்று வ்யவஹரிக்கையாலும் வாயுவின் க்ரியையே ப்ராணனென்று சிலரும் பூர்வபகித்தார்கள்—இதை நிரவிக் கிறார். “ஷ்ரதஸாஜாயதெபுராணாஜேஹ்வெபுந்ரியாணிவ...வாயு” என்று பரமபுருஷனிடத்தில்தின்றும் ப்ராணனும்வாயுவும் உண்டாகிறதென்று வாயுவையும் ப்ராணனையும் வெவ்வேறாகச் சொல்லுகையாலே ப்ராணனென்பது கேவலவாயுவன்று. வாயுவின் க்ரியையாகலாமென்னில், மேல்தேஜஸ்ஸு முதலியவற்றைச்சொல்லி, அந்தரம் அவற்றின் க்ரியையும் உண்டாகிறதென்று சொல்லாமையாலே தேஜஸ்ஸைச்சொன்னபோதே அவற்றின் க்ரியையும் வித்தமென்பதுபோல இங்கும் வாயுவைச்சொன்னமாத்ரமே போருமாயிருக்க அதின் க்ரியையான ப்ராணனைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. இப்படி யிருக்க இங்கு வேறாகச் சொன்னது ப்ராணன் வாயுவின் க்ரியையன்றென்பதை ஸ்த்தாபிக்கிறது. ஆகையால் ஸ்வீரணபெக்யமுமன்று; உச்வாஸ நிர்வாச ரூபவ்யாபாரத்தை யுடைய வாயு விசேஷமே ப்ராணனென்பது வித்தாந்தம். உஎசு.

ஸூ - உஎஎ. வக்ஷாஸா லிவது ததஹஸிஷ்டுபா லிஷ்டு.

(ஸ்-பு.) க்ருஷ்ணஸிஷ்டுராஹிணஃ - அந்த நயநேந்திரியம் முதலான வற்றினாலுடைய சொல்லெயிருக்கையாலே, உக்ஷு-ராஹிண - (ப்ராணனும்) நயநேந்திரியம் முதலானதைப்போலே (லீவனுக்குக்காரணம்) உள.

(ஸ்-பு.) க்ருஷ்ணஸிஷ்டுராஹிணஃ - அந்த உக்ஷு-ராஹிணனுடன் சொல்லுகையாலே, உக்ஷு-ராஹிண - உக்ஷு-ராஹிகளைப்போலே, (ப்ராணனும் லீவனுக்குப்பகாரணம்.) உள

(ஸ்-ஹ.) மற்ற இந்திரியங்கள் லீவனுக்கு ஆட்பட்டிருப்பதுபோல் இந்தப்ராணனும் லீவனுக்கு ஆட்பட்டேயிருக்கும். அகைகள் லீவனுக்கு, ராஜாவுக்கு மற்ற பரிணாமங்களைப்போலிருக்கும். அவ்விந்திரியங்களுக்கெல்லாம் இந்த முக்யப்ராணன் ப்ரதாநமாகையால் லீவனுக்கு, ராஜாவுக்கு மத்திரியைப்போலிருக்கும். இது மற்ற இந்திரியங்களைப்போல் ஆட்பட்டிருக்குமோவென்னில்; உபநிஷத்தங்களில் உபநிஷதன் கூடவே இதையும் சொல்லியிருக்கிறது. எங்கும் கூடச் சொல்லப்படுகிற வஸ்துக்களிரண்டும் ஒரு தர்மத்தையுடைத்தாயிருக்கு மாகையால், இந்திரியங்களைப்போல் ப்ராணனும் லீவனுக்கு ஆட்பட்டிருக்கு மென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. உள.

(ஸ்-ஹ.) ஆனால் ப்ராணன், வாயுவைக்காட்டிலும் பித்தமாய் ஆகாசாதிகளைப்போல் வேறு பூதமாகுமோவென்னில், ஆகாது. ப்ராணனென்பது - பஞ்சபூதங்களிலொன்றான வாயுவில் சேர்ந்ததே. அவ்வாயுவே, உச்சவாஸ நிர்வாஸரூபக்ரியையைய யுடைத்தாய் லீவனுக்கு சக்ஷு-ராஹி இந்திரியங்களைப்போல உபகரணமாயிருக்கிறது. ப்ராணனுக்கும் உபகரணங்களாகிற மற்ற இந்திரியங்களுக்கும் நடத்தலும் உதத்ததேச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்தில் ப்ராணனை இந்திரியங்களோடொக்கச் சொல்லுகையாலே இதுவும் லீவனுக்கு உபகரணமென்பது லீதம். உள

ஸூ - உளவு, சுகரணக்ஷாஹுந்நொஷஷஸுபாஹிடிஸ-யதி.

(ஸ்-பு.) சுகரணக்ஷாஹுந்நொஷஷஸுபாஹிடிஸ - லீவனுக்கு உபகாரம் செய்கையாகிற வ்யாபாரத்தை யுடைத்தாகாமையால், (உண்டான), நொஷஷ - (ப்ராணன் லீவனுக்கு உபகரணமன்றென்கிற) தோஷம், ஹ - வாராது, தயாஹி - வேதம் சொல்லுகிறதன்றி. உளவு.

(ஸ்-பு.) சுகரணக்ஷாஹு - லீவனுக்கு உபகாரம் செய்கையாகிற வ்யாபாரத்தை யுடைத்தாகாமையால், (உண்டான), நொஷஷ - (ப்ராணன் லீவனுக்கு உபகரணமன்றென்கிற) தோஷம், ஹ - வாராது, தயாஹி - லீவனுக்கு ப்ராணன் உபகாரம் செய்கிறதென்பதை, டிஸ-யதி - வேதம் சொல்லுகிறது. உளவு:

(ஸ்-ஹ.) எந்த வஸ்து எவ்விதத்தினாலாவது லீவனுடைய போகத்துக்குஸாதகமாகிறதோ, அவ்வஸ்துவே லீவனுக்குக் காரணமாகிறது. த்வக் சீதோஷணங்களை யும், சக்ஷு-ஸஸு ரூபாதிகளையும், ஸ்ரோத்ரம், சப்தத்தையும், ஜ்ஞை ரஸத்தையும், க்ரணம் கந்தத்தையும் அநிகைக்கு ஸாதகங்களாயிருந்து அதினாலுண்டான ஸுகத்தை லீவனுக்கு விளைக்கின்றன. பாதம் ஸஞ்சரிக்கைக்கும், பாணி ஒன்றை எடுக்கைக்கும், வாக்ரு சப்தத்தைச் சொல்லுகைக்கும், பாபு மலத்தை விடுகைக்கும், உபஸ்த்தம் ஸந்தீபிருஷ்டங்களுடைய சேர்த்தியினாலுண்டான ஸுகத்துக்கும், மஸ்ஸு வஸ்துக்களை நினைக்கைக்கும் காரணமாயிருந்து லீவனுக்கு அதினாலுண்டான போ

கத்தை விளக்கின்றன. ஜீவனுடைய போகத்துக்கு இவை யொழிய வேறொருவிஷயமில்லாமையால், இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் ப்ராணனென்றொரு உபகரணம் ஆங்கீகரிப்பதில் ப்ரயோஜனமில்லை. ஆகையால் ப்ராணன் ஜீவனுக்கு உபகரணமாக மாட்டாதென்றித சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார்.—ப்ராணன் ஜ்ஞாநத்துக்கும் கர்மத்துக்கும் ஸாதகமாயிருந்து ஜீவனுடைய போகத்துக்கு உபகரணமாகாவிடினும், ப்ராணனுள்ளவளவுமே மற்ற இந்திரியங்கள் தங்கள் தங்கள் கார்யங்களை ஸாதிக்கின்றன. ப்ராணன் கிளம்பிப்போனால் ஒரு இந்திரியமும் ஒரு காரியமும் செய்யாது. மேலும் ஒரு இந்திரியம்போனால் அதினுடைய கார்யமே நின்றவிடம். ப்ராணன்போனால் எல்லாக்காரியங்களும் நின்றவிடம். சரீரமும் அழிந்துவிடும், இப்படி சரீரதாரணத்துக்கு ப்ராணன் முக்யமான தாகையால், மற்ற இந்திரியங்களைப் போல் ஜீவனுக்கு உபகரணமாகையென்றித்கே அவற்றைக்காட்டிலும் முக்யமான உபகரணமாயிருக்கும். 'யவஸிநு-தாநே ஊடிஸாஸீர-ஓவாவிஷு தரஸிவ டீஸு'க" எது வெளிக்கிளம்பினால் இந்த சரீரம் விகாரமாய்க் காண்கிறதோ வென்று உபநிஷத்தும் இவ்வார்த்தையே சொல்லி இதுக்கு உபகரணத்வத்தை ஸ்ததாபிக்கிறது. உஎஅ.

(ஸா-ஹ.) சக்ஷு-ராதிகள் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்குகிறது. வாகாதிகள் அவனுக்கு சப்தத்தை உச்சரித்தல் கமனம் செய்தல் முதலிய வ்யாபாரங்களைச் செய்விக்கிறது. அதுபோல ப்ராணன் ஆத்மாவுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனத்தையும் செய்யாமையால் இது உபகரணமாக மாட்டாதென்னில், ஜீவனுக்கு உபகரணங்களாகிய சரீரமும் இந்திரியமும் ப்ராணவாயுவிலுலேயே தரித்திருக்கிறது; ப்ராணன் இல்லாவிடில் சரீரமும் இந்திரியமும் நசித்துவிடும்; ஆகையால் அவைகளைக் காட்டிலும் ப்ராணன் ஆத்மாவுக்கு விசேஷமான உபகாரத்தைச் செய்கையால் இது உபகரணமாகக் குறையில்லை. 'யவஸிநு-தாநே ஊடிஸாஸீர-ஓவாவிஷு தரஸிவ டீஸு'க" என்று எது எழுந்துபோனால் சரீரம் விகாரத்தை யடைகிறதோ வென்று ப்ராணனே சரீரதாரகமாக வேதத்திலும் சொல்லிற்று. உஎஅ.

ஸஉ-உஎக. வஹுவுதீஃ டெநாவது டுபஸிஸு'கெ.

(ஸ-ஹ.) டெநாவசு - மநஸ்ஸைப்போல், வஹுவுதீஃ - ஐந்துவ்யாபாரங்களை யுடைத்தானதாக, வுபஸிஸு'கெ - சொல்லப்படுகிறது. உஎக.

(ஸா - ஹ.) வஹுவுதீஃ - ஐந்துவிதமான வ்யாபாரங்களையுடைய ப்ராணனே, டெநாவசு - மநஸ்ஸைப்போலே, வுபஸிஸு'கெ - (ஐந்து விதமாகச்) சொல்லப்படுகிறது. உஎக.

(ஸ-ஹ.) மநஸ்ஸானது எப்படி காமமென்றும் ஸங்கல்பமென்றும் அனேக விதமான வ்யாபாரங்களினால் ஜீவனுக்கு போகஸாதகமாகிறதோ, அப்படியே ப்ராணனும் ப்ராண அபாந வ்யாந உதாந ஸமானங்களென்றித ஐந்து வ்யாபாரங்களினால் ஜீவனுக்கு அத்யந்தோபகாரகங்களாயிருக்கின்றனவென்று உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்படுகிறது. ப்ராணனென்பது மூச்சை வெளியில்விடுகைக்கும், அபாநமென்பது மூச்சை இழுக்கை முதலானவற்றுக்கும், வ்யாநம் தைர்யமாக ஒரு கார்யம் செய்கைக்கும், உதாநம் மேலே கிளம்புகைக்கும், ஸமானம் சரீரமெிற்கும் வ்யாபித்து அந்த ரஸத்தை எல்லாவிடங்களிலும் அடைவிப்பிக்கைக்கும் ஸாதகமாயி

ருக்கையால் இதில்லாவிடில் இக்காரியங்கள் நடவாமையால் சரீரம் தரிப்பதரிதா
கையால் இதுவே ஜீவனுக்கு முக்யமான உபகரணம். உளக.

(ஸா-ஹா.) அபாநம் வ்யாநம் முதலிய வாயுக்களும் இந்த ப்ராணவாயுவிலே
யேபிசுந்தது. இதுக்கு, ப்ராணநம், அபாநம், வ்யாநம், ஸமாநம், உதாநம்,
அதாவது-மூச்சைவிடுதல், இழுத்தல், ஸ்தத்தம்பித்தல், சரீரமெங்கும் பரவுதல், மேற்
கிளம்பல்என்றிற் றுத்துவிதமான வ்யாபாரங்களுண்டு. அவற்றில் ஒவ்வொரு வ்யாபா
ரத்தையடையும்போது ஒவ்வொருநாமத்தை யடைகிறது. இதற்குத்ருஷ்டாந்தம்—
மகஸ்ஸு ஒன்றேயாபிலும் அது ஒவ்வொரு விகாரத்தை யடையும்போது காமம்,
ஸங்கல்பம், இத்தியாதி நாமங்களை யடைகிறது. அதுபோலவே இங்கும். உளக.

கயி-கரு. ஸூ-உஅ௦. சுணு-ஹ.

(ஸ-ஸா-ஹ.) சுணுஃ - (ப்ராணன்) அனுவாயுகிறது. உஅ௦.

(ஸா-ஹா.) மற்ற இந்த்ரியங்களைப்போல் ப்ராணனும் பரமானுவைப்போல்
அனுவாயும் ஆகாசத்தைப்போல் விபுவுமன்றிக்கே சரீரத்தளவாய், பிரர் காணத்தக்க
ருபமற்றதாயிருக்கும். உஅ௦

(ஸா-ஹா.) இந்த ப்ராணன் அநந்தம், அதாவது அவதிறற்றது என்று சொ
ல்லுகையாலே இது விபுவென்று சிலர் பூர்வபசுரித்தார்கள். — “புரானோ நதி
தூரிகி” என்று ஜீவன் சரீரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுப்போம்போது ப்ராணனும்
புறப்படுகிறதென்று சொல்லுகையாலே விபுவானால் புறப்படுகை கூடாமையால்
ப்ராணன் அனுவஸ்வரூபமென்பது வித்தாந்தம். உஅ௦.

கயி-கசு. ஸூ-உஅ௧. ஜெஹாதி ராடியிஷா நஞு ததாந நா

காணவ தாஸஸாச.

பு

(ஸ - ஹ.) ததாநநாச - அப்படியே வேதத்தில் சொல்லுகை
யாலே, ஜெஹாதி ராடியிஷா நஞு - அக்ரிமுதலானவற்றுக்கு அதிஷ்ட்டாந
தேவதைகளினால் அதிஷ்ட்டிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு (இந்த்ரியங்கள் தங்
கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்கின்றன.)

(ஸ-ஹ.) ஸஸாச - வேதவாக்யத்தினால், புரணவதா - ஜீவ
னோடே, (இந்த்ரியங்களுக்கு ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகிறது.) உஅ௧.

(ஸா-ஹ.) ததாநநாச - அந்த பரமாத்மாவினது ஸங்கல்பத்தி
னால், புரணவதா - ப்ராணனுக்கு அதிஷ்ட்டாதாவான ஜீவனோடுகூட,
ஜெஹாதி ராடியிஷா நஞு - அக்யாதிகளுக்கும் இந்த்ரியாதிஷ்ட்டாநம்,
(உண்டு), ஸஸாச - வேதவாக்யத்தினால், (இவ்வர்த்தம் நிச்சயிக்கப்படு
கிறது.) உஅ௧.

(ஸா-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்தக்கு இது இ-ண்டு ஸூத்ரமாயிருக்கிறது. சகூ
ஸ்ஸு முதலான இந்த்ரியங்கள் தங்கள் தங்கள் ஸாமாத்யத்தினால் பார்க்கை கேட்
கை முதலான காரியங்களைச் செய்கின்றனவா, அல்லது - ஒரு தேவதையினால்
ஆடேசிக்கப்பட்டு அத்தேவதை எவ அதின் மஹிமையினால் செய்கின்றனவா வென்

னில்; தேவதை இந்தரியங்களை ஆவேசித்து எவக் கார்யம் நடக்குமாகில், அநினு ண்டான ஸுகதுக்கங்கள் அத்தேவதைக்கு உண்டாகவேண்டியும், ஜீவனுக்கு இல்லாமல் போய்விடும் ஆகையால் இந்தரியங்கள் தங்கள் ஸாமர்த்தியத்தினாலே யே கார்யம்செய்து தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஜீவனுக்கு ஸுகதுக்கங்களையுண்டா க்குகின்றனவென்று பூர்வபுரி சொன்னான். உபநிஷத்துக்களில் “ஆயிவ-ஆமு க்ஷாபி-வாபி-பாவி-ஸாஸி” என்று துடங்கி அக்ரிவாகிர்த்தரியமாய்க்கொண்டு, அதா வது வாகிர்த்தரியத்துக்கு அதிஷ்ட்டாதாவாய்க்கொண்டு முகத்தில் ப்ரவேசித்தது என்று இம்மாதிரி ஸகலேந்தரியங்களுக்கும் ஒவ்வொரு அதிஷ்ட்டாத தேவதை யைச் சொல்லுகையாலே, இந்தரியங்கள் அக்ரி முதலிய அதிஷ்ட்டாத தேவதைகளினு லேவப்பட்டதாய்க்கொண்டே கார்யம் செய்கின்றன. இந்தரியங்களுக்கே கார்யம் செய்ய சக்திஉண்டான போதிலும், தேசாந்தரம் போகவல்ல வண்டி ஒரு துகளினு லிழுக்கப்பட்டே எப்படி போகிறதோ, அப்படியே தேவதையினு லதிஷ்ட டிக்கப்பட்டே கார்யம் செய்கின்றன என்று லித்தாந்தம்.

(௧௦-ஊ.) இந்தரியங்களுக்கு அக்ரி முதலானவர்கள் அதிஷ்ட்டாதாக்களா கில் அநினுண்ணுண்டான ஸுகதுக்கங்களை அவர்களே யடைவார்களென்கிற சங்கை க்குஸமாதாநம்—“சுய யோவேடேடி-ஓஜி-பிராணீ-திவசு-தூமஸ்யாயவ்யா-ணஸு” இத்தாதி உபநிஷத்துக்கள், இந்தரியங்களின் செயலினுண்ணுண்டான ஸுகதுக்கங் கள் ஜீவனுக்கேயுள்ளதென்று சொல்லுகிறது. மேலும், ஒவ்வொரு இந்தரியத்துக்கு மொவ்வொரு தேவதையாய் அனேக தேவதைகளுண்டாகையால் அவையெல்லா வற்றுக்கும் போகத்தருதவம் கூடாடியால் ஒரு ஜீவனுக்கே அதை யொப்புக்கொ ள்ளவேணும். உஅக.

(௧௦-ஊ) “யோ-மூள-திஷு-ந-பிரி-ஐ-ரோயயதி” என்று பரமாத்மா அக்ரி முதலியவற்றிலிருந்து அவ்வவகார்யங்களில் நியமிக்கிறுனென்று சொல்லு கையாலே, ஜீவனும் அகந்யாதிகளும் பரமாத்ம ஸங்கல்பத்தினாலேயே இந்தரியங்க ளுக்கு அதிஷ்ட்டாதா மாகின்றனவென்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. ஜீவனும் அக்ந் யாதி தேவதைகளும் இந்தரியங்களுக்கு அதிஷ்ட்டாதாமம்போது பரமாத்மாவின் நியமத்தினாலாகிறார்களல்லது தாங்களே ஸ்வநந்த்ராய்க்கொண்டு இந்தரியங்களை அதிஷ்ட்டிக்க சக்தரல்லரென்று தாத்பர்யம். உஅக.

ஸு-உஅஉ. தஸு-வ-மி-கூக்ஷாஸு.

(௧௦-ஊ.) தஸு-அந்த போகத்தருத்வத்துக்கு, மிகூக்ஷாஸு - (ஜீவ னோடு) எப்போதும் ஸம்பந்தமுண்டாகையால், (ஜீவனேபோக்தா). உஅஉ.

(௧௦ - ஊ-ஊ.) தஸு-வ - அந்த பரமாத்மநியமநத்துக்கும், மிகூக்ஷாஸு - நித்யத்வமுண்டாகையாலே, (பரமாத்மா இவற்றை நியமிப்பது அவனுக்கு ஸ்வபாவஸித்தமாகையாலே மற்ற கார்யங்களும் அவன் நியமநத் தினாலேயே நடக்கிறதென்பது ஸித்தமென்று கருத்து) உஅஉ.

(௧௦-ஊ.) ஜீவனுடைய புண்யபாபங்களினால் அவனுக்கு ஸுகதுக்காநுபவார் த்தமாக ஏற்பட்ட சரீரத்திலுள்ள இந்தரியங்களின் செயல்கள் அவனுக்கே ஸுக துக்கங்களை விளைக்கின்றன. இந்தரியங்களை தேவதைகள் ஆவேசித்து எவ்வதும், வண்டியோட்கிற வண்டிக்காரன் செயல்போன்றனவாயிருக்கும். ஜீவன் இருக் கும்போதுகூட இருந்தும் வெளிக்கிளம்பி லோகாந்தரம் சரீரந்தரம் போகும்போ

தாம் கூடவே போகும்வகையாகையால் இந்த்ரியங்கள் ஜீவனுக்கே எப்போதும் காரணமாயிருந்து போகத்தை விளக்கும். உஅஉ.

ஸயி-ஸா ஸதி உஅக. உஅநி, யாணிததுபவபெஸா

உஅநி, யாணிததுபவபெஸா

(ஸ-வ.) உஅநி, யாணிததுபவபெஸா - அப்படி (ப்ராணனைக்காட்டிலும் வேறாகச்) சொல்லுகையினால், ஸ்ரஹ்மஸாநிததுபவபெஸா - முக்யப்ராணனைக் காட்டிலும் வேறாக, தெ - அந்தச்சகூராதிகளோ, உஅநி, யாணி - இந்த்ரியங்கள் கஅக.

(ஸா-வ.) ஸ்ரஹ்மஸா - ஸ்ரஹ்மஸா ப்ராணவாயுவைக் காட்டிலும், உஅநி - வேறாக இந்த்ரியங்களிலேயோ, உஅநி, யாணிததுபவபெஸா - இந்த்ரியவ்யவஹாரம் காரணகையாலே, தெ - ப்ராணவாயுவைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்மஸாவையோ, உஅநி, யாணி - இந்த்ரியங்கள். உஅக.

(ஸ-வா.) இந்த்ரியங்கள், ப்ராணபாநாதிகளைப்போல் முக்யப்ராணனுடைய அவஸ்த்தாபேதமா, அல்லது வேறு தத்வமாவென்கிற சங்கையில், இந்த்ரியங்களை யும் முக்ய ப்ராணனையும் "ப்ராணன்" என்று ஒருசப்தத்தினால் சொல்லுகையாலே அவையும் முக்யப்ராணனிற் சேர்ந்தவையே, வேறு தத்வமன்று என்றான் பூர்வபகதி. ஸா-வா. உஅநி, யாணிததுபவபெஸா - ப்ராணனில் நின்றும் ப்ராணன் மகஸ்ஸு இந்த்ரியங்கள் உண்டாயிற்றின் என்று முக்ய ப்ராணனைக் காட்டிலும் வேறாக இந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்த்ரியங்கள் ப்ராணனைக்காட்டிலும் வேறு தத்வங்கள். இந்த்ரியங்களைக்காட்டிலும் மகஸ்ஸை வேறாக இவ்வாக்யத்தில் சொல்லியிருந்தபோதிலும், மற்றும் அநேக இடங்களில் மகஸ்ஸைப் பறிஞ்சுவது இந்த்ரியமாகச் சேர்த்திருக்கிறது. ப்ராணனை அப்படி யெங்கும் சேர்க்கவில்லை. இந்த்ரியங்களை ப்ராணனென்று சொல்லுவது - ப்ராணனுண்டான போதே அவைகள் கார்யகாரிகளாய் அதில்லாதபோது அல்லாதவைளா யிருக்கையாலே அவையெல்லாம் ப்ராணனுக்குக் கீழ்ப்பட்டதென்ற அர்த்தத்தைக்கொண்டு ப்ராணனென்று சொல்லப்படுகின்றன என்று வித்தாந்தம். உஅக.

(ஸா-வா.) ப்ராணனென்று சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் இந்த்ரியந்தானா, அவற்றில் சிலதே இந்த்ரியமா என்று ஸம்சயம். ப்ராணனென்கிற சப்தமெல்லாம் எதொபமாகையாலே அந்தச்சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்ட சகூராதிகளும் வாகாதிகளும் மகஸ்ஸும் முக்யப்ராணனுமாகிய இவையெல்லாம் இந்த்ரியங்களென்று பூர்வபகம். - ப்ராணவாயுவைவிட்டு மற்ற சகூராதிகளிலேயே இந்த்ரிய வ்யவஹார முண்டாகையாலும், இந்த்ரியங்கள் பதினென்று என்று கணக்கிட்டிருக்கையாலும் ப்ராணவாயுவுக்கு இந்த்ரியமென்கிற பேரில்லையென்று வித்தாந்தம். உஅக.

ஸதி-உஅச. உஅநி, யாணிததுபவபெஸா

(ஸ-வ.) உஅநி, யாணிததுபவபெஸா - (வேதத்தில் ப்ராணனை இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் வேறாகச் சொல்லுகையாலும், (ப்ராணன் இந்த்ரியங்களைக் காட்டிலும் வேறு.)

(ஸ-வா.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு இது இரண்டு ஸூத்ரம். வேதங்களில் இவ்விடமேயன்றிக்கே மற்ற மனேக இடங்களிலும் இந்த்ரியங்களைக்காட்டில் ப்ராணனை வேறாகச் சொல்லுகையாலேயும் ப்ராணன் இந்த்ரியமன்று.

(ஸ-ஹ) “வெவருக்ஷண ஸாஸ்ய” இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் ப்ராணன் விலக்ஷணமாகையாலும் ப்ராணன் இந்திரியமன்று. அதாவது - ப்ராணன் சரீரத்துக்கு தாரகம், இந்திரியங்க ளப்படியல்ல. இந்திரியங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதகங்கள். ப்ராணனப்படிப்பட்டதல்ல. உறங்கும்போது இந்திரியங்களுறங்கிவிடும்; ப்ராணன் மாத்திரம் அப்போதும் தன் கார்யத்தைச் செய்யும். இம்மாதிரி அனேக பேதங்களுண்டாகையால் ப்ராணன் இந்திரியமன்று. உஅச.

(ஸா-ஹ-ஹா.) ஹேஹு - உதஃ - (ஹேதஸாஜாயதெவ்யாணொ உஹ்லுவெ-ஹி, யாணிவ” என்று இந்திரியங்களையும் ப்ராணனையும்) வெவ்வேறுகச் சொல்லுகையாலும், வெவருக்ஷண ஸாஸ்ய - (உ)க்கத்தி வந்திரியங்களொழிந்தாலும் ப்ராணனிருக்கையாலே இந்திரியவ்யாபாரங்களைக் காட்டிலும் ப்ராணனுடைய வ்யாபாரம்) விலக்ஷணமாகையாலும், (ப்ராணன் இந்திரியங்களைக்காட்டிலும் வேறு). உஅச.

சுயி-சுஅ. ஸு-உஅரு. ஸுஜா-உதி-கிவிஸு-தி, வு-தூ-வ-உத உவபெஸாசு.

(ஸ-ஸா-ஹ.) தி, வு-தூ-வ-உதஃ - த்ரிவ்ருத்காணம் பண்ணுகிறவனுக்கே, உவபெஸாசு - நாமரூபங்களைப்பண்ணுகை சொல்லுகையாலே, ஸுஜா-உதி-கிவி: - நாமரூபங்களைச்செய்கை (வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி) (பரமாத்மாவினாலேயே செய்யப்பட்டது.) உஅரு.

(ஸ-ஸா-ஹா.) ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியென்றும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸ்ருஷ்டி இரண்டிவிதம். ப்ரக்ருதியில் நின்றும் மஹத் அஹங்காரம் பஞ்சதந்மாத்திர ஆகாசாதி மஹாபூதங்கள் இவைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கை ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி. அண்டத்திலுள்ள தேவமநுஷ்யாதிகளை ஸ்ருஷ்டிக்கை வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. இதுவரையில் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைப்பரமாத்மா செய்கிருனென்று சொல்லிற்று. இதில் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியும் பரமாத்மாவே செய்கிருனென்று சொல்லுகிறது. — “சுரு ந நஜீ வநா த்நா நஹ் விஸு நாஸு லேவாஷா கஸுவாணி” என்று, நாமரூபங்களை (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை)ச் செய்கிறேன், அதற்காகப் பஞ்சபூதங்களையும் பஞ்சீகரணம் பண்ணுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே பஞ்சீகரணம் செய்தவனும் ஜகத் ஸ்ருஷ்டி செய்தவனும் ஒருவனே என்று தோற்றுகிறது. இங்கு த்ரிவ்ருத்காணம் சொன்னது பஞ்சீகரணத்திற்கும் உபலக்ஷணம். பஞ்சீகரணம்செய்தவன் யாரென்னில், பஞ்சபூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தபின் அவைகள் ஒரு கார்யத்தைச்செய்ய யோக்யதையற்றிருந்ததைக்கண்டு, அந்தரம் பஞ்சீகரணம் செய்து அதினால் அண்டத்தையும் அதில் ப்ரஹ்மாவையும் ஸ்ருஷ்டித்தான் பரமபுருஷன், ஆகையால் அந்த பரமபுருஷனே ஜீவனை ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்று வித்தாந்தம். உஅரு.

ஸு-உஅசு. ஜா-ஸா-ஹி-ஹி-பயா-ஸா-ஸா-தி-தா-யொ-ஸா.

(ஸ-ஸா-ஹ.) ஜா-ஸா-ஹி-மாம்ஸம் முதலானது, ஹி-பயா-ஸா-ஸா-தி-தா-யொ-ஸா-வ்ருத்தியடைவிக்கப்பட்டது. உதா-யொ-ஸா-மந்நி இரண்டுக்கும், பயா-ஸா

ஸூத்ர ("ஆவீர்வீதாஃ" இத்த்யாதிபாகச்சொன்ன) சப்தப்ரகாரம், (ஜலத்தினாலும் தேஜஸ்வினாலும் வ்ருத்திசெய்விக்கப்படுகை என்று அறிசு.) உஅசு.

(ஸ-ஸா-ஸா) "ஐஸ்ஸரி தந்தே, யாலிஸ்யே தி" என்று தொடங்கி, புலித்தப்பட்ட அந்நத்தில் ஸ்துலபாகம் மலமாகவும், மத்யமபாகம் மாம்ஸமாகவும், ஸுக்ஷ்மாம்சம் மக்ஸஸாகவும், ஜலத்தில் ஸ்துலாம்சம் மூத்ரமாகவும், மத்யமாம்சம் மக்ஸமாகவும், ஸுக்ஷ்மாம்சம்ப்ராணாகவும், தேஜஸ்ஸில் ஸ்துலபாகம் எலும்பாகவும் மத்யமபாகம் மஜ்ஜையாகவும், ஸுக்ஷ்மபாகம் வாக்ஸாகவும் பரிணமிக்கிறதென்று, ப்ரஹ்மாஸ்ருஷ்டித்த த்ரிந்த லோகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களிலேயே த்ரிப்த்ருக்கரணம் சொல்லுகையாலே இந்தத் த்ரிப்த்ருக்கரணம் ப்ரஹ்மாவுக்கும் கூடுமாகையால் இந்த ஜகத்தையும் ப்ரஹ்மாவே ஸ்ருஷ்டிக்கலாமென்னில், இம்மு த்ரிப்த்ருக்கரணம் சொல்லவில்லை த்ரிப்த்ருக்கரணம் செய்த பதார்த்தங்கள் புலித்தால் மூன்றுவிதமாகப் பரிணமிக்கின்றனவென்று சொல்லிற்று. இதே த்ரிப்த்ருக்கரணமானால் அந்நம் ஜலம் தேஜஸ்ஸு இவைகளை மூன்றுகப் பிரித்தபோது அவைகளில் ஸ்துலபாகமெல்லாம் ப்ருதிவியாகவும், மத்யமபாகமெல்லாம் ஜலமாகவும், ஸுக்ஷ்மபாகமெல்லாம் தேஜோம்சமாகவும் ஆகவேண்டியவரும். அவ்வாக்யத்திலப்படி சொல்லாமல் மலமாம்ஸ மக்ஸஸுக்களை அந்நமாகவும், இப்படியே மேலிரண்டையும் சொல்லுகையாலே இது த்ரிப்த்ருக்கரணமென்பது வித்தம். ஆகையால் இதற்கு முன்னானே த்ரிப்த்ருக்கரணம்; அதுக்குக் கர்த்தாவான பரமபுருஷனே ஜகத்துக்கும் கர்த்தாவென்று வித்தம்.

உஅசு.

ஸூ-உஅசு, வெஸெஷ்யா து-தவாடிஷ்யவாடிஃ.

(ஸ-ஸா-ஸா) வெஸெஷ்யா - அதிகபாகமிருக்கையாலே, தவாடிஃ-அப்படி சொல்லப்படுகிறது. உஅசு.

(ஸ-ஸா-ஸா) ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் த்ரிப்த்ருக்கரணமாயிருந்தால் ஸமஸ்தத்திலும் ப்ருதிவீ ஜலதேஜஸ்ஸுக்கள் மூன்று மிருக்கையாலே, ஒன்றை ப்ருதிவியென்றும் ஒன்றை ஆலமென்றும் சொல்லுகிறவிதம் எப்படியென்னில், ப்ருதிவீ ஜல தேஜஸ்ஸுக்களை ஒட்டுவான்றையும் நாலு நாலு பாக மாக்கி அவற்றில் இரண்டிரண்டு பாகத்தை யெடுத்து ஒட்டுவாரு பாகத்தை மற்ற இரண்டு தத்வங்களிலும் சேர்க்கை த்ரிப்த்ருக்கரணமாவது. இப்படி செய்தால் ப்ருதிவியில் ப்ருதிவீ பாகம் இரண்டும் ஜலபாக மொன்றும் தேஜோபாக மொன்று மிருக்கிறது. இப்படியே மற்றவைகளிலும், இனி ப்ருதிவியில் அந்தபாக மதிசமாயிருக்கிறபடியாலே ப்ருதிவீ யென்று சொல்லப்படும். இப்படியே மற்றவைகளிலும் கண்டுகொள்வது. இங்கு "தவாடிஃ" என்று இரண்டாம்தரம் சொன்னது அத்தாயம் முடிந்ததென்று தெரிகைக்காக. உஅசு.

இரண்டாவது அத்தாயம் ஸம்பூர்ணம்.

மூன்றாவது அப்யாயம் - முதல்பாடம்.

கயி.சூ.ந. ஸூ.உ.அ.அ. சரணாவ ஶ்வதௌரஹ ஶ்வம்

பரிஷதௌ ப்ரஸுநிபவணாஸ்யாபு.

(ஸ - ரா - ப்ரா.) சரணாவ ஶ்வதௌ (ஶ்வன்) சரீரந்தரத்தை யடையும்போது, ஸ்வபரிஷதௌ - (சரீரத்துக்குக் காரணங்களான பூதங்க ளுடைய ஸுக்ஷ்மம்சங்கனோடு) சூழப்பட்டவனாய், ரஹதி-போகிறான். ப்ரஸுநிபவணாஸ்யாபு - ப்ரஸ்நத்தினாலும், அதற்குத்தரம்சொன்ன வாக்பத்தினாலும் (இவ்வர்த்த மறிப்படுகிறது.) உ.அ.அ.

(ஸ-ஹ.) இப்பொழுது ஶ்வனுடைய வையாக்யோத்பத்திக்காக சாந்தோக் யத்தில் சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்ரிவீத்யை நிரூபிக்கப்படுகிறது. சீழ்பாதத்தில் ஶ்வன் இந்த சரீரத்தைவிட்டுப் போம்போது ப்ராணன் மஸஸ்ஸு இந்த்ரியங் கள் ஆகிய இவையுடைய அவனுடன்கூடவே போகின்றனவென்று சொல்லப்பட் டது. அதுபோல் இவனுடைய சரீரத்துக்கு உத்பாதகங்களான ஸுக்ஷ்மமாயுள்ள பஞ்சபூதங்களும் கூடவே போகிறதென்று இங்கு சொல்லப்படுகிறது. ஶ்வனுக்கு இந்த்ரியாதிசோப்போல் சரீரமும் ஸுகடகக் ஸாதகமாகையால், ‘அப்விந்த்ரியா திகன் மாத்திரம் போகின்றன, இந்த சரீரநேறதவான பஞ்சபூதங்களும் ஸுக்ஷ்ம மாய்க்கொண்டு போகிறதில்லை’ என்பதுசரியன்றாகையால் இவையும்கூடவே போ கிறதென்று சொல்வதே உசிதம். ஆகிறும், அவ்வாங்கயத்தில் இந்த்ரியாதிகள் மாத்தி ரமே கூடப்போவதாகச் சொல்லப்பட்டது. பூதஸுக்ஷ்மங்கள் போவதாகச் சொல் லவில்லை. இதனால்இவையும் போகிறதா இல்லையாவென்று ஸம்சய முதிக்கிறது. ()

(ரூ-ஹ.) சீழ் இரண்டு அத்தியாயங்களினால் பரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தை அபா நிதமாக நிரூபித்த இந்த மூன்றாமத்யாயத்தினால் அந்த பரமாத்ம் ப்ராப்திக்கு ஹேதுவான பக்த்யுபாயத்தை நிரூபிக்க ஆரம்பிக்கிறார். அதில் முன்னம், பக்திக்கு விஷயாந்தர வையாக்யம் காரணமாகையால் அந்தவையாக்யம் பிறக்கக்கூடாது இப் பாதத்தில் ஸம்ஸாரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார்.—ஶ்வன் மரணமடைந்தபின், இங் குச்செய்த புண்யபாப கர்மங்களின் பலத்தை யதுபவிக்கக்கூடாது ஸ்வர்க்க நரகங்க ளுக்குப்போய் அங்கு அவ்வுபயவத்துக்குத் தகுதியான சரீரமெடுக்கிறான். அந்த சரீரங்களுக்கும் பூதஸுக்ஷ்மங்களே காரணம், அந்த காரணமாகிய பூதஸுக்ஷ்மங் கள் அந்தலோகங்களிலே யிருக்கிறதா, அல்லது, ஶ்வனிந்த சரீரத்தைவிட்டுப் போகும் போதுதனக்கு ஸ்வர்க்கநரகங்களில் சரீரமுண்டாகக்கூடாது இந்தசரீரத்தைக்கடை ந்தெடுத்த பூதஸுக்ஷ்மங்களோடுகூடினவனாய்ப்போகிறானவென்று ஸம்சயம்.—இவ் வுலகின்றிப்போல் லோகாந்தரங்களிலும் அவ்வவசரீரங்களுக்குக் காரணமாகிய பூத ஸுக்ஷ்மங்களுண்டாகையாலே அவற்றிலேயே அங்குச்சரீரமுண்டாகிறது. அதற் காக இங்குள்ள பூதஸுக்ஷ்மங்களுடன் போகவேண்டியதில்லை என்றுபூர்வபக்யம். சாந்தோக்யத்தில் பஞ்சாக்ரி வீத்யையில் ஸ்வேத கேதுவை ப்ரவாஹணரென்கிற ராஜா, வெஷ்யயோவ ஶ்ரோதிரஹு தாவாவா வுரூஷவவலொவலவனி” ப்ருதிவ்யாதிகளோடுகூடின ஜலம், ஸ்வர்க்கலோகம், மேகம், பூமி, புருஷன் ஆகிய இந்த நாலு அக்ரிகளிலும் ஹோமம்பண்ணப்பட்டு ஸ்த்ரியாகிற ஶந்தாவதான அக்ரி யில் ஹோமம் செய்யும்போது நாமரூபங்களை யுடைத்தாய் புருஷனுகிறவிதம் தெரி யுமாஎன்று ப்ரஸ்நம் செய்யுள், ஸ்வேதகேது அதையறியாடிஸ் தன்தாகப்பனாரான உத் தாலகனாடம் சென்று கேட்க, அவருமறியாமல் அந்த வரசனிடன்சென்று கேட்க

அப்போதந்த ரூபிக்கு அவ்வரசன் 'ஹேபிஷ்டோ ஶாஹு-தாவாவஃவா-ஸு-ஷவவாவஸாவவஃ' இவ்வீதமாக ஸ்திரீயின் சர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்தலாகிற ஐந்தாவது ஆஸூனியில் ப்ருதிப்யாதிகளோடுகூடிய ஜலம் புருஷனென்று வ்யவ் ஹரிக்கப்படுகிறது என்று உத்தரம் சொன்னார். இங்கு ஜலம் என்று பூதஸூக்ஷ்மங்களோடு கூடிய ஜீவனுக்குப்பெயர். இந்த ப்ரஸ்ர ப்ரதிபசங்களில் ஜலம் என்று சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்மங்களோடே கூடினவனாயே அந்நியாக நிரூபிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்தில் ப்ரவேசிக்கிறானென்று சொல்லுகையாலே ஜீவன் சரீரத்தை விட்டுப் போம்போது பூத ஸூக்ஷ்மங்களோடு கூடினவனாயே போகிறானென்று வித்தாந்தம். உஅஅ.

ஸூ-உஅக. த்ருதா துக்ஷா து-ஸூபஸூக.

(ஸ-ஸா-வ.) த்ருதா துக்ஷா - (ஜலம் த்ரிவ்ருக்கரணம் செய்யப் பட்டு) ப்ருதிவிஜலம் தேஜஸ்ஸு-என்கிற த்ரிதயஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே (ஜலபதத்திற்கு ப்ருதிவிஜலம் தேஜஸ்ஸு-க்கள் அர்த்தம்.) ஹயஸூக - (ஜலபாகம்) அபிகமாகையினாலே, (ஜலமென்று சொல்லப்படுகிறது.) உஅக.

(ஸ-ஸா.) சரீரத்தில் ரத்தம் சவுர முதலிய ஜலபாக மதிகமாயிருந்த போதிலும் அந்த பாகம் ப்ருதிவிபாகத்தைவிடக் குறைந்தேயிருக்கும். ஆயினும் ப்ருதிவிதவிர மற்ற பூதங்களோக்காட்டிலும் ஜலபாக மதிகமாகையால் அதையுட்கொண்டு சரீராரம்பங்களான பூதஸூக்ஷ்மங்கள் ஜலமென்ற சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டது.

(ஸா-ஸா.) தே ப்ரஸ்ரோத்தர வாக்யங்களில் 'ஸூபஃ' என்று ஜலத்தையே சொல்லிற்று. இப்படியிருக்க ப்ருதிவி ஜலதேஜஸ் ஸூக்ஷ்மங்களோடு போகிற தாதச் சொன்னவித மெப்படி சேருமென்னில், த்ரிப்ருக்கரணம் பண்ணும்போது ஜலத்தில் ப்ருதிவிபாகமும் தேஜோபாகமும் சேர்ந்திருக்கையாலே அவற்றின் ஸூக்ஷ்மம்சங்களோடும் கூடப்போகிறானென்பது வித்தம். சரீரத்தில் ரத்தம் முதலியவை ஜலபாகம். இந்த பாகமே சரீரத்தி லதிகமாகையால் அதுக்குக்காரணமாகிய பூதஸூக்ஷ்மங்களிலும் ஜலபாக மதிகமென்று அம்முன்றையும் ஜலமென்று சொல்லிற்று. உஅக.

ஸூ-உக௦. ப்ராணமஃதஸூ.

(ஸா-ஸா-வ.) ப்ராணமஃதே - இத்த்ரியங்களுடைய கமமெசொல்லுகையாலும், (ஜீவன் பூதஸூக்ஷ்மங்களோடே போகிறான்.) உக௦.

(ஸ-ஸா-ஸா.) ப்ராணமஃதே தாஜஹ் ஸவெ-ப்ராணாசுநததா ரிஷி' என்று ஜீவன் சரீரத்தைவிட்டுப் புறப்படுமபோது அவனுடன் ப்ராணனும், அத்தடன் இத்த்ரியங்களும் புறப்படுகின்றன என்று சொல்லிற்று. இத்த்ரியங்களுக்கு ஆர்யமான ஸூக்ஷ்ம சரீரம் போகாமல் இத்த்ரியங்கள் போகாதாகையால் பூதஸூக்ஷ்மங்களும் கூடவே போகின்றன என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். உக௦.

ஸூ - உக௧. சுதிரா லிமதிஸூ-தேரிக்கே ஹவா துக்ஷா.

(ஸ-ஸா-வ.) சுதிரா லிமதிஸூ-தேரி - அக்ரீமுதலியவற்றில் வாக் குமுதலிய இத்த்ரியங்களுக்கு கமமெசொல்லுகையாலே, (இத்த்ரியங்கள் ஜீவனோடுபோகிவிட்டன), ஹவெச - எஸ்ருஃ, ஹவா துக்ஷா - (வாக்கு முதலிய பதங்கள்) அமுக்ஷங்களாகையாலே, ன-அப்படியன்று. உக௧.

(ஸ்ர-ஸா-ஹா.) ஈழி வாழ்வெழிதி" என்று தொடங்கி ஸ்ரீவான் மரணமடைந்த பின் வாங்கியும் அக்கியில் லயிக்கிறதென்று தொடங்கி ஒவ்வொரு இத்திரியமும் ஒவ்வொரு தேவையில் லயிக்கிறதென்று சொல்லுகையாலே ஸ்ரீவனுடன் போகிற தென்பது எப்படி சேருமென்னில், அங்கு வாங்கியிருக்கின்ற வாங்கியிருக்கின்ற கதிப்பட்டாநாவான தேவதைக்குப்பேராய் அந்த தேவதை அக்கியில் லயிக்கிறது என்று சொல்லிற்று. இப்படியே மேலும் காண்க. அந்த வாக்யத்திலேயே 'ஸூஷ்ய' 'வெழுந்தாநி வருநா தி' 'வெழுந்தாநி' என்று மயிர் முதலானவை புருஷனுடைய மரணகாலத்தில் இயணவிட்டுப் பிரிந்துபோய்ஒத்திமுதலானவற்றை அடைகிற தென்று சொல்லிற்று. அவை எப்படிப்போவதாகக் காணவில்லை. இங்கே பஸ்ம மாயாவது மண்ணாவது ஆய்விடுகிறது. ஆகையால் அங்கு அவற்றின் திஷ்ட்டான தேவதை போகிறதென்றே சொல்லவேண்டும். அதனால் விடங்களிலும்கண்டு கொள்க. ஆகையால் இத்திரியங்கள் ஸ்ரீவனோடு போகிறதென்பதில் பாதையில்லை.

வசு-உகூஉ, ப்ரயஜேஸ்ரவணாதிதிவெண தாவனவ

ஹு-வவதெஃ.

(ஸ்ர-ஸா-ஹா.) ப்ரயஜே - (ஐந்துஆஹுதியில்) முதலாவதான ஸ்வர்க் கமாகிற அக்கியிற்செய்யப்பட்ட ஆஹுதியில் (ஸ்வர்க்கப்பரவேசத்தில்), ஈஸ்ரவணாதிதி (ஐலத்துக்கு) ஸ்ரவணமில்லாமையாலே, 'ஸூவனுடன் பூதஸூக்ஷ்மங்கள் போகிறதில்லை), உதிவெண - என்றால், ந - அப்படியன்று. உவவதெஃ - ப்ரஸ்நோத்திரங்க ரூபப்நமாயாகையாலே, - தாவனவ - "சூவம்" என்று சொல்லப்பட்டஜலமே, (அங்கும் சொல்லப்பட்டதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.) உகூஉ.

(ஸ்ர-ஹா.) மேல் "ஸ்ரத்தை" யென்பது ஒரு ஜ்ஞாநவிஸேஷம். அதை ஹோமம்செய்கிறார்களென்றே சொல்லிற்று. ஜலத்தைச் சொல்லவில்லையென்னில் அந்தஸ்ரத்தை ஜீவனிடத்திலுள்ளது. அதை ஜீவனைவிட்டுப் பிரித்தெடுத்து ஹோமம் செய்யமுடியாது. ஆகையால்ஸ்ரத்தையென்பதற்கு அங்கு ஜலமேயர்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆகில் ஜலபாகத்துக்கு ஸ்ரத்தை யென்ற பெயர் வருவானென்னென்னில், ஜீவன்ஸ்ரத்தையோடு யஜ்ஞயாகாதிகளைப் பண்ணினால் அதினால் தேவாதி சரீரமுண்டாகையால், அதற்கு ஸ்ரத்தை காரணமாயிற்றென்று கார்யத்துதலக்ஷணமாகக் காரணவாசி சப்தத்தினால் சொல்லுகிறது. லிம்ஹம்போன்ற லீர்ய முடையவனைப்பார்த்து இவன் லிம்ஹம் என்று சொல்வது லோகப்ரவித்தமாயிருக்கும். உகூஉ.

(ஸ்ர - ஹா) "தவ்விநெதவ்விநெவாஸ்ய லாஜஹுதி" இந்த த்யுலோகத்தில் ப்ராணன்கள் ஸ்ரத்தையை ஹோமம் பண்ணுகிறார்கள். அதாவது— அதில் ப்ரவேசிப்பிக்கிறார்கள் என்று சொல்லிற்று. ஸ்ரத்தையாவது ஜீவன். இதனால் ஜீவனுக்கே ஸ்வர்க்கலோக ப்ரவேசம் சொல்லிற்று. பூதஸூக்ஷ்மங்களுக்குச் சொல்லவில்லையென்னில், "சூவம்" என்று சொல்லப்பட்ட ஜலத்தினுடைய ஐந்துஆஹுதியின் விஷயமாகச்செய்த ப்ரஸ்நத்திற்கு உத்தரம் "தவ்விநெதவ்விநெ" என்று கீழ்ச்சொன்ன வாக்யம். இவ்வாக்யத்திற்கு ப்ரஸ்நவாக்யாநுருணமாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமாயின் உத்தரவாக்யத்திலுள்ள ஸ்ரத்தேபதத்திற்கு "ஆப:" என்ற பதத்தினால் சொல்லப்பட்ட பூதஸூக்ஷ்மங்களே அர்த்தம் ஆகையால் முதலிலும் பூதஸூக்ஷ்மங்கள் சொல்லப்பட்டன. உகூஉ.

ஸூ-உகௌ. சுஸ்ர-தக்ஷாபிதிவெனெஷ்டாபிகாரிணாம்பு தீவெம்.

(ஸ்-ஸா-பு.) சுஸ்ர-தக்ஷாபி - (ஸ்வன்) கேட்கப்படாமையாலே (த்யுலோகாதிதருக்கு ஸ்வன்போகிறதில்லை), உதிவெஸ - என்றால், உஷ்டாபிகாரிணாபு - (மேல்வாக்பத்தில்) யஜ்ஞம் முதலியவை செய்கிறவர்களுடைய, ஸூ-தீவெம் - பாரிதிரிகுலே, ௩ - அப்படிசொல்லக்கூடாது உகௌ.

(ஸ்-ஸா.) அப்பு என்ஹிஜலபாகம் ஸந்தாவது ஆஹுதியில் புருஷாகாரத்தை யடைகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். அத்துடன் சேர்த்தே ஸ்வன் போகிறுனென்று எங்கும் சொல்லாமையால் அது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதன்று என்கிற பூர்வ பக்தத்துக்கு ஸாமாதாகம்—அக்ஷேராத்ர தர்சபூர்ணமாஸாதி கர்மங்களில் ஆஹவீயாக்ரியில் ஸோமம் செய்யப்படுகிற தயிர் பால் நெய் முதலியவை அதிஸூக்யமரு பங்கியாயடைந்து ஸோமம் செய்கிற யஜ்ஞமானனுடைய சரீரத்தோடுவந்து சேர்த்திருக்கிறதாகள். பின்பு அந்த யஜ்ஞமானன் மரித்தபின் அவனுடையசரீரத்தை இங்கு எவர்கள் “இவனுக்கு இந்த சரீரம் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஸுகபோகத்துக்கு ஸாதகமாக ஆகக்கூடாது” என்று மந்த்ரத்தைச்சொல்லி தநறம் செய்கிறார்கள். அப்பொழுது அந்த யஜ்ஞமானனுடைய சரீரத்துடன் சேர்ந்திருந்த முன்கூறிய ஜலபாகமானது ஸ்வர்க்கலோகத்தில் அவனுக்கு ஸுகத்தை யுண்பெண்ணுகைக்காக மந்த்ரீவாத்மாவுடனே சேர்ந்துபோய் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் அவனுக்குச் சரீரமாகப் பரிணமித்து அவனுக்கு ஸுகத்தை உண்பெண்ணுகிறதாகள். இப்படிச் சொல்லுகைக்குக்காரணம்—ஸ்வர்க்கத்தில் இந்த ஆஹுதி ஸோமராஜனாக ஆகிறதென்று, முன்கூறிய ஜலபாகத்துக்கு ஸோமராஜனாக ஆகுமையைச் சொல்லிற்று. அதன்பின் வாக்யசேஷத்தில், இஷ்டாபூர்த்தங்களைச்செய்த இந்தயஜ்ஞமானன் தாமாதிமார்க்கமாக ஸ்வர்க்கலோகமடைந்து அங்கே ஸோமராஜனாக வாகிறுனென்றுமுன்சொல்லிய அர்த்தத்தை விவரித்தது. ஆஹுதி ஸோமராஜனாகையாவது, ஆகந்தகரமான சரீரமாகப் பரிணமிக்கை, யஜ்ஞமானன் ஸோமராஜனாகையாவது, ஆகந்தகரமான சரீரத்தையுடையனாகை, இதனால், ஸோமம் செய்யப்பட்ட முன்கூறிய ஜலபாகமே இவனுக்கு ஸ்வர்க்கலோகத்தில் சரீரமாக ஆகிறதென்று தோற்றுகையால், அவை இக்கிருத்தே ஸ்வனுடன் சேர்த்தே ஸ்வர்க்கலோகம் போகிறதென்ற அர்த்தம் கிடைக்கிறது.

உகௌ.

(ஸ்-ஸா.) கீழ்ப்பார்க்கோத்தர வாக்யங்களில் “ஃபு” என்று சொல்லப்பட்ட ஜலமே த்யுலோகம் முதலியவற்றில் போகிறதென்று சொல்லிற்று. ஸ்வன்போவதாகச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் ஸ்வன் மரணந்தரம் த்யுலோகாதிதருக்குப் போகிறதில்லை என்று பூர்வபகம்—கீழ்வாக்யங்களில் ஸ்வனைச் சொல்லாவிடினும், மேல், “ஃபுயய உமே, தாஜ்ஜஷ்டாஸாதிதே-உகௌ” இத்தயாதியால் யாகாதிகள் செய்கிறவனும் கோவின் குளம் தோப்பு முதலியவைகளை கீர்மிக்கிறவனும் தாகம் செய்கிறவனும் த்யுலோகத்தை யடைகிறுனென்று சொல்லுகையாலே, அவ்வர்த்தத்தக்கதருமாத கீழ்வாக்யத்தில் “ஃபு” என்கிற பதத்திற்கு பூதஸூக்யமக்கனோகிகுடின ஸ்வனே அர்த்தமென்றங்கேரித்த அஹுன்கே லோகாந்தரங்களில் கமாம் சொல்லிற்றென்று ஸ்வீகரிக்க வேண்டுமென்று வித்தாந்தம்.

உகௌ.

ஸூ-உகௌ. ஹாத்வாநாத்விதூதூதூவாஹிஸூபுதி.

(ஸ்-ஸா-ஹ) ஹாத்விதூதூ - பரமாத்மஸ்வரூப மறிபாதவனாகையாலே, (அவனை தேவர்கள் புஜிக்கிறார்களென்பது), ஹாதூ - கௌணம். தயாஹி - அப்படியே, ஸூபுதி - ஸ்ருதிசொல்லுகிறது.

உதா.

உகா.

யவ்யே தரீவ நவஜ.

(ஸ-ரா - ஸ்ரீ) க்ருதாசுத்யே - முன்செய்த புண்யகர்மம் (ஸ்வர்க்
காநுபவத்தினால்) நசித்தவளவில், சு ந-ஸபவாந - (ஜீவன்) அநுபவித்து
மிகுந்த கர்மசேஷத்தை யுடையவனாய், (பூலோகத்திற்குத் திரும்புகிறான்).
ஃஷடிஷ்டுக்ஷிபா - வேத வாக்யத்தினாலும் ஸ்ம்ருதி வாக்யத்தினாலும்,
(இவ்வர்த்தம் நிர்வாணப்படுகிறது), யயோஜக்ய - எவ்வழியினால் ஸ்வர்க்

கந்தை யடைகிருளே அவ்வழியினாலும், சுமேவம்வ - வேறுவழியினாலும்.
(நிரும்புகிருள்.) உகரு.

(ஸ-ஸா-ஹா) புண்யம்செய்தவன் தேவலோகத்திற்குப்போய் புண்யபலமான ஸுகீர்தபவித்தாத் திரும்பும்போது எல்லாபுண்யத்தையும் ஸம்பூர்ணமாக அநபவித்தாத் திரும்புகிருளே, அல்லது கொஞ்சம் புண்யசேஷமுடையவனாகத் திரும்புகிருளே என்று ஸம்சயம். 'ஹ்ராபாநாஸகே-கணா' என்று புண்யத்தைக் கடைசி வரையில் நபவித்தாத் திரும்புகிருளென்று சொல்லுகையாலே கொஞ்சமும் புண்ய சேஷமில்லாதவனானே திரும்புகிருளென்று புரவபகம். 'நரணீயவரணாஃ ஸஹரபொரவபதொரணீபாஃ யோகீராவபெந்ரபு' என்று புண்யமுடையவன் உயர்ந்த ஜன்மத்தை யடைகிருளென்று வேதத்திலும், 'ததீவாரி வு தளகே-ஸொவெஷணஜாதிபு' என்று அங்கிருந்த திரும்பும்போது புண்ய சேஷத்தினால் ஜாதி ரூபம் முதலியவற்றில் உயர்ந்த பதவியை யடைகிருளென்று அபஸ்தம்பரும் சொல்லுகையாலே புண்யசேஷ முடையவனானே திரும்புகிருள். 'ஹ்ராபாநாஸகே-கணா' என்று கீழ்ச்சொன்னதற்கு எந்தபுண்யம் ஸ்வர்கத்தில் பலத்தைக் கொடுக்குமோ, அதைப்பூர்ணமாக அநபவித்தாது என்று அர்த்தமாகையால் விரோதமில்லை. பூலோகத்திற்கு இறங்கும்போது, ஏறும்போது எவ்வழியால்வழிகிறே அவ்வழியாகச் சிலவிடங்களிலும் வேறுவழியாகச் சிலவிடங்களிலும் இழிகிருள். அதாவது சந்தரலோகத்திலிருந்து ஆகாசத்திலிழியும்போது போன வழியே இழிகிருள், வாய்வாதிகளிலிழியும்போது வேறுவழியாக இழிகிருள் என்று வித்தார்த்தம். உகரு.

ஸ-உகரு. வரணாதிதிவெஹததவபகணாயெபுதி

காஹு-பாஜமீ.

(ஸ-ஸா-ஹா) வரணாச - ஆசாரத்தைச்சொல்லுகையாலே, (புண்யத்தைச்சொல்லவில்லை.) உதிவெச - என்றால், ம - அப்படியன்று, ததவ வகணாஸ-பா - (சரணபதம்) புண்யத்திற்கும் உபலக்ஷகமாகிறது, உதி - என்று, காஹு-பாஜமீ - கார்ஷ்ணஜநி என்பவர் சொன்னார் உகரு.

(ஸ-ஸா-ஹா) கீழ்ச்சொன்ன 'நரணீயவரணாஃ' என்றிவாக்யத்தில் சரணமென்று ஸந்த்யாவந்தனான நல்ல ஆசாரத்திற்குப்பேராய் நல்லொழுக்கமுடையவன் உயர்ந்தஜாதியாகிருளென்றே சொல்லிற்று; புண்யத்தைச் சொல்லவில்லையெனில், புண்யத்தையும் சொல்லவேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயத்தினாலேயே அங்கு நல்லொழுக்கத்தைச் சொல்லிற்று. ஆகையால் புண்யவானே உயர்ந்தவனும் பிறித்கிருளென்று கார்ஷ்ண ஜனியென்பவர் சொன்னார். உகரு.

ஸ-உகரு. சூ-மஸ-பக-பீதிவெஹததவெகக்ஷாச.

(ஸ-ஸா-ஹா) சூ-மஸ-பக-பீ - ப்ரயோஜனமில்லாமை, (ப்ரஸங்கிக்கும்), உதிவெச - என்றால், ததவெகக்ஷாச - (புண்யமும்) ஆசாராபேலக்ஷமுடையதாகையாலே, ம - வைபர்த்தம் வாராது. உகரு.

(ஸ-ஸா-ஹா) ஸந்த்யாவந்தனான நல்லொழுக்கத்தினால் உயர்ந்தபதவி கிடையாவிட்டால் அவ்வாசாரம் வீணயவீதமேயெனினில், ஸந்த்யாவந்தனம் முதலிய நல்லொழுக்கமில்லாதவன் ஒருகர்மத்திற்கும் யோக்யதையற்றவனாகையால் அது வீணமாயிடுவது. உகரு.

ஸாதி. உகா து. வாங்கு-தடி-ஹூ தெவனெய்விது-வாடி நி:

(ஸ-நா-வ.) ஸாக்ஷிதரூபத்தினால் : புண்யபாபங்களே, (சா
 னாசபத்தினால் சொல்லப்பட்டது), இது - என்று, வாடினீ- பாநரிடியன்
 பவர் சொன்னார். உகவு.

(190-194-ஊர.) “ருணியை உருணாஃ” “கூவுதி உருணாஃ” என்ற விடம் களில் சரணசப்தம் கர்மத்திற்குப்பேராய் புண்யபாபங்களைச் சொல்லுகையால் அவையே உயர்வுதாழ்வுகளுக்குக் காரணங்களென்று அவ்வாய்வுகளிற் சொல்லிற்று என்று பாதரிசொன்னார். இதுவேலித்தாந்தம். உகஅ.

சுயி-எக. ஸூ. உகூ. சுநிஷ்ட ரதிகாரிணாபிவிவஸூ, அகூ.

• (ஸ்-ஸா-பு.) சுதிஷ்டாழிகாரிணாம் சுவி - யாகம் முதலிப புண்ய கர்மங்களைச் செய்பாதவர்களுக்கும், ஸு-தழ் - (சந்த்ரலோகப்ராப்தி) வே தத்திற் சொல்லப்பட்டது. உகக.

(ஸ-ஸா-ஹா.) பாபிகள் மரணமடைந்தபின் புண்யவான்களைப் போல் சந்தர
லோகத்திற்குப் போகிறார்களா இல்லையா என்றால்,— “பெபெவெகெவாஹூ
பெஹூகா தயனீஹு”¹ ஷெபெவெதஸவெஹுஹு”² இக்கிருந்து மரித்துப் போ
கிறவர்களெல்லாம் சந்தரலோகத்திற்குப் போகிறார்களென்று சொல்லுகையாலே
அவர்களும் போகிறார்களென்று புரிகுபகம். உகக

ஸ்தி-௩௦௦. ஸாய்ரெ நகர நுலுயெ தரெஷாரிரெரஹா

வெரா ஊள தடி. திடிஸு-நாக்.

(ஸ - ரா - ஸ்.) கஜகிஷி - பாபிகளுக்கு யமலோகமநம்
வேதவசந்திற் காண்கையாலே, உதவெஷாஸு - பாபிகளுக்கு, சூடுரா
ஹாவெராஹா - சந்த்ரலோகத்திற்கு ஏறுகையும் அங்கிருந்து இறங்குகை
யும், ஸம்யதெந - யமனுடைய ஆஜ்ஞையில், சுநுஹிப - (நரகங்களை)
அதுபவித்து, (அநந்தரமுண்டாகிறது.)

(19-ஊ.) பாபம்செய்தவனும் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்து ஸுகத்தை யடையு
தால் புண்யம் செய்தவனுக்கும் இவனுக்கும் ஒருபேதமில்லையாயிருக்க கஷ்டப்பட்
டுப் புண்யம் ஏன்செய்யவேணும்? அதற்காகப் பாபம்செய்தவன் ஸ்வர்க்கலோகம்
போகிறானென்று சொல்லுகிறவர்களும் கூட அவனுக்கு அங்கே ஸுகாநுபவம்
கிடையாதென்றே சொல்லவேணும். இப்படியாகில் இவன் ஸ்வர்க்கலோகம் போ
வதற்கு ஒருப்ரயோஜனமுமில்லை, ப்ரயோஜனமில்லாமல் அங்கேயேறுவது அநுசிதம்.
மாமேறுகிறவன் பழம்முதலியவைப் பறித்து அநுபவிக்கவேணுமென்றால் ஏறுகிறான்.
வீழவேணுமென்றாவது, வெறுமனே யேறியிறங்கவேணுமென்றாவது ஏறமாட்டான்
ஆகையால் பாபிக்கு ஸ்வர்க்கலோகமாம் சொல்வது அநுசிதம். ௧00.

(நா-ஊா) ஆனால்பாபிகளுக்கும் புண்யவான்களுக்கும் விசேஷமென்னென்
னில், (வெவ்வவ்வுதகவுஜிநாஜிநாநாடூ) என்று பாபிகளுக்கு யூமலோகப்பா
ப்தி சொல்லுகையாலே முதல் யமலோகத்தில் பாபபலத்தையனுபவித்து அநந்தம்
சந்தரலோகம் போகிறார்கள் இதவே இவர்களுக்கு விசேஷம். ௧00.

五〇五.

No.

Б.Ор

五〇五.

105

五〇五

உ08.

•

ஐந்துக்களாய் அடிக்கடி பிறப்பதுபிறப்பதுமா யிருக்கிறார்கள், இவர்கள்நான் ஸ்வர்க்
கலோகத்துக்குப் போகிறதில்லை என்றுத்தாம் சொல்லியிருக்கிறது. 'இதனாலும்
பாபிகள் ஸ்வர்க்கலோக மடைகிறதில்லை யென்று லித்திக்கிறது. கூ0௪.

(௬-ஊ.) கீழ்ச்சொன்ன பூர்வபக்தத்திற்கு ஸமாதாம் சொல்லுகிறார்.—
மரித்தவர்களெல்லாரும் சந்த்ரலோகத்திற்குப் போகிறார்களென்று கீழ்ச்சொன்ன
ப்ரகரணத்தில், அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்றும் தூமாதிமார்க்கமென்றும் இரண்டு.
இதில் ஜ்ஞானவான்கள் அர்ச்சிராதியினும் புண்யவான்கள் தூமாதியினாலும்
போகிறார்களென்று இவ்விருவர்க்குமே இவ்விரண்டையும் பலமாகச்சொல்லிற்று.
ஆகையால்பாபிகளுக்கு தூமாதிமார்க்கத்தினுற் சென்று சந்த்ரலோகத்தை யடை
கிறதில்லை. அவ்வாய்த்தில் எல்லாரும் போகிறார்களென்றதுக்கு புண்யவான்க
ளெல்லாரு மென்றத்தம் என்று லித்தாந்தம். கூ0௪

• ஸூ-கூ0௬. நத்யுதீரெதயொவவெஹ்யே.

(௬-ரா-பு.) நுதீயெ - பாபஜன்மத்தில், (சரீரோத்பத்திக்காக),
கூ - சந்த்ரலோகம்முதலிய ஐந்துஸ்தாநங்களில் ப்ரவேசிக்கையாகிற பஞ்
சாஹுதி வேண்டியதில்லை. கயா - அப்படியே, உவவெஹ்யே - காண்கை
யாலே, (இவர்கள் தேவலோகம் போகிறதில்லை.) கூ0௬.

(௬-ஊ.) புழு முதலியவைகளாய்ப் பிறக்கிறவர்கள் ஐந்தாவது சூஹு-தி
யில் இப்படி பிறக்கிறார்களென்பதும் கிடையாது. பாபிகள் கூத்ரஜந்துக்களாய்ப்
பிறப்பிறப்புக்களை யடைகிறார்களென்று மாத்திரமே சொல்லியிருக்கிறது. ஸ்வர்க்க
லோகமடைந்தவன் மாத்திரமே ஐந்தாவது சூஹு-தியில் புருஷனாகப் பிறக்கிற
னென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. பாபிகளும் ஸ்வர்க்கம்போய்த் திரும்பிவரும்போது
தங்கள் பாபத்தினால் கூத்ர ஜந்துக்களாய்ப்பிறக்கிறார்கள், மறுவ்யராகப்பிறக்கிற
தில்லையென்று சொல்லில், ஸ்வர்க்கம்போனவர்கள் ஐந்தாவது சூஹு-தியில் புரு
ஷர்களாய், அதாவது மறுவ்யராய்ப் பிறக்கிறார்களென்கையால் அவர்களுக்கு இந்த
புழு முதலிய கூத்ரஜன்மம் கிடையாது. இதனாலும் பாபிகளுக்கு ஸ்வர்க்கலோக
மில்லையென்று ஏற்படுகிறது. ஐந்தாஹுதியாவது-புருஷன் ப்ரத்தையினால் ஸ்வர்க்
கத்தை யடைகிறான். பின்பு அங்குநின்றும் அழகிய தன்னுடைய சரீரம் கரைந்து
மேகத்தில் வந்து சேருகிறான். அதன்பின், மழைவழியாக பூமியில்வருகிறான், பிறகு
அந்நாய்க்கெழுண்டு புருஷனுடைய கர்ப்பத்தில் வருகிறான். கடைசியில் அங்கு
நின்று ரேதஸ்ஸு வழியாக ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் சேருகிறான். இதே ஐந்தா
ஹுதி யென்பது. ஸ்வர்க்கம் மேகம் பூமி புருஷன் ஸ்த்ரீ இவைகளையே பஞ்சாக்ரி
யென்று சொல்லுகிறது. கூ0௭.

(௬-ஊ.) சந்த்ரலோகம் மேகம் பூமி புருஷன் என்கிற நாலிடங்களிலும்
தங்கி அநந்தரம் ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்தால் சரீரமாகிறதென்று சொல்
லிற்று இந்த ந்யாயத்தினால் பாபிகளுக்கும் சரீரமுண்டாகக்கூட சந்த்ரலோகத்
தில் சிலநாள் தங்கி அநந்தரம் கீழ்ச்சொன்ன மேகாதிகளிற் றங்கி வரவேண்டிவ
தாவஸ்யகமாகையாலே பாபிகளுக்கும் சந்த்ரலோக கமநம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டு
மென்னில், வேண்டா; கேவல பாபிகளுக்குச் சரீரமுண்டாம்போது அவர்கள் சந்த்ர
லோகாதிகளில் தங்கிவரவேண்டு மென்கிறதில்லை, 'தெ நாவஸளவொகொ ந
வஸவொபுத' என்று பாபிகள் தேவலோகத்திற்குப் போகிறதில்லையென்றும்
சொல்லுகிறது. ஆகையால் பாபிகளுக்குச் சந்த்ரலோக கமநமில்லை. கூ0௭.

(ஸரா-ஹ.) கொகை-ஸொசத்தில், ஹ்நா-தௌவி -ஸ்மரிக்கவும்.

11600.21.

505.

(ஸ்ர-ஸா.) கீழ் புழு முதலியவைகளைக் பிதப்பதற்கு ஐந்தாவது யென்கிற காமம் வேண்டியதில்லை என்று சொல்லிற்று. அப்படி ஐந்தாவது ஆணாவதில் பிதக்கிறவன் மதந்தயனாகியே பிதப்பன், மற்றொரு கூடா ஐந்துவாகப்பிறவான் என்றே நியமம்; மதந்தயனாகப் பிதக்கிறவனெல்லாம் ஐந்தாவது ஆணாவதில் பிதக்கிறவனென்றித நியமமில்லை யென்கிறது. தமோணசார்யர் ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசமில்லாமலே பிதத்தார். தமோணபரிமுதலியவர்கள் அகநியில் நின்றுப் பிதத்தார்கள். அவர்களுக்கு ஸ்த்ரீகர்ப்பம் புருஷ கர்ப்பம் இரண்டிலும் ப்ரவேசமில்லை. இப்படியே பக்ஷிகளிலும் வாலாகுக்கள் ஸ்த்ரீபுருஷஸம்யோக மில்லாமலே பிதக்கிறதென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால் சரீரம் ஐந்தாவது ஆணாவதிலேயே வருகிறதென்ற நியமமில்லை. ௨௦௬

ந. 05.

(IV-a-ஊா.) கீழ்ச்சொன்ன பஞ்சமாஸூதி யில்லாமலே த்ரௌபதிமுதலியவர் களுக்குச் சாரம் அக்கியில் நின்று முண்டாயிற்று என்பது லோகத்தில் ப்ரவித்தமா யிருக்கிறது. ௩0௧.

五〇五。

வெ.உ.க.பி.சி. கி.பி.சி.நா.பி.

(ஸ-ஸா-வ்.) டிஸ்க் நாகவ - (பஞ்சமாஹுதியின்று சரீரோத்பத்தி)
வேதத்திற் சொல்லுகையாலும், (பாபிகளுக்குச் சந்த்ரலோக கமகமில்லை.)

(ஸ்-ஸா-ஸா.) “தெஷாம்பெஷாஸிதா நியு” என்கிற மருதியில்
பேன்செடி முதலானவைகளுக்கும் கீழ்ச்சொன்ன பஞ்சமாறுதியில்லாமலே சரீர
முண்டாகிறதென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ௩௦௭.

கூடு.

ஸ-உ-அ. துதீயஸஸாலரொயஸஸஸொரகஜஸ).

(ஸ்-ரா-வ்.) ஸ்வஸாகஜஸ்ய) - வேர்வைபிணுண்டான (பேன்
முதலிய) ஜத்துவுக்கு, துய்யீயஸஸ்ய வரொயஃ-முன்றாவதான உற்பிஜ்ஜ
சப்தத்தினால் ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது. ௩௦ அ.

கூ.அ.

(பா-ஹ.) அவ்வேத வாக்யத்தில் அண்டறு மென்றும் ஐ மென்றும் உத்
பிஹுமென்றும் மூன்றுவிதமான ஜுத்தக்களையே சொல்லிற்று. சுவேதஜமென்றேன்
றைச் சொல்ல வில்லையே யென்னில், மூன்றாம் பதமான உத்பிஹு சப்தத்திற்கே
ஸ்வேதஜமும் அர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. ஆகையால், பாபிகளுக்குச் சந்த்ர
லோக கமகமில்லை என்று வித்தாந்தம். ௩௦௮

கூடிய.

சுயி-எஉ-ஸூ-௩௦௯. தத்ராம: வ்யாவத்ராவபத்ரஃ.

(ஸ-ஸா-வ்ய.) உவவெதீ-ஸுகதுக்காதுபவாபாவமில்லாமை உப
பந்மகையாலே, சதுதாஸாவ்யதீ - "ஆகாசாதி ஸாத்ருஸ்யப்ராப்தி,
(லீவனுக்குள்ளது.)

நாக

(ஸ-ஊ.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு, 'ஸாஹவ்யாபத்ரிஸுவபெத்' என்று பாடம். ஸாஹவ்யாபத்ரியாவது - ஸமாநாதர்மத்தை யுடையதாகை. சந்தரலோ கதையடைந்த புண்யபுருஷன் பண்யபல மதுபவித்தபின் அங்கு சின்றும் பூலோ கத்தில் வீழும்போது, யெடு தரிசுகாஸரிசாஸாஸூ பாஷா பாஷா உகை: உகை: டொஹவதி" இய்யாதிரிதம், முதலில் ஆகாசமாதிரான், பின்பு வாயுவாதிரான்

அதன்பின் தாமமாகிருந். அப்புறம் அப்ரமாகிருந், மேகமாகிருந் என்று இம்மா திரியாக இடங்கும் காமம் செரில்லிற்று. அப்பொழுது ஆகாசமாகிடு நென்பதற்கு, ஆகாசஸ்வரமாய் விடுகிருந், அல்லது அதின் தர்மத்தையடைகிருந் என்ற சங்கையில், — ஆகாசமாகிருநென்று ஸ்பந்தமாகச் சொல்லியிருக்கையால் ஆகாச ஸ்வரப்பமாயேயாய்விடுகிருநென்று பூர்வபகி சொன்னான். சந்த்ரலோகத்திலுள்ள புண்யபுருஷனுடைய சரீரம், அவனுடைய புண்யம் கழிந்தபின் “இனி பூரியில் விழப்போகிறோமே” என்கிற துகாக்கியினால்கரைந்து, ஆகாசம்போல் அதிஸுக்ஷ்மாவஸ்த்தையையடைகிறது. இந்த அவஸ்த்தையையே ஆகாசமாகிடு நென்கிறது. ஜலத்தவம் ஆகாசத்தவமாகக் கூடாமையால் பூர்வபகிசொன்னது அர்த்தமன்று. ஆகாசமாகிடு நென்பதற்கு ஆகாசம்போலாகிருநென்றே அர்த்தம். இப்படியே, வாயுவாகிருநென்பதற்கும், அந்த சரீரத்தினுடைய ஸுக்ஷ்மமாகம் வாயுவுக்குப் பரவசமாகிறதென்றே அர்த்தம். இப்படியே மேல்வாக்கயங்களிலும் கண்டு கொள்வது என்று ஸுமாதாநம்.

௩௦௬.

(ஸா-ஸா.) இதில் சந்த்ர லோகத்திலிருந்திறங்கும்போதுள்ள விதத்தைச் சொல்லுகிறார். — சந்த்ர லோகத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு ஜீவன் திரும்பும்போது ஆகாசமாகவும்பின்வாயுவாகவும்அநந்தம் தாமமாகவும்மேகமாகவுமாகிருநென்று சொல்லிற்று. இங்கு ஆகாசமாகையாவது ஆகாசத்தைச் சரீரமாகக் கொள்கையா, ஆகாசத்தைப்போ லிருக்கையா என்று ஸம்சயம். சந்த்ர லோகத்தில் அம்ருத மயமான சரீரமெடுப்பதுபோல் ஆகாசமாகிறசரீரமெடுக்கையே ஆகாசமாகை என்று பூர்வபகம். சரீர மெடுப்பது ஸுகதக்காறு பவத்திற்காக. ஆகாசாதிகளைச் சரீரமாகக் கொண்டு ஜீவன்ஸுகதக்கூங்களை யனுபவியாமையால் ஆகாசாதிகளைச் சரீரமாகக் கொள்ளுகையில் ப்ரயோஜநமில்லை யாகையால் ஆகாசாதிகளைச் சரீரமாகக் கொள்ளுமறதில்லை. ஆகாசாதிகளைப்போ லிருக்கிருநென்று வித்தாந்தம்.

௩௦௭.

சுயி-௪௩.வசு-௩௧௦. நரதிவிரெணவிஸௌஷாஸு.

(ஸா-ஸா-வ்ய.) விஸௌஷாஸு - வீரஹியில் பருகால மாத்ரம் இருக்கிறு நென்று விசேஷிக்கையாலே, சுதிவிரெண - (ஆகாசாதிகளில்) பருகாலம் ந-இருக்கிறதில்லை.

௩௦௮.

(ஸா-ஸா-ஸா.) ஜீவனிறங்கும்போது ஆகாசம் வாயு முதலிய வற்றில் பருகால மிருந்து வருகிருந், அல்லது அங்கிருந்து சீக்கிரத்திலிறங்குகிருந், அல்லது சிலரிப்படியும் சிலரப்படியும் வருகிருந்ளா என்று ஸம்சயம். சீக்கிரத்திலிறங்குகிருந் என்றும் அங்குசிலகாலம் தங்குகிருந் என்றும் சொல்லாமையாலே அதில் நியமமில்லை என்று பூர்வபகம். — “சுதெதாவெவவமடி-நி-பூபு-பதாஸு” என்று மேலே வீரஹியில் (தாந்யத்தில்) நின்றும் சீக்கிரத்தில் இந்தஜீவன் லெளகிக னுமபுகிறதில்லை யென்று சொல்லுகையாலே, அதற்குக் கீழுள்ள ஆகாசாதிகளில் சிரகாலம் தங்குகிறதில்லை யென்று நிஸ்சயிக்கப்படுகிறதென்று வித்தாந்தம்.

௩௦௯.

சுயி-௪௪.வசு-௩௧௧. சுந்யாயிஷ்டெதவ-வ-புஷ-விஸாவாஸு.

(ஸா-ஸா-வ்ய.) வசு-வ-புஷ - முன் (ஆகாசாதிகளில்) போலவே, சுவிஸாவாஸு - சொல்லுகையாலே, சுந்யாயிஷ்டெத - வேறொரு ஜீவனாலிஷ்டிக்கப்பட்ட வீரஹியில், ஜீவன் ஸம்போகத்தை மாத்ரம் அடைகிருந்.

(ஸா-ஸா-ஸா.) ஜீவன் தேவலோகத்தில் நின்றும் ஆகாசம் வாயுதீமம் அப்ரம் மேகம் ஆக இவற்றின்வழியாக இறங்கி “வீ, ஹிபவா டிஷ்யிவநஸதய:தெத உரோஷாஜாபதெ” என்று வீரஹ்யாதி தாந்யங்களி லொருவனுக்குப் பிறக்கிருநெ

ய்றுசொல்லிற்று. தாந்யாநியாகப்பிறக்கையாவது, தன்னுடைய ஸுகதுக்காநுபவ யோக்யமாக அத்தை சரீரமாகப் பரிக்ரஹிக்கிருளு, கேரெருடானுல் அப்படி பரி க்ரஹித்த தாந்யத்தில் சேர்ந்திருக்கிருனு என்று ஸம்சயம்—பிறக்கிரு னென்று சொல்லுகையாலே அத்தை சரீரமாகப் பரிக்ரஹிக்கிருனென்று பூர்வபகம்—ஆகா சாநிகளிற்போலவே தாந்யத்தில் பிறக்க க்கும் புண்யபாப ரூபஹேது ஒன்றும் சொல்லாமையாலே தாந்யத்தை சரீரமாகப் பரிக்ரஹிக்கிற தில்லை. மற்றொரு னீடின் பரிக்ரஹித்த தாந்யத்தில் சேர்ந்துமாத்தர மிருக்கிருனென்று வித்தாந்தம்.

ஸூ-க.கஉ. சுஸ-ஹிதிவெணுஸஸூஸ.

(ஸ-ஸா-வ்.) சுஸ-ஹி - (யஜ்ஞாநிகள்) சுத்தமன்று, (ஹி-ஸூஸூபம்) ஹிதிவெணு - எவ்வுறல், ஸஸூஸ - (ஐயுஷிம்ஸை யான்றென்று) வேதவாக்யம் சொல்லுகையாலே, ஹ - (ஐயு) ஹிம்ஸைடாகமாட்டாது. ககஉ.

(ஸ-ஸா.) அந்த னீடின் கெல்லாயிருக்கிரு னென்றும்போது, கேரெரு னீய னுக்குச் சரீரமாயிருக்கிறகெல்லிச்சேர்ந்திருக்கிருனென்றுசொல்லிற்றுக்கீழ். இதில் இடனுக்குஅந்த கெல் சரீரமாகமாட்டாது என்பது சரியன்று. நாய் முதலிய ஜம்மம் கன்டிக்஥பாபத்தினுல் நேரிடுகிறது. கெல் முதலிய ஸ்த்தாயா ஜம்மம் அனைக்காட்டி டும் மிருத்த பாபத்தினுல் நேரிடுகிறது. அல்லிதமான ஜம்மத்தை யடையத்தக்க பாப மிடனுக்குண்டு. அதாவது-யாகத்தில் பசுவைக்கொல்லுகை. அப்பாபத்தின் பலத்தை யநுபவிக்கைக்காக இப்படி கெல்லிச்சரீரமாக தரிக்கிருனென்பதே உசிதமென்றான் பூர்வபகி.—ஒருகாந்யமே தேசகால நிமித்த பேதங்களினுல் தர்மமுமாகும், அதர் மமுமாகும். யாகத்தில் தேவதைக்கு அர்ப்பணம் செய்யவேனுமென்று உத்தேசியா மல் பசுஹிம்ஸை பண்ணினுல் அதுவே அதர்மமெனப்படும். யாகத்தில் பசுஹிம்ஸை புண்யமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, யாகரூப மிடத்த பேதத்தினுல் அந்த ஹிம்ஸையே தர்மமாய்விடுகிறது. ஆகையால், கெல்லாகப் பிறப்பதற்குரிய பாபமிய னுக்கில்லை யாகையால், இவன் கெல்லோடு கூடியிருக்கிருன். அப்போது அந்கெல் இடனுக்குச் சரீரமாகித்தில்லை என்று வித்தாந்தம். ககஉ.

(ஸா-ஸா.) தாந்யமாகப் பிறக்க ஹேது சொல்லா விடினும் இவன்செய்த யஜ்ஞயாகாநிகளில் செய்கிற பசுஹிம்ஸை பாபமாகையாலே அப்பாபத்தை யனுப விக்கைக்காக தாந்யமாகப் பிறக்கிருனென்று நிஸ்சயிக்கலாமென்னிலும், யாகாநி களில் செய்த பசுஹிம்ஸை பாபமாகாது. அந்தபசு ஸ்வர்க்கம் போய் ஸுகிக்கிற கென்று சொல்லுகையாலே, அது தாந்ய ஜம்மத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ககஉ.

ஸூ-க.கக. ரெ தஹிமெஜாமோஉய.

(ஸ-ஸா-வ்.) சுஸ அதற்குப்பின், ரெ தஹிமெஜாமோ-ரே தஸ்ஸேசகம் செய்கிற புருஷனிடத்தில் சேர்கை, (ஹிவனுக்குச் சொல்லிற்று.) ககக.

(ஸ-ஸா.) மேல்வாக்யத்தில் 'யொயொ ஹுஹிதியொயொரெ தஹி னுதி' என்று, ஸ்வர்க்கத்தில்கின்றும் வீழுத்தபுருஷன் அந்நமாய்க்கொண்டுபுருஷனு டைய உதரத்தில் போனபின் அப்புருஷன் ரேதஸ்ஸேசகம் பண்ணுகிருனென்று சொல்லுகிறது. அப்படி ரேதஸ்ஸேசகம்செய்கை, வெருகாலம் கழிந்து யௌவகம் வந்தபின் செய்யவேண்டிய டியாபாரம். அப்படியிருக்க, இவன் அந்நரூபியா யிருக் கச்செய்தே ரேதஸ்ஸேசகம் செய்கிருனென்பது சரியன்று. ஆகையால் ரேதஸ்ஸே சகம்செய்தி புருஷனோடு சேர்ந்திருக்கிருனென்றே சொல்லவேணும். சப்படியே கெல்லாகிருனென்ற விடத்திதும் கெல்லோடு கூடியிருக்கிருனென்றே அர்த்தம் சொல்லவேணும். ககக.

(ரா-ஊ.) அதற்குப்பின், அந்த ஜீவன் சேர்ந்திருக்கிற தாய்தை எவன்புஜி
க்கிருனோ, ஸ்த்ரீயினிடத்தில் போதஸ்ஸேசனம் செய்கிறானோ, அந்த புருஷனிடத்
தில் வந்து அந்த ஜீவன் சேருகிறான். அந்தரம் புருஷனிடத்திலும் பூர்வம் ஆகா
சாதிகளிலும் சேர்ந்திருக்கையே சொல்லுகையாலே நடுவிலுள்ள தாய்தத்திலும்
சேர்ந்திருக்கிறானென்றே யுக்கேரிக்கவேண்டும். க.கச.

ஸுதி-கச. பொரு நபுஸீரபு.

(ஸ-ரா-ஹ.) பொருநம்-யோநியையடைந்ததற்கு (அந்தரம்) ஸரீ
ரபு - சரீரமுண்டாகிறது. க.கச.

(ஸ-ரா-ஊ.) ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்திற்கேர்ந்த பின்பே ஜீவனுக்கு சரீரமுண்டாகி
றது. அந்த சரீரத்திலேயே அந்த ஜீவனுக்கு ஸுகதுக்காநுபவமுண்டாகிறது. அத
ற்குமுன் ஸுகதுக்காநுபவமில்லை யாகையால் இதற்குமுன்புள்ள ஆகாச வாய்வாதி
கள் அந்த ஜீவனுக்கு சரீரமாகமாட்டாவென்று லித்தாந்தம். க.கச.

க-வது அத்தியாயம் க-வது பாதம் ஸம்பூர்ணம்.

க-வது அத்தியாயம், உ-வது பாதம்.

ஸுதி-எரு. ஸுதி-கசரு. ஸுருஷ்யஸுஷிராஹணி.

(ஸ-ஹ.) ஸுருஷ்ய - ஸ்வப்நத்தில், ஸுஷி - ஸுஷியானது, (பர
மார்த்தம் ஏனொன்றால், ஸுருஷ்ய - ஸுருஷ்ய) சொல்லிற்றன்றா. க.கரு.

(ரா-ஹ.) ஸுருஷ்ய - ஸ்வப்நத்தில் (காண்கிற பதார்த்தங்களினு
டைய), ஸுஷி - ஸுருஷ்ய, (ஜீவனல் செய்யப்பட்டது). ஸுருஷ்ய - (அவ
னையே கர்த்தாவாக வேதம்) சொல்லிற்றன்றா. க.கரு.

(ஸ-ஊ.) கீழ்பாதத்தில் பஞ்சாக்கி வியைக்காட்டி ஜீவனுடைய ஸம்ஸார
த்திலிருப்பி னவாந்தர பேதங்கள் சொல்லப்பட்டது. இப்பாதத்தில் இவ்விருப்பின
வஸ்த்தாபேதங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. —ஜீவனுக்கும்போது ஸ்வப்நம் காண்
கிறான். அந்த ஸ்வப்நத்தில் காண்கிற, தேர், ஊர், வீடு, முதலிய வஸ்துக்கள், விழித்
துக்கொண்டிருக்கையில் காண்கிற வஸ்துக்களைப்போல் உண்மையானவைகளா -
அல்லது, இந்தர ஜாலத்தில் காண்கிற விசித்ர வஸ்துக்களைப்போல் மாயையா
வென்னில், ஸுருஷ்யஸுருஷ்யபொமாநுபவஸுஷிராஹணி தேர்களுக்கும் குதிரைகளு
யும் வழிகளையும் அந்தஸ்வப்நகாலத்தில் ஸுருஷ்யிக்கிறானென்று ஸ்ருதி சொல்
லுகையாலே அவைகள் உண்மையானவைகளே. க.கரு.

(ரா-ஊ.) இந்த பாதத்தில், பரமபுருஷனிடத்தில் பக்திருசியுண்டாகக்
காக அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையும் ஹேயப்பத்யநீகத்வத்தையும் சொல்லுகி
றது. —உதத, ருயாந ருயபொமாநவஸூநொ ஹவஹுஸூரூயாநுரூ
யொமாநுஸூரூஜதெ” என்று தொடங்கி ‘ஸுருஷ்யஸுஷிராஹணி’ என்னு மன
வாக, ஸ்வப்நத்தில் ஜீவன் ரதம் முதலிய அநேக பதார்த்தங்களைப் பார்க்கிறான்.
அவை, அதற்குமுன் இல்லை. அப்போதே ஸுருஷ்யிக்கப் படுகின்றன. அவைகளை
ஸுருஷ்யிக்கிறவனே கர்த்தாவாகிறானென்று சொல்லிற்று. இங்கு அப்பதார்த்தங்
களை ஸுருஷ்யிக்கிறவன் ஜீவன, பரமபுருஷனா என்று ஸம்சயம். —இதற்குமுன் வாச்
யத்தில் ஸ்வப்நத்தைப்பார்க்கிறவன் ஜீவன் என்று சொல்லி, இங்கு அவன் கர்த்தா
வென்று சொல்லுகையாலே ஜீவனே கர்த்தாவென்று தோற்றுகிறது. அவனுக்கும்

ஸ்த்யஸங்கல்பத்வாதிகன் - அதாவது தான் நினைத்தபடி செய்யவல்ல ஸாமர்த்த்யம் உண்டென்ற சொல்லுகையாலே ஓவனே ஸம்பந்திற் காண்கிற பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்குநென்று பூர்ப்பகம். ககரு.

ஸூ. ககரு. ப்ரஹ்ம தாஸுபெகெவெத்ராடியஸூ.

(ஸ்ர-பா-வ.) வனகெ - சிலி, ப்ரஹ்ம தாஸு - (ஸ்வனே) ஸ்ருஷ்டி. கர்த்தாவாக, (சொல்லுகிறார்கள்) வுத்ராடியஸூ. புத்ராதிகளும் (ஸ்வப்நத்தில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள்). ககரு.

(ஸ்ர-ஹ.) மேலும், இந்த ஸம்பவஸ்துக்களை ஸ்ருஷ்டிக்குநென்று சொல்லுகிறது பரமாத்மபாகாணமாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவற்றைப் பரமாத்மாவே ஸ்ருஷ்டிக்குநென்று அந்த ஸ்ருதிக்கு அர்த்தம். ஆகையால், பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டித்த இந்த ஐகத்தி இப்போது உண்மையாயிருப்பதுபோல் அவனே ஸ்ருஷ்டித்த அதவும் உண்மையாயே யிருக்கவேண்டும் என்று பூர்ப்பகதி சொன்னான். ககரு.

(ஸ்ர-ஹ.) 'யவனஷஸுவஷஸுஜாமதிசுரகரகரெவாஸு-ஷஸா பிபிசுரணா' என்று தனக்கு இச்சாவிஷயங்களான புத்ர பசு தநாதிகளை ஓவனான புருஷன் ஸ்ருஷ்டிக்குநென்றும் சொல்லுகையாலே ஓவனே ஸ்ருஷ்டிக்குநென்று. ககரு.

ஸூ. ககரு. ப்ரஹ்ம தாஸுபெகெவெத்ராடியஸூ.

கூ. ககரு.

(ஸ்ர-வ.) காவெத்ராடியஸூ. ஸம்பூர்ணமாக, சுநவ்ஷஸுஜாமதிசுரகரகரெவாஸு - (இவ்வஸ்து தர்மங்களின்) அபிவ்யக்தியில்லாத ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தா யிருக்கையால், ப்ரஹ்ம தாஸு - (ஸ்வப்நத்தில் காண்கிற வஸ்துக்கள்) கேவல மாயையே (உண்மையானவையன்று). ககரு.

(ஸ்ர-வ.) காவெத்ராடியஸூ. ஸம்பூர்ணமாக, சுநவ்ஷஸுஜாமதிசுரகரகரெவாஸு - (ஸ்வனனுடைய ஸ்த்யஸங்கல்பத்வம் ஸம்ஸாரதசையில்) ப்ரகடஸ்வரூபத்தை உடைத்தாகாத தாகையால், ப்ரஹ்ம தாஸு - ஆஸ்சர்யகரமான ஸ்வப்நபதார்த்தங்களெல்லாம், (பரமபுருஷனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறது. ககரு.

(ஸ்ர-ஹ.) இந்த பூர்ப்பகத்திக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறார்.—ஸ்வப்நத்தில் காண்கிற வஸ்துக்கள் உண்மையேயன்று. அவ்வளவும் இத்தரஜாலம்போல் மாயை தான். ஏனென்றால்,—நிவன் தன் சரீரத்திற்குள் தேர் யான குதிரை நகரம் வளம் முதலிய ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் காண்கிறான். அவ்வளவு பெரிய வஸ்துக்கள் இந்த அல்ப சரீரத்தில் ஒருகாலு மடக்கமாட்டா. இவன் உறங்குகிற அந்த அல்ப காலத்திற்குள் பகுதாரம் தாறு இருதாயோஜனை தரமுள்ள இடங்களுக்கு போவதாகவும் அங்கிருந்து திரும்பி வருவதாகவும் தோற்றுகிறான். அந்த அல்பகாலத்திற்குள் அவ்வளவுதரம் போவதும் வருவதும் ஒருகாலும் இணங்காது. அப்போது காண்கிற தேர் முதலியவற்றைச் செய்ய எவ்வளவோ தினங்கள் பிடிக்கும். அவ்வளவு தினங்களில் செய்யவேண்டியவற்றை அந்த சிறிதுகாலத்திலேயே செய்து வித்த மாய்விட்டதாகக் காண்கிறான். அதவும் புத்திக்குச்சேராது. ஒரு தேர் செய்யவே ணுமாகில் அதற்கு மரம் உளி வாச்சி முதலிய அனேக ஸாமக்கிரிகளவேணும், அவையொன்றும் அக்காலத்தில் கிடையாது. அனாயில்லாமல் உண்மையான தேரைச்

(194-ஊா.) இந்த பூர்ப்பகஷ்த்தை நிரவளிக்கிறார்.—ஜீவனுக்கு ஸத்யஸங்கல்பத்வயிருந்தாலும் அது ஸம்ஸாரதசையில் கார்யகரமல்லாமல் மறைந்திருக்கையால், அப்பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க ஜீவன் ஸமர்த்தனாகமாட்டான். பரமபுருஷனே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். இப்பகரணத்தில் உபக்ரமத்தில் ‘யவ்ஷஷஸாபெஷஷாஜாமகி-ம்’ உறங்கும்போது எவன் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ என்றும், கடைசியில் ‘தவஸிஸ்தோகாஸுரிதாஸுபெய’ அவஸிடத்தில் ஸமஸ்தலோகங்களும் ஆஸ்ரயித்திருக்கிறதுகள் என்றும் பரமபுருஷனையே சொல்லுகையாலே நவெலுள்ள ‘ஸவ்ஷிகத-ம்’ என்கிற வாக்யமும் அந்த பரமபுருஷனையே கர்த்தாவாகச் சொல்லிற்றென்று வித்தார்த்தம். ஸ்வப்பதார்த்தங்கள் மற்றொருவனுக்குக் காணாமலும் காலாந்தரங்களிலல்லாமலும் .விதித்ரமாயிருக்கையாலே மாயையென்று சொல்லிற்று.

(ஸ்.வ.) ஸ்ரீமதஃ - வேதவாக்யத்தினால், ஸ்வயங்கீவஹி - (சுபாசு பங்களுக்கு) ஸஞ்சகமாது மாத்திரம் ஆகிறதனா. தஜ்ஜிஃ - அந்த ஸ்வப்ந சாஸ்த்ரமறிந்தவர்களும், சூயவக்ஷு - ஸ்வப்நம் சுபாசுப ஸஞ்சகமென்று சொல்லுகிறார்கள். ககஅ.

(ஸு-ஹா.) ஸ்வப்நத்தில்பார்த்த வஸ்துக்கள் பொய்யாகில், வேதத்திலும் ஸ்வப்நாத்யாயங்களிலும், ஸ்வப்நத்தில் ஸ்த்ரீ கண்ணாடி பழம் பூ சித்ரம் முதலிய நல்ல வஸ்துக்களைப்பார்த்தால் சீக்கிரத்தில் இவனுக்கு ஸுகமுண்டாகுமென்றறியவேணும், கறுத்தபுருஷன் கறுத்தபற்களை யுடையவன் முதலிய கெட்டவஸ்துக்களைப்பார்த்தால் சீக்கிரத்தில் இவனுக்குத் துன்பமுண்டாகவேணுமென்றறியவேணுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது, அப்படியே அநுபவத்திலும் காண்கிறது, அதெல்லாம் சரிப்பட்டால் போய்வீடுமேயென்னில்;—வழியில் விழுந்துகிடக்கிற தகரத்தைப்பார்த்து வெள்ளியென்று ப்ரமித்து அதினால் ஆந்தத்தையடைகிறான். இருட்டிலுள்ள ஒரு கயிறைப்பார்த்துப் பாம்பென்று ப்ரமித்து பயப்படுகிறான். இவனடைகிற ஆந்தமும் பயமும் உண்மையானபோதிலும், அவற்றுக்குக் காரணமாக நினைத்த வெள்ளியும் பாம்பும் உண்மையானதன்று, இதனால் காரணமுண்மையாகாவிடினும் ப்ரார்த்தியினால் உண்மையான காரியமுண்டாவது அநுபவமாயிருக்கிறதென்று ஏற்பட்டது. அதுபோலவே இங்கும், ஸ்வப்நத்தில் கண்ட வஸ்துக்கள் உண்மையாகாவிடினும், அதைப்பார்ப்பது, உண்மையாகிய சபாசபங்களுக்குக் காரணமாகலாம். ஸ்வப்நவஸ்துக்களைச் சிலவிடங்களில் ஜீவன் ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவும், சிலவிடங்களில் பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவும் சொல்லியிருந்தபோதிலும், “இக்கலப்பைதான் என்னைக் காப்பாற்றுகிறது” என்று உலகமொழியுண்டு; கலப்பை மறுஷ்யனைக் காப்பாற்றுகையாவது, தாயானவன் பிள்ளையைக் காப்பாற்றுவதுபோலன்று, கலப்பையினால் வ்யவஸாயம் செய்தால் அதினால் பூமிவிளைந்து அதினால் இவன் சோறுண்டு பிழைக்கையாம். அதுபோலவே ஜீவன் ஸ்ருஷ்டிக்கிருனென்பதும். அதாவது - இந்த மாதிரி ஸ்வப்நம் தாண்பதற்கு ஜீவனுடைய அத்ருஷ்டம் காரணமாகையால் இப்படி சொ

க-அ-ச

ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யம்.

ல்லக்கூடும். பரமாத்மா ஸ்ருஷ்டிக்கு நென்பதம், ஜீவன் பரமாத்மாவினுடைய அம்சமாகையால் அந்த ஸ்ருஷ்டிக்கு மொருபாதையிலை. உகஅ.

ஸஉ. உகஅ. வராலியுநாநாது-கீரோஹி கழ

உகதாஹுஸுவுஸலிவரபுயள.

(ஸ்-உ.) கீரோஹி கழ-மறைத்திருக்கிறதும், வராலியுநாநாது. பரமாத்மாவின் த்யாகத்தினால், (வெளிப்படுகிறது). உகஃ - அந்த த்யாகத்தினால், ஸஉ-இந்த ஜீவனுக்கு, வஸலிவரபுயள-ஸம்ஸாரமோக்ஷங்கள்.

(ஸ்-ஹ.) பெருநெருப்பிலிருந்து தெறித்த நெருநெருப்பு நெருப்பேயாகிறுப்போல் பரமாத்மாவிலிடத்தில் நின்று முண்டான ஜீவன் பரமாத்மாவேயாகிறான். அப்பிருவர்க்கும் பேதலில்லை யென்றது கீழ். அதுசரியன்று. பெருநெருப்பிலிருந்து முண்டான நெருநெருப்பில் அதுக்குண்டான ப்ரகாசம் உஷ்ணம் முதலிய குணங்கள் முற்றும் காண்கிறது. ஜீவனிடத்தில் பரமாத்மாவின் குணங்களாகிய ஜ்ஞாந சக்தி முதலியவைகளொன்றும் காணவில்லையே யென்னில், சாம்பல்முடின நெருப்பில் ப்ரகாசம் மறைத்திருப்பதுபோலவும், அரணிக்கட்டையிலுள்ள நெருப்பில் ப்ரகாசம் உஷ்ணம் முதலிய குணங்கள் மறைத்திருப்பதுபோலவும், ஜீவனுக்கும் அநாதி மாயையினால் ஜ்ஞாநசக்தி முதலான குணங்கள் காண்கிறதில்லை. அவ்வளவேயன்றி ஜீவனுக்கு இக்குணங்கள் இல்லை யென்னப்போகாது. அக்குணங்கள் அந்த ஜீவனுக்கு பகவத்யாகத்தினால் அம்மாயைக்கி பின்பு ப்ரகாசத்தையடைகின்றன. இவ்விஸ்வரான் யறியாமலிருப்பதே ஸம்ஸாரத்தாக்கும், அவனை யறிவதே மோக்ஷத்தாக்கும் காரணமாயிருக்கின்றன. இதனால், ஸ்வப்பத்தில் காண்கிற தேர் முதலியவை செய்கைக்கு மரம் உளி வாச்சி முதலிய காரணங்களில்லாவிடினும் பரமாத்ம ஸ்வரூபியாகிய ஜீவனே தன்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டிக்கு, ஆகையால் ஈஸ்வரன் தன்ஸங்கல்பத்தினால் ஸ்ருஷ்டித்த இவ்வஸ்துக்களைப்போல் அவையும் உண்மையாகலா மென்றதுக்கு, -ஜீவன் ஈஸ்வரனான பேரதிலும் அவனுக்கு ஸம்ஸாரநசையில் ஸத்யஸங்கல்பம் மறைத்திருக்கையால் அதினாலவன் ஸ்ருஷ்டிக்க முடியாதென்று ஸமாதானம் சொன்னதாயிருக்கிறது உகக.

ஸஉ. உகக. டெஹயொநாஹுஸலி.

(ஸ்-ஹ.) ஹோஉவி - அதுவும், டெஹயொநாஹு - சரீரஸம்பந்தத்தினாலுண்டாகிறது. உகக.

(ஸ்-ஹ.) ஜீவன் ஈஸ்வராம்சமாகில் இவனுக்கு ஸத்ய ஸங்கல்பத்தானிகள் மறைத்திருப்பா நென்னென்னில், ஸம்ஸாரநசையில் ப்ரகீருதி ஸம்பந்தத்தினால் அவைமறைத்திருக்கின்றன என்று வித்தாந்தம். உகக.

ஸஉ-உகஅ. வராலியுநாநாது-கீரோஹி கழ

உகதாஹுஸுவுஸலிவரபுயள.

(ஸ்-ஹ.) வராலியுநாநாது - பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தினால், கீரோஹி கழ-மறைக்கப்பட்டது. உகஃ-அந்த பரமாத்மாவிலிடத்திலிருந்து, ஸஉ-இந்த ஜீவனுக்கு, வஸலிவரபுயள - ஸம்ஸாரமோக்ஷங்கள் (உண்டாகின்றன.) உகஅ.

(ரா-ஹ.) ஜீவனுக்கு ஸத்யஸங்கல்பத்வம் ஸ்வாபாவிகமானால் அது ஸம்ஸார தசையில் மறைந்திருப்பானென்னென்னில் இவனுடைய கர்மாநுகுணமாக பரம புருஷ ஸங்கல்பத்தினால் மறைந்துபோகிறது. இவனுடைய ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும் பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தினாலேயே யுண்டாகிறது. நகஅ.

ஸூ - நகஅ. டெ. கீமயொமாஹாலொவி.

(ரா-ஹ.) ஸம்ஸார - அந்தஸத்யஸங்கல்பத்திற்குமறைவும், டெ.ஹ யொமாஹ - சரீரஸம்பந்தத்தினால் (உண்டாகிறது). நகஅ.

(ரா-ஹ.) இப்போது இந்த சரீரமாகிற அசித்தின் ஸம்பந்தத்தினாலும் ப்ர னயத்தில் ஸூக்ஷ்மமான அசித்தின் ஸம்பந்தத்தினாலும் ஜீவனுக்கு ஸத்யஸங்கல்பத் வம் கார்யகரமல்லாமற் போய்விடுகிறது. நகஅ.

• ஸூ-நகஉ. ஸூலகஸூஹிஸூ - தெராஹக்ஷதேவதஜ்ஜிஹி.

(ரா-ஹ.) ஸூ - தெஹ - வேதவாக்யத்தினால், ஸூலகஹி - (ஸ்வப்நம் சுபாஹங்களுக்கு) ஸூசகமாகவுமாகிறது. (என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது). தஜ்ஜிஹி - ஸ்வப்நசாஸ்த்ர மறிந்தவர்கள், ஸூலகதேவ - (ஸ்வப்நம் சுபாஹ ஸூசகமென்று) சொல்லுகிறார்கள். நகஉ

(ரா-ஹ.) ஸ்வப்நத்தில் ஸத்தீயைப்பார்த்தால் ஸம்பந்த உண்டாகிற தென் தும் கறுத்த புருஷனைப்பார்த்தால் அநிஷ்ட முண்டாகிறதென்றும் சொல்லிற்று, ஜீவன் ஸ்வப்நபதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டித்தால் தன்னுடைய நன்மைக்காக நல்ல வஸ்துக்களையே ஸ்ருஷ்டித்து அதையே பார்ப்பன். அப்போது கெட்ட ஸ்வப்நம் ஒருவனுக்கும்வரக்கூடாது. ஆகையால் அப்பதார்த்தங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவன்பரம புருஷன்; ஜீவனென்று. நகஉ.

கயி - எஹ. ஸூநக. உக. தஜ்ஜிஹிநாயீஷு - தஜ்ஜிஹி.

(ஸ-ரா-ஹ.) தஜ்ஜிஹி - அம்முன்றையும் (ஸத்தாநமாகச்) சொல் லுக்கையாலே, 'தஜ்ஜிஹி - ஸ்வப்நமில்லாமை, (உறங்குகை). நாயீஷு - காடிகளிலும், ஸூதஜிஹி - ஆத்மாவிலும், (உண்டாகிறது). நகஉ.

(ஸ-ரா - ஹ.) 'ஸூலகஸூஹிஷு - ஸூலகஸூஹிஷு' அப்போது இந்தநாடிகளில் உறங்குகிறதென்றும், 'ஸூலகஸூஹிஷு' புரீதத் என்கிற ஸத்தாநத்தில் படுக்கிறதென்றும், 'ஸூலகஸூஹிஷு - தஜ்ஜிஹிஷு' அப்போது பரமாத்மாவோடு சேருகிறதென்றும், ஆக இப்படி ஜீவன் ஸ்வப்நமில் லாம உறங்கும்போதுநாடிகளிலும், புரீதத்திலும் பரமாத்மாவிலும் உறங்குகிறதெ ன்றுமுன்றுஸத்தாநம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு முன்றிடத்திலும் ஒரேகால த்தில் உறங்குகிறானு, அல்லது, ஒவ்வொரு காலங்களில் ஒவ்வொன்றிலுறங்குகிற னுவென்று ஸம்சயம். - ஒருவனொருகாலத்தில் முன்றிடங்களிலிருக்கக்கூடாமையா லே ஒவ்வொருகாலத்தில் ஒரேரிடத்தி லிருக்கிறதென்று பூர்வபகம் - ஒருவன் உப்பரிக்கையின்மேல் கட்டிலையும் அதின்மேல் மெத்தையையும் பரப்பிக்கொண்டு அதின்மேல் படுத்திருந்தால் அவன் உப்பரிக்கையில் படுத்தான். கட்டிலில் படுத் தான், மெத்தையில் படுத்தான் என்று ஒருவனுக்கே ஒரேகாலத்தில்* முன்றிலும் படுக்கை கூடுமாயினால், அதுபோலவே இங்கு முன்றிலும் படுக்கிறதென்று ஸத்தாநம். நகஉ.

h. e. 2.

五五五。

۵۰۰ روپے

h.2. h.

(19-ஹா.) ஜீவன் உதங்கும்போது பரமாத்மாவின்மீது வியத்தல்கொண்டு நின்ற சொல்லி, விழிக்கும்போது அவனிடத்தில் நின்று மெழுத்து வருகிறான் என்று சொல்லிற்று. அப்படி எழுத்து வரும்போது இந்த ஜீவனே எழுத்து வருகிறான், அவ்வது மற்றொருவனும் எழுத்து வந்து இந்த சரீரத்தில் பிரவேசிக்கலாமா வென்றால்,—அவனே வந்து இதில் பிரவேசிக்கவேண்டும், மற்றொருவன் பிரவேசித்தானால், சரீரத்தில் நேற்றிருந்த ஜீவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்யத்தடங்கி அது முடியாததற்குமுன் உதங்கிவிட இன்றை அவன்வந்த மற்றொருவன் அதின் வகையை யறியாதுகையால் அதுனால் அக்காரியத்தை மேல்கடத்தி முடிக்கப்போகாது. தடங்கி வனே அக்காரியத்தை முடிய நடத்தவேண்டும். இதனால் நேற்றிருந்தவனே இன்றும் இச்சரீரத்தில் பிரவேசித்தானென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். மேலும், நேற்றுத்தான் நேரோபார்த்த அநுபீதித்ததை இன்று நினைக்கிறான். இவன்வெறுவனாக இதுவும் சரிப்படாது. வேதமும் “ததவ்யாவ்யாவர வியாவைவா பரூபவதீ” உதங்கத்தில் பரமாத்மத்தில் வியத்திருந்த ஜீவன் மறுநாள் எழுந்திருந்துவந்து, நேற்று எப்படியிருந்தானோ, புலியாகவோ, வீம்புமாகவோ, இன்றும் அந்த புலியாகவோ, வீம்புமாகவோ ஆகிறான், என்று நேற்றும் இன்றும் ஒரு ஜீவனே இந்த சரீரத்தில் பிரவேசிக்கிறானென்று சொல்லுகிறது. மேலும் யாகாதிகளையும் பரமாத்மோபாஸகத்தையும் விதிக்கிற வேதங்கள், நேற்றன்ற ஜீவனின்னைக்கு வந்தால் மாத்திரமே சரிப்படும். இவையாகில் உபயோகமற்றதாம். உதங்கின மாத்திரத்தில் அவன் பரமாத்மாவில்லித்து முத்தனாய் விட்டானாகில், எல்லோருமே ஸாகமாக உதங்கி முத்தியடைவதைவிட்டு கடினமாகிய யோகாப்பாயாதிகளை யார்தான் செய்வார்கள்? இன்றைக்கு ஒருவனுதங்கி பரமாத்மத்தில்லித்து முத்தனாய் விடுகிறான். மறுநாள், இதுவரையில் இம்மாதிரி முத்தனான மற்றொருவனெழுத்து வருகிறானென்றால், முத்தியென்பது அநித்யமாய்விடும். ஸம்ஸாரத்தை மறித்து எப்போதும் திருமீ யவையாமற்படி பிருக்கவேண்டுமென்று முத்திக்கு யத்தம் செய்கிறார்கள். அந்த முத்தி இம்மாதிரியாய்விட்டால் அதை ஒருவரும் விரும்பார்கள். ஒரு ருள்த்

தில் ஒருதளி நிரைவிட்டு மறநான் அவன் அக்குளத்தில் நிரை மொள்ளும்போது முதல்காள்விட்ட தளியையேயெடுக்கிறுனென்ற நியமரில்லை, அதபோல், நேற்ற உறங்கிப் பரந்தத்தில் லயித்தவனே இன்றைக்கு வருகிறுனென்ற நியமரில்லை யென்னில், — நேற்றுப்பொகட்ட நீர்த்தளியைக் கண்டுபிடிக்க இவனால் முடியாதாகையால் அதை யெடுக்க முடியாது; இங்கு இந்தநீவனுடைய கர்மபேதங்களையும் அவியா பேதங்களையும் கண்டு ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீவன் எடுத்துவிடுகிறானாகையால் நேற்றுப்போனவனே வரலாம். பாலில் கலந்த நிரை நம்மால் பிரிக்க முடியாதபோதிலும், அதையறிந்து ஸம்ஸம் பிரித்தெடுப்பதுபோல் இந்த ஸ்ரீவனை நாமறியாவிடிலும் பரமாத்மா அறிந்து எடுத்துவிடக்கூடும்.

உஉஉ.

(ஸா-ஸா.) ஸுஷூப்திக்கந்தரம் விழிக்கும்போது பரமாத்மாவின்விடத்திலிருந்து வருகிறவன் முன்புபோய்ச் சேர்ந்தவனா, அல்லது வேறொருவனா என்று ஸம்சயம். — முன்புள்ளவன் கரணகளேபரங்களைவிட்டு பரமாத்மாவில் லீகமாய் முத்தனைப்போலேயாய் விட்டபடியால் அவன் திரும்பி வருகிறதில்லை ஆகையால் அங்கிருந்து அநந்தரம் வருகிறவன் வேறொருவன் என்று பூர்வபகம் — ஸுஷூப்தியில் பரந்தத்தில் லயிக்கிற ஸ்ரீவனுக்கு தத்வஜ்ஞாந மில்லாமையாலே, அவன் முன்புசெய்த புண்யபாபங்களை அவனே அநுபவிச்சேவேண்டுமாய்கையால் அதற்காக அவனே வரவேண்டும். மேலும் நானே முன் இங்காரியம் செய்தேன். பின்புறங்கினேன். இப்போது விழித்தேன் என்கிறான்; இன்னாலும் அவனுமிவனு மொருவனே யாகவேண்டும். மேலும் “கதஹவ ஜா வ்யோ வா வரிஃ ஹவா” இத்யாதி வாக்கியத்தில் விழித்த அநந்தரம் முன்யாராயிருந்தானே, அவனையே யாகிறுனென்றும் சொல்லுகிறது. உறங்கினமாதிரத்தில் முத்தனும்போனால் மோகூப்ராப்திக்காக உபாயங்களை விதிக்கிற சாஸ்த்ரங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜனங்களாய்விடும். இந்த ஹேதுக்களினால் முன்புபோய்ச் சேர்ந்தவனே திரும்பிவருகிறுனென்று வீத்தாந்தம். ஸுஷூப்திகாலத்தில் கரணகளேபரங்களை விடுவதற்கிடையாது விழித்திருக்கும்போது வேலை செய்து ஆயாஸமுண்டானால் அதைத்தீர்த்துக்கொள்ளுகைக்காகச் சிறிதுகாலம் வ்யாபார குண்யனாயிருக்கிறான் ஆகையால் முத்தனைப்போலாகமாட்டான்.

உஉஉ.

சுபி-எஅ ஸு-உஉச. ௧-ஹ்யெ-புஸ-வதூதி-வரிஃ ஹவா

(ஸா-ஸா-ஸா.) ௧-ஹ்யெ-மூர்ச்சையடைந்தவனிடத்தில், (காண்கிற அவஸ்த்தை), வரிஃ ஹவா - மூர்ச்சவருகை முதலியவை காண்கையாலே. சுப-புஸ-வதூதி (மரணத்தில்) பாதிபவஸ்த்தை யாகிறது.

உஉச.

(ஸா-ஸா-ஸா.) மூர்ச்சாவஸ்த்தை மரணத்திற் சேர்ந்ததா, வேறானதா வென்று ஸம்சயம். — இந்தரிய வ்யாபாரங்களும் ப்ராணவ்யாபாரங்களும் காணாமையாலே மாணாவஸ்த்தையென்று பூர்வபகம் — மரணத்திற் காண்கிற விகாரம் மூர்ச்சையில் சரிந்திற் காணாமையாலும் கொஞ்சமாக மூர்ச்சவருகையாலும் மூர்ச்சை தெளிந்தபின் எழுந்திருக்கையாலும், இது மாணாவஸ்த்தையன்று. மூர்ச்சு ஒடுங்கியிருக்கிறபடியால் ஜாக்ராவஸ்த்தையுமன்று. அதைக்காட்டில் வேறான அவஸ்த்தை என்று வீத்தாந்தம்.

உஉச.

சுபி-எஅ-ஸ-உஉஉ. நஸூநதொவிவாஸ்யோய

லிஜ்ஹவ-புது-ஹி.

ஸ-ஸா-வாஸ்ய - பரமாத்மாவுக்கு, ஸூநகஃஸவி - உபாதிபிணலும், உஹபலிஜ்-ஸாகாரம் ஸாகார நிராகாரம் என்கிற-இரண்டு லிங்கங்

கனம், ௩ - கிடையாது, ஸவ-ஆத்ரு வமி - வேதத்தில் எல்லா விடங்களிலும் (அப்படியே சொல்லியிருக்கிறது.) ௩௨௫

(௩௪ - ப்ர) ஸ்ராமம் - (மநுஷ்யாதிசரிரத்தில்) ஸ்த்நியினால் (உண்டான தோஷம்), வரஸ்ய - பரமபுருஷனுக்கு, ௩ - ஸம்பவிக்ஷிதஸ்யை. ஸவ-ஆத்ரு - வேதசாஸ்த்ரங்களிலெங்கும், உலயவிஜ்ஞா-பிரதோஷத்வம் கல்யாணகுணத்வமாபிந இரண்டு ஸ்வரூபமும் (பரமாத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்டது.) ௩௨௬

(௩௫-ஹா.) ஸ்வரூபத்திற்கும்போது உபாதி கழித்து ப்ரஹ்மத்தில் லீகமாகிறதென்றது.—வேதத்திலெல்லாவிடங்களில், “ஸவ-ஆத்ரு ஸவ-ஆத்ரு ஸவ-ஆத்ரு ஸவ-ஆத்ரு ஸவ-ஆத்ரு” அந்த பரமாத்மாவாகிய ப்ரஹ்மம், ஸகலகர்மங்களையுடையது, ஸகலவிதமான போக்யவஸ்துக்களை யுடையது, ஸர்வவித பரிமளங்களையுடையது, எல்லா ரஸங்களையுடையது என்று ப்ரஹ்மத்துக்குக் குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சில விடங்களில், “அஸ்யுமஹி நண ஸ்ரஹ்ஸுஜீவ்யபு” அந்த ப்ரஹ்மம், மஹத்தன்று, துண்ணியதன்று, சிறியது மன்று, பெரியது மன்று என்று ஸ்த்நெளயம் கார்ஸ்யம் முதலிய குணங்கள் ஒன்றுமே கிடையாது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; இவ்விரண்டில் எது உண்மை, எதபொய்; ஒரே ப்ரஹ்மம் குணவத்தாகவும் குணகுண்யமாகவுமாகமாட்டாது, ஆகையால் இவ்விரண்டில் எதோ ஒருபடியாக இருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டும். இவ்விருவகையு முண்மையாக மாட்டாது.—ப்ரஹ்மத்துக்கு நிர்க்குணமாயிருக்கை ஸ்வபாவம், உபாதிமீன் ஸம்பந்தத்தினால் அந்த ப்ரஹ்மமே ஸகுணமுமாகிறதென்னில்,—ஸ்வச்சமான ஸ்வபாவத்தையுடைய ஸப்பிகம் செகப்பு முதலிய மற்றொரு வஸ்துக்களின் ஸம்பந்தத்தினால் தன்ஸ்வபாவத்தைவிட்டு அய்வஸ்துவைப்போல் செகப்பாக எப்படியாகாதோ, அப்படியே நிர்க்குண ஸ்வபாவமாகிய ப்ரஹ்மம், உபாதிமீன் ஸம்பந்தத்தினால் அந்த ஸ்வபாவத்தைவிட்டு ஸகுணமாக எப்படியாகும். ஸ்ருதி சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸகுணம் நிர்க்குணம் என்கிற இரண்டு ஸ்வபாவத்தையும் ஒப்புக்கொள்வோ மென்னில், அவை ஒன்றுக்கொன்று விருத்தங்களாகையால், அய்விரண்டு ஸ்வபாவங்களும் ஒன்றில் சேராது. ஆகையால் எந்த ஸ்வபாவத்தை விடலாம், எந்த ஸ்வபாவத்தைக்கைக்கொள்ளலாமென்னில்,—வேதங்களில் ப்ரஹ்மம் ஸகுணம் என்கிற வாக்யங்களும்கூட முதல் ஸகுணமென்று சொல்லிப் பின்பு நிர்க்குணமென்று சொல்லுகையாலும், மற்ற வாக்யங்கள் முதலிலே தொடக்கி நிர்க்குண மென்றே சொல்லுகையாலும் இப்படி நிர்க்குணவாக்யம் அதிகமாக யிருக்கையால் ப்ரஹ்மம் நிர்க்குணமென்பதே வித்தாந்தம். ௩௨௭

(௩௬-ஹா.) ஸ்வன் சரிரத்திலிருப்பதினால் தோஷவானுகிறப்போல் ஸர்வத்திலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமபுருஷன் தோஷவானுகிறானு, இவ்வேயா என்ற ஸம்சயம்—ஸ்ர்வாந்தர்யாமியானவன் மலாதிகளில் ஸ்வேச்சையினாலுங்கூட அந்தர்யாமியாயிருக்கை ஹேயமாகையாலே அதுனுக்கு அதினால் தோஷமுண்டு என்று பூர்வபகம்—வஸ்துக்கள் அவனவனுடைய கர்மாதகுணயாகவே ஒருவனுக்கொன்று ஹேயமாயும் மற்றொருவனுக்கு உபாதேயமாயுமாகிறது. பரமபுருஷனுக்கு அப்படிப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மங்களில்லை யாகையால் மலாதி ஸம்பந்தம் ஹேயமாக மாட்டாது. “கவஹதவாதா” இத்யாதி வாக்யங்களில் பரமபுருஷனுக்கு தோஷமே கிடையா தென்றும் “பஸ்யவ-ஜ்ஞஸ்யவ-ஜ்ஞஸ்ய” இத்யாதி வாக்யங்களில் அசேகஸ்யாண்குணங்களுண்டென்றும் சொல்லுகையாலே பரமாத்மா நிர்க்ஷுடன் என்ற வித்தாந்தம். ௩௨௮

வாஉ-கஉசு. ஹெராஷிதெவநுபுதெகுகுதெவநாசு.

(ஸ-ஹ) ஹெராசு - (உபாஸநப்ரகரணங்களில்) பேதம் சொல்லியிருக்கையாலே, ந - ப்ரஹ்மம் நிர்க்ருணமன்று, உதிவெசு - என்றால், ப்ரதெகுகு - ஒவ்வொரு ப்ரகரணங்களிலும், சுதகுகுநாசு - நிர்க்ருணமென்கையாலே, ந - ப்ரஹ்மம் ஸகுணமன்று. கஉசு.

(ஸா-ஹ) ஹெராசு - ஸ்த்திதிபேதத்தினாலே, (பரமாத்மாவுக்கும் தோஷமுண்டு), உதிவெசு - என்றால், ப்ரதெகுகு - ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும், சுதகுகுநாசு - தோஷகுந்யமென்று சொல்லுகையாலே, ந - தோஷவாநாகமாட்டான். கஉசு.

(ஸ-ஹ) உபநிஷத்துக்களில், முப்பத்திரண்டு வித்யைகள் சொல்லியிருக்கின்றன. அதாவது - ப்ரஹ்மத்தை இத்தனை விதமாக உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்று. அப்படி உபாஸநம் முப்பத்திரண்டு விதமாகைக்குக்காரணம் - ஒருவித்யையில் உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மகுணங்களை மற்றொருவித்யையில் சொல்லாமல், அதிலுபாஸ்யமாக வேறுப்ரஹ்மகுணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விஷயம் மேல் முன்றும்பாதத்தில் விசதமாகும். இப்படி ஒவ்வொரு உபாஸநகட்டங்கள்தோறும் ப்ரஹ்மத்தைக்கு வெவ்வேறு குணங்களைச் சொல்லுகையால், இப்படி அநேக குணமுள்ள ப்ரஹ்மத்தை நிர்க்ருணமென்று சொல்லமுடியாது, ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வபாவம் நிர்க்ருணமென்றும், ஸகுணஸ்வபாவம் உபாநியினால் வந்ததென்று மொப்பிக்கொள்ளவேண்டும்; இப்படி சொல்லாவிடில், ஸகுணமென்று சொல்லுகிற வேதங்களெல்லாம் பொய்யாய்விடும் என்னில், - ஒன்றுக்கு இரண்டாகாரம் சேராதென்பதை முன்னமேசொன்னேனும்; ஸகுணமென்று சொல்வது - ப்ரஹ்மத்தை ஸகுணமாக உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்கைக்காக, ஆகையினாலேயே, அந்தந்த உபாஸந கட்டங்களில் கடைசியில், 'யஸூயம்ப்யபிவ்யாஸு' என்றுதடங்கி எல்லாவிடங்களிலும் ப்ரஹ்மம் ஏகாகாரமே, இரண்டாகாரம் கிடையாது என்று முறையிடுகிறது. ஆகையால் ப்ரஹ்மம் நிர்க்ருணமென்பது வரித்தம்.

(ஸா-ஹ) ஜீவனுக்கும் தோஷஸம்பந்தம் ஸ்வபாவஸித்தமன்று, ஆயினும் தேவாதி சரீரஸம்பந்தத்தினால் தோஷவாநுகிறான்; அதுபோல் ஸ்வபாவத்தினால் தோஷகுந்யமான வீஸ்வரனுக்கும் ஸகலாதர்யாமியா யிருக்கையைப்பற்றி தோஷஸம்பந்த முண்டாகலாமென்னில், அந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணத்தில் ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் ப்ருதீவ்யாதிகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான், அவனுக்கு தோஷஸம்பந்தமில்லை என்று சொல்லுகையாலே அந்தர்யாமியாயிருக்கை இவனுக்கு தோஷஹேதுவாகமாட்டாது. கஉசு.

வாஉ-கஉசு. சுவிவெவவெடுகெ.

(ஸ-ஹ) சுவிவ - பின்னும், ஊவஸு - இப்படியே, ஊடு - ஒருசாகிகள் சொல்லுகிறார். கஉசு.

(ஸ-ஹ) 'நெஹநாநாவிகிணந | ஸுதெராஸுஸுதாஸாஸுதா' யஹநாநெவவஸுதி" என்று ஒருசாகையில், ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான இரண்டாவது வஸ்துகிடையாது. 'எவன் அப்படி இரண்டாவதுவஸ்து இருக்கிறதென்றறிகிறானே, அவன் ஸம்ஸாரத்திலேயே உழலக்கடவன் என்று, ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ப்ரஹ்மகுணம் முதலானவை புண்டென்றறிகையை நிர்க்ருணமாகப் ப்ரஹ்மம் நிர்க்ருணமென்பது வரித்தம். கஉசு.

உ.உ.ஏ

(ஸ. ஏ) கத்யாநகராச - நிக்குணப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகந்திலே
நக்ஷத்ராகாலே, அரவிவண்ணவணி - (ப்ரஹ்மம்) ரூபம் முதலா
பு. அற்றதென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறதன்று. ௧௨௮.

522.

(மா.வ.) பொதுமக்கள் - நிர்வாகங்களுக்கையாவது, அது அந்தப் பற்றும்
மற்றும், அவை வட்டம். அப்படியும்.

५२३।

(ஸ்-ஹா.) ப்ரஹ்மம் ஸகுணமென்று சிலவாக்யங்களும் நிர்க்குணமென்று சில வாக்யங்களும் சொல்லியிருக்க, அவ்விரண்டில் நிர்க்குண வாக்யங்களுையே முக்யமாக அங்கீகரிப்பானென்னென்னில்,—ஸகுணவாக்யம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்வதற்காக வந்ததன்று; அது உபாஸகத்தைச் சொல்வதற்காகவந்தது, ஆகையால் அதுப்ரஹ்மஸ்வரூப நிருபணத்தில்ப்ரதானமாகமாட்டாது. நிர்க்குணவாக்யம், அதைப் பிபோல் மேருென்றைச் சொல்லவந்த துன்றிக்கே, ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்வதற்காகவே வந்ததானகையால் அந்த வாக்யமே முக்யப்ரமரிணமாகக்கடவது. அதைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் நிர்க்குணமென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. ௩௨௮.

உருஅ.

(ஸா-ஸா.) ஜீவன் சரீரஸம்பத்தத்தினால் நாமரூபங்களை யடைந்து ஸுகதுக் கங்களை யநுபவிக்கிறான். அதுபோல் சுஸ்வரணம் சரீரவாஞ்சையாலே, இவனுக் கும் நாமரூபங்களும் அநினால் ஸுகதுக்கங்களுமுண்டு என்னில்,—ஜீவன் சரீரத் தில் தன்னுடைய கர்மாநுகுணமாக ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கைக்காக விருக்கி றான். சுஸ்வரன் ஜீவனுக்கு அக்கர்மாநுகுணமாக பலம் கொடுக்கைக்காக இருக் கிறானாகையால் கர்மாநுபயம் பண்ணிவைக்கிற இவனுக்குக் கர்மாநுபவத்துக்குக் காரணமாகிய நாமரூபங்களும் தத்ப்ரபுத்ததோஷமும் கிடையாது. ௨௨௮.

உரு.

வாசி-நீங்கள், புகாசுவதாவெய்யுடிகாச.

(ஸ-பு) வாகாஸவசு - தேஜஸ்ஸைப்போல், சுவெய்யசு -
(ஸுதுனாவாக்யங்களுக்கு) பரயோஜகமில்லை யென்பதில்லை. ௩௨௬.

॥ २५ ॥

(ரா - வு) சுவெயயசுட்டிரசி-(குணபோதகவாக்யங்களுக்கு)வை
யர்த்யம்வாராமைக்காக, வு,காஸவசிவ-ப்ரகாசஸ்வரூபம்போலவே,(குண
வானென்றிமங்கீகரிக்கவேண்டும்.) ௦ ௬௨௬.

525.

(10-ஊ.) ஆகில, ப்ரஹ்மம் ஸ்ருணம் என்று சொல்லுகிற வாக்யங்கள் பொய்யைச் சொன்னதாய், அப்ரமாணங்களாகும், வேதத்தில் சில வாக்யங்கள். ப்ரமாணங்களென்றும் சில அப்ரமாணங்களென்றும் ஒப்புக்கொள்வது சரியின்றே யென்னில்,—காங்கள் ஸ்ருணவாக்யங்களை அப்ரமாணங்களென்று சொல்லவில்லை. வேதத்தில் அப்ரமாண வாக்யங்களே கிடையாது. ஸ்ருணவாக்யங்கள், ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்ருணம் ஸ்வபாவம் என்று சொல்லமாட்டாதார்கள் என்றே சொன்னோம். அந்த ஸ்ருணமென்பது ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வபாவமாகாவிடிலும், உபாதி ஸம்பந்தத்தினால்

வந்தது. அது ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்ரஹ ஜத்ரமமாகமாட்டாது. எப்படியெனில், —வெய்யில் நிலா முதலியவை ஆகாசமெங்கும் எகாகாரமாகப் பரவியிருக்கிறது. அந்நிலைக்குறத்தாகக் கையையாவது கட்டையையாவது பிடித்தால், கட்டை முதலியவை கோணலாயிருந்தால் அவ்விடத்தில் வெய்யிலும் கோணலாகக்காண்கிறது. அப்படி கோணலாயிருக்கை, கட்டைமுதலிய உபாநியினால்வந்தது ஆகையால் அதவெய்யிலுக்கு ஸ்வபாவமாகமாட்டாது, அதை எடுத்துவிட்டால் முன்போல எகாகாரமாகவே காணும், அதுவே அதுக்கு ஸ்வபாவம். அதுபோல் இங்கும் உபாநி நசித்துவிடில் அநினுணுண்டான ஸகுணமான ஆகாரம்போய் ஸ்வபாவிகமான நிர்த்துணமான ஆகாரமே தோற்றும் என்றே சொன்னோம். இந்த்ரஜாலத்தில் காண்கிற உஸ்துக்கள் பொய்யாயினும், இந்த இந்தவிதமாயிருக்கும், இந்த்ரஜாலத்தில் காண்கிற உஸ்துக்கள் என்கிற வாக்யம் அப்ரமாணமன்றே, அதுபோல் ஸகுணவாக்யமும் அப்ரமாணமன்று.

உஉக.

(ஸா-ஹா.) “ஸத்யஜ்ஞாநஃ நனாஸ்ய ஹ” என்கிற வாக்யத்தில், ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநமே ஸ்வரூபமென்று சொல்லியிருக்க அவனுக்குக் குணங்களை எப்படி யங்கீகரிக்கலாமென்னில், அவ்வாக்யாநுகுணமாக ஞாந ஸ்வரூபமங்கீகரித்தாற்போல் “யஸ்யஸ-ஜ்ஞ ஸ்வ-ஜ்விஸ” இத்யாதிநியான அவனுக்கு ஜ்ஞாநாதி குணங்களைச் சொல்லுகிற வாக்யாநுகுணமாக கல்யாணகுணமும்கூட யங்கீகரிக்கவேண்டும்.

உஉக.

ஸஉ-உஉஉ. சூஹவத நூத்ரூ,

(ஸ-ஹ) தநூத்ரூ - (ப்ரஹ்மத்துக்கு) ஜ்ஞாநமாந்ரத்தையே (ஆகாரமாக) சூஹ - சொல்லுகிறது (வேதம்)

உஉஉ.

(ஸா - ஹ.) தநூத்ரூ - ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாந்ரத்தையே, சூஹவ - (ஸத்யஜ்ஞாநஃ, என்கிற ஸ்ருதி) சொல்லிற்று.

உஉஉ.

(ஸ-ஹா.) “யயாவெஸௌவவநஃ சுநனாரொஉவாஹ” சுயஜ்ஞாந

ஸஸவ நவவ|வவவவவரொஉபரீ தாசுநனாரொஉவாஹ: சுயஜ்ஞாந நவநவவ: உப்பானது உள்ளே ஒரு ரஸம் வெளியில் ஒரு ரஸம் என்றில்லாமல் எல்லாம் லவணரஸமாயே எப்படியிருக்கிறதோ, அப்படியே ப்ரஹ்மமும் உள்ளே ஒருவிதம்வெளியிலொருவிதமென்றில்லாமல் உள்ளும் வெளியு மெங்கும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயே யிருக்கும் என்று உபநிஷத்தில் சொல்லியிருக்கையால், ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமே, அதில் மற்றொரு குணம் கிடையாது என்பது ஸித்தம்.

உஉஉ.

(ஸா-ஹா.) “ஸத்யஜ்ஞாநஃ” இத்யாதி ஸ்ருதி ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமென்று சொல்லிற்றெழிய அவனுக்குக் குணமில்லையென்று சொல்லவில்லையாகையால் அவனுக்குக் கல்யாணகுணங்க ளுண்டென்பதில் அந்த ஸ்ருதி பாதகமாகாது.

உஉஉ.

ஸஉ-உஉஉ. டிஸ்யதீவரயொசுவிஸுரூபெ.

(ஸ-ஹ.) சுயொ - ஸகலவேதமும், (டிஸ்யதீ - ப்ரஹ்மம் நிர்த்துணம் என்று) சொல்லுகிறது. ஸுரூபெசுவி - (அப்படியே) ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்படுகிறது.

ந.க.க.

五五五

五五五。

Б.Б.Р.

• 552.

12 52 52.

五五五。

五五五。

三三三。

五五五。

五五五。

25

பெரியகலசத்தில் பெரியனாகவும் உபாதிக்கதருணமாகக் காண்பதுபோலவும், ஒரு வனே அனேகமாகக் காண்பதுபோலவும் எநாகாடியாகிய ஒரு ப்ரஹ்மமே சரீரம் முதலிய உபாதியின் ஸம்பந்தத்தினால் அனேகமாகவும் அனேக குணங்களை யுடையதாகவும் காண்கிறதென்று சொன்னோம். இந்த தர்மங்கள் இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கிறது. “ஸூரியன் ரூபவான், ப்ரஹ்மம் ரூபம் ஆகையால் இவ்விரண்டுக்கும் ஒற்றுமை யில்லை” என்பது-கலசத்தையுடைய உயர்த்திரத்தையும் ஒருவன் செய்தே யிருக்கவேண்டுமென்றால், அவனைப்போல இவனும் குயவனையாகவேணும்; அவனைப்போல இவனும் குறடனையாகவேணுமென்று கேட்பதுபோலிருக்கிறது. ஆகையால் சொன்ன த்ருஷ்டாந்தம் ஸரியானதே என்று வித்தாந்தி சொல்லுகிறார்.

(ஸ்-ஹா.) “வாஸுதே ஹி ஹிவாஸுதே, வசுஹிவாஸுதே வசுஹிவாஸுதே” பாமாத்மா இரண்டு கால்களையுடைய முதலியன் முதலானவற்றையும், நாலகால்களையுடைய பசு முதலானவற்றையும் த்ருஷ்டித்தது, அதில்தான் ப்ரவேசித்தானென்றும், “கௌநநஜீவெநா சிநாந-வ்யஸி” தான் தீவாத்மாவாய்க்கொண்டுவந்துக்களில் ப்ரவேசித்தது அவற்றுக்கு நாமரூபங்களை யுண்டாக்கினு னென்றும் ப்ரஹ்மம் சரீராதியான உபாதியில் ப்ரவேசித்தது அந்தத் ஸ்வரூப மாயாகிறதென்று சொல்லுகையாலே உபாதி ஸம்பந்தத்தினாலேயே ப்ரஹ்மம் ஸகுணமாகிறது அதற்கு ஸகுணமென்பது ஸ்வபாவமன்று. நிர்ரூப மென்பதே ஸ்வபாவம் என்று வித்தாந்தம். உகச.

(ஸ்-ஹா.) இந்த பூர்வபகுத்தை நிரலிக்கிறார்.—கீழ், ஜலத்திலில்லாத ஸூர்யனையும், கடாடிகளிலுள்ள ஆகாசத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிற்று, அதிலொன்றான ஆகாசம் கடாடிகளிலிருந்தாலும் அதைப்போல் பெருத்தல் சிறுத்தல் முதலிய தோஷங்களை யடைகிறதில்லை. இந்தத் த்ருஷ்டாந்தமும் ப்ரக்ருதத்தில் ஸந்தமாணக்காகப் ப்ருதியாதிகளிலுள்ள ஈஸ்வரனுக்கும் அவற்றின் தோஷம் ஸம்பலிக்கிறதில்லை என்றே அங்கீகரிக்கவேண்டும். இரண்டாவது த்ருஷ்டாந்தமான ஸூர்யன் ஜலத்திலில்லாமற் போனபோதிலும், ஜலத்திலுள்ள தோஷம் அவனிடத்தில் ஸம்பலியாமை மாற்றத்தைக்கொண்டே த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டான். முகம் சந்தரன்போன்றதென்று த்ருஷ்டாந்தம் சொன்னால் த்ருஷ்டாந்தமான சந்தரனிடத்திலுள்ள எல்லா குணங்களும் முகத்திலிருக்க வேண்டுமென்கிற நியம யில்லை. அதுபோலவே ஸூர்யனிடத்திலுள்ள ஜலாஸம்பந்தம் பரமாத்மாவனிடத்திலில்லாமற்போனாலும் அவனுக்கு ஜலத்தில்ப் ப்ரதிபலித்தால் அதிலுண்டான தோஷ மவனுக்கு வராதாற்போல் ப்ருதியாதிகளில் வீருப்பதினாலுண்டான ஈஸ்வரனுக்கு அபற்றின் தோஷங்கள் ஸம்பலியாதென்று வித்தாந்தம். உகச.

ஸூ-உகரு. ப்ரக்யவெகதாவகூஹிபுதிஷ்யதி கதொ
ஸூவீகீவஹயஃ.

(ஸ்-ஹா.) ப்ரக்யவெகதாவகூஹி - கீழ்ச்சொன்ன இவ்வளவாயிருக்கையையன்றா, ப்ரக்யவெகதி - நிஷேதிக்கிறது. கதஃ - அதன்பிறகு, ஹயஃ - மறுபடியும், ஸூவீகீவ - சொல்லுகிறது.

(ஸ்-ஹா.) ப்ரக்யவெகதாவகூஹி - கீழ்ச்சொன்ன இவ்வளவென்பதையன்றா, ப்ரக்யவெகதி-நிஷேதிக்கிறது. கதஃ - அதைக்காட்டிலும், ஹயஃ-இன்னு மதிகமாக, ஸூவீகீவ - சொல்லுகிறது. உகரு.

(ஸ்-ஹா.) “ஹ்வாவஸு ஹ்வாவஸுதே வசுஹிவாஸுதே” ப்ரஹ்மத்துக்கு மூர்த்தமென்றும் அமூர்த்தமென்றும் இரண்டுருவமுண்டு. (மூர்த்த

மாவது - உருவமுள்ள ப்ருதிவீ ஜலதேஜஸ்ஸுக்கள். அமுர்த்தமாவது - உருவமற்ற வாய்வாகாசங்கள்) என்று துடங்கி பஞ்சபூதங்களையும்சொல்லி, இவற்றுக்கு ஆதாரம் பரமபுருஷன் என்று சொல்லி, அதன்யின் 'ஈஸ்யா தசுரெஸாநெகிநெகி' இனிதத்வோபதேசம் பண்ணப்படுகிறது, கீழ்ச்சொன்ன இது தத்வமன்று இதுதத்வமன்று என்று சொல்லிற்று. இங்கு இது தத்வமன்று இது தத்வமன்றென்று, கீழ் ப்ரஹ்மத்தினுடைய இரண்டுருவமாகச் சொல்லப்பட்ட பஞ்சபூதங்களை மாத்ரிதம் நிஷேதித்ததா, அல்லது. அவற்றுக்கு ஆதாரமாகச்சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தையும் நிஷேதித்ததாவென்னில்,—"இதுவன்று இதுவன்று" என்று இரண்டு தரம் சொல்லுகையால், முதல் அன்றென்பதினால் ப்ரஹ்மத்தினுடைய மூர்த்ததா மூர்த்த ரூபங்களை இல்லையென்று சொல்லி, இரண்டாவதான அன்றென்பதினால் ப்ரஹ்மத்தை யில்லையென்று சொல்லுகிறதென்று பூர்வபகி சொன்னான். ஆதிதுடங்கி "ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறேன்" என்று பெரிய ப்ரயத்தந்ததுடன், ப்ரமாணுத் தூர வித்தமான ப்ரஹ்மத்தைத் தானே சொல்லி, இப்போது அதை யில்லையென்பது அநுகிதம்; காண்கிற பஞ்சபூதங்களும் ப்ரஹ்மரூபங்களென்று சொல்லி, இதற்கெல்லாம் ஆதாரமாக அத்ருஸ்யமா யொரு ப்ரஹ்மமுண்டென்றுசொல்லி, பின்பு இப்படி காண்கிற இந்த பஞ்சபூதங்களும் தத்வமன்று என்று, லோகத்தில் ஸாதாரணமாகத் தத்வமாகக்காண்கிற இவற்றைத் தத்வமாக நினைக்கவேண்டாமென்றே சொல்லிற்று. ப்ரஹ்மயில்லையென்று சொல்லவில்லை. இந்த ஸ்ருதிக்கு இதேயர்த்தமென்பதென்கொண்டென்னில், இவ்வாக்யத்திற்குமேல், 'ஈஸ்யா தசுரெஸாநெகி' இவற்றைக்காட்டிலும் வேறான தத்வமொன்றுண்டென்று சொல்லுகையாலே இதேயர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. என்று ஸமாதானோத்தரம். ௩௩௩.

(ரா மா.) 'ஈஸ்யா தசுரெஸாநெகிநெகி' இத்தயாதி வாக்யத்தில் கீழ்ச்சொன்ன சித்சித்துக்களெல்லாம் பரமாத்ம் ஸ்வரூபங்களென்று நிஷேதிக்கையாலே நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமே ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் என்றங்கீகரிக்க வேணும், ஆகையால் உபயலிங்க மாகமாட்டா தென்கிற பூர்வபகித்தை நிர்வாதிக்கிறார்.—சித்சித்துக்கள் பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களாயிருக்கிறவிதம் ப்ரத்யக்ஷாதி வேறு ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமாகமாட்டாது. அப்படியிருக்க கீழெல்லாம் அவை பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களென்று ஒருவார்க்கும் தெரியாதவற்றைத் தெரியச்சொல்லி, அநந்தரம் அவை சரீரங்களாகமாட்டாவென்று சொல்லுகை அஸங்கதமாயிருக்கும். லோகத்தில் ஹிதபரணியிருக்கிறவன், ஒருவனுக்கு முன்புள்ள ப்ராந்தியைப் போக்குகைக்காகவே சிலவற்றை யுபதேசிக்கிறான். அவ்வளவேயல்லது, இல்லாத ப்ராந்தியைக் கற்பித்து அதைப்போக்குகைக்காக உபதேசிப்பது காணவில்லை. அதுபோலவே வேதம் ஹிதபரமாகையாலே உள்ள ப்ராந்தியையே போக்கவேண்டுமொழிய இல்லாததைக் கற்பித்துச்சொல்லி அதைப்போக்குகைக்காக யதநம் செய்யக்கூடாது. ஆகையால் இங்கு சித்சித்துக்களை பரமாத்மாவுக்கு சரீரங்களென்று இல்லாத ப்ராந்தியை உண்டாக்கி, அநந்தரம் அதை நிஷேதிக்கிறதென்பது ஸம்பலியாது. ஆனால் இங்கு எதை நிஷேதிக்கிறதென்றால், முன்பு பரமாத்மாவின்ஸ்வர்யத்தைச்சொல்லி, அநந்தரம், அவனுடைய ஜஸ்வர்யம் இவ்வளவேயென்று, இன்னும் அநந்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகைக்காக "நேதிநேதி" என்று பரமாத்மாவின்னுடைய ஜஸ்வர்யத்திற்கு அவதியை நிஷேதித்தது. அவனுடைய ஜஸ்வர்யத்தையே நிஷேதித்தால் மேல்வாக்யத்தில், 'ஸேத ஸுஸுதாஸுதாஸுதா' இத்தயாதினால், பரமாத்மாவைக்காட்டிலும் எவ்விதத்திலும் மேலானவஸ்து ஒன்றுமில்லை யென்றும், அசிததைப்போலே ஜீவனும் பரமாத்மாவுக்கு சேஷப்பட்டவனென்றும் இவற்றையெல்லாம் நிர்வாதிக்கும்படியான ஜஸ்வர்யத்தையுடையவன் பரமாத்மாவென்றும் சொல்

৯৯ (৫)

ந.ந.அ.

五五和。

உருசு.

ம.ம.ச.

五五六一.

五五五.

த.ம.ஏ.

后后后

ஸூ-கூஅ ப்ரகாஸா லிவது வெவெஸெஷ்யூப்ரகாஸாஸூகூகூ

ஸூஹரவாசு.

(ஸூ-பூ.) ப்ரகாஸா லிவது - வெப்பில்லோலே, ப்ரகாஸா - ஜீவன், கூகூணி - உபாதிதில் (பேதந்தையடைகிறான்.) கூவெவெஸெஷ்யூ (ப்ரஹ்மம் ஸ்வதூ) பேதமற்றது. கூஹரவாசு - (ஜீவ்விர்த்தம்) அடிக்கடி சொல்லுகையினால் நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது). கூகூஅ.

(ஸூ-பூ.) கூகூணி - பக்திருபக்சியையில், கூஹரவாசு - ஆவ்ருத்தியினாலே, ப்ரகாஸா-ஜ்ஞாநம், (யாருக்குண்டாயிற்றோ, அவர்களுக்கு) ப்ரகாஸா லிவது - ஜ்ஞாநாநியைப்போல், கூவெவெஸெஷ்யூ - (ஜகதை ஸ்வரயத்திற்கும்) விசேஷமில்லை. (ஜ்ஞாநம்போல் ஜகத்தும் ப்ராமாணிகர்களான மஹர்ஷிகளுக்குத் தோற்றுகையால் அதுவும் ஸத்யமென்றித்தம்.)

(ஸூ-ஹ.) ப்ரஹ்மம் த்யாநம் பண்ணப்படுகிறதாகில், த்யாநத்திற்கு விஷயமான ப்ரஹ்மம் ஒன்று. த்யாநம் செய்கிறவனெருவன் என்று பேதம் விர்த்தித்தது, அபேதம் வித்திக்கவல்லேயே யென்னில், அக்ரியானது ஏகாகாரமாயிருந்தபோதிலும் கட்டையின் ஸம்பந்தத்தினால் சிலவிடத்தில் கறுப்பாகவும் சிலவிடத்தில் பசுமையாகவும் சில விடத்தில் மஞ்சளாகவும் எப்படி காண்கிறதோ, ஆகாசம் ஏகாகாரமானபோதிலும் கடம் மடம் முதலியவற்றின் ஸம்பந்தத்தினால் கடாகாசம் மடாகாசம் என்று பேதப்பட்டுக் காண்கிறதோ, அப்படியே ஜீவனும் சரீராத்யுபாதி ஸம்பந்தத்தினால் இப்படி நானாவாகக் காண்கிறான். அவ்வளவேயன்றி ஜீவனுக்கு பேதப்பட்டிருக்கை ஸ்வபாவமன்று. இப்படி சொல்லுகைக்குக்காரணம்—‘‘சுயாஜாநாஸூஹ’’ இந்த ஜீவன் ப்ரஹ்மந்தான். ‘‘கூகூவி’’ நீ அந்த ப்ரஹ்மமாகிறாய் என்று பலவிடங்களிலும் சொல்லுகிற வேதவாக்யம்

கூகூஅ.

(ஸூ-ஹ.) வாமதேவாதிகள் பக்தியினால் பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் போது பரமாத்மாவின்மீடத்தில் ஜ்ஞாநாநந்தாதி குணங்களும் உபயவிபூத்யைஸ்வரயமும் தோற்ற, அவர்களுக்குத் தோற்றினவற்றில் பரமாத்மா ஒருவனே ஸத்யமென்றும் மற்றருள ஜஸ்வரயாதிகள் அஸத்யமென்றும் ஸ்வீகரிக்கக்கூடாது. ஆகையால் பரமாத்மா அகிலஜ்ஞேய ப்ரத்யநீகனாயும் ஸமஸ்த கல்யாணகுணம்மகனாயுமிருக்கிறான்.

கூகூஅ.

ஸூ-கூகூகூ. கூதொநனெநதயாஹிவிஜ்யூ.

(ஸூ-பூ-ஹ.) கூகூ-பேதம் பொய்யாய் அபேதம் வாஸ்தவமாகையால் கூநனெந - பரமாத்மாவோடு, (ஜீவன் ஒன்றாய்விடுகிறான்). கூயாஹி - அப்படியேயன்றி, விஜ்யூ - (‘‘ஸூஹவிசுஸூவெஹ்வஹவி’’ ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவர் ப்ரஹ்மமேயாய் விடுகிறான் என்று சொல்லுகிற வேதம் இப்படி நிர்ஸயித்தகைக்கு) ஹேதுவாயிருக்கிறது.

கூகூகூ.

(ஸூ - பூ-ஹ.) கூகூ - ஆகையால், கூநனெந - அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்களோடே, (பரமாத்மா கூடியிருக்கிறான்) கூயாஹி அப்படியாகையால், விஜ்யூ - (பரமாத்மாவுக்கு) ஜ்ஞாநப்ரத்யநீகத்வகல்யாணகுணம்மகத்வங்களாகிற உடம்பலங்கம் (வித்திக்கிறது.)

(கூகூகூ.)

சுய. அப-வ-உ-க-ச-0. உலயவ்யவபெஸாது ஹிகுணுயவக.

(ஸ்-வ.) உலயவ்யவபெஸாது - பேதம் அபேதம் இரண்டையும் சொல்லுகையில், சுஹிகுணுயவக - குண்டலாகாரமான ஸர்ப்பம்போல், (பேதம் அபேதம் இரண்டுமுண்டு.)

கச0.

(ஸ் - வ.) உலயவ்யவபெஸாது - (பரமாத்மாவை அசித்தைக் காட்டிலும் பிங்கமென்றும் அபிங்கமென்றும்) இரண்டுவிதமாகச் சொல்லுகையாலே, சுஹிகுணுயவக - ஸர்ப்பத்தினுடைய குண்டலாகாரம்போலே, (ஐகத்துப் பரமாத்மானினுடைய அவஸ்த்தாநிச்சேஷமே).

கச0.

(ஸ்-ஹ.) சிலவிடங்களில் “யஸ்ஸவ்யாணிவத்தாநுநெராயயிதி” எந்தபரமாத்மா ஸர்வ ப்ராணிகளையும் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறதோ, என்று இம் மாதிரியாக பரமாத்மாவை நியந்தாவாகவும் ஸ்வம் வியாமயனாகவும் ஸ்வனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதம் சொல்லுகிறது. சில விடங்களில், “சுஹஸ்ய ஹாஸி” நான் பரபாஹ்மமாகிறேன் என்று அபேதம் சொல்லுகிறது. இவ்விரண்டு வாக்யங்களும் ப்ராணைகளாகையால் அவற்றில் சொல்லியபடியே ஸ்வனுக்கும் ப்ராஹ்மத்துக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு ஸர்ப்பம் சுருட்டிக்கொண்டிருந்தால் “இது முன் நீண்டு காணப்பட்ட ஸர்ப்பந்தான். ஆகிலும் இது சுருட்டிக்கொண்டிருக்கிறது என்று நீட்சியையுடைய அந்த ஸர்ப்பத்துக்கும் குண்டலாகாரத்தையுடைய அந்த ஸர்ப்பத்துக்கும் இரண்டும் ஸர்ப்பந்தானென், கிற அபேதமும், அது நீண்டது, இதுசுருண்டது என்று பேதமும் சொல்வதுபோல் இங்கும் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று பேதாபேத வாதி சொன்னான்.

கச0.

(ஸ்-ஹ.) ஸத்தூலஸூக்ஷ்மங்களான அசித்தவஸ்துக்கள் பரமாத்மஸ்வரூபங்க ளென்று சொல்லிற்றுக்கீழ். இதற்குத் தாற்பர்யமென்; ம்ருத்துகடமாகிரூப்போலே ப். ஹ்மமே ஐகத்ரூபமாகப் பரிணமிக்கிறதா; அல்லது. அவனே இவன் என்றாற் போல் ப்ராஹ்மமும் ஐகத்தும் ஒருவிதமான வஸ்துவா, அல்லது இவை ப்ராஹ்மத் திற்கு சர்க்கரங்களா என்று ஸம்சயம். “ஸவ-ஹ்-வஸி-ஹ்-ஹ” இதெல்லாம் ப்ரா ஹ்மமென்று ஐகத்தையும் ப்ராஹ்மத்தையும் ஏகமாகச் சொல்லுகையாலும், “ஹோ தூலோஹ்யுரிபூநிகாஸாஸி” என்று ஐகத்தையும் ப்ராஹ்மத்தையும் பிங்கமாகச் சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்டு ப்ரயோகமும் ஸரியாகும்படிக்கு ஐகத் ப்ராஹ்மங் களை ஒருவஸ்துவாகவே கொள்ளவேண்டும். ஆனால் ஐகத்தி என்றும் ப்ராஹ்மம் என் றும் வ்யவஹாரம் ஒருகைக்குறேது வென்னென்னினில், ஸர்ப்பம் வட்டமாய்ச் சுற்றி க்கொண்டிருக்கும்போது குண்டலாவஸ்த்தையையும், ஸ்வபாவமாயிருக்கும் போது திர்க்காவஸ்த்தையையும் ஆக இரண்டவஸ்த்தையை யடைகிரூப்போலே ப்ராஹ்மத்திற்கும் இரண்டவஸ்த்தையுண்டு - அதில் ஸ்வபாவாவஸ்த்தையில் ப்ராஹ்ம மென்றும், மற்றோரவஸ்த்தையில் ஐகத்தென்றும் வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதென்று பூர்ப்பவும்.

கச0.

ஸ-உ-க-ச-க. ஸ்ரகாஸாஸ்யவதிராதேஜஸூக.

(ஸ்-வ.) தேஜஸூக - தேஜஸ்ஸாயிருக்கையினால், ஸ்ரகாஸாஸ்ய வதிர - பெய்நிலையும் அதுக்கு ஆஸ்ரமமான ஸர்வமையும் போலாவது (பேதாபேதம் அங்கீகரிக்கவேண்டும்.)

கசக.

(ஸா-பு.) கேஜஸூரக - தேஜஸ்த்வஜாதியோகத்தினாலே, பூசா ஸாஸ்யவஸு - ப்ரகாசமும் அதுக்காஸ்யமான ஜீபமும்போலே, (இரண்டும் ஒருவிதமானவஸ்து. ஒன்றன்று என்றுபாவம்.) கசக.

(ஸ-ஹ) வெய்யில் ஸூர்யன் இவ்விரண்டும் தேஜஸ்ஸாகையால் அவ்வாகாரத்தினால் இரண்டுக்கும் அபேதமும் வெய்யிலுக்கு ஸூர்யன் ஆதாரமாகையால், ஒன்று ஆதாரம் ஒன்று ஆதேயம் என்ற ஆகாரங்களினால் பேதமும் காண்கிறது போல் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கும் பேதாபேதங்களிரண்டு மொப்புக்கொள்ள வேணும். என்றான்.

(ஸா-ஹ.) ப்ரஹ்மஜேகத்தாகப் ப்ரிணமித்தால் ஜகத்துக்குண்டான் உத்பத்திவிநாசாதி தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸம்பலிக்குமாகையால் அப்படி சொல்லக்கூடாது. ஒளியும், ஒளியையுடைய ஜீபமும் வெவ்வேறையினும் இரண்டும் ஒருவிதமூன்த்ரவ்யமாகையாலே இரண்டையும் தேஜஸ்ஸு என்று அபிந்நமாகச்சொல்லுகிறாப்போல், ஜகத் ப்ரஹ்மங்களும் ஒரு விதமான த்ரவ்யமாகையாலே இரண்டையும் அபிந்நமாகச் சொல்லுகிறதென்று இரண்டாம் பூர்வபசும். கசக.

ஸ ௮-கசஉ. வசிவபூவா.

(ஸ-பு.) வசிவபூவா - முன்சொன்னாற்போலவே (அபேதமே ஸ்வாபாவிகமென்னவேணும்.) கசஉ.

(ஸா - பு) வசிவபூவா - முன்போலவே (சரீராத்ம பாவத்தினால் ஜகத்யவ்யவஹாரம் ஸமர்த்திக்கவேணும்.) கசஉ.

(ஸ-ஹ) அப்பசுத்தை இதில் நிரஸநம் செய்கிறார்:—அபேதம் போல்பேதமும் ஸ்வாபாவிகம், யதார்த்தம், பொய்யன்று என்றொப்புக்கொள்ளில், பேதரூபமாகிய ஸம்ஸாரத்தை தத்வஜ்ஞானத்தினால்நசிப்பிக்கவொண்ணாது; பொய்யானவஸ்துவே தத்வஜ்ஞானத்தினால் நசிக்கும். தகரத்தில் பொய்யாகக்காண்கிற வெள்ளி “இதுவெள்ளியன்று தகரம்தான்” என்ற யதார்த்தஜ்ஞானத்தினால் நசிக்கிறது; மெய்யானவெள்ளி நசிக்கிறதில்லை. அதுபோல் ஸம்ஸாரம் பொய்யென்கிற எங்கள் பசுத்தில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தினால் ஸம்ஸாரம் நசிக்கிறது. உங்களுக்கு அதுமெய்யாகையால்நசியாமல் போகவேண்டிவரும். தத்வஜ்ஞானம்தவிர ஸம்ஸாரம் நசிக்கைக்கு வேறுகாரணம் காணாமையால் ஜீவனுக்கு எப்போதும் முக்தியில்லாமலேபோம். ஆகையால், பேதாபேதஸ்ருதிகளிரண்டுக்கும் நாங்கள் சொன்னபடியே அர்த்தம் சொல்லவேணும் என்று வித்தாந்தம். கசஉ.

(ஸா-ஹ) இவ்விரண்டு பசுங்களையும் நிரலிக்கிறார்:—ஜீம் அம்சாதி காரணத்தில் ப்ரஹ்மத்தோடு ஜீவனை பிந்நமாகவும் அபிந்நமாகவும் சொல்லுகையாலும் ஜீவனுடைய தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தில் வாராமைக்காகவும் ஜீவனை ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமென்றங்கேரித்து அவ்விரண்டு விதமான வ்யவஹாரத்தையும் ஸமர்த்தித்தாப்போல், இங்கும், அசித்தான ஜகத்து ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமாகையாலே சரீராத்மபாவத்தைக்கொண்டு அபிந்நமாகவும் நிஷ்க்ருஷ்டாம்சத்தைக் கொண்டு பிந்நமாகவும் சொல்லுகிறதென்று வித்தாந்தம். கசஉ.

ஸ ௮-கசக. ப்ரதிஷேயாது.

(ஸ - பு - ஹ.) ப்ரதிஷேயாது - “சுயாதக்ருஷெஸாநெநதி நெதி” என்று தத்வஸ்வரூபம்சொல்ல ஆரம்பித்து, ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுகிய இந்த ப்ரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யென்று சொல்லுகையா

ஹிம், ப்ரஹ்மமே பரமார்த்தம் மற்றது அபரமார்த்தம் என்று வ்யாஸபக
வான் சொல்லுகிறார். உசச.

(பா-வ, -ஹா.) ப்ரகிஷேபாஃவ- (ஐகத்திலுள்ள உத்பத்தி விநாசா
நிதோஷங்களை 'சேஜரொரேஸி' என்று ப்ரஹ்மத்திலேயேயென்று) நிஷேதிக்
கையாலும், ஐகத்தும் ப்ரஹ்மமும் ஏகத்வப்பென்றங்கிரிக்கக்கூடாது.

ஸயி-அக. ஸௌ-உசச. வரஜகஸேததந்நா நஸம்வாயவஹே.

வ்யவபேசெஸஹி.

(ஸ ப்ர.) ஸேததந்நா நஸம்வாயவஹேவ்யவபேசெஸஹி - (ப்ரஹ்
மத்தை) ஸேதுவென்கையாலும் அளவிட்டுச்சொல்லுகையாலும் ஹிவனோடு
ஸம்பந்தம் சொல்லுகையாலும் வேறுகச்சொல்லுகையாலும், ஸதஃ - இந்த
ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும், வரஜ - வேறாவஸ்து உண்டு. உசச.

(ஸா ப்ர.) ஸேததந்நா நஸம்வாயவஹேவ்யவபேசெஸஹி - (ஐகத்
காரணனா ஸர்வேஸ்வரண) ஸேதுவாகச்சொல்லுகையாலும் அளவிட்டுச்
சொல்லுகையாலும் பலத்தைபடைவிப்பிக்கிற உபாயமாகச் சொல்லுகை
யாலும் பிந்நனென்று சொல்லுகையாலும், ஸதஃ - ஐகக்காரணமாகச் சொ
ல்லப்பட்ட இந்த பரமபுருஷனைக்காட்டில், வரஜ - உயர்ந்தவஸ்து (ஒன்
றுண்டு) உசச.

(ஸா-ஹா) ப்ரபஞ்சம் அஸத்யமென்று சொல்லிற்றுக்கீழ்; இப்பொழுது, ப்ர
பஞ்சமஸத்யமாயினும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறானற்றொரு தத்வமுண்டா
இல்லையாவென்று விசாரிக்கிறார்— “யசு த்ரஹஸேஸதஃ” பரமாத்மா ஸேது
வென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஸேதுவாவது இரண்டு ஜலத்திற்கும் நடுவிலுள்ள
கட்டைமுதலியவற்றினால் செய்யப்பட்டப்ரதேசம்; ஜலத்துக்கு அக்கரையிலும் இக்
கரையிலும் ஸேதுவைக்காட்டிலும் வேறான ப்ரதேச மிருப்பதுபோல், ஸேதுவாகச்
சொல்லப்பட்ட இதைக்காட்டிலும் வேறு தத்வமு முண்டென்று தோற்றுகிறது.
“ஸேததந்நாந்நா” ப்ரஹ்மமாகிற ஸேதுவைத்தாண்டி என்கையாலே, இதைத்
தாண்டி அப்பால் போகத்தக்க இடம் உண்டென்று தோற்றுகிறது. “ஸேததந்நாந்நா
ஸதஃ” ப்ரஹ்மம் நால்காலையுடையது, எட்டுருளும்பையுடையது, என்று
அளவிட்டுச் சொல்லுகையால் அளவில்லாத வேறொரு தத்வமுண்டென்று தோற்ற
ுகிறது. “ஸததவஸாந்நாந்நா” இந்த பரமாத்மாவோடு
ஹிவன் சேருகிறனென்று சொல்லுகையாலே, ஹிவனெருவன் வேறுபட்டுண்டெ
ன்று தோற்றுகிறது. “யவஹேஷாந்நாந்நா” ஹிரண்யம் வாரூஷம்”
ஸத்யமண்டலத்தில் பரமாத்மா இருக்கிறனென்றும், “யவஹேஷாந்நாந்நா
வாரூஷம்” கண்ணினுள்ளே இருக்கிறவன்பரமாத்மாவென்றும்
இரண்டு பரமாத்மாவைச் சொல்லுகையாலே இரண்டுதத்வமுண்டென்று தோற்ற
ுகிறது. இந்த வேதுக்களினால் ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுதத்வமுண்டென்று
நிர்வகிக்கவேண்டுமென்று பூர்ப்பகி சொன்னான். உசச.

(ஸா-ஹா) அடியேதொடக்கி இதவாசிற்சொல்லப்பட்ட ஐகக்காரணனான
பரமபுருஷனே பரதத்வமா, அல்லது இவனைக்காட்டிலும் வேறொரு பரதத்வமிரு

க்கிறதாம் என்றுணம்சயம்.—கீழ்ச்சொன்ன இந்தபரமபுருஷனை “யசு தூஸஸஸஸ்
தூ” என்று ஸேதுவாகச்சொல்லி “வணகம்வெதூ” என்று அழைத்தா
ண்டவேறுமென்சையாலே இவனுக்கப்பால் அடையவேண்டியவஸ்து ஒன்றுண்டெ
ன்று தோற்றுக்கிறது. மேலும், “வசுஷாடி வடிஷாபஸகஸு” இந்த பிரத
ம் நானுபாதம் கையுடையதென்றும் பரினாகையுடையதென்றும் அளவிட்டுச்
சொல்லுகையாலே அளவில்லாதது வேறென்றென்பது தோற்றுக்கிறது. மே
லும், “ஸஜ்ஜிசுவெஷுஷெஸதூ” என்று மோகத்தை அடைகைக்கு இந்த
பரமாத்மா ஸேதுவாய் - அடைவிப்பிக்கிறவனு யிருக்கிறானென்சையாலே அடைவி
ப்பிக்கிறவனைக்காட்டிலும் அடையத்தகுந்த வஸ்து வேறென்றென்பதென்று தோற்
றுக்கிறது. மேலும், “கதேகாயடிதரதஸு” என்று இவனைக்காட்டிலும் மே
லான தொன்றுண்டென்றும் சொல்லிற்று. இந்த ஹேதுக்களினாலே இவனைக்காட்
டிலும் வேறொரு பரதத்வமுண்டென்று பூர்வபகம்.

க.சச.

ஸுஉ-உசரு. ஸாரிநாசுதூ.

(ஸு-உ.) ஸாரிநாசுதூ - ஸமாநமாயிருக்கையினால், (பிரதம்மத்தை
ஸேதுவாகச்சொல்லிற்று.)

க.சரு.

(ஸு-உ.) ஸாரிநாசுதூ - ஸாத்ருஸ்பத்தினாலே, (இவனை ஸேதுவா
கச்சொல்லிற்று.)

க.சரு.

(ஸு-ஹ.) இந்த சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிற ரிதில்,—ஸேதுவானது
இரண்டு ஜலத்தையும் ஒன்றோடொன்று சேரவொட்டாமல் காப்பதுபோல் பரமா
த்மாவும் லோகத்திலுள்ள மரியாதைகளை, (அதாவது - வர்ணஸ்ரமதர்மங்கள், தேவ
மறவிய பசு பகி முதலிய அவ்வவனுதிக்குரிய தர்மங்கள்) ஒன்றோடொன்று சேர
வொட்டாமல் காத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியால் அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொ
ண்டு ஸேதுவென்று சொல்லிற்று. பரமாத்மாவாகிற ஸேதுவைத் தாண்டியென்ற
துக்கும், ஸேதுவையடைந்தென்றே யர்த்தம். “இவன் ஒரு சாஸ்த்ரத்தைத்தாண்டி
னான்.” என்பதுபோல் இவ்விரண்டினாலும் வேறொரு தத்வமுண்டென்று ஏற்பட
வில்லை.

க.சரு.

(ஸு-ஹ.) இந்த பரமபுருஷனை ஸேதுவாகச் சொன்னது—ஸேதுவானது
எப்படி இரண்டு பக்கங்களிலுள்ள நீரை ஒன்றோடொன்று சேரவொட்டாமல் செ
ய்யுமோ, அப்படியே இவனும் ஐகத்தில் தானேற்படுத்தின மரியாதைகளை ஒன்றுத்
தொன்று கவனமாற்றி ரகிக்கிறானென்று சொல்லிற்று. இவ்வர்த்தம் “வசுஷாடி
வடிஷாபஸகஸு” என்று மேல்வாக்யத்தில் ஸபஷ்டமா யிருக்கிறது,
இந்த ஸேதுவைத்தாண்டி என்றது - வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தைக் கடந்தானென்றால்
அதைப்பூர்ணமாக வடைந்தானென்பதுபோல் இவனையடைந்தானென்றே யர்த்த
மாகையால் இது வேறொரு பரதத்வமுள்ளதென்பதில் ஹேதுவாகமாட்டாதாகை
யால் இந்த பரமபுருஷனை பரதத்வமென்று வித்தாந்தம்.

க.சரு.

ஸுஉ-உசசு. ஸுப்யுஷ்டிபாடிவசு.

(ஸு-உ.) வசுடிவசு - கால்போலே, ஸுப்யுஷ்டி - உபாஸநார்த்தம்
(இப்படி சொல்லப்பட்டது.)

க.சசு.

(ஸு-உ.) வசுடிவசு - வாக்வாடிஷுபாடி என்பதுபோல்,
ஸுப்யுஷ்டி - உபாஸநார்த்தம், சொல்லப்பட்டது.

க.சசு.

(ஸ்-ஹா.) ஆகார சூர்யமான ப்ரஹ்மத்தை த்யாசிப்பது அல்பபுத்திகளுக்கு அரிதாகையால், அவர்கள் புத்தியில் ஒரு ஆகாரம். தோற்றுகைக்காக, ப்ரஹ்மம் நாலு கால் எட்டு குளம்புகளையுள்ளதென்று ஓராகாரத்தையிட்டு அளவுபடுத்திச் சொல்லிற்று. லோகத்தில் கொடுக்கல்வாங்கல்முதலியவ்வாறாம் நடக்கைக்காக, ஒரு ரூபாய்க்கே அனேக பாசங்களை யேற்படுத்தி கால் அரைக்கால் என்று சொல்வதுபோல இங்கும் கண்டுதொள்வது. இதனால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அளவுபட்டதென்று ஏற்படவில்லை ஆகையால் இதனாலும் வேறு தத்வம் வித்தியாது. ௨௪௬.

(ஸ்-ஹா.) இந்த ப்ரஹ்மத்தை நாலுபாதங்களை யுடையதென்று அளவிட்டுச் சொன்னது - இவ்விதமாக உபாஸகம் பண்ணவேண்டு மென்கைக்காக. இதனால் இவன் அபரிச்சிந்நனன்றென்று தோற்றாது. ௨௪௭.

ஸூ-௨௪௭. ஸ்ரூ நவீஸௌஷா த்ருகாஸா லிவசு.

(ஸ்-ஹா.) ஸ்ரூகாஸா லிவசு - வெய்யில் முதலானவற்றைப்போல், ஸ்ரூ நவீஸௌஷா - உபாதிபேதத்தினால் (ஸம்பந்தமும் சொல்லப்பட்டது.)

(ஸ்-ஹா.) ஸ்ரூகாஸா லிவசு - ப்ரகாசம் முதலானவற்றைப்போல், ஸ்ரூ நவீஸௌஷா - ஸ்த்நாநிசேஷத்தின் ஸம்பந்தத்தினாலே, (அபரிச்சிந்நத்தைப் பரிச்சிந்நமாக அநுஸந்திக்கலாம்.) ௨௪௮.

(ஸ்-ஹா.) ஜநங்கள் சென்று ஊரை அடைகிறார்கள் என்றால் அவ்வூர் ஸர்வ வ்யாபியன்றிக்கே அளவுபட்டதாகக்காண்கிறது. அதுபோல் ப்ரஹ்மத்தை ஜீவன் அடைகிறனென்கையால், ப்ரஹ்மமும் அளவுபட்டிருக்கும். அளவுபட்டது எல்லா வற்றுவக்கும் மேலானதாகாது; ஆகையால் இதைக்காட்டிலும் மேலானது தண்டென்று பூர்வபுகுதி சொன்னது சரியன்று. ஏனென்னில், - வெய்யில் ஸர்வவ்யாபியாயிருக்கச் செய்தேயும், நடுவே பந்தலிட்டு வைக்கில், அங்கிரண்டருகும் அவ்வெய்யிலே வேறுபட்டுக்காண்கிறது. அப்பந்தலை யெடுத்துவிடில் “இவ்வெய்யில் அவ்வெய்யிலோடு கலந்துவிட்டதென்கிறார்கள். அங்கு வெய்யில் இப்போதாக ஒன்றும் கலக்கவில்லை. முன்னேபிடித்துக்கலந்தேயிருந்த, பந்தலினால் வேறுகத்தோற்றிற்று. அதை யெடுத்துவிடில் அந்த ப்ரமம் போய்விட்டது. அதுபோல் ஸர்வவ்யாபியான ப்ரஹ்மமே சரீராதியான உபாதிஸம்பந்தத்தினால் ஜீவனாகக் காண்கிறது. அந்த உபாதி கழிந்தால் ஜீவனென்கிற ப்ராந்தி கழிகிறது. இதையே ப்ரஹ்மத்தோடு ஜீவன்சேருகிறுனென்றது. இதனால் ப்ரஹ்மம் ஒருரைப்போல் அளவுபட்டிருக்கிறதென்று லித்திக்கவில்லை. ஸூர்யமண்டலத்தி லுண்டாகச்சொல்வதும் உபாதிஸம்பந்தத்தினாலுண்டான ப்ராந்தி, கடாகாசம் மடாகாச மென்பதுபோல். ஆகையால் இதனாலும் வேறுதத்வம் வித்திக்கமாட்டாது. ௨௪௯.

(ஸ்-ஹா.) ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அபரிச்சிந்நமானால் அதைப்பரிசேதித் தநுபலிக்குகூடாதேயென்னில், ஆகாசம் அபரிச்சிந்நமாயினும் கலசாதிகளில் பரிச்சிந்நமாகாகக் காண்கிறுப்போலவும், ஸூர்யகிரணம் எங்கும்பரவி வ்யாபகமாயிருந்தாலும் கலாஷங்களில் ஸூக்ஷ்மமாகக் காண்கிறுப்போலவும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் பரிசேதித்து உபாஸகம் செய்யலாம். ௨௫௦.

ஸூ-௨௫௦. உவவதெஸூ.

(ஸ்-ஹா.) உவவதெஸூ - (இப்படிச்சொல்வதே) சரிப்பட்டிருக்கு மாகையால், (இதுவே பொருள்.) ௨௫௧.

C

(ஸார்-வ.) உவவெதும் - யுக்தியுத்தமாகையால், சுதம்-இந்தபரம்
கனிடத்திலிருந்து, மொழி - புருஷார்த்தம், (கிடைக்கிறது). ௩௫௧.

(10-11-1941) சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வர்க்காதி பலங்களைக் குறித்து யாகானிகளும் மோஷத்தைக் குறித்து பக்ஷியும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த யாகாதி கர்மம், தானே ஸ்வர்க்காநிகளைக் கொடுக்கிறதா, அல்லது அக்கர்மத்தினால் ஆராதிக்கப் பட்ட பரமபுருஷன்கொடுக்கிறானா என்று ஸம்சயம் —யேதத்தில் ஸ்வர்க்காநிகளைக் குறித்து கர்மத்தை ஸாதகமாகச் சொல்லுகையாலும், லோகத்தில் பயிர், வர்த்தகம் முதலிய வ்யாபாரம் ஒருவனுடைய அபேஷையின்றிக்கே தானே பலன்கொடுக்கக் காண்டையாலும் யாகானிகர்மமே பலன்கொடுக்கிறதென்று நிச்சயிக்கப்படும். பலன் கொடுப்பது பலமுண்டாகும்போது அதுக்கு அடுத்தமுன் கூணத்திலிருக்கவேண்டும், யாகானிகள் அப்படியில்லாமல் வெகுகாலத்திற்கு முன்னமே நசித்துப்போன போதிலும், யாகானிகளினால் உண்டான புண்யம் இருக்கையாலே அந்தரம் பலமுண்டாகத் தடையிலே என்று பூர்வபகம் —யாகம் என்கிறபதத்திற்கு தேவதா பூஜ்யம் அர்த்தம். இதனால் அக்கர்மத்தினால் ஆராதிக்கப்பட்ட பரமபுருஷனே பல ப்ரதனென்பது யுத்தம். மேலும் “வாயவ்யுத் ஸ்ரெதகோவெத உலதிகாஜி” என்று தொடங்கி மேல்வாக்யங்களில் “ஸவந நஹதிகாமபதி” என்று வாயு தேவதாகமான யாகம் செய்தால் அவனுக்கு வாயுதேவதை ஐஸ்வர்யத்தைக்கொடுக்கிறதென்று சொல்லிற்று. “உதெவாநிஸுஜாப” என்று அந்த வாயுவையும் பரமாத்மஸ்வரூபமாகச் சொல்லிற்று. ஆக இந்த நேதத்களினால் பரமபுருஷனே பல ப்ரதனென்பது லித்தாந்தம்.

வாசி-கூடு. பூ, உதவியாக.

(ஸ-ஸா-பு.) ஸூதகூர்ஷய - வேதத்தில் பரமபுருஷனே பல ப்ரத
இகச் சொல்லுகையாலும், (அவனே பலப்ரதன்) உருஉ.

(ஸ்ரீ. ரா. ஹா) “சுதர டொவஸுடா டு” என்று அந்நம் எம்பத்து முதலிய வற்றை அவனே கொடுக்கிறனென்றும், “வன டொவஸுடா டு” என்று அடனெல்லிவர்களுக்கு மோகூநாந்தத்தைக் கொடுக்கிறனென்றும் சொல்லுகையா ளும் அவனே பல ப்ரதன்.

புலி-கரு. யம்-வெஜரி திராசுபனய.

(ஸ-நா-வ்.) சுதேவனவ - உபபத்தியினாலேயே, வெஜீகிஃ-ஜெயிநி
மஹர்ஷி, யஜு-ய - தர்மத்தையே, (பலப்ரதமாக ஒப்புக்கொண்டார்.) உருங்.

(ஸ-ரா-ஊ.) லோகத்தில் வ்யவஸாயம் வர்த்தகம் முதலிய வ்யாபாரங்கள், ஒருவனபேகையின்றியே, செய்கிறவனுக்குப் பலத்தை அடைவிப்பிக்கையாலும், யாகாதிகளே வேதத்தில் பலஸாதமாக விதிக்கையாலும் கர்மமே பலப்ரத மென்றார். ஐயுமீதி என்பவர். ௩௩௩

உறு-கருசு, உவவுனு ஸாடிநாயணாடு ஹதுவ) வடெஸாடி.

(ஸ்.ரா-வ.) வெறுத்துவிடுவதாக - வேறுதொல்லுக்கையாலே,
வாடிநாட்டினம் - பாதராயண ரென்பவர், வலியும் து-முன்பகூத்தையே,
(அங்கீகரித்தார்.) உருச.

கூ-வது அக்யாயம், உ-வது பாதம் ஸம்பூர்ணம்.

ந-வது அத்தியாயம், ந-வது பாதம்.

உ₂வீடுபாஷா சு.

(10-ஊ.) கீழ் இதுவரையில் பீரஹ்மஸ்வரூபம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இதில், அந்த பீரஹ்மப்ராப்திரூபமோகூத்துக்கு ஸாதநமாகிய அத்வைத ஜ்ஞாநம் பேத வாஸனையெடுத்தபின் உண்டாகவேண்டியது. அதற்காக முதல் நிர்ஞுண பீரஹ்மத்தில் மனம் செல்லாதாகையால் ஸுருண பீரஹ்மத்தையே ஏகாத்ரமாக த்யானித்து மனதை மற்ரோரிடத்தில் போகவொட்டாமற்படி பண்ணி மெள்ள மெள்ள பேத வாஸனையைக்கழித்து அதிஞால் சித்தம் நிர்மலமானபின் ஸர்வம் பீரஹ்மாத்தமகம் என்கிற அத்வைத ஜ்ஞாந முண்டாகும். ஆகையால், இவ்விதமான அத்வைத ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸாதநமாகிய ஸுருண பீரஹ்மோபாஸந ஸ்வரூபம் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.—பஞ்சாக்கிரிவீத்யை ப்ராணவீத்யை முதலான வீத்யைகள். அதாவது—உபாஸநமென்று சொல்லப்படுகிற பக்தி, வாஜஸநேய சாகை ஸாமசாகை முதலிய அனேக இடங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்த பஞ்சாக்கிரி வீத்யையேல்லாம் ஒன்றேயா, அல்லது வெவ்வேறா, இப்படியே ப்ராணவீத்யை தகரவீத்யை சாண்டில்ய வீத்யை முதலான வீத்யைகளும் வெவ்வேறிடங்களில் சொல்லப்பட்டதாய் ஒரே பேரையுடையதான அவற்றுக்கு ஒன்றுக்கொன்று பேதமுண்டா, இல்லையாவென்று விசாரிக்கு மளவில்,—பஞ்சாக்கிரிவீத்யை என்று பெயர் ஒன்றையிருந்தபோதிலும், வாஜஸநேய சாகையில், ஸாமசாகையிற் சொன்ன ஐந்தக்கிரிகளையும் சொல்லி, அதற்குமேல் ஆறாவது அக்கிரியும் சொல்லப்பட்டது. ஸாமசாகையில் ஐந்தே அக்கிரி த்யானிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படியே ஸாமசாகையில் ப்ராணவீத்யையில் பஞ்சேந்திரியங்களும் ப்ராணனும் மாத்ரமே சொல்லப்பட்டது. வாஜஸநேய சாகையில் ரேதஸ்ஸும் சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி யொன்றுக்கொன்று ரூபம் பேதிக்கிறது. இப்படியே, முண்டகோபரிஷத்தை அத்யயநம் செய்கிறவர்கள் சிரவில அக்கிரிச்சட்டியை வைத்துக்கொண்டு அத்யயநம், செய்யவேணும் என்றும் மற்றவர்களுக்கு அந்த ஓரதம் இல்லையென்றும் ஆகாரமும் பேதித்திருக்கிறது. ஆகையால் பேர் ஒன்றையினும் வெவ்வேறிடங்களில் சொன்ன பஞ்சாக்கிரிவீத்யை முதலிய உபாஸநம் வெவ்வேறாகவே ஆகக்கடவது என்று பூர்வபுகி சொன்னான்.

உ.கு.கு.

உ. 55.

5. 6. 5.

(10-ஊ.) இனி பூர்வபக்ஷியனுடைய ஒவ்வொரு யுக்தியையும் தனித்தனியே சொல்லிக் கழிக்கிறார்.—ஸாமசாகையிற் சொன்ன பஞ்சாக்கிரி வித்யையில், ஜீவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் ஸுகமநுபவித்தபின் தன்னுடையபுண்யம் கழிந்தவாறே அங்கு நின்றும் நமூவி ஆகாசத்தில் காற்றுடன் சேர்ந்து அல்லாடுகிறான், பின்பு மேகத் தில்வந்து சேருகிறான், அதன்பின், மழை பெய்யும்போது அந்த தாராவழியாக பூமியிலே விழுந்து தாந்யரூபமாகிறான், பிறகு அந்த தாந்யத்தை எந்த புருஷன் பக்ஷிக்கிறானோ, அவனுடைய சரீரத்தில்போய்ச் சேருகிறான், பின்பு, அவனுடைய ரேதஸ்ஸா வழியாக ஸ்த்ரீயினிடத்தில் சேருகிறான்; இப்படி ஜீவன் ஆகாசம் மேகம் பூமி புருஷன் ஸ்த்ரீ என்கிற ஐந்திடங்களில் இருக்குமிருப்பை யதுஸந்திக்கக்கடவன். இவ்வைந்திடங்களிலுமிருப்பு, அக்ரியினிடையிலிருப்பும்போல் அதிதாஸ்ஸஹ மாகையால் இவ்வைந்தையும் அக்ரியென்று சொல்லுகிறது. இவ்விருப்பை அடிக்கடி மனம் செய்தால் இந்த ஸம்ஸாரத்திலுள்ள பாதை நெஞ்சிற்பட்டு ஜீவனுக்கு வையாக்கம் பிறக்குமென்கைக்காக இந்த பஞ்சாக்கிரி வித்யையை உபாஸகம் பண்ணச் சொல்லிற்று. வானுஸநேய சாகையில் இம்மாதிரியாகவே ஐந்தக்கிரிகளையும் சொல்லி “தஸு)ராந்நிரொவாந்நிப-வதி” என்று ஆரூபதோரக்கிரியும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி த்யாரிக்கவேண்டிய அக்ரி ஒன்றில் ஸ்த்ரீதாய் ஒன்றில் ஆரூபிவிட்ட

படியால் இரண்டிடத்திற் சொன்ன பஞ்சாக்கரி வித்யைகளும் ஒன்றாகமாட்டா. இப்படியே சாந்தோக்யத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ராணவீத்யையில், ப்ராண ஸம்வா தத்தில் முக்யப்ராணன்தவிர மற்ற வாக், சக்ஷஸ்ஸு, ஸ்ரோத்ரம், மஸஸ்ஸு, என்று நாலும் த்யாநம் செய்யத்தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டது. (அங்கு - ாக்கு, சக்ஷஸ்ஸு, ஸ்ரோத்ரம், மஸஸ்ஸு, முக்யப்ராணன்; இவ்வைந்தும் உத்தாநம் பண் ணத்தொடங்கி, முக்யப்ராணன் தவிர மற்ற நாலுக்கும் ரஜோகுணமும் தமோகு ணமுமுண்டாகையால் அந்நாலும் உத்தாநம் செய்ய யோக்யதை யற்றதாகளென் றும், முக்யப்ராணனுக்கு அத்தோஷ மில்லாமையால் அதுவே உத்தாநத்துக்கு யோக்யமென்றும் சொல்லி, பின்பு வாக்கு முதலியவை, தங்களிடத்திலிருந்த வவிர ங்டட்டதும், அதாவது - நல்ல சப்தங்களை யுச்சரிக்கை முதலிய ஒவ்வொரு குணங் களையும் முக்யப்ராணனுக்குக் கொடுத்ததாகளென்றும் சொல்லியிருக்கிறதையைக் கண்டுகொள்வது) வாஜஸநேய சாகையில் அந்நாலுடன் ரேதஸ்ஸையும் சேர்த்து ஐந்தாகச்சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலவை யொன்றாகமாட்டா, வெவ்வேறாக வே யாகவேணும் என்று இப்படி பூர்வபகி உபாஸநங்களின் ரூபபேதங்களைச்சொ ல்லி அவ்வவ் இடங்களிற் சொல்லிய பஞ்சாக்கரிவித்யை முதலானவை வெவ்வேறெ ன்று சொன்னான்—வித்யை ஒன்றாயிருந்தபோதிலும் அதிலே ஒரிடத்திற்கோரிடம் சில பேதங்கள் சொல்லியிருந்தபோதிலும் அந்த வித்யை வெவ்வேறாகமாட்டாது. அப்படிப்பட்ட பேதமும் இங்கேகிடையாது. சாந்தோக்யத்திற்சொன்ன ஐந்தக்கரி யையே வாஜஸநேய சாகையிலும் த்யாநம் பண்ணச்சொல்லிற்று. ஆறுவது அக்கரி த்யாநம் பண்ணுகைக்காகச் சொல்லப்பட்டதன்று. கீழ்ச்சொன்ன இவ்வைந்தும் அக்கரியைப்போலே யிருக்கையால் இவற்றையக்கரியென்கிறது என்றுகீழ்ச்சொன்ன தை அறுவாதம் செய்கிறது. ஆகையால் பஞ்சாக்கரிவித்யையில் பேதமில்லை. ப்ராண வித்யையிலும், சாந்தோக்யத்தில் ரேதஸ்ஸைச் சொல்லாவிடிலும், வாஜஸநேயத் தில் சொன்ன அந்த ரேதஸ்ஸை இங்கும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாகையால் இரண்டு ப்ராண வித்யைக்கும் பேதம் கிடையாது. என்று வித்தாந்தம் பண்ணுகிறார்.

௩௫௬.

(ஸ்ர-ஹ.) இரண்டிடத்திலும் சொன்ன வித்யை ஒன்றாகில், ஒரிடத்திற்சொ ன்னதே போதுமாயிருக்கும். ஒரிடத்தில் காட்டிலும் மற்றொரிடத்தில் அந்த வித் யைக்கு ஏதாவது விசேஷம் சொல்லியிருந்தால் ஒரேவித்யையை இரண்டிடத்தில் சொல்ல உபயோகமுண்டு. அப்படியின்றிக்கே இரண்டிடத்திலும் ஏகரூபமாய்ச் சொல்லியிருக்கையாலும் வெவ்வேறு ப்ரகரணங்களிற்சொல்லுகையாலும் இரண்டுக் கும் பேதமே தோற்று மாகையால் இரண்டுமொன்றன்று என்று பூர்வபகம். ஒரு வித்யையையே ஒருவனுக்காக ஒரு ப்ரகரணத்திலும், மற்றொருவனுக்காக ப்ரகர ணந்தரத்திலும் சொல்லக்கூடுமாகையால் இது வேறென்பதற்கு நேறுவதாக மா ட்டாது.

௩௫௭.

ஸ-௩௫௭. ஸூய ஞாயஸுதயாஹைவஹிஸாராயி

காராஹவ்வதுதநியஃ.

(ஸ்ர-ஹ.) ஸூய ஞாயஸுத-வேதாத்யயநத்திற்கு, தயாஹைவஹி- ஸம்ஸ்கார விசேஷமுண்டாகைக்காகவன்றோ (சிரோவ்ரதம் சொல்லிற்று). ஸாரிஹாரொ - ஸமாசாரம் என்கிற க்ரந்தத்தில், சுயிகாராஹ - சொல்லு கையினாலும், (இந்த வ்ரதம் வித்யாங்கமன்று, ஸூவவஸ - (ஸப்தஸூர்யாதி) ஹோமம்போல, தநியஃ - அந்த வ்ரதநியமமும்.

௩௫௮.

(௧௦-ஊ.) கீழ்; வித்யைகளுக்கு ரூபபேத மில்லை யென்று சொல்லி, இதில் ஆசாரபேதமுமில்லையென்கிறார்—ஆதர்வணிகர்களுக்கு சிரோவ்ரதம் சொல்லியிருக்கிறது. சிரோவ்ரதமாவது - தலைமீல் நெருப்புச்சட்டியை வைத்துக்கொள்ளுதல். மற்றவர்களுக்கு அந்த வ்ரதம் சொல்லவில்லை. இப்படி வ்ரதம் பேதித்துப்போய் விட்டபடியால், அந்த வ்ரதத்தாடன் செய்யவேண்டிய உபாஸனமும் அந்த வ்ரதமின்றியே செய்யவேண்டிய உபாஸனமும் ஒன்றாக மாட்டாது. என்றான் பூர்வபக்ஷி—ஆதர்வணிகர்கள் தங்கள்சாகையை அத்யயநம் செய்யும்போது சிரோவ்ரத மறவட்டிக்கவேண்டுமென்றே சொல்லிற்று. அப்படி அத்யயநத்துக்கு அங்கமாகச் சொல்லப்பட்ட அந்த வ்ரதம் உபாஸனத்துக்கு அங்கமாகமாட்டா தாகையால், அவர்கள் செய்ய முபாஸனத்திற்கும் மற்றவர்கள் செய்ய முபாஸனத்திற்குப்போல் சிரோ வ்ரதம் அங்கமாக மாட்டாது. இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தம்—ஆதர்வணிகர்களுக்கு, ஸௌர்யாதி ஸயஜோமங்களை ஒரே அக்ஷியில் பண்ணச்சொல்லிற்று. மற்றவர்களுக்கு த்ரேதாக்க்ஷியில் பண்ணச்சொல்லிற்று. இப்படி இரண்டவிதமாகச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், ஏகர்ஷி ஸம்ஜ்ஞையையுடைய அக்ஷி ஆதர்வணிகர்களுக்கே சொல்லப்பட்ட தாகையால், ஸௌர்யாதி ஜோமம் சொல்லுகிறவிடத்தில் அவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட அக்ஷியிலேயே அவர்களுக்கு ஜோமம் செய்யச்சொல்லியிருக்கையால், அதை ஆதர்வணிகர்களே செய்யவேண்டும், மற்றவர்கள் த்ரேதாக்க்ஷியிலேயே செய்யவேண்டும் என்று நியமம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலவே இந்த சிரோவ்ரதமும் அவர்களுடைய அத்யயநத்துக்கே வ்ரதமென்று கண்டுகொள்வது. இப்படி இரண்டிடத்திற் சொன்ன வித்யைக்கும் அங்கத்தில் பேதமில்லாமையால் அவ்விரண்டிடத்திலும் ஒரே வித்யைதான் சொல்லப்பட்டதென்று வித்தாந்தம்.

(௧௦-ஊ.) முண்டகோபரிஷத்தில் ஆதர்வணிகர்களுக்கு அக்ஷர வித்யையைச் சொல்லிக் கடைசியில் அந்த வித்யைக்கு அங்கமாக சிரோவ்ரதம் என்கிற வ்ரதத்தை அறவட்டிக்கச்சொல்லிற்று. வாலுஸநேயத்தில்கார்கிப்ரஸ்ரத்திலும் அக்ஷரவித்யை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முன்சொன்ன சிரோவ்ரதம் ஆதர்வணிகர்களுக்கு கொடிய வாலுஸநேயமுதலிய மற்றவர்களுக்கு அறவட்டிக்கக்கூடாது, ஆகையால் கார்கிப்ரஸ்ரத்திற் சொன்ன அக்ஷரவித்யைக்கு சிரோவ்ரதம் அங்கமாகமாட்டாது. ஆதலால் முண்டகோப ரிஷத்திற் சொன்ன அக்ஷரவித்யையும் கார்கிப்ரஸ்ரத்திற் சொன்ன அக்ஷர வித்யையும் ஒன்றாகமாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷம்—முண்டகோபரிஷத்தில் ஆதர்வணிகர்களுக்குச்சொன்ன சிரோவ்ரதம் அக்ஷர வித்யைக்கு அங்கமாகச் சொல்லவில்லை. ஸப்தஸூர்ய ஜோமங்களும், சதோதக கர்மமும் தங்கள் செப்த வேதாத்யயநத்திற்கு ஒரு விதமான ஸம்ஸ்காரமுண்டானுக்காக ஆதர்வணிகர்களுக்கே விதிக்கது. அதுபோலவே இந்த சிரோவ்ரதமும் (வேதாத்யயநத்திற்கே அங்கமாக விதிக்கப்பட்டது- இப்படியே ஸமாசாரமென்கிற கார்த்தத்திலும் சொல்லிற்று. ஆகையால் இரண்டிடத்திற் சொன்ன அக்ஷரவித்யைகளுக்கும் சிரோவ்ரதம் அங்கமன்று, ஆதலால் இரண்டிடத்திற் சொன்ன அக்ஷரவித்யையும் ஒன்று என்றுவித்தாந்தம்.

(௧௦௭.)

ஸூ-௧௦௮. டி-௧௮. பதிவ.

(௧௦-௮-பு.) டி-௧௮. பதிவ-வேதமும் இரண்டிடத்திற்சொன்னதுக்கும் அபேதத்தைக்காண்பிக்கிறது.

௧௦௮.

(௧௦-ஊ.) “ஸுவே-வேதாய த்ரேதாநி” ஸமஸ்தவேதங்களும் எந்தப் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதானோ என்று சிர்குணப்ரஹ்மஸ்வரூப மொன்றையே ஸகலவேதங்களாலும் அறியத்தக்கதாக வேதம்சொல்லிற்று. இப்படி. சிர்

குண ப்ரஹ்மம் ஏகரூபமாகையால் தத்விஷயமான ஜ்ஞானமும் ஏகரூபமாயே யிருக்கும் என்று நிர்ஞண ப்ரஹ்மவித்யையம் சொல்லி, பின்பு, ஸகுணப்ரஹ்மோ பாஸநம் சொல்லுகையாலே, அவ்வுபாஸநத்திலும் எல்லா விடங்களிலும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே அறியத்தக்கதாகச் சொல்லியிருக்கையால், அவ்வுபாஸந மல்லாமல் ஏகரூபமே, பேதம்கிடையாது என்பது வேதஸம்மதமா யிருக்கும். (நுதி)

(நா-ஹா.) தைத்திரீயத்தில், தஹராகாசத்திற்குள்ளுள்ளவைகளை உபாவிக்க வேண்டுமென்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லிற்று; சாந்தோக்யத்தில் தஹராகாசத்திற் குள்ளுள்ள அபஹதபாப்மத்வாதி குணஷ்டகங்களை உபாவிக்கவேணுமென்று விசே ஷித்துச் சொல்லிற்று. இவ்விரண்டும் ஒன்றினுல்தான் ஓரிடத்தில் ஸாமான்யமாக வும் ஓரிடத்தில் விசேஷமாகவும் சொல்லக்கூடும். மற்றப்படி கூடாதாகையால் இரண்டுமொன்று என்றே வேதத்தினால் நிர்ஸயிக்கப்படுகிறது. நுதி.

ஸூ-நுதி. உபஸம்ஹாரொரஸ்ய ஸூ-ஹேதா அபி

ஸெஷவ தூதே நய.

(ஸ-நா-ஹா.) ஸூ-ஹேதா (ஸூதி) - துல்யமான (ஒன்றன்) வளவில் ஸூ-ஹேதா - விஷயத்துக்கு பேதமில்லாமையாலே, வியிஸெஷவச- விதிக்கப்பட்ட வித்யைக்கு சேஷமான குணங்களைப்போல், உபஸம்ஹா ரஸு - உபஸம்ஹாரம் (மற்ற குணங்களுக்கும்) செய்யவேண்டியது. நுதி.

(ஸ-ஹா.) பலவிடங்களிற் சொல்லப்பட்ட பஞ்சாக்கிரிவித்யைக்கு (இப்படி யே மற்ற எல்லாவித்யைகளுக்கும்) பேதமுண்டா இல்லையா என்று விசாரித்து நிஷ்கர்ஷம் செய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறார்—சாந்தோக்யத்தில் பஞ்சா க்ரி வித்யையில் சொல்லப்படாமல், வாஜிஸநேயசாகையில் பஞ்சாக்கிரி வித்யையில் சொல்லப்பட்டகுணங்களையும், வாஜிஸநேயத்தில் சொல்லப்படாமல் சாந்தோக்யத் தில்சொல்லப்பட்ட குணங்களையும் எல்லாம் எல்லா பஞ்சாக்கிரிவித்யையில் அநுஸந் திக்கவேண்டும், அவ்விடத்திற்சொல்லவில்லை யென்றசிலகுணங்களை விடக்கூடாது. அப்படியநுஸந்தியாவிடில், அக்குணத்தையநு ஸந்திப்பதினால் அந்த உபாஸநத்துக்கு உண்டாகி அதிசயமநேரிடாமற்போய்விடும். இதுவே எல்லா சாகைகளையும் ஆராய் கைக்குபலம். இதற்கு உதாஹரணம் - அக்ரிஹோத்ரமென்கிற கர்மத்தை யோரிடத் திற்சொல்லி அங்கு அதுக்குச்சில அங்கங்களைச்சொல்லி, மற்றோரிடத்தில் அந்த கர்மத்தை அநுவாதம்பண்ணி முன்புசொல்லாத இன்னும் சில அங்கங்களைச்சொன் னால் அந்த அங்கங்களையும்கூட முற்கூறிய அக்ரிஹோத்ரத்திற்கு அங்கமாக அநுஷ்டிப்பதுண்டு; அதுபோலவே இங்கு கண்டுகொள்க. நுதி.

(நா-ஹா.) இப்படி நானாவிடங்களிற் சொல்லப்பட்ட தகரவித்யைக்கும், அவ் வண்ணமாக, வைஸ்வாநரவித்யை அக்ரவித்யை சாண்டில்யவித்யைகளுக்கும் ஐக் யம் வித்தித்ததாகையால், அந்தவித்யையைச் செய்யவேணுமென்று விதிக்கிற ஒரு ப்ரகரணத்திலுள்ள வாக்யத்தில் அந்தவித்யைக்கு சேஷமாகச் சொல்லப்பட்ட குணங்கள் எப்படி அந்தவித்யையில் அநுஸந்திக்கப்படுகின்றனவோ, அப்படியே, ப்ரகரணோத்ரத்தில் அவ்வித்யையை விதிக்கிற வாக்யத்தில், முன்சொல்லப்படாத வேறு குணங்களை அநுஸந்திக்க விதித்திருந்தால் அக்குணங்களையும்கூட அந்த வித்யையை யப்பவிக்கிறவன் அநுஸந்திக்கக்கடவன். நுதி.

ஸூ-அச. ஸூ-நுதி. ஸந ஸூ-ஹேதா அபி

ஹேதாவிஸெஷாச.

(ஸ-நா-வ்.) ஸஹாச - வாக்யத்தினாலே, சுந்யபாக்ஷ - பேதம் (தோற்றுகிறது), உதிவெச - என்றால், சுவிஸெஷாச - விஸேஷமில்லா மையினாலே, ந - (பேதம்) கிடையாது. ௩௬௦.

(ஸ-ஹா.) இவ்வதிகரணத்தில் வித்யாபேதம் காண்பிக்கப்படுகிறது.—வாஜிஸநேயத்தில், “கெஹவெஷாஸநய ஸஹாசாஸாநா யஜுஜீயேநா த்யுயாஜேதி” என்று துடங்கி வாக்கு முதலானவற்றை ரஜோகுணத்தோடு கூடிய தென்று நிந்தித்து, முக்யப்ராணனுக்கு இத்தோஷங்க னொன்றில்லை யாகையால் அதேஸர்ஸேஷ்டமென்று ஸ்தோத்திரம் செய்திருக்கிறது, அப்படியே சாந்தோக்யத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது, இவ்விரண்டும் ஒன்று அன்று என்று விசாரிக்கில், வாஜிஸநேயத்தில் ஸம்பூர்ணோத்தேதம் உபாவிக்கத் தக்கதென்றும் அந்த உபாஸநத்துக்குக்கர்த்தா ப்ராணனென்றும் சொல்லப்பட்டது. சாந்தோக்யத்தில், உத்தோவயமமான ஒங்காரம் உபாவிக்கத்தக்கதென்றும் ப்ராணனை உத்தேதமாக உபாவிக்கவேணுமென்று ப்ராணனை உத்தேதோபாஸநத்துக்குக் கர்மமாகவும் சொல்லப்பட்டது; இப்படிவெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லியிருக்கையால் இரண்டிடத்திலும் வெவ்வேறு விதையே சொல்லப்பட்டதென்று ஸந்தாந்தி சொன்னதுக்குப் பதில், இப்படிசிலபேதங்கள் காணப்பட்டபோதிலும், இரண்டிடத்திலும், தேவாஸுரயுத்தம் ப்ராணப்ரசம்ஸை, வாக்குமுதலானவற்றை நிந்திக்கை, ரஜஸ்தமோகுணக்களாகிற அஸுரரை யழிக்கவேணுமென்கிற அபிப்ராயம். உத்தேதப்ரஸ்தாவம், ப்ராணனை அவலம்பித்து அஸுரரை ஜயிக்கை முதலிய அனேக விஷயங்கள் ஒத்திருக்கையால் சாந்தோக்யத்தில் உத்தேதத்திற்கு ஸம்பூர்ணோத்தேத பரமாக அர்த்தம்சொல்லியும் ப்ராணனை அங்குசசொன்ன உத்தேதோபாஸநத்திலும் கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொண்டும், இரண்டிடத்திலும் ஒரேவிதையே சொல்லப்பட்டதென்று அங்கீகரிக்கவேணும் என்று பூர்வபக்ஷிசொன்னான். (உ௬௦)

(நா-ஹா.) இப்படி ஸாமான்யமாக வித்யைகளுக்கு அபேதத்தைச் சொல்லி, இவ்வதிகரணத்தினால், சாந்தோக்யத்திலும் வாஜிஸநேயசாகையிலும் சொல்லப்பட்ட உத்தேதவித்யைகளுக்கு பேதத்தை ஸ்தாபிக்கிறார். சாந்தோக்யத்தில் உத்தேதத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டி செய்யவேணுமென்றும், அதுக்கு பலம் சத்ருநாசமென்றும் சொல்லிற்று. வாஜிஸநேயிகளும், உத்தேதத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டி செய்யவேணுமென்றும், அதுக்கு சத்ருநாசம் பலமென்றும் சொன்னார்கள். இவ்விரண்டிடத்திலும் ஒரேவிதையே சொல்லப்பட்டதால், வெவ்வேறுவிதையா என்று ஸம்சயம்.—சாந்தோக்யத்தில் உத்தேதத்திலும், மற்றோரிடத்தில் உத்தேதத்தை காரம் செய்கிற உத்தகாதாவினிடத்திலும் ப்ராணத்ருஷ்டி செய்யச்சொல்லுகையாலே இரண்டிடத்திலும் வெவ்வேறுவிதையே விதிக்கப்பட்டதென்று சங்கிக்கவேண்டா. ஆரம்பத்தில் இரண்டிடத்திலும் உத்தேதம் என்று ஆரம்பித்திருக்கையாலேயும் ப்ராணத்ருஷ்டியும், பலமும் ஒன்றாயிருக்கையாலேயும் இரண்டுமொன்றே என்றும், உத்தேதத்தையே உத்தகாதாசென்று லக்ஷணையாகச் சொல்லிற்றென்றும் கொள்ளவேணும் என்று பூர்வபக்ஷம். ௩௬௦.

ஸ௮-௩௬௧. நவாஹு கரணவெஷா துரொவரீயஸூஅிவச.

(ஸ-நா-வ்.) ஹு கரணவெஷாச - (இரண்டிடத்திலும்) ப்ரகாணம் வேறுகையாலே, ந - (ஒன்றென்பது) கூடாது. வரொவரீயஸூஅிவச - மற்றசேதநரைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டமான ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸ்ரே

ஷ்ட்டனாபிரங்கையாகிற குணம்முதலியவை வித்யைகளுக்கு எப்படிபேத ஐநகமாயிற்றோ?) (அப்படியே, இங்கும்கண்டுகொள்க. ௧௬௧.

(௧௦-ஹா.) பூர்வபக்ஷியினுடைய மதத்தில், சாந்தோக்யத்தில் இந்தவித்யையின் ஆரம்பத்தில் ஒங்காரத்தைப் புகழ்ந்து, உத்தீதாவயவமான அந்த ஒங்காரமாகப் ப்ராணனை உபாஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகையாலே இதைஸம்பூர்ணத்தீத விஷயமென்று எவ்விதத்திலும் சொல்ல முடியாது. அப்படி ஒப்புக்கொள்ளில் உபக்ரமவிரோதமும், கர்மமாகச்சொன்னதைக் கர்த்தாவாகச் சொன்னால் லக்ஷண தோஷமும்வரும்.வாஜிஸநேயத்திற்சொன்ன உத்தீதபதத்திற்கு உத்தீதாவயவமான ப்ராணவமாக அர்த்தம் சொல்லி இரண்டையும் ஒன்றாக்குவோ மென்றாலும், அப்படி ஸங்கோசம் செய்யவேறுவொன்றும் காணவில்லை. மேலும், சாந்தோக்யத்தில் ஒங்காரம் உபாஸ்யம், வாஜிஸநேயத்தில் ப்ராணன் உபாஸ்யம். இப்படி பல விதமான விரோதங்களுண்டாகையால் இரண்டும் ஒன்றாகமாட்டாது. இதற்குஉதாஹரணம்-சாந்தோக்யத்திலேயே, ஓரிடத்தில்உத்தீதாவயவமான ஒங்காரத்தை ஆகாசஸ்வரூபமாகவும், மற்றோரிடத்தில் “ஹிரண்யஸ்ரஸ்ரஹி-ப்ராண” (௧௬௦) என்றுசொல்லப்பட்ட ஸூர்யமண்டலமத்யவர்தியான புருஷஸ்வரூபமாகவும் உபாஸ்யம் பண்ணச் சொல்லிற்று, அவ்விரண்டிடத்திலும் உத்தீதோபாஸந மென்ற பெயரும் உத்தீதாவயவமான ஒங்காரமும் மற்றும் அனேகதர்மங்களும் ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், அந்த ஒங்காரத்தில் பண்ணவேண்டிய அபிஸந்தி பேதத்தினால் இரண்டு வித்யையும் பேதித்திருக்கும்.அப்படியே இங்கும்கண்டுகொள்வது.(௧௬௧)

(௧௦-ஹா.) இந்த பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார்.—முதலிலே உத்தீதத்தையே இரண்டிடத்திலும் உபாஸ்யமாகச்சொல்லியிருந்தால் அப்படி கொள்ளலாம். அதுவேஇல்லை. ஏனென்னில், சாந்தோக்யத்தில், உத்தீதாவயவமான ப்ராணவத்தையும், மற்றோரிடத்தில்உத்தீதத்தையும் உபாஸ்யமாகச்சொல்லுகையாலேஆரம்பத்திலேயேபேதித்துவிட்டது.—இதற்குதாஹரணம் ஒருப்ராணவத்திலேயே ஓரிடத்தில் ஹிரண்யமய விக்ரஹவீரீஷ்ட புருஷத்ருஷ்டியும், மற்றோரிடத்தில்,பரோவரீயஸ்த்வகுணவிசிஷ்ட புருஷத்ருஷ்டியும் விதித்தவிடங்களில் அவ்விரண்டிடமும் எப்படி வெவ்வேறுவிஷயமென்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறதோ,அப்படியே இங்கும்ஆரம்பத்தில் ஓரிடத்தில் ப்ராணவத்தையும், மற்றோரிடத்தில் உத்தீதத்தையும் சொல்லுகையாலே அநந்தரத்திலும், ஓரிடத்தில் உத்தீதத்திலும் மற்றோரிடத்தில் உக்காதாவினிடத்திலும் ப்ராணத்ருஷ்டி விதித்ததென்று வெவ்வேறு விஷயமாகச் சொல்வது யுத்தமாய் ப்ரகரணம் பேதித்தபடியாலே இரண்டு வித்யையும் வெவ்வேறுகக் கொள்ளவேண்டுமென்று வித்தாந்தம்.

௧௬௧.

ஸூ.௧௬௨. ஸா.ஜா.தஸூ.தட.கூ.ஷி.த.தட.வி.

(௧௦-ஹா.பு.) ஸா.ஜா.த - பேரினுடைய அபேதத்தினால் (இரண்டுக்குமொரு பேராயிருக்கையால்), தக் - அந்தவித்யை ஒன்று, (என்று) உகூ.வெசு - சொல்லப்பட்டதேயாலால், தக்.ஷி. - அந்தநாமக்கயமும், கூ.ஷி.த - வெவ்வேறுவித்யைகளுக்கு முண்டு.

௧௬௨.

(௧௦-ஹா.) நானாஸ்தலங்களில் சொல்லப்பட்ட வித்யைகளுக்கு பஞ்சாக்கரி வித்யையென்ற பெயர் ஒன்றாயிருப்பதைப்பற்றி அவ்வித்யைகளுக்கு பேதமில்லையென்றதுபோல் இங்கும் உத்தீத வித்யையென்கிற பெயர் ஒத்திருப்பதினால் இரண்டுவித்யையும் ஒன்றாகலாமென்னில்;—வேறுபாதகமில்லாத விடத்தின்பெயர் ஒன்றாயிருந்தால் இரண்டும் ஒன்றாகலாம். இங்குகீழ்ச்சொன்ன பலவிதமான

விரோத முண்டாகையால் ஒன்றாகக்கூடாது. தர்சபூர்ணமாஸம் அக்ரிஹோத்ரம் என்கிற இரண்டுகர்மங்கள் வெவ்வேறையிருந்த போதிலும் அவ்விரண்டுக்கும் காடகம் என்ற பெயர் ஒன்றையிருப்பது போல் இங்கும் க்ண்டிகொள்வது, (ககஉ)

(ஸா-ஸா.) சாந்தோக்யத்திலும் வாஜிஸநேயத்திலும் இந்த வித்யையை உத்தீகமென்று நாமத்தையிட்டுச் சொல்லுகையாலே இரண்டுமொன்றே யாகவே ண்டிமென்று பூர்வபக்யம்.—அக்ரிஹோத்ரமென்கிற கர்மம் நித்யாக்ரிஹோத்ரமென்றும் அபநாக்ரிஹோத்ரமென்றும் இரண்டுவிதம். நித்யாக்ரிஹோத்ரமாவது - நித்யம் செய்யத்தக்கது. அபநாக்ரிஹோத்ரமாவது - குண்டபாயிகள் அயனந்தோறும் பண்ணுகிறது. இவ்விரண்டுக்கும் பேர் ஒன்றையினும் கர்மம் வெவ்வேறையே யிருக்கிறது. சாந்தோக்யத்தில் ப்ரதமப்ரபாடகத்தில் அநேகவிதமாகச் சொல்லப்பட்ட உத்தீக வித்யைகளில்பெயர் ஒன்றையினும் பரோவாயிஸ்வம்முதலியருண விசிஷ்டாருண பரமபுருஷத்ருஷ்டியுத்தமான உத்தீகவித்யையும், ஹிரண்மயஸ்மஸ்ரு விசஷ்டபுருஷத்ருஷ்டியுத்தமான உத்தீகவித்யையும் பிந்ரபிந்ரங்களாகின்றன. அதுபோல் இங்கும் ப்ரணவத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டி யுத்தமான சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன உத்தீக வித்யையும், வாஜிஸநேயத்திற் சொன்ன உத்தீகாதாவிடத்தில் ப்ராணத்ருஷ்டியுத்தமான உத்தீக வித்யையும் வெவ்வேறென்று வித்தாந்தம். (ககஉ)

ஸா-ககஉ. வுரவெஸஸஸஜ்ஜஸ்ய.

(ஸா-ஸா-பு.) வுரவெஹே - வ்யாப்தியினாலும், ஸஜ்ஜஸ்ய - (கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தம்) யுக்தியுத்தமாகிறது. (ககஉ)

(ஸா-ஸா) “ஹிதெஹேகாஸி-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி-ஹி” உத்தீகமாகிய ஒங்காரத்தை உபாஸகம் செய்யவேண்டியது என்று சொல்லியிருக்கிறது. உத்தீகமாகிய ஒங்காரம் என்று ஒன்றை விசேஷணமாகவும் மற்றொன்றை விசேஷ்யமாகவும் சொன்னால் இதற்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் என்றுபெயர். அதாவது இரண்டுபதமும் சேர்ந்த ஒன்றைச்சொல்லுகிற தென்றர்த்தம். இந்தஸாமாநாதிகரண்யம் அத்யாஸம், அபவாதம். ஏகத்வம், விசேஷணம் என்றகாவிடத்திலும் வரும். அதில் அத்யாஸமாவது - இவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவன்றென்று தெரிந்திருக்கச் செய்தேயும் இதை அவ்வஸ்து வாகபாலிங்கை; ப்ரதிமையில் விஷ்ணுவை த்யாநிக்கை அத்யாஸமாம். அபவாதமாவது-முன்னம் ப்ராந்தியினாலுண்டாய், பின்யதார்த்த ஜ்ஞாநத்தினால் பாதிக்கப்படுமது; முன்புதேகத்தையேஆத்மாவாக எண்ணியிருந்து, பின்பு சாஸ்திரத்தில் ஆத்மாவென்று வேறொருவனுண்டென் றறிந்து முன்புண்டான தேகமே ஆத்மாவென்கிற ஜ்ஞாநம்போகை அபவாத்மாம். ஏகத்வமாவது-இரண்டு மொன்றே யாயிருக்கை; ப்ராஹ்மணோத்தமன் த்விஜோத்தமன் என்பது ஏகத்வமாம். விசேஷணமாவது — ஸஜாதீயமான மற்றொரு வஸ்துவில் நின்று வ்ஹுபடுத்திக்காட்டுகை. சிவந்த தாமரைப்பூவைக் கொண்டுவா வென்பது விசேஷண மெனப்படும். இந்நாலில் இங்கு எதுவாக அங்கீகரிக்க வேணுமென்னில், அத்யாஸ பக்யத்தில், உத்தீக சப்தத்திற்கு ஒங்காரத்தில் லக்ஷணை சொல்லவேண்டுகையாலும், அபவாதபக்யத்தில், இரண்டில் ஏதோஒன்று ப்ரமமாக வேண்டுகையாலும், ஏகத்வபக்யத்தில், ஒரேசப்தத்தினால் சொல்லவேண்டியிருக்க இரண்டு சப்தத்தை யிட்டுச்சொல்வது வ்யர்த்தமாகையாலும், இம்முன்று பக்யங்களும் சரியன்று; விசேஷணபக்யமே இங்கு வேண்டுவது. ஒங்காரத்தை உபாஸகம் செய்யவேண்டுமென்றால், ஸகல வேதங்களிலுமுள்ள ஒங்காரங்களெல்லாம் தோற்றும்; அதற்காகஅவற்றில்உத்தீகாவயமாகிய ஒங்காரத்தை உபாவிக்கவேணுமென்று

மற்ற ஓங்காரங்களைக்கி இதைமாத்நிரம் சொல்ல வேண்டுமாய்கையால் இப்படி
மே சரியானது. உகந.

(நா-ஊ.) சாந்தோக்யத்தில் ப்ரதமப்ரபாடகத்தில் ஆரம்பத்திலும், மேல்
எல்லா இடங்களிலும் உத்தேமென்று உத்தேகாவயவமான ப்ரணவத்தையே சொல்
லுகையாலே, நடுவில் ப்ராணத்தருஷ்டிக்கு விஷயமாகச்சொல்லப்பட்ட உத்தேகமும்
உத்தேகாவயவமான ப்ரணவமே யாகவேணும் ஆகையால் இரண்டிடத்திற் சொல்ல
ப்பட்ட வித்யைகளும் பரஸ்பரம் பிந்நங்களென்று வித்தாந்தம். உகந.

சுயி-அரு. ஸு-ந. ௪௪. ஸவ-புரஹேஷாடி நு நு நு.

(ஸ-நா-ஹ.) ஸவ-புரஹேஷாடி - ஜ்யைஷ்ட்ய ஸ்ரைஷ்ட்யாதிஸக
லாம்சங்களிலும் பேதமில்லாமையாலே, சுநுநு - வேறான (கௌஷீதகி
யிற்சொல்லப்பட்ட) ப்ராணவித்யையிலும், உரு - இந்த வஸிஷ்ட்டத்வாதி
குணங்கள், (அநுஸந்தேயங்கள்.) உகந.

(ஸ-ஹ.) வாஜிஸநேயத்திலும் சாந்தோக்யத்திலும் ப்ராணவித்யையில்முக்ய
ப்ராணனுக்குவாக்கு, ஸுகவாஸத்துக்குஹேதுவாகியவாசாலத்வமாகியதன்னுடைய
வஸிஷ்ட்டத்வத்தையும், சகூஸ்ஸு, நல்லஇடத்தில் அடிவைப்புக்குக்காரணமாகிய
தன்னுடையப்ரதிஷ்ட்டாத்வத்தையும், ஸ்ரோத்ரம், ஸம்பத்துக்குக் காரணமாகிய
தன்னுடைய ஸம்பத்வமென்கிற குணத்தையும், மநஸ்ஸு, ஸர்வபோக்ய வஸ்துக்களோ
யும் அடைகைக்குக்காரணமாகிய தன்னுடைய ஆயதநத்வமென்கிற குணத்தையும்
கொடுத்தாகச்சொல்லியிருக்கிறது. கௌஷீதகியில் சொன்ன ப்ராணவித்யையில்
இதுசொல்லவில்லை. ஆகையால் இவ்விரண்டும்ஒரேவித்யையா, அல்லதுவெவ்வேறு
என்று ஸம்சயமுதிக்கிறது. கௌஷீதகியில் ப்ராணனுக்குச் சில குணங்களைச்
சொல்லி, பின்பு, “இவ்விதமாகவே ப்ராணனை த்யானம் பண்ணவேணும்” என்கை
யால் இந்த உபநிஷத்தில் சொன்ன ப்ராணவித்யையில், மற்ற இரண்டு உபநிஷத்
துக்களில் சொன்ன வஸிஷ்ட்டத்வாதி குணங்களை அநுஸந்திக்கக்கூடாதென்று
எற்படுகிறது, ஆகையால் இந்தப்ராணவித்யை அதைக்காட்டிலும் வேறுகவேணு
மென்று பூர்வபுகிசொன்னான்—சகூராதிகளை நிந்திக்கை, ப்ராணனை ஸ்துதிக்கை
முதலிய குணங்களெல்லாம் அங்குமிங்கும் ஒன்றாயிருக்கையாலும் இரண்டு
ப்ராணவித்யையும் ஒன்றுதான். இரண்டிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ராணவித்யை
யும் ஒன்றானபின்புகௌஷீதகியில் ப்ராணனுக்குச்சிலகுணங்கள் சொல்லாவிடிலும்
அதற்கக்குணங்கள் இல்லாமற்போகாது. தேவதத்தனென்பவன் ஒருநிலை வெகு
சௌர்ய வீர்யமுள்ளவனை ப்ரஸித்தையிருக்கிறான். மற்றோருநிலை அவனுக்குள்ள
குணங்களை யொருவருமறியார்கள்; அதிலாவனுக்கு அக்குணங்களில்லாமற் போ
காது. சிலகாலம் கழிந்தபின் க்ரமக்ரமமாக அவனோடு பரிசயம்பண்ணி அக்குணங்
களையறிகிறார்கள். அதுபோலவே கௌஷீதகியில் சொல்லாத குணங்களையும்
சாகாந்தரங்களில் விசாரித்து ப்ராணனுக்கறியவேண்டும், ஆகையால் வித்யாபேதம்
கிடையாது என்று வித்தாந்தம். உகந.

(நா-ஹ.) “ப்ராணோஹவெஜேஷு ஸுஹுஸு” இத்த்யாதியாக
சாந்தோக்யத்திலும் வாஜிஸநேயத்திலும், கௌஷீதகியிலும் ப்ராணவித்யை சொல்
லப்பட்டது. அவற்றில் சாந்தோக்ய வாஜிஸநேய சாகைகளில் ஜ்யைஷ்ட்யஸ்ரை
ஷ்ட்யகுண யுக்தமாகவும், வாகாந்தீதிரியங்களுக்குள்ள வஸிஷ்ட்டத்வாதிருணங்
ளுக்கு ஹேதுவாகவும் ப்ராணனை உபாவிக்கச்சொல்லிற்று. கௌஷீதகியில் முன்
பிரண்டு குணங்கையுடையதாகவே ப்ராணனை உபாவிக்கச்சொல்லிற்று. முன்று

வது குணத்தைச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அவ்விரண்டு சாகிகர் சொல்லுகிற ப்ராணவீத்யைக்கும், கௌஷீதிகியிற் சொன்ன ப்ராணவீத்யைக்கும் பேதமுண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம்—முன்பிரண்டில் வசிஷ்ட்டத்வாதி குணநேதுவாக ப்ராணனை உபாவிக்கச் சொல்லுகையாலும், கௌஷீதிகியில் இவ்விசேஷணத்தை உபாஸ்யமான ப்ராணனில் அதுஸந்திக்கச் சொல்லாமைமாலும், உபாஸ்யமான ப்ராணனில் அதுஸந்தேயமான குணங்கள் ந்யூநாதிகங்களாகச் சொல்லியிருக்கையாலே இரண்டும் பிந்திந்நங்களென்று பூர்வபக்யம்.—ஜ்யைஷ்ட்யமாவது—மற்ற இந்த்ரியங்களுடைய ஸ்திதிக்கு நேதுவாயிருக்கை; ப்ராணனில்லாவிடில் மற்ற இந்த்ரியங்கள் தரிக்கமாட்டாமைமாலே. ஸ்ரைஷ்ட்யமாவது—அவற்றின் கார்யங்களுக்கு நேதுவாயிருக்கை; ப்ராணனில்லாவிடில் அவை ஒன்றையும்செய்ய யோக்யதையற்றவைகளாகையாலே, வாக்குக்கு வலிஷ்ட்டத்வமாவது—வ்யவஹாராதி ரூபமான ஸ்வகார்யங்களைச் செய்கையிலுள்ள ஸாமர்த்யம். அதிக்கு நேதுவாவது—காரணமாயிருக்கை. ஆக—கௌஷீதிகியில் ஜ்யைஷ்ட்ய ஸ்ரைஷ்ட்யங்களைச் சொன்னபோதே வலிஷ்ட்டத்வாதி நேதுதத்வமும் சொல்லிற்றேயாம். எங்ஙனே யென்னில், அவ்வவ இந்த்ரியங்களிலுள்ள கார்ய ஜநயோக்யதைக்குக் காரணமாயிற்றல்லது அவற்றின் கார்யங்களுக்குக் காரணமாகமாட்டாதாகையால் அவ்விரண்டையும் சொன்னபோதே இதுவும் வித்தமாகையால் கௌஷீதிகியிலும் ப்ராணனை வலிஷ்ட்டத்வாதி நேதுவாக உபாவிக்கச்சொல்லிற்றென்று தாத்பர்யம் கற்பிக்க வேண்டும். ஆக, சாந்தோக்யாதியிற் சொன்ன வீத்யைக்கும் இதக்கும் உபாஸ்ய விஷயத்திலும் குணவிஷயத்திலும் பேதமில்லையாகையால் இரண்டும் ஒன்றே என்பது வித்தாந்தம்.

ககசு.

சுயி-அசு. ஸூ-ஈ. சூ.ந.நா.உயி-ப்யா.நஸு.

(ஸ-ரா.ப்ய.) ப்யா.நஸு.) - முக்பமான (குணியான) பரமபுருஷனுக்கு, (சுவெடாசு - பேதமில்லாமைமால்), சூ.ந.நா.உயி - ஆநந்தம் முதலிபகுணங்கள், (ஸர்வவித்யைகளிலும் அதுஸந்திக்கத்தக்கவைகள்) ஈ.ஈ.ஈ.

(ஸ-ஹ.) உபரிஷத்தங்களில் பரஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிற அந்தந்த இடங்களில் சிவவிடத்தில் ப்ரஹ்மம் ஆநந்தரூபமென்றும், மற்றோரிடத்தில் ஜ்ஞானஸ்வரூபமென்றும், ஸர்வவ்யாபியென்றும், வேறோரிடத்தில், ஸர்வாத்மக மென்றும், இப்படி ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொருப்ரஹ்ம தர்மங்கள் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. ப்ரஹ்மமோ நிர்ஞணம், அதில் ஒருதர்மமும் கிடையாது; ஆகையால் பல விடங்களிற் சொல்லிய ஆநந்தத்வம் ஜ்ஞானத்வம் ஸர்வகதத்வம் முதலிய குணங்களை ஒவ்வோரிடத்திலும் அதுஸந்திக்க ப்ரயோஜனமில்லை. ஆயினும் கீழ்ஸூத்ரிரத்தில் தேவதத்தனை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி உபபாதித்தபடியே இங்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றேயாகையால், இவ்விடத்திற் சொல்லாமல் வேறிடங்களிற் சொல்லியிருக்கிற குணங்களையும் கூட இவ்விடத்தில் அதுஸந்திக்கவேண்டியது ந்யாயமாயிருக்கிறது. இவ்விரண்டு பக்யத்திலும் எது யுக்தமென்னில்;—ப்ரஹ்மம் நிர்ஞணமென்பது ஸத்யம், அதில் ஆநந்தத்வம் முதலிய குணங்கள் கிடையாதுதான், ஆயினும் ஆநந்தமென்றும் ஜ்ஞானமென்றும் ஸர்வகதமென்றும் இப்படி ஒவ்வோரிடங்களிலும் ப்ரஹ்மத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ஆநந்தாதிஸகல சப்தங்களையும் எல்லா விடங்களிலும் அதுஸந்திக்கவேண்டும். அப்போதும் ஆநந்தாதி பதங்கள் ப்ரஹ்மத்தாக்கு ஆநந்தத்வாதி குணத்தனைச் சொல்லுகிறதில்லை. ப்ரஹ்மம் ஆநந்தஸ்வரூப மென்பதினால் அந்தப்ரஹ்மம் துக்கஸ்வரூபமென்றும், ஜ்ஞானஸ்வரூப மென்பதினால் ஜடமென்றும், ஸத்யமென்பதினால் பரிணாமியன் றென்றும், இப்படி அந்தந்த ஆநந்தாதி

தர்மங்களுக்கு விரோதியாகிய துக்கம் முதலிய தர்மங்களை யுடைத்தாகாதது ஸர்வவிலக்ஷணம் என்றே தோற்றுகிறது. இப்படி ஸர்வ விலக்ஷணமென்றே ப்ரஹ்மஸ்வ ரூபம் எல்லாவிடங்களிலும் தோற்ற வேண்டுமாயினாலே, இப்படிவிலக்ஷணமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்குப் ப்ரதிபாதகங்களாகிய ஸத்ய ஜ்ஞாந ஆந்தாத்மி ஸகலசூத்தர்களினால் சொல்லப்பட்ட கீழ்ச்சொன்ன ஸகலகுணங்களையும் ஸர்வத்ர அநுஸந்திக்க வேண்டியதென்கிறார்.

உகடு

(ரா-ஹ.) ஆநந்தத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், அமலத்வம், ஸ்ரியபுதித்வம் ஆகிய இக்குணங்கள் ஸமஸ்தவீத்யைகளிலும் உபாஸ்யஞான பரமபுருஷனிடத்தில் அநுஸந்திக்கத்தக்கதா, அன்றா என்று ஸம்சயம்.—அநந்த வித்யாப்ரகரணங்களில் இக்குணங்களைச் சொல்லாமையாலும், அப்ரகரணத்தில் சொல்லாத மற்ற எல்லாக் குணங்களையும் அநுஸந்திக்கவேண்டுமாயின் அக்குணங்கள் அநந்தமாகையாலே அநுஸந்திக்கமுடியாதாகையாலும் மற்ற அக்குணங்களோடு துல்யமான ஆநந்தத்வாதி குணங்களும் எல்லாவீத்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை என்று பூர்வபகம்—கீழ்ச்சொல்லிய இந்த நாலு குணங்களும் ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிரூபகங்கள், இவை தோற்றுவீட்டால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் தோற்றுகிறது. ஸமஸ்தவீத்யைகளிலும் உபாஸ்யமான பரமாத்மஸ்வரூபமென்றே யாகையாலே உபாஸ்யஸ்வரூபம் அநந்த வித்யைகளில் தோற்றுகைக்காக அந்தப் ப்ரகரணங்களில் அநுத்தங்களாயினும் இந்நாலு குணங்களும் அவர்ய மநுஸந்தேயங்கள். அப்ரகரணத்திற் சொல்லாத மற்ற குணங்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபநிரூபகங்களல்லாமையால் அவற்றையநுஸந்தியாவிடிலும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் தோற்றத்தட்டில்லை என்று வித்தாந்தம். உகடு.

ஸ-உக. வி. யஸிரஸூர ஹ. ஹி ரு-வயபாவ

வயள ஹிவெடி.

(ஸ-ரா-ஹ.) வி. யஸிரஸூர ஹ. ஹி ரு-வயபாவ: - ப்ரியசிரஸ்த்வம் முதலிய குணங்களுக்கு (ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்க) ப்ராப்தியில்லை. வெடி - (சிரஸென்றும் பக்ஷமென்றும்) பேதம் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்குக் கீழ்க்கிரிக்கில், உவயபாவவயள-வ்ருத்திஸ்வராஸங்கள் ஸம்பவிக்கும். உக.

(ஸ-ஹ.) இப்படி ஆந்தாதிகளை எல்லாவிடங்களிலும் அநுஸந்தித்த போதிலும், “தவ ஹி வி. யவெவிரா: | ரொ ஹாடி க்ஷிணவக்ஷ: | ஹி ரொடி உத ரவக்ஷ:” என்று தைத்திரீயத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரியம்மோதம் ப்ரமோதம் என்கிற ஸகுணப்ரஹ்மத்தின் தர்மமாகிய இவைகள் எல்லாவிடங்களிலும் அநுஸந்திக்கப்படமாட்டாது. ப்ரியமென்பது - புத்ராத்ரஸந்திநுலுண்டான ஸுகம். அதைக்காட்டிலும் மேலான மோதமாவது - அப்பிள்ளையினுடைய சொல்வுகளையும் செய்கைகளையும் கண்டு களிக்கிற களிப்பு, அதைக்காட்டிலும் மேலான ப்ரமோதமாவது - அந்த குமாரனுடைய வித்யை புத்தி செளர்யம் முதலிய குணங்களைக் கண்டு உண்டாகு மாந்தம். இப்படி அக்குணங்கள் ஒன்றுக் கொன்று தாரதமயத்தை யடைந்திருக்கும். இவ்வளவே யன்றிக்கே, ஒருவனுடைய ப்ரியமோதாதிகள் மற்றொருவனுடைய ப்ரியமோதாதிகளைக் காட்டிலும் கீழ்ப்பட்டதாகவும், வேறொருவனுடைய ப்ரியமோதாதிகளைக்காட்டிலும் மேற்பட்டதாகவும்யிருக்கும். இப்படி தாரதமயமுள்ள குணங்கள் ஸகுணப்ரஹ்மத்துக்கே யுள்ளது. அகண்டைகரூபமாகிய நிர்குண ப்ரஹ்மத்துக்குக்கிடையாது. இந்தகுணங்களை யநுஸந்திப்பதினால் அகண்டாகாரமாகிய நிர்குணப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநத்திற்கு யாதொரு உபயோகமுமில்லை, மேலும் இவை கோசதர்மமென்றும்

ப்ரஹ்மதர்ம மன்றென்றும் கீழே ஆந்தமயாதிகரணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஆந்தாதிகளைப்போல் ப்ரியமோதாதிகளை எல்லாவிடங்களிலும் மறுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை. இதனால் ஸம்யத்வாமத்வாதி குணங்களும் ஸத்ய காமத்வாதி குணங்களும் கூட எல்லாவிடங்களிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டியதில்லை; எந்தவிடத்தில் எந்தகுணம் சொல்லியிருக்கிறதோ, அந்த குணத்தை அந்த வித்யையில் மாத்திரம் அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. உகசு.

(ஸா-ஹா.) கீழ்ச்சொன்ன நால்குணங்களும் ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டியவையானாலும் சிரஸ்ஸாகவும் பக்ஷங்களாகவும் நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரியத்வமோதத்வப்ரமோதத்வகுணங்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப தர்மங்களல்லாமையாலே ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடாது. அப்படி நிரூபித்தப்ரகாரம் சிர்ஸென்றும் பக்ஷமென்றும் இத்யாதி பேதங்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கக்கீகரித்தால் பரிச்சிந்நமான சிரஸ்ஸுமுதலிய அவயவங்களுக்குப்போல் அகண்டமான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்துக்கும் ஸங்கோசவிசாலாஸரதிவிசாரங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். அப்போது அவிகாபுருதியோடு விரோதிக்குமாகையால் ப்ரியத்வாதிகள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப தர்மங்களும் என்று. அவற்றை ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவும் கூடாது. உகசு.

ஸூ-உகசு. உதரெக்சுஷுலாஜாந்யாசு.

(ஸ-ஸா-ஹா.) க்ஷுஷுலாஜாந்யாசு - பரமாத்மஸ்வரூபத்தோடு தூய்மையாகையாலே, உதரெக - மற்ற ஆந்தாதிகுணங்கள், (ஸகலவித்யைகளிலும்) அநுஸந்திக்கப்படும். உகசு.

(ஸ-ஹா.) அகண்டாகாரமாகிய ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை எல்லாவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டியதாகையால், அதுக்குப்ரதிபாதமான ஆந்தாதிபதங்களினால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களைமாத்திரம், ப்ரியமோதாதிகளைப்போலன்றிக் கே எல்லாவிடங்களிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடவது. உகசு.

(ஸா-ஹா.) ஆந்தாதிகுணங்களுக்கும் ப்ரியமோதாதிகளுக்கும் விசேஷமென்னென்னில், ஆந்தாதிகள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிரூபகங்களாகையாலே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தோடொத்திருக்கும். ப்ரியமோதாதிகள் ஸ்ரூபநிரூபகக் எல்லாமையால் ஸ்வரூபதூயங்களன்று, ஆகையால் ஆந்தாதிகளைப்போல் ப்ரியமோதாதிகள் ஸகலவித்யைகளிலும் மறுவர்த்திக்கத்தக்கவைகளன்று. உகசு.

ஸூ-உகசு. சூய்யநாயபுரபொஜநாஹாவாசு.

(ஸ-ஹா.) பூபொஜநாஹாவாசு - (விஷயாத்யாநத்தில்) ப்ரியோஜநமில்லாமையால், (அவற்றைத் த்யாநிக்கவேண்டாம்) சூய்யநாய - (ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை) நன்றாக அறிகைக்காக (அவற்றைச் சொல்லிற்று.) உகசு.

(ஸா-ஹா.) பூபொஜநாஹாவாசு : வேறுப்ரியோஜநமில்லாமையாலே, சூய்யநாய - த்யாநிக்கைக்காக (ப்ரியாதிகுணங்கள் சொல்லப்பட்டன.) உகசு.

(ஸ-ஹா.) காடகத்தில் “உநி, யெஹு: பரஹுஷுஷு க்ஷுஷுலாஜாந்யாசு” என்று துடங்கி, இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் விஷயங்கள் ப்ரதாநங்கள், அவற்றைக்காட்டிலும், மகஸ்ஸுப்ரதானம், அதைக்காட்டிலும் புத்திப்ரதானம், என்று இவ்வரிசையில் சொல்லிக்கொண்டுபோய் புருஷன் எல்லாவற்றுக்கும்

பரதாநன் அவனுக்கு மேற்பட்டதொன்றும் கிடையாது என்று சொல்லிற்று அங்கு இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் விஷயங்கள் முக்யமென்றும், அவற்றைக்காட்டில் மூஸ்ஸு முக்ய மென்றும் இப்படி புருஷனளவும் சொல்லப்பட்ட எல்லாவற்றையும் அங்குச்சொன்னபடியே முக்யங்களாக அநுஸந்திக்க வேணுமென்று சொல்லிற்று; அல்லது - பரம புருஷனையே முக்யமாக அநுஸந்திக்கவேணுமென்ற தாத்பர்யத்தினால் சொல்லிற்று என்று விசாரிக்கில்; அங்கு விஷயாதிகளை யெல்லாவற்றையும் ஒன்றைக்காட்டிலுமொன்று முக்யமென்று சொல்லியிருக்கையால் அங்குச்சொன்ன எல்லாவற்றையுமே அங்கு சொல்லியபரகாரம் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று பூர்வபுரிசொன்னான்—அவற்றை யெல்லாம் அங்குச் சொன்னபடியே த்யாநிப்பதில் ப்ரயோஜனமொன்றும் கிடையாது, ஆகையால் அவற்றை த்யாநிக்கவேண்டியதில்லை, பரமாத்மாவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக த்யாநிப்பதினால் மோக்ஷப்ராப்தியுண்டு, ஆகையால் அவனையே த்யாநிக்கவேண்டியது. மற்றவிஷயாதிகளை ஒன்றைக்காட்டிலு மொன்றைமேலாகச் சொன்னது, பரமாத்மா இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலானவனென் றறிக்கைக்காகச் சொல்லிற்று; அவற்றை த்யாநிக்கைக்காகச் சொல்லவில்லை, என்று வித்தாந்தம்.

நகஅ.

(நா - ஹா.) ப்ரியமோதாதிகள் ப்ரஹ்மஸ்வரூப நிருபகங்களாக விட்டால் அவைகளை ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு சிரஸ்ஸாகவும் பக்ஷங்களாகவும் நிருபித்துச் சொன்னதெதுக்காவென்னில், அகண்டமாகிய ஒருரூபம் புத்தியில் முதலில் தோற்றுவதரிதாகையால் ஆந்தருணத்தினுடைய அவாந்தரபேதமான ப்ரியமோதாதிகளை ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு சிரஸ்ஸுபக்ஷம் முதலிய அவயவங்களாகப்பிரித்து த்யாநித்து அந்த பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைத் தன்புத்தியில் க்ரமக்ரமமாக ஏற்றிக்கொண்டு த்யாநிக்கைக்காக ப்ரியமோதாதிகளைச் சொல்லிற்று. இதன்றி வேறொருப்ரயோஜனம் கிடையாது.

நகஅ.

ஸூ.உ.கூ. சூ.தூஸூபாது.

(ஸ-பு.) சூ.தூஸூபாது - (பரமபுருஷனையே) ஆத்மாவாகச்சொல்லுகையாலேயும் (அவனேத்யாநிக்கத்தக்கவன்.)

நகக.

(நா-பு.) சூ.தூஸூபாது - ஆத்மா என்கிற சப்தத்தினால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலும் (ப்ரியமோதாதிகள் ஆத்மதர்மங்களன்று).

நகக.

(ஸ-ஹா.) விஷயாதிகளை அந்தஸ்ருதி ஒன்றுக்கொன்று மேலாகச் 'சொல்லிக்கொண்டுபோய் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பரமாத்மாவைச் சொல்லி, 'வெஷு வவெஷு - ஹுதெஷு - மஹேஷா தூநவ்ருகாஸதெ' இத்த்யாதியினால் அவனேஸ்வராத்மா, ஸூக்ஷ்மதர்மங்களான மஹர்ஷிகளுக்கு அவன் ஸூக்ஷ்மபுத்தியினால் காணப்படுவான் என்று அந்தபரம புருஷனையே ஆதரத்துடன் சொல்லிற்று. இதனால் மற்றவை ஆத்மாவன் றென்றும், ஆகையினால் அவைத்த்யாநிக்கத்தக்கவையன்றென்றும் அந்தஸ்ருதியின் தாத்பர்யம் தெரிகிறது.

நகக.

(நா-ஹா.) 'கேநாஹாசூ.தூநநிபி' என்று ஆந்தமயனான பரமாத்மாவை ஆத்மாவாகச்சொல்லுகையாலே, சரீரதர்மமான சிரஸ்ஸுபக்ஷம் முதலிய தர்மங்கள் ஆத்மாவுக்கு ஸம்பவியாது.

நகக.

ஸூ.உ.எ. சூ.தூஸூபாது - தூராக.

(ஸ-பு.) உதூராக - மேல்சொல்லிய ஐத்யோபதேசத்தினால், உக

ரவசு - வாஜ்ஸநேயத்தின்போலவே, சூத்யூஹீ திஃ (சாந்தோக்யத்திலும்) பரமாத்மப்ரஹ்மணம் (யுக்தம்.) ௩௭௦

(ரா-பு.) உதரவசு - 'லோகாரியத' என்கிற)மேல்வாக்யத்தினாலே, உதரவசு - மற்ற இடங்களில் பரமாத்மாவை ஆத்மசப்தத்தினால் சொல்வதுபோல், சூத்யூஹீ திஃ - (இங்கும்) ஆத்மசப்தத்தினால் பரமாத்மாவைக் க்ரஹ்மணம்செய்கிறது (பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறான்.) ௩௭௦.

(ஸ-ஹ.) வாஜ்ஸநேயத்தில், 'தக்ரீசூதா' என்று துடங்கி, ஆத்மாவானவன், ஜ்ஞாநஸ்வரூபன், ஸ்ருதயத்தில் வலிக்கப்பட்டவன், ஜ்யோதிஸ்வரூபன், என்று சொல்லி, மேலே, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரஸங்கமொன்றும் கிடையாது என்று ப்ரஹ்மலக்ஷணத்தைச் சொல்லுகையாலே அங்குச்சொன்ன ஆத்மாப்ரஹ்மஸ்வரூபியென்றுதோற்றுகிறது. அந்தப்ரகரணத்தின் கடைசியிலும், 'ஸுவாவந்ஷூரிஹாநஜசூதா' என்று துடங்கி 'ஹபொஸ்யுஷ்ணதி' என்று அந்த ஆத்மா மஹான், உத்பத்தியற்றவன், ஜராமரணநிகளற்றவன், அவன்தான் ப்ரஹ்மம் என்றும் சொல்லுகையாலேயும் ஜீவனேப்ரஹ்மமென்று அங்கு சொல்லப்பட்டது விரித்தம். சாந்தோக்யத்தில், ஸுடேவஸோரேஜ்யே, சூஹீச' என்று ஆத்மாவென்றிருப்பததைச் சொல்லாமலே ஆரம்பித்து, கடைசியில், 'தக்ரீஸி' என்று ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஐக்யம் சொல்லிற்று. இப்படி இவ்விரண்டிடங்களிலும் ஒரு விதையையே சொல்லப்பட்டதா அல்லது வெவ்வேறாவென்று விசாரிக்கில், -வாஜ்ஸநேயத்தில் ஆத்மாவென்ற சப்தத்தைச் சொல்லி ஆரம்பித்து அந்த ஆத்மாவுக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் அபேதம் சொல்லுகையாலே அங்குநிர்ருண ப்ரஹ்மவியை சொல்லப்பட்டது, சாந்தோக்யத்தில் ஆத்மசப்தத்தைச் சொல்லாமலே ஆரம்பித்து கடைசியில்மாதிரி ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் சொல்லுகையாலே அங்கு நிர்ருணவியைசொல்லப்பட்டவிலுை ப்ரஹ்மாத்மகோபாஸநமே சொல்லப்பட்டது ஆகையால் இரண்டும் வெவ்வேறு விதையென்று பூர்வபகம் -வாஜ்ஸநேயத்தில் ஆத்ம சப்தத்தினால் ஆத்மாவைச் சொன்னதுபோல், சாந்தோக்யத்திலும், ஆத்ம சப்தமில்லாவிடிலும் 'ஸுடேவ' என்ற ஸச்சப்தத்தினால் ஆத்மாவேசொல்லப்பட்டதாம். ஆதியில் 'ஸச்சப்தத்தினால் ஆத்மாவைச் சொன்னால்தான் கடைசியில் 'தக்ரீஸி', என்று ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் சொன்னது ஸங்கதமாகும். இப்படி சாந்தோக்யத்திலும் ஆதியில் ஸச்சப்தத்தினால் ஆத்மா சொல்லப்பட்டதா கையால் இரண்டிடத்திலும் நிர்ருணப்ரஹ்மவியை யொன்றே சொல்லப்பட்டதென்று வித்தாந்தம் ௩௭௦.

(ரா-ஹ.) ஆத்மாவென்றால்பரமாத்மாவையேசொல்லுகைக்குரியாமகமென்னென்னில், 'சூதாவாஜுடேகவநவாது, சூஹீச' இத்யாதி இடங்களில் ஆத்மாவென்று பரமாத்மாவைச் சொல்லுகையாலும், இப்ப்ரகரணத்தில் மேல்வாக்யத்தில் 'லோகாரியத' அவன் ஸங்கல்பிக்கிறான் என்று கீழ்ச்சொன்ன ஆநந்தமயனுக்கு சேதநத்ரம்மான ஸங்கல்பம் சொல்லுகையாலும் 'சூதாந்நேஜ்யே' என்கிற இவ்விடத்திலும் ஆத்மாவென்று பரமாத்மாவையே சொல்லவேண்டும்.

வா-உக. சுந்யாபிதிவெகூரடிவயாரணாச.

(ஸ-பு.) சுந்யாச - (உபக்ரமத்தின்படியே மற்றவைகளுக்கும்) அந்வயம் சொல்லவேண்டுகையால், (உபக்ரமத்தில் ஆத்மசப்தமில்லாந்மயால்,

இது நிர்குணவீதியையாகாது) உக்யேச - என்றால், ஸ்வயாரணாசு - நிர்
ந்தாரணத்திலும், ஸுயாசு - நிர்குணவீதியையாகலாம். உகக்

(ரா-பு.) சுபயாசு - அசேதநத்திலும் ஆத்மசப்தந்வயம் காண்
கையாலே, (இங்கு ஆத்மசப்தத்துக்கு பரமாத்மபரத்வம் நிர்ஸயிக்கும்படி
யென்), உக்யேச - என்றால், ஸ்வயாரணாசு - (அப்பரகரணங்களிலும்
சொல்லப்பட்ட ஆத்மசப்தத்துக்கும் பரமாத்மாவே அர்த்தமென்று) நிர்ண
யிக்கையாலே, ஸுயாசுணவ - இதுவும் பரமாத்மபரமென்று நிர்ணயிக்கப்
படும். உகக்.

(ஸ-ஹ.) உபக்ரமாநுகுணமாக மேல்வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லவே
ணும், உபக்ரமத்தில் ஆத்மாவென்று விசேஷித்துச் சொல்லுகிற சப்தமில்லை,
ஸத் என்கிற ஸாமான்ய சப்தத்திற்கு ஆத்மாவென்று விசேஷபரமாக அர்த்தம்
சொல்லலாமென்னில், — அடியில் ‘யெநாஸுதாஸுதாஹவதி’ என்று
துடங்கி, எந்தப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தால் மற்றவையெல்லாம் அறிந்ததாமோ
ஐன்று ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தினால் ஸர்வவிஷயகஜ்ஞாந முண்டாவதாக ப்ரதிஜ்ஞை
செய்து, பின்பு, இதைல்லாமுன்பு ஸத்தாயேயிருந்ததென்று ஆரம்பித்துச்சொன்
னவாக்ய ஸந்தர்ப்பங்களெல்லாம், இப்படி ஸச்சப்தத்தினால் ஆத்மாவைச் சொன்
னால் மாத்ஸிரமே ஸமஞ்ஜ ஸமாகும். ஸத்தென்பதற்கு ஆத்மா அர்த்தமாகாவிடில்,
ஸத்துவேறாய் ஆத்மாவேறாய்விமொகையால் ஸத்தினுடையஜ்ஞாநத்தினால் ஆத்மஜ்
ஞாநமுண்டாக மாட்டாதாகையால், ஸர்வவிஷயக ஜ்ஞாநமுண்டாகு மென்கிறப்ர
திஜ்ஞைபொய்யாய்விடும்.மேலும் உபக்ரமத்திலுள்ள சப்தம்ஸாமான்யமாயிருந்தால்,
அந்த சப்தத்துக்கு உபஸம்ஹாரம் முதலிய இடங்களிலுள்ள விசேஷசப்தங்களைக்
கொண்டு அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணவேண்டுமேயென்றி வேறு விதமாக அர்த்தம்
சொல்லக்கூடாது. உபஸம்ஹாரத்தில் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு அபேதம் சொல்லுகை
யாலே ஆதியிலுள்ள ஸச்சப்தத்துக்கு ஆத்மாவென்பதே அர்த்தமாகக்கொள்ளவே
ணும்என்று வித்தாந்தம். உகக்.

(ரா-ஹ.) ஆநந்தமய வாக்யத்துக்குக் கீழ் ‘சூத்ராபுராணையே’ என்று
அசேதநமான ப்ராணமயாதிகளையும் ஆத்மாவென்று சொல்லுகையாலே மேல்வா
க்ய மாத்ரத்தைக்கொண்டு இங்குள்ள ஆத்மசப்தம் பரமாத்ம பரமென்று நிர்ஸயிக்
கும் விதமென்னென்னில், ‘தஸாஹாஸ தஸாஹாஸந சூகாஸஸுஹஸிதே’
என்று ஆரம்பத்தில் ஸகலஜகக்காரணபூதனை பரமபுருஷனை ஆத்ம சப்தத்தினற்
சொல்லி, அவனையே ப்ராணமய மனோமயாதிகளில் ஆத்மாவென்று சித்சிதாத்மக
ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்தர்யாயியாக ஆத்மசப்தத்தினற் சொல்லுகையாலே கீழ்
வாக்யங்களிலும் ஆத்ம சப்தத்திற்குப் ப்ரமாத்மாவே அர்த்தமாகையால் இங்குள்ள
ஆத்மசப்தத்திற்கும் பரமாத்மாவே அர்த்தமென்று நிர்ஸயிக்கலாம். ஆதலால் சிர
பக்ஷாதிகளாக நிரூபிக்கப்பட்ட ப்ரியமோதாதிகள் பரமாத்ம தர்மங்களாகாமை
யால் இவை ஸகலவீதியைகளிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடாது. உகக்.

சுயீ-அள. ஸு-உகஉ, கார ஸுபுராநாடிவலவ-பு.

(ஸ-பு.) காரஸுபுராநாசு - (தர்மசாஸ்தரத்தில் ஆசமநத்தைச்)
செய்யவேண்டியதாகச் சொல்லுகையாலே, ஸுபு-பு - அப்பரீப்தமான
வஸ்திரசிந்தநமே (விதிக்கப்பட்டது.) உகஉ.

(ஸ்-லா.) சார்தோக்யத்திலும் வாஜ்ஸநேயத்திலும் ப்ராணஸம்வாதத்தில், -
கி. ௨௨வாஸு" என்று குடங்கி, முக்யப்ராணன் வாக்குமுதலியவற்றைப் பார்த்து
எனக்கு வஸ்திரமேது என்று கேட்க, அதக்கந்தவாகாநிகள், உனக்கு ஆசனம்பண்
னுநிற ஜலமே வஸ்திரமாகக்கடவது என்று சொல்லிற்று, அதற்குமேல் வாஜ்ஸ
நேயத்தில், 'வ்ஸ த லி தா ஸ்ஸுரா தி யாஸு' என்று ஆரம்பித்து, இதையறிந்த
வர்கள் போஜனத்துக்குமுன்னும் பின்னும் ஆசமநம் செய்து, அதினால் ப்ராண
னை வஸ்திரமுள்ளவனாக எண்ணுகிறார்கள், இனி இப்போது ப்ராணவீத்யையை
உபாஸநம் செய்கிறவர்களும் அதேமாதிரி ஆசமநம் செய்யக் கடவர்கள் பின்பு
அந்த ஆசமந ஜலத்தினால் ப்ராணனை வஸ்திரமுள்ளதாக த்யாரிக்கக் கடவர்கள்
என்று சொல்லிற்று, அந்த ஸ்ருதி ப்ராணவீத்யைக்கு அங்கமாக வேறு ஒரு ஆச
மநத்தை விதிக்கிறதா, அல்லது, அதே ஆசமனஜலத்தினால் ப்ராணன் வஸ்திரமுள்ள
தென்று த்யாநம் செய்ய வேண்டுமென்று விதித்ததா, அல்லது இரண்டையும் விதித்
ததா என்று ஸம்சயிக்குமளவில், —இரண்டையும் விதிக்கிறதென்று சிலரும், ஆச
மநத்தை மாத்திரம் விதிக்கிறதென்று சிலரும் சொன்னார்கள்—அவ்விரண்டும் சரி
யன்று. ஏனென்றால், ஒருவாக்யத்தில் ஒன்றைவிதிக்கலாம். இரண்டை விதிக்கக்
கூடாது, இரண்டை விதித்தால் "வாக்யபேதம்" என்று சாஸ்தரத்தில் ஒருதோ
ஷம் சொல்லப்படும், அந்ததோஷம் வருமாகையால் இரண்டையும் விதிக்கிற
தென்று சொல்லக்கூடாது—எல்லா க்ரியைகளுக்கும் முன்னும் பின்னும் சுத்திக்
காக ஆசமநம் தர்மசாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கு புதி
தாக வேறொரு ஆசமநம் விதிக்கவேண்டுமெனில்லை. அவ்விரண்டுபடியும் கழிந்தால்,
ஆசமநம் செய்த ஜலத்தை ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாக அநுஸந்திப்பதையே அங்கு
ஸ்ருதிவிதித்ததென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்று வித்தாந்தம். ௧௨௨.

(பா-லா) சாந்தோச்யத்தில் “கி.ரெவாஸோவலிஷி-கி.த்யாவஹி
 ஹொயா” என்று ஜலம் ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமென்று சொல்லிற்று. “தஸூ
 டெவ்விஷிஷி-நூவாடேஷிஷி-வாடேஷி” என்று உபாஸ்யமாகச்சொன்
 ன அந்தப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரம் விதித்திக்கைக்காக போஜநத்திற்கு முன்னும் அநந்
 தரத்திலும் ஆசமநம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிற்று. இங்கு ப்ராணவியை
 க்கு அக்கமாக வேரோராசமநம் விதித்ததா, அல்லது-ஸ்ருதிஸம்ருதிகளின் சொல்
 லப்பட்ட ஆசமநத்தின் ஜலத்தைப் ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக த்யாகம்செய்யச்
 சொல்லிற்று என்று ஸம்சயம்.—“சூவாடேஷி” ஆசமநம் செய்யக்கடவன். என்று
 ஆசமநத்தையே விதிக்கையாலே ப்ராணவியாக்கமாக வேரோராசமநம் செய்யச்
 சொல்லிற்றென்று பூர்வபகம்.—இவ்வாக்யங்களில் ஆசமநமும், ஆசமநம் செய்யப்
 பட்டஜலத்தை ஜ்யேஷ்டப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக அநுஸந்திக்கையும் ஆக இரண்
 டம் தோற்றுகின்றன. இவ்விரண்டில் ஆசமநம் ஸ்ருதிஸம்ருதிகளில் சொல்லியிருக்
 கிறது. அதின் ஜலத்தை வஸ்த்ரமாக அநுஸந்தித்தல் வேரோரிடத்திலும் சொல்ல
 ப்படவில்லை. வேதமாகியம் முன்னமோரிடத்தில் விதித்ததை மற்றோரிடத்தில்
 மறுபடியும் விதியாது. ஆகையால் ஸ்ருதிஸம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்டபடியால்
 ஆசமநத்தெதிரும்பியும் இங்கு விதிக்கமாட்டாது. ஆகையால் ஆசமநம் செய்யப்
 பட்ட ஜலத்தை உபாஸநம் செய்யப்பட்ட ஜ்யேஷ்ட ப்ராணனுக்கு வஸ்த்ரமாக
 அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்றே இங்குவிதித்தது என்று வித்தாந்தம். ௧ ௨௭௨.

சுயி-அ.அ. ஸு.உ.௭௭. ஸு.உ.௭௭. ஸு.உ.௭௭. ஸு.உ.௭௭.

(ஸு.அ.) சு.உ.௭௭. - உபாஸ்யவஸ்துவுக்கு பேதமில்லாமையால் ஸு.உ.௭௭. - ஒருசாகையிலும், ஸு.உ.௭௭. - இப்படி குணபஸம்ஹாரமுண்டு,

(ஸு.அ.) ஸு.உ.௭௭. - (மனோமயத்வாதி குணங்கள் இரண்டி-த்திலும்) துஸ்யமாயிருந்தவளவில், (இரண்டிடத்திற்சொல்லிய சாண்டில்யவித்யையுமொன்றே) ஸு.உ.௭௭. - இப்படியானவளவில், சு.உ.௭௭. - ஸு.உ.௭௭. கல்பத்வாதிகளுக்கும் வசித்வாதிகளுக்கும் பேதமில்லாமையாலே (வித்யை க்யம் ஸித்தித்தது.)

௭௭௭.

(ஸு-ஹ.) வாஜிஸநேயசாகையில் அக்நிரஹஸ்யத்தில் சாண்டில்யவித்யைசொல்லப்பட்டது, அங்கு “ஸு.அ.௭௭. நமோவாஸீ ததே நாரியம் ப்ராணஸு” பரிசுத்தமநஸ்வினோக்ரஹிக்கத்தக்கதாயும், ப்ராணனுக்குதாரகமாயும் ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபமாயுள்ள ஆத்மாவை உபாஸகம் செய்யக்கடவன் என்று சொல்லிற்று. அதே சாகையில் ப்ருஹதாரண்யத்தில் முன்சொன்னபடியே உபாஸகத்தையும், ஆத்மவுக்கு அந்த மனோமயத்வாதி குணங்களையும் சொல்லி, இன்னும் அதிகமாக, அங்குச் சொல்லாத “ஸு.அ.௭௭. நமோவாஸீ ததே நாரியம் ப்ராணஸு” என்று ஸர்வாதிபத்யம் ஸர்வநியமநம் முதலிய குணங்களையும் சொல்லிற்று இதற்கும் சாண்டில்யவித்யையென்றே பெயர். இவ்விரண்டிடத்திலும் சொன்ன வித்யை ஒன்று வேறு என்று பராமர்சிக்கில், —வெவ்வேறு சாகையாகில் ஒரேவித்யையை அங்கொருவனுக்குச்சொல்லிற்று, இங்கொருவனுக்குச் சொல்லிற்று என்று சொல்லலாம், ஒரு சாகையிலேயே ஒருவித்யையை இரண்டிடதாம் சொன்னால் “பெளருத்த்யம்” அதாவது - சொன்னதையே நிஷ்ப்ரயோஜனமாக மறுபடியும் சொல்லுகை என்கிற தோஷம்வரும் ஆகையால் இவைவெவ்வேறு வித்யைகளென்று சொன்னால் பூர்வபகி—ஒரு வித்யையை இரண்டு சாகையிலும் சொல்வதுபோல் ஒரு சாகையிலும் ஒருவித்யையை இரண்டுதாம் சொல்லலாம். முதல் வித்யாஸ்வரூபத் தையும் அந்த வித்யையில் அநுஸந்திக்கவேண்டிய சில குணங்களையும் சொல்லி மற்றோரிடத்தில், முன்சொன்ன வித்யையை அநுவதித்துக்கொண்டு முன்புசொல்லாத சில அபூர்வமான “ஸு.அ.௭௭. நமோவாஸீ ததே நாரியம் ப்ராணஸு” என்று ஸர்வநியந்த்ருவம் முதலிய குணங்களைச் சொல்லுகையாலே பெளருத்த்ய தோஷமுமில்லை. ஆகில் முன்சொல்லாத குணங்களையே இங்கு சொல்லவேண்டியிருக்க, அங்குச்சொன்ன மனோமயத்வாதி குணங்களையும் இங்குச்சொல்லுவானென்னென்னில், இந்தவித்யை முன்சொன்னதே, வேறன்றென்று தெரிகைக்காகச் சொல்லிற்று. ஆகையால் அந்தசாகையில் சொல்லப்பட்ட இரண்டொண்டில்ய வித்யையும் ஒன்றுதான், இரண்டிடத்தில் சொன்ன குணங்களையும் ஓரிடத்தில் அநுஸந்தித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று வித்தாந்தி சொல்லுகிறார்.

௭௭௭.

(ஸு-ஹ.) வாஜிஸநேயத்திலும் ப்ருஹதாரண்யத்திலும் சாண்டில்யவித்யைசொல்லப்பட்டது. வாஜிஸநேயத்தில் “ஸு.அ.௭௭. நமோவாஸீ ததே நாரியம் ப்ராணஸு” என்று மனோமயத்வாதி குணங்களோடுகூடினவனாய், ஸத்யகாமனாபரமாத்மாவை உபாஸகம்செய்யச்சொல்லிற்று ப்ருஹதாரண்யத்தில் “தே நாரியோயம் ப்ராணஸு” என்று தொடக்கி “ஸு.அ.௭௭. நமோவாஸீ ததே நாரியம் ப்ராணஸு” என்று மனோமயத்வாதி குணயுத்தனாய் வசித்வாதி குணங்களையுடையனாகப் பரமாத்

மாவை உபாவிக்கச் சொல்லிற்று. இவ்விரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸாண்டில் யலித்யை ஒன்று, அல்லது வேய்வேறு என்று ஸம்சயம்.—சாந்தோக்யத்தில் வசித்வாநி குணங்களைச் சொல்லாமல் ஸத்யகாமத்வாநி குணங்களையும், ப்ருஹதாரண்யத்தில், ஸர்வஞ்ஞத்வாநிகளைச் சொல்லாமல் வசித்வாநிகளையும் உபாஸ்யமாகச் சொல்லுகையாலே இரண்டிடத்திலும் உபாஸநத்திற்கு விஷயம் ஒன்றன்று, ஆகையால் இரண்டும் பிந்நங்களென்று பூர்வபக்யம் - மனோமயத்வாநி குணங்கள் இரண்டிடத்திலும் சொல்லப்பட்டன. ஒரிடத்தில் ஸத்யகாமத்வமும் மற்றொரிடத்தில் வசித்வமும் சொல்லியிருந்தபோதிலும், வசித்வமென்பது ஸத்யகாமத்திற்குள் சேர்ந்ததாகையால் அவ்விரண்டு குணங்களுக்கும் பேதமில்லை. ஸத்யகாமத்வமாவது, தான்நினைத்ததில் சிறிதும் சோராமல் தலைக்கட்டுகை. வசித்வமாவது-ஸகலசித்தித் துக்களையும் தனக்கு வசமாக்கிக்கொள்ளுகை. இந்த வசித்வம் ஸத்யகாமத்வத்திற்குள் அடங்கியதாகையால் ப்ருஹதாரண்யத்திற்குள் வசித்வத்தைச் சொன்னபோதே ஸத்யஸங்கல்பத்வமும் சொல்லிற்றேயாயிற்று. ஆதலால் இரண்டிடத்திலும் விஷயம் மொன்றும் வித்யை ஒன்றாயிருக்குமென்று வித்தாந்தம்.

க.எசு.

கபி - அகூ, ஸஉ-க.எசு. ஸாடி ஸாடிவரி நு.தரவி.

(ஸ-ஹ.) வணஷ - இப்படியே, சுநு.சு. சுவி - வேறிடத்திலும், ஸம்ஸாஸாஸ - ஒரு வித்யையுடன் ஸம்பந்தத்தினால் (குணோபஸம்ஹார முண்டு.)

க.எசு.

(ஸா-ஹ.) வணஷ - இப்படியே, சுநு.சு. சுவி - வேறிடத்திலும், ஸாடி ஸாடி - ஸத்தாஸம்பந்தத்தினால், (வித்யாபேதமில்லை.)

க.எசு.

(ஸ-ஹ.) ப்ருஹதாரண்யத்தில், “ஸக்யுஷ்ண” என்று துடங்கி, பரமபுருஷனை ஸமீர்யமண்டல மத்யவர்த்தியாயும், நேத்ரமத்யவர்த்தியாயும் த்யாநிக்கச் சொல்லி, பின்பு, முதலுக்கு “சுஹ:” என்றபெயரும், இரண்டாவதுக்கு “சுஹஸ்” என்ற பெயரும் சொல்லிற்று. இவ்விரண்டுபெயரையும் இரண்டிடத்திலும் மதுஸந்தித்தக் கொள்ளவேணுமா, அல்லது, அந்தந்த இடத்தில் அந்தந்த பெயரைமாத்திர மதுஸந்திக்கவேண்டுமா என்று பராமர்சித்தில்,—ஸமீர்யனுடைய மத்தியிலும் நேத்ரத்தினுடைய மத்தியிலுமிருக்கப்பட்ட புருஷன் ஒருவனே ஆகையால், அவனுக்கு இரண்டிடத்தில் சொன்ன இரண்டு நாமங்களையும் இரண்டிடங்களிலும் மதுஸந்திக்கவேணும், புருஷனொருவனாயினும் ஸத்தாநம் வேறுபட்டிருக்கிற தேயென்னில், ஒரு ஆசார்யன் வீட்டிலிருந்தாலும் காட்டிலிருந்தாலும் அவ்விரண்டிடத்திலும் பேதமின்றியே அவனுக்கு செய்யவேண்டிய யாவத்தி சிஸ்ருஷையும் செய்யுமாபோலே இங்கும் கண்டுகொள்வது என்று பூர்வபக்யம்.

க.எசு.

(ஸா-ஹ.) ப்ருஹதாரண்யத்தில், “யவணஷுண தவலி நுணவெபு-ஸா-ஷா-யபுராயாஹிக்ஷிணேக்ஷிநு” என்று தொடங்கி வலதுநேத்ரத்திலும் ஸமீர்யமண்டலத்திலும் பரமபுருஷனை காயத்ரீ சரீரகளுக உபாஸநம் செய்யச்சொல்லி, அநந்தம், இப்படி இரண்டிடத்திலும் உபாஸிக்கச்சொன்ன பரமபுருஷனுக்கு அஹம் என்றும் அஹ: என்றும் இரண்டு திருநாமம் சொல்லிற்று. இந்த இரண்டு நாமமும் ஸமீர்யமண்டலத்தில் உபாஸ்யனான பரமாத்மாவுக்கும், வலது கண்ணில் உபாஸ்யனான பரமாத்மாவுக்கும் ஆக இருவர்க்கும் உள்ளதா, அல்லது - ஒருவனுக்கொரு நாமமும் மற்றொருவனுக்கு மற்றொருநாமமும் என்று வ்யவஸ்த்தையுண்டா என்று ஸம்சயம்—கீழ் அதிகரணத்தில் மனோமயத்வாதிகுண விசிஷ்டபரமாத்மா ஒருவனையே இரண்டிடத்திலும் உபாஸ்யனாகச் சொல்லிற்றுகையால் இரண்டிடத்திற் செ

ன்னவியைகளுக்கு அபேதம் சொன்னாற்போல், இங்கும், ஸூர்யமண்டலத்திலும் நேதரத்திலும் பரமாத்மா ஒருவனையே உபாலிக்கச் சொன்னபடியால் இரண்டிடத்திற் சொன்னவியைகளும் ஒன்று. இரண்டுநாமங்களையும் இரண்டிடத்திலு மந ஸந்திக்கலாம் என்று பூர்வபக்தம். ௩௭௪.

ஸூ-௩௭௫. நவரவீசொஷாஸ.

(ஸ-வ்ய.) விசொஷாஸ - (ஸ்த்தாந) விசேஷமுண்டாகையால், ௩௭௫. குணோபஸம்ஹாரம் கிடையாது. ௩௭௫.

(௩௭-வ்ய.) விசொஷாஸ - உபாஸ்யமாகச்சொன்ன பரமபுருஷனுக்கு இரண்டிடத்திலும் விசேஷமுண்டாகையால், ௩௭௫ - இரண்டுவித்யையும் ஒன்றாகமாட்டாது. ௩௭௫.

(௩௭-ஹா.) இரண்டிடத்திலும் உபாஸநத்துக்கு விஷயமான புருஷனொவனு யிருந்தபோதிலும், அவனுக்குச்சொன்ன ஸ்த்தாந பேதத்தினால், அவ்வவ இடங் களில் அவனுக்குச் சொன்னபெயர்களைபே அதுஸந்திக்கவேண்டும். மற்றொரு பெயரை யதுஸந்திக்கக்கூடாது. ஆசார்யனொருவனு யிருந்தபோதிலும், அவனுட் கார்ந் திருக்கும்போது செய்யவேண்டிய உபசாரத்தை நிற்கும்போதும், நிற்கும் போது செய்யவேண்டிய உபசாரத்தை உட்கார்ந்திருக்கும்போதும் செய்யமுடி யாது; அதுபோலவே இங்கும் காண்க என்று வித்தாந்தம். ௩௭௫.

(௩௭-ஹா.) இந்த பூர்வபக்தத்தை நிரலிக்கிறார்—கீழ் அதிகாரணத்தில் உபா ஸ்யனான பரமாத்மாவும், அவனிடத்தில் விசேஷணங்களான குணநிசளும் இரண் டிடத்திலும் ஏகரூபமாகையால் அபேதம் சொல்லிற்று. இங்கு உபாஸ்யனான பர மாத்மாவுக்கு ஒரிடத்தில் ஸூர்யமண்டல வ்ருத்தித்வமும், மற்றொரிடத்தில் நேத்ர வ்ருத்தித்வமும் விசேஷணங்களாகச் சொன்னபடியால், அந்தவிசேஷண பேதத்தி னால் வித்யைகளும் பிந்தங்கள் ஆகையால் இரண்டு நாமங்களும் ஒவ்வொரிடத்தில் வ்யவஸ்த்திதங்கள். ஸூர்யமண்டலவர்த்தியான பரமாத்மாவுக்கு “அஹம்” என் றும் நேத்ரவர்த்தியான பரமாத்மாவுக்கு “அஹம்” என்றும் நாமம் என்று வித் தாந்தம். ௩௭௫.

ஸூ-௩௭௬. உபாஸ்யகிவ.

(௩௭-௩௭-வ்ய.) உபாஸ்யகிவ - இரண்டுவித்யைக்கும் ஸ்ருதியும் பேதத் தைக்காண்பிக்கிறது. ௩௭௬.

(௩௭-ஹா.) “தவெஸு)தஸு)ததேவராலவ” என்று துடங்கி, ஸூர்ய மண்டலவர்த்தி புருஷனுக்குள்ள ரூபாதிசுணங்களே நேத்ரமத்ய வர்த்தியான புருஷனுக்குள்ளதென்று சொல்லிற்று. இரண்டும் ஒரேவித்யையா யிருக்கும்பக்தத் தில் இப்படி சொல்லவேண்டவதில்லை. அச்சுணங்கள் தன்னடையே இங்கும் வரும். இப்படி சொன்னதினால் இரண்டும் வெவ்வேறென்றும், அதுக்குள்ள ரூபா திகளிதக்குண்டென்று சொன்னதுபோக மற்ற அதுக்குள்ள குணங்களை இங்கு அதுஸந்திக்கக்கூடாதென்றும் வித்தித்தது. ௩௭௬.

(௩௭-ஹா.) “தவெஸு)தஸு)ததேவராலவம் பதேஷு)௩௭-வ்ய” என்று ஸூர்யமண்டல வர்த்தியான பரமாத்மாவினுடைய ரூபமே நேத்ரவர்த்தி யான பரமாத்மாவுக்கும் ரூபமென்று ஒரிடத்தில் உபாஸ்யமாகச் சொன்ன பரமாத் மாவினுடைய ரூபத்தையே மற்றொரிடத்தில் உபாஸ்யமாகச் சொன்னபடியால்

இரண்டும் வெவ்வேறென்பது வித்தம் ஒன்றாகில் அந்த ரூபம் வித்தமாகையால் ஏறிட்டுச் சொல்லக்கூடாது. ஆகையால் நாமமும் இரண்டிடத்திற்கும் வெவ்வேறு யிருக்கும்.

க.எசு.

* சுயி - கூப. ஸு-௩.௭௭. ஸம்ஹிதிரூபவ்யாபிவரகி.

(ஸ-௩௭-௭.) சுதீ-ஸ்த்தாநிசேஷ ஸம்பந்தம் வ்யவஸ்த்திதமாகையாலே, ஸம்ஹிதிரூபவ்யாபிவரகி-ஜ்யேஷ்ட்டவீர்யாதிருண ஸம்நத்தியும் ஆகாசவ்யாப்தியும், (எல்லாநிகையகளிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடாது.) க.எசு

(ஸ-௭௭.) ராணுயநியசாகையில் சிலஸ்ருதியில் “வ்ய ஹஜேஷ்வரவீர்ய ஸம்ஹிதா நி வ்ய ஹாமே, ஜேஷ்வாஸிவரகிதாந” பரஹ்மத்தைக் காரணமாக உடைய பராக்ரமங்கள் பரஹ்மத்தினிடத்தில் குறைவற்றிருக்கின்றன. அந்த காரணமாகியபரஹ்மமே தேவதைகளுண்டாவதற்கு முன் தேவலோகத்தை யெல்லாம் தானே வ்யாபித்திருந்தது என்று சொல்லி யிருக்கிறது. அந்த சாகையின்பரிஷத்திலேயே சாண்டில்யதகர உபகோஸல வித்யைகளும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தவித்யைகளிலும், கீழ்சிலஸ்ருதியிற்சொன்னபராக்ரமஸம்ப்ருதிஸ்வர்க்கலோகவ்யாப்தி முதலியகுணங்களை அநுஸந்திக்கவேணுமா, வேண்டாமா என்று கேட்கில், —அவைகளும் பரஹ்மத்தினுடைய குணங்களேயாகையால் எல்லாவித்யைகளிலு மநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று தோற்றினபோதிலும், சாண்டில்ய வித்யையிலும் தகரவித்யையிலும் பரஹ்மத்தை ஹ்ருதயப்ரதேசத்திலுள்ளதாகவும், உபகோஸல வித்யையில் நேதரத்திலுள்ளதாகவும் த்யாநிக்கும்படி, பரஹ்மத்துக்கு ஆத்யாத்மிகமானஸ்த்தாநமும் ஆதிதைவித ஸ்த்தாநமும் இப்படி வெவ்வேறு ஸ்த்தாநங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்படி ஆத்யாத்மிகஸ்த்தாநத்திலுள்ள பரஹ்மத்துக்கு, ஆதிதைவிதமாகிய இக்குணங்களை அநுஸந்திக்கக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார். க.எசு.

(௩௭-௭௭.) வ்ய ஹஜேஷ்வரவீர்ய ஸம்ஹிதா நி வ்ய ஹாமே, ஜேஷ்வாஸிவரகிதாந” இத்யாதியாலே பரமபுருஷனிடத்தில் உத்த்ருஷ்டங்களான கல்யாணகுணங்கள் ஸம்பூர்ணங்கள். அந்தபரமாத்மா முன்னம் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களை ஆக்ரமித்தான் என்று சொல்லிற்று. இங்குச்சொன்ன கல்யாணகுணங்களும் ஆகாசவ்யாப்தியும் உபாஸ்யனான பரமபுருஷனிடத்தில் ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கவேண்டுமா இல்லையா என்று ஸம்சயம்-ஒருவித்யையை ஆரம்பித்து அந்த பராகரணத்திற் சொல்லாமல் பொதுவாகச் சொல்லிற்றாகையால் ஸகலவித்யைகளிலும் அநுஸந்தேயக்கனென்று பூர்வபகம் - விபுலமான ஆகாசவ்யாப்தியுடைய பரமபுருஷனை அல்பஸ்த்தாநமான ஹ்ருதயத்தில் அநுஸந்திக்கக்கூடாதாகையால் இவ்விதமான ரூபம் வைஸ்வாநராத்மி வித்யைகளிலேயே அநுஸந்திக்கவேண்டும். அந்த ஆகாச வ்யாப்தியோடு கூட சொல்லப்பட்டனவாகையால் மற்ற அக்குணங்களும் அவ்வித்யைகளிலேயே யநுஸந்திக்கவேண்டும். எல்லாவித்யைகளிலும் அநுஸந்திக்கக்கூடாதென்று வித்தாந்தம்.

க.எசு.

சுயி-கூக. ஸு-௩.௭௭. வ்யாபிவரகிவ்யாபிவரகி.

ரெஷாநிநாநாநா.

(ஸ-௭௭.) உதரெஷாஸு - இதாசாகையிற் சொல்லப்பட்டவைகளை, சுநாநாநா . மற்றொருசாகையிற் சொல்லாமைபாலே, வ்யாபிவரகிவ்யாபிவரகி - புருஷவித்யையிலுங்கூட, (வித்யாபேதமுண்டு). க.எசு.

(ஸ்-ஹா.) தாண்டிபாஸ்யம் பைங்கிரஹஸ்யம் என்கிற க்ரந்தங்களில் புருஷ வித்யை சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது - “வாருஷேஷாவாயஜஸ்யஸ்யாநி ஸதாவிஃஸித்திஸஷ்டாணி.” என்று துடங்கி, புருஷனென்பவனே யஜ்ஞம், அவனுடைய முதல் இருபத்துநாலு வயஸ்ஸு, யஜ்ஞத்திற் செய்யவேண்டிய ப்ரா தஸ்ஸவநம், நடுவுள்ள நாற்பத்துநாலுவயஸ்ஸு, மத்யாந்தரத்திற் செய்யவேண்டிய ஸவநம், கடைசியிலுள்ள நாற்பத்துநாலுவயஸ்ஸு ஸாயம் ஸவநம், இம்மாதிரியாக புருஷனுக்குள்ள குணங்களை யெல்லாம் யஜ்ஞத்துக்குள்ள அங்கங்களாக நிரூபித் திருக்கிறது. தைத்திரீயத்தில், “தடுஸ்யுவாவிஷுஷேஷா யஜஸ்யாநி” என்று துடங்கி புருஷவித்யையினுடைய குணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது; அவ் விரண்டிடத்திலும் இரண்டிடத்திற் சொன்ன எல்லா குணங்களையும் அநுஸந்திக் கவேணுமா, வேண்டாமா என்றால், இரண்டும் புருஷவித்யையாகையால் அநுஸந் திக்கவேணுமென்று தோற்றும்.—தைத்திரீயத்தில் வித்வாநாகிய புருஷனுடைய யஜ்ஞத்துக்கு ஆத்மாயஜமானன், ஸ்ரத்தைபத்ரீ சரீரம் விற்றகு, மார்பு தின்னை என்று இம்மாதிரியாகச் சொல்லி, இங்குச் சொன்னவைகளி லொன்றையும் அங் குச்சொல்லாமல் வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லிற்று. இப்படி யொன்றுக் கொன்று கொஞ்சமும் ஸம்பந்தமில்லையாகையால் இவ்விரண்டும் வெவ்வேறு வித்யைகள். அங்குச் சொன்ன குணங்களுக்கு இங்கு அநுஸந்தாநம் கிடையாது என்று வித்தாந்தம். (நௌஅ.)

(ஸ்-ஹா.) தைத்திரீயத்தில் “தடுஸ்யுவாவிஷுஷேஷாயஜஸ்யாநி” என்று தொடங்கி புருஷவித்யை சொல்லப்பட்டது. சாந் தோக்யத்திலும் “வா ருஷேஷாவாயஜஸ்யாநி” என்று தொடங்கி புருஷவித்யை சொல்லப்பட்டது. இவ்வி ரண்டுக்கும் பேதமுண்டா இல்லையா என்று ஸம்சயம்.—புருஷவித்யை என்கிற நாமம் இரண்டுக்கும் ஒத்திருக்கையாலும், தைத்திரீயத்திற் சொன்னபுருஷவித்யை க்கு பலம் சொல்லாமையால் இதற்குபலம் எதைக்கற்பிக்கவேண்டுமென்னு மாகாங் கையில, சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன புருஷவித்யையினுடைய பலத்தையே இத ற்கும் பலமாகக்கற்பிக்க வேண்டுகையாலே இரண்டுக்கும் பலமொன்றாகையாலும். இரண்டுக்கும் பேதமில்லை என்று பூர்வபக்யம்.—நாமமிரண்டுக்கு மொன்றாயினும், மற்றவிஷயங்களி லநேகபேதமுண்டு. அவையாவன—தைத்திரீயத்தில் புருஷனா கிற யஜ்ஞத்திற்கு ஆத்மாவையஜமானனாகவும், ஸ்ரத்தையை அவனுக்குப் பத்ரியாக வும், சரீரத்தை ஸமித்தாகவும், உதயகாலம், மத்யாஹ்நம், ஸாயங்காலங்களாகிற மூன்று காலங்களையும் மூன்று ஸவநங்களாகவும் சொல்லிற்று இவற்றை சாந்தோக் யத்திற் சொல்வவில்லை. சாந்தோக்யத்தில், அசநேச்சா முதலானவற்றை தீக்ஷாநிக ளாகவும், புருஷாயுள்ளை மூன்றுபாகமாகப்பிரித்து அவற்றை மூன்றுஸவநமாகவும் சொல்லிற்று, இவற்றைத் தைத்திரீயத்திற் சொல்லவில்லை. ஆகையால் இவ்விரண்டு க்கும் அங்கங்கள் பிந்நங்கள். மேலும், தைத்திரீயத்திற் சொன்ன புருஷவித்யைக் குப் பலாகாங்கையுண்டானால், இப்ப்ரகரணத்துக்கு முன் ந்யாஸ வித்யாப்ரகரணத் தில் அந்த ந்யாஸவித்யைக்கு பலமரச்ச் சொன்ன ப்ரஹ்மப்ராப்தியையே பலமாகக் கற்பிக்கவேண்டுகையாலே பலமும் பிந்நமாகையால் இரண்டு புருஷவித்யைகளுக் கும் பேதமுண்டு என்று வித்தாந்தம். (நௌஅ.)

கூயி.கூஉ. ஸு.உ.௩௭௭. வெயாடி ௩-௩௭௭௭.

(ஸ்-ஹா.) வெயாடி ௩-௩௭௭௭. பிறக்கைமுதலிய அர்த்தங்க ளுக்குப்போலே அத்யயநரூபார்த்தத்துக்கு பேதமுண்டாகையாலே (இம் மந்த்ரம் வித்யாங்கமன்று). (நௌகூ.)

(பா.ஹ.) “செவ்வாழி திருவாணம்” என்றும் பெயர் தருவதும்”

சுயி-சூந, வுதி-ந அம. ஹாநள தீவாய ஈஸஸஸெஸஷ்ஷா

தஞ்சாவூர் திருவமர நவ தரிசு.

(194-பு.) ஊராட்சி - விநாயகமாத்ரம் சொல்லப்பட்டாலும், உவாய நுஸஸுசெஷு கூட - புண்ப்பாபங்கள் மீத்சதத்ருக்களை யடைகிறதென் கிறவாக்யம் புண்ப்பாபங்கள் நசிக்கின்றனவென்கிற வாக்யத்திற்கு சேஷமா

(ஸ - ஷா.) ஆதர்வணிகஸ்ருதியில், ‘வ்யாபாவண்ணுபாவெவியய
கிரஜ ந: பராஜ. ஸாத்ரீஷ்வெதி’ உபாஸகன் புண்யபாபங்களேவிட்டு முக்
தியை யடைகிறானென்றும், சாட்யாயந ஸ்ருதியில், ‘ஸூஹுடிஸூயாக்ஞதூர்
ஶ்ஷிஷ்ணோ வாவக்ஞதூர்’ உபாஸகன் முத்தியையடையும்போது அவனுடைய
புண்யங்களை அவனுடைய இஷ்டர்களும், பாபங்களைச் சத்ருக்களும் அடைகிறார்களென்றும்,
கௌஷீதகிஸ்ருதியில், ‘தக்ஷுக்ஞதூர்ஷ்ஷுவெதவியய நகததஸ்யு
வியாஜாதயஸூக்ஞதூர்வயனுகுபியாடிஷ்ஷுதூர்’ உபாஸகன் புண்ய
பாபங்களை விட்டுவிடுகிறான். அதில் புண்யத்தை அவனுக்கு வேண்டியவர்களும் பாபத்
தைச் சத்ருக்களுமடைகிறார்களென்றும், ஒரிடத்தில் கர்மநாசத்தை மாத்திரமும்,
மற்றோரிடத்தில் வேறொருவர்க்கு தியையடைகை மாத்திரமும், வேறோரிடத்தில்
இரண்டையும் சொல்லிற்று. இரண்டையும் சொன்னவிடத்தில் ஸம்சயமேயில்லை.
வேறொருவர்க்கு தியை யடைகிறதென்றவிடத்திலும், ஒரிடத்தைவிட்டே மற்றோரிடத்
த்துக்குப் போகவேண்டுமெனினால், அங்கு ஒன்றைச் சொன்னபோதிலும் இரண்டும்
சொன்ன மாதிரியேயாம். விட்டுப்போகிறதென்ற முதல்பகுத்தில், ஸம்சயம். அதா
வது—அங்கு கர்மநாசத்தைமாத்திர மநுஸந்திக்கவேணுமா, அல்லது, அங்குச்சொ
ல்லாததாய் வேறுசாகையில் சொல்லப்பட்டதான வ்யத்த்யந்தரப்ராப்தியையும்
அநுஸந்திக்கவேணுமா என்று—அங்குச்சொல்லாமையாலும், வேறுசாகையில் சொ
ல்லியிருந்தபோதிலும், அதை அந்தசாகையில் சொன்னவிய்யயிலேயே அநுஸந்
திக்கவேண்டுமானாகையாலும், கர்மத்தை விடுகிறவனெருவனுப் பற்றுகிறவன் வேறொ
ருவனாகையாலே ஒருவனுடைய க்ருத்யமல்லாமையாலும், இங்கு இரண்டாவதை
அநுஸந்திக்கவேண்டாமென்று பூர்வபக்ஷிசொன்னான்,—ஒருவனைவிட்டகர்மம் ஆஸ்
ரயமின்றியே இராதாகையால் மற்றொருவனை அவர்யம் பற்றியேயாகவேண்டுமா
கையால் அதை அநுஸந்திக்கவேண்டும். இங்குச்சொல்லாமல் வேறிடத்தில் சொல்
லியிருந்தபோதிலும் இங்கு ஆவர்யமாகில் அதையும் அநுஸந்திக்கவேணும்
இதற்கு உதாரணம்—‘கூஸரவாநஸூதூர்’ என்று துடங்கி பால்லவீஸ்
ருதியில், நாங்கள்செய்கிற ஸ்தோத்ரத்தைக் கணக்கெண்ணுக்கக்காடி வைத்துக்
கொண்டிருக்கிற ஓமர்குச்சுகளை! நீங்கள் பெரியமரத்தில்நின்று முண்டானீர்
கள், எங்களை ரக்ஷியுங்கோள் என்று ஸாமான்யமாக மர்குச்சு சொல்லப்பட்டது,
இன்னமாமென்று ஏற்படவில்லை. சாட்யாயநஸ்ருதியில் “ஐஸாஷ்வரீ” அக்
குச்சுகள் அத்திமரத்தினதென்று சொல்லுகையாலே அதையே இங்கும் எடுத்துக்
கொள்ளுகிறார்கள். இன்னும்—“நவாக்ஷராணிமஹாஹிசூஸாநாணீ நூரி
நெடிவாநி” என்று தொடங்கி தேவச்சந்தஸ்சையும் ஆஸ்ரசந்தஸ்சையும்

சொல்லச்சொல்லிற்று, இதுமுன், இது பின் என்று சொல்லவில்லை, மற்றோரிடத்தில், தேவச்சதஸ்ஸை முன்னதாகவும் ஆஸூரத்தை அப்புறமும் சொல்லச்சொல்லியிருக்கையால் அதேமாதிரியாகவே இங்கும் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும், ஓரிடத்தில் திஷ்டாட்சிஸ்தோத்ரம் பண்ணச்சொல்லிற்று; இன்னகாலத்திலென்று சொல்லவில்லை. மற்றோரிடத்தில் ஸுரீயோதயகாலத்தில் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னபடியே இங்கும் செய்கிறார்கள். இப்படி இங்குச் சொல்லாமல் வேறுசாகையில் சொன்னதையும் அத்யாவஸ்யகமாகில் இங்கும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியதாகையால், இங்கும், கர்மத்துக்கு வ்யக்த்யந்தர ஸமாஸ்யணமும் அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று லித்தாந்தம். (௩௮௦.)

(௩௮௦.) ததாவிஹாநவாணாபவெவியுய" உபாஸகன் தேஹாவஸா காலத்தில் புண்யபாபங்களை உதறிவிட்டு பரமாத்மஸாம்யத்தை அடைகிறனென்றும், "கஸுஜவரொரிணிவிபுயவாபு" அக்காலத்தில் குதிராமயிர்களை உதறினாற்போல் பாபங்களை உதறி பரமாத்மாவை அடைகிறனென்றும் சில இடங்களிலும், "தஸுபுத்ராபாயபிவஸுஹ்யுடிஸூயக்யுத்யு" உபாஸகனுடைய தேஹாவஸாகாலத்தில் அவனுடைய தந்தை அவன்பிள்ளைகளை அடைகிறார்கள், அவன் புண்யத்தை அவனுடைய மித்ரர்களும் பாபத்தை சத்ருக்களும் அடைகிறார்கள் என்றும் மற்றோரிடத்திலும், "ததூக்யுததூஷ்யுதெவியுநதெ தஸுபுயாஜாதயஸூக்யுதபாயபிவஸுபாபுத்யு" அக்காலத்தில் உபாஸகன் புண்யபாபங்களை உதறுகிறான். அந்தபுண்யத்தை இவ்ந்தர்களும் பாபத்தை சத்ருக்களும் அடைகிறார்கள் என்றும் வேறோரிடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஓரிடத்தில் புண்யபாபநாசமும், மற்றோரிடத்தில் அக்கர்மங்களுக்கு மித்ர சத்ருக்களிடத்தில் ப்ராப்தியும், வேறோரிடத்தில் இவ்விரண்டும் சொல்லப்பட்டது. இம்முன்றுவிதத்திலும் ஒரோவித்யைகளில் ஒரொன்றைத் தனித்தனியாக அநுஸந்திக்கவேணுமா, அல்லது, ஸகல வித்யைகளிலும் இவ்விரண்டையும் அநுஸந்திக்கவேணுமா, வென்றுஸம்சயம்.—ஒரோரிடங்களில் ஒரொன்றைத் தனித்தனியே சொன்னபடியால் ஏதாவதொன்றை யநுஸந்தித்தால்போருமென்றுபூர்வபக்யம்.—புண்யபாபங்கள் வேறொருத்தரை யாஸ்ரயிக்கும்போது ஒருத்தனைவிட்டே வரவேணுமென்பது லித்தம்; ஆகையால், வேறொருத்தரைப் புண்யபாபங்கள் ஆஸ்ரயித்தலை அநுஸந்திக்கும்போது அக்கர்மங்கள் ஒருவனை விட்டுவந்ததையும் அநுஸந்திக்கவேணுமென்பதும் லித்தம். ஆதலால் ஒருவனைவிடுகிற தென்று சொன்னவாக்யமும் வேறொருவனை ஆஸ்ரயிக்கிறதென்று சொன்னவாக்யமும் இரண்டும் சேர்ந்து ஒரே அர்த்தத்தை விதிக்கையால் ஸமஸ்தவித்யைகளிலும் இரண்டையும் அநுஸந்திக்கவேணும். இவ்விரண்டொக்யங்களும் வெவ்வேறு ப்ரகரணத்திலிருக்கையால் இவ்விரண்டும் சேர்ந்து ஒர்த்தத்தைச் சொல்லுமோவென்னில், சொல்லுமென்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்—'வாஹஸுத்யுஹிஸுஹி' யஜ்ஞத்தில் குகை என்றுபேரையுடைய பாத்ரம் பூவில்லாமல் காத்திற மரத்தினால் செய்யவேணும் என்று ஓரிடத்திற் சொல்லிற்று. இவ்விதமான மரங்களேகமாகையால் எந்த மரத்தினாற் செய்யவேண்டுமென்னில், 'ஒளபுஹிஸுஹி' அந்தகுகையென்கிற பாத்ரம் அத்திமரத்தினாற் செய்யவேணுமென்று வேறோரிடத்திற் சொல்லப்பட்டவாக்யம் இவ்வாக்யத்தோடு சேர்ந்து பூவாமற்காய்க்கிற அத்திமரத்தினால் அப்பாத்ரம் செய்யவேணுமென்று ஒர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.—"தெவாவஸுராரணாஹி" தேவாவஸுர்களுடைய சந்தஸ்ஸுக்களைச் சொல்லவேண்டுமென்று ஓரிடத்திற்சொல்லிற்று. அவற்றில் தேவர்களின் சந்தஸ்ஸா அஸுரர்களின்

சந்தஸ்ஸா முன்னே சொல்லவேண்டியதென்னும் சங்கையில் “ஹெவஹ்ஹாஹ்வி
 பவஹ்” தேவர்களின் சந்தஸ்ஸை முன்னம் சொல்லவேணுமென்று ப்ரகராண
 ந்தரத்திற் சொல்லப்பட்ட வாக்யம் இப் ப்ரகராணத்திலுள்ள இவ்வாக்யத்தோடு
 சேர்ந்து இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.—“ஹிரணெ ஸ்வொ
 யஸி நஹ்ஸா த்ரஹ்வாஹ்ரோதி” ஷோடசி என்கிற ஸாமத்தைக்காணம் செய்ய
 வேணுமென்று ஓரிடத்திற் சொல்லிற்று. இதை எப்போது காணம்செய்யவேணு
 மென்னில், “ஸூரியாவிதிதவஹ்ரோ ஹ்வொயஸி நஹ்ஸா த்ரஹ்வா
 ஹ்ரோதி” ஸூரியனுதித்த வந்தரம் இந்த ஷோடசி என்கிற ஸாமத்தைக்காணம்
 செய்யவேணுமென்று மற்ரோரிடத்திற் சொல்லப்பட்ட வாக்யம் இதோடுசேர்ந்து
 இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது—“ஐஸிஜூஉவமாயகி” ருத்விக்
 குக்கள் காணம்செய்கிறார்கள் என்று ஒருப்ரகராணத்தில் சொல்லிற்று ‘நாப்யுர
 ஹ்வமாயசு’ அத்வாயுகாணம் செய்யக்கூடாது என்று ப்ரகராணந்தரத்திலிருக்
 கிற வாக்யம் இத்தோடுசேர்ந்து இரண்டும் அச்வரயுவ்யதிரித்தர்களான ருத்விக்குக்
 கள் காணம்செய்யவேணுமென்று ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அதுபோலவே
 இவ்விரண்டுவாக்யங்களும் வெவ்வேறு ப்ரகராணத்திலிருந்தாலும் இரண்டும்சேர்ந்து
 ஓரர்த்தத்தைச் சொல்லக்கூடும். இவ்விதமாகவே மீமாம்ஸகர்களும் ஸமர்த்தித்திரு
 க்கிறார்கள் என்று வலித்தாந்தம்.

ந.அ.0.

சுயி சுச. வஹ் ந.அ.க. ஸூரியோயசு ஸ்வொயஸி

த்யாஹ்ரோதி.

(ஸ்-நா-ஹ்.) த்ரஹ்வொயஸி - (தேகவியோகாநந்தரம்)கடக்கத்த
 க்க (அநுபலிக்கத்தக்க) கர்மம் ஜல்லாமையாலே, ஹ்வொயஸி - தேஹ
 வியோககாலத்திலேயே, (புண்யபாபநாசங்களை த்நாதிக்கவேண்டும்) சுயா
 ஹி - சரீரநாசகாலத்திலேயே கர்மம் நசிக்கிறதென்று, சுஹ்ரோ-வேறு சாகி
 களும், சுயீயதே - அத்யயநம் செய்கிறார்கள்.

ந.அ.க.

(ஸ்-நா-ஹ்.)புண்யபாபநாசங்களைச் சிந்திக்கும்போது அப்புண்யபாபங்கள்
 சரீரவியோககாலத்திலேயே ஸம்பூர்ணமாக நசித்ததாயில் அந்தகாலத்திலே நசிக்
 கிறதென்றே சிந்திக்கவேண்டும். சரீரம் கழியும்போது சிலகர்மங்களும் அர்ச்சிராதி
 மார்க்கத்தில் போம்போது ப்ரக்ருதிமண்டலத்தைத் தாண்டிப்போம்வரையில் வழி
 யில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகவும் சிலகர்மங்களும் கழிகிறதாயில் அவ்விரண்டு கால
 ங்களிலும் சிந்திக்கவேண்டுமாயைவால் அக்கர்மநாசமுண்டாகிற காலத்தை இங்கு
 முன்னம் நிர்ணயிக்கவேண்டும்.— புண்ய பாபங்கள் சரீரவியோககாலத்திலேயே
 ஸம்பூர்ணமாய் நசிக்குின்றனவா, அல்லது அப்போது சிறிதும் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்
 தில் சிறிதும் நசிக்குின்றனவா. என்று ஸம்சயம்.— வேதத்தில் சரீராவஸாந
 காலத்தில் நசிக்குமென்று ஓரிடத்திலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில்நசிக்குமென்று
 மற்ரோரிடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. மேலும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப்
 போம்போது ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடே புருஷன் போகிறான். சரீரம்ல்லாதவன்
 கமநம் முதலிய ஒருவ்யாபாரம் செய்கைக்கு யோக்யதையற்றவனாகையால்
 கமநஸாதநமாக சரீரம் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். சரீரஸ்திதிக்குக் காரணம்
 புண்ய பாபரூபகர்மங்கள்; அவை சரீரவியோககாலத்திலேயே நசித்திப்போனால்
 ஸூக்ஷ்மசரீரமும் அப்போதே நசிக்குமென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அந்தசரீர

மில்லாவிடில் அர்ச்சிராதிமார்க்கமாக கமநம் வித்தியாது. அதற்காக அந்தஸூக்தம் சரீரத்துக்குக் காரணமாகிய சிலகர்மங்கள் சரீரவியோகாநந்தரத்திலும் இருக்கிற தென்றும், ஆகை ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைக் கடந்துபோனபிறகு நசிக்கிறதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று பூர்வபகம்.—சரீரவியோகாலத்திலேயே ஸகல கர்மங்களும் நசிக்கிறதென்று “சுஸூஹவரொஜாணி” என்கிற ஸ்ருதியில் சொல்லு கையால் அதற்கருணமாகவே மற்றவாக்யங்களையும் அந்வயித்துக்கொண்டு சரீர வியோககாலத்திலேயே ஸகல கர்மங்களும் நசிக்கிறதென்று அங்கீகரிக்கவேணும். அர்ச்சிராதிகதிக்கு ஸாதநமானஸூக்தம் சரீரத்திற்குக் காரணமாகிய கர்மங்கள் நசித்துப்போனபோதிலும் இவனுடைய உபாஸந பலத்தினால் ஸூக்தம் சரீரம் நின்றிருக்கிறதென்று அங்கீகரிக்கவேணும். இவ்வர்த்தத்தையே மற்றொருசாகை யும் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே சரீராவஸந காலத்திலேயே ஸகலகர்மநாஸ களையும் சிந்திக்கவேண்டுமென்று வித்தாந்தம்.

௩௮௧.

ஸூ.௨.௩௮௨. மஹித உஹயாவிரொயாஸ.

(ஸ்.௩௮.௨.) உஹயாவிரொயாஸ - இரண்டு ஸ்ருதிக்கும் விரோதம் வாராமற்படிக்கு, மஹித - யதேச்சமாக, (மற்றொருஸ்ருதியை அந்வயித் துக்கொள்ளவேணும்.)

௩௮௨.

(ஸ்-ஹ.) புண்யபாபருபகர்மம் யமநியமாதியினால் நசிக்கவேணும். அந்தயம நியமாதிகள் இந்தசரீரமுள்ளபோதே செய்யவேணும் சரீரம் கழிந்தபின் செய்ய முடியாது. இந்தசரீரத்தோடு இருக்கும்பொழுது செய்த யமாதிகளினால் நசியாமல் சிலகர்மம் அர்ச்சிராதியமார்க்கம் போமளவு மிருக்குமானில், அங்கேபோனபின்பு அக்கர்மம் எதினால் நசிக்கிறது. அதை நசிப்பிக்கைக்காக யமநியமாதிசன் செய்ய வேண்டியதற்கு சரீரமோஇல்லை. இந்த தோஷம் வராமைக்காக இவன் சரீரத்தை விடும்பொழுதே கர்மம் நசிக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறார். (௩௮௨)

(ஸ்-ஹ.) ஆனால் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் கர்மம் நசிக்கிறதென்று சொல் லுகிற ஸ்ருதிக்குவிரோதம் வாராதோவென்னில், “சுஸூஹவரொஜாணிவிபுத பபாவம் உத்யாதி” குறிரையிற்களை உதறுகிறப்போலவும் ராகுவின் முகத்தில் நின்றும் சந்தரன் வெளிக்கிளம்பினாற்போலவும் இந்தசரீரத்தோடுகூட கர்மங்களை யும் உதறிவிடப்போகிறான் என்கிறஸ்ருதிக்கும், “தஸ்ய தாவதெவ விரஹத்யா தி” இச்சரீரத்தைவிடுகிற பர்யந்தமே விளம்பம், இச்சரீரம் விடும்போது ஸகலகர் மங்களையும் விட்டுவிட்டு பரமாத்மாவை அடைகிறான் என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதிக்கு விரோதம்வராமற்படி, “வணதந்தெவபா நவநா நஜாவத்யுதெ ஸக்ய ம ஹதி விரஜாநதீந்ததூக்யதூஷ்யதெ விபுநதெ” அந்தபுருஷன் தேவ யானமார்க்கத்தை யடைகிறான். விரஜைக்குவருகிறான். புண்யபாபங்களை உதறு கிறான். என்ற ஸ்ருதியை, புண்யபாபங்களை உதறுகிறான் தேவயாந்தை அடைகிறான் விரஜைக்குவருகிறான் என்று பதங்களைமாறாட்டி அந்வயித்துக்கொள்ள வேண்டியது. இப்படி அந்வயித்துக்கொண்டால் அந்த ஸ்ருதிக்கும்விரோதம் வராது.

௨௮௨.

ஸூ.௨.௩௮௩. மதெதாஸூக்யஸூஹயா ந்யாஸி விரொயி.

(ஸ்.௩௮.) மதெத - அர்ச்சிராதிகடந்ததுக்கு, ஸூக்யஸூஹயா - ப்ரயோ ஜதத்தை யுடைத்தாயிருக்கை, (ஆகையால்) உஹயா - இருவகையும்

(ரா-பு.) லொகவச - லோகத்திற்போலே, கருகூணாசெய-பாவ
உவ்வெஃ - அந்த லகூணத்தையுடைய, (அகர்மவஸ்யமான) சரீரம் (முத்த
னாக்குக்) காண்கையாலே, உவ்வெஃ - புண்பபாப் நாசாநந்தரத்திலும்
அர்ச்சிராதிகமநம் கூடும்.

(ஸ-நா-வ்ய.) சூயிகாரிகாரணாழ - (லோகமர்யாதாஸ்த்தாபரத்தில்)
அதிகாரத்தை யடைந்திருக்கிற வஸிஷ்ட்டாதிகளுக்கும், யாவடியிகாராழ -
(அவரவர்களுடைய) அதிகாரம் முடியுமளவும், சுவஸ்திகீ - இருப்பு (உண்
ம - நாசமில்லை) ந.அரு.

(10-ஊா.) ஸகுணவிய்யோபாஸகன் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் ப்ரஹ்மலோத்தையடைகிறுனென்றும், நீர்க்குண விய்யோபாஸகன், அதாவது-அத்தை ஜ்ஞாநமுண்டானவன் முத்தனுகிறுனென்றும் கீழ்சொல்லிற்று. இதில், சிவர்க்கு அத்தைவத ஜ்ஞாநமுண்டான பின்பும் இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் ஜம்மமும் ஸ்த்தியும் புராணதிகளினால் தெரியவருகிறதாகையால் அத்தைவத ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களாவருக்கும் முத்தியுண்டென்னக் கூடாதென்று சங்கித்த அதைப்பரிஹரீக்கிறார்—முன்பு அவார்தரதமா என்று பெயரையுடைய ஒரு ஜ்ஞாநாதிகரான ருஷியருந்தார், அவர்விஷ்ணுவினுடைய கீட்டினையினால் த்வாபரயுகத்தின் கடைசியில் க்ருஷ்ணத்தைவபாயநராய்ப் பிறந்தார். ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநியாகிய ஸந்த்ருமாரரும் ஸ்கந்தனாய்ப் பிறந்தார் என்று இப்படி அத்தைவத ஜ்ஞாநமுன்னவர்களாக ஸாஸ்த்ரத்தில் ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்பட்ட அநேகர் பிறப்பையடைந்தார்களென்று சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக் கெல்லாம் மோக்ஷமுண்டென்கிற நியமமில்லையென்னில்,—கீழ்ச்சொன்னவர்கள் வேதப் ப்ரவர்த்த நாதினோகோபகாரார்த்தமாகப் பரமபுருஷனால் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தில் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு முதலிலேயே ஐந்தாறு ஜம்மங்கள்வரையில் அநுபவிக்கத்தக்க ப்ராரப்தகர்ம மேற்பட்டிருந்தது. அக்கர்மமுன்னவரையில் அவ்வதிகாரத்தைச் செலுத்திப் பின்பு மோக்ஷத்தையடைவார்கள். ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் ப்ராரப்தகர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுறாஸஞ்சிதம் ஆகிய என்கிற கர்மத்தையே நசிப்பிக்கும். ப்ராரப்தமென்பது அநுபவித்தே தீரவேண்டும் ஆகையால் ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்தில் மோக்ஷ முண்டுென்பது நிபந்தம்.

(நா-லா.) பரமாத்மஸ்வரூபத்தை யறிந்த ஜ்ஞானிகளுக்கு இச்சரீரம் கழிந்த உடனே புண்யபாபங்கள் கழிந்தவ்விடுமெனது, மறுஜன்மம்கிடையாது, ஸூக்ஷ்மசரீரம் மாத்திரம் விரைபிராப்தி வரையிலிருக்கிறது என்றாகிற்று. மஹாஜ்ஞாதாவென்று ப்ரஸித்தரான வலிஷ்ட்டர் முதலானார்மறுபிறப்புபிறந்ததாகவும் புத்ரமரணதிகளி

ஞாலண்டானது காநிகளையறுபலித்ததாகவும் சாஸ்திரங்ளில் காண்கிறதேயென் னில், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் போவதற்கு அடுத்தமுன் ஜம்மத்திலுள்ள சரீரம்நசி க்த உடனே அவனுக்கு புண்யபாபங்கள் முதலிய ஸம்ஸாரம் நசிக்கிறதென்றேம். வலிஷ்ட்டாதிகன் ஒவ்வொரு அதிகாரத்தைப் பற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ப்ராரப்தகர்மம் இன்னும் நசிக்கவில்லை. அவ்வதிகாரத்தின் முடிவிலேதான்நசிக்கும் அதைதத்வஜ்ஞாநம் நசிப்பியாது. மற்ற ஸஞ்சிதாதிகர்மங்களைத்தான் நசிப்பிக்கும் ஆகையால் அவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் காண்கிறதென்று சொல்லுகிறார். நடஅரு.

சுயி-கூரு. ஸு-உ-ந. அசு. 'சுநியபீஸுவெ-ஷாஜிவிரொயு

ஸூவாந-ஜாநாஹ்யாஸு.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஸுவெ-ஷாஸு - எல்லா உபாஸகர்களுக்கும், (அர்ச்சிரா திகதியுண்டு) சுநியபீ - (சிலர்க்குண்டு சிலர்க்கில்லையென்கிற) நியமமி ல்லை. ஸூவாந-ஜாநாஹ்யாஸு - (இப்படிச்சொன்னால்தான்) ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிக ளோடு, சுவிரொயம் - விரோதமில்லை. நடஅசு.

(ஸ்-நா-ஹ.) பஞ்சாக்கிலித்தைய உபகோஸலவத்தைய தஹரவித்தையமுதலான சிலவித்தையகளில் அர்ச்சிராதிநதி சொல்லியிருக்கிறது, மதுவித்தைய சாண்டில்யவி த்தைய முதலானவற்றில் சொல்லவில்லை. இதனால் தோற்றுகிற தென்னவென்றால்; எந்தவித்தையயில் அர்ச்சிராதிநதி சொல்லியிருக்கிறதோ, அந்தவித்தையயை உபாஸ நம் செய்கிறவனே அவ்வழியினால் போகிறான், மற்றவித்தையயை உபாஸிக்கிறவன் போகிறதில்லை. அப்படி ஒரிடத்தில் சொன்னவழியை மற்ற எல்லா இடங்களிலு முண்டென்றொப்புக் கொள்ளில், எங்கேனுமோரிடத்தில் சொன்னதே அமைந்திருக்க இரண்டொன்றிடங்களில் சொன்னது உயர்த்தமாகும் என்பதற்கு ஸமாதாந மாவது—வாஜிஸநேயத்திலும் சாந்தோக்யத்திலும், 'தடி-உஸூவிடி-யெயெ வெரெணெ-புரவாஸத-உ-பாஸதெ தெவி-ஷாஜிவிரொயம்வஜி' அந்த பஞ்சாக்கிலித்தையயை இம்மாதிரியாக யாவர் சிலர்அறிகிறார்களோ, அவர்களும், யாவர் சிலர் ஸ்ரத்தையென்றும் ஸத்யமென்றும் சொல்லப்படுகிற பரமாத்மாவை உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்களும். அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகப்போகிறார்களென்று பரமாத்மோபாஸநம் செய்கிறவர்களுனைவர்க்கும் அர்ச்சிராதிமார்க்கமாகப் போகிறார்களென்று சொல்லுகையாலே, பரமாத்மோபாஸநம் செய்கிஷவர்களுனைவர்க்கும் அர்ச்சிராதி கதியுண்டு. ஒரிடத்தில் சொன்னதே அமைந்திருக்க பஞ்சாக்கிலித்தைய உபகோஸலவத்தைய முதலான பலவிடங்களில் அம்மார்க்கத்தைச்சொன்னது அவ் வித்தையகளில் நியமேந அம்மார்க்கத்தை த்யாநிக்கவேணுமென்று மற்றவித்தைய களில் த்யாநிக்கவேணுமென்கிற நியமமில்லையென்றும் தெரிவிக்கைக்காக நடஅசு.

சுயி-கூசு. ஸு-உ-ந. அசு. சுக்ஷரயிபாங்குவரொயஸூரானு

தஜ்வாஹ்யாஜனவஸதவத-உ-தூ.

(ஸ்-நா-ஹ.) ஸூரானு-தஜ்வாஹ்யாஸு - (உபாஸ்யமான ப்ரஹ்மம்) எல்லா அக்ஷரவித்தையகளிலு மொன்றாகையாலும், (அஸ்த்தூலத்வம் முத லானவை) அந்த ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸாதாரணமாகையாலும், சுக்ஷரயி யாஸு - அக்ஷர (ப்ரஹ்ம) ஸம்பந்தியான அஸ்த்தூலத்வாதி விஷயகமான புத்திகளுக்கு, சுவிரொயம் - உபஸம்ஹாரம் (உண்டு). ஜளவஸதவசு - உபஸதஸம்பந்தியான ஸாமம்போலே, 'தடி-தூ-குணம் ப்ரதாநத்தை யநுவர்த்திக்குமென்பது பூர்வம்மாம்ஸையிலும் சொல்லப்பட்டது. நடஅசு.

க.அ.எ.

கூடியது.

ਫ. ਓ. ਓ.

(ஸ-ஹ.) ஸ்வேதாச்வதமத்தில், 'அாவா-வண-பூஸய-ஜாவாவாயா' ஸாரநம் பூக்ஷம்வரிஷஸூஜாதே | தவபாநநுவிபலம்ஸாஅதந

உய்யு.

உய்ய

பா.பி.கா.

(ஸ-பு) ஸூர-தூநி - தன்னுடைய ஆத்மாவுக்கு, ஹுதயூரீவஸ-ஸர்வபூதாந்நராத்மத்வம்போலே, சுஹரா-அந்தராத்மத்வம்உண்டு. ௩ அக்.

(ஸ-ஹா.) ப்ரஹ்மதாரண்யத்தில் உபதா^ஸக்ஷாடிவரோக்ஷாடி ஹு^ஸயக்ரு^ஸதூ^ஸலவ-பாஹாரி” என்று உஷஸ்திகேட்டதற்கும் கஹோளர் கேட்டதற்கும், ஏகரூபமாக இரண்டுதரம் உத்தரம்சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விரண்டிடத்திலும் ஒரு வித்யையா இரண்டு வித்யையா சொல்லப்பட்டதென்னில், — இரண்டும் ஒரே வித்யையாமாகில், இரண்டுப்ரஸ்நமும் இரண்டு உத்தரமும்வேண்டியதில்லை. ஒருதரம் சொன்னதே அமையும் ஆகையால், ப்ரஸ்நப்ரதிவசநங்கள் ஏகரூபமாயிருந்தபோதிலும் வெவ்வேறு வித்யைகளென்று பூர்வபகம்—ஸாக்ஷாத் ப்ரத்யக்ஷ விடியமான ப்ரஹ்மம் எதுவோ, ஸர்வத்துக்கும் உள்ளேயிருக்கிற ஆத்மா எதுவோ அதை யெனக்குச் சொல்லென்ற இரண்டு ப்ரஸ்நம் ஸமானமாயிருக்கிறது; இது இரண்டு வித்யையாகில் அங்குச்சொன்ன ஸர்வாந்தராத்மா ஒருவனென்றும் இங்குச் சொன்ன ஸர்வாந்தராத்மா மற்றொருவனென்று மேற்படும்; ஸர்வாந்தராத்மா ஒருவனையாக வேண்டுமென்றி இருவராகார்கள்; ஆகையால், “வனகொடுவஹுவஹுவிதேவஹு^ஸமஹி^ஸ” என்ற விடத்தில் ஸர்வபூதங்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்தையே அந்தராத்மாவாகச் சொன்னதபோல் இங்கும் இரண்டிடத்திலும் ப்ரஹ்மமொன்றுக்கே ஸர்வாந்தராத்மத்வம் சொல்லிற்று. இதனால் இவ்விரண்டிடத்திலும் ஒரே வித்யையென்று வித்தாந்தம்.

௩ அக்.

(ஸ-பு) சுந்யா - ஒரேவித்யையாகில், சுநுவவதூ - இரண்டு தரம்சொன்னது சரியன்று, உகிவெச - என்றால், உவஹேஸஹேவஸ - ஸத்வித்யையில் பண்ணின உபதேசம்போலே (இரண்டுதரம் சொல்லலாம்).

௩ அக்.

(ஸ-ஹா.) ஒரு வித்யையாகில் இரண்டுதரம் சொல்லுவானென்னென்றுகேட்டதற்கு ஸமாதானம் — தாண்டிசுருடைய உபநிஷத்தில் ஆரூவது ப்ரஸ்நத்தில் “தக்ஷிவிஸு^ஸதகெகெ^ஸ” என்று ஒன்பது தரம் உபதேசித்திருந்த போதிலும் “ஹுபிவனவரோஹவாநுவிஜா^ஸவயத^ஸ” மறுபடியும் பரமாத்மஸ்வரூபத்தையெனக்குச்சொல்லென்று உபக்ரமத்தில் ப்ரஸ்நமும் “தக்ஷிவி” இந்த ப்ரஹ்மரூபமே ஜீவாத்மஸ்வரூபமென்று உபஸம்ஹாரத்தில் உத்தரமும் ஒரேவிதமாயிருக்கையாலே அவையெல்லா விடங்களிலும் வித்யையொன்றுதான், வேறு வேறு ஸம்சயங் சிளப் போக்கிக்கொள்ளுகைக்காக ஒன்பதுதரம் ப்ரஸ்நம் பண்ணிற்றென்று சொல்வதுபோல், இங்கும் ப்ரஸ்நம் ஒரேவிதமாய், உபஸம்ஹாரத்திலும் “சுதொநு^ஸடி^ஸக^ஸ” இந்தப்ரஹ்மஸ்வரூபம்தவிர மற்றது அஸத்யமென்று இரண்டிடத்திலு முத்தரமொன்றாகையாலும் வித்யையொன்றாகக்கடவது.

௩ அக்.

(ஸா - பு) சுஹரா - அந்தராத்மவிஷயமான (உஷஸ்தியின்) ப்ரஸ்நம், ஹுதயூரீவஸூர-தூநி-பஞ்சபூதாத்மகமான சரீராதி ஸம்பந்தத்தை யுடைய ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்பந்தியானது, சுந்யா - இல்லாவிடில், ஹேரா-நுவவதூ - இரண்டுதரம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜனம் ஸம்பதியாதாகையால், உகிவெச - என்றால், ௩-அப்படி ஜீவாத்மவிஷயகப்ரஸ்நமன்று. உவஹேஸவச - (ஸத்வித்யையில்) உபதேசம்போலே. (இங்கும் புருத்திபரிஹாரம்செய்யவேண்டும்.)

௩ அக்.

நடிக.

(ஸ் - ப்) உதரவகி - மற்றகுணங்களைப்போல், வுதிஹாஸி -

ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷ்யங்களாக த்யாநிக்கவேண்டும். விஸிஷ்ட ஷந்நிவ்ரி - விவரிக்கிறதன்று. ௩௬௦.

(௩௮ - ௪) உதரவச - இதரமான ஸத்வித்யையின்போலே, (இரண்டிடத்திலும் ஒன்றே உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்படுகிறது ஆகையால்); வ்யூகிஹாஸ - இங்குச்சொன்ன குணங்களைப் பற்றும், அங்குச்சொன்ன குணங்களைப் பற்றும்வைத்துக் கொள்ளவேண்டியது. விஸிஷ்ட ஷந்நிவ்ரி - ப்ராநிவசந வாக்கங்கள் இதைவிவரிக்கிறது களன்று. ௩௬௦.

(௪௦ - ௪௮) ஐதரேயத்தில் “கரெஜாஹம்வொஸாஸயொஸாஸவொஸாஹம்” என்றும், ஜாபாலத்தில், “கூலா கஹரிக்ஷிஹவொ டெவதெ கஹம்வெவகூலிஹம்வொடெவதெ” என்றும் நானேப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மமேநான், நானே, நியேநான் என்று சொல்லப்பட்டது. இங்குசொன்னபடியே ஜீவனைப் ப்ரஹ்மமாகவும் ப்ரஹ்மத்தை ஜீவனாகவும் இரண்டுவிதமாக அநுஸந்திக்கவேண்டுமா, அல்லது ஜீவனைப் ப்ரஹ்மமாக அநுஸந்தித்தால் போருமாவென்னில், ஜீவனையேப் ப்ரஹ்மமாக த்யாநிக்கவேண்டும். இப்படி த்யாநித்தால்தான் உத்கர்ஷம்தோற்றும். ப்ரஹ்மத்தைஜீவனாக அநுஸந்திப்பது நிகர்ஷம் தோற்றியிருக்கு மாகையால்படி த்யாநிக்ககூடாது, ஸ்ருதியில் இரண்டுவிதமாகச்சொன்னது - அத்தைவம் மஹ்வேவகூலகைக்காக என்றான் பூர்வபக்ஷி. - இப்படி ஒன்றையே த்யாநிக்கவேண்டுமாயில் இரண்டுதரம் சொல்லவேண்டுமெனில், உத்க்ருஷ்டத்தை நிக்ருஷ்டமாக த்யாநிப்பதைக் காட்டிலும் நிக்ருஷ்டத்தை உத்க்ருஷ்டம் - த்யாநிப்பதே நலமென்பது, எங்கு அர்த்தம் ஸந்தேஹ விஷயமாயிருக்கிறதோ, அங்கே, இங்கு அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கையால் இரண்டும் செய்யவேண்டியதுதான். ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஜீவத்வமில்லாம விருக்கச்செய்தையும் ஜீவத்வமுள்ளதாக த்யாநிக்கை நிகர்ஷத்தைத் தோற்றுவித்தாகையால் அந்த தோஷமும் கிடையாது. என்று வித்தாந்தம். ௩௬௦.

(௩௮ - ௪௮) இரண்டிடத்திலும் பரமாத்மாவே உபாஸ்யமென்று சொன்ன போதிலும் ஓரிடத்தில் உஸ்வாஸாதிகாரணத்வம், மற்றோரிடத்தில் பரிதாகமில்லாம என்று வெவ்வேறு குணங்களை உபாஸ்யமாகச் சொல்லுகையாலே வெவ்வேறு வித்யையே யாகவேண்டுமென்னில், - உஷஸ்தி, “யதூக்ஷாடிவரோக்ஷாடிஹம்” என்று கேட்டார். பின்பு கதோளர் “யதெவலாக்ஷாடிவரோக்ஷாடிஹம்” என்று கேட்டும்போது “யசுவரோக்ஷாடி” என்றதே “யதெவலாக்ஷாடி” என்கையாலே, உஷஸ்தி எந்த ப்ரஹ்மத்தைக் கேட்டாரோ, ஸர்வாந்தராத்த்மாவான அந்த ப்ரஹ்மத்தையே எனக்குத் தெரியச்சொல்லுமென்று அர்த்தமாய், இரண்டு வித்யையு மொன்றென்பதை ஸ்பஷ்டமாக அறிவிக்கிறது. மேலும் முதலில் இதைச் செய்யென்று விதிக்கவில்லை, பின்புள்ள உத்தரத்திலேயே, “ஸாவெந்நநதிஷ்டாவொஹம்” இப்படி ப்ரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பாலனைப்போலே இருக்கக்கடவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி ஓரிடத்திலே சொல்வதும் இரண்டுமொன்றென்பதற்குக்காரணம். இப்படி யிரண்டு மொன்றான பின்பு, அவ்விடத்திற் சொன்ன குணங்களை இவ்விடத்திலும் இவ்விடத்திற் சொன்ன குணங்களை அவ்விடத்திலும் அநுஸந்திக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கப்படும். இந்த வித்யையில் உபாஸிக்க வேண்டிய குணம் ஸர்வாந்தராத்த்மத்வம். கீழ்ச்சொன்ன இவ்விதம் குணங்களு முபா

நிவ்விஷ்ணு” இத்தயாதியாகச் சொல்லப்பட்ட மேல்ப் ப்ரதிவசனங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று ஸ்மாதாகம். உகக.

சுயி-கௌ-ஸூ-கூஉ கூடாதிதர து து வாய த நூலிஹி.

(ஸ-ஸா-பு) சூய த நூலிஹி - ஸ்த்தாகம் முதலான குணங்கள், ஸாமமாகக்காண்கையால், கூடாதி - ஸத்ய காமத்வம் முதலிய குணங்கள், உதர து - வாலிஸநேயத்திலும், து து - ராந்தோகப்பத்திலும் (அது ஸந்திக்க வேண்டியது.) கூஉ.

(ஸ-ஸா-ஸா) சாந்தோக்யத்தில், “சுயதிரிபிஷ்ணுஷ் ஹவாஸ” என்று தொடங்கி, “வணஷ்ருதூசவஹதபாஷாவிஜரொவிப்ய து” வி-புஸா கொவிஜிவதூவிபாவஸுதூகாஸுதூஷ்ணு” இத்தயாதி தகரவத்தைய சொல்லப்பட்டது. வாலிஸநேயத்திலும், “யவணஷ்ருதூஷ்ணு சூகாஸஸுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணு” இத்தயாதி தகரவத்தைய சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டும் ஒன்று வேருவென்னில், —சாந்தோக்யத்தில் “உஹரொஸிஸஹர சூகாஸஸுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணுஷ்ணு” ஹ்ருதய கமலத்தினுள்ளே யிருக்கிற ஆகாசத்தை உபாலிக்கவேண்டுமென்றும், வாலிஸநேயத்தில், ஹ்ருதயாகாசத்தில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனே உபாலிக்கவேண்டுமென்றும் உபாஸ்யவஸ்து வெவ்வேறுகச் சொல்லப்படுகையாலே இரண்டு வித்யையும் வெவ்வேறென்று பூர்வபக்ஷி. இரண்டிடத்திலும் உபாஸ்யவஸ்துவுக்கு ஹ்ருதயம் ஸ்தாகமாகவும், அதுக்கு லோகமர்யாதா வ்யவஸ்த்தாபகத்வம் லோகதாரணம் முதலியவற்றை குணங்களாகவும் இப்படி அநேக குணங்கள் ஏகரூபமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தாகையால் இரண்டு மொருவித்யையே யாகவேணும், இரண்டிடத்திலும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியே பலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சாந்தோக்யத்தில் ஆகாசத்தை உபாலிக்கச் சொன்னபோதிலும், அங்கு ஆகாசமென்று சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா வென்ற தூராதி கரணத்தில் சொன்னோம். வாலிஸநேயத்தில் ஆகாசத்தில் படுத்திருக்கிற வனாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமாத்மா, அவனுக்கு ஆதாரமாகிய ஆகாசம், ஹ்ருதயகமலமத்யவர்த்தியான பூதாகாசமென்று கண்டுகொள்வது. இப்படி உபாஸ்யவஸ்துவும் பலமும் ஒன்றாகையால் ஒரேவித்யையென்று நிர்ணயித்தபின்பு, சாந்தோக்யத்திற் சொன்ன ஸத்யகாமத்வாதி குணங்களை இரண்டிடத்திலு மறுஸந்திக்கவேண்டுமென்று லித்தாந்தம்—சங்கரபாஷ்யத்தில் விஸேஷம்—கீழ்ச்சொன்ன வித்யைகளெல்லாமொன்றே, ஆயினும் சாந்தோக்யத்தில் ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸநமும் வாலிஸநேயத்தில் நிர்குணப்ரஹ்மோபாஸநமும் சொல்லப்பட்டது. நிர்குணப்ரஹ்மத்துக்கு, “ஸவ-புஷ்ணுஷ்ணு” என்று வசித்தவாதி குணங்கள் ஸ்துதிசெய்கைக்காகச் சொல்லிற்று. ப்ரஹ்மம் நிர்குணமாயினும் அதினுடைய விபூதியைச் சொல்லுக்கைக்காக சாந்தோக்யத்திற் சொல்லிய குணங்களையு மங்கதஸந்திக்கச் சொல்லிற்றென்று. கூஉ.

ஸூ-கூஉ. சூடராடிவொவஃ.

(ஸ-பு) சூடராசி - ஆதரமாகச் சொல்லுகையாலே, சுவொவஃ - (அக்கிஹோத்ரத்துக்கு) லோபயில்லை. கூஉ.

(ஸா-பு) சூடராசி - ஆதரமாகச் சொல்லுகையாலே, சுவொவஃ - (குணங்களுக்கு) நிஷேதமில்லை. கூஉ.

五五五。

五五五

உணர்வு.

உதாரணம்:

31

இந்த வசகம், போஜனம் செய்தால் அந்த அங்கத்தினால் முதலில் ப்ராணாஹுதி செய்யவேண்டுமென்ற அர்த்தத்தையே கொடுக்கும். போஜனம் செய்யாவிடிலும் எதினாலாவது இதை நிறைவேற்ற வேணுமென்கிற அர்த்தத்தைக்கொடாது. ஆதர பூர்வமாகச்சொன்னது - போஜனம் செய்யவேண்டுமாகில் இதை முதலில் செய்யவேண்டுமென்கைக்காக. ஆகையால் போஜனமில்லாத காலத்தில் இந்தப்ராணாக்ரி ஸோதரம் செய்யவேண்டுவதில்லை என்று லித்தாந்தம்! உகச.

[illegible]

காபி-காசு-வலி-ஈசம்ரு. சந்திரபாரணா தீயவெலுத்திவெஃவெய்யு
புதிவெஃவெய்யு.

(ஸ.நா.பு) தடிபுஷ்டி - அந்த நியமம் காணாமையாலே, ஆதி
 உபாஸனாநியமி - உத்தீதோபாஸனம் எல்லாவிடங்களிலும் செய்யவேண்டு
 மென்கிற நியமமில்லை. சபாநிபந்தி - (கர்ப்பலம்) விலம்பமின்றியுண்டாகை
 யாகிற, மலம் - பலமானது, வ்யயச - (உத்தீதோபாஸனத்துக்கு) தனியே
 கரண்கிறது.

(ஸ-ரா-மா.) ‘ஷிவித’ தடிக்காபரீயபொவால்” என்று கர்மாவக
மான உத்தேசோபாஸநம் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த உத்தேசோபாஸநம் எல்லாவி
டங்களிலும் செய்யவேண்டுமா, சிலவிடங்களில் செய்து சிலவிடங்களில் தவிரலா
மாவென்னில், “பண்ணுங்கூட ஹந்தை” என்று ஒரிடத்தில் சொன்னபோதி
லும் அதையெல்லாவிடங்களிலும் வைத்துக்கொள்வதுபோல், இந்த உத்தேசோபாஸ
நத்தையும் எல்லாவிடங்களிலும் செய்யவேண்டுமென்று பூர்வபக்ஷம்—(உதநா
ஹனாகுரு) யடுகு தடு நடுவடியுரு நடுவடி” இந்த உத்தேசோபாஸநத்
தையாரறிந்தவனோ, யாரறியாதவனோ, அவர்களிருவரும் இக்கர்மத்தைப்பண்ணக்கட
வர்களென்று இவ்வுபாஸநத்தையறியாதவனுக்கும் கடஇக்கர்மத்தைச்செய்யச் சொல்
லுகையாலேஎல்லாவிடங்களிலும் இவ்வுபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்த
மில்லை. இதுக்கு வேறே பலம் சொல்லாவிடில் இவ்வுபாஸநம் கர்மத்துக்கு நியமோ

(ரா-லா.) தஹரலித்யயில் “தடிஹுஹுத்ராநநிநு-லிடி வுஜினெத்ராஹுஹுத்ராநுகாரிநு” என்று தொடங்கி, தஹராகாசவ்லநுபியாகிய பரமாத்மாவை உபாஸநம் செய்யச்சொல்லி, பின்பு, அவனுடைய அபஹதபாப்த்வாதி குணங்களையும் தனியே த்யாரிக்கச்சொல்லிற்று. இங்கு குணங்களைத் த்யாரிக்கும் போது ஒவ்வொரு குணத்தையும் த்யாரிக்கும்போதும் பரமாத்மாவை ஆஸ்ரயமாகத் தனித்தனியே த்யாரிக்கவேணுமா, அல்லது, எல்லா குணங்களுக்கு மாஸ்ரய

மாக ஓரோதரம் த்யாமிக்கவேணுமா வென்னில், — குணங்கள் வேறாயினும் அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமான பரமாத்மா ஒருவனே யாகையால் குணந்தோறும் தனித்தனியே த்யாமிக்க வேண்டாம். எல்லாவற்றுக்கு மாஸ்ரயமாக ஓருதரம் த்யாமித்தால் போருமென்றான் பூர்வபக்ஷி — முன்பு ஸ்வரூபத்தை உபாஸகம் செய்யச் சொல்லிப் பின்பு குணங்களை உபாஸகம் செய்யச் சொல்லுகையாலே கேவலஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் அந்தந்த குணங்களுடைய ஆகாரம் வெவ்வேறுகையால் அந்தந்த குணங்களுக்குத் தனித்தனியே யுாஸ்ரயமாகவே பரமாத்மாவை அதுஸந்திக்கவேணும். இதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் — கர்மகாண்டத்தில் இந்த்ரனெருவனுனைபோதிலும் “ஐந்ராயராஜே - ஐந்ராயாயிராஜாய - ஐந்ராயவ்ஸுராஜே” என்று நானா விசேஷணங்களை முன்னிட்டுச் சொல்லுகையாலே ஒருவனுக்கே எப்படி நானா ஆனாநிகொடுக்கப்படுகிறதோ, அதுபோலிற்கும் காண்க. இப்படி வெவ்வேறாக த்யாமிக்கவேணுமென்பதை ஸங்கர்ஷா த்யாயத்தில் “நா நாவாபெவ தாப்யுயாக்ஷு” என்று னறுமிரியும் சொல்லியிருக்கிறார் என்று வித்தாந்தம். ௩௧௬.

சுயி-௧௦௧-ஸூ-௩௬௭. விஜ்ஹத்யஸூதவிவதீ பவ்ஸுடிவி.

(ஸு-உ) விஜ்ஹத்யஸூத - (இவ்வக்திகள் வித்யாத்மகங்களென்பதற்கு) - அநேக ஹேதுக்களுண்டாகையாலே, (இவ்வக்திகள் வித்யாமயங்கள்) - ௧௬ - அந்தவிங்கம், வதீயஃ - ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் பலமானது, ௧௬௬வி - அதுவும் மிமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டது.

(ஸு-உ) விஜ்ஹத்யஸூத - (இவ்வாக்பங்கள் ஸர்வபரவித்யோ பாஸ்யநிர்ந்தாரஸ ப்ரங்களைன்பதற்கு) அநேக அடையாளங்க ளுண்டாகையாலே, (இவை ஸர்வவித்யோபாஸ்ய நிர்ணயபரங்கள், ௧௬-அந்தவிங்கம்), வதீயஃ - ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் பலமானது, ௧௬௬வி - அதுவும், (பூர்வமிமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டது.) ௩௧௭.

(ஸு-ஊ.) வாலிஸநேயத்தில் அக்ரிஹஸ்யத்தில், “நெநவவாஹடித்ருவீசு” என்று துடக்கி, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பு இவையொன்றுமில்லை. பின்பு ஆதியில் மகஸ்ஸு உண்டாயிற்று. அது தன்னுடைய ஸம்பந்திகளான முப்பத்தாறாயிர மக்ஷிகளைப்பார்த்து அவற்றுக்கு மக்சித்திக்களென்று பெயர்; அதாவது - மகஸ்ஸினால் கல்பிக்கப்பட்டது என்று சொல்லிற்று. இங்கு, இவ்வக்திகள் யஜ்ஞாதிக்கிரியைகளுக்கு அக்மமாகச்சொல்லிற்று. இங்கு, இவ்வக்திகள் யஜ்ஞாதிக்கிரியைகளுக்கு அக்மமாகச்சொல்லப்பட்டதா, க்ரீயைகளுக்கு அக்மமாகாமல் உபாஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டதாவென்னில், இவ்வாக்யங்கள் க்ரீயையைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலிருக்கையாலே க்ரீயாங்கங்களாகச் சொல்லப்பட்டதென்று பூர்வபக்ஷம் — “வாஸநவ்விதேஷுவதெஜாமுதெ” இத்யாதியினால் இவ்வக்திகள் உறங்கும்போதும் விழித்திருக்கும்போதும் எல்லாக்காலங்களிலும் உள்ளதாகக் காண்கையாலே யஜ்ஞத்திலுள்ள அக்ரியாகில் உறக்கத்திலிராதாகையால், இவை க்ரீயாங்கமாகச் சொல்லப்பட்டவையன்று. உபாஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டவை. மதஞ்சயனுக்கு துறுவயஸ்ஸான ஆயுஸ்ஸுக்கு நான்முப்பத்தாறாயிரமாய், ஒவ்வொருதினத்திலுண்டான மனோவ்யாபாரத்தை ஒவ்வொரு அக்ரியாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. க்ரீயாப்ரகரணத்திலிருந்தபோதிலும் ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் வாக்யம் பலமாகையால் இப்படியே அந்தம் சொல்லவேண்டும். கர்மகாண்ட விசாரத்தில் வாக்யம் பலமென்பது சொல்லியிருக்கிறது என்று வித்தாந்தம். ௩௧௮.

(ஸ்-லா.) இங்கு பூர்வபகி சொல்லுகிறான்—இந்த மஸ்சிதாநியான அந்நி கள் க்ரீயாப்ரகரணத்தில் சொல்லியிருக்கையால் இவை க்ரீயாங்கமேயாகவேண்டு ம், வித்யாங்கமாகமாட்டாது. ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் வாக்யம் ப்ரபலமான போதிலும், அந்த வாக்யம் விதிவாக்யத்திலிருந்தால், ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் ப்ரபலமாகுமொழிய அர்த்தவாதத்திலிருந்தால் ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் ப்ரபல

மரிகமாட்டாது. (விதிவாக்யமாவது-இவற்றைச் செய்யவேண்டும் என்கிற ஏவலோடு கூடின வாக்யம். அர்த்தவாதவாக்யமாவது - ஏவலின்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்துதிசெய்கிறவாக்யம்.) கீழ்க்ரியையில் இஷ்டகசிதாக்கிரியை அங்கமாகச் சொல்லியிருக்க மஸ்சிதாக்கிக்கு இடமில்லையே யென்னில்; அந்தக்ரியைக்கு இஷ்டகசிதாக்கிரியாவது மஸ்சிதாக்கிரியாவது அங்கமாகக்கடவது. மஸஸ்வினூல் அக்நிருபமாகக்கல்பிக்கப்பட்ட மானவிக்ரியை யாகத்தில் அங்கமாகமாட்டாதே யென்னில்; த்வாதசாஹமென்கிற யஜ்ஞத்தில் மஸஸ்வினூல் கல்பிக்கப்பட்ட பாதாநிகளை அங்கமாகக்கொள்வதுபோல் இங்கும் மானவிக்ரியை யாகத்துக்கு அங்கமாகலாம் ஆகையால் இவை வித்யாங்கமன்று, க்ரியாங்கமேயென்று பூர்வபக்ஷிமதம். ௩௬௮.

(ஸா-ஹா.) வானிஸநேயகத்தில் அக்நிரஹஸ்யத்தில் “ 3 மஸூரிதொவாகிதஃ ப்ராண விதஃ ஹக்ஷுஸ்ரிக்ஷெராத்ர விதஃ ஸூரியிதஃ ” என்று மஸஸ்ஸுவாக்குப் ப்ராணம் சக்ஷுஸ்ஸுரோத்ரம் முதலியவற்றின் வ்யாபாரங்களை அக்நிகளாகத் த்யாநம்செய்ய சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி அவ்வ வ்யாபாரங்களை அக்நிகளாகத் த்யாநிப்பதினூல் பகவத்பக்த்யுத்தத்திக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களான பாபங்கள் நசித்து மோக்ஷரேதாவான பக்தி நிர்விந்தமாக உண்டாகுமானாகையால் இப்படித் த்யாநிக்கப்பட்ட அவ்வவ்வ்யாபாரங்களாகிற (மஸ்சிதாதித்யான) அக்நிகள் வித்யாங்கங்களென்று ஸூத்ரகாரருடைய தாத்பர்யம் - இவ்விஷயத்தில் பூர்வபக்ஷி சொல்லுகிறான் - இங்கு இவ் வ்யாபாரங்களை அக்நிகளாகச் சொல்லிற்று. இவ்வக்நிகள் ஏதோ ஒரு யாகாதிகளில் உபயோகிக்கவேணும்; இவ்வாக்யத்தில் யாகாதிகளொன்றும் சொல்லப்படவில்லை. இதற்குமுன் வாக்யத்தில் இஷ்டகசிதாக்கிரி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வக்நி ஒரு யாகத்துக்கு அங்கமாக இருப்பதினூல் இவ்வக்நியும் அந்த யாகத்துக்கே அங்கமென்று அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஒருயாகத்தில் இரண்டக்நிகூடுமோவென்னில், இதுவாவது அதுவாவது என்று விகல்பமாகச் சொல்லவேணும். இது க்ரியாப்ரகாரணமாகையால் இவ்வக்நி க்ரியாங்கமாகவேணுமே யல்லது வித்யாங்கமாகாது. யாகத்துக்குப் புரோடாசாதிகளைப்போலுள்ள வஸ்துக்களே யங்கமாகவேணுமொழிய மானவிகமான த்யாநம் அங்கமாகுமோவென்னில்; த்வாதசாஹமென்கிற க்ரியைக்கு, ப்ருதீவிஸமுத்ரம் முதலானவற்றைபாத்ரம் ஸோமாஸம் முதலான யஜ்ஞாங்கவஸ்துக்களாகத் சொல்லியிருக்கிறது. அதுபோல் இங்கும் த்யாநமேச்ரியாங்கமாகலாமென்று பூர்வபக்ஷி சொன்னான். ௩௬௯.

ஸூ-௩௬௯. சுதிபெஸாஹு.

(ஸா-ஹா-பு.) சுதிபெஸாஹு - (அக்நிகளுடைய மஹிமையை மஸ்சிதாதித்யான அக்நிகளில்) அதிதேசம் செய்திருக்கையாலும், (இவைக்நியாங்கங்களாகக் கடவன்.)

(ஸா-ஹா-ஹா.) “ கெஷாபெகெகவஸ்வதாவாநு யாவாநஸுலபவஃ ” முன்சொல்லப்பட்ட இஷ்டகசிதாக்கிக்குண்டான ஸாமர்த்த்யம் இந்தமஸ்சிதாநிகளுக்குமுண்டு. அதாவது-அதினூல் எந்த யாகம் நிறைவேறுமோ, அது இவற்றினாலும் நிறைவேறும் என்று சொல்லியிருக்கையாலும் இந்தமஸ்சிதாதித்யான அக்நிகள் இஷ்டகசிதாக்கிரியைப்போல் யாகத்துக்கே அங்கமாகக்கடவது வித்யாங்கமாக மாட்டாது என்று பூர்வபக்ஷிமதம். ௩௭௦.

ஸ.உ.சு. ௦. விடுபெய்து கி.பி. ௧௮௮௮-௮௯௮௮

(ஸ.பு.) கி.பி. ௧௮௮௮-௮௯௮௮-நிர்ந்தாரணம் செய்கையாலே, விடுபெய்து (இவ்வாப்பங்கள்) வித்யைக்கே அங்கங்கள், கிரியாங்கமன்று.

(ஸ.பு.) ௮௮௮-௮௯௮-நிர்ந்தாரணம் செய்கையாலும், (அநேக லிங்கங்கள்) காண்பதிலும், (இவைவித்யாங்கங்கள்.) ௮௦௦.

(ஸ.பு.) கி.பி. ௧௮௮௮-௮௯௮௮-நிர்ந்தாரணம் செய்கையாலும், ௮௮௮-௮௯௮-இப் ப்ரகரணத்தில் வித்யாருபமான யஜ்ஞம் காண்கையாலும், விடுபெய்து- (இவை) வித்யாங்கங்களே, கிரியாங்கங்களன்று. ௮௦௦.

(ஸ.பு.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு “விடுபெய்து கி.பி. ௧௮௮௮-௮௯௮௮” என்று முனவாக ஒரு ஸூத்ரமும், “௮௮௮-௮௯௮” என்று வேறுஸூத்ரமுமாக இருக்கும். இதில் பூர்வபகியின் மதத்தை நிர்வாகிக்கு “தெடுபெய்து விடுபெய்து” என்று இவைகளை வித்யாருபங்களாக நிர்ந்தாரணம் செய்கையாலே இவை வித்யாங்கங்களேயாகவேணும். இதனால் ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் ஸ்ருதிப்பரலமென்று சொல்லப்பட்டது.

(ஸ.பு.) இவை வித்யாங்கங்களென்பதற்கு அநேக லிங்கங்களுமுண்டு. அவை “விஜ்ஞாநபுரா” என்ற ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ப்ரகரணத்தைக்காட்டிலும் லிங்கம் ப்ரபலமென்று சொல்லப்பட்டது. ௮௦௦.

(ஸ.பு.) இனி வித்யாங்கம் சொல்லுகிறார்— “தெடுபெய்து விடுபெய்து” அந்த மஃசிதாதித்யான அக்ரிகன் வித்யாஸ்வரூபங்களே என்று அவதாரணம் பண்ணிச் சொல்லுகையாலே இவை வித்யாங்கங்களேயாகவேணும், கர்மாங்கங்களாகமாட்டா. மஃசித வாக்கித் சக்ஷுஸ்சித் என்ற போதே மஃஸு வாக்கு முதலிய வ்யாபாரங்களை அக்ரிகாக த்யாநிக்கவேண்டுமென்று ஏற்படுகையாலே இவை ஜ்ஞாநஸ்வரூபங்களென்பது வித்யாருபமாக, திருப்பியும் “இவை ஜ்ஞாநஸ்வரூபங்களே” என்றது - இவை ஜ்ஞாநஸ்வரூபங்களாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநமே, அதாவது - வித்யைக்கே அங்கங்கள், மற்றொன்றுக், கங்கங்களாகமாட்டா வெண்கைக்காகவே இப்படி நிர்ந்தாரணம் செய்திருக்கிறது. இவ்வாக்கியத்தில் யாகத்தைச் சொல்லாமையால் கீழ்வாக்கியத்தோடே அந்வயித்து கிரியாங்கமேயாக வேண்டுமென்று பூர்வபகி சொன்னதுக்கு ஸமாதானம்— இவ்வாக்கியத்திலேயே, “தெடுபெய்து விடுபெய்து” என்று துடங்கி, இவ்வுகதிதா க்ரிகியில் எந்தெந்த ஸோமபாநபாத்திரிகளும் உத்காத்தருஸ்தோத்ராதிக்கிரியைகளுமுனவோ, அவையெல்லாம், இந்த மஃசிதாத்யக்ரிகியில் மாநலிகமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று ஜ்ஞாநரூபமான (வித்யாருபமான) யஜ்ஞத்தை விதித்திருக்கையாலே இதைக் கீழ்வாக்கியத்தோடு அந்வயிக்கவேண்டியதில்லை, அதினால், கிரியாங்கமாகக்கொள்ளவேண்டியது மில்லை. ௮௦௦.

ஸ.உ.சு. ௦. ஸ்ருதிபுரணியஸூது நவாயம்.

(ஸ.பு.) ஸ்ருதிபுரணியஸூது-ஸ்ருதி முதலானவைகள் (ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் ப்ரபலங்களாகையாலே, வாயு:ந-ப்ரகரணத்தினால் ஸ்ருத்யாதிகளுக்கு பாதையில்லை. ௮௦௦.

(ஸ-ஸா-லா.) இவ்வாக்யத்தில் வித்யாமயமான யாகத்தை விதிக்கவில்லை, யாகத்தை விதியாவிடிலும் பலம் சொல்லியிருந்ததாகில் அந்தபலத்துக்கதனுணமாக யாகம் கல்பித்துக்கொள்ளலாம், அப்படி பலமும் சொல்லவில்லை. ஆகையால் இவ்வாக்யம் கீழ்வாக்யத்தோடே அந்வயித்து க்ரியாருபமான யாகித்துக்கே மஃஸ்சிதாதிதிகள் அந்தமாகக்கடவது என்கிற சங்கைக்கு ஸமாதானம்—இது க்ரியாப்ரகரணமாகையால் இந்த மஃஸ்சிதாதிதிகள் க்ரியாமயமான யாகத்துக்கு அங்கங்களென்று சொல்லவேண்டுமென்கிறீர்கள். ஸ்ருதி லிங்கம் வாக்யம் ஆகிய இவைகளில்லாவிடில் அப்போது ப்ரகரணம் அர்த்த நிர்ணாயமாகும். அங்கு அம்மூன்று மிருக்கையால் ப்ரகரணம் தரப்படாமல், அவற்றக்கு விரோதமான அர்த்தத்தை நிர்ணயிக்கைக்குக் காரணமாகமாட்டாது. ஸ்ருதியாவது—“விடி ஸாவி தவஸ” இந்த மஃஸ்சிதாதிதிகள் வித்யாஸ்வரூபங்களே என்று நிர்ந்தாரணம் செய்கை. லிங்கமாவது “ஹ்வபதெஜா மூ.கெய” என்று துடங்கி, இந்த வித்யாமயமான யாகத்தை யுடையவனுக்கு ஸர்வபூதங்களும் உறங்கும் போதும் விழித்திருக்கும்போதும் ஸர்வகாலங்களிலும் மஃஸ்சிதாதித்யான அக்ரிகளை உண்டுபண்ணுகிற தென்கிறது. க்ரியாமயமானயாகம் ஒருகாலே ஒருவனுலே செய்யத்தக்கது. இது இப்படியன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸர்வபூதங்களினாலும் செய்யத்தக்கதாகையால் இது க்ரியாமய யஜ்ஞாங்கமன்று என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. வாக்யமாவது - ஸமபிவ்யாஸாரம். இங்கு வித்யாமயமான யாகத்தை யுடையவனோடு இவ்வக்ரிகளைச் சொல்லியிருக்கையால் வாக்யமும் இவ்வக்ரிகள் வித்யாமய யாகத்துக்கே அங்கங்களென்று நிர்ணயிக்கைக்குக் காரணமாகிறது.

ச0க.

ஸ-ஸா-லா. சுந-வஸாதிவ யஜ்ஞாஸம்பந்தியான பாத்ராதிகளி

ஷு ஸா கடி-கூ.

(ஸ-ஸா-லா.) சுந-வஸாதிவ யஜ்ஞாஸம்பந்தியான பாத்ராதிகளினால், யஜ்ஞாஸம்பந்தியான பாத்ராதிகளினால், வேறுபட்டிருப்பது போல், (இதுவும் க்ரியாமய யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கும்) ஷுஷு - அநுவாதவாக்யத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடி-கூ - அது பூர்வமீமாம்ஸையிலும் சொல்லப்பட்டது.

ச0உ.

(ஸ-ஸா-லா) இஷ்டகசிதாக்கியினுடைய யாகத்துக்கு யாதொருபாத்ரமோ, யாதொரு ஸ்தோத்ரம் முதலானவையோ, அவையொன்றும் இந்த மஃஸ்சிதாக்கியினுடைய யாகத்துக்குச் சொல்லவில்லை. வேறுவிதமான பாத்ர ஸ்தோத்ராதிகளே சொல்லியிருக்கின்றன. ஆகையால் இந்த மஃஸ்சிதாக்கி இஷ்டகசிதாக்கியைப்போல் க்ரியாருபமான க்ரதுவுக்கு அங்கமன்று, வித்யாமய க்ரதுவுக்கே அங்கமாகக்கடவது. ஸ்ருதிலிங்காதிகளினாலும் பாத்ர ஸ்தோத்ராதி அநுபந்தாதிகளினாலும் தகரவீத்யை சாண்டிய வீத்யை முதலானவை க்ரியாமயக்ரதுவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதுபோல், இங்கும் கண்டுகொள்வது, விதிவாக்ய மன்றிக்கே அநுவாத வாக்யத்திலும் விதிக்கப்பட்டதன்மே. பூர்வமீமாம்ஸையில் “வலநாநிகுவவ-வ-கூ” என்று அர்த்தம் அபூர்வமாகில் விதியில்லாவிடிலும் கல்பித்துக் கொள்ளலாமென்று சொல்லியிருக்கிறது. “தெஷாஜெவெகவஸவகரவாநுயாவாநவஸவ-கூ” இத்த்யாதியினால், முன்சொல்லப்பட்ட இஷ்டகசிதாக்கிக்கு யாதொருபலமோ, இந்த மஃஸ்சிதாக்கிக்கும் அதுவேபலமென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆக, விதியும் பலமும் இவ்வாக்யத்திலே யுண்டாகையால், இது

FOR

நவ்ரொகாஸ்திஃ.

POB.

FOUO.

தருவாய்.

சு0சு.

32

மணங்கள் வித்யாவிஷயமாயிருக்க நவிலுள்ள இந்த வாக்யம் மாத்திரம் க்ரியா விஷய மென்பது அநுசித்மாகையால் இவ்வாக்யமும் வித்யா மயமான க்ரது டையே சொல்லிற் றென்னவேணும். ஆகில், இதை வித்யா ப்ரகாணமாகிய ப்ருஹ தாரணயத்தில் சொல்லவேண்டியிருக்க, அப்படி சொல்லாமல் க்ரியா ப்ரகாண மாகிய இங்கு சொல்லுவா னென்னென்னில்; மாநலிகோதி சில வ்யாபாரங்களை அக்ரிகனாகவும் சிலவற்றை அவற்றினுடைய அங்கங்களாகவும் த்யாதிக்கவேணு மென்று சொல்லுகையாலே, பாத்ரம் ஸ்தோத்ரம் முதலிய அக்ரயவயவங்கள் இந்த ப்ரகாணத்தில் அநிகமாகச் சொல்லி யிருக்கையாலே, இதையும் இங்கே சொன் னால் கேட்கிறவர்களுக்கு சீக்கிரமாகத் தெரியுமென்கைக்காக இங்கே சொல் விற்று. ஆகையால் இது வித்யாங்கமேயென்று வித்தார்த்தம். ச0ச0

சுயி-க0க0. ஸ0-ச0ரு. ஷகசூ-த0 நஸூரீ ரொஹாவாச.

(ஸ - ஹ.) ஷகெ - சிலர், ஸரீரொஹாவாச - சரீரத்திலேயே (ஜ்ஞாநாதிகள்) இருக்கையாலே, சூ-த0 - ஆத்மாவுக்கு (தேஹத்தைக்கா ட்டிலும்) பேதம் கிடையாது.) என்றார்கள். ச0ரு.

(ஸ - ஹ.) ஸரீரொ-சரீரத்தில் (இருக்கிற ஆத்மாவுக்கு), ஹாவாசி- (கர்த்தருத்வாதிதர்மங்களே) உண்டாகையாலே, சூ-த0 - (கர்த்தருத்வாதி தர்மங்களுடைய) ஆத்மானினுடைய (உபாஸநமே செய்யவேண்டும்) என்று, ஷகெ - சிலர் (சொன்னார்கள்) ச0ரு.

(ஸ-ஹ.) இதில், ஆத்மாவென்பது தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதா அல்லது தேஹமேயா என்று விசாரிக்கப்படுகிறது.—தேஹமே ஆத்மா, இதைக் காட்டிலும் வேறு ஆத்மா கிடையாது. உண்டாகில் என்காணப்படவில்லை. “நான் மருஷ்யன், நான் செய்கிறேன், நான் அறிகிறேன்” என்ற ஜ்ஞாநம் சரீரத்தைப் பற்றியே யுண்டாகிறது. சரீரமாவது - ப்ருதிவீ ஜலம் தேஜஸ்ஸு வாயு ஆகியநாலு தத்வங்கள் சேர்ந்துண்டான் ஒருவடிவு, அந்நாலிலும் சைதன்யமில்லாவிடிலும், தனித்தனியே வெற்றிலையிலும் பாக்கிலுமில்லாத சிசுப்பு மூன்றும் சேர்ந்தாலுண் டாவதுபோல், நாலுபூதங்களினுடையசேர்த்தியில் சைதன்ய முண்டாகிறது.மேலும், ிங்கள் ஆத்மாவுக்கு சைதன்யம் ஸ்ம்ருதி முதலியகுணங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அவைகள் சரீரத்துக்குள்ளே காண்கிறதொழிய வெளிப்பட்டிக் காணவில்லை. ஆகை யால் சரீரமே ஆத்மா என்றான் லோகாயதிகள். ச0ரு

(ஸா-ஹ.) கீழே லிங்கபூயஸ்த்வாதி கரணத்தில் ஸர்வபர வித்யைகளிலும் பரமாத்மாவே உபாஸ்யனென்றார், இதில், பகவத்சேஷமாய் ஸம்ஸார ஸம்பந்த மற்ற ஆத்மஸ்வரூபமும் ஸர்வவித்யைகளிலு முபாஸ்யமென்கிறார்—ஜீவாத்மாவுக்கு அத்தராத்மாவாக பரமாத்மாவை உபாலிக்க வேனுமென்று “சூருதேதிதூதபுற லுதி” என்ற ஸூத்ரத்தில் மேலேசொல்லப்போகிறார். அங்கு பரமாத்மாவுக்கு சரீரமான ஜீவே, கர்த்துத்வம் போக்த்தருத்வம் முதலிய ஸம்ஸார தசையிலுள்ள குணங்களை யுடையவனாக அநுஸந்திக்கவேனுமா, அல்லது ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்ற

போதுள்ள அபஹதபாபம்மத்வாதி குணங்களை யுடையவளுக அநுஸந்திக்கவேணுமா என்று வரிஸ்—ஸம்ஸாரத்திலிருக்கும்போது பண்ணவேண்டிய உபாஸநத்தில் ஸம்ஸாரதசையிலுள்ள கர்ந்ருத்வாதி குணங்களை யுடையவளுகவே ஜீவனை உபாஸநம் செய்யவேணும். யாகாதிகளைச் செய்யும்போது ஆத்மாவைக்கர்தாவாக நினைத்தே செய்கிறார்களல்லது, அது பின்பு ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போய் யாதொரு குணத்தையடைகிறதோ, அக்குணத்தையுடையதாக அறிந்து செய்கிறதில்லை. அதுபோலவே இங்கும் கண்டு கொள்வதென்று பூர்வபகம்.

சு00.

ஸு00-சு00. வு கீரெகஸுஜாவஹாலிக்ஷாஹ கலவஹிவகி.

(ஸ - ப்.) ந.க - அப்படி சொல்லுவது சரியன்று; கஜாவஹாலிக்ஷா - தேஹதர்மத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மதர்மம் வேறுபட்டுக் காண்கையாலே, வு கீரெக - ஆத்மாதேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் உவஹிவகி - வஸ்து ஸாக்ஷாத்காரம் (திபதர்மமாகாதது) போல் (ஜ்ஞாநம் சரீரதர்மமாகாது.)

சு00.

(ஸா - ப்.) ந.க - அப்படி சொல்வது உசிதமன்று. கஜாவஹாலிக்ஷா - அந்த அபஹத பாபம்மத்வாதி ஸ்வரூபமே ப்ராப்யமாகையாலே, உவஹிவகி - பரமாத்மோபாஸநம்போலே, வு கீரெக - (ஸம்ஸாரா. வஸ்தையைக் காட்டிலும்) விலகணமான அவஸ்த்தையோடுகூடின ஜீவாத்மஸ்வரூபமே (உபாஸ்யமாகக்கடவது.)

சு00.

(ஸ-ஹா.) இந்த பாஷ்யத்துக்கு “கஜாவஹாலிக்ஷா” என்று ஸுத்ரபாடம். இதில் அப்பூர்வபகத்தை நிரலிக்கிறார்—ஜ்ஞாநாதிகள் தேஹ தர்மங்கள் என்று. அப்படியாகில் ரூபாதிகளைப்போல் எப்போதும் தோற்றவேணும், எதிரே நிற்கிறவனுக்கும் தோற்றவேணும். ஜ்ஞாநாதிகள் தேஹமுள்ளபோது சில காலம் தோற்றி சில காலம் தோற்றாமலிருக்கும். பிறருக்குக் காணாது. ஆகையாலிவை தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவுக்கே குணங்களாகவேணும். தேஹமுள்ளபோதே ஜ்ஞாநாதிகள் தோற்றுகையாலே அவை தேஹதர்மமென்று சொன்னோமேயென்னில்; விளக்குள்ளபோதே எதிரேயுள்ள வஸ்துக்கள் தோற்றினாலும் அத் தோற்றம் ஆத்மகுணமாகாமல்லது விளக்கின் குணமாகாததுபோல் சரீரமுள்ள போதே ஜ்ஞாநாதிகள் தோற்றினாலும் அவை சரீரகுணமாகமாட்டா. ஆகையால் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு ஆத்மாவென்றொருவஸ்து உண்டென்று வஸ்த்தாந்தம்.

சு00.

ஸா-ஹா) ஸம்ஸாரியான ஆத்மாவை உபாஸநம் செய்வது சரியன்று. “யதோக்யுதாஸநிநுபொகெ வ-ஸுஷோஹவதி கயெகநிபு-க்யுஹவதி” உபாஸநம் எவ்விதமான ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை பகவத்சரீரமாக உபாஸநம்செய்கிறோ, பின்பு ஸம்ஸாரத்தைக்கடந்துபோய்அவ்விதமானஆத்மஸ்வரூபத்தையே அடைவன் என்கையாலே, அங்குப்போய் அடையவேண்டியது அபஹதபாபம்மத்வாதி ஸ்வரூபமாகையாலே அதையே இங்கும் உபாஸநம் செய்யவேண்டும். மோக்யதசை

யில் ப்ராப்யமான பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே இங்கும் உபாஸிப்பதுபோல் ஜீவாத்மாவையும் அப்படியே உபாஸிக்கவேண்டுமென்று வித்தாந்தம். ௪௦௬.

சுயி-௧௦௪. ஸூ-௪௦௭. சுஜாவஸகாஸு - நஸாவாஸு - ப்ரதிவெடி.

(ஸ்-நா-பு.) சுஜாவஸகாஸு - உத்தேதாவ்யவத்தை அவலம்பித்திருக்கிற உபாஸநங்கள், ஈ. - அந்தந்த சாகைகளில் வ்யவஸ்திதங்களன்று. ப்ரதிவெடி - எல்லாவேதங்களிலும், நஸாவாஸு - எல்லாசாகைகளிலும், (அநுகதங்களாயிருக்கும்). ௪௦௭.

(ஸ்-நா-ஹா.) கீழ்பரமாத்மோபாஸநம் சொன்ன விடங்களில் லெல்லாம் ஜீவாத்மோபாஸநம் வருமென்றார். இதில் உத்தேதஸாமம் சொன்னவிடங்களிலெல்லாம் உத்தேதோபாஸநம் ஒருமா வாராதாவென்று விசாரிக்கிறார்—“ஒஜிதெது கடி கூரபு-ஜீபு-வாவீ த” என்று சிலவிடங்களில் உத்தேதோபாஸநம் சொல்லியிருக்கிறது. உத்தேதஸாமம் மாத்திரம் எல்லாசாகையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஒரு சாகையில் சொன்ன உத்தேதோபாஸநத்தை எல்லாசாகையாரும் செய்யவேண்டுமா, அல்லது எங்கே சொல்லியிருக்கிறதோ, அந்த சாகையார் மாத்திரம் செய்யவேண்டுமாவென்னில், ஒவ்வொரு சாகையில் வெவ்வேறு ஸ்வரமாகையாலே, ஒரு சாகையிற்சொன்ன உத்தேதஸாமம் மற்றொருசாகையில் வில்லாமையால், எந்த உத்தேதஸாமத்துக்கு உபாஸநம் சொல்லியிருக்கிறதோ, அவர்கள் அதைச் செய்யவேண்டும், மற்றவர்கள் செய்யவேண்டியதில்லை என்பது பூர்வபகம்—ஸ்வரம் வெவ்வேறாயினும், ஸ்வரத்தைக்காட்டாமல் உத்தேதத்தை உபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லுகையாலே எல்லா சாகையாரும் அவ்வுபாஸநம் செய்யவேண்டுமென்று வித்தாந்தம். ௪௦௭.

ஸூ-௪௦௮. ஸூ-௪௦௯. ஹுஜிவதூ-விரோயு.

(ஸ்-நா-பு.) ஸூ-௪௦௯. ஹுஜிவதூ - மந்த்ரம் முதலானவற்றைப்போலேயும், சுவிரோயு - விரோதமில்லை. ௪௦௮.

(ஸ்-நா-ஹா.) ஒரு யஜ்ஞம் அநேகசாகைகளில் சொல்லியிருந்தபோதிலும், அதுக்குவேண்டிய மந்த்ரம்பாத்ரம் முதலிய ஸாமக்கிகள் ஒரிடத்திலேசொல்லி மற்ற விடங்களில் சொல்லாமலிருக்கும். ஆனபோதிலும், சொல்லாத விடங்களிலும்கூட மற்றொரிடத்திற்சொன்ன மந்த்ராதிகளைக்கொண்டு அந்த யஜ்ஞத்தை நடத்துகிறார்கள். அதுபோலவே இங்கும் கண்டுபிடிக்கிறது. ௪௦௮.

சுயி-௧௦௮. ஸூ-௪௦௯. ஹுஜிவதூ - வஜ்ஜாயஸு - சபாஹி, உஸாயதி.

(ஸ்-நா-பு.) வு-வஜ்ஜு - (தர்சபூர்ணமாஸாதி) யாகம்போலே, ஹுஜி - விபுலமான ஸமஸ்தோபாஸநத்துக்கே, ஜ்ஜாயஸு - ப்ராமாணிகதவமுண்டு; சபாஹி - அப்படியே; உஸாயதி - ஸ்ருதிசொல்லுகிறது. ௪௦௯.

(ஸ-ரா-மா) வைஸ்வாநரவீத்யையில் “தஸுபு” எ3-4 உ3-4 சூழி
 “தஸுபு” என்று தொட்கி ஆகாச ஆதித்யவாய்ப்புருதிவீ முதலியவற்றை சிர
 ஸ்ஸ் நேத்ரம் முதலிய அங்கமாகடைய பரமாத்மாவாகிய வைஸ்வாநரனை உபா
 ஸநம் செய்யச்சொல்லிற்று. “ஹிவரெவஹமவொராஜநு” என்று தொட்கி
 ஒவ்வொரு அங்கத்தினுடைய உபாஸநமும் அததுக்குபலமும் சொல்லிற்று. இங்கு
 ஒவ்வொரு அவயவங்களைத் தனித்தனியே உபாஸிக்காமா, எல்லா அவயவங்களோ
 டுகூடிய பரமாத்மாவையே ஸமஸ்தமாக உபாஸிக்கவேணுமாவென்னில், ஒவ்வொரு
 அவயவங்களையும் உபாஸிக்கவேணுமென்று தனித்தனியே சொல்லுகையாலும்,
 அவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறு பலங்கள் சொல்லியிருக்கையாலும் வெவ்வேறவயவ
 களையும் உபாஸிக்கவேண்டுமென்று பூர்வபுகிசொன்னான் - “வெஸுரா நரபராதா
 யம் ஸம்ப்ரத்யுபயித்யை தரெவநாஸு” என்று துட்கி, வைஸ்வாந
 ராத்ம் ஸ்வரூபத்தை யறியவேணுமென்று சென்று அதின் ஸ்வரூபத்தைக் கேட்டு,
 ஸ்வர்க்கலோகாதிகள் அவ்வாத்மாவுக்கு அவயவங்களென்று குருஉபதேசிக்க அறிந்
 து, அந்தவீத்யைக்கு பலம் ஸகல லோகங்களிலும் பரமாத்மாதுபவமென்று சொல்
 வித்தலைக்காட்டுகையாலே, எல்லா அவயவங்களோடுகூடிய வைஸ்வாநரனை இங்கு
 உபாஸ்யகளுக் சொல்லப்பட்டான். ஒவ்வொரு அவயவங்களினுடைய உபாஸ
 நத்தைத் தனித்தனியே சொன்னது - வைஸ்வாநரதேவதாகமான த்வாதசகபால
 யாகத்தைவிதித்து, பின்பு அதினுடைய ப்ரசம் ஸார்த்தமாக அதுக்குள்ளடங்கிய
 அஷ்டா கபாலம் நவகபாலம் முதலியவற்றைத் தனித்தனியே சொன்னதுபோலிவ்
 கும் கண்டுகொள்வது. தனித்தனியே உபாஸித்தவனுக்கு “3 உ3-4 தெவ்யுப
 திஷு” என்று தனித்தனியே அவயவங்களை உபாஸிக்கில் தலைவெடித்துப்போ
 கும் கண் குறுடாய்விடும் என்று அறிஷ்டபலத்தைச் சொல்லுகையாலே தனித்தனி
 அவயவங்களை உபாஸிக்கக் கூடாதென்றும் ஸமஸ்தமான வைஸ்வாநரனையே உபா
 ஸிக்க வேண்டுமென்றும் இந்த ஸ்ருதிக்குத் தாத்பர்யமென்று வித்தாந்தம். ௪0௬.

அயி-௧௦௬. ஸு-௧௦. நா நாஸுபாஹிஷேஷாஸு.

(ஸ-ரா-பு.) ஸுபாஹிஷேஷாஸு - சப்தம் முதலியவை வெவ்வேறு
 கையாலே, நாநா - (வித்யைகள்) வெவ்வேறு. ௪௧0.

(ஸ-ரா-மா.) ஸத்வீத்யா தஹரவீத்யா ஸாண்டில்யவீத்யா ஆநந்தவீத்யா உப
 கோஸலவீத்யா வைஸ்வாநரவீத்யா என்றிப்படி சொல்லப்பட்ட வித்யைகளெல்லா
 ம் ஒன்றேயா, அல்லது வெவ்வேறு என்னில், இவையெல்லாவற்றிலும் பரமாத்மா
 வே உபாஸ்யகளுக்கையாலும், பரமாத்ம் ப்ராப்தியே எல்லாவற்றுக்கும் பலமாகையா
 லும் இவைகளுக்கு பேதம்கிடையாதென்றான் பூர்வபுகி. “ஐ-௧ உ3-4 யஜுதி,
 டி.டி.தி” என்கிற சப்தபேதத்தினால் யாகங்கள் பேதிக்கிறப்போல், இங்கும்,
 “வெடி | உபாஸு” இத்த்யாதி சப்தங்கள் வெவ்வேறயிருக்கையாலும், ஒவ்வொ
 ன்றுக்கும், ஜகத்காரணத்வம், அபஹதபாபம்த்வம், என்கிற வெவ்வேறு குணங்களை
 யே உபாஸ்யமாகச் சொல்லுகையாலும், “வ-3 உ3-4 டி.ஹரவீடி” இத்த்யா
 தி நாமபேதங்களுண்டாகையாலும் இவ்வித்யைகளொன்றாகமாட்டா, வெவ்வேறு
 வித்யைகளென்று வித்தாந்தம். ௪௧0.

சுயி-கௌ. ஸு-சுதக. விக்ஷோலிஸிஷ்டு மதுக்ஷாசு.

(ஸ்-ஸ்ர-பு) சுவிஸிஷ்டு மதுக்ஷாசு - ஸமாநபலத்தை யுடைத்தாறையாலே, விக்ஷு - ஒவ்வொன்றேயமையும். சகக.

(ஸ்-ஸ்ர-ஹ) ஒருபுருஷனுக்கு மோக்ஷார்த்தமாக ஸத்வீத்யை தஹரவீத்யை என்றிப்படி சொல்லப்பட்ட லீத்யைகளில் ஒவ்வொன்றே உபாலித்தால் போருமா, அல்லது இரண்டு மூன்று நாலு உபாலிக்கவேணுமா வென்னில், அக்ரிஹோத்ரம் தர்சபூர்ணமாஸம் முதலான க்ரியைகளில் ஒவ்வொன்றே ஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுக்க வற்றாயிருந்தபோதிலும், ஸ்வர்க்கத்தில் அதிக ஸுகத்தைக் கோரிய புருஷன் இரண்டு மூன்று யஜ்ஞங்களைச் செய்யலாமென்று சொன்னதுபோல், மோக்ஷத்தில் அதிக ஸுகத்தை யபேகித்தவன் இரண்டு மூன்று வீத்யைகளையும் உபாலிக்கவேணுமென்று பூர்வபகம்— அக்ரிஹோத்ராதிகளினாலுண்டாகிற ஸ்வர்க்கஸுகம் அல்பமாகையால் அதை அதிகமாக வேண்டுமென்று இரண்டு மூன்று க்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும். ஸத்வீத்யாதிகளினாலுண்டாகிற மோக்ஷஸுகம் அப்படி அல்பமன்றிக்கே ஒவ்வொரு வீத்யையினாலுண்டாகிற அபரிச்சிந்தப்ரஹ்மாநுவமாகிற மோக்ஷபலம் அதற்குமேலில்லை டென்னும்படி அநந்தமாகையாலே மேன்மேலுபேகைக்கு இடமில்லையாகையால் இரண்டாவது வீத்யையை உபாலிக்கவேண்டாம் ஒருவான்றே போரும் என்று வித்தாந்தம். சகக.

சுயி கௌ. ஸு-சுதக. காரிஜாஸு-யயாகாரிஜா ஸு-ஹீயெ
நாநு நவாஸு-வபுஷெக்ஷவாவாஸு.

(ஸ்-ஸ்ர-பு.) காரிஜாஸு - காம்யமான புத்ர பசு தந ஸ்வர்க்காதி களை பலமாக உடையவீத்யைகள், வபுஷெக்ஷவாவாஸு முன்சொன்ன காரணமில்லாமையாலே, யயாகாரிஜா - இஷ்டப்படி, ஸு-ஹீயெநாநு - சேர்த்தும் உபாஸிக்கவுமாம், நவா - தவிரவுமாம். சகக.

(ஸ்-ஸ்ர-ஹ) ப்ரஹ்மப்ராப்தியல்லாத மற்றகாம்ய புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கவற்றான ப்ராணவீத்யை நாமவீத்யை முதலானவைகளில்; அதிக பலத்தை வேண்டிமென்று இரண்டு முன்றையும் சேர்த்தும் உபாஸகம் செய்யலாம், அதிகபலத்திலுபேகையில்லாமல் கிடைத்தவகையில் த்ருப்தியடைகிறவனுக்கு ஒருவீத்யையே போரும். இவ்வீத்யைகளுக்கு முன்னிப்போல் அபரிச்சிந்தபலம் கிடையாமையாலே இப்படி கொள்வது யுக்தம் என்று வித்தாந்தம். சகக.

சுயி-கௌ. ஸு-சுதக. சுஷ்டிஷு-யயாஸ்ரு யவாவஃ.

(ஸ்-ஸ்ர-பு.) சுஷ்டிஷு - க்ரதுவுக்கங்கமான உத்தீதாதி ஸாமங்களிலே ஆஸ்ரிதங்களான, உபாஸகங்களுக்கு, யயாஸ்ரு யவாவஃ - உபாஸகத்துக்காய்ரயமான உத்தீதம்போலே க்ரத்வங்கத்வமுண்டு. சகக.

(ஸ்-ஸ்ர-ஹ) இவ்வதிகாண்த்தில், காம்யோபாஸகத்துக்குப்போலே, உத்தீதா த்யுபாஸகத்துக்கும், வீத்யை வீர்யவத்தரமாகவேணுமென்றால் அநுஷ்டானமுண்டு,

இல்லையாகி வில்லையென்கிறார்— “உழீயரீவாவலீத” என்று சொன்ன உத்தேதோபாஸநம், க்ரதுவுக்கு அங்கமாக உத்தேதஸாமங்கள் சொல்லப்பட்ட எல்லா இடங்களிலும் செய்யவேணுமா, அல்லது இஷ்டமுண்டாகில் செய்து இல்லையாகில் தவிரலாமா என்னில், உத்தேதஸாமம் க்ரதுவுக்கு அங்கமாகிறப்போல் அந்நினுடைய உபாஸநமும் க்ரதுவுக்கு அங்கமாகிறதாயினால், அங்கமான உத்தேத உபாஸநத்தை நியமேந எல்லா இடங்களிலும் செய்யவேண்டும் என்றான் பூர்வபக்ஷம். சகக.

ஸு-சகச. ஸிஷெஸு.

(ஸு-நா-பு-ஹா) ஸிஷெஸு - (“உழீயரீவாவலீத” உத்தேதோபாஸநத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று) விதி (ப்ரத்யயாந்தமான சப்தம்) இருக்கையாலேயும், (அதைநியமேந செய்யவேண்டும்). சகச.

ஸு-சகரு. ஸுரிஹாராஸி.

(ஸு-நா-பு-ஹா) ஸுரிஹாராஸி - ஹோதாவானவன் உத்தேதோபாஸநத்தைச் செய்யாவிடிலும் யஜ்மானன் அதைச்செய்யவேண்டும் என்று ஒருவன் செய்யாததை மற்றொருவன் செய்து தலைக்கட்டச் சொல்லுகையாலே, அதைநியமேந பண்ணவேணுமென்பது ஸித்தம். சகரு.

ஸு-சகசு. ம-ணஸாயாரணஸு - தெஸு.

(ஸு-நா-பு.) ம-ணஸாயாரணஸு - தெஸு - (ப்ரணவத்தின்) குணமாகிய உபாஸநத்துக்கு எல்லா யஜ்ஞங்களிலும் ஸம்பந்தம் சொல்லுகையாலே அதைநியமேந செய்யவேண்டும். சகசு.

(ஸு-நா-ஹா) “தெநயஸுயீவிஜயாவத-தெ ஷீத்யாஸுாவ வதி ஷீதிஸம்வதி ஷீத்யா ஷாயதி” அந்தப்ரணவத்தினாலே மூன்றுவேதங்களிலும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் நடக்கிறது என்கிறவிடத்தில், “அந்தப்ரணவம்” என்று உபாஸநத்தோடு கூடியப்ரணவத்தைச் சொல்லி அதினாலே ஸகல கர்மங்களும் நடக்கிறதென்கையினாலே, உத்தேதம் சொன்னவிடங்களிலெல்லாம் உத்தேதோபாஸநம் முண்டென்று பூர்வபக்ஷம். சகசு.

ஸு-சகசு. நவாதஹ்வஹாவாஸு - தெஸு.

(ஸு-நா-பு.) தஹ்வஹாவாஸு - தெஸு - (இந்த உபாஸநத்தை) க்ரதுவுக்கு அங்கமாகச் சொல்லாமையாலே, நவா - உத்தேதோபாஸநம் நியமேந செய்யவேணுமென்பதில்லை. சகசு.

(ஸு-நா-ஹா) இனி அப்பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸித்து வித்தாந்தம் சொல்லுகிறார்—படுவவிடியாகரொகிதடுவவீரூவதூஸு” என்று உத்தேதோபாஸநம் செய்தால் அந்த வித்யை நிரவிக்ஷமாக நிறைவேறி பலத்தையும் சேக்கிரத்தில் கொடுக்கும் என்று வித்யாபூர்த்தியிலும் சேக்ரபலப்ரதத்திலும் இந்த உபாஸநத்

தை அங்கமாகச் சொல்லிற்ருழிய க்ரதுவுக்கு அங்கமாகச் சொல்லாமையாலே இதைநியமேச செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஆரம்பித்த க்ரது நிரலிக் நமாக முடியவேணுமென்றாவது பலம் சித்திரமாக உண்டாக வேணுமென்றாவது இச்சையுடையவனே அதைச் செய்யவேணும் என்று வித்தாந்தம். சகஅ.

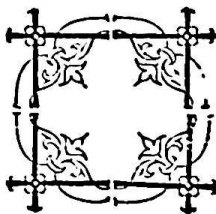
ஸூ-சகஅ. டிஸ-புநாவு,

(ஸ-நா-வ.) டிஸ-புநாவு (உத்தீதோபாஸநத்தை யறியாமை)காண் கையாலும், (அது க்ரத்வங்கமாகாது.) சகஅ.

(ஸ-நா-வா.) “வணவம்விவ்வெவ் ஹாயஜ்யஜஜா நவ்வபூஸா டிஸ-புநாவு” இப்படி உத்தீதோபாஸநத்தை யறிந்த ப்ரஹ்மா என்கிற ரூத் விக்கு யஜ்ஞமானையும் யஜ்ஞத்தையும் மற்றருத்விக்குக்களையும் ரக்ஷிக்கிறனென்கை யாலே, உத்தாதாவுக்கு உத்தீதோபாஸநமில்லை யென்று ஏற்படுகிறது. உத்தீதோபாஸநம் க்ரதுவுக்கு அங்கமாகில் உத்தாதாவுக்கு அது அவஸ்யம்வேணும் அதில்லாமையால் அவ்வுபாஸநம் க்ரத்வங்கமன்றென்று ஏற்படுகிறது. ஆகையால் அவ்வுபாஸநம் நியமேச செய்யவேணுமென்பதில்லை என்று வித்தாந்தம். சகஅ.

மூன்றாம் அத்யாயத்தில் மூன்றும்பாதம்

முடிந் தது.

பிரதீர்மஸூத்ரபர்வியம்.

ந-வது அத்தியாயம், ச-வது பாதம்.

சுபி ௧௦௬- ஸூத்ர || சகக். வுரூஷாயுஷா தஸுஷாதிவாடிநாயணம் ||

(ஸ-நா-பு) சுதீ= இந்த உபாஸந்தினாலே, வுரூஷாயுஷம்= பல்ம் (உண்டாகிறது), உதி=என்று, வாடிநாயணம்=வ்யாஸ பகவான், ஸ ஷாக்=வேதவாக்பத்தினாலே, (நிர்ணயித்துச்சொல்லுகிறார்.) சகக்.

(ஸ-நா-வா) கீழ்ப்பாதத்தில் வித்யாஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தார், இதில் அதி னுடைய அங்கஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கப்போகிறார். அதற்காக இந்த முதலதிகாரணத் தில் வித்யையை (உபாஸந்தை) அங்கியாக நிரூபிக்கிறார்.

பலத்தைக்கொடுக்குமது வித்யையா கர்மமாவென்னில்; “ஹ்ருவிஷாஹ்ருவிஷா” இத்த்யாதி வேதவாக்யங்கள், பிரதீர்மஸ்வரூபத்தை உபாஸநம் செய்தவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறானென்று உபாஸந்தினாலேயே பலமுண்டாவதாகச் சொல்லுகையாலே வித்யையே பலபிரதமென்று வ்யாஸபகவானுடைய வித்தாந்தம். (வித்யையா வது-பிரதீர்மஜ்ஞாநமென்று சங்கரமதம்.)

ஸூத்ர || சஉ௦. ஸெஷக்ஷா துரூஷாயுஷாஹ்ருவிஷா யயாநெஷ்டிதி ஜெஜீதி ||

(ஸ-நா-பு) ஸெஷக்ஷா= (கர்ம)சேஷமாகையாலே, (வித்யைபல்ப் ரதமன்று, ஸெஷக்ஷாயயா=மற்றதரவ்யாதிகளிற்போலே, வுரூஷாயுஷ வாடி=வித்யைபல்பிரதமென்பது அர்த்தவாத (ஸ்துதி) மாத்ரம், உதி= என் னு, ஜெஜீதி=ஜெயினியானவர்(சொன்னார்) சஉ௦.

(ஸ-நா-வா) இனி பூர்வபுகியான ஜெயிநி சொல்லுகிறார். கரமத்தைச் செய்யுமவன், தான் காணப்படுகிற இந்த சரீரத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவன் என்று தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையறிந்தே செய்யவேண்டும். இங்கு சொல்லப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபமும் கர்த்தாவாகிய ஜீவஸ்வரூபமே, ஆகையால் இந்த ஆத்மவித்யை, கர்த்தாவுக்குக் கர்மாதிகாரத்தை யுண்பெண்ணி அவ்வுழியாலே கர்மத்துக்கு அங்கமாகிற தொழிய தான் நேரே பலபிரதமாகிறதில்லை. வித்யை பலபிரதமென்று சொன்னது “யஸ்யுபநிஷித்யு ஹ்ருவிஷா நஸ்வாவம் ஸோக்ஷுரணாதி” எனனுக்கு ஹோமஸாதமாகிய ஜுஹாவென்பது இலையோ, அவனுக்குப்பாபாவாதம் உண்டாகாதென்று அந்த அங்கபூதமாகிய ஜுஹாவை ஸ்தோத்திரம் செய்வதுபோல் இங்கும் கர்மாகமாகிய வித்யையை ஸ்துதிக்கைக்காக இப்படி சொல்லித்தென்றார் ஜெயிநி. கீழ் பலவிடங்களிலும், வேதாந்தங்களில் சொல்லப்பட்ட புருஷன் ஜீவனன்று, ஸர்வேஸ்வரனென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட புருஷனென்போதிலும், வித்யை கர்மாகமென்று சொல்லுகிற சிலவேதாந்தவாக்யங்களைப் பராமர்சிக்கில், “தக்ஷிணி” என்கிற வாக்யத்துக்கு ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு அபேதமங்கீதளித்து, இங்குச் சொல்லப்பட்ட ஸர்வரனும் ஜீவஸ்வரூபியே யென்று கொள்ளவேண்டுமென்று பூர்வபுகியின் அபிப்பிராயம்.

ஸ்து|| சமக. சூரநாடிபாடிநாக||

(ஸ்-ரா-ஒ-) சுவாஸ்தி-நாகம் (பாஷ்மவித்துக்களுக்கு) கர்மாறு
ஷ்டாநம்தான்கையாலே, (வித்யை கர்மாங்கம்) சடக.

(ஸ்ரீ- ரா- வா) “யக்ஷிணோஹவெவஹவஜோஹஜ்ஜி” ப்ரஹ்மவித்
தான் கேடயபதி, தன்னை யாக்ம்செய்யப் போகிறவனாகச் சொல்லுகையாலும்,
“கசி-ஹெணவஹிஸஹிஜிஸிஸி தாஜி நகாடி.யம்” என்று ப்ரஹ்மவித்துக்களா
ன ஜநகாதிகள் கர்மத்தினால் மோகமுடைந்ததாகச் சொல்லுகையாலும் கர்மமே
பலப்ரதம், வித்யை அதுக்கங்கம். சஉக

ஸத|| சமர. தது மெதம்||

(ஸ-ரா-ப-மா) துஷ்டமெதும் உயரெவ்விடையாகுரோதிதடிவவீ
ய-வதுநாடி” வித்யையை அங்கமாகுடைய கர்மமே பலபரதமாகிறதென்று
சொல்லுகையாலே வித்யை கர்மாங்கம். சஉஉ.

ஸ-கு || சஉந. ஸகியாநாஹாஸி.

(ஸ-நா-பு-ஊ) ஸுநாஸூஸி = “தவ்ஹாகுஹீ. ஸுநாஸூஸி” பரஸூகம்பேபாஹி புருஷஸி வித்யயும் கர்மமும் பலத்தைக் கொடுக்கைக்காகப்பின்பெல்லுகிறதூகள் என்னையாலே கேவலவித்யை மாத் திரம் பலப்ரதமன்று, இரண்டும் சேர்ந்தே பலப்ரதமாகிறது. சஉஈ.

ஸ-சி || சஉச. ததுதொவியாநாக.

(ஸ- ரா- ப்ர- மூ) தகை = வேதாந்தவீத்யையுள்ளவனுக்கு. விபா
நாசு = “சூரயா-கூலா-பெரீயி” என்றுதொடங்கி, “கூட-ஹெ
ஸ-ஹெ” இத்தியாதியினால் சாந்தோக்யத்தில் வேதாந்தபயநம் செய்தபி
ன்பு ஒரு சுசியான இடத்திலிருந்து க்ருஹஸ்ததர்மத்தை யறுஷ்டிக் கக்கடவ
னென்று கர்மத்தவீதிக்கையாலே (வீத்யை கர்மத்துக்கங்கமாகக்கடவது.)

ஸ-கு! சஉடு. கியோவ்.

(ஸ்-நா-வ-ஹ) நியோகம் = “காவ-நெடுவெஹக-பாணி நிஜிவிஷெஜ்
கம்போ” இத்தேஹத்தில் இருந்து கர்மங்களை யறுஷ்டித்துக்கொண்டே
நாறுவருஷம்பிழைக்க இச்சிக்கக்கடவனென்று யாவதாயுஷம் கர்மத்தைச்செ
ய்யவேணுமென்கையாலே, (கர்மமேபலப்ரதம் என்று பூர்வபக்திமதம்.உசுந).

வா.மு. சீ.சு. சுயிகொவடெஸாது வாடிநாயணெஸ்யுவண்டிஸு-
நாசு.

(ஸ்-ரா-வ) சுயிகொவடுஸாசு=ஜீவனிக்காட்டிலும் அதிகமானவ
 னை (வேதாந்தத்தில்) உபதேசிக்கையாலே, தஹு-புநாசு=அந்த பரம்புரு
 ஷோபதேசமே (ஸ்பஷ்டமாகக்) காண்கையாலே, வோடிநாயணலு=வ்யா
 ஸபகவாஸுக்கு, ஸஹஸு=விந்யயேபலப்ரதமேன்றேறமதம். ச2சு.

(ஸ - ரா - ஹ) இந்த பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸநம்செய்கிறார். வேதாந்தத்தில் யா காதிகர்த்தாவாகிய ஜீவனுச்சொல்லல்லில்லை. “யஸ்ஸுவ-ஹ்ருஸ்ஸுவ-ஹ்ருஸி” “சுபஹ்ரு பாவா” “ஹ்ருஷி” இத்தாநிகளினால், ஸர்வஜ்ஞரூப தன்னுடைய இச்சா மாத்ரத்தினால் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனானவனைச் சொல்லி அவனுடைய உபாஸ நத்தை விதித்து அவ்வுபாஸநம் பலப்ரதமென்று சொல்லிற்று இவ்விதமான புருஷன் ஜீவனாகான், ஆகையால் பரமபுருஷோபாஸநமே ஸாக்ஷத் பலப்ரதமென்ற வ்யாஸ பகவானுடைய வித்தாந்தமே சரியானது. சஉக

ஸகு || சஉஎ. துருத்தாபுஸுநு.

(ஸ்-ரா-ப்) டிஸ்க் = ஆசாரதர்சனமானது, ஆல்பு = (வித்யை) பேப்பர்தாநமென்பதிலும்) ஸமானம்.

(ஸ - ரா - ஹ -) ப்ரஹ்மவித்துகளும் கர்மாநுஷ்ட்டாரம் செய்கை வித்யை கர்மாங்க மென்பதற்கு ப்ரமாண மென்றீர்கள். “ஐஷ்யஸூகாவஷ்யாஃகிரிய-பாவயதிபெயு ஷ்யாஹெகிரிய-பாவயயக்யு ஹ” என்று ப்ரஹ்மவித்துக்களான சில ரூபிகள், கர்மத்தினால் ப்ரயோஜன மில்லையென்று விட்டுவிட்டதாகவும் சொல்லியிருக்கையாலே, நீங்கள் சொன்னது, வித்யை கர்மாங்கமென்பதற்கு ப்ரமாணமாக மாட்டாது. ஆகில் கர்மத்தைச் சிலர் பண்ணுவதற்கும் சிலர் விடுவதற்கும் தாத்தர்ய மென்னென்னில், பலாபிஸந்திரஹிதமான கர்மம் வித்யாங்கமாகையாலே செய்ய வேணும். பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான கர்மம் பந்தகமாகையாலே அதை விட்டுவிடவேணுமென்று தாத்தர்யம்.

சுஉ௭

ஸ ௮|| சஉஅ. சுலாவதி. சி.

(ஸ்-நா-பு-ஊ) சுஸாவந்தி கீ="யபெவவித்யா" இத்தயாதியினால் வித்யை கர்மாங்கமென்று எல்லா வித்யையையும் சொல்லவில்லை. உத்தேவித்யையை மாத்திரம் கர்மாங்கமாகச்சொல்லிற்று. ஆகையால் வித்யைகளெல்லாம் கர்மாங்கமென்பது அப்ராமாணிகம். - சுஉஅ.

ஸ்தி|| சஉக. விஜா.மஸ்து தவசி.

(ஸ. நா- ப்) ஸதவக் = நூற்றப்போல், (விஷய பேதேன) விபாகம் (சொல்லவேணும்).

(ஸ - ரா - ஹ) “ தவிஷ்யாகஸிஸிநாநமெதெ ” என்பதற்கு, பர
லோகம் போகிறவனைக்குறித்து, வித்யை தன்னுடைய பலத்தைக் கொடுக்கக்கா
வும், கர்மம் தன்னுடைய பலத்தைக் கொடுக்கக்காவும்கூட அநுஸரிக்கிறதென
றந்தம். இதனால் வித்யை கர்மத்துக்கு அங்கமென்று ஏற்படவில்லை. பூமியையும்
ரத்னத்தையும் விற்பவனுக்கு இருதூறு ரூபாய் கொடு என்றால் பூமிக்காக தூறு ரூபா
யும் ரத்னத்துக்காக தூறு ரூபாயும் கொடுப்பதாக ஏற்படுகிறப்போலே இங்கும் கண்டு
கொள்வது.

ஸ-டு|| சக. சுயுயநராசுவதம்.

(ஸ-ஸா-ஸு) சுயுயநஸூதுவதூ= (வேதத்தை) அதுயுயநம்மாத்திரம்
செய்தவனுக்கே, கர்மத்தைவித்திருக்கிறது. சாநா.

(ஸ்-நா-ஹ) “சூவாயுகூவாஹேயீக்ய” இத்த்யாதியில், வேதாத்
யயகம், அதாவது-ஆக்ஷரராகிக்ரஹீணம் மாத்தரம் பண்ணினவனுக்கே கர்மத்தைப்பண்
ணச்சொல்லிற்று, அர்த்தவிசாரம் செய்தவனைச் சொன்னபோதிலும், இங்கு வித்யை
யென்பது உபாஸகமாகையாலே அதைச் செய்கிறவனை அங்குச் சொல்லவேயில்லை.

ஸூ|| சநக. நாவீஸொஷாஸ.

(ஸ்-நா-ஹ) சாவீஸொஷாஸ = வீசேஷேற்றது வில்லாமையாலே, ஈ =
அந்தநியமமில்லை. சநக.

(ஸ்-நா-ஹ) “கூவாகூவெவஹ கரீரணி” என்கிற ஸ்ருதி, ஆயுஸ்ஸை
யெல்லாம் தேவல கர்மத்திலேயே போக்கவேண்டுமென்கிற தென்பதற்கு ஒரு யுக்தி
யும் கிடையாது. அவ்வாக்யம், ஈசவித்யைக்கங்கமாக யாவதாயுஷம் கர்மாநுஷ்ட்
டாநம் பண்ணச்சொல்லிற்று. அதனால் வித்யை கர்மாங்கமென்று ஏற்படாது. சநக

ஸூ|| சநக. ஸூதயெ நூதிவா.

(ஸ்-நா-ஹ) ஸூதயெ = ஸ்தோத்தரம் செய்கைக்காக, சுநூதிவா =
(கர்மத்துக்கு) அநுமதியே பண்ணப்பட்டது. சநக.

(ஸ்-நா-ஹ) இதில் அந்த ஸ்ருதியின் வாஸ்தவமான அர்த்தத்தை வெளியி
டுகிறார். அங்கு ஈசவித்யையைச்சொல்லி, இந்த உபாஸகன் கர்மாநுஷ்ட்டாநம் செ
ய்தபோதிலும் இந்த வித்யா மாஹாத்மயத்தினால், அக்கர்மங்களினாலுண்டான பலம்
இவையையடைந்து இயனுக்கு ஸம்ஸாரத்தை விளக்காதென்றே சொல்லிற்று. சநக

ஸூ|| சநக. காஸிவாரெணவெகெ.

(ஸ்-நா-ஹ) வாகெ = சிலர், காஸிவாரெணவ = யதேச்சமாகவே, (கர்ம
த்யாகத்தைச்சொல்லுகிறார்கள்). சநக.

(ஸ்-நா-ஹ) “கிஹ் ஜயாகுரிஷி ரொயெஷாஹெ நாயஜி தா” என்
று தொடங்கி ஒரு சாகையில் ப்ரஹ்மவித்துக்கள் கர்மத்தை விட்டுவிட்டார்களென்று
சொல்லியிருக்கின்றது. இதனால் வித்யையே முக்யமென்று ஏற்படுகிறது. சநக

ஸூ|| சநக. உவரீடிண.

(ஸ்-நா-ஹ) உவரீடிண = “கூய்வெவாஷுகரீரணி தஸிபுஷு
ஷெவராவரெ” என்று ப்ரஹ்மவித்யையினால் இவனுடைய ஸ்கலகர்ம
ங்களும் நசுக்கின்றனவென்று சொல்லியிருக்கிறது; வித்யை கர்மாங்கமானால்
இதுகூடாது. சநக.

ஸூ|| சநக. ஹஸ்டரெ தஸூவஸஸெஹி.

(ஸ்-நா-ஹ) ஹஸ்டரெ தஸூவஸஸெஹி - (ஐகாதிகளான) ஊர்த்வரேதஸ்
ஸூக்களிடத்திலும், ப்ரஹ்மோபாஸகம் காண்கையாலே, அவர்களுக்கு அக்கினோத்
ராதி கர்மங்களில்லாமையாலே வித்யை கர்மாங்கமென்னக்கூடாது. வித்யையே
ப்ரதாநமாய் பலப்ரதமாகிறதென்று அக்கீகரிக்கவேண்டும். ப்ரஹ்மணதிகள்ஒராஸ்ரம
த்தைப்பற்றி யிருக்கவேண்டும், ஊர்த்வரேதஸ்ஸென்று தனியேயோ ராஸ்ரமம் கிடை
யாதேயென்னில், “த்யொயரீஸூயா” “வரதரெவ ப்ரவ்ராஜிநொ நொ

கூறியுண்டு பூவு-ஜனி” என்றும் “பெயெரெரெண்ணு ஸூகா தவஉத்யு” என்றும் “ஸகெ” என்றும் இத்யாதியான ஸுஷேஷி-வேதசப்தத்திலேதானே, (ஸ்யாஸாஸ்ரமமுண்டென் தேற்படுகிறது) ஆகையால் வித்யையானது கர்மாங்கமன்று, தானே ப்ரதாநமாய்க்கொண்டு பலப்ரதமாகிறதென்று வித்தாந்தம். சாநு

ஸுஅ|| சாநு. ப்ரதாஸு-ஓ-ஓஜெஜிநிஸு ரெவாஉநாஅவவடிஅஹி.

(ஸ-நா-பு) ஸ்வொஉநாசு=வித்யாமையாலே, ஓஜெஜிநி=ஜெஜிநியென்பவர், ப்ரதாஸு-ஓ=ஸ்யாஸாஸ்ரமத்துக்கு) அநுஸாதத்தையே கல்பிக்கிறார். (கூவி)வ=மேலும், ஸவவடிஅஹி= (வேதம் அவ்வாஸ்ரமத்தை) நிந்திக்கிற தன்று. சாநு.

(ஸ - நா - ஹ) இதில் அவ்வாஸ்ரம மில்லையென்று பூர்வபக்ஷி மதம் சொல்லுகிறது. ஊர்வரேதஸ்ஸென்கிற ஆஸ்ரமமொன்றுண்டென்பதற்கு “து யொயு-ஓ ஸு-ஓ” தர்மத்துக்கு ஆதாரபூதமான ஆஸ்ரமங்கள் மூன்றென்பதை ப்ரமாணமாக எடுத்தார். இந்த வாக்யம், இம்மூவரும் மோக்ஷத்தையடையார்கள், ப்ரஹ்மோபாஸகனே மோக்ஷத்தையடைவான் என்று ப்ரஹ்மோபாஸகத்தை ஸ்துதிக்கக்காக ஸ்யாஸாஸ்ரமத்தை யெடுத்ததொழிய, அதை யறுஷ்ட்டிக்க வேணுமென்று விதிக்கவில்லை. விதியில்லாமல் அநுவாதமாத்ரம் செய்யப்பட்ட அர்த்தம் ப்ரமாணமாகமாட்டாது. மேலும், “வீர ஹாவா வஷஷ்டெவா நா-ஓபா மி-ஓ-ஓவாயகெ” என்று அக்நேஹாத்ராதிகளைச் செய்யாதவனை தேவர்களுக்கு வீரஹத்தையப்பண்ணினனாக நிந்திக்கையாலே ஸ்யாஸுமேன்றோ ராஸ்ரமமில்லை யென்றார். சாநு

ஸுஅ || சாநு. ஸநு-ஓஉய-ஓவொஉநாயணஸூ-ஓ-ஓகெ.

(ஸ-நா-பு) ஸூ-ஓ-ஓகெ= (நாலு ஆஸ்ரமங்களையும்) ஸமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸநு-ஓஉய-ஓ= (ஸ்யாஸாஸ்ரமத்தை) அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாக, வொஉநாயண=பாதராயணர்(சொன்னார்) சாநு.

(ஸ - நா - ஹ) அம்மதத்தை நிரலிக்கிறார். “து யொயு-ஓ ஸு-ஓ” என்று க்ருஹஸ்த்தாஸ்ரமம் போலவே ஸ்யாஸாஸ்ரமத்தையும் ஸமாநமாக எடுத்திருக்கையாலே அதைப்போல் இவ்வாஸ்ரமத்தையும் அநுஷ்ட்டிக்கவேணுமென்பது ப்ராமாணிகம். அநுவாதம் செய்யும்போது அதுக்கு வேறேரிடத்தில் விதிபுருக்கவேணுமாயைவா இவ்வாக்யத்தில் ஸ்யாஸ விதியில்லாவிடினும் இங்கு அநுவதிப்பதற்காக அதற்குரித்தாக மற்றேரிடத்தில் விதியை கல்பிக்கவேணுமென்று பாதராயண பகவான் சொன்னார். சாநு

ஸுஅ|| சாநு. வியிவ-ஓபாரணவசு.

(ஸ-நா-பு) யாரணவசு=(ஸமித்தினுடைய) தாரணத்தைப்போலே, வியிவா=ஸ்யாஸாஸ்ரமத்துக்கும் விதியேஉண்டு. சாநு.

(ஸ - நா - ஹ) “து யொயு-ஓ ஸு-ஓ” என்கிற வாக்யத்திலேயே நாலு ஆஸ்ரமங்களுக்கும் விதி கல்பிக்கவேணும். “சுயஸூக்தியம் யாரயநு ஸநு-ஓ வசு” என்று ப்ரேதாக்கநேஹாத்ரத்தில் ஸ்ருக்-என்கிற பாத்ரித்துக்குக் கீழே ஸமித்ததைவத்து உபஸர்ப்பணம் பண்ணவேணும்; தேவதைகளைக் குறித்துச் செய்கி

சுயி. சகம். மந்தி. சாஸ்தா. ஸுந்திரோத்ர. தேவாடிநாடிதி வெநாவலி
வந்தூரகம்.

(ஸ்- ரா- ப்) உவாடிநாசு=(உதீதத்துக்குரஸதமத்வம்) சொல்லுகையாலே, ஹுகிபாகுழ=ஸ்தோத்ரமே, (விதியன்று), உசிவெசு=என்னில், சாப-பவக்ஷாசு=(இவ்வர்த்தம்) அபூர்வமாகை (எங்கும்சொல்லாமை) யாலே, ந=ஸ்துதிமாத்ரமன்று. சுக.சு.

[illegible]

५५०.

५५०

வழிதகவாசு||

பாபு

சுபி. ககந. ஸ-௮|| சசந. சுதவனவவாநீய நாராஜநவெனா.

(ஸ-பு-மா) ச தவஸவ=ப்ரஹ்மவித்யையேஸாக்ஷா க்ஷோக்யப்ரதமா கையாலே, சுயீந்நாடி) உபெக்ஷா=அக்நிஸித்து இவைகளினு ளுண்டான கர்மாபேகைக்கிடையாது. வித்யை மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்பேரது கர்மத்தை ஸஹகாரியாக அபேகையாதென்றுகருத்து. சசுந.

(ஸா-பு) சுநஃ வஸவ=ஹித்வ ரேதஸ்ஸுக்களுக்கு வித்யாதிகாரமுண்டாகையாலே, சுயீந்நாடி) உபெக்ஷா=அக்யாதாரம் அக்நிஹோத்ரம் முதலிய கர்மாபேகை அலவர்களுக்குக்கிடையாது. சசுந.

(ஸா - மா) “யதிஹ்ஞா ஸ்ரஹ்வா) வரணி” இத்தாதிதளினால் ஸ்ரஹ்வரேதஸ்ஸுக்கான ஸந்த்யாவிகளுக்கும் ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்ய அதிகாரமுண்டென்று ஏற்படுகையாலே, அவர்கள் செய்யும் உபாஸநம் அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்களை அங்கமாக அபேசியாது. அவ்வவ ஆஸ்ரமான குணமான கர்மங்களே வித்யாங்கமாகையாலே, ஸந்த்யாவிகளுக்கு அக்யாதிகாரமில்லாமல் போனபோதிலும், அவர்களுடைய தர்மமாகிய தபஸ்ஸு ப்ரஹ்மசர்யம் முதலியவைகளினாலேயே அவர்களுடைய உபாஸநம் நிறைவேறுமென்று பாவம். சசுந.

சுயீ. ககந. ஸ-௮|| சசுச. ஸவ-உபெக்ஷா உயஜோதிஸ்ருதெநஸூவக.

(ஸ-ஸா-பு) யஜோதிஸ்ருதெஃ “யஜேநராநெந” இத்தாதிவேடவாக்யத்தினால், சுஸ்ரவக=குநிரைபோல், ஸவ-உபெக்ஷா=(வித்யை)ஸகலகர்மங்களினுடைய அபேகையையுடையது. சசுச.

(ஸ - மா) ஆனால் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு ஒரு கர்மமும் ஸஹகாரியாகவேண்டியதில்லையா, அல்லது, ஏதாவது சில கர்மங்களவேனுமா வேன்னில், அவ்வவ ஆஸ்ரமங்களுக்குரிய ஸகல கர்மங்களையும் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு ஸஹாயமாகச் செய்யவேண்டியதுதான். முன் ஸூத்ரத்தில் வேண்டாமென்று சொல்லிற்றே யென்னில், அங்கு வித்யையினால் மோக்ஷமுண்டாம்போது கர்மத்தினால் உபயோகமில்லை யென்றது; இங்கு, அநாதிவாஸனையினால் மனம் கலங்கியிருப்பதினால் அதில் ப்ரஹ்மவித்யையுண்டாகாது, அதற்காகக் கர்மங்களைச் செய்தால் அவ்வாஸனையின்று மஃஸஸ் நிர்மலமாய்ப் பின்பு அதில் ப்ரஹ்மவித்யை யுண்டாகும் ஆகையால் வித்யோத்பத்திக்கு கர்மாபேகையுண்டென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் இரண்டுக்கும் விரோதமில்லை. இதற்கு உதாரணம். ஒரு குதிரை ஏர் உழ உபயோகியாது, அது தேரை இழுக்க உபயோகிக்கும். அதுபோல் கர்மமும் பலத்தில் உபயோகியாது. வித்யோத்பத்தியி லுபயோகிக்கும். சசுச

(ஸா - மா) க்ருஹஸ்த்தன் ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்யும்போது யஜ்ஞாதி கர்மவேனுமா வேண்டாமாவென்று விசாரிக்கில், ஸந்த்யாவிக்குக் கர்மானுஷ்ட்டான யில்லாமலே உபாஸநம் நிறைவேறுகையாலே க்ருஹஸ்த்தனுக்கும் அவ்வபேகையிலலை. ஒருஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்து இருவர் ஒருயாகத்தைச் செய்தார்களாகில் அவர்களில் ஒருவனுடைய யாகத்துக்கு இவ்வகங்களுண்டு, மற்றொருவனுக்குக் கிடையா தென்று பேதம்கிடையாது. அதுபோல் ஸந்த்யாவியினுடையவும் க்ருஹஸ்த்தனுடையவும் உபாஸநத்துக்கு அங்கத்தில் பேதம் கிடையாது என்று பூர்வபகம். “யஜேந ராநெந தவஸூ நாஸகெந” இத்தாதி ஸ்ருதி க்ருஹஸ்த்தனுக்கு யஜ்ஞாதிகளை அங்கமாகக்கொண்டே ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்யச்சொல்லுகையாலே க்ருஹஸ்த்த னுக்குக் கர்மங்களை யநுஷ்ட்டித்துக்கொண்டே உபாஸநம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்தூதா.

யெஸ்டிம்மதயாடு தஷாஸிவபுரம் நுஷெய்யகூடா.

சுசுரு

சுசுரு

சுசுடு

ஸ-நாக்.

 2

ஸவ்யாநாநுசிகீவ = எல்லாஅந்நத்தையும் புதிக்கஅதமத்யும், ப்ராணா
க்யெ=ப்ராணாநாசகாலத்தில் (சொல்லப்பட்டது). சசௌ

(ஸ - ரா - ஹ) வாஜிஸநேயத்திலும் சாந்தோந்யத்திலும் ப்ராணவீத்யையில்
“ மஹவாவஸவம்விநிசிக்ராமஹம்வசி ” இத்தப்ராணோபாஸகனுக்கு பசுநீக்கத்
தகாததொன்றமில்லையென்று ஸர்வாந்நத்தையும் பசுநீக்கும்படி அநுமதிக்கொடுத்தது.
இது அஸ்வபாஸகன் எக்காலத்திலும் இப்படி செய்யலாமென்றதா அல்லது ஏதோ
ஒரு ஆபத் காலத்தில் செய்தால் தோஷ மில்லை பென்றதா வென்னில்; அதில்
காலவிசேஷம் சொல்லாமையாலே எப்போதும் செய்யலா மென்றான் பூர்வபசுநீ.
“ உஷஸூகிவாசுராயண ” என்றுதொடங்கி, உஷஸ்தரென்கிற ருஷி தூர்ப்
பிகுத்தில் குருதேசத்தில் போகும்போது பசியினால் வருந்தி ப்ராணன் போமளவுமா
னபின்பு, அங்கோராணைக்காரன் தின்று மிகுந்த உச்சிஷ்டமான கொள்ளைத் தான்
பசுநீத்துப் பின்பு அவன் கொடுக்கவந்த நிரை வாய்காமல், “ இது நீ குடித்து மிகுந்த
உச்சிஷ்டமான ஜலம், இதை நான் குடிக்கக்கூடாது, இக்கொள்ளைத் தின்னாவிடில்
ப்ராணன்போய்விடும், ஆகையாலதை பசுநீத்தேன், இனி ப்ராணபயமில்லை ” என்று
சொல்லி வேறொரிடத்தில்போய் நீர்குடித்தாரென் றிருக்கிறது. அதிக சக்தியுடைய
ப்ரஹ்மோபாஸகரான அவருக்கே உச்சிஷ்டபோஜனம் தோஷமாகில் அல்பசக்தியான
ப்ராணோபாஸகனுக்குச் சொல்லவேண்டா. ஆகையால் அந்நமில்லாமல் ப்ராணநாசம்
நேரிடும் காலத்தில் எந்த அந்நத்தையாவது பசுநீக்கலாமென்றே சொல்லிற்று. மற்ற
காலங்களில் பசுநீக்கக்கூடாதென்பது வித்தாந்தம்: சசௌ

ஸூ|| சசௌ. சவாயாஜி.

(ஸ - ரா - ப்ரா - ஹ) சவாயாசுவ = (“ சூஹாஸூபிள ஸக்யஸூபிஃ
ஸக்யஸூபிளயுவாஸ்யகீ ”) பரிசுத்தமான ஆஹாரத்தை புதித்தால் ஜ்ஞா
நம் நிர்மலமாயிருக்கும், அதினால் உபாஸநம் தலைக்கட்டுமென்று பரிசுத்தமா
னஆஹாரத்தையே புதிக்கச்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களோடும் இப்போது)
விரோதமில்லாமையாலே (இதுவே வித்தாந்தம்). சசௌ

ஸூ|| சசௌ. சவஸ்யுதெ.

(ஸ - ரா - ப்ரா - ஹ) ஸ்யுதெகஸவி = “ ப்ராணஸம்ஸ்யாரிவஹோயொஹ
உக்யதஸக: | லிபுதெநஸவாவெஸ்யு ” ப்ராணஸங்கடம் நேரிடும்கா
லத்தில் எந்தஅந்நத்தை புதித்தாலும் அவனுக்குப்பாபம் ஸம்பவ்வது என்
து, ஸ்ம்ருதியும் ப்ராணபத்தகாலத்திலேயே ஸர்வாந்நபக்ஷணத்தைச் சொல்லு
கிறது. சசௌ

ஸூ|| சசௌ. ஸஸ்யூதொகாரிவாரெ.

(ஸ - ரா - ப்ரா - ஹ) சுத = ஆபத்காலத்திலேயே ஸர்வாந்நாநுமதி பண்ணி
ற்றுகையாலே, சுகாரிவாரெ = யதேச்சபக்ஷணமில்லாத விஷயத்தில். ஸூஷு
வ = சப்தப்ரமாணமுமிருக்கிறது. கடத்தில் “ கஸாஹ்ர ஹ்மணோநஸூரா
வீவெக ” இத்யாதிப்ரமாணங்கர் ஸூவாபானுதிகளை நிஷேதிக்கிறதென்
து தாத்பர்யம். சசௌ

சுயி. ககௌ. ஸூ|| சூரு. விஹிதகூஜாஸூரூகிஷேவி.

(ஸ- ரா- ப்) விஹிதகூபாசுவ = விதித்திருக்கையாலே, சூஸ்ரதேகே-புசவி = (அக்நிஹோத்ராதிதிகள்) ஆஸ்ரமத்துக்கு அங்கமான கர்மமாகிறது.

(ஸ - ரா- ஹ) கீழ் அக்நிஹோத்ராதிதிகளை வித்யாங்கமாகச் சொல்லிற்று. எவனுக்கு மோஷேச்சை பிறக்கவில்லையோ, கேவலம் க்ருஹஸ்த்த தர்மத்திலேமாத்நிரம் நிற்கிறானோ, அவனுக்கு அக்நிஹோத்ராதிதிகள் ஆஸ்ரமங்கமாகச்செய்யவேணும், வேண்டாமாவென்னில்; அவை ஆஸ்ரமத்துக்கு மங்கமாகில், நித்யமான மோஷத்துக்கு ஸாதநமாகியவித்யைக்குமங்கமாய் அநித்யமான ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸாதநமாகிய ஆஸ்ரமத்துக்கு மங்கமாகவேண்டி வரும். ஒன்றே நித்யபலத்தாலும் அநித்ய பலத்தாலும் ஸாதநமாகக் கூடாதாகையால் அவை ஆஸ்ரமமாகமன்றென்று பூர்வபக்ஷம். “யாவஜீபந்திவிஹாதுஜோஷமாயாசு” என்று பிழைத்திருக்கு மளவும் அக்நிஹோத்ரம் செய்யக்கடவெனன்று கேவலாஸ்ரம நிஷ்ட்டனுக்கும் விதிக்கையாலே அவை ஆஸ்ரமகர்மங்களுமாகின்றன. விரியோகமொன்றாகில் அது நித்யா நித்யங்களிரண்டிக்கும் ஸாதநமாகக்கூடாது; இங்கு ஒன்றே விரியோகபேதத்தாலே இரண்டிக்கும் ஸாதநமாகலாம். ஒரு அக்நிஹோத்ரமே ஜீவநாதிகாரமாகவும் ஸ்வர்க்க காமநாதிகாரமாகவு மநுஷ்ட்டிக்கப்படுகிறது; அதுபோலிங்கும் கண்டுகொள்வது. சடுக.

ஸ-அ|| சடுக. ஸஹகாரிஹைநவ.

(ஸ- ரா- ப்- ஹ) ஸஹகாரிஹைநவ = (ஃயஜெதநஹாநெநவபுரஹணாவிலிஷிஷி ” என்று வித்யாங்கமாகவும் விதித்திருக்கையாலே), வித்யாங்கமாகவும் அதுஷ்ட்டிக்கவேணும். சடுக

ஸ-அ|| சடுக. ஸவ-புபாவிதவ்வொஹயலிமாசு.

(ஸ- ரா- ப்- ஹ) ஸவ-புபாசவி = இரண்டிடத்திலும் விரியோகமிருந்தபோதிலும், உஹயலிமாசு = இரண்டிடத்திலும் “அக்நிஹோத்ரம்” இத்தியாதியான நாமாதிகள் ஒன்றாயிருக்கையாலே, தெவ்வவ = அந்த அக்நிஹோத்ராதிகளே, கர்மபேதமில்லையென்றுகருத்து. சடுக

ஸ-அ|| சடுக. ஸநநிஹவ்வஃபுப-புதி.

(ஸ-ரா-ப்-ஹ) ஸநநிஹவ்வ = வித்யையை ஆஸ்ரமபீத்துபாபத்தினுள்ளிற வேறுமையாகிற வித்யைக்குண்டான யாதொரு அபிபவமுண்டு, அதாவது-ப்ரதிபந்தகம், அதில்லாமையை-ப்ரதிபந்தகநாசத்தை, ஃபுப-புதி = ஃயஜெ-புணவாவபைநா-புதி” அக்நிஹோத்ராதிதர்மாதுஷ்ட்டாநத்தினுல் வித்யாவிரோதியானபாபத்தைப்போக்குகிறானென்று ஸ்ருதி சொல்லுகிறது. ஆக, கர்மமானது ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்தித்வாரா வித்யைக்கு ஸஹகாரியாகையாலே, ஆஸ்ரமவிஷயத்திலும் வித்யாவிஷயத்திலுமுபயோகிக்கிறதென்று தூத்பர்யம். சடுக

ஸயி. ககள. ஸ-அ|| சடுச. ஸஹராவாவித-தஜ-புஷேஃ.

(ஸ- ரா- ப்) தஜ-புஷேஃ = ஆஸ்ரமமின்றியே யிருக்கிறவர்களுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யாதுஷ்டாநம் உபநிஷதாதிகளில் கான்கையாலே, ஸஹராவஸவி = ஆஸ்ரமங்களினுடைய இடையிலே வர்த்திக்கிறவர்களுக்கும் (ப்ரஹ்மவித்யாதிகாரமுண்டு). சடுச

(ஸ் - ரா - ஹ) இவ்வதிகாரத்தில் அநாஸ்ரமிகளுக்கும் ப்ரஹ்மவீத்யாதிகார முண்டென்கிறார். - பத்ரி மரணமடைந்தபின்பு வேறு விவாகம் செய்துகொள்ளாமல் அப்படியே யிருக்கிறவனுக்கு விதூரனென்றுபெயர். இந்த விதூரனுக்கும், ப்ரஹ்மசர்யம் ப்ரத்தையமுடித்துவிட்டுப்பின்பு கலியாணமில்லாமல் அப்படியே இருக்கிறவனுக்கும் ஓராஸ்ரமம்விடையாது. இவர்நிராஸ்ரமிகளென்றுசொல்லப்படுவார்கள். இவர்களுக்கு அக்ரிஷோத்ராதியான ஆஸ்ரமகம்மங்களில்லாமையாலே அக்கம்மங்களை அங்கமாக உடைய ப்ரஹ்மோபாஸநம் அவர்கள் செய்யக்கூடாதென்று சிலர் சொல்வார்கள். - ரைவன் பீஷ்மன் ஸம்வர்த்தகன் முதலிய நிராஸ்ரமிகள் ப்ரஹ்மோபாஸநநிரதராயிருந்தார்களென்று உபநிஷித்த முதலிய க்ரந்தங்களில் ப்ரவீர்த்தமாயிருக்கையாலே, “யநெஹ்நஹாநெந் கவலாநாஸகெநஸ்யாஹ்ணாவிலிஷிஷஹி” என்கிற ஸ்ருதியில் தானம் தபஸ்ஸு உபவாஸங்களையும் ப்ரஹ்மவீத்யாங்கமாகச் சொல்லுகையாலே இவைகள் விதூராதிகளுக்கும் கூடுமாகையால் இவற்றையே அங்கமாகக்கொண்டு அவர்களும் ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்யலாமென்று விர்த்தாந்தம். சடுசு.

ஸு|| சடுசு. ஸவீஸ்யபுதெ.

(ஸ் - ரா - ப்ர - ஹ) ஸ்யபுதெசுவி = (“ஜபெய நாவிய ஸவ்லிஷ்யெயாஹ்ணாநாநுஸஸ்ய” ஜபத்தை அங்கமாகக் கொண்டு ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்கிறவனும் ஸித்தியையடைகிறான் இதில் ஸம்சயமில்லையென்று) தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது, (ஆகையால், அவற்றில்திகாரமுள்ள விதூராதிகள் ப்ரஹ்மவீத்யாதிகாரிகளாகலாம். சடுசு.

ஸு|| சடுசு. விஸெஷாநுமூஹாஸ்ய.

(ஸ் - ரா - ப்ர - ஹ) விஸெஷாநுமூஹாஸ்ய = (“தவலாஸ்யஹ்வபெண்ணாஸ்யபாவிஷ்யபாஸஸ்தாநநிஷ்ணு” தபஸ்ஸு ப்ரஹ்மசர்யம் ப்ரத்தைய வித்யை முதலானவற்றினால் பரமாத்மாவையறியக்கடவனென்று) தபஸ்ஸு முதலானவைகளினால் வித்யாநுக்ரஹம் (அதாவது - அவைகளினால் வித்யாநிஷ்பத்தியை ஸ்ருதியும்) சொல்லுகையாலே, (அவர்களுக்கு வித்யாதிகாரமுண்டு.)

ஸு|| சடுசு. சுதஸ்திதரஜ்யோயொமோசு.

(ஸ் - ரா - ப்ர) மோசு = ஸம்ருதியினாலே, சுத = இந்த அநாஸ்ரமியாயிருக்கையைக்காட்டிலும், உதரஸு = வேறான ஆஸ்ரமியாயிருக்கை, ஜ்யோயாஃ = ஸ்ரேஷ்டம். சடுசு.

(ஸ் - ரா - ஹ) ஆகில் ஆஸ்ரமம் வ்யர்த்தமாய் லிடுமென்னில்; “சுநாஸூதீநகிஷெகூஹிநகெகிஷிஷி” இத்த்யாதியான தரமசாஸ்த்ரவசநங்கள், ப்ரஹ்மணன் ஓராஸ்ரமமின்றியே யிருக்கக்கூடாது, அப்படி யொருவருஷ மிருந்தானாகில் மூன்று க்ருத்ரம் ப்ராயஸ்சித்தமாகச் செய்யவேணுமென்று சொல்லுகையாலே நிராஸ்ரமியாயிருப்பதைக் காட்டிலும் ஓராஸ்ரமத்தை அவலம்பித் திருப்பதே உத்தமம். நிராஸ்ரமிக்கு வித்யாதிகாரம் சொன்னது, விவாஹத்துக்கு வேண்டிய தநம் முதலிய உபபத்தியில்லாதவனுக்கு இவ்வீதமான ஆபத்தாலத்தில் வித்யாதிகாரம் சொல்லித் தென்று கருத்தி. சடுசு.

கவி. ககஅ. ஸா-அ|| சருஅ. தஹுதிதஸ்யுதாநாநாஹாவொஜெஜிநெ
ரவிகியஜாதஹுதிவாஹாவெஹுதி.

(ஸா - ப்ர) நியஜாகஹுதிவாஹாவெஹுதி = நியமங்களினாலும் புதநாபாவ
த்தினாலும், தஹுதிதஸ்யு = ஸந்யாவியாவனானுக்கு, ககஅஹுதி = ஸந்யாஸா
ஸ்ரமபங்கமானது, ந = கிடையாது. ஜெஜிநெஹுதி = ஜெமினிக்குமிதுவே
மதம்.

(ஸா - ப்ர) தஹுதிவாஹாவெஹுதி = நைஷ்டிகாத்நாஸ்ரம தர்மபாச்சுதி
களில்நின்றும், நியஜாக = நியமிக்கையாலே, தஹுதிதஸ்யு = நைஷ்டிகாத்நா
ஸ்ரமியாயிருக்கை, ந = கிடையாது. ஜெஜிநெஹுதி = ஜெமினிக்கும்இதுவே
மதம்.

(ஸா - ஹா) ஸந்யாஸி, மறுபடியும் அக்ரிஹேதாத்நாதிகளை யநுஷ்டிக்க வேணு
மென்கிற ஸ்ரத்தையினாலாவது, ஸந்யாஸம்போகாதிகளினாலாவது க்ருஹ
ஸ்த்தனாகில் அவன் செய்கிற கர்மம் வித்யாங்கமாகுமா ஆகாதாவென்றுவரில்; “ந
புநரெயாசு” மறுபடியும் ஸந்யாஸாஸ்ரமத்தில் நின்றும் திரும்பக்கூடா தெ
ன்று சொல்லுகையாலும் “மூஹாஹுதிவாஹாவெஹுதி” இத்யாதிகளினால்
ப்ராஹ்மணம் ப்ராஹ்மசர்யம் தொடங்கி ஸந்யாஸாஸ்ரமம்வரையில் ஏதவேணுமென்று
சொன்னீற்போல், அங்கு நின்றும் திரும்பி கீழே இறங்குகையைச் சொல்லாமையா
லும், அவன் திருப்பிக்ருஹஸ்த்தனாகக் கூடாதாகையால், அவன் செய்கிற கர்மம்
வித்யாங்கமாகமாட்டாது. இம்மதமே ஜெமினி முதலிய பெரியோர்களுக்கும் ஸம்
மதமென்று வித்தாந்தம். சருஅ.

(ஸா - ஹா) நைஷ்டிக ப்ராஹ்மசாரி வாக்ப்ரஸ்த்தன் ஸந்யாஸி இவர்கள் தங்க
ளாஸ்ரமத்தில் நின்றும் தவறினார்களாகில் இவர்களுக்கு ப்ராஹ்ம வித்யாதிகாரமுண்
டா இல்லையா வென்று விசாரிக்கில்; ஆஸ்ரமத்தில் நின்றும் தவறினவர்களுக்கு ஆஸ்
ரம தர்ம மில்லாவிடிலும், வித்யாதிகளைப்போல் தபஸ்ஸு முதலிய ஸாமான்ய தர்ம
முண்டாகையாலே, அவற்றைக்கொண்டு ப்ராஹ்மவித்யையை யநுஷ்டிக்கலா மென்
றார்கள் சிலர்; “புஷ்டிவாஹாவாஹுதிவாஹாஸி” இத்யாதி “சூத்ராநாஹா
ஹுதிவாஹாவாஹுதி” என்று நைஷ்டிக ப்ராஹ்மசாரியை, ஆசார்ய குலத்துக்குப்
பரிசர்மை பண்ணிக் கொண்டு அங்கேயே இருந்து கொண்டு தன் ஞானஸஸைக்
கழிக்கக்கடவனென்றும், “சுரணுரியாததொநபுநரெயாசு” என்று வாக
ப்ரஸ்த்தனை, அவ்வாஸ்ரமத்தில் நின்றும் திரும்பக்கூடா தென்றும், “ஸந்யாஸா
ஸிஹபுநாவத்யுதி” என்று ஸந்யாஸியை, மறுபடியும் க்ருஹஸ்த்தனாகக்கூடா
தென்றும் நியமிக்கையாலே, அவர்கள் நிராஸ்ரமியா யிருப்பது அசாஸநீயமாகை
யால் அவர்களுக்கு ப்ராஹ்மவித்யாதிகாரம் கிடையாதென்று வித்தாந்தம். சருஅ.

ஸா-அ|| சருஅ. நவாயிகாரிகவிவதநாநாஹாநாஹுதியொமாசு.

(ஸா - ஸா - ப்ர) வதநாநாஹாநாசு = பாதித்யத்தைஸ்ருதிசொல்லுகை
யாலே, தத்யொமாசு = ப்ராயஸ்சித்தம் கிடையாமையாலே, கவிசாரிகுஹ
வி = ப்ராயஸ்சித்தாதிகாரத்தில்கொன்ன ப்ராயஸ்சித்தமும், ந = கிடையாது.

(ஸ் - ரா - ஊ) ப்ரஹ்மசாரிபதிதனனால் “கவகீணி-வஸுஸு தவ்ய” இத்
யாநியினால் ப்ராயஸ்சித்தம் செரீர்வியிருக்கையாலே ஸைஷ்ட்டிக ப்ரஹ்மசாரியும்
ப்ரஹ்மசாரி யானாகையாலே இவன் பதிதனான போதிலும் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணிக்
கொண்டு ப்ரஹ்மவித்யையை அநுஷ்டிக்கலாமே யென்னில்; “சூரா-உஷா-உந
விகம்ப-உயஸு-பு-அபுவதவிஜி | ப்ராயஸு-த-நவஸுநாநியெநஸு-
வெஸு-சூதவா” கைஷ்ட்டிகப் ப்ரஹ்மசாரியாயிருந்து பதிதனானவனுக்கு, அவன் நிரு
ம்பி சுத்தனாகும்படியான ப்ராயஸ்சித்த மொன்றையும் கிணைனென்று ஸம்ருதியில்
சொல்லுகையாலே அவனுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் கிடையாது. ஆகையால் ப்ரஹ்மசாரிக்
குச்சொன்ன ப்ராயஸ்சித்தம் உபகூர்வாணென்கிற ப்ரஹ்மசாரிக்கொழிய இவனுக்
குச் சொல்லவில்லை. அவன் ப்ராயஸ்சித்தம் செய்துகொண்டாலும் பரலோகஸாதக
மாகுமெயொழிய ப்ரஹ்மவித்யா ஸாதகமாகாதென்று வித்தாந்தம். சமூக.

ஸாதி|| சகாஃ உவவஞுவல்லைத் தெடுக லாவலிச நவ துருதூழ்.

(ஸ - ரா - வு) உவவாடுவது = நைஷ்டிகனுடைய பாபம் உபபாதகம் (அநையால்), சுஸந்தவசு = போஜநத்திற்போல், ஹாவ்யு = ப்ராயஸ்சித்தமுண் டெவ்பதை, வஸகெ = சில்சொனனார்களர். தபுக்ருது = அது, (தர்மசாஸ்திரத்தி லும்) சொல்லப்பட்டது, சசு ௦

(௮ - ௩௩-ஊ) ஐஷ்ட்டிக ப்ரஹ்மசாரி செய்த பாபத்ஸத மஹாபாததத்தில் சேர்க்காமையாலே அது உபபாதகம். உபஞர்வாணனுக்குச் சில தர்மங்களுமும் மத்ய பாக்ஸ்த்ரிஸம்போகாதிகளில் ப்ராயஸ்சித்தத்தஸத்யமுவிதித்து, “ஐ துரெஷாஹெஷு துஷிரொயி ” இவனுக்குச்சொன்ன தர்மங்களும் ப்ராயஸ்சித்தங்களும், அவ்வவ ஆஸ்ரமதர்மங்களுக்கு விரோத மில்லாவிடில் மேலுள்ள ஐஷ்ட்டிகன் க்ருஹஸ்த் தன் முதலியடிக் ளெல்லாருக்கும், ஸமாகமென்று சொல்லுகையாலே ஐஷ்ட்டிக னுக்கும் ப்ராயஸ்சித்த முண்டென்று சிலர் சொன்னார்கள். சௌ0.

ஸ்திரீ|| சுக. வெஹிஸ்திரீமய்யாவிஸ்யுதநாநாநாநா.

(ஸ- ரா- வு- ஹ) ஸ்ரீதேவீ=(ஆளுபதிதனைப் ப்ரஷ்டனென்றும் ப்ராய
ஸ்சித்தமில்லையென்றும்) ஸ்ம்ருதியில்சொல்லுகையாலும், சூகாநாசு=(அப்ப
டியே) சிஷ்டாசாரம்காண்கையாலும், உஹயாசுலீ=(அவன்செய்தபாபம்)
உபபாதகமானாலும் மகாபாதகமானாலும், ஸவஹிஃசு=ப்ரஹ்மவித்வாதிகாச்
முள்ளவர்களைக்காட்டிலும் புறம்பானவர்களே (என்பதுவித்தாந்தம்.)சுகுக

சுயி. ககக. ஸ-௮ சௌ. ஸாதி நம்மொழுந்தெரிதறாதெயம்.

(ஸ-நா-வ) ஸ்ரீமத்கீ=(யஜ்மானனுக்கே) பலம் சொல்லுக
யாலே, ஸ்ரீமத்கீ=(உத்கீதோபாஸநம்) யஜ்மானனுடைய க்ருத்யம், உகீ=என்
து, சூகீத்யம்=ஆதீரேயர், (சொன்னார்). சூகீத

(ஸ-ரா-ஹா) கர்மாங்கமான உத்திகேதோபாஸநம் யஜுமாநன் செய்யவேண்டிய தா ரூத்விக்கு செய்யவேண்டியதா வென்ஹில்; பலமடைகிறவனே ஸாததத்தை யநு ஷ்ட்டிச்சகவேஸ்ய; பலம் யஜுமாநாதாகையால் அவனே உத்திகேதோபாஸநம் செய்ய வேண்டுமென்று ஆத்மேயர் சொன்னார். சகஉ.

ஸ்தி|| சகந. சூக்தஜித்யளபுடொரிஸுடுௌவரிவரித்யிபுடுக.

(ஸ- நா- ப்) தடுஷ்ஹி = அந்த யாகம் பண்ணுகிறீன்பொருட்ட
ன்று, ப்ரிக்ரீயகை = (ருத்விக்கு) வரிக்கப்படுகிறான், (ஆகையால்) சூகீ-
ஜ்யூ = (உத்தீதோபாஸநம்) ருத்விக்கினால்செய்யவேண்டியது, உதீ = என்று,
ஒளபுமொதீ = ஒளதீலாமியென்பவர்கொன்று.

(௮-௩௩ - ஊ) யாகூபரும் யஜுமானந்தயிருக்க அதை ருத்விக்குசெய்கிறுப் போல் உத்தேதோபாஸந்தையும் ருத்விக்கே செய்யவேண்டும். கர்மகாண்டத்தில், “ ஐக்ஷிஜோ ஷுணீதே ” இத்தயாதியினால் ஸாங்கமான யாகத்தைச் செய்கைக்காகவே ருத்விக்கை வரிக்கிறனென்று சொல்லியிருக்கிறது. ருத்விக்குசெய்தபோதிலும் அது க்காக அவன் தக்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ளுகையால் அதுக்கு முக்யகர்த்தா யஜுமானனே யாகிறுனென்று விரித்தாந்தம்.

ஸ்தி|| முருகேசு.

(ஸ்- பூ) இந்தஸுத்தரம் இந்தபாஷ்யத்தில் அதிகமாகக் காண்கிறது.—
ஸ்-உதேஹ=“யாங்காண நயஜேஜ்ஜஸிஷுரோஸாஸகெ” என்றுதொ
டங்கிசாந்தோக்யத்தில் ருத்விக்கு செய்தவைகளினுடைய பலத்தையஜ்யாந
னடைகிறானென்று சொல்லுகையாலே ருத்விக்கே உத்தேதாபாஸனம்செய்ய
வேண்டும்.

சுயி. கஉ௦. ஸா|| சகச. ஸஹகாய-ஹ்ரவியிஃவக்ஷண-த்யூதீய௦கஉ
தொலிபூராவசு.

(ஸ- ப்) த உ தி = வித்யாவானுக்கு, து தியு = முன்றாவதானமொளம், வியூதிவசு = அங்கவிதி முதலானவற்றைப்போல், வடுகண = பேததர்சனபகூத்தாலே, வஹகாநு, ஹாவிபி = வேறொருஸஹகாரியாகவிதிக்கப்படுகிறது

(ரா-பு) தததம்=உபாஸகனுக்கு, விய்யாதிவசம்= யஜ்ஞாதிவிதிமுதலானவற்றைப்போலே, பகஷ்ணம்=ப்ரவரித்தமாகையாலே, உத்யுத்யு=மூன்றாவதானமௌநமும், ஸஹகாய-ஆனா விய்யம்= வேறொரு ஸஹகாரியாக விதிக்கப்படுகிறது.

(ஸ.ஊ-) தலூக்டூரூ ஹண்ணீபாணிதும் நிவிடிஷுவாஸெடுநதிஷூ
ஸெக் | வாலூஷ்வபாணிதூஷ்வநிவிடிஷூஸூடுமிடீ ” என்கிற ப்ருஹதாரண்ய
ஸ்ருதியில் பால்யபாண்டித்யங்களைப்போல் மௌநமும் விதிக்கப்படுகிறதா, அல்லது
அதுக்கு அநுவாதமாவென்னில், “ஸூடுமிடீ ” என்கிற விடத்தில் விதிப்ரத்யயமில்
லாமையால் இது விதியன்று அநுவாதம் என்று பூர்வபகம்.—ஸந்தோஷிக்கு பால்யபா
ண்டித்யங்களைப்போல் மௌநமும் வித்யாஸாதநமாகையாலும், இதற்குமுன் மௌந
த்தை வித்யாமையாலே அபூர்வமாகையாலும் இது அநுவாதமன்று. விதிப்ரத்யயமில்
லாவிடிலும் கல்பித்துக்கொள்ளவேணும். மௌநமெதுக்காகவென்னில், யாதொருத்த
னுக்கு பேதவாஸனையினால் அத்தைதஜ்ஞாநமூண்டாகவில்லையோ, அவனுக்கு அவ்
வாஸனை போகைக்காக மௌநம் விதிக்கப்பட்டது, ப்ரஹ்ம பரவசூயத்தில் மௌந
விதிசூடுமோவென்னில், தர்சபெளர்ணமாஸவிதியில் அகர்யாதாநாதி கர்மாங்குகளை
யும் விதித்திருப்பதுபோலிதாவும் கூடுமென்று வித்தார்த்தம்.

(நா-மா) தவநாந் ப்ரஹ்மணஃ வாஸ்தித்வாநிவிபுஷ்ய வாவொநகிஷ்டா லெஸ | வாஸ்தித்வாநிவிபுஷ்ய நிவிபுஷ்யபரஃ || உபாஸகன் பாண்டித் வத்தையடைந்து பால்ய வ்ருத்தியோ டிருக்கக்கடவன், அவ்விரண்டையு மடைந்து பின்பு மெளந்தத்தையுடையவனாவான் என்கிற வாஸ்திநேய வாக்யத்தில் பால்யத்தையு ம்பாண்டித்யத்தையும் வித்யாக்ரமமாக விதித்திருப்பது ஸ்பஷ்டம், அதுபோல் மௌந மும் விதித்திருக்கிறதா இல்லையா யென்று விசாரிக்கில், பாண்டித்யம் மௌந மென் டிற இரண்டு பதங்களும் ஜ்ஞாநவாஃ மாகையால் கீழ்ச்சொன்ன பாண்டித்யத்தை யேமேலே அறவழித்து என்றுபூர்வபகி மதம்.—உபாஸகன் (வாஸ்தித்வா) ஸ்ர வண மகங்கலிஞாஸ்டான பரமாத்ம ஜ்ஞாநத்தையடைந்து பின்பு தன்னுடைய வைபவத்தைப் பரகாசிப்பியாமலிருந்து, அதன்பின், “பி-பரி” மேல் த்யாநிக்கப்போ விற பரமாத்மாவினுடைய அபராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை மகநம் பண்ணக் கடவன் என்று அவ்வாக்கத்துக்கு அர்த்தம். அதில் பாண்டித்யபதத்தினால் சொல்லப் பட்ட ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் மௌநபதத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநம் வேறு — இது முன் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் யஜ்ஞாதிகளைப்போலவும் சமதமாதிக ளைப்போலவும் இதுவும் விதியென்றே சொல்லவேணும். இது பால்யபாண்டித்யங்க ளைப்போல் வித்யைக்கு அந்தரங்க லாதநமாயிருக்கும். முனியென்றால் இவ்வர்த்தத் தைச் சொல்லுமோமென்னில்; ப்ரக்ருஷ்ட மகந சீலர்களிடத்தில் வ்யாஸமுனியெ ன்று ப்ரவீத்தியுண்டாகையாலே இப்பதம் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லும் என்று வித் தார்த்தம்.

சகச.

ஸூ|| சகசு. க்ருதவாவாது மூவ்வினொவஸம்ஹாரஃ.

(ஸ-நா-பு) க்ருதவாவாசு = (ஸ) அநேக தர்மமுண்டாகையாலே, (நா) எல்லா ஆஸ்ரமிகளுக்கும் வித்யாதிகாரமுண்டாகையாலே, மூவ்வினா = க்ருஹஸ்தனோடு, உவஸம் ஹாரஃ = நிகமனம் செய்யப்பட்டது. சகசு

(ஸ-நா-மா) எல்லா ஆஸ்ரமிகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரமுண்டா கில், சாந்தோக்யத்தில், “ஸவஜ்ஞெவ்வதத்யநு யாவடிபாஸ்யம் ஹிஷ்டொகரி லிஸாபடிதே” இப்படியே ஆயுஸ்ஸுள்ள வரையில் க்ருஹஸ்ததர்மத்தை அறு வ்ட்டித்துக் கொண்டிருந்து சரீராவஸாத்தில் பரமாத்மாவை யடைகிறானென்று என் சொல்லிற்றென்னில், (நா) எல்லாருக்கும் ப்ரஹ்மவித்யா திகாரமுண்டாகையா லே, அதில் க்ருஹஸ்ததனும் சேர்ந்தவனாகையால் இவனைச்சொல்லி முடித்தது. இப் படி சொன்னது—எல்லா ஆஸ்ரமிகளும் தங்கள் தங்கள் தர்மத்தையாவதாய்வும் அறு வ்ட்டித்துப் பின்பு பரமாத்மாவை யடைகிறார்களென்பதற்கு உபலக்ஷணமென்று வித் தார்த்தம்.—எல்லா ஆஸ்ரமிகளைக்காட்டிலும் க்ருஹஸ்ததனுக்கே பஹுகஷ்ட ஸாத்ய மாண அநேகதர்மங்களுண்டாகையாலே, மற்றொருவர்க் கிவ்வளவில்லாமையால் முடி வில் இவனைச்சொல்லிற்றென்று சங்கரபாஷ்ய வித்தார்த்தம்.

சகசு.

ஸூ|| சகசு. ஜெநநவதிதரொஷாஸிபுபொஷாசு?

(ஸ-பு) ஜெநநவசு = ஸந்தராவியைப்போல், உதரொஷாஸி = மற்ற ஆஸ்ரமிகளுக்கும், உபொஷாசு = (வித்யாதிகாரம்) சொல்லுகையாலே, (நா) ஸ்வருமதிகாரிகள், சகசு

(நா-பு) ஜெநநவசு = மௌநத்தைப் போல், உதரொஷாஸி = மற்ற

பு'கூ'கூ'.

५५५.

சூ.கா.க.

சுயி. கஉக. ஸௌ|| சசுள. சுநாவிஷ்ணு^{க்}நயாச^ந.

சக.எ.

பர-நாக்.

५५३.

(ரா-ஹ) உபாஸத்தினுண்டாகிறமோக்ஷாதிரித்தமான ஐஹிகபலங்கள் உபாஸம் செய்த உடனே உண்டாகிறதா, அல்லது காலாந்தரத்தி லுண்டாகிறதா வென்னில்; ப்ரதிபந்தகமில்லாமலிருந்தா லிப்போதுண்டாகிறது, இருந்தால் காலாந்தரத்தி லுண்டாகிறது. “யதேவவிடிபாகரோகி” இத்யாதி ஸ்ருதிகள் இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண மென்கிறார்.

சகசு.

ஸயீ. கஉந. ஸூத்ர|| சகசம். ஸ்வவஸ்திமதாநியீஹநஹஸ்யவயுதெ
ஹநஹஸ்யவயுதெஃ.”

(ஸ-ஹ) ததவஸ்யவயுதெஃ=அந்த(ஓரே)-ஆகாரத்தையே நிர்ஸயித்துச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வய = இப்படி, ஓஹிமதாநியஸீ=மோக்ஷமாதியபலத்தில் விஸேஷநியமம் கிடையாது.

சகசு.

(ரா-வ.) ததவஸ்யவயுதெஃ=அந்தப்ரதிபந்தகரூபமான அவஸ்த்தையே னுடைய நிர்ஸயத்தாலே, ஸ்வய = இப்படியே, ஓஹிமதாநியஸீ= மோக்ஷபலத்துக்கும் நியமமில்லை.

(ஸ-ஹ) கர்மத்தினால் வீத்யையுண்டாகும்போது ப்ரதிபந்தகமிருந்தால் விலம்பிக்கும், இல்லையாகில் சக்ரமுண்டாகுமென்கிற விசேஷம் வீத்யைக்குள்ளதுபோல் ப்ரதிபந்தக ததபாவங்களினால் மோக்ஷத்திலும் விசேஷமுண்டாவென்னில், மோக்ஷமாவது ப்ரஹ்மஸ்வரூபம். அது நிர்வசேஷம். “சுஹ்யுதமநிநணு” இத்யாதி வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு அந்த ஓரே ஆகாரத்தைச் சொல்லுகிறதொழிய மற்றே ராகாரத்தை எங்கும் சொல்லவில்லை. ஆகையால் அதில் ஒரு ந்யூநரீதிகபாவம் கிடையாது, ஏகரூபம் என்கிறார்.

சகசு.

(ரா-ஹ) ப்ரதிபந்தக முண்டாகில் உபாஸத்தினால் ஐஹிகபலம் விலம்பித்து உண்டாவதுபோல், எவ்விதமான உபாயத்தினாலும் நசியாத பாகவதாபசாரம் முதலிய ப்ரபல ப்ரதிபந்தகமுண்டாகில், உபாஸநம் செய்த உடனே மோக்ஷம் கிடைப்பதென்ற நியமமும் கிடையாது. அவ்வபசாரம் பலித்துக்கழிந்த பின்புதான் மோக்ஷமுண்டாகும் என்று சொல்லுகிறார். “ததவஸ்யவயுதெஃ” என்கிற பதத்தை இரட்டித்துச்சொன்னது - அத்யாயம் முடிந்ததென் றறிக்கைக்காக.

சகசு.

முன்றும் அத்யாயம் நாலாம்பாதம் முடிந்தது.

முன்றும் அத்யாயம் முடிந்தது.

(ஸ் - ஸா) உத்தீதோபாஸநத்தில், “ஸஹ உநுரஸீது குழித்நாஸ வரூராவ துபாஸு” ஆதித்யனுடைய அநேக கிரணங்களையும் ஆதித்யனையும் அடிக்கடி ஆவ்ருத்தி பண்ணக்கூடவாய் என்று ஆவ்ருத்தி செய்யச்சொல்லுகை மற்ற உபாஸநங்களிலும் ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டுமென்பதற்கு ஸீங்கமாயிருக்கிறது. இரண்டும் உபாஸநமாகையால் ஓரிடத்தில் உபாஸநவரூபம் சொன்னால் மற்றோரிடத்திலும் அதையே சொல்லிற்றமென்று கருத்து.

சஎக

(௬௦-ஊ) “தேஹவஹு” என்பவென காஸ்தே திஸூநு திஸூநு ஹா “தேஹு”
 ஹு” இடைவிடாத பரமாத்மவீஷயகமான ஸம்ருதி பரீம்பரையே த்யாகமெனப்
 படுமென்று ஸம்ருதியிலும் சொல்லுகையாலே அடிக்கடி ஆத்ருத்திசெய்யப்பட்ட ப்ரஹ்
 மோபாஸஸமே மோக்ஷஸாதகமாகும். சஎக.

கூயீ. கஉ௫. ஸ-தி|| சஎ௫. சூதே தி-த-ருவ மஹு கி-மு-ஹயகிவ.

(௬௦-ஈ-பு) சூ-நூ-உ-தி-க- = ஆத்மாஎன்றே, உ-வமஹு-கி- = த்யாநிக்கு
 றார்கள், மு-ஹயகி- = (இவ்வர்த்தத்தையேசாஸ்திரம்) போதிக்கிறது.

(௬௦ - ஊ) பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை த்யாநிக்கும்போது ஜீவனு தன்னைக் கா
 ட்டிலும் பரமாத்மாவை வேறாக த்யாநிக்கவேணுமா, அல்லது தன்னையே பரமாத்ம
 ஸ்வரூபமாக த்யாநிக்கவேணுமாவென்னில்; ஜீவன் புண்யபாபங்களோடுகூடினவன்,
 பரமாத்மா அநிலஸதவன், இப்படி எவ்வு வெவ்வேறாயிருக்க ஜீவனையே பரமாத்மா
 வாக த்யாநிப்பது அசுபக்தமாகையால் வெவ்வேறாகவே த்யாநிக்க வேணுமென்றான்
 பூர்வபகி—ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பேதமில்லை. ஜீவனுக்குப் புண்யபாபங்கள்
 ஸ்வாபாவிகமன்று; அவ்நிலையினால் கல்பிக்கப்பட்டது. அது வாஸ்தவமன்று. ஆகையால்
 ஜீவனே ப்ரஹ்மம்; த்யாநிக்க வேண்டியதும் அப்படியே; “ஶ்வாவாஶஹரீஸிஹ
 மவொஹெவதெஶஹொவெஶுரீஸிஹமவொஹெவதெ” என்று ஜீவப்ரஹ்மங்களை
 அபேதமாகவே த்யாநிக்கிறார்கள். ஜாபாலர்கள், “தக்ஷுரீஸி” இத்த்யாதியான வேத
 வாக்யங்களும் அபேதத்தையே சொல்லுகிறது. ஆகையால், அபேதமாகவே த்யாநம்
 செய்யவேண்டுமென்று வித்தாந்தம். சஎஉ.

(௬௦ - ஊ) பரமாத்மாவை ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறாக த்யாநிக்க வேணுமா,
 அல்லது அபேதமாக “நான் ஆத்மா” என்று த்யாநிக்கவேணுமா வென்னில்; பரமா
 த்மாவைக்காட்டிலும் ஜீவன் வேறுபட்டவன், இவ்வர்த்தம் “கூயீகக்ஷு-மெஹு-தி
 ரெ-பு-ஸா-க” இத்த்யாதி ஸூத்ரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேறுபட்ட என்
 னுக்களை ஒன்றென்று த்யாநிப்பது அநஸித்தமாகையால் வேறாகவே த்யாநிக்க வேணு
 மென்று பூர்வபகி—பரமாத்மாவைத் தனக்காத்மாவாகவே உபாஸகம் செய்ய வே
 ண்டும், இந்த சரீரத்துக்குத்தா னாத்மாவாமதபோல், ஜீவனாகிய தனக்குப்பரமாத்மா
 ஆத்மாவாகிறான். வெவ்வேறான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் அபேதமாகவே “நான்
 தேவன், நான் மதவ்யன்” என்று வ்யவஹரிக்கிறார்கள். அதுக்குக்காரணம் சரீராத்ம
 ஸம்பந்தம். அது ஜீவனுக்கும் பரமாத்மாவுக்குக் கூட உண்டு. உபாஸகம் செய்கிற
 பூர்வபுருஷர்களும், “ஶ்வாவாஶஹரீஸி-ஶஹொவெஶுரீஸி” என்று தன்னைப்பரமா
 த்மாவென்றே உபாஸகம் செய்கிறார்கள். “யஸ்யுரூ தாஸாரீஸு” எந்த பரமாத்மா
 வுக்கு ஜீவன் சரீரமோ என்ற ஸ்ருதியே இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணம். ஆகையால், பர
 மாத்மாவைத் தனக்கு ஆத்மாவாகவே உபாஸகம் செய்யவேணுமென்று வித்தாந்தம்.

கூயீ. கஉ௫. ஸ-தி|| சஎ௫. ந-பு-கீகெ ந-ஹிஸி.

(௬௦-ஈ-பு) ப-கீகெ=ப்ரதீகத்தில், ந=ஆத்மதம்புத்திசெய்யக்கூடாது
 ஸி=அந்தப்ரதீகமானது, நஹி=ஆத்மாவன்றன்று. சஎ௫.

(௬௦-ஈ-ஊ) பரமாத்மோபாஸகம் இப்படி செய்தபோதிலும் ப்ரதீகோபாஸகம்
 செய்யும்போது ப்ரஸஸு-நாமம் பூதநிய ப்ரதீகங்கள் (௬) பரமாத்மஸ்வரூபமன் று
 கையால் (௬௦) பரமாத்மாவைப்போல் தனக்கு ஆத்மாவன்றுகையால் அவைகளைத்

867.74

சுஎசு.

சுஎடு

ସଂଗ୍ରହ.

சென்னை

இளம்,

ஸூத்ரி சௌ. யூநாசுவ.

ஸ-நா-பு-ஊ) யூநாசுவ = (உபாஸநமென்பது) த்யாந மாகையானே,
 (த்யாநத்தி) இடைபில்விடக்கடாதாகையால், ஏகாக்ரசித்தனானிக்கு உட்
 கார்த்தே உபாஸநம்செய்யவேண்டியது. சௌ

ஸூத்ரி சௌ. சுவலக்யகூடேபக்ஷி.

(ஸ-நா-பு-ஊ) சுவலக்யகூடே = (பர்வநாதிகள்) சலியாமலிருக்கையை, ச
 வெக்ஷி = உட்கொண்டு, (“யூநாயசீவபூயிவ்யூநாயசீவாந்தரிக்ஷி” இ
 த்யாநிகளினால் பூரி ஆகாசம் மலை முதலானவை த்யாநிக்கிரப்போலிருக்கிற
 தென்று சொல்லிற்று. இதனால் த்யானத்துக்கு நிர்சலமாயிருக்கவேண்டுமென்
 றேற்படுகிறது. அது உட்கார்த்தவனுக்கேபலிக்கும். சௌ.

ஸூத்ரி சௌ. ஸரஸ்தி.

(ஸ-நா-பு-ஊ) ஸரஸ்தி = (உவலிஸ்ரஸநெயுதெ யொமஜாதவி
 ஸாவயெ” உட்கார்த்தயோகாப்யாஸம்செய்யக்கடவனென்று) தர்மசாஸ்திர
 க்காரர்களும் சொல்லுகிறார்கள். சௌ.

ஸூத்ரி சௌ. யதெகா தாதத்ராவிஸௌக்ய.

(ஸ-நா-பு-ஊ) சலிஸௌக்ய = (சித்தஸ்தத்யாநுகுலதேசகாலங்களை
 க்காட்டிலும் வேறாகதேசகால விசேஷங்களை விசேஷித்துச் சொல்லாமையா
 லே, யத = எந்ததேசத்தில் எந்தகாலத்தில், வாகா தா = சித்தஸ்தத்யாந
 ம் (உண்டாகிறதோ), தத்ரா = அந்ததேசத்திலே அந்தகாலத்திலே (இருந்து
 உபாஸநம்செய்யவேண்டியது). “ஸகூடாநாநிவஹிதேந்நாநுகூடுவெஸு
 வஸிதெஸு” பருக்கைகளில்லாமலும் பரஸ்ஸுக்கு அதுகலமாயும் பரிசுத்த
 மாயுமிருக்கிற தேசத்திலே உபாஸநம்செய்யவேண்டுமென்று மாத்ரம்சொல்
 லிற்று. இதனால் தேசகாலங்களுக்கு நியமமில்லையாகிலும் உட்கார்த்தேசெய்ய
 வேண்டுமென்கிற நியமம்மாத்ரமுண்டென்றுபாவம். சௌ.

சுய. கௌ. ஸூத்ரி சௌ. சூப்யாணாதத்ராவிஹிஷ்டி.

(ஸ-நா-பு) சூப்யாணா = மரணம் வரையில் (உபாஸநம்)செய்யவே
 டும். தத்ராவி = அக்காலத்திலும், ஷ்டி = உபாஸநம்காணப்பட்டது.

(ஸ-நா-பு) இந்த உபாஸநம் ஒருநாள் செய்தால் போருமா, ஜீவித்காலம்வரை
 யில் செய்யவேணுமா வென்னில்; ஒருநாள் செய்தாலும் “உவாவஸ்த” என்கிற
 விதியை அதுவட்டித்தவனாகிறான். யாவத்தாலும் செய்யவேணு மென்கிற விதி
 கடையது. “ஸவஸ்தே வஸதத்யநாயாவதாயுஷ்டி” என்கிறவாச்யத்தில் யாவ
 தாயுஷ்டி செய்யக்கடவன் என்கிற விதிப்ரத்யயமில்லாமையால் அது இதற்குப் ப்ரமா
 ணமாகமாட்டாத என்று பூர்வபக்ஷம்—“ஸவஸ்தே வஸதத்யநாயாவதாயுஷ்டி”
 என்கிற வாச்யத்தில் யாவதாயுஷ்டி இவ்வுபாஸநத்தைச் செய்தவனுய் பின்பு மோக்ஷத்

(ரா-பு) வாடுதது = சரீரம்நசித்தவளில், உதாஸுக்ஷி = மற்றென் னுறுபுண்யம்போலே, சுஸம்ஸுஷி = ஒட்டாமை (வித்தம்). ச. அ. க.

(ஸ்-நா-ஸா) சாஸ்த்ரத்துக்கும் பாபம் நிவரித்தமாகையாலே அநிஷ்டமான பாபம் நசிக்கலாம், சாஸ்த்ரவிதரித மாகையாலே இஷ்டமான புண்யம்செய்வதென்னென்னிலும்; மோக்ஷத்திக்கு பாபம்போல் புண்யமும் ப்ரதிபந்தக மாகையாலும் “த து க்ஷு தக்ஷுஷ்டு தெவிய உததெ” என்று புண்ய பாபங்களிரண்டையும் உதறியிட்டுப் போகிறுனென்கையாலும், சரீரம் நசித்தபின், ஆயுராரோக்யாதினை விளைக்கத்தக்க புண்யமும் நசிக்கிறது என்று வித்தாந்தம். சஅங்.

சுயீ. கருஉ. ஸுதி|| சஅச. சுநாநஸ்பகாபெபவணவக்ஷுபவதிவெப்ததவயெபி.

(ஸ்-நா-பு) ததவயெபி=சரீரபூன்ளவரையும் கர்முமுண்டென்கையாலே சுநாநஸ்பகாபெப=பலப்ரதாநத்தில் ஆரம்பியாத, வதிவ-வணவ =முன்செய்தகர்மங்களே, (நசிக்கின்றன). சஅச.

(ஸ்-நா-ஸா) உபாஸகனுக்கு புண்யபாபங்கள் நசிக்கிறதென்றது. அவற்றில் சில நசித்து சில இருக்குமா, எல்லாம் நசிக்குமாவென்னில், “ஸவெ-வாஸா ரிஷி புஷ்புயெ” எல்லாக்கர்மங்களும் நசிக்கிறதென்கையாலே ஒன்றும்நித்திதில்லையென்று பூர்வபக்ஷம்—உபாஸகம் பூர்த்தியாகிற வரையில் சரீரமிருக்க வேண்டுகையாலே அந்தசரீரஸ்த்திதிக்குக் கர்மம்தவிர மற்றொருநேரதுவில்லாமையாலும், “தவ்யுதா வதெவவிராயாவந் ஸரோகெ” என்றுசரீராவஸாநம்வரையில் கர்மமிருக்கிறதாகச் சொல்லுகையாலும், உபாஸகத்துக்குமுன்னே செய்யப்பட்ட ஸஞ்சிதமான கர்மங்களே நசிக்கின்றன, ப்ராரப்தம் நசியாது. என்று வித்தாந்தம். ப்ராரப்தமாவது செய்த கர்மங்களில், எந்த கர்மம் தன்னுடைய பலத்தை அதுபலிப்பிக்க ஆரம்பித்துவிட்டதோ அது. மற்றது ஸஞ்சிதம். சஅச.

சுயீ. கருஉ. ஸுதி|| சஅரு. சுயிஹோத்ராதிதா ததூய-பாபெவ ததூப-நாசு.

(ஸ்-நா-பு) ததூப-நாசு=வித்யாங்கமாக, (ஸ்) (வித்யாஸஹகாரியாக) க்காண்கையாலே, சுயிஹோத்ராதிதா = அக்ரிஹோத்ரம் முதலிய கர்மம், ததூய-பாபவணவ=உபாஸநாருப (ஸ்) (மோக்ஷருப) கார்யத்தின்பொருட்டே (ஆகிறது). சஅரு.

(ஸ்-நா-ஸா) பாபம்போலும் புண்யமும் நசிக்குமாகில், அக்ரிஹோத்ராதி கர்மங்களைச் செய்யவேண்டாவேயென்னில்;—“யஜெநநாநெந-விவிதிஷ்ணி” யஜ்ஞாதிகளை அங்கமாகக்கொண்டே உபாஸகம் செய்கிறார்களென்கையாலே அக்ரிஹோத்ராதி கர்மம் செய்தால் மகஸ்ஸு நிர்மலமாய் உபாஸகம் மேல்மேல் நடக்கும், இல்லையாகில் பாபத்தினால் மகஸ்ஸுகலங்கி உபாஸகம்நிறைவேறுதாகையாலும், அவ் உபாஸகம் யாவஜ்ஜீவம் செய்யவேண்டுகையாலும், அவற்றைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்கிறார். சஅரு.

ஸுதி|| சஅசு. சுதொந்ராவிஹோகெஷாஃஹயொஃ.

(ஸ்-நா-பு) உஹயொஃ=பூர்வோத்தரகர்மங்களிரண்டிலும்; சுதஃ=உபாஸகத்துக்குஸஹகாரியான கர்மத்தைக்காட்டிலும்; சுந்ராவி = வேறு கர்மமுந்(உண்டாகுபால், அதைப்பற்றி), ஹகெஷாஃ=சிலருடைய, (வசநங்கள் காண்கின்றன). சஅசு.

(ஸ்-நா-ஹ) அக்ஷிணோத்ராதி ஸத்கர்மங்களில் சிலவை வித்யாஸாதநங்கள், சிலவை அநுபவ விநாஸ்யங்களாகில், “தஸ்யுஷுத்ராஜாயஸுவயநி ஸுஹுர டிஸ்யாயுக்யுத்ராஹிஷணஃ வாவக்யுத்ராஸு” உபாஸகனுடைய தந்தைப்பிள்ளைகளும், புண்யத்தை ஸுஹுருத்துக்களும், பாபத்தை சத்ருக்களு மடைதிரூர்களு என்று எதைப்பற்றிச் சொல்லிற்றென்னில்; வித்யைக்கு அநுபயோகியாய் முன்செய்யப்பட்ட கர்மங்களில் எவை பலப்ரதாநத்துக்கு ஆரம்பியாமல் ஸஞ்சிதங்களாயிருக்கின்றனவோ, அவற்றை “ஸுஹுர டிஸ்யாயுக்யுத்ராஸு” இத்யாதி வாக்யம் சொல்லிற்றென்கிறார்.

சஅசு.

ஸு-தி|| சஅஎ. யஜெவவிடிபெய்சிஹி.

(ஸ்-நா-பு-ஹ) யசுவனவ=எந்தகர்மமே, விடிபா(யஜெவவிடிபா) கரொகி” என்று வித்யையோடுகூடினதாக(ச்செய்யப்படுகிறதோ, அதுவே சிக்கிரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கிறது) உசிஹி=என்றன்றோ சொல்லப்பட்டது. இதனால், சில கர்மங்கள் ப்ரதிபந்தகத்தினால் அப்போதே பலத்தைக் கொடாமல் சிலகாலம் கழித்து அப்ப்ரதிபந்தகம் போனவாறே பலத்தைக் கொடுக்குங்களென்று தோற்றுணைகபால் அந்த ஸஞ்சிதகர்மங்களே ஸுஹுருத்துக்களை யடைகிறதென்று சொல்லப்பட்ட தென்கிறார்.

சஅஎ.

சயி. கநச. ஸு-தி|| சஅஅ. மொமெநகவிதரெக்யவியிஸ்யாயஸா

வடிபெ.

(ஸ்-நா-பு) உதரெ=வேறான (ப்ராரப்தமான) புண்யபாபங்களை, மொமெந=அநுபவத்தினால், க்யவியிஸ்யா=நசிப்பித்து, சயி=பிற்பாடு, ஸு-வடிபெ=(ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான்.

சஅஅ.

(ஸ்-நா-ஹ) ஸஞ்சித கர்மங்கள் நசிக்கிறதென்றது. ப்ராரப்த கர்மம் எந்த சரீரமிருக்கச்செய்தே உபாஸநம் செய்கிறானோ, அந்த சரீரம் நசித்திற்போதே நசித்திறதா, அல்லது இன்னும் சில ஜம்மங்கள் கழித்து நசித்திறதாவென்னில்; ப்ராரப்த கர்மம் எவ்வளவு பலத்தைக்கொடுக்குமோ; அவ்வளவு பலத்தையும் அநுபவித்தபின்பே அந்த கர்மங்கள் நசிக்கும். அது இந்த ஜம்மத்தில் முடிந்தாலும் முடியும், சில ஜம்மங்கள் கழித்து முடிந்தாலும் முடியும், “தஸ்யுத்ராவஜெவவிடிஸு” என்ற வாக்யமும், ப்ராரப்த கர்மம் நசிக்கும் வரையில் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பின்பு மோகத்தை யடைகிறானென்றே சொல்லுகிறது என்கிறார்.

சஅஅ.

க - வதுபாடம் முடிந்தது.

உ - வதுபாடம்.

சயி. கநரு. ஸு-தி|| சஅசு. வாஜநவலிடிஸ-நாஸுவாஸு.

(ஸ்-நா-பு) டிஸ-நாசு=ப்ரத்யக்ஷமாகக்காண்கையாலும், ஸுவாஸு=வேத) சப்தத்தினாலும், வாசு=(ஸ்) வாகிந்த்ரியத்தினுடைய வ்யாபாரமானது) (நா) வாகிந்த்ரியமானது, மெவலி=மநஸ்ஸில் (சேருகிறது).

அசுசு.

(௬-ஊ) இதில் உத்த்ராந்திப்ரகாரம் விசாரிக்கப்படுகிறது—“சுலபுஷ்யா
 ௨)புருஷஸு ப்ரயதொவாஹுநவிலஸுவஹுதேநிப்ராணெவாண
 ஸுலபுஷ்யாஹுநவிலஸுவஹுதேநிப்ராணெவாண” இந்த புருஷன் மரித்துப்போகும்போது
 வாக்குநிதஸ்விலம், மஸ்ஸுப்ராணனிலம், ப்ராணன் தேஜஸ்விலம், அது பரதே
 வதையிலும்போய்ச் சேருகிறதென்கிறது. இங்கு வாக்கு மஸ்ஸோடு சேருகிறதென்ப
 தற்கு, வாகிந்த்ரியமா, அல்லது அதிலுடைய வ்யாபாரமா மஸ்ஸில் சேருகிறதாகச்
 சொல்லப்படுகிறதென்னில்; வாக்கு என்றே சொல்லிற்று, வாக்குவ்யாபாரமென்று சொ
 ல்லவில்லை யாகையால் வாகிந்த்ரியமே மஸ்ஸில் சேருகிறதென்று பூர்வபகம்—மே
 லே ஸூத்ரகாரர் வாகிந்த்ரிய ஸ்வரூபத்தாக்கு லயம் சொல்லப்போகிறார். அனதயே
 இங்கும்சொன்னால் புருஷத்தமாகும் ஆகையால்ஸூத்ரத்திலுள்ள வாக்கு என்றபதத்துக்
 கு வாகிந்த்ரியவ்யாபாரமென்றார்ந்தம். ஒருவஸ்து லயிக்கும்போது, கடகம் ஸுவர்ண
 த்திலும், நடம் மண்ணிலும்போல் தன்னுடையஉபாதாநத்தில் லயிக்கவேணும், வாக்
 குக்கு மஸ்ஸு உபாதாந காரணமன்று ஆகையால் அதின் வ்யாபாரமே மஸ்ஸில்ல
 யிக்கிறது.வாக்குவ்யாபாரமாகிய வார்த்தை சொல்வது நின்றுபோன பின்பும் மஸ்ஸு
 இருக்கிறதாக லோகத்தில் ஸ்பந்தட்டமாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால்ஸ்ருதி “வாகு”
 என்று இந்த்ரியத்தையே சொல்லுவா நென்னென்னில்; வார்த்தைசொல்லுகை வா
 க்கினுடைய வ்யாபாரமாகையால் ஆஸ்ரயத்தைச் சொல்லுகிற பதத்தினால் அதின்
 தர்மத்தைச் சொல்லிற்றென்று வித்தாந்தம். சஅக.

(௬-ஊ) உபாஸகனுடைய அர்ச்சிராதி கதியைச்சொல்வதாகக்கருதி முதல்
 உத்த்ராந்திப்ரகாரத்தை இதில் விசாரிக்கிறார்—“வாஹுநவிலஸுவஹுதே” என்
 கிற விடத்தில் புருஷன் மரிக்கும்போது முதலிலே வாக்கு மஸ்ஸில் லயிக்கிறதெ
 ன்று சொல்லிற்று. அதுக்கு வாகிந்த்ரியமே லயிக்கிறதென்றார்ந்தமா, அதின் வ்யாபா
 ரம் லயிக்கிறதென்றார்ந்தமா வென்னில், வஸ்துக்களுக்கு லயம் தன்னுடைய உபா
 தாந காரணத்திலே யாகையாலே வாக்குக்கு மஸ்ஸு உபாதாந மல்லாமையாலே
 அதில் வ்யாபாரமே லயிக்கிறதென்று பூர்வபகம்—லோகத்தில் மரிக்கிறவனுக்கு வா
 கிந்த்ரியம் போனபின் மஸ்ஸிருப்பதாகக் காண்கையாலும், ஸ்ருதியில் வாகிந்த்ரியத்
 தைச் சொல்லுகிற “வாகு” என்ற பதத்துக்கு அதின் வ்யாபாரமென்பதற்கும் வாக்கி
 னுடைய வ்யாபாரம் நசித்தபின் அவ்விந்த்ரியம் இருக்கிற தென்பதற்கும் ப்ரமாணம்
 காணாமையாலும், இங்குச்சொல்லுகிற லயமாவது, கடகம் ஸுவர்ணத்தில் லயிப்பது
 போலன்றிக்கே ஒருவன் மற்றொருவனோடு சேருவதுபோல் வாக்கு மஸ்ஸில்போய்ச்
 சேருகிறதென் றார்ந்தமாகையாலும், வாகிந்த்ரியமே மஸ்ஸில் லயிக்கிற தென்று
 வித்தாந்தம். சஅக.

ஸூத்ர|| சகூ. சுதவஸவஸுபாணநு.

(௬-ஹ) சுதவஸவ=ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் மஸ்ஸு உபாதாந
 காரண மல்லாமையாலேயே, ஸுபாணி=ஸமஸ்தேந்த்ரியங்களும், சுநு=
 (தங்கள் வ்யாபாரத்தவார) மஸ்ஸை யறுவார்த்தக்கிருதிகள் (என்று “ஊ”
 பெருநவிலஸுவஹுதேநி” என்கிற விடத்திலு மார்த்தமாகக்கொள்ள
 வேணும்). ஸகலேந்த்ரியங்களும் மஸ்ஸில் லயிக்கிறதென்று சொல்லுகிற
 இந்த ஸ்ருதிக்கும் இந்த்ரிய வ்யாபாரங்களே லயிக்கிறதென் றார்ந்தமாமென்று
 தர்ப்பாயம். சகூ.

(௬-ஹ) சுதவஸவ=(“வஸுவஹுதே” என்கிற பதத்துக்கு லயிக்கி
 ருபதன் றார்ந்தமன்றிக்கே சேர்ந்திருக்கிறதென் றார்ந்தமாகையினாலேயே, ஸு

வாணிகநா (தலாடிவஸாஹதேஜாஃஸவாநஸ-வஜீஹி, பெயி-நவலி
ஸம்வஜிஜாநெம்” என்கிற ஸ்ருதியில் சொல்லுகிற, “மநஸ்வில்ஸம்பந்ரமா
வா ஸகலேந்த்ரியங்களோடுகூட” என்ற அர்த்தமும் உபபந்ரம்கிறது.) வாக்கை
பீபோலவே மற்ற இந்த்ரியங்களும் மநஸ்வில்போய்ச் சேருகிறதென்று தாத்
பர்யம்.

சகூ.௦.

சுயீ. க௭௭. ஸுதி|| சகூக. தநநிப்ராணஉதராக்.

(ஸ்-ரா-பு) தகீ=அந்த, திநி=மநஸ்ஸு, உதராக்=மேல்வாக்
யத்தினால், ப்ராணெ=ப்ராணனிடத்தில் ஸம்பத்தமாகிறது.

சகூக.

(ஸ்-ரா-வா) “திநிப்ராணெ” என்கிற மேல்வாக்யத்தில் (ரா) மநஸ்ஸுக்கு
ப்ராணனில்லயமா, அல்லது முன்போல ஸம்யோகமேயாவென்னில் (ஸ்) மநஸ்ஸு
க்கா அதின்வ்யாபாரத்துக்கா ப்ராணனில்லயம் சொல்லிற்றென்னில், முன், வாக்குக்கு
மநஸ்ஸுப்ரக்ருதியல்லாமையால் வாக்குக்கு மநஸ்வில் லயம் சொல்லசரிப்படவில்லை.
“கூநஜயாஹிஸாஜிநி” என்று மநஸ்ஸை அந்நவிகாரமாகச் சொல்லுகையாலும்,
“கூநஜாஹிஸாஜிநி” என்று ஜலம் அந்நத்தைப் படைத்ததாகச் சொல்லுகையா
லும், “சூவொயிப்ராணெ” என்று ப்ராணனை ஜலத்தின் விகாரமாகச் சொல்லு
கையாலும் மநஸ்ஸுக்கும் ப்ராணனுக்கும் இவ்விதமான ஸம்பந்தத்தைப்பற்றி, முன்
போலதுபபத்தி யில்லாமையாலே ப்ராணனில் மநஸ்ஸுக்கு லயம் சொல்வதே உசித
மென்று பூர்வபக்யம்—“கூநஜி-திநி-சூவொயிப்ராணெ” இத்தாதி இடங்க
ளில் மநஸ்ஸுக்கு அந்நத்தையும் ப்ராணனுக்கு ஜலத்தையும் உபாதாநமாகச் சொல்ல
வில்லை, அந்நத்தினால் மநஸ்ஸும் ஜலத்தினால் ப்ராணனும் ஸஹகரிக்கப்பட்டு பல மு
டையவைக ளாகின்றனவென்றே சொல்லப்பட்டது, உன்வழியிலும், மநஸ்ஸுக்கு
அந்நமும் அந்நத்துக்கு ஜலமும் காரணமாயினும் ஜலத்துக்கு ப்ராணன் காரணமன்
றாகையால் “திநிப்ராணெ” என்ற விடத்தில் ப்ராணபதத்துக்கு ப்ராணகாரண
மான ஜலமென்றாத்தம் சொல்லவேணும், அப்போது ப்ராணபதம் லாக்ஷணிகமாம்,
ஆகையால் அந்த யுக்தி சரியன்று. முன்போலவே (ரா) மநஸ்ஸு ப்ராணனோடு கூடு
கிறது (ஸ்)(மநோவ்ருத்தியே ப்ராணனில்லயிக்கிறது) என்று சொல்வதே சரியான
தென்று வித்தாந்தம்.

சகூக.

சுயீ. க௭௭. ஸுதி|| சகூக. ஸொயுக்ஷதடிவ்மஜாஹிஜி.

(ஸ்-ரா-பு) தடிவமஜாஹிஜி=அந்த ஜீவனுடைய ஸம்பத்தில் போவ
து முதலானவற்றினால், ஸி=அந்த ப்ராணன், சுஜுக்ஷ=ஜீவனிடத்தில் சே
ருகிறது.

சகூ.௨.

(ஸ்-ரா-வா) “ப்ராணவெஜ்ஜவலி” என்கிற மேல்வாக்யத்திற்கு, ப்ராணன்
தேஜஸ்வில் சேருகிறதென்றாத்தமா, அல்லது தேஜஸ்ஸுமுதலிய பஞ்சபூதங்களோடு
கூடின ஜீவனிடத்தில் சேருகிறதென் றாத்தமாவென்னில், “தேஜஸ்” என்று தே
ஜஸ்விலே சேருவதாகச் சொல்லுகையாலே அதிலேயே சேருகிற தென்றான் பூர்வ
பக்யி—“வ்னுவெஜெஜிதாநஜிகாஹி ஸவெ-புப்ராணா சுவிஸுஜாயஜி”
என்று மரணஸமயத்தில் ப்ராணன்களெல்லாம் ஜீவனைக்குறித்து அபிமுகமாக வருகி
றன வென்கையாலும், “தஜி-தாஜிஹி ப்ராணாநதிதாஜி” என்றும்,

லே, ஸ்ரீரணகஹ=பரிமாணத்தினாலும், ஸுருக்ஷ்ய=சிறிதாயிருக்கும் சுகள்.

(ஸா-பு) ஸ்ரீரணகஹ=பரிமாணத்தினாலும், த்ரூ=அப்படி ஸுருக்ஷ்ய மாரீரமுண்டென்று, உபவெஷ்ய=காண்கையாலே, ஸுருக்ஷ்ய=ஸுருக்ஷ்யம்ச் சீரம் (மோக்ஷம்போமளவு மிருக்கிறது) சுகள்.

(ஸ - ஹ) நாடி அதிஸுக்ஷ்ம மாகையால் அவ்வழியாக உபாஸகனுடைய லிங்க சரீர மெப்படி புறப்படுமென்னில்; அதிஸுக்ஷ்மமான நடியின் வழியாகப் புறப்படு கையினாலேயே அதைத்தாட்டிலும் லிங்கசரீரம் அதிஸுக்ஷ்ம பரிமாணமா யிருக்குமெ ன்று ஏற்படுகிறது, அதினாலேயே மற்றொருவர்க்கும் காண்கிறதில்லை யென்கிறார்.

(ஸா-ஹ) “தஹ்ரீஸ்ய-த்யாஸ்ய-த்யாஸ்ய-த்யாஸ்ய” இத்தாதிக்களினால், உபாஸகன் அர்ச்சிநாதிகளில் போம்போது சந்த்ரன் முதலானவர்களோடு வார்த் தை சொல்லுதலாக உபரிஷத்தில் சொல்லுகையாலே, அது சரீரமில்லாவிடில் சரிப்ப டா தாஸகையாலே ஸுக்ஷ்ம சரீரமுண்டென்பது வித்தம். சுகள்.

ஸ-தி|| சுகம். நொவரெடி நாதம்.

(ஸ-பு-ஹ) சுதம்=லிங்கசரீரம் அதிஸுக்ஷ்ம மாகையாலே, உபரெடி ந=ஸ்த்தூலசரீர நாசத்தினால், ந=நசியாது. ஸ்த்தூலசரீரம் தாஹநச்சேத நாதிக்களினால் நசித்தபோதிலும் ஸுருக்ஷ்மசரீரம் நசியாதென்று கருத்து.

(ஸா-பு-ஹ) சுதம்=தீழ்ச்சொன்ன ஹதுக்களினாலே, உபரெடி ந= சரீரநாசத்தினால், ந=மோக்ஷத்தைச்சொல்லவில்லை. ஆகையால் மோக்ஷத்தை யதபவிக்கிறானென்றதற்கு புண்யபாப ஸம்பந்த மறுக்கையே அர்த்தம்.

ஸ-தி|| சுகம். ஸுருக்ஷ்யவொவவதொருஷா.

(ஸ-பு-ஹ) உபவெஷ்ய=(மரித்தவனுடைய சரீரத்தில் உஷ்ணம் காணு மையும் பிழைத்திருக்குமவன் சரீரத்தில் உஷ்ணம் காண்கையும் உஷ்ணமா னது லிங்கசரீரத்தினது என்பதே) உபபந்தமாகையாலே, ஹஷா=உஷ்ணமா னது, சுஷ்யுவ=இந்த ஸுருக்ஷ்ம சரீரத்தினதே, பிழைத்திருக்கும்போது லிங்கசரீர மிருக்கையால் உஷ்ணம் காண்கிறது. மரித்தபின் ஸ்த்தூலசரீர மிருந்தபோதிலும் லிங்கசரீர மில்லாமையால் உஷ்ணம் காண்கிறதில்லை. ஆகையால் தவிர வேறொருவருடையே போகிறதென்று கருத்து. சுகம்.

(ஸா-பு - ஹ) சுஷ்யு= இந்த ஸுருக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு, உபவெஷ்ய ஹவ=ஸ்த்தூலசரீராகதேசத்தில்ஸ்த்தி உபபந்தமாகையாலே, ஹஷா=உஷ் ணம் தோற்றுகிறது. ஸ்த்தூல சரீரத்தினுஷ்ணம் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும். மரிக்கும்போது ஒருபாகத்திலேயே உஷ்ணம் காண்கிறது. அந்த உஷ்ணமும் ஸ்த்தூலதேஹத்தினதானால் மற்றொரிடத்திலும் காணப்படும், அப்படி காணு மையால் அது ஸ்த்தூல தேஹத்தினதன்று ஸுருக்ஷ்ம தேஹத்தினது என் னவேண்டும். இதனால் மரிகளும்போது ஸுருக்ஷ்மசரீர முண்டென்றும் அத்து டனே வெளிக்கிளம்புகிறானென்றும் ஏற்படுகிற தென்கிறார். சுகம்.

ஸாதி 1000. ப்ரதிஷ்டயாதிக்கிவெக்துசாரீராத்ஷாஷ்டாடுவம்,
கெஷ்டாடி.

(ஸ-வ) சங்கரபாஷ்யத்துக்கு “வூ கிஷெயாபிதி யெநுஸாஸீராசு” என்னுமாவு மொரு ஸூத்ரமாய் “ஹுஷோ ஹெஷிகெஷாடி” என்றது மற் றொரு ஸூத்ரமாயிருக்கும். அதில்முதல் ஸூத்ரத்தினர்த்தமாவது - வூ கிஷெயாசு” - உத்க்ரந்தியை நிஷேதம்செய்கையாலே, (உபாலகனுக்கு உத்க்ரந்தியில்லை, ஹூகிஷெசு = என்னில், ஸாஸீராசு = ஜீவனிடத்திலிருந்து (ப்ராணனுக்கு உத்க்ரந்தியில்லை யென்கையாலே) நஃ அப்பகும் சரியன்று.

(௩ - ஊ) இதற்கு பாஷ்யம்—பரவீத்யையை, அதாவது-நீர்குண வித்யையை உபாஸநம் செய்கிறவனுக்கு, “நதஸூரபுரணா உதூஷணி | ஸ்ரெஷ்டேவஸது ஸ்ரஹாபெஹிதி” அவனுடைய ப்ராணன்கள் உத்க்ரமிக்கிறதில்லை. இங்கேயே ப்ராஹ்மஸ்வரூபியாய்க்கொண்டுப் ப்ராஹ்மத்தில் ஏகிபவிக்கிறானென்று உத்க்ராந்தியில்லையென்கையாலே, நீர்க்குண வித்யோபாஸகனுக்கு உத்க்ராந்தி கிடையாதே யென்னில்; இந்த வாக்யத்தில் சரீரத்தைவிட்டு ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புகிற தில்லையென்று சொல்லவில்லை. ஜீவனிடத்தில் நின்றும் ப்ராணன் பிரிகிறதில்லையென்றே சொல்லிற்று. இப்படி சொல்லுவானென்னென்னில்; வேறு உபநிஷத்தில், “நதஸூரபுரணா உதூஷணி” அந்த ஜீவனிடத்தில் நின்றும் ப்ராணன் பிரிகிறதில்லையென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே அதையே இங்கும் கொள்ளவேணும். இதனால் நீர்க்குண வித்யோபாஸகன் மரிக்கும்போது ப்ராணனோடுகூடவே ஜீவன் வெளிக்கிளம்புகிறான். அப்போதும் ஜீவனை ப்ராணன் விடுகிறதில்லை கூடவே போகிறது என்று சொல்லிற்று என்று பூர்வபக்யம்.

(ஸ-பு) இரண்டாம் வகுத்தரத்துக்கார்த்தம்—வனகெஷாபு = ஒருசாகிக்
 ஞடைய (வசநத்தில்), பூஷ்டி:ஹி=உத்தாராந்தி யில்லையென்பது ஸ்பஷ்ட
 மன்ற.

௫௦௦.

(ஸ - ஹ) இதற்கு பாவ்பம்—இந்த பூர்வபகத்தை நிரவிக் கிருர்—நிர்க்குணே பாஸகனுக்கு உத்தராரந்தி யில்லை யென்பது மற்றொரு உபநிஷத்தில் அதிஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது —“யத்ராயம்புராவ்ஷாபிரபதௌஷ்டாஸப்ராணா உத்ராபிஷ்ணாவெமாநெகி” என்று புருஷன் மரிக்கும்போது அவனுடைய ப்ராணனிகள் உத்தரயிக்கின்றனவா, இல்லையாவென்று கேட்க, “நெதிவீஹாவா உபாஜ்வயுஃ” உத்தரயிக்கிறதில்லையென்று யாஜ்ஞவல்க்யர் சொன்னாரென்று சொல்லி, ஆகிலும் இச்சரீரத்தில் ப்ராணனிருக்கிறதென்ற ரூபப்புகொண்டதாம், அப்போது அவன் மரித்தவளுகானென்று சங்கித்துக்கொண்டு, இங்கே லயித்துப்போய்விடுகின்றனவென்று சொல்லிற்று. இப்படி அதிஸ்பஷ்டமாகச் சொன்ன அர்த்தத்தை மற்ற இடங்களிலும் அங்கீகரிக்க வேண்டுகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஷீடத்திலும் நிர்க்குணே பாஸகனுக்கு உத்தராரந்தியில்லையென்பதிலேயே தாத்பர்யம் என்று வித்தாந்தம்.

(ரா-பு) பூகிவெயசு=(உபாலகனுக்கு) உத்தரார்தியை நிவேதிக
கையாலே, (உத்தரமணங்கிடையாது) இகிவெசு=என்னில், ஸாரீராசு=ஐவ
னிடத்தில் நின்றும் உத்தரார்தி இல்லே யென்கையாலே) ஈ=உத்தரார்தி இல்

யை யென்பதில்லை. வஸகௌஷ்டு=ஒரு சாகையாருடைய பந்தரத்தில், ஸுஷ்டு=வழி=(இவ்வந்தம்) ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ௫௦௦.

(௩௦-௩௦) “வஸன தாஸுஜொரோதூ” என்று துடங்கி அநுபாஸகனுக்கு ப்ராணன் வெளிக்கிளம்பிப்போகும் ப்ரகாரத்தையும் லோகாந்தர கமந்தையும் சொல்லி, பின்பு “சுகூரையோநஃ” என்று துடங்கி “நதஸ்யுபுரணாஉதூரே” உபாஸகனுடைய ப்ராணன் சரீரத்தில் நின்றும் வெளிக்கிளம்புகிறதில்லை யென்கையாலே உபாஸகனுக்கு உத்தராக்ஷி கிடையாதென்று பூர்வபகம்—“நதஸ்யுபுரணாஉதூரே” என்பதின் விடத்தில் உபாஸகனுடைய சரீரத்தில் நின்றும் ப்ராணன் வெளிக்கிளம்புகிறதில்லை என்றந்தமன்று. ஜீவனைவிட்டு ப்ராணன் பிரிகிறதில்லை. அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் போம்போது கூடவே யிருக்கிறதென்றே அவ்வாக்யத்துக்கர்த்தம் இவ்விடத்தில் இவ்வந்தம் ஸ்பஷ்டமாக இராவிடினும், மாத்யந்தின சாகையில், “யொடகாடொநிஷ்டாஜிஷ்டகாஜிநதஸ்யுபுரணாஉதூரே” என்று உபாஸகனை “சுகூரே” கிஷ்டாஜி” இத்தயாதியினால் சொல்லி, பின்பு, அவனிடத்தில் நின்றும் ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்புகிற தில்லையென்று இவ்வந்தத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்று ஆகையால் அதையே இங்கும் அர்த்தமாகக் கண்டுகொள்வது. ஒருவாக்யம் இரண்டர்த்தத்தைக் கொடுக்குமாகில், வேறேரிடத்தில் இவ்விரண்டில் எவ்வந்தத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி யிருக்கிறதோ, அதையே இங்கும் அங்கீகரிப்பது உசிதம் என்று வித்தாந்தம். ௫௦௦.

ஸு ௨|| ௫௦௧. ஸுருதேவ.

(௩௦-௩௦) ஸுருதேவ=(இவ்வந்தம்) ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லப்படுகிறது.

(௩௦ - ௩௦) மஹாபாரதத்தில் “ஸவ-ஹத தாஜிஷ்டுதஸ்யுஸ்யுஹதாஜிஷ்டுதஃ | டெவாவிஜாமெ-ஜிஷ்டுஷிஷ்டபுஷ்டுஷிஷ்டு” என்று ஸகலப்ராணிகளையும் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமாகப் பார்க்கிறவனும், போய் அடையத்தக்க வேறொரு ஸந்தானத்தை யுடைத்தாகாதவனான நீர்க்குண வித்யோபாஸகனுடைய வழியை தேவர்களு மறிகிறார்களில்லை என்று சொல்லிற்று. இதனாலும் அவ்வுபாஸகனுக்கு தேசாந்தரம் போகக்கூடாது சரீரத்தில் நின்றும் ப்ராணேத் க்ரமணம் கிடையாதென்பது வித்திக்கிறது. ௫௦௧.

(௩௦-௩௦) “ஹஸ்துஜெகஸ்தி தஸௌஷ்டாயொவிஷ்டாஸுருஷ்டு | ஸுஷ்டுஷ்டுஷிஷ்டுதே நயாஜிஷ்டுஷ்டு” என்றுகீழ்ச்சொன்ன அதிகாரிகளில் நிறத்தவனும் ஸுர்யமண்டலத்தை பேதித்துக்கொண்டுபோய் ப்ரஹ்மலோகத்தையாக்கியத்து அவ்வுழியாலே பரம்பராப்யமான மோகத்தை யடைகிறானென்று ஸ்ம்ருதியில் உபாஸகன் தேசாந்தரம்போவதாகச்சொல்லுகையாலே அவனுடைய ப்ராணன்கள் சரீரத்தில் நின்றும் உத்தரமிக்கிறதென்பது வித்தமென்கிறார். ௫௦௧.

கயி. கசு ௨|| ௫௦௨. தாநிஷ்டுதயாஷ்டுதா.

(௩௦-௩௦-௩௦) தாநி=அந்த பூதஸுருஷ்டுமங்கள்; வரொ=பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸம்பந்தங்களாகின்றன, தயாஷ்டு=அப்படியன்றோ, குஹ=ஸ்ருதி சொல்லிற்று. ௫௦௨.

(௩௦-௩௦) நீர்க்குண ப்ரஹ்மோபாஸகனுடைய இந்தரியங்களும் விங்கசரீரமும் அடென் மரித்தபின் பரப்ரஹ்மத்தில் லயித்துவிடுகின்றன, இதற்கு ப்ரமாணம்—“வஸ

(நா - லு) (விடி) லாஸகஸு-புரது' உபாஸகத்தின் மஹிமையினாலும், தவ உஷம க்ருநுஸ்யுதிபொமாசுஷ' - அந்த வித்யைக்கு அங்கமான அர்ச்சிராதி கதி சிந்தநத்தாலும், «ஹாடி-பாநு-மூ ஹீ நஃ» ஹ்ருதயவர்த்தியான பரமாத்மாவினால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டவனாகிறான், (பின்பு), தஹாகஃ - அந்த ஜீவனுடைய ஸ்த்தான மாகிய ஹ்ருதயம், «சும யூதநஸு» - அக்ரத்தில் (நாடருதத்தில்) ப்ரகாசிக்கிறது. ததூகாஸிதஹாஸு» - அதினால் ப்ரகாசிக்கப்பட்ட வழியையுடையவனாய்க்கொண்டு, «ஸ-தாபிக்யா» நூற்றோராம் நாடியினால் (உபாஸகன் உத்க்ரமிக்கிறான்). ௫௦௪.

(ஸ - ஹா) இனி ஸுருதோபாஸகனுடைய கதியை விசாரிக்கிறார் - புருஷன் மரிக்கும்போது ஹ்ருதயத்திலுள்ள நாடி விளக்குப்போல் உஜ்வலமாகிறது, அதினால் வழி தெரிகிறது, பின்பு சிரஸ்ஸோ, கண்ணோ, காதோ ஏதோ ஒருவழியினால் வெளிக்கிளம்பிப்போகிறுனென்று «தஸ்ய ஹ்ருதெவ தஸ்ய ஹ்ருதயஸ்யா மூட்யு» இய்யாதிஸூருதி சொல்லுகிறது. இது உபாஸகனுக்கும் அநுபாஸகனுக்கும் ஸமானமாகில், உபாஸகனுடைய உபாஸகத்துக்கும், அவ்வுபாஸகன் ரித்யமாக அர்ச்சிராதி கதி சிந்தநம் பண்ணினதுக்கும் ஒரு விசேஷமில்லை ஆகையால் உபாஸகன் ஏதோ ஒருவழியினால் போகிறதில்லை. பரமாத்மாவினுடைய அநுக்ரஹம்பெற்று ஹ்ருதயத்தில் நின்றும் புறப்பட்டிருக்கிற நாடிகளில் சிரஸ்ஸில் போயிருக்கிற நூற்றோராவது நாடியின் வழியாகவே போகிறுனென்கிறார். ௫௦௪.

(நா - ஹா) «ஸ-தஃ ஹ்ருதெவ தஸ்ய ஹ்ருதயஸ்யா மூட்யு ஹ்ருதெவ தஸ்ய ஹ்ருதயஸ்யா மூட்யு» என்ற ஸ்ருதி, ஹ்ருதயத்தில் நூற்றோரு நாடியுண்டு, அதிலொன்று சிரஸ்ஸுவழியாகப் புறப்பட்டிருக்கிறது, அந்த நாடிவழியாக மேலேகிளம்பிப்போனவன் முக்தியையடைகிறான் என்று சொல்லிற்று. அந்த நாடி அநி ஸலிஷ்மமாகையாலே அது ஜீவனால் கண்டு பிடிக்க முடியாதேயென்னில், பரமபுருஷராதந ரூபமான உபாஸகத்தினாலும், அதுக்கங்கமாக ப்ரதிநிதம் செய்கிற அர்ச்சிராதி கதி சிந்தநத்தாலும் பரமபுருஷன் ப்ரீதனாகிறான், அவ்வதுக்ரஹத்தினால் ஜீவனுடைய ஹ்ருதயாக்ரம் தீபம்போல் ப்ரகாசிக்கிறது. அதினால் அந்த நாடி தெரிகிறது, அதைப்பற்றிக்கொண்டு சிரஸ்ஸுவழியாகவே உத்க்ரமிக்கிறுனென்கிறார்.

சுயி. கசாஃ. ஸாதி|| ௫௦௫. ரஸ்யுநுஸாரீ.

(ஸ - நா - லு) ரஸ்யுநுஸாரீ = ஸாதிர்யகிரணங்களை யதஸரித்தவனாய் (உபாஸகன் போகிறான்). ௫௦௫.

(ஸ - நா - ஹா) «சுஸா ஹ்ருதேவ தஸ்ய ஹ்ருதயஸ்யா மூட்யு ஹ்ருதெவ தஸ்ய ஹ்ருதயஸ்யா மூட்யு» என்று உபாஸகன் இச்சரிதத்தில் நின்றும் கிளம்பி ஸாதிர்யகிரணங்களின் வழியாகப் போவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. (ஸ) இந்த கதி இரவில் மரித்தாலும் பகலில் மரித்தாலும் அந்த கிரணங்களின் வழியாகவே போகிறுனென்கிறார். (நா) பகலில் மரித்தால் ஸாதிர்யகிரணமுண்டு, இரவில் அதில்லை யாகையால் அப்போது மரித்த உபாஸகன் எப்படி போகிறுனென்னில்; இரவிலும் உஷ்ணம் காணக்கூடியாலே அப்போதும் ஸாதிர்யகிரணங்களுண்டு. சேகாலத்தில் க்ரானுதிருப்பது - அதிக சேதத்தினால் அநினுடைய உஷ்ணங்கூறாதது வீடுகிறதொழிய அதில்லையென்பதில்லை ஆகையால் இரவில் மரித்த உபாஸகனும் அவ்வழியாகவே போகிறுனென்கிறார். ௫௦௫.

“**சாட்சியகிவ.**

நி.ஓ.ஈ.

(ந) ஓசா.

நாசு.

குற. ௫௦௬.

சுயி. கசடு வு|| ருௌ. சுதபூயநெவிடிக்கண்ண.

⑧௦௭.

(ஸ்ர-ரா-மா) ‘சுயயொடிக் கிணைப் பீயதெ விதுணாடுவெஹிநாந்
மகாபுரூபிலுலாயாஜி’ என்ற ஸ்ருதி, தக்ஷிணயத்திலும் மரித்தவன் சந்த்
ரனை அடைவதாகச் சொல்லுகையாலும், “சுயெதடுவாஜாந் பூநநிபு
தடுகை” என்ற ஸ்ருதி சந்த்ரலோகம்போனவர்கள் திரும்பி ஸம்ஸாரத்தையே வந்
தடைகிறார் கென்கையாலும் பீஷ்மர் உத்தராயணம் வருமளவும் ப்ராணனைத் தரித்
துக்கொண்டிருந்தபடியாலும் தக்ஷிணயத்திலீ மரித்தவனுக்கு மோக்ஷமில்லையெ
ன்னில்; கீழ்ச்சொன்னபடி ஸம்ஸார ஹேதுவான் கர்மம் உபாஸகனுக் கில்லாமை
யாலும், சந்த்ரலோகம்போன உபாஸகனும் அங்கே சிலகாலம் னைப்பாறிப் பின்பு

કોઇ.

நி.சு.

⑤○-२५.

⑧௦௮.

சுயி. கசுசு. ஸாதி|| நெசு. சுவி-ராஜிநாதததய்யதெத:

இலக்கணம்

(ஸ்-நா-லா) இதில் உபாஸதன் பேரமங்கலையை நீருவிக்கிறார்—சாந்தோக்யம் உப
கோஸலவிந்நய்யில், ‘சுவி-புஷ்டிவாஸிஸம்ஸவணி சுவி-புஷ்டாஹா ஹ குவல
நுபாணவக்ஷாபவநுபாணவக்ஷாஜ்ஜாநு ஷம்புஜெஜிபாஸாநுபாணெஸு

(ஸ-ரா-பு) ஸாஷ்நாசு=வருணனுக்கும் மின்னலுக்கும் ஸம்பந்தமுண்

டாகையால், வரூணஃ=வருணன், தபிதஃசுயி=மின்னலிக்குமேலே (நிவே
 சிக்கப்படுவான்). ௦ டிகக.

[ஸ்-நா-நா) சாந்தோந்யத்தில், “சூழிதூஜஸூரீஸம் உநூரீஸொவிஷி”
 க௦த தூரூஸொஷாஃஸி நவஸூன நானுஸூ ஹமஸ்யதி” என்று ஸூர்யனுக்கு
 மேல் சந்த்ரனையும், அதுக்குமேல் வித்யுத்தையும் சொல்லியிருக்கையாலே அந்தபரம்
 பரையையே அங்கேரிக்கவேணும், கௌஷீதகியில், ஸ்வாபாபொகஸ்வரூண
 ஹாகஸூரீ.சூரீஸொஃஸம் உநூரீஸொகஸூ பூஜாவதிஹாகஸூஸூ ஹ
 ஹொகூ” என்று வாயுவுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் மத்தியில் வருணனையும், ஸூர்யனுக்கு
 மேல்இந்த்ரனையும் ப்ரஹ்மாவையும் சொல்லியிருக்கிறது. இங்ருவருணனை அவ்விடத்தி
 லா, மத்ரோரிடத்திலா நிவேசிக்கவேண்டுமென்னில்; வித்யுத் மேகத்தின் நடுவேயுண்
 டாகையாலும் வருணன் மேகவாஹனாகையாலும் வித்யுத்தக்கும் வருணனுக்கும் இவ்
 விதமான ஸம்பந்த முண்டாகையாலே வருணனை வித்யுத்தக்கு மேலே சொல்லவே
 ண்டும். இந்த்ரனையும் ப்ரஹ்மாவையும் அந்தவருணனுக்கு மேலே நிவேசிக்கவேணும்.
 வித்யுத்தக்குப்பின் முவரிருந்தால், “ஸ்வன நானுஸூ ஹமஸ்யதி” என்று அந்த வித்
 யுத்புருஷனே உபாஸகனை மோகூத்தை அடைவிப்பிக்கிருன் என்கிறவாக்யம் விரோ
 தியாதோ வென்னில், சந்த்ரானிஷ்ட்டான தேவதைக்குப்பின், வித்யுததிஷ்ட்டான
 தேவதையான அமாநவரென்கிற நியஸூரியே உபாஸகர்களைப் பரமபதத்துக் கழை
 த்துக்கொண்டுபோகிறார். வருணன் முதலானவர்கள் அதுக்கு ஸ்ஹாயம் செய்கையா
 லே அவர்களையும் ஆதிவாஸிகராகச் சொல்லுகிறது என்கிறார். டிகக.

சுயி. கசூ. ஸூ|| டிகஉ. சூகிவாஸிகரானுஸூரீஸா.

(ஸ்-நா-ஹ) தஸூரீஸாஃ=ஆதிவாஸிகரென்பதற்கு மேலது உண்டாகை
 யாலே, சூகிவாஸிகாஃ=(அக்ரி முதலானவர்கள்). ஆதிவாஸிகர்கள். டிகஉ.

(ஸ்-நா-ஹ) அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் சொல்லப்பட்ட அக்ரி திரம் சுக்லபகூம்
 முதலானவைகள், அவ்வுழிக்கடையாளங்களா, அல்லது, போகபூமியா, அல்லது, உபா
 ஸகரைக்கொண்டுவிடுகிற ஆதிவாஸிகராவென்னில்; ஒரு ஊருக்குப்போகிறவனைக்குறி
 த்து, நீ இங்கு நின்றுமுற்புறப்பட்டு இம்மலையையும் அதற்கப்புறமுள்ள இவ்வாற்றையும்,
 அப்புறம் இன்னமரத்தையும், பின்பு இன்ன ஊரையும் கடந்துபோய் அப்புறம் இன்
 ன ஊரையடையக்கடவாய் என்று வழிக்கு அடையாளங்களைச் சொல்வதுபோல் பரம
 பதம் போகிறவனுக்கு வழியிலடையாளங்களைச் சொல்லிற்று, இவை அசேதங்களா
 கையால் ஆதிவாஸிகராகமாட்டார். லோகத்தில் சேதராகிய புருஷர்களையே வழி
 களில் ஊக்கிக்கொண்டுபோகிறவர்களாக நியமிக்கிறார்கள், என்றார் சிலர்—திரம்முத
 லிய காலங்கள் வழிக்கு அடையாள மாகமாட்டா வாகையால் இவைபோகபூமிகளாக
 வேணும், போகிற உபாஸகர் அங்கங்கே தங்கி இளைப்பாறிப் போகவேணுமென்ற
 தென்றார் சிலர்—“ஸ்வன நானுஸூ ஹமஸ்யதி” என்று, உபாஸகரை அந்தவித்யுத்
 புருஷன் ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைவிப்பிக்கிருனென்று சொல்லுகையாலே, அந்த
 வித்யுத்புருஷனுக்கு முன்னும்பின்னும் சொல்லப்பட்ட அக்ரிமுதலானவர்களும் ஆதி
 வாஸிகரென்பது வித்தமென்கிறார் ஸூத்ரகாரர். ௦ டிகஉ.

ஸூ|| உபஸூரொஹாதுத்ஸி.

(ஸ் - ஹ) உபஸூரொஹாது=இருவர்க்கு மத்தூக முண்டாகையால்,

தகூலெஃ=(அக்ர்யாதிகள்) ஆதிவாஹிகரென்பது லித்திக்கையாலே, (இது வே சரியானது).

(ஸ-ஹ) இந்த பாஷ்யத்தில் இந்த ஸூத்ரம் அதிகமாகக்காண்கிறது. அர்ச்சிராதியான வழியும் அசேதநமாகில், அவ்வழியில் போகிற உபாஸகனும் அப்போது கரணகனேபரங்கள் சுருங்கிக்கிடக்கையாலே ஸ்வதந்த்ரமாகப்போகச் சக்தியற்றவனாகையால், இவனை யொருவன் தூக்கிக்கொண்டு போயேவிடவேண்டும், ஆகையால் அவ்வழியில் அக்ரி முதலாகச் சொல்லப்பட்டவர்கள், அக்ர்யாதி தேவதைகளென்பது லித்தம். அவர்களால் உபாஸகன் அடைவிப்பிக்கப் படுகிறுனென்கிறார். ௧௧௨.

ஸூ|| ௧௧௩. வெஷுஹெதெநவததஸுஹுஹெஃ.

(ஸ-ரா-பு-ஹ) தஹுஹெஃ=(ஸவஸநாநுஸுஹ மரியதி) அந்த வித்யுத்புருஷன் இந்த உபாஸகர்களைப் ப்ரஹ்மத்தை அடைவிப்பிக்கிறான் என்கிற) அந்த ஸ்ருதியினாலே, ததஃ=வித்யுத்குபுப் பின்பு, வெஷுஹெதெநவஸ=வித்யுத்புருஷனுலேயே (உபாஸகன் ப்ரஹ்மத்தை யடைகிறான். அதற்கு மேலுள்ள வருணனும், இந்த்ரனும், ப்ரஹ்மாவும், அந்த வித்யுத்புருஷனுக்கு ஸஹாயம் செய்கிறார்களென்று கருத்து).. ௧௧௩.

சுய்-கருஃ. ஸூ|| ௧௧௪. காருஹாஹிரஸுமதஹுஹெஃ.

(ஸ-ரா-பு) ஸுஹுஹெஃ=இந்த உபாஸகனுக்கு, மதஹுஹெஃ=கமநம் உபபந்ர மாகையாலே, காருஹுஹெஃ=கார்யமான (ரா) சதர்முகப்ரஹ்மாவை (ஸ) (ஸகுணப்ரஹ்மத்தை), (உபாஸகன்செய்கிறவனையே ஆதிவாஹிகர்கள் அடைவிப்பிக்கிறார்கள் என்று), வாஹிஹெஃ=பாதரிபெண்பவர். (சொல்லுகிறார்)..

(ஸ-ஹ) ஸகுணப்ரஹ்மோ பாஸகரென்றும் நிர்குணப்ரஹ்மோ பாஸகரென்றும் உபாஸகரிருவர். ஸகுணவித்யாநிஷ்டர் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையும், நிர்குணவித்யாநிஷ்டர் நிர்குணப்ரஹ்மத்தையு மடைகிறார்கள், கீழ் அக்ர்யாதி ஆதிவாஹிகர்கள், இவ்விரண்டில் எந்தப்ரஹ்மத்தை யடைவிப்பிக்கிறார்கள் என்னில்; இரண்டாவனுக்குப் ப்ராப்யம் நிர்குணப்ரஹ்மம், அது எங்கும் நிறைந்ததாகையால் அதைத்தேசாந்தரம் போய் அடைவதென்பது அநுகிதம். ஆகையால்வனை அடைவிப்பிக்கிறதில்லை, முதல்வன் தனக்குப் ப்ராப்யமான ஸகுணப்ரஹ்மத்தைத் தேசாந்தரத்திலே போய்நுபவிக்க வேண்டியவனாகையால் இவனையே ஆதிவாஹிகர் ஸகுணப்ரஹ்மத்தை யடைவிப்பிக்கிறார்களென்று பாதரி சொன்னார். இதுவே லித்தாந்தியின் மதம். ௧௧௪.

(ரா-ஹ) சதர்முகப்ரஹ்மோபாஸகர் பரிசுத்த ஜீவாத்மஸ்வரூபோபர்ஸகர், ப்ரமாத்மோபாஸகரென்று உபாஸகர்மூவர், இவர்களுக்குத் தாங்களாபாவிக்கிற ஸ்வரூபமேதங்கள் தங்களுக்குப் ப்ராப்யமாயிருக்கும். இவர்களில் யாரை ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறார்களென்று விசாரிக்கில்; ப்ரமாத்மோபாஸகனுக்குப் ப்ராப்யமான ஸ்வரூபம் எங்கும் கிடைந்திருக்கையாலே அதற்காக தேசாந்தரம் போகவேண்டவதில்லை, அவனுக்கு அவித்யா நின்றத்தி மாத்ரமே வேண்டவது, முதல்வனுக்குப் ப்ராப்யமான ஸ்வரூபம் தேசாந்தரத்திலே யிருக்கையால் அவனேபோகவேண்டியவன். அவனையே ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறார்களென்று பாதரிமதம் இது பூர்வபகிதம். சகச.

ஸூ|| ௧௧௫. விஸெஷிதக்யாஹு.

(ஸ-நா-பு) விஸெஷிதக்யாஹு = (பகுவசாங்க்ளினால் ப்ராப்யுத்தை) வ்யாவர்த்திக்கையாலும், (இவ்வர்த்தமே உண்மை). ௧௧௫.

(ஸ - பு) “ஸுஹமொகாநுமஸிபதி தெ தெஷு ஸுஹமொகெஷு வராரிவ்ராவதொவஸகி” என்றவிடத்தில் “ஸுஹமொகெஷு” என்று ப்ராப்யவஸ்துவை லோகமென்கையாலும் “ப்ரஹ்மலோகங்களிலே” என்று பவமாவாகச் சொல்லுகையாலும், அவற்றை ஆதாரமாகச்சொல்லுகையாலும், நிர்குணப்ரஹ்மம் லோகமன்றாகையாலும், அநேகமும் ஆதாரமுன்றாகையாலும், முதல்வனுக்கு ஸகுணப்ரஹ்மம்போல் அதிநுடைய லோகமும் ப்ராப்யமாய், அந்தலோக மநேகமாய் ஆதாரமாக யிருக்கையினாலும் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையே அடைவிப்பிக்கிறார்களென்கிறார். ௧௧௫.

(ஸா-ஹா) “புஜாவதெஹ்ஸஹாம்பெஷுப வபேஷு” என்று அர்ச்சிராதிவழியாகப்போனவன், ப்ராஜாபதியின் ஸபையையடைகிறுனென்று ஹிரண்யகர்ப்பனான ப்ரஹ்மாவை யடைவதாகத்தா னநஸந்திக்கையாலும் ஆதிவாஸிகர் ஹிரண்யகர்ப்பனிடத்திலேயே அடைவிப்பிக்கிறார்களென்கிறார், ௧௧௬.

ஸூ|| ௧௧௬. ஸாஜீவ்யாத்ஷுபபேஷுஃ.

(ஸ-நா-பு) ஸாஜீவ்யாஹு = ஸாமீபத்திலிருக்கையாலே, த்ஷுபபேஷுஃ = “ஸுஹ” என்று சொல்லக்கூடும். ௧௧௬.

(ஸ நா-ஹா.) “ஸுஹமஸிபதி” என்று ப்ரஹ்மபதம் நயம்ஸக லிங்கமாக இருக்கையால், அது ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுமொழிய மற்றொன்றைச்சொல்லாது. அப்போது புல்லிங்கமாய் “ஸுஹமாணமஸிபதி” என்றிருக்கவேண்டுமென்னில், (ஸ) நிர்குணப்ரஹ்மமே உபாதிவொடுகடி ஸகுணமாகையாய் (ஸா) “யொஸுஹமாணமஸிபதியிவபேஷு” என்று ப்ரஹ்மத்துக்குஆதில்நுஷ்டியாய், அதுக்கு அடுத்த கீழ்ப்படியில் இருக்கையாலே அந்த ஸாமீப்யத்தைப்பற்றி அதைச்சொல்லுகிற சப்தத்தினால் இதைச்சொல்லிற் றென்கிறார். ௧௧௭.

ஸூ|| ௧௧௭. காரூத்யெதத்யுக்ஷணஸஹாதஃவரஜி யாநாஹு.

(ஸ-நா-பு) காரூத்யெ = கார்யமான ப்ரஹ்மலோகத்தினுடைய நாசபாலத்தில், தத்யுக்ஷணஸஹா = அதுக்கு ஸ்வாமியாகிய சதூர்முகனொடுகூட, அதஃவராஃ = இதைச்சாட்டிலும் மேலான ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை (அடைகிறார்கள் என்று) கவிபாநாஹு = சொல்லுகையாலே (விரோதமில்லை). ௧௧௭.

(ஸ-நா-ஹா) அர்ச்சிராதி கதியினால் போனவனுக்கு “ஹேரிஹாநுவரிவதஃநாவதஃ” என்று புராவ்ருத்தி யில்லை யென்பதாகச் சொல்லிற்று. கார்ய ப்ரஹ்மலோகம் நியமன்று, கிலகான் கீழித்தின் கசித்துவிடு மாகையால் கார்ய ப்ரஹ்மத்தை யடைவதாக அந்த ஸ்ருதி சொல்லுகிற தென்பது சரியுண்டென்னில்; உபாஹு

ஸதி|| நுகமு. ஸ்புடுதஸு.

ஸ்த|| கருக. வாங்கெஜரிநிதி-புஷ்யகாசு.

(ஸ்ரீ-நா) சங்கரபாஷ்யத்துக்கு, கீழ் ஐந்து ஸூத்ரங்களும் வரித்தாந்த ஸூத்ரங்கள். இனி மூன்று ஸூத்ரங்கள், அந்த வரித்தாந்தத்துக்கு முன்னே சொல்ல வேண்டிய பூர்வபக்ஷத்தின் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. ராமாநுஜ பாஷ்யத்துக்கு இவ்வெட்டும் பூர்வபக்ஷ ஸூத்ரங்களென்று கண்டுகொள்க.—இனி ஜைமினி சொல்லுகிறார்—“ஸூ-ஹமரீயதி” என்ற விடத்தில் நபும்ஸக விக்மமான ப்ரஹ்ம சப்தம் பரப்ரஹ்மத்தில் முக்யமாகையாலும், அந்த பரப்ரஹ்மம் ஸர்வவ்யாபியாயினும், உபாஸகனுக்கு, யாகாதி ஸஹகாரிகளினால் உபாஸனோத்பத்திபோல், அவித்யா சிவ்ருத்தி ரூபமோக்ஷமும் பரமபதமென்கிற தேசாத்ரத்தில் போனபிண்டே யுண்டாமென்பது சாஸ்த்ரவித்தமாகையாலும், பரப்ரஹ்மம்போல் அநினுடைய மஹிமையினால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அத்யத்புதங்களாய் சாஸ்த்ரவித்தங்களாயிருக்கிற அநேகலோகங்களும் ப்ராப்யமாகையாலே, “ஸூ-ஹ்வொகாநு” என்கிற லோகசப்த பஹுவசநங்களுக்கு விரோத மில்லாமையாலும் பரப்ரஹ்மத்தை ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறார்களென்பதே உசிதமென்று ஜைமினி சொன்னார்.

ஸ்த|| திரு. சிவநாதர்.

(ஸ்ரீ-ரா-வ-மா) ஐஸ்வர்யா- ("வாஷஸம்வ ஸாஜாஜா ஹீராஜா
ஜம்-பாயவரம்ஜோதிருவஸம்வஜிவஸநாடுவெணானிதிவஜிவஜிவ"
இந்த ஜீவன் ஹீரத்தில் நின்றும் வெளிக்கிளம்பி பரமாத்மஸ்வரூபத்தையடை
ந்து அவித்யாவிரிமுத்தனய் ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைகிறானென்று) ஸ்ருதி
சொல்லுகையாலும் (இதுவே உபபந்தம்). ௩௦.

ஸூ ॥ ௫௨௧. கங்காநெடுவ குவிஸுநீரி.

(ஸ-நா-பு) கங்காநெடுவ=கார்யப்ரஹ்ம விஷயமான, பு குவிஸுநீரி=ப்ர
த்ய பிஜ்ஜு, ௫௨=கிடையாது. ௫௨௧.

(ஸ-நா-மா) ப்ரஜாவதெஸுஹாவெஸுபுபுபெடி” என்று உபாஸகன்
சதர்முகப்ரஹ்மாநுஸந்தாநம்பண்னுகையால் இதுகார்யப்ரஹ்மவிஷயமென்பது சரி
யன்று. மேல்வாக்யத்தில், “யஸொஹம்ஹவாஹிபுரஹ்மணாநாடி” என்று ஸக
லாவித்யைநனும்பித் தீ பின்பு, ஸர்வம்பரமாத்மஸ்வரூபமென் தநுஸந்திக்கையாலும்,
“ஈஸுமவொபாநாணியபுயபாவபு” குநிராமயிரை உதறுவதுபோல்பூபத்தை
உதறி, ராகுவிஞல் விடப்பட்ட சந்திரன்போல் சரீரத்தைவிட்டு நித்யமான ப்ரஹ்ம
லோகத்தை யடைகிறுனென்று ஸாக்ஷாத் அவித்யா நிவ்ருத்தியைச்சொல்லி ப்ராப்ய
தேசத்தநிதித்யமாகவும் சொல்லுகையாலே அது பரமாத்மவிஷயம் ஆகையால் ப்ராப்ர
ஹ்மப்ராப்தியையே சொல்லிற்றென்கிறார். ௫௨௧.

ஸூ ॥ ௫௨௨. சுப சிகாஹ்வநாநுயகீதீவாடிநாயணஉமயபாவ
ஷொஷாதகூதூதூ.

(ஸ-நா-பு) உமயபாவ=(கீழ்ச்சொன்ன) இரண்டுவிதத்திலும், ஷொஷா
க=தோஷமுண்டாகையாலே, (ஸ) உமயபாவ=இரண்டுவிதமாகச்சொல்லி
லும், சுஷொஷாசு=தோஷமில்லாமையாலே) கதூதூ=உபாஸகன் உபா
ஸநாநுகுணமான பலத்தையடைகிறான், சுப சிகாஹ்வநாநு=ப்ரதீகோபா
ஸகனன்றிக்கே மற்றஉபாஸகர்களை, நயகீ=(ஆதிவாஹிகன்) அடைவிப்பிக்
கிறான், உதீ=என்று, வொடிநாயண=பாதராபணர் சொல்லுகிறார். ௫௨௨.

(ஸ - மா) ஸகுனோபாஸகனையே ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறார்களென்று
கீழ்ச்சொல்லிற்று. இதில் ஸகுனோபாஸக ரெல்லாரையும் அடைவிப்பிக்கிறார்களா,
அல்லது சிலரையாவென்னில்; எவ்விதமாக உபாஸிக்கிறுனோ, அவ்விதமாகவே பலத்
தை யடைகிறான், ப்ரதீகோபாஸகத்தில் மகஸ்ஸு நாமம் முதலிய ப்ரதீகமே உபா
ஸ்யமாகிறது. ப்ரஹ்மம் உபாஸ்யமாகிறதுல்ல. ஆகையால் அதினால் ப்ரஹ்மப்ராப்தி
கிடையாது. ப்ரஹ்மப்ராப்தி யுன்னவனுக்கே அர்ச்சிராதிகதியுண்டு, ஆகையால் ப்ரதீ
கோபாஸகனையே ஆதிவாஹிகர் அடைவிப்பிக்கிறதில்லை. ஆகில் “ஈநியபுஷுபெடி
ஷாபு” என்கிறத்தோடு விரோதியாதோவென்னில்; ப்ரதீகோபாஸகர்க்கு அர்ச்சி
ராதிகதியில்லை, மற்றவர்க்குண்டென்று இரண்டுவிதமாக ஒப்புக்கொண்டபோதிலும்
அர்ச்சியமத்தை மற்றவர்கள் விஷயமாகச்சொல்லில் தோஷம்வரா தென்கிறார். ௫௨௨.

(நா - மா) இவ்விரண்டு மத்தையும் நிரவிக்கிறார்,—அவ்விரண்டு மதமும் சரி
யன்று, சதர்முக ப்ரஹ்மோபாஸகனைச் சொல்லும் பகத்தில் “ஈஸுமவொபாநாணிய
புயபாவபு” என்கிறாதிராவ ஸுபவெடிபுஷுநாநுவெணாநிநிஷ்டுடி”
இந்த ஜீவன் இந்த சரீரத்தில் நின்றும் இளம்பி ப்ரஹ்மத்தை யடைந்து ஸ்வஸ்வரூபா
வர்ப்பாவத்தை யடைகிறுனென்ற வாக்யம் சரிப்படாது. சதர்முகனை யடைந்தவனு
க்கு ஸ்வஸ்வரூபாவர்ப்பாவம் கிடையாது. பரமாத்மோபாஸகனைமாத்ரம். சொல்லில்
“யெவெடிநெடுவொபாநாணியபுயபாவபு” என்கிறாதிராவ ஸுபவெடிபுஷுநாநுவெணாநிநிஷ்டுடி”

(ஸ்ர-ரா-ஹ) இப்பாதத்தில் முக்தைஸ்வரயத்தை நிரூபிப்பதாக, முன்பு இவ்வதிகரணத்தில் முக்தஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார்--“வரூஜ்யா திரூவஸம்வடிநெஸ்த ரூபெணா ஹி நிஷ்டேத” இச்சரீரத்தை விட்டுப்போய் பரமாத்மாவையடைந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தோடு கூடினவனாகிறான் என்ற விடத்தில், ஸ்வர்க்க மடைந்தவனுக்கு தேவாதிரூப முண்டாவதுபோல் முக்தனுக்கு அங்கொரு ரூபமுண்டாகிறதென்றதூ, தனக்குஸ்வாபாவிகமாக உள்ள ஸ்வரூபமே ப்ரகடமாயிற்றென்றதாடுவன்னிலு;

இஉச.

ஸா|| இரூ. 800/- திரை நாடி.

15.15.

வெ||ருஉகா. சூதாபகராணாசு.

⑧ உகா.

நெ.கா.

52.5.

(ரா - ஹ) ஸ்வஸ்வரூபம் ஸுஷுப்தியிலு முண்டாகையால் அப்போது புருஷார்த்தமாகக் காணையால், ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் மோக்ஷமென்ற சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தப் ப்ரதிபாதகமாகாதேயென்னில்; ஆத்மஸ்வரூபம் அபஹதபாப்மத்வாநி குணங்களையுடையதாய் நிரநிசயநந்த ரூபமாயிருக்கும். அந்த ஸ்வரூபம் அநாதியான அவித்யையினால் மறைந்திருக்கையால் ஸுஷுப்த்யாதிகளில் தோற்றது. ப்ரமாத்மாவை யடைந்தபின் அவித்யை கழிகையாலே ஸ்வாபாவிகமான ரூபம் ப்ரகாசிக்கிறது. இவனுக்கு இதுவேஸ்வரூபமென்பது-“யசு சபவஹ தவாபாவாவிஜரஃ” இத்யாநி வாக்யங்களினால் வித்திக்கிறது. இவ்விதமான ஸ்வரூபம் நிரநிசயபுருஷார்த்தரூபமாகையால், சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தப் ப்ரதிபாதகமாகக் குறைவில்லை யென்கிறார். ௫௨௪.

சுயி. கருட. ஸு-௮|| ௫௨௪. சவிமாமெநஜ்ஜஷுக்ஷாசு.

(ஸ்-ரா-ஹ) ஜ்ஜஷுக்ஷாசு = (ஸ்வஸ்வரூபம்) காணப்பட்ட தாகையாலே, சவிமாமெந = விபாகமின்றியே (அநுஸந்திக்கிறான்). ௫௨௪.

(ஸ்-ரா-ஹ) ஜீவன் முக்தனானபின் தன்னை எவ்விதமாக அநுஸந்திக்கிறு னென்னில்; “ஸொஸூதெஸவ-பாநுகாஸி நுஸஹஸ்ய ஹ ஃபாவியஸி தா” ப்ரஹ்மத்தோடுகூடினவனாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தகாமங்களையும் அநுபவிக்கிறு னென்கையாலும், “புரஸிஸொஸிஸூதெஸவ-பாநுகாஸி” என்று இவனைப் ப்ரமாத்மாவோடு ஸமானாகச் சொல்லுகையாலும் ப்ரமாத்மாவைப்போல்தன்னையு மொருவனாக வேறாக அநுஸந்திக்கிறுன் என்று புர்வபக்ஷம்—(ரா) ஆத்மா ப்ரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாய் எப்போதும் அவனோடு சேர்ந்தேழிருக்கும். இதுஸம்ஸாரதசையில் அஜ்ஞாநத்தினால் காண்கிறதில்லை. அதினால் தன்னையும் ப்ரமாத்மாவையும் வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறுன். ப்ரமாத்மோ பாஸநத்தினால் அவ்வஜ்ஞாநம் நசித்தபின் யதாவஸ்த்திதமான ரூபம் காண்கையாலே ப்ரமாத்மாவையும் தன்னையும் வெவ்வேறாகக்காண்கிறதில்லை. அவனுக்குச் சரீரமான் தன்னை அவனோ டொன்றாக்கியே அநுஸந்திக்கிறுன், (ஸ்) (அநாதியான அஜ்ஞாநத்தினால் கல்பிதமான ப்ரமாத்மாவுக்கும் தனக்குமுண்டான பேதம் தத்வஜ்ஞாநத்தினால் நசித்தபின் ஸ்வாபாவிகமான அபேதமே காண்கையாலே தன்னைப் ப்ரமாத்மஸ்வரூபமாகவே அநுஸந்திக்கிறுன்) “ஸொஸூதெ” என்ற ஸ்ருதிக்கு, ப்ரமாத்மாவோடுகூட, அதாவது ப்ரமாத்மாவையும் அவனுடைய குணங்களையும் அநுபவிக்கிறுனென்றாத்தம், ப்ரமாத்மாவோடு ஸமானமாக இருக்கிறுனென்பதற்கு, லிம்ஹம் போன்ற புருஷன் லிம்ஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டிருப்பதுபோலிருக்கிறுனென்றாத்தமன்று, ப்ரமாத்மாவுக்குள்ள அபஹதபாப்மத்வாநி குணங்களும் இவனுக்கு ண்டென்றாத்தம் ஆகையால் லதுக்குவிரோத மில்லையென்று வித்தாந்தம். ௫௨௪.

சுயி. கருட. ஸு-௮|| ௫௨௪. ஸ்ராமெஹ்ணெஜ்ஜீநிரூபந்நாலாஹிஷுஃ.

(ஸ்-ரா-ஹ) உபந்நாலாஹிஷுஃ = உபந்யாஸம் (சொல்லுகை) முதலானவற்றினால், ஸ்ராமெஹ்ண = ப்ரஹ்ம லம்பந்தியான குணத்தோடு, (முக்தியில் ஆவிர்ப்பவிக்கிறுன்). ௫௨௪.

(ஸ்-ரா-ஹ) முக்தியில் ஜீவனுக்கு அபஹதபாப்மத்வாநி குணங்களா, அல்லது சைதந்ய ஸ்வரூபம்ப்ரமாத்மா, இரண்மொ ஆவிர்ப்பவிக்கிறதென்னில்; ப்ரஜாபதிவாக்யத்தில் ஜீவனுக்கு “சபவஹ தவாபாவா” என்று துடங்கி “ஸுசுஸுஹ” என்னுமளவாக, ப்ரஹ்மத்துக்குண்டான அபஹதபாப்மத்வம் ஜ்ஞாநம் ஸத்யகாமத்வம் முதலிய குணங்களைச் சொல்லுகையாலே அக்குணங்களே ஆவிர்ப்பவிக்கின்றன. ஜ்ஞாநம்

ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்று, ஆகில் அதில் குணங்களிருக்கமாட்டா, இதனால் அது ஜடம் என்னலேண்டு மாகையால் ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்துக்கு ஆவிர்ப்பாவம் கிடையாதென்றார் ஹேமிகிரி. (இ.உ.அ.)

ஸூ|| ௫௨௬. விதிதந்நாடுத்ருணததா துக்ஷாடிதௌபுஹொயீ.

(ஸ்-நா-பு) ததா துக்ஷாரசுசைதந்யமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, விதிதந்நாடுத்ருண = சைதந்யமாத்ர ஸ்வரூபத்தோடு (ஆவிர்ப்பவிக்கிறான், உதி = என்று, ஒளபுஹொயீ = ஒளடுலோமி சொல்லுகிறார். (இ.உ.சு.)

(ஸ்-நா-ஹா) “ஸயயாடுஸெந்யவ நஃ” என்று தொடங்கி, “விஜ்ஞாநவ நவநவ” என்று மனவாக, உப்புக்கட்டி உள்ளும்புறம்பும் எங்குமொக்க வேறொரு ரஸம் கலப்பின்றிக்கே உப்பாகவே இருப்பதபோல், ஆத்மாவும் உள்ளும் வெளியுமெங்கும் வேறொரு குணமின்றிக்கே ஜ்ஞாநமயமாகவே யிருக்கிறுனென்கையாலே ஜ்ஞாநமே அவனுக்கு ஸ்வரூபம், அதனே முத்தியில் ஆவிர்ப்பவிக்கிறது. அபஹதபாப்மத்வாதிகள் ஸ்வரூபமன்று என்று ஒளடுலோமிதம். (இ.உ.சு.)

ஸூ|| ௫௨௭. வநவஜ்யூவந்நாஸா த்வபுஹாவாடிவிரொயப
வாடிநாயணஃ.

(ஸ்-நா-பு) வநவஃஸவீ = இப்படி ஆத்மாஜ்ஞாநஸ்வரூபனு யிருந்தாலும், உவந்நாஸா = (மற்றகுணங்களையும்) சொல்லுகையாலே, த்வபுஹாவா = முன்சொன்னவற்றுக்கும் ஸ்த்திதியுண்டாகையாலே, விவிரொயபு = விரோத மில்லாமையை, வாடிநாயணஃ = பாதராயணர் சொல்லுகிறார். (இ.உ.சு.)

(ஸ் - ஹா) ஆத்மாஜ்ஞாநஸ்வரூபனே, அதில் வாஸ்தவமாக மற்றகுணங்கள் கிடையாது, ஆயினும், வ்யாவஹாரிக தசையைப்பற்றி ஸ்ருதி மற்றகுணங்களையும் சொல்லுகையாலே, கால்பதிகமான அக்குணங்களை ஒப்புக்கொள்வதில்விரோதமில்லையென்று பாதராயணர் சொல்லுகிறார். (இ.உ.சு.)

(நா - ஹா) ஆத்மாஜ்ஞாநஸ்வரூபனானும், “யசு தாஸவஹதவாஸா” இது யாதி ஸ்ருதி மற்ற குணங்களையும் சொல்லுகையாலே அவற்றையு மொப்புக்கொள்ள வேணும், இரண்டு ஸ்ருதிகளில் ஒன்றை ப்ரமாணமாக்கி, மற்றொன்றை அப்ரமாண மாக்கவொண்ணாது. ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநமாய், அதுக்கு அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களாயிருக்கும். உப்புக்கட்டி லவணரஸமயமே என்றால் அதில் கடிந்யம் வெண்மை முதலிய குணங்களில்லையென் ஈர்த்தமன்று, வேறொருரஸமில்லையென்றே ஈர்த்தமாய், அதுபோல், ஆத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபனையென்றால் மற்ற குணங்களில்லையென்னவொண்ணாது. ஜ்ஞாநமாகது - ஸ்வயம் ப்ரகாசம், அதில் ப்ரகாசியாத இடம் கிடையாதென்றே அதுக்கீர்த்தம். ஆகையால் முத்தியில் இரண்டு ஸ்வரூபமு மாவிர்ப்பவிக்கிற தென்டத்தில் விரோத மில்லையென்று வ்யாஸபகவான் தன் கருத்தை வெளிப்பிட்டார். (இ.உ.சு.)

சுயி. கருச. ஸூ|| ௫௨௮. ஸஜ்ஜாஹெவதஜ்ஜுஹொகஃ.

(ஸ்-நா-பு) தஜ்ஜுஹொகஃ அவ்வர்த்தத்தை ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, ஸஜ்ஜாஸவஹ = ஸங்கல்பத்தினாலேயே (உண்டாகின்றன). (இ.உ.சு.)

(ஸ்-நா-ஹா) “ஸபஹாவித்ருவொககாரொஹவகிஸஜ்ஜாஹெவாஸ்யவித்ரு

ராஜா-“திஷ்டென” என்றும், “ஜகத் பரமார்த்த” என்றும், முத்தன் தன் னுடைய பித்ருக்களோடு கலந்திருக்க இச்சித்தானாகில், தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தி னாலேயே அவர்கள் எழுந்து வருகிறார்கள், இச்சையுண்டாகில் ஸ்திரீகளோடும் வா ஹநங்களோடும் யதேச்சமாக கீழ்க்கிறுனென்று சொல்லிற்று. அவைகளைப் பெறுகை க்கு ஸங்கல்பமே போருமா, இன்னும் சில ப்ரயத்நம் செய்யவேணுமா வென்னில்; ராஜா ஸத்யஸங்கல்பனா யிருந்தபோதிலும் ஒன்றை யடையவேண்டுமாகில் சில ப்ரய த்நம் செய்யவேண்டி யிருப்பதுபோல் முத்தனுக்கும் சில ப்ரயத்நங்கள் வேண்டியிரு க்குமென்று பூர்வபகம்—“வாஜநாபெவ” ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவர்களையடைவ தாக ஐஅவதாரணம்பண்ணிச் சொல்லுகையினாலே வேறொருகாரண மில்லையென்று ஏற்படுகிறது, வேறொருகாரண முண்டென்பதற்கு ப்ரமாணமுமில்லை, ஸம்ஸாரிகளு க்கு ஸத்யஸங்கல்பம் கிடையா தாகையால் ராஜாவை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்ல வொண்ணாது. ஆகையால், ஸங்கல்ப மாத்ரத்தினாலேயே முத்தன் ஸமஸ்த வஸ்துக்க ளையு மடைகிறுனென்று வித்தாந்தம்.

இருக.

ஸா|| டி.உ. சுதனவவா நத்யாயிபைதி:

(ஸ-ஸா-வ-லா) சுதர்ஸனவ=முக்தன் ஸத்யஸங்கல்ப னாகையிலேயே, சுதந்யாயிவதிலேவேருன்றை நியாமகமாக உடையவனன்று. (அந்யாதி பதியாவது - சாஸ்தரத்திற்கொல்லிய விதிநிலைநங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கை. அப்படி கட்டுப்பட்டால் இவன் ஸத்யஸங்கல்பனாகான். அதாவது, நினைத்தபடி செய்யமாட்டான். இவனை ஸத்யஸங்கல்ப னென்பதினாலே அநந்யாகுபதியென்பதும் ஸித்தமென்று கருத்து. ௫௧௨.

சுயி. கருரு. ஸா-௮|| நுகு. சுமாவம்வாடிநிராஹமெஹுவ்யு.

(ஸ-ஸா-ஹ) (வாடினிஃபாதரியென்பவர், சுஹாவ்யு = (சரிதீரந்த்ரியங்கள் முத்தனுக்கு) இல்லையென்பதை (ச்சொன்னார்) வஸவ்யு = இப்படியே, சூஹவஹி = ஸ்ருதிசொல்லிற்றன்றா. ௩௩௩.

(ஸ-ரா-ஹா) முக்தனுக்கு சரீரேந்திரியங்கள் உண்டா இல்லையா வென்னில்; “நஹவெவ்ஸஸரீரஸ்யஸ்தஃ ஷ்யாவஸ்ய யொரீரவஹ திரஸ்யி” சரீரமுள்ளவரையில் ஸுகதுக்கங்கள் விடாதென்றும், சரீரமில்லாவிடில் அவைகிட்டாவென்றும் சொல்லுகையாலே சரீரம் கிடையாதென்றார் பாதரி யென்பவர். ௩௩௩.

பி. ௨|| இருசு. ஹாவன்ஜெரிநிலிக்குடாநநாசு.

(ஸ-ரா-பு-மா). விசுபாஜநநாசி=அநேகவிதமான கல்பனை (அதாவது “ஸவனகயாமவகீக்யாமவகீவக்யாஸவ்யா” இத்த்யாதியினால், முக்தியில் ஒருவனாகிறான், மூன்றாகவாகிறான், ஐந்தாக ஆகிறான் ஏழாக ஆகிறான் என்று இப்படி) சொல்லுகையாலே, ஹாவ்யு=சரீரமுண்டென்பதை, ஜெஜிமிஃ ஜைமிமி யென்பவர் சொன்னார். (ஆத்மஸ்வரூபம் அநேகமாக ஆகாது, சரீரத்வாராவே யாதவேனுமென்று கருத்து). ௫௩௪.

ஸாதி|| ௩௬௩. ஜாடிஸாஹவடி-ஸியலியம்-வாடிஸாயணா-உதஃ.

(மா-ரா-பு) ஐரோப்பா வசம் = தவாதசாஹமென்கிறயாகும்போலே,சுயம்

(ஸ) இரண்டுவிதமாக ஸ்ருதி யிருக்கையாலே, (ஸா) ஸத்யஸங்கல்பத்வத்தி
னாலே, உபபவியு=இரண்டுவிதத்தையும், வாடிநாயணம்=வ்யாஸபகவான்
(சொல்லுகிறார்). ௦ ௫௬௦.

(ஸ-நா-ஹ) த்வாதசாஹமென்று ஒரு யாகமுண்டு, அது அநேகம்பெயர்சேர்ந்து
செய்யவேண்டும், அப்போது அதுக்கு “ஸது” என்று பெயர், அதையே ஒருவனா
கவும் செய்யலாம், அப்போது “ஹ” என்றுபெயர். இவ்விரண்டும் ஸ்ருதியித்
தம். இந்த ஒரு யாகமே ஸங்கல்ப பேதத்தாலே இரண்டுவிதமாக ஆகிறப்போல்,
ஒரு முத்தனே “நான் சரீரத்தை யடையக்கடவேன்” என்று ஸங்கல்பிக்கும்போது
சரீரபரிசுரணம் பண்ணுகிறான் “சரீரம்வேண்டாம்” என்று ஸங்கல்பித்தானாகிவிட்ட சரீர
மில்லாமலிருக்கிறான் ஆகையால் இரண்டுக்கும்விரோதமில்லை என்று வ்யாஸபகவான்
சொல்லுகிறார். ௫௬௦.

ஸு|| ௫௬௧. தந்நவாவெஸுயி வபுவபவெத்.

(ஸ-நா-வ) தந்நவாவெ=சரீரமில்லாதபோது, ஸுயிவசு = ஸ்வப்நத்திற்
போலே, உபவபவெத்=(அதுபவம்) உபபந்ந மாகையாலே, ஜீவன் ஸ்ருஷ்
பிக்கிறதில்லை. ௫௬௧.

(ஸ-நா-வா) முத்தன் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருந்தபோதிலும் தன்னுடைய சரீரோப
கரணதிகளைத் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்ற நியமமில்லை, தான் ஸ்ருஷ்டியாதபோ
து, ஸ்வப்நத்தில் ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டித்த சரீரோபகரணதிகளைக்கொண்டு அநு
பவிக்கிறப்போலே முத்தியிலும் ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டித்த சரீரோபகரணதிகளைக்
கொண்டே அவன் ஸ்ருஷ்டித்த பித்ருலோகாதிகளை யநுபவிக்கிறு நென்கிறார்.
“தந்நவாவெ” தான் ஸ்ருஷ்டித்த சரீரமில்லாதபோது என்றத்தம். ௫௬௨.

ஸு|| ௫௬௨. வாவெஜாமிஹி.

(ஸ-நா-வ) வாவெ=சரீரமுண்டாகில், ஜாமிஹி=ஜாக்ரதவஸ்த்தையிற்
போலே (அதுபவிக்கிறான்). ௫௬௨.

(ஸ-நா-வா) முத்தியில் ஜீவன், தானே, பகவானுக்கு லீலாஸஹேதுவான ஸ்வ
சரீராதிகளையும் லீலோபகரணதிகளையும் ஸ்ருஷ்டித்தானாகில், இப்பொழுது அரசர்
கள் தங்கள் ஸாமர்த்யத்தினால் உபகரணங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு அநுபவிக்கிறுப்
போல் அநுபவிக்கிறான், அவையெல்லாம் பகவல்லீலாஸ ஜநகமாயையாலே இவனு
டைய பகவதநுபவத்துக்குக் குறையில்லை என்கிறார், “வாவெ” தான் ஸ்ருஷ்டித்த
சரீரோபகரணதிகளுண்டாகி வென்றத்தம். ௫௬௩.

ஸு|| ௫௬௩. ப்ரஹ்மவாஸஸுயிவபுவபவெதி.

(ஸ-நா-வ) ப்ரஹ்மவசு=திபம்போலே, ஸுயிவசு = (முத்தனுக்கு அ
நேக சரீரங்களில்) ப்ரவேசம் (உண்டு), தயா=அப்படியே, ஹி=அப்படியே
சாஸ்த்ரம்சொல்லுகிறதன்று. ௫௬௩.

(ஸ - வா) லிங்கசரீரத்தோடுகூடிய பாஷ்மப்ரதேசத்துக்கு ஜீவனென்று பெ
யர், அது அனுவாகையால் ஜீவனும் அனுவாஹியாகிறான். இவன் ஒருகாலத்தில்
அநேக சரீரங்களை எப்படி எடுக்கலாம், ஒரு சரீரத்திலிருக்கும்போது மற்றொரு சரீர
த்திலிருக்க முடியாதேயென்னில், ஒரே தீபம் தன்னுடைய ஜ்வாலையையாக அநேக

வர்த்திகளில் ப்ரவேசித்த அநேக தீபமாகிறுப்போலே, இவனும், தன்னுடைய வித்
யாபுலத்தினால் ஒரேகரலத்தில் அநேக சரீரங்களை வ்யாபிச்சிறுணைகயால் அநேக
சரீரபரிஶ்ரமபந்நம், ருஷிகளும்கூட யோகபலத்தினால் அநேகசரீரத்தில் ஒருபெர
முதே வ்யாபிப்பதாக சாஸ்த்ரங்களில் காண்கிறோம். இப்படி சொல்லுகைக்கு ப்ர
மாணம், “ஸவ்ஸகபாலவதிப்யாலவதி” இத்த்யாதி ஸ்ருதியென்றிறார். ௩௩.அ.

(ரா - ஹ) அனுவான் ஜீவனுக்கு ஒரே காலத்தில் அநேக சரீரங்களில் ஸம்பந்
தம் கூடாமையாலே ஒரே காலத்தில் அநேக சரீர பரிஶ்ரமம் எப்படி பண்ணுகிறு
னென்னில்; ஒரு தீபம் ஓரிடத்திலிருந்தே தன் ப்ரபையினால் எங்கும் வ்யாபிக்கிறுப்
போலே முத்தனும் ஜ்ஞாநத்தினால் ஸ்வேச்சையாக அநேக சரீரங்களில் வ்யாபிக்கக்
கூடும், யோகிகளும் அப்படியே வ்யாபித்து அநேக சரீரபரிஶ்ரமம் பண்ணக்கண்டிரு
க்கிறோம். ஜீவன் அனுவென்பதற்கும் அவனுக்கு அநேக சரீரமுண்டென்பதற்கும் ப்ர
மாணம், “வாலாபுரகலாமஸுரகயாகவிசஸுரவாமொஜீவஸுவிஜெ
யஸு வானுபாயகலுதே” நெல்லின் வால் நுளியில் பதிலையிரம்பங்கி லொருபா
கம்போன்றவன் ஜீவன், அவன் அநேக சரீரங்களை யெடுக்கிறுனென்ற ஸ்ருதியே
இதற்கு பரமாணம். ௩௩.அ.

ஸூ ॥ ௩௩. ஸ்வாய்யஸம்பதேஜ்ஞாநநுதராபெக்ஷஜாவிஷ்ணுதம்ஹி.

(ஸ - ரா - ஹ) ஸ்வாய்யஸம்பதேஜ்ஞாநம் = ஸ்வாஷுப்பதி (ரா) மரணம் (ஸ)
(மோக்ஷம்) ஆகிய இரண்டுவஸ்த்தைகளில், சுநுதராபெக்ஷ = ஓரவஸ்த்தை
யைச் சொல்லுகிறது. சூ.விஷ்ணுதம்ஹி = (ஸ்ருதியினாலே இது) ப்ரகாசிப்பிக்
கப்பட்டதன்று. ௩௩.க.

(ஸ - ஹ) “கெ.நகம்பெஸு)சுகெ.நகாவிஜாநீயாசு” என்றும், “ந.த
தஜிதீபிஷ்ணு” என்று முத்தனுக்கு இரண்டாவது வஸ்தாவில்லை யென்று ஸ்ருதி
சொல்லியிருக்க, அநேக சரீரமுண்டென்னலாமோவென்னில்; இந்த ஸ்ருதிகள் நிக்
குண ப்ரஹ்மத்தையடைந்து ப்ரஹ்மஸ்வரூபியாய்விட்ட முத்தன்விஷயம் என்றாவது,
ப.நற்குடிறவன் விஷயமென்றாவது சொல்லவேணும். அவ்விருவர்க்குமே ஜ்ஞாநாதிக
ளொன்று மில்லையென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகின்றன, எங்கனே யென்னில்,
“வ்ஸவெஜாஹதேதஜுஸுஜேஷாயதாநுநுவாநுவிநுஸுதி” இந்தசரீரத்தில்
நின்றும் வெளிக்கிளம்பி பின்பு இதை அறியான் என்று மரித்தவனுக்கும் “ய.த.க
ஸுஷுஷுஜாநெதவாஹதசுசுதே.நகம்பெஸு)சுக” எவனுக்கு எல்லாம் ப்ரஹ்ம
ஸ்வரூபமாய்விட்டதோ, அவன் ஒன்றையும் காணான் கேளான் என்று நிகர்க்குண முக்
தியையடைந்தவனுக்கும் ஜ்ஞாநமில்லை” என்றே சொல்லுகின்றன. இங்கு சொல்லப்
பட்டவன் ஸகுணமுத்தியையடைந்தான். இவனுக்கு ஜ்ஞாநமும் சரீராதிகளுமுண்டு,
ஆகையால் விரோதமில்லை யென்கிறார். ௩௩.க.

(ரா - ஹ) ஸ்வாய்யஸம்பதேஜ்ஞாநநுதராபெக்ஷஜாவிஷ்ணுதம்ஹி. நவெஷு
நாஹிஸு” என்று பரமாத்மாவை யடைந்தவனுக்கு எவ்விதமான ஜ்ஞாநமும்கிட
யாதென்கையாலே முத்தனுக்கு ஜ்ஞாநவ்யாபிதி எப்படி கூடுமென்னில்; இந்த ஸ்ருதி
உறங்குடிறவன் விஷயமென்னவொண்ணது, “நாஹவபுயஜெவம்ஸம்பு.தூ.தா
நஜா.நாத்ய உஹைஷ்விதெநாவ்ஸவஜாதி ஹதி.தா.கிஷ்விநாஸஜெவா ஸ்
தெ.தாஹதி” இந்த மரித்தவன் தன்னையும் பிறரையும் அறிகிறுனில்லை, இவனுக்கு

சுயி. கருசு. ஸது|| இசு. ஜமஜ்ராவராவஜ-ஓ புகாரணாடிஸதிவி
தகவால.

நெய்யூர்.

இசு0.

இசு0.

உலகமொன்று.

(ஸ-நா-பு) பூதவிஷ்ணு=ஈருதிமினுவே, உவபெயாது=சொல்லப்

(ரா - னா) உத்பத்தி முதலிய விகாரங்களையுடைய ப்ரஹ்மலோகாதிகளிலுள்ள போகங்களை முத்தனுபவிக்கலாமோ வென்னில்; உத்பத்தியாதி விகார சூர்யமாய் அநந்த கல்யாண குணாகாமாய் ஸமஸ்த விபூதிகளோடுகூடிய பரமாத்மஸ்வரூபமே முத்தனுக்கு போக்யமாயிருக்கும்; இவ்விதமான பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் குணங்களைப் போல் ப்ரஹ்மலோகாதி விபூதிகளும் அந்தர்க்கதக்கனாகையால் பரமாத்மஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததென்று கல்யாண குணங்களைப்போல் விபூதியையும் துபவிக்கலாம். விபூதியோடுகூடிய ப்ரஹ்மத்தை யதுபவிக்கும்போது அவ்விபூதியில்சேர்ந்த ப்ரஹ்மலோகாதிகளில் யதேச்ச ஸஞ்சாரமுமொக்கும். “யஜாஹ்னுரெவெஷுஷா தவஸ்திநஹ் ஸெஸ்தநாஹ் துஸ்தகிராஹ் துஸ்தகிரயமந ஸயம் ப்ரகிஷ்ணாஹ் தஸ்யஸௌத

ஹம்மதொவஹி” இத்த்யாதி ஸ்ருதிகளே முத்தன் ஸவீபுதிக ப்ரஹ்மாநுபவம் பண்ணுகிறான் என்பதற்கு ப்ரமாணமென்கிறார். ௫௨

ஸா|| ௫௩௩. ஐ.ஸூ.யதஸௌவம் ப்ரக்யக்ஷாநுஜோதெ.

(ஸ-பு-ஹ) ப்ரக்யக்ஷாநுஜோதெ = (ப.த.தூ.ஸூ.ரெ.ஜாஹி” அந்த நிர்க்குண ஸ்வரூபத்தில் உத்பத்த்யநி விகாரமுள்ள ஸூரீச சந்தர நகூத்ராதி ப்ரகாச ஸம்பந்தம் கிடையாதென்று) ஸ்ருதியும், (“ப.த.தூ.ஸூ.யதஸௌவ ரஹி” = ஸூர்யாதிக்ஷ அந்த நிர்க்குண ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதில்லையென்ற) ஸ்ம்ருதியும், ஷஸ்யு=இவ்விதமான நிர்க்குண ஸ்வரூபத்துக்கு விகார ஸம்பந்த மில்லையென்று, ஐ.ஸூ.ய தஃ=காரணிக்கின்றன. இந்த ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளினால் நிர்க்குண ப்ரஹ்மம், ஸித்திக்கிறதென்று கருத்து. ௫௩௩.

(ரா-பு-ஹ) லக்யக்ஷாநுஜோதெ = (வீஷாஸூ.ஜா.தஃவவதெ” ப்ரமாத்மாவினிடத்தில் நின்றும் பயத்தினால் வாயு ஸூர்யன் அக்ரி இந்தரன் யமன் முதலானவர்கள் தந்தன் தங்கள் கார்யத்தைத் தவறாமல் செய்கிறார்கள் இத்த்யாதி) ஸ்ருதிகளும், (“பு.ஹம்ஸவ-ஸூ.ஜமதஃ ப்ரஹவஃ ப்ரஹ்யவ்யா” நானே ஜகத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்கத்தி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணமென்று ப்ரமபுருஷன் சொல்லுகிற கதை முதலிய) ஸ்ம்ருதிகளும், ஷஸ்யு=இப்படி ப்ரமாத்மாவே ஜகத்காரணன் ஸர்வேஸ்வரன் என்ற அர்த்தத்தை, ஐ.ஸூ.ய தஃ=காரணிக்கின்றன. ப்ரமாத்மாவே ஜகத்காரண னென்பதற்கு ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளே ப்ரமாணமென்று கருத்து. ௫௩௩.

ஸா|| ௫௩௪. ஜொமஜாதுஸாஜிவிஜாஹு.

(ஸ-பு-ஹ) ஜொமஜாதுஸாஜிவிஜாஹு - (“சூ.வொவமூரீயநெ வொகொஸஹ” நான் இந்த ஜலத்தை அம்ருதமாகப் பாநம் செய்கிறேன், நீங்களுமிதைப் பாநம் ஜெய்யுந்ஜோள் என்று) அநுபவமாத்ரத்திலே, (ப்ரமாத்மாவுக்கும் முத்தனுக்கும்) ஸாம்யம் சொல்லுகிற ஜேதுவிலேயும் (முத்தனுக்கு ஜகத்வ்யாபாரம் கிடையாது). ௫௩௪.

(ரா-பு-ஹ) ஜொமஜாதுஸாஜிவிஜாஹு = (“லொஸூ.தெவஹீபாநு காரோநுஸஹவ்ரஹ்ணாவியஸிதா” அந்த முத்தன், ப்ரமாத்மாவும் தானுமாய் ப்ரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தையும் கல்யாணகுணங்களை யு மதுபவிக்கிறானென்று) அநுபவமாத்ரத்திலே (ப்ரமாத்மாவோடு முத்தனுக்கு ஸாம்யம் சொல்லுகிற ஜேதுவிலேயும் (முத்தனுக்கு ஜகத்வ்யாபாரம் கிடையாது). ப்ரமாத்மாத்ரதஸ்வரூபி யாகையால் தனக்கும் பிறர்க்குங்கூட அநுபாவ்யனாவான்.

ஸா|| ௫௩௫. சுநாபுதீஸூஸாநாபுதீஸூஸாஹு.

(ஸ-பு-ஹ) சுநாபுதீஸூஸாநாபுதீஸூஸாஹு = ஸ்ருதிவாக்யத்தினால், சுநாவ தஃ=திரும்பி(ஸம்ஸாரத்தில்) வராமலிருக்கை, (ஸித்திக்கிறது). ௫௩௫.

(ஸ - ஊ) ஸகுணப் பரஸ்மோபாஸகன் ஸகுணப் பரஹ்மத்தை யடைந்தபோதிலும், “நவபுருஷோ நவபுருஷஃ” மறுபடியும் திரும்புகிறதில்லையென்றும், “தருமோ ஸ்வேதாஸ்ய ஸ்வேதோ ஸ்வேதோ” பரஹ்மஸ்தியா மஹிமையினால் மேலே சென்று அங்கு நின்றும் அக்ஷயமான முக்தியையடைகிறானென்றும், “உபேகா நவபுருஷஃ நவபுருஷஃ” இந்த மறுபடியலோகத்துக்குத் திரும்புகிறதில்லையென்றும் ஸ்ருதி சொல்லு கையாலே, அங்கு பரமாத்மா நக்ரஹத்தினால் தத்வஜ்ஞாநத்தைப்பெற்று அங்கு நின்றும் நிர்க்குண முக்தியையடைகிறான். ஸ்வர்க்காதினை யடைந்தவன்போல் திரும்பி ஸம்ஸாரத்தில் வரமாட்டானென்று நிஸ்சயிக்கப்படுகிறதென்கிறார். இசுடு.

(ரா - லா) கீழ் சுகலைஸ்வர்யமும் பரமாத்த்மாநிச மாகையால் முத்தனுடைய
ஸத்யஸங்கல்பத்துதியான ஜ்வர்யங்களும் பரமாத்த்மாநிசமென்றது. இப்படியாகில்
ஸ்ரவேஸ்வரன் ஸ்வாதந்திரஞகையால், தன்னுடைய இச்சையினால் முதல் இவனுக்கு
முத்தியைக்கொடுத்தார்போல் ஒருகால் தன்னுடைய ஸ்வாதந்தரியத்தினால் அங்ரு
நின்றும் ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளுவீடுவேறே வெண்ணில; “பல்தாவாஜரிநிஹஉதா
நிஜாயனெ” “யக்ருதாநசிஷ்டரூபயிபகி” இத்யாதி சுருதிகளினால் ஸர்வே
ஸ்வரணே ஜகத்காரணபூதன், ஸர்வநியந்தா என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறதோ, அப்
டியே “நவபு-நாலவகுடெ” “அஜேராமவரிவகுடெ-நாவகுடெ” உ
ஜேராமவரிவகுடெ | ஸமெடிவிநொவஜாயனெ
பு-உயெநயுயனிவு” இத்யாதி ப்ரமானங்களினால் பரம்புருஷனை யுபாணித்து
அவ்னுடைய அதற்கற்றத்தினால் மோகத்தை யடைந்தவன் மறுபடியும் ஸம்ஸார்
தையடையாளென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. மேலும், “இராமநாம நெருமிட்டிருந்து,
எனக்கு ஜ்ஞானியானவன் ப்ரான்னபூதன் என்று ஜ்ஞானியைத் தனக்கு அத்தயந்த பிரிய
மாகப் பரமாத்த்மாவே சொல்லுகையால் அப்படிப்பட்டவனை ஒருகாலும் ஸம்ஸாரத்
தில் தள்ளமாட்டான். இதனையும் முத்தனுக்கு ஒருகாலும் ஸம்ஸார ப்ராப்தியில்லை.
பரமபத்த்திலிருந்தே, னேயப்ரத்யநிகளுய் அநந்த கல்யாண குணகளாய், அநந்த
கருடவிஷ்வக்சேஸ்வரீதி சுகலஸவிரி ஜகஸம்ஸேவ்யனால் ஸ்ரீபூரிளாதிமஹிஷீ ஸமேத
னாய் உபயவிபூதிநாதனய்க்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்ட திய்யநகரத்தில் திருமாமணிமண்
டபத்தில் அநந்தன்மேல் வீற்றிருக்கிற ப்ரம்புருஷனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை அவரத
மருபிலிட்டு அவனுக்கு சுகல கைங்கர்யங்களையும் செய்து அபரிசிந்தி ப்ரஹ்மநந்த
பரிபூர்ணனாய் வாழப்பெறுவ எனென்கிறார். சாம்ஸ்தம் முடிந்ததின் பிறிவிக்கைக்காக.
“சுநாவதுதிஸுஷாஸி” என்ற ஸூத்ரத்தை இரண்டாவ்ருத்தி கொள்ளுது. இசு.

ச - வதுஅத்யாயம்

ச - வ து ப ா த ம் மு ற் றி ற் று.

சாஸ்திரம் முடிந்தது.

ஓம்.

ஸ்ரீ நீலகண்டாசார்ய பாஷ்யம்.

அவதாரிணை.

ஸ்ரீவேத்யாஸபகவான், மோக்ஷகாமிகளுக்குப் ப்ரஹ்மவ்ருபத்தை யுணர்த்துவதாகக்கருதி, வேதாந்தமாகிய உபநிஷத்தினர்த்தங்களைத் திரட்டி ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களைச் செய்தனர். அதற்கு முன்புள்ள ஆசார்யர்களுனவரும் வ்யாக்யாநம் செய்வதாக முயன்று அதின் உண்மையான பொருளையுணராமல் தங்கள் தங்கள் மதிப்போனவழியே சென்று தங்களுக்குத் தோற்றின வர்த்தங்களை யெழுதி இம் மஹார்த்தத்தைக் கலக்கிவிட்டார்கள். ஸ்ரீநீலகண்டாசார்யரென்பவர் அதைத்தெளிவித்து, ப்ரஹ்மமாகிய ஸதாஸிவனிடத்தில் நிஷ்டையுடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் வாஸ்தவார்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக இந்த பாஷ்யத்தைச் செய்கிறதாக ஆரம்பித்தனர்.

இந்த ஸாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரஹ்மமீமாஸை யென்றுபெயர். அதாவது—ப்ரஹ்மவிஷயமான விசாரம். வேதாந்தவாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தைச்சொல்லுகிறதா, அல்லது மற்றொன்றையே ஜகத்காரணமாகவும் மோக்ஷாபாயமாக த்யாநிக்கத்தக்கதாகவும் சொல்லுகிறதா என்பதை யுத்திகளைக்கொண்டு விசாரம்செய்து ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகிறதென்று அறியியிடுகை.

இந்தபாஷ்யகாரருக்கு விசிஷ்டாத்வைதமே உண்மையென்று விர்த்தாந்தம். விசிஷ்டாத்வைதமாவது—தத்வங்கள், சித்து-ஜீவன், அசித்து-ஜடம், ஈஸ்வரன்-ப்ரஹ்மம், என்று மூன்று வகையாயிருக்கும். அதில் ஜடமாவது - தனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றியிலே ஜீவர்களுக்கு அவரவர்களுடைய புண்யபாபாநுரூபமான ஸுகதுக்கங்களை யறுபவிக்கைக்கு ஸாதநமான, சரீரக்ருஹ க்ஷேத்ர ஆராம வஸந ஆபரண சந்தந குஸும தாம்பூல பாத்ர சய்யாதி-போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ரூபமாய்ஜ்ஞானமும்ப்ரகாசமும்மற்றதாய் இருக்கும். இது இருபத்தாநாலுவிதமாயிருக்கும். அவற்றின் ஆகியான ஸ்வரூபத்துக்கு மூலப்ரக்ருதி யென்றும், அதினுடைய விகாரத்துக்கு மஹத்து என்றும் அதினுடைய விகாரத்துக்கு அஹங்காரமென்றும் பெயர். அவ்வஹங்காரம்- ஸாத்விகாஹங்காரம், ராஜஸாஹங்காரம், தாமஸாஹங்காரமென்று மூன்றுவிதம். அதில் தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும், சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்கிற த்ரீமாத்திரைகளும், அவற்றில் நின்று ப்ருதிவி, ஜலம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம் என்கிற ஜ்ஞாநபூதங்களு முண்டாகின்றன. ஸாத்விகாஹங்காரத்திலிருந்து, த்வக், சக்ஷுஸ்ஸு, ஸ்ரோத்ரம், ஜிஹ்வை, க்ராணம், என்கிற ஜ்ஞாநபூதங்களும்கிரியங்களும், வாக்கு, பாதம் பாணி, பாயு, உபஸ்த்தம், என்கிற ஜ்ஞாநபூதங்களும்கிரியங்களும், மனஸ்ஸு என்கிற ஆந்தரீகிரியமும் உண்டாகின்றன. ராஜஸாஹங்காரம் மற்ற இரண்டஹங்காரத்துக்கும் உதவியாயிருக்கும்.

ஜீவனென்பது-அஞ்ஞாபியாய், ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபியாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், கர்த்தாவாய், பேசுத்தாவாய், ஸம்ஸாரியென்றும் முமுக்ஷுவென்றும் முத்தனென்றும். பலவகைப்பட்டிருக்கும். ஸம்ஸாரியாவது-தேவன், நான், புழு, ஆண், பெண், என்றிவ்வாறுகப் பலவகைப்பட்ட சரீரங்களுடையதே, அக்கர்மம் நடத்தும் வழியே நடந்துகொண்டு, இப்ப்ரக்ருதி விகாரத்துக்குட்பட்ட ஸவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களிலும் பூலோகத்திலும் பாதாளாதி கீழ்லோகங்களிலும் திரிந்துகொண்டு

அங்குள்ள ஸுகதுக்கங்களை யநுபவித்து அவ்வளவிலே த்ருப்தியடைந்திருப்பவன் முமுக்ஷுவானது-இவ்விதமான இருப்பில் வைராக்யத்தையடைந்து இஸ்ஸம் ஸாரத் தைவிட்டு நிற்கி மோக்ஷமடைய விரும்புவான். முக்தனாவது-பரமகாரண பூதனான பரமசிவனுடைய அருள் பெற்று இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் நீங்கி முக்தியடைந்தவன்.

ஈஸ்வராவது-ஈழ்ச்சொன்ன இரண்டு தத்வங்களையும் ஸாதகமாகக்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவும் பரிபரீலிக்கவும் ஸம்ஹரிக்கவும்வல்லனாய், ஜீவனைப்போல் கர்மவாஸ்யனானதிகே-ஸ்வதந்த்ரனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசத்தியாய், அபரிமித ஸ்ருதாநாதாநி மஹாகுணங்களை யுடையனாய், ஸத்யஸங்கல்பனாய், ஜ்யோதி ஸ்வரூபியாய், தனக்கொத்தானாயும் மிக்கானாயு மற்றவனுயிருக்கும் ஸதாசிவன். இவனுக்கு மற்ற இரண்டு தத்வங்களும் சரீரமாயிருக்கும். இதில் அறியவேண்டும் மற்றவிஷயங்களை யெல்லாம் ராமாநுஜபாஷ்யபத்தி னவதாரிகையில் விசதமாகக் காண்க.

ராமாநுஜபாஷ்யத்துக்கும் இந்தபாஷ்யத்துக்கும் அநேகமாகப்பொருளொத்திருக்கும், ராமாநுஜபாஷ்யத்தில் நாராயணனைப் பரதேவதையாகவும், இதில் ஸதாசிவனைப் பரதேவதையாகவும் சொல்வதே பேதம். ஆகையினால் இதுக்கு ஸைவவிசிஷ்டாத்வையதமென்று பெயர். சிவவிடங்களில் ஸ்லத்தரார்த்தங்களில் பேதமிருந்தபோதிலும் அதமுக்யதாத்பர்யத்துக்கு விரோதமாகாது. ஆகையால் ராமாநுஜபாஷ்யத் தைந்காட்டிலும் இந்தபாஷ்யத்துக்கு எங்கு அர்த்தம் வேறுபடுகிறதோ அதை இங்கு காட்டப்படுகிறது.

ஜிஜ்ஞாஸாபிக்ஷாணஸு:—இந்த ஸாஸ்த்ரத்தில், ஜீதியில் ப்ரஹ்மமென்பது ஜீவனா, அவ்ஸது ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறானமற்றொரு வஸ்துவாவென்று விசாரம் செய்யப்படுகிறது. அவ்விசாரம் கூடொகூடாதாவென்று இவ்விதிகரணத்தில் விசாரிக்கப்படுகிறது. ஸந்தேஹமுள்ள விடங்களில் தான்விசாரம் செய்து, அவற்றில் எவ்வர்த்தம் யுத்திக்கு இணைந்திருக்குமோ அதை அங்கீகரிப்பது லோகவரித்தமாயிருக்கிறது. இங்கு வேதாந்த வாக்யங்களில், ‘‘ஐபதாநாஸு ஹ’’ இத்யாதி வாக்யங்கள், நாம் காண்கிற ஜீவனை ப்ரஹ்மமெனப்படும் என்று ஸம்சயமறச்சொல்லி யிருக்கையால், விசாரத்துக்குக் காரணமாகிய ஸம்சயமில்லாமையால் ப்ரஹ்ம விசாரம் செய்வதில்பயனில்லை யென்று பூர்வபக்ஷம்.—உபநிஷத்துக்களில் ஜீவனை, அனுவாகவும், கர்மவாஸ்யனாகவும், அல்பஜ்ஞனாகவும், அல்பசத்தியாகவும், பரதந்த்ரனாகவும் சொல்லி, ப்ரஹ்மத்தை, ஸர்வவ்யாபியாகவும், புண்யபாபங்களைத்தவனாகவும் ஸர்வஜ்ஞனாகவும், ஸர்வசத்தியாகவும், ஸ்வதந்த்ரனாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. இவ்விடண்டையும் பார்த்தால் இருளுமொளியும்போல் இணக்கமற்றிருக்கிறது. இப்படியிருக்க ஜீவனை ப்ரஹ்மமாகச்சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்குத் தாத்பர்யமென்னென்று ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதைப்போக்கிக் கொள்ளுகைக்காக யுத்திகளைக் கொண்டு வேதாந்த விசாரம் செய்து ஒர்த்தத்தைநிர்ஸயிக்க வேண்டுமாகையால் வேதாந்தவிசாரம் அவஸ்யம் செய்யவேண்டுமென்று வித்தார்த்தம்.

உ. ஜநாந்யுபிக்ஷாணம்—ஜகத்காரணமான வஸ்துவே ப்ரஹ்மமெனப்படும். உபநிஷத்துகளில் ஒரீடத்தில் ஆதந்தம் ஜகத்காரணமென்றும் மற்றொரீடத்தில் ஜ்ஞாநம், வேதிடத்தில், ஆத்மநு இன்னுமொரீடத்தில் ஸத்தி, வேறொரீடத்தில் ஸிவன் ஜகத்காரணமென்றும் பலவந்தையும் காரணமாகச்சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றில் ஏதோ ஒன்றே ப்ரஹ்மமாகவேனுமன்றி பலவும் ப்ரஹ்மமாகமாட்டா. இவற்றில் ஒன்றையே ப்ரஹ்மமாகநிர்ஸயிக்கக்கூடக் காரணமும் கிடையாது. ஜகத்

R.

P.

சுத.

கௌ.

20.

உக: அந்தரதிகரணம்—சாந்தோக்யத்தில்ஸூர்யமண்டல மத்யவர்த்தியாகச் சொல்லப்பட்ட பிருஷன் ஸூர்யனென்கிறதஜீவனா, அல்லது பரமேஸ்வரனாவென்று

விசாரிக்கில், அப்புருஷனுக்கு சரீரமுண்டென்றும் தாமரைப்பூப்போல் இரண்டு கண்களுண்டென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. சரீர முண்டானவனுக்குத் துன்பம் விடாது. நெருப்புக்கு ஒன்றைச் சுடுகையே ஸ்வபாவமாவதுபோல், சரீரத்துக்குத் துயரத்தை விளைக்கை ஸ்வபாவமாயிருக்கும். இதுபரமேஸ்வரனிடத்திலேயே சேராது. அப்பரமேஸ்வரனுக்குக் கண்கள் மூன்று இருக்க, இரண்டுகண்களுண்டென்றதெனச் சொல்வதும் சேராது. ஆகையால் இதின் தீவனையாகவேணுமென்று பூர்வபகம்—அக்ரி மரம் முதலானவற்றைக் கொளுத்தினாலும் ஜலம் வாயுமுதலியவற்றையும் சில ஓஷதிகளைப் பூரிக்கொண்டிருக்கிறவனையும் கொளுத்தவல்லமை யற்றிருப்பது போல், சரீரம் தீவினுக்குத் துன்பத்தை விளைத்தபோதிலும் பரமேஸ்வரனுக்கு அதை விளைக்கச் சக்தியற்றதா யிருக்குமாகையால், சரீரமுடையவுன் துயர முள்ள தீவனையாகவேணு மென்றித ரியமில்லை. அவனுக்கு இரண்டு கண்களுண் டென்றதற்கு மூன்றுவது கண்ணில்லையென்று பொருளன்று. மூன்றுவது கண் எப்போதும் மூடிக்கொண்டே யிருக்குமாகையால் இரண்டு கண்களே தாமரைப் பூப்போல் மலர்ந்திருக்கிறதென்று சொல்லிற்று. இதுவும் அவன் பரமேஸ்வர னென்று ஏற்படாது. மேலும் அப்புருஷன் பாபமற்றவன், ஸகல லோகங்க ளுக்கும் ஸ்வாமி, இஷ்டப்படி செய்யவல்லவன் என்று சொன்ன குணங்கள் பரமே ஸ்வரனுக்கொழிய மற்ருருவனுக்குக் கிடையாதாகையால், அப்புருஷன் பர மேஸ்வரனே யாகவேணும் என்று லித்தாந்தம், உக.

க-ம் அத்யாயம் உ-ன் பாதம்.

க. அநுபபத்யதிகரணம்—மஹோபநிஷத்தில், “நாஸாயணஃ ஹாஜேயஸு” என்று சொல்லப்பட்ட நாராயணபதத்துக்கு, லக்ஷ்மீபதியான நாராயணனா, அல்லது பரமேஸ்வரனா அர்த்தமென்று விசாரிக்கில்; நாராயணபதம் லக்ஷ்மீபதி யான நாராயணனிடத்திலேயே அதிகமாக வழங்குகையாலும், “ஸுஜ-ஹஸு” என்று ஸமுத்திரத்தில் படுத்திக்கொண் டிருக்கிறனென்பதும் அவனுக்கே சேரு மாகையாலும் நாராயணனே சொல்லப்பட்டானென்று பூர்வபகம்—அவ்வாக்யத் தில் நாராயணனை ஜகத்துக்கெல்லாம் ஸ்வாமியென்று சொல்லிற்று. ஜகத்துக் கெல்லாம் ஸ்வாமி பரமேஸ்வரனெருவனேயென்றும், மற்ருருவனப்படியாகா னென்றும் உபநிஷத்துக்களிலானே இடங்களில் சொல்லி யிருக்கையாலே அவன் பரமேஸ்வரனேயாவேணு மல்லது நாராயணனாகான் என்று லித்தாந்தம். உ.

ச. “நாஸாயணவரஃ ஸு” என்று நாராயணனேயே பரப்ரஹ்ம மாகவும் உபாஸ்யமாகவும் சொல்லுகையாலே அங்குச் சொல்லப்பட்டவன் நாரா யணனையாக வேணுமென்று பூர்வபகம்—அத்தகட்டத்தில், நாராயணன் பரமேஸ் வரனே த்யானிக்கிறனென்று சொல்லிற்று ஆகையால் அவன் நாராயணனன்று, பர மேஸ்வரனேயென்று லித்தாந்தம். ச.

உ. நாராயணனேக்காட்டிலும் மேலானபரமேஸ்வரனே பரப்ரஹ்மமென்று அர்த்தம். ஆகையால் அங்கு பரப்ரஹ்மமாகச் சொல்லப்பட்டவன் பரமேஸ்வரனே.

ச. கீதையிலும் க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு, தன்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்த பரமேஸ்வரனெனையருபத்தைக்காண்பித்ததாக, “வரஃ ஸுஜ-ஹஸு” என்ற ஸ்லோகத்தில் சொல்கதினாலும் பரமேஸ்வரனே பரப்ரஹ்மம். ச.

க. “யஸு ஸுஜ-ஹஸு” என்று தொடக்கி ஜகத்தை ஸம்ஹாரம் செய்கிறனென்று சொல்லப்பட்டவன் ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரர்களாகிய த்ரிமூர்த்தி

யிலொருவனுள் ருத்ரா, அல்லது இவர்களைக்காட்டிலும் மேலான பரமேஸ்வரனாக வென்னில்; ஸம்ஹாரமாக—அழிக்கை. கோபம்முதலிய தமோகுணத்தினால் செய்யவேண்டிய வ்யாபாரம். இவ்விதமானதுர்க்குணம் பரமேஸ்வரனாகில்லையாகையால், இவன் பரமேஸ்வரனன்று என்று பூர்வபகம்—தீர்மானத்தினால் லொருவனுள் ருத்ராளுக்கு இந்த ஜகத்தையெல்லா மழிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியமில்லையாகையால் இவன் பரமேஸ்வரனேயாகவேண்டும் அவனுக்குத்தமோ குணமில்லையென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே தீர்மானத்திலொருவனுள் ருத்ரன் அங்கு ஸம்ஹார கர்த்தாவாகச்சொல்லப்படவில்லை. பராத்பரனான பரமேஸ்வரனே ஸதவ ஜகத். ஸம்ஹாரகருகச் சொல்லப்பட்டான். அவன் ஸம்ஹாரம் செய்வதற்குக் கோபம் முதலியவை காரணமன்று. ப்ராணிகளுடைய கர்மமே காரணம். அதையறியுமித்து அவன் ஸம்ஹாரம் செய்கிறானென்று வித்தாந்தம்.

க.

க௭. ‘‘சஜ்ஜ-ஷுஜா து-ஃ-வா-ரு-ஷு’’ என்று மஹோபரிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட கட்டைவீரலளவான புருஷன் யாரெனில்; இதுப்ராணாக்ஷிணோத்ரப்ரகரணமாகையாலும், சிறிய அளவுள்ளதாகையாலும் ப்ராணவாயுவாக வேனுமென்று பூர்வபகம்—இப்புருஷன் ஜகத்துக்கெல்லாம் காரணமானவன் என்று மேல் சொல்லப்போகிற இம்மாதிரி குணங்கள் ப்ராணவாயுவுக்காவது மற்றொன்றுக்காவது கிடையாது. இவை பரமேஸ்வரனுக்கேயுள்ளவை ஆகையால் இவன் பரமேஸ்வரனென்று வித்தாந்தம்.

ச௨. ஜ்யோதிசுதிசுரணம்—சாந்தோக்யத்தில் ‘‘வா-ரு-ஷுஜா து-ஃ-வா-ரு-ஷு’’ என்ற வாக்யத்தில், ஜீவனுக்கு முத்திதசையில் ப்ராப்யமாகச் சொல்லப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸென்பவன் யாராகலாமென்னில்;—அவ்வாக்யத்தில் அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸை ‘‘வ-உ-த-ஃ-வா-ரு-ஷு’’ என்று புருஷோத்தமனாகச் சொல்லியிருக்கிறது. புருஷோத்தமனென்று நாராயணனுக்குப் பெயராகையால் அவனே இங்கு ஜ்யோதிஸ்ஸெனப் பவானென்று பூர்வபகம்—இந்த ஜ்யோதிஸ்ஸை முத்தனுக்கு ப்ராப்யமாகச் சொல்லியிருக்கையால், அவன் பரமசிவனன்றி மற்றொருவனாகான். இங்குள்ள புருஷோத்தமபதம் - எல்லாப் புருஷர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவனென்று அந்த பரமசிவனையே சொல்லுகிறது. ஆகையால், இங்குச் சொல்லப்பட்டவனும் பரமசிவனே யென்று வித்தாந்தம்.

ச௨.

க-ம் அத்யாயம் ச-ம் பாதம்.

க௭. வாக்யாந்வயாதிசுரணம்—இவ்விதிசுரணத்தில், மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணத்தில், ஜீவன்பரமேஸ்வரன் ஆகிய இருவரையும் சொல்லியிருக்கையாலே அவ்விருவரில் அவ்வாக்யத்துக்கு முக்யதாத்தர்ய விஷயம் யாராகலாமென்று விசாரித்து ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது—‘‘நவாசுரெவ து-ஃ-காரியவகி-ஃ-பி-பொஹவகி-ஃ-பி-பொஹவகி’’ என்ற இவ்வாக்யத்தில் ஸாம்ஸாரிக போகத்தினாலுண்டான ப்ரீதியுடையவனைச்சொல்லி, அப்படிப்பட்டவனையே ஆராயவேனுமென்றது. பரமேஸ்வரனுக்கு ஸாம்ஸாரிக போகமில்லாமையால் அந்த போகமுடையவன் ஜீவனே அங்கு சொல்லப்பட்டானென்று பூர்வபகி சொன்னான்.—எவனையாராயில்மோகமுண்டாருமோ, அவன்விஷயமாகவேஅந்தப்ரகரணத்தில் ஆதிதடங்கி கடைசிவரையில் லக்ஷணங்கள் காண்கையாலே அப்படிப்பட்டவன் பரமேஸ்வரனே யாகவேனும், ஸம்ஸாரபோக முடையவனென்று ஜீவ

னைச், சொன்னது-இப்படிப்பட்ட ஜீவனைக்காட்டிலும் மேலானவனிருக்கிறான். அப்போது பரமேஸ்வரனென்கைக்காகவென்று வித்தார்த்தம். கக.

உஉ. அந்த மேத்ரேயிப்ரஹ்மணத்தில், ஜீவனைச் சொல்லுகிற சப்தத்தினால் பரமேஸ்வரனைச் சொன்னதுக்குக் காரணமென்னென்னில், ஜீவனுக்கும் பரமேஸ்வரனுக்கும் எப்போதும் எவ்விதத்திலும் பேதலில்லாமையால் இப்படி சொல்லித் தென்று ஒருவர் சொன்னதாகவும், ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு முக்தியையடையும் போது பரமேஸ்வரனும் விடுகையாலே அப்படி சொல்லிற்றென்று மற்றொருவர் சொன்னதாகவுமேமேசொல்லி இதில்தன்மத்தைச் சொல்லுகிறார். பரமேஸ்வரன் ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாய்க்கொண்டு ஆத்மாவாயிருக்கையாலே, சரீரத்தைச் சொல்லுகிற தேவாதிசப்தம் அதற்குள்ளே யிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்வதாக உலகத்தில் கான்கையாலே, பரமேஸ்வரனுக்குச் சரீரமாகிய ஜீவனைச்சொல்லுகிற சப்தத்தினால் பரமேஸ்வரனைச் சொல்லிற்று. பரமேஸ்வரன் அந்தர்யாமி யென்பதும் “ஹேவாநுரூபேப்யுநுதகொலவாமிதி” என்று தொக்கி முதல் கண்டத்தில் சொன்னவாக்யங்களினாலும் “பொபொவாநுரூபஸ்ய ஹவாநு” இத்த்யாதியான இரண்டாவது கண்டத்திலுள்ள வாக்யங்களினாலும், ஸ்பஷ்டம். கீழ்ச்சொன்ன இரண்மதங்களுக்கும் விருத்தமான இம்மதத்தைச்சொல்லி, இதற்குமேல் வேறொரு மதம் சொல்லாமையால் இதுவே ஸூத்ரகாரருடைய அபிப்பிராயமென்று நிர்ணயிக்கப்படும். இம்மதமே காசக்ருத்ஸர் முதலிய பெரியோர்களுக்கும் ஸம்மதமென்கைக்காக அவர்சொன்னதாகச் சொன்னார். உஉ.

உஉ. ஸவ-ஹ்வாநுநாயிகரணம். கர்மகாண்டத்தில் இருக்கிற புருஷ ஸூத்தம் சதருத்ரீ முதலான வேதமந்த்ரங்களும், இதிஹாஸம் புராணம் முதலியவைகளும், கீழ்ச்சொன்னவாக்யங்களைப்போலே பரமேஸ்வரனுக்கே காரணத்தைச் சொல்லுகிறதானென்று நிர்ணயிக்கமுடியுமா முடியாதாவென்று விசாரிக்கில், —புருஷஸூத்தம் சதருத்ரீ முதலானவை கர்மகாண்டத்திலிருக்கிறபடியால் அக்காண்டத்திற் சொல்லுகிற கர்மங்களை யறுஷ்டிக்கிற ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியே அவ்வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றன. அப்பர்காண்டத்தில் எங்கும் சொல்லப்படாதவனும், அக்கர்மங்களோடு தானொரு ஸம்பந்தமுமில்லாதவனான பரமேஸ்வரனைச்சொல்லமாட்டார். இதிஹாஸபுராணங்களில், சிலவிடங்களில், ருத்ரனையும் சிலவிடங்களில், வீஷ்ணுவையும், சிலவிடங்களில் ப்ரஹ்மாவையும், சிலவிடங்களில் கணபதி தூர்க்கை முதலானவர்களையும் ஜகத்காரணமாகவும் மோக்ஷத்தை யளிக்கத்தக்க பாதேவதையாகவும், இப்படி பலவிடங்களில் பலவகைச்சொல்லுகையாலேயும், அப்புராணங்களில் இது உண்மை இது பொய்யென்று அறியமுடியாமையாலும், எல்லாவற்றையு முண்மையாக அங்கீகரிக்கில் பாதேவதை பலவாக இருக்கக்கூடாதாகையாலும் அவற்றைக்கொண்டு ஓர்த்தம் நிர்ணயிக்கமுடியாது என்று பூர்வபகம்—புருஷஸூத்தத்தில், ஜீவனுக்கு எவ்விதத்திலும் சேராத ஜகத்காரணத்வம் முதலிய குணங்களைச்சொல்லுகையாலே, அப்பர்காண்டம் ப்ரஹ்மப்ரகாரணமன்றியே கர்மப்ரகாரணமாயிருத்தபோதிலும் இவ்விதமான லிங்கங்களைக்கொண்டு அங்குச்சொல்லப்பட்டவன் பரமேஸ்வரனே யென்று நிர்ணயிக்கக்கூடும். சதருத்ரீயில் முதலிலேயே, “நமோஸுரூபே” என்று சாஸ்த்ரங்களினாலும் பெரியோர்களினாலும் கழிக்கப்படுகிற ஜேயமாய கோபத்தையுடையவனைச் சொல்லுகையாலே, பரமேஸ்வரனுக்குக் கோபமில்லாமையாலே, அங்குச்சொல்லப்பட்டவன் பரமேஸ்வரனைக்காட்டிலும் வேறான ஜீவனே யாகவேண்டுமென்று சங்கிக்கவேண்டா. அங்கு “ரூபே” என்று கோபத்தைச் சொல்லுகிறதன்று, யஜ்ஞத்

தைச் சொல்லுகிறது. அப்படியே கோபத்தைச் சொன்னபோதிலும், அந்த ஜனநாயக நாயகத்திற்குத் தன்னுடைய இச்சையினால் எற்றுக்கொண்டிருக்கிறதின் குணமான அக்கேபம் பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஒட்டற்றதாகையால் அவ்வாய்வங்களும் பரமேஸ்வரனையே சொல்லக்கூறியல்லை. இத்திறாசு புராணங்களில் பலவிடங்களில் பலதேவதைகளைப் பரதேவதையாகச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், அங்கங்குச் சொன்ன குணங்களெல்லாம் அவ்வதேவதைகளுக்குக்கேசராதா. பரமேஸ்வரனுக்கே அக்குணங்களுள்ளவையாகையால், அவ்வதேவதைகளில் பரமமவிஷ்ணுவாதேவதைகளைச் சொல்லுகிற சப்தங்களுக்கெல்லாம் அந்தந்ததேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பரமேஸ்வரனையே சொல்லிற்றென்றங்கேசரி வேண்டுமொழையால் இப்படி ஸகலமான இத்திறாசுபுராணங்களும் ஜகத்காரணத்வமோகப்பாதத்வம் முதலிய குணங்களுடைய பரமேஸ்வரனையே சொல்லுகையாலே, அவைகளுக்குப் பரஸ்பரவிரோத மில்லையாகையால் அவற்றைக்கொண்டும் பரமேஸ்வரனே ஜகத்காரணமென்கிற அர்த்தத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடும். இப்படி சிலவிடங்களில் ஜீவனுக்கும், சிலவிடங்களில் ஜடத்துக்கும், சிலவிடங்களில் மற்றதேவதைகளுக்கும் காரணத்வம் சொல்லியிருந்தபோதிலும், அவ்வாய்வங்களுக்கெல்லாம் இவ்வத்யாயத்திற் சொல்லிய ந்யாயப்படியே அவற்றுக்கெல்லா மந்தர்யாமியான பரமேஸ்வரனிடத்தில் தாத்தர்யம் கல்பிக்கவேண்டுமென்று வித்தாந்தம்.

உக.

முதல் அத்தியாயம் முடிந்தது.

உ-ம் அத்தியாயம் - க-ம் பாதம்.

கரு. சூரஸண்ணாயிகரணம்—கீழ் ஹோகூரவத்யுபிகரணத்தில், விசிஷ்டாத்வைதமாகிய இம்மதத்தில் பரமேஸ்வரனுக்கு மற்றவை சரீரமென்கையாலே, அப்படி பரமேஸ்வரனுக்குச் சரீரமொப்புக்கொள்ளில், சரீரமுள்ள ஜீவனுக்கு அந்தசரீரமடியாக ஸுகதுக்கங்கள் கேரிமொப்போலே பரமேஸ்வரனுக்கும் ஸுகதுக்கங்கள் சரீரமடியாக ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அப்போது ஜீவனென்றும் பரமேஸ்வரனென்றும் பேதம் கிடையாது என்று சங்கித்துக்கொண்டு, ஸுகதுக்கங்களுக்குச் சரீரம்காரணமன்று, அவனவனுடைய புண்ய பாபங்களே காரணமாம், பரமேஸ்வரனுக்கு அவையில்லாமையால் ஸுகதுக்கங்கள் கிடையாது என்று ஜீவனுக்கும் பரமேஸ்வரனுக்கும் பேதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், கார்யமும் காரணமும் ஒன்றையென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற இம்மதத்தில் அசேதநமாகிய ஜகத்தம் பரமசேதநாகிய பரமேஸ்வரனு மொன்றென்று ஒப்புக்கொள்ளவேணும், அப்போது பரமேஸ்வரனே ஜடமென்றாவது, ஜடமான ஜகத்தை அஜடமென்றாவது ஒப்புக்கொள்ளவேணும் என்று சங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார்.

கரு.

ஈரு. மீலாகெவயுராயிகரணம்—ஸமஸ்த காமபரிபூர்ணான பரமேஸ்வரனுக்கு இந்த ஜகத்தைப்படைத்து இதனாலையவேண்டிய ப்ரயோஜனமொன்றில்லாமையாலும், நிஷ்ப்ரயோஜனமான வ்யாபாரம் ஒருவனும் செய்யாணுகையாலும், பரமேஸ்வரன் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பது சரியின்றென்ற சங்கைக்கு ஸமாதானமாவது - லோகத்தில் அதிக துன்பமடைந்தவன் அழுகிறான். அவ்வழுகையினால் ஒருப்ரயோஜனமும் கிடையாது, அதுபோலவே பரமேஸ்வரன் அபரிமிதானந்தமுடையவனும் அவ்வானந்தத்துக்குப் போக்குவழியாக அநேக விசித்ரமான இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். மேலும் ஜனங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகவே கண்ணில் இமைக்கொட்டிகிறார்கள். ஒருவன் பாடும்போதும் ஒரு அர்த்த அசேஷம்

களைச்சொல்லும்போதும் சிலர் தலையை யசைக்கிறார்கள், சிலர் கைகளையும் விரல் களையுமாட்டுகிறார்கள். அவற்றினால் ஒருப்ரயோஜனமுமில்லை. ஆயினும் அது ஜனம் களுக்கு ஸ்வபாவமாக உள்ளது. அதுபோலவே பாமேஸ்வரனுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்க ஸ்வபாவமுயிருக்குமென்று.

(ஈ) பாமேஸ்வரன் பரிபூர்ணனாகையால் ராகத்வோதாநிகளற்றவனாய் ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸமமாகப் பார்க்கவேண்டியிருக்க, அப்படியன்றிக்கே, சிலரிடத் தில் ப்ரிதியையும் சிலரிடத்தில் கோபத்தையும் வைத்து அவ்வவர்களை உயர்ந்த ஸுக முடைய தேவாதி ஜாநியிலும் மஹாகோராதக்கமுடைய பசு பக்ஷிமுதலிய ஜாநியிலும் ஸ்ருஷ்டிப்பது அநுசிதம். அனாவகாயுமொரோகாலத்தில் ஸம்ஹாரம் செய்வது தையயுள்ளவனுக்குச் சேராதாகையால் பாமேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறனென்பது அநுசிதம் மேலும், அனாவகையு மொரோகாலத்தில் ஸம்ஹாரம்செய்வது தையயுள் ளவனுக்குச் சேராத ஆகையால், இதனால் பாமேஸ்வரன் நிர்ந்தயனென்றும் ஏற் படுவான். இவ்விதமான தோஷங்களுண்டாகையால் பாமேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிற னென்பது அநுசிதம். என்று பூர்வபக்ஷம்—ஜீவர்களுக்கு இந்தஸம்ஸாரத்தில் பிற ப்பிறப்புகள் அவரவர்களுடைய கர்மாநுகுணமாயிருக்கும். பாமேஸ்வரன், எவனெ வனுக்கு எந்தெந்தகாலங்களில் எவ்விதமான ஸுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கைக்குத் தக்க புண்யபாபங்களிருக்குமோ, அதையெல்லாமாராய்ந்து அதுக்குஅநுகுணமான ஜன்மத்தைக்கொடுக்கிறான்.—ஆகில், கர்மமே ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்க ஈஸ்வரனே யொப்புக்கொள்ள ப்ரயோஜனமென்னென்னில்; கர்மமென்பது அசேத னமாகையால், ஸ்ருதாவானாகிய ஒருவனுக்கு நடப்பியாவிடில் அதுநடவாது ஆகை யால் அதற்காகவே ஈஸ்வரனே யங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆகில் இதனால், கர்மத்தினால் ஒன்றும்செய்யமுடியாதென்றும் ஈஸ்வரனே ஸ்ருஷ்டிக்கிறனென்றும் ஏற்பட்டது. இப்போது முன்சொன்ன தோஷங்களுக்கு என்னஸமாதானமென்னில்; கர்மங்கள் ஐகத்ஸ்ருஷ்டிக்குரிய சக்தியையுடையவைகளாகின்றன. அவற்றையே ஈஸ்வரன் அவ்வ வகாலதேசங்களுக் கநுகுணமாக்கிவைக்கிறான். இவ்வளவு மாத்ரத்தினால் அவன் பக்ஷபாதியாகமாட்டானென்றது—இப்படி அக்கர்மங்களை ஈஸ்வரன் நட த்தாவிடில் ஸ்ருஷ்டி உண்டாகப்போகிறதில்லை. அப்போது ஜீவர்கள் சரீராகுன்ய ராய் அபடியாக நேரிடும் துன்பமுமின்றியே ஸ்வபாவவிசமான ஆநந்தையநுபவித்து கொண்டிருப்பார்கள். 'அப்படியிருக்கும்காலத்தில், ஈஸ்வரன்தானே அவரவர்களு டைய கர்மங்களை நடத்தி ஸம்ஸாரத்தையுண்டுபண்ணுகிறான். இப்படியாயிருக்க ஈஸ்வரனுக்கு முன்னென்ன தோஷங்கள் கழியும்வகை யென்னென்னில்; ஜீவர் களுக்குப் புண்யபாப ரூபமான கர்மம் அநாதியாயிருக்கிறது. அக்கர்மமுள்ளவரை யில் தத்வஜ்ஞானமும் அம்மூலமான மோக்ஷமுமுண்டாகமாட்டாது. அக்கர்மங்க ளும் அநபவித்தே கழியவேணுமன்றி மற்ருருபடி கழியவகையில்லை. இதைக் கண்பரமகாருணிகளு ன பாமேஸ்வரன் ஜீவன்களுக்கு சீக்கிரத்தில் அக்கர்மங்க ளைக் கழித்து மஹாநந்தரூபமான மோக்ஷத்தை யளிக்கக்கருதி அவ்வவகர்மாநுபவா நுகுணமாக சரீரங்களைக் கொடுக்கிறான். அதைக்கொண்டு ஜீவன்கள் அக்கர்மம் களை யநுபவித்துக்கழித்தபின் அவர்களுக்கு தத்வஜ்ஞானத்தையுண்டாக்கி மோக்ஷ த்தையடைவிப்பிக்கிறான் ஆகையால் அவன் பரமகாருணிகனென்னத்தட்டில்லை— ஆகில், அனாவர்க்கும் ஒரோகாலத்தில் அக்கங்களை யநுபவிப்பித்த அப்போதே ஏன் மோக்ஷத்தை யடைவிப்பிக்கக் கூடாதென்னில்; அவன் எல்லாரிடத்திலும் ஒரே விதமான அநந்தரஹத்தைப்பண்ணி ஜத்மத்தைக்கொடுக்கிறான். அதில் சிலருடைய கர்மம் சீக்கிரத்தில் கழித்துவிடுகிறது. சிலருடைய கர்மம் சிலநாள்க் கழித்துக் கழி டிடுத. இதற்கு த்ருட்டாந்தம் - ஸரீரயன் தன்கிரணங்களை எல்லாவிடங்களிலும்

ஒரேமாதிரியாகப் பரவச்செய்தபோதிலும் அதினால், பக்வமான சிலதாமரைப் பூக்கள் உடனே மலர்ந்துவிடுகின்றன. காயாயிருக்கிற தாமரைப்பூக்கள் அப்போதே மலராமல், க்ரமக்ரமமாகப் பக்வமாய் சில காலம் கழிந்து மலருகின்றன. இதனால் ஸூர்யனுக்கு ஒருபக்ஷபாதமும் ஏற்படமாட்டாது. அதுபோலவே ஈஸ்வரனும் பக்ஷபாதமின்றியே பரமகாருணிகனாய்க்கொண்டே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பது லித்தம். கடைசியில் ஸம்ஹாரம்செய்வது, ஸ்வர்கள் பருகாலம் ஸம்ஸாரதூக்கத்தை யதபவித்து வருந்தியிருக்கும் காலத்தில் இவர்கள் வருத்தத்தை மட்டப்படுத்து கைக்காகத் தன்கருணையால் ஸம்ஹாரம்செய்கிறான். இந்தஸம்ஹாரமானது பகலெல்லாம் வேலைசெய்து வருந்தினவன் அவ்வருத்தமது இரவில் உறங்குவது போலாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களின் தத்வமிவ்விதமாகையால், பரமேஸ்வரனுக்குப் பக்ஷபாதமும் சிர்த்தயத்வமுமாகித் தூர்க்ருணங்கள் ஏற்படமாட்டாதென்று லித்தார்த்தம்.

௩௪.

௩௩-வது ஸூத்ரமான ‘‘நகூபாவிஹாமாழிதிவெனோவயஹுதெவா வ்யுபவஹுதெவ’’ என்கிற ஸூத்ரம் மற்ற எல்லா பாஷ்யங்களுக்குமுண்டு. இந்தபாஷ்யத்தில் அச்சிட்ட புத்தகத்தில் அந்த ஸூத்ரமும் அதினுடைய பாஷ்யமும் காணவில்லை. இதை அச்சிட்டவர், இந்த ஸூத்ரம் பழைய ஸூலைப்புத்தகங்களிலெங்கும் காணவில்லையென் றெழுதியிருக்கிறார். அந்த ஸூத்ரத்திற் சொல்லுகிற சங்கையம் ஸமாதானமும் இந்த பாஷ்யத்துக்கும் அவர்யம் வேண்டியதாயே யிருக்கிறதாகையால் இதற்கு பாஷ்யமும் செய்தேயிருக்கவேண்டும். மற்ற எவ்விடங்களிலும் அவ்வாற்தகங்கைச் சொல்லவுமில்லை. ஆகையால் புத்தகம் எழுதினவர்களுடைய அறாக்கிரஸையினால் அந்த ஸூத்ரமும் பாஷ்யமும் விட்டுப்போயிருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது.

உ-ம் அத்யாயம் சு-ம் பாதம் முடிந்தது.

உ-ம் பாதம்.

௩௩. வாஸுவதாயிகுரணஸூ—இந்த ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமும் நிமித்தகாரணமுமாகிய இரண்டும் பரமேஸ்வரனே யென்று ஸ்ருதியில் சொல்லியிருக்க, அதின் தாத்பர்யத்தை யறியாத சிலபாசுபதாகமும் நிஷ்டர்கள், பரமேஸ்வரன் ஜகத்துக்கு நிமித்தகாரணமேயாகிறுனல்லது உபாதாநகாரணமாகான் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தபாசுபதாகமெகதேசிகளுடைய மதத்தை இவ்விதிகரணத்தில் நிரஸைம் செய்கிறார்—பரமேஸ்வரனை ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமாக ஒப்புக்கொள்ளில், கடத்துக்கு உபாதாநகாரணமாகிய மண் தன்னுடைய பிண்டாகாரமான உருவமழிந்து கடமாவதுபோல், பரமேஸ்வரனும் தன்னுருவத்தை யழித்துக் கொண்டே ஜகத்ருபியாகப் பரிணமிக்கவேணும். அப்பொழுது, பரமேஸ்வரன் அவிகாரி அழிவற்றவன் என்கிற ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிமுதலிய ப்ரமாணங்களோடு விரோதிக்கும் ஆகையால் பரமேஸ்வரன் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமாகமாட்டான், நிமித்தகாரணமாத்தரமேயாகிறுனென்று பூர்வபக்ஷம்—பரமேஸ்வரனை அவிகாரியென்றும் அழிவற்றவன் எனன்றும் எந்தஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகின்றனவோ, அவையே, ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமும் பரமேஸ்வரனே யென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால் அந்த ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளுக்கு விரோதமின்றியே அதில் சொன்னப்ரகாரம் பரமேஸ்வரனை ஜகத்துக்கு இருவகையான காரணமாகவு மங்கீகரிப்பதே உசி

தோஷங்களைப் பரிஹரித்தபோதிலும், அதில் வேதவிருத்தமான மற்றும் அநேகமர்த்தமுண்டு. அதாவது—வேதத்தில் பரமேஸ்வரனைக் காரணமாகச் சொல்லிற்று. பாஞ்சராத்திரமத்தில் வாஸுதேவனை ஐகக்காரணமாகச் சொல்லிற்று. மேலும் மோகூத்தைக் கொடுப்பவன் பரமசிவனென்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்க, அந்நகுலேர் விருத்தமாக வாஸுதேவனை மோகூப்பரதனாகச் சொல்லிற்று. வேதவிருத்தமான தப்தமுத்திராதாரணத்தையும் சொல்லிற்று. இப்படி இவ்வாகமம் நேராக வேதவிருத்தமாகையால் இதில் சொல்லுகிற வர்த்தத்தை உண்மையாகக் கொள்ளக்கூடாது. மேலும் “வாஸுதேவகுருவனவனெய” என்று துடங்கி, “ஹவதஸுபாஸுதேவராயிரே” என்னுமளவாயுள்ள ஸ்லோகத்தில், பாஞ்சராத்திரமத்திலும் பௌத்த மதத்திலும் ப்ரவேசித்து நீங்கள் தீகைப்பெற்றிருக்கிற படியினால், நீங்கள் ப்ராஹ்மண ஐம்மத்தையிழந்து நீசராகப் போகக்கடவீர் என்று அநேக இடங்களில் பாஞ்சராத்திரத்தில் தீகை பெற்றவனை நிந்தித்திருக்கையாலும் அவ்வாகமம் அப்ரமானமாகிறது.

இரண்டாம் அத்யாயம். இரண்டாம் பாதம் முடிந்தது.

ந-ம் பாதம்.

கக. ஜாயிகரணம்—கீழ் அதிகரணத்தில் ஜீவன் பிறப்பு இறப்புகளற்றவனாய் நித்யமாயுள்ளவனென்று சொல்லப்பட்டது. இவ்வதிகரணத்தில், அவனுக்குள்ள ஜ்ஞாநமென்கிற குணம் ஸ்வாபாவிகமா, அல்லது வந்தேறியாவென்று விசாரிக்கப்படுகிறது. “ஜாஜ்” என்றஸ்ருதி, ஈஸ்வரனை “அஜ்ஞ” என்று ஜ்ஞாநமுள்ளவனாகவும், ஜீவனை, “சஜ்ஞ” என்று ஜ்ஞாநமற்றவனாகவும் சொல்லுகையாலே ஜீவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமான ஜ்ஞாநம் கிடையாது. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால், தானல்லாத தேவ மறுஷ்யாதி சரீரங்களில் தானென்ற புத்தியைப்பண்ணி அஹங்காரத்தையடைந்து அஜ்ஞனாய் ஸம்ஸாரியாய்க்கிடக்கிறானாகையால் ஸம்ஸாரதசையில் இடனுக்குஜ்ஞாநமில்லை. எப்போதும் ஜ்ஞாநமிருந்ததாகில் ஸம்ஸாரதசையென்றும் முக்திதசையென்றும் இரண்டதசையில்லாமல் போய்விடும். அதற்காக ஸம்ஸாரதசையில் ஜ்ஞாநம்கிடையாதென்றும் முக்திதசையில் ஜ்ஞாநமுண்டாகிறதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளவேணும். இதனால் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநம் ஸ்வாபாவிகமன்றென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்று பூர்வபக்ஷம்—வேதங்களில் ஜீவனை நிரூபித்துச் சொல்லுகிற இடங்களிலெல்லாம் “தவனெருவன் இந்த சரீரத்திற்குள்ளிருந்து தன்னுடைய இந்த்ரியங்களினால் விஷயங்களை யறிகிறானே, அவனே ஜீவன்” என்று ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்வாபாவிகமான குணமென்றே சொல்லிற்று. ஸம்ஸாரதசையில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் உள்ளுள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தை யறியாமல் மேலுள்ள சரீராதிகளையே அறிகிறான். ப்ரஹ்மோபாஸாதத்தினால் தனக்குப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கழிந்து, பின்பு, தன்னிடத்தில் ஸ்வாபாவிகமாயுள்ள ஜ்ஞாநமென்ற குணம் ப்ரகாசிக்கிறது. அவ்வளவே யல்லது அப்போது புதிதாக உண்டாகிறதில்லை. ஸ்ருதியிற் “அஜ்ஞ” என்றபதம் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநமில்லையென்று சொல்லுவதில்லை. ஈஸ்வரன் ஸர்வஜ்ஞனென்றும், ஜீவன் ஸம்ஸாரதசையில் சிவவற்றையே யறிகிறான் எல்லாவுஸ்துக்களையும் அறிகிறதில்லையென்று மே சொல்லிற்று. ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸத்தான் முக்தியெனப்படும் ஆகையால் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்வாபாவிகமாக குணமேயென்று வித்தாந்தம். கக.

சு-ம் பாதம்.

கக. ஸ்ரோதிரிதிபூதவ்யயிகரணம்—ம் சித், ஆகாசாதிபூதங்களும் இந்திரியங்களும் அவற்றுக்கு அறிவ்டாந தேவதைகளும் பரமேஸ்வரனிடத்தில் நின்று முண்டாயிற்றென்று சொல்லப்பட்டது. இதில், தேவமநுஷ்ய பசுவஹி கடப்டாப்யாகாரங்களும் அவ்வவநாமங்களும் ஆகிய இவற்றுக்குப் பரமேஸ்வரனே காரணமா, அல்லது மற்றொரு ப்ரஹ்மவிஷ்ணுவாதிகளிலொருவரேயென்று விசாரிக்கப்படுகிறது.--“தேவவொஸ்யஜித காக்ருவவொஸ்யகூதா காக்ருவொஸ்யஜித” இத்யாதி ப்ருதிகள், ஆதியில் தேவஸ்தவத்துக்கபிமாரியான பரமேஸ்வரன் ஸுலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தான், பின்பு அந்த ஸுல தவத்துக்கபிமாரியான நாராயணன் ப்ருதிவியை ஸ்ருஷ்டித்தான், அதன்பின் ப்ருதிவீதவாபிமாரியான ப்ரஹ்மா, இவ்வண்டத்துக்குட்பட்ட வஸ்துக்களையும் அவற்றின் நாமதேயங்களையும் படைத்தான் என்று சொல்லுகின்றன. விஷ்ணுவுக்கு நாராயண னென்று பெயர் ஒருகைக்கும் சிம்ச்சொன்னதேறேது. அதாவது—நரனென்று பரமேஸ்வரனுக்குப் பெயர், அவனால் படைக்கப்பட்டவை நாரங்கள், அவையாவன—ஸுலங்கள். அந்த ஸுலத்தை ஸ்தானமாகக்கொண்டு அதற்கு அபிமாநி தேவதையா யிருக்கையால் விஷ்ணுவுக்கு நாராயண னென்று பெயராயிற்று. “கூரூஸூஸூமதிதஃ” இத்யாதியான மற்றொருப்ருதி நாராயணனிடத்திலிருந்தே இந்தப்ரஹ்மாண்டத்துக் குள்ளடங்கிய வஸ்துக்களெல்லா முண்டாயிற்றென்று சொல்லுகிறது. ஆகையால்,ப்ரஹ்மவிஷ்ணுக்களிலொருவரே இவ்வஸ்துக்களின்நாம ரூபங்களுக்குக் கர்த்தாவாகிறதாக நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்று பூர்வபகம்—“ஸுரெவவொஸ்யஜிதபிமாரியா” என்று துடங்கி பஞ்சபூதங்களுக்கும் பரமேஸ்வரனே காரணமென்றும், அலனே ஆதியில் பஞ்சபூதங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றைத்தானே பஞ்சிகாரணம் பண்ணி, பின்பு அதைக்கொண்டு தானே இவ்வண்டத்தையும் இதற்குள்ளுள்ள வஸ்துக்களுடைய நாமரூபங்களையும் படைத்தானென்று சொல்லுகிறது. இதனால் பஞ்சிகாரணம் பண்ணினவனே நாமரூபங்களைப் பண்ணினானென்று தோற்றுகிறது. ஆதியில் பஞ்சிகாரணம்பண்ணி, அதைக்கொண்டு அண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்தபின் அவ்வண்டத்துக்குள் ப்ரஹ்ம விஷ்ணுக்களுண்டானவர்களாகையால் அதற்கு முன்செய்யப்பட்ட பஞ்சிகாரணமென்பது ப்ரஹ்ம விஷ்ணுக்களால் செய்யமுடியாது. ஆகையால் நாமரூபங்களுக்குக் கர்த்தா பரமேஸ்வரனே யென்பது வித்தாந்தம்.

கக.

கஉ-ம் அத்யாயம். கஉ-ம் பாதம்.

கஉ-ம் அத்யாயம் கஉ-ம் பாதம்.

உக. மத்யுபவக்ஷாயிகரணம்— இந்த பாஷ்யத்துக்கு “மத்யு உபவாரிவொயாக” என்ற ஸூத்ரத்திற்குப்பிறகு “உபவஹ்ஸுலுக்ஷணா ஸ்ரோவவதெவொரவச” என்ற ஸூத்ரமும், இதற்குப்பின்; கஉ. “மதெ ரஸூபவதூ உபவயா சுந்யூரஹி விரொய” என்ற ஸூத்ரமும் பாடமாபிடுக்கும். இதில் முதல் ஸூத்ரத்தின் தாற்பர்யம்— இந்த சரீரத்தில் கின்ற மத்யு உபவஹ்ஸுலுக்கிடமும் பொழுதே, அவனுக்கு ஸமஸ்தமான புண்ய பாப ரூபகர்மங்கள் கசித்தவடுகின்றன. அதன்பின் ஸூக்ம் சரீரம் மூத்தி

ரம் இருக்கிறது. சரீரமில்லாமல் தேசாந்தரம்போக முடியாதாகையால் முக்தியை யடைகிற ஜீவன் இங்குரின்றும் புறப்பட்டு விரைவெயென்கிற ஆறுவரையில் போய்ச் சேருகக்கூடாக அந்த சரீரம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். புண்யபாபங்கள் நசித்தபின், அப்புண்யபாபங்கள் மூலமாகவந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரந்தானெப்படி யிருக்குமென்னில்; ரூபக் பிடித்து இவ்வளவு காலம் அந்த ஸூக்ஷ்மசரீரம் புண்ய பாப மூலமாக இருந்தபோதிலும்; ப்ரஹ்மோபாஸநம் செய்தவன் மரித்தபின் அவனுடைய ஸூக்ஷ்ம சரீரம் அந்த ப்ரஹ்மோபாஸநத்தின் மஹிமையினாலேயே இருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். வேதத்திலும் “ஸுஸூராலவதி” என்று துடங்கி, ஜீவன் முக்தியை யடைந்தானாகில் அவனுக்கு ஸகலகர்மங்களும் விட்டுபோகிறது, அவன் யதேச்சமாக எல்லா லோகங்களிலும் போய்ச் சஞ்சரிக்கிறான் என்று. கர்மமழிந்த பின்பும் சரீரமெடுத்துக்கொண்டு வித்யாமாஹாத்மயத்தினால் ஸஞ்சரிக்கிறுனென்று சொல்லியிருக்கிறது. அதுபோலவே, இச்சரீரம் கழிந்தபின்வித்யாமாஹாத்மயத்தினால் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை மாத்திரம் நிறுத்திக்கொண்டு அதுமூலமாக சிவலோகம் போய்ச் சேருகிறான் என்று ஏற்படுகிறது. லோகத்திலும், ஒருமஹாராஜனை யாழ்ந்தவன், அம்மஹாராஜனுடைய அறுகரஹபலத்தினால், மற்றொருவர்களுக்குப் பெறத்தகாத நானாவிதமான போங்ககளை யறுபவிக்கிறான். அதுபோலவும், இந்த ஜீவனுக்கு பரமேஸ்வரனுடைய அறுகரஹ பலத்தினால் ஸூக்ஷ்மசரீர மிருக்கிறதென்று கண்டி கொள் க என்று பூர்வசுக்ஷம்.

உக.

ஈ0. இரண்டாவது ஸூத்ரத்தின் தாத்பர்யம்—சரீரவியோக காலத்திலே யே ஸகலகர்மங்களும் நசிக்கிறதென்பது சரியன்று. அப்படிநசிக்குமாகில் அந்த ஜீவனுக்கு இங்கேயே டுங்கி நேரிட்டிருக்க அர்ச்சிராதிவழியாகப்போய் சிவலோகம்சேரவேண்டியது அநாவஸ்யகம். வேதத்தில், “ஃரஃ ஓஜோ திர வஃ ஃவஃ ஃபு” என்றுதுடங்கி, ஜீவன் அர்ச்சிராதி வழியாகப்போய் பரம்ஜ்யோதி ஸ்வரூபியாகிய பரமசிவனையடைந்து கர்மத்தைக்கழித்து ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைகிறுனென்று சொல்லியிருக்கிறது. இங்கே கர்மம்கழிந்ததாகில் அந்த ஸ்ருதியிற் சொன்னது சரிப் படாது. ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைகையாவது - அநாதிகாலமாக அவித்யையினால் மறைந்து கிடந்த புத்தி, ஜீவன் முக்தியையடைந்தபின் அவ்வவித்யை கழிந்து அதினால் மறைவற்று எல்லா வஸ்துக்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவற்றுகிறது. இதுக்கே விகாஸமென்று பெயர். இவ்விதமானபுத்தி விகாசமாகிறஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைகை விரஜாநதிக்கப்புறம் சென்று சிவலோகத்தை யடைந்தபின் நேரிடுகிறதென்று ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே அதாவரையில் அக்கர்மமிருக்கி, தென்றே அங்கேநிகக் வேண்டும். பரமேஸ்வர ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவ்வவித்யை இந்தசரீரம் கழிந்த உடனே கழியாமல் விரைவுக்குப்போகும்வரையில் இருக்கிறதென்று சொல்லி புண்யபாபங்கள் மாத்திரம் இங்கே நசிக்கிறதாக ஒப்புக்கொள்ளலாமென்னில்; பரமேஸ்வர ஸங்கல்பமும் புண்யபாபாதி மோயேயிருக்கும். அவைகழிந்தபின் தத் பரயுதக்மான பரமேஸ்வர ஸங்கல்பந்தான் எப்படியிருக்கும். ஆகையால் விரஜாநதிக்குப்போகும்வரையில் புண்யபாபங்களிருக்கிற தென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ப்ரம்சிவனையடைந்தபின் கர்மம்கழிந்து ஸ்வஸ்வரூபத்தை யடைவதாகச் சொல்லிற்று; இங்கே விரைவுக்குப் போகும்வரையில்தான் கர்மமிருக்கிறது, பின்பு கழிந்துவிடுகிறதென்று சொல்லிற்று. இவ்விரண்டும் எப்படி சேருமென்னில் விரைவெயென்பது இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்துக்கும், பரமாகாசமென்று சொல்லப்படுகிற சிவலோகத்துக்கும் நடுவிலிருக்கிறது. அதையடைந்தால் ஸம்ஸாரம் கழிந்து விடுகிறது. மேலுள்ளது சிவலோகமாயிருக்கும். ஆகையால் இரண்டிக்கும் விரோதமில்லை. விரைவெயென்பது விஷ்ணு ஸம்பந்தியானநதி. யோகிகள் அதில் முழுதி அதினால் ஸகல

கர்மவகனையும்விட்டு அதின் மேலுள்ள சில லோகத்தை யடைகிறார்கள்
வித்தாந்தம்.

ச - ம் ஸத்வாயம் க - பாதம்.

கஉ. சூப்யாணாயிகரணஸ்ய. இதில் ப்ரஹ்மோபாஸநம் ஒருகால்
தால் போருமா, அல்லது ஸ்வித்திருக்குமளவும் செய்யவேணுமாவுன்று விச
கப்படுகிறது— “பாபெதரபு ஸிவாதநஸி” என்று துடங்கியேதக்க
பலவிடங்களிலும், ஒருத்ரானே! உன்னுடைய நிரதிகயாநந்தரூபமான சரீரத்தி
எங்களுடைய ஸம்ஸார ஸ்ரீமான புண்ய பாபங்களைப்போக்கி எனக்கு மிகவும்
நாசிக்கக்கூடவாய் என்று உபாஸகர்கள் ப்ரார்த்திப்பதாகச் சொல்லுகிறது. இ
படி மிகவும் ப்ரகாசிக்கை, அல்பகால முபாஸநத்தினால் வித்தியாது ஆகையால்
யாவதாயுடும் செய்யவேணுமென்று வித்தாந்தம்.

கஉ.

கசு. க்ருமிஹாசுராடிபிகரணஸ்ய— இதில், அக்ஷிஹோத்ராதி கர்மங்
கள் சரீரமிருக்குமளவும் செய்யவேணுமா, சில நாள் செய்தால் போருமாவென்று
விசாரிக்கப்படுகிறது. அக்ஷிஹோத்ராதி கர்மங்களெல்லாம் சிலநாள் செய்தால்
போரும். அவ்வளவிலேயே மகஸ்ஸு நிர்மலமாய் உபாஸநம் உண்டாய்விடும். “பகு
காலம் செய்தாலும் அதினுலுண்டாகிற புண்யம் அழிந்துவிடுகிறதென்று சொல்லு
கையால் செய்தும் உபயோகமில்லை. உபயோகமில்லாததாத ஒருவனும் செய்ய
விரும்பான் என்று பூர்வபகம்— வேதத்தில் “தடுதெவெவாநவவநெந ”
என்றுதுடங்கியேதபாடம் யஜ்ஞம் தாநம் தபஸ்ஸு அநசநம் முதலிபவை யாவதா
யுடும் செய்யவேணுமென்கையாலே கர்மங்களெல்லாம் சரீரமுள்ளவரையில் செய்ய
வேணுமென்று வித்தாந்தம். வேதபாடமாவது - பரமேஸ்வர ப்ராப்தி ஸாதகமா
பரமஸ்வராசத்துக்குஹேதுவாய், அத்யாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற வேதமந்த்
ரங்களை ஆய்ந்துசெய்கை. சதருத்ரீ, கைவல்யோபரிஷத்து, முண்டகோப
ரிஷத்து முதலானவற்றில் பரமேஸ்வரானு ஸதாசிவனுடைய நாமங்களைச் சொல்
லவே பாபங்கள் கழியுமென்கையாலும், வேத மந்த்ரங்களெல்லாம் பரமேஸ்வர
ப்ராப்திபாதகங்களாகையாலும், அவற்றை ஜபம்செய்கை முத்தி ஹேதுவாயிருக்கும்
இப்படியே யாகாதினையும் கண்டுகொள்க.

கசு.

இவ்வுழியாகவே மற்ற ஸுத்தர்களுக்கும் அர்த்தம் கண்டுகொள்ளவேணும்.

இம்மதப்ராச்சீரியையாவது—ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்று மூன்று தேவர்க
ளே இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தில் இந்த்ராதி மற்றதேவர்களைக்காட்டிலும் சிறந்தவர்
கள். அம்ஸுவரில் கடைசியில் சொல்லப்பட்ட ருத்ரனென்பவன் “சூராக்ஷஸ்திவ
பாணிஃ பவாஸுஷாஜாயத” குலமென்கிற ஆயுதத்தைக்கையிலுடைய ருத்
ரன் என்கிற ருத்ரனென்கிற பருஷன் ப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து ப்ரமுண்டாகி
னென்ற வேதவசந்தத்தின்படியே உத்பத்திவிநாசங்களையுடையவனும், ப்ரஹ்மாவுக்
குப் பிள்ளையாயிருப்பவன். ப்ரஹ்மாவென்பவன் பரமேஸ்வரனுடைய படைக்கப்பட்
இவ்வண்டத்துக்குள்ளே உண்டானவனும், ஸ்ருஷ்ட்யதிகாரத்தைப்பெற்று பர
மேஸ்வரனுக்குப் பாதத்தரணம் அனுடைய கட்டளைப்படி இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்
தத்தாண்டிருக்குமவன். விஷ்ணுவென்பவன்; இவ்விருவரைக்காட்டிலும் சி
வனும் ஜ்ஞானாதிகளும் இந்தப்ராச்சுதிமண்டலத்துக்குள் உயர்ந்த ஸ்தானத்திலி